Giới thiệu

Vương, một chàng trai trẻ đang sống một cuộc đời bình lặng ở thế kỷ 21, thực chất là một người xuyên không đã tái sinh ở thế giới này được hai mươi hai năm.

Thế giới này trông có vẻ giống hệt kiếp trước của anh, nhưng lại ẩn giấu những bí mật kinh hoàng và quỷ dị ngay dưới lớp vỏ yên bình.

Tin tức liên tục đưa tin về việc khai quật các ngôi mộ cổ quy mô lớn, và trên đường phố, những cá nhân với khí chất đặc biệt thường tụ tập thì thầm những chuyện bí ẩn.

Đây là một thế giới mà nghề trộm mộ (đạo mộ) không chỉ tồn tại mà còn hoạt động vô cùng sôi nổi, với những danh xưng huyền thoại như Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân vẫn còn lưu truyền.

Cuộc sống của Vương đột ngột thay đổi khi anh bất ngờ sở hữu một dị năng kinh hoàng: đôi mắt có thể nhìn thấu mọi dữ liệu, từ lai lịch cổ vật cho đến những suy nghĩ thầm kín nhất của con người.

Năng lực này, như một phúc lợi của người tái sinh, đã mở ra trước mắt anh một thế giới hoàn toàn mới.

Anh phát hiện ra chiếc bình gốm mà người bạn Vệ Chiêu tặng lại là một cổ vật vô giá từ lăng mộ Tống Anh Tông, và Vệ Chiêu chính là một "Tá Lĩnh Lực Sĩ" trong giới đạo mộ.

Thế giới ngầm đầy rẫy những câu chuyện ma quái và những con người phi thường bắt đầu hiện ra rõ nét trước mắt Vương.

Sự trỗi dậy của dị năng cũng là lúc Vương nhận ra những điều bất thường từ người bạn gái xinh đẹp, Trương Phàm Phàm.

Hơn một năm yêu nhau, Phàm Phàm luôn có những bí mật khó nói, thường xuyên biến mất trong những chuyến "công tác" đột xuất, đặc biệt là vào ban đêm.

Đỉnh điểm là khi cô mời anh đi ăn tối và gặp gỡ các "đồng nghiệp" của mình.

Bằng đôi mắt thần, Vương bàng hoàng nhận ra toàn bộ nhóm bạn của Phàm Phàm đều là những cao thủ trong giới đạo mộ: Tẩu Địa Tiên, Hôi Bát Gia, mỗi người đều sở hữu những kỹ năng dị thường.

Và rồi, bí mật lớn nhất được phơi bày: Trương Phàm Phàm, người con gái anh yêu, chính là truyền nhân của Trương gia – một trong những gia tộc lừng lẫy thuộc "Lão Cửu Môn", mang trong mình dòng máu Kỳ Lân không thuần khiết.

Cũng từ đây, Vương phát hiện ra một công năng mới còn đáng sợ hơn của đôi mắt: anh có thể "trích xuất" và sở hữu năng lực của người khác chỉ qua tiếp xúc cơ thể.

Chỉ trong một buổi tối, anh đã sao chép được huyết mạch Kỳ Lân, thuật phong thủy, khả năng quan sát long mạch và nhiều kỹ năng đạo mộ khác.

Từ một người bình thường, Vương nhanh chóng trở thành một cao thủ tiềm ẩn, sở hữu những năng lực mà người trong nghề phải mất cả đời để tu luyện.

Thế giới ngầm không hề yên ả.

Sự tồn tại của Vương bên cạnh Trương Phàm Phàm nhanh chóng thu hút sự chú ý của các thế lực khác.

Hoắc Đan, truyền nhân của Hoắc gia, tìm đến企图 dùng tiền bạc để chia rẽ hai người nhưng bị Vương dùng kiến thức uyên bác về tướng số và bí mật gia tộc dọa cho khiếp vía.

Ngay sau đó, Trương Văn, truyền nhân chính thống của Trương gia chủ gia, xuất hiện với ý định trừ khử Vương để bảo vệ sự thuần khiết của huyết mạch.

Tuy nhiên, với huyết mạch Kỳ Lân và "Sát Nhân Kỹ" vừa trích xuất được, Vương không chỉ dễ dàng đánh bại Trương Văn mà còn thu phục cô ta làm nội ứng cho mình trong Trương gia.

Cuộc đối đầu với Trương Văn đã kéo Vương vào cuộc phiêu lưu thực sự đầu tiên: lăng mộ Tống Anh Tông.

Tại đây, anh đã phải đối mặt với những hiểm nguy chết người như Trấn Huyệt Hung Thi, nhưng cũng nhờ đó mà thu được những bảo vật quý giá và làm sáng tỏ thêm nhiều bí mật.

Chuyến đi này cũng giúp anh có được "Hoài Nam Đồ", một tấm bản đồ cổ xưa ẩn giấu bí mật về sự trường sinh, do người bạn bí ẩn Vệ Chiêu để lại.

Những manh mối tiếp tục dẫn dắt Vương và nhóm của Trương Phàm Phàm đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Tại đây, Vương một lần nữa đóng vai người hùng thầm lặng, bí mật giúp đỡ nhóm của bạn gái vượt qua những cạm bẫy chết người như bầy Huyết Hầu Tử và Tam Đầu Yêu Xà, đồng thời khám phá ra mối liên hệ kỳ lạ giữa tổ tiên Trương gia và ngôi mộ cổ này, cùng bí thuật "hóa thi thành xà" kinh hoàng.

Mỗi ngôi mộ đi qua, Vương lại càng tiến sâu hơn vào một âm mưu kinh thiên động địa kéo dài hàng ngàn năm, xoay quanh các gia tộc đạo mộ, huyết mạch thần bí và khát vọng trường sinh bất tử.

Từ những manh mối rời rạc, một cái tên bắt đầu hiện lên như kẻ chủ mưu đứng sau tất cả: Trương Qua Tử, một nhân vật huyền thoại đầy bí ẩn.

Hành trình của Vương giờ đây không chỉ là khám phá thế giới ngầm, mà còn là cuộc chạy đua với thời gian để bảo vệ người mình yêu, giải mã những bí ẩn cổ xưa và đối đầu với một thế lực vô hình đang thao túng tất cả.

Từ Hiến Vương Mộ ở Điền Nam đến Viêm Đế Mộ hùng vĩ, Vương phải đối mặt với những thế lực hùng mạnh như Mạc Kim Tam Nhân Tổ, Phát Khâu Thiên Quan và cả chủ gia của Trương gia.

Mỗi bước chân của anh đều đang tiến gần hơn đến sự thật cuối cùng, một sự thật có thể làm rung chuyển cả thế giới đạo mộ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 1

"Theo bản đài đưa tin, tại ngọn núi hoang phía tây nam thành Khai Phong đã khai quật được một ngôi mộ cổ quy mô lớn, theo suy đoán của các chuyên gia liên quan, đây hẳn là một lăng mộ đế vương." Vương ngồi trên chiếc ghế sofa da thật, xem tin tức đang được phát trên TV.

"Lại một ngôi mộ lớn nữa, gần đây những ngôi mộ cổ được khai quật quả thật ngày càng nhiều." Vương mệt mỏi xoa xoa mắt.

Vương đã xuyên việt đến thế giới này hai mươi hai năm rồi.

Thế giới này, dường như giống hệt thế giới trước kia.

Nhưng, trong cuộc sống bình yên ổn định lại dường như ẩn chứa những bí mật quỷ dị.

Tin tức thường xuyên đưa tin ở nơi nào đó lại khai quật được một ngôi mộ cổ, đi trên đường, anh cũng luôn thấy từng người có khí chất đặc biệt đang thì thầm trao đổi những điều bí ẩn.

Điều quan trọng nhất là.

Ở thế giới này, chuyện Đảo Đấu dường như đặc biệt nhiều.

Vương mở mắt, ánh mắt rơi vào chiếc bình cổ kính bên cạnh TV.

Là một món đồ tốt do người bạn tặng, dặn anh nhất định phải giữ lại.

Trong mắt Vương xuất hiện từng dòng dữ liệu. 【Tên: Đồ sứ men xanh biếc Nhữ Diêu】 【Triều đại: Tống triều】 【Xuất xứ: Khai quật từ lăng mộ Tống Anh Tông Triệu Thự, do Tá Lĩnh Lực Sĩ Vệ Chiêu chuyển tặng cho chủ thể】 【Liên quan: Tác phẩm truyền thế của gốm Nhữ Diêu rất hiếm, tương truyền không đủ một trăm kiện,

lại vì công nghệ tinh xảo nên vô cùng quý giá】 Vương kinh ngạc.

Mắt mình xuất hiện dị thường rồi ư?

"Phúc lợi trọng sinh của mình cuối cùng cũng đến rồi." Vương không tin tà, lại đặt ánh mắt vào chiếc bật lửa. 【Zippo: Băng Đen】 【Loại hình: Bật lửa】 【Lượng dầu còn lại: 66%】 【Thật/Giả: Hàng thật】 "Được, bật lửa hàng thật." Vương cười khẩy một tiếng, kéo ghế đi về phía phòng tắm, muốn rửa mặt cho tỉnh táo.

Khi đi ngang qua tấm gương lớn, anh vô thức nhìn vào đó. 【Tên: Vương】 【Tuổi: 22】 【Mị lực: Điểm tối đa】 【Suy nghĩ nội tâm: Ông trời không bạc đãi mình, phúc lợi của người trọng sinh cuối cùng cũng đến rồi!】 "Chuyện này, ngay cả suy nghĩ nội tâm của con người cũng có thể nhìn thấy!" Anh không tin tà đi rửa mặt, rồi lại quay lại trước tấm gương lớn.

Vương kinh ngạc vui mừng phát hiện, những dòng dữ liệu kia không những không biến mất, ngược lại còn trở nên ngưng luyện hơn theo sự tập trung của ánh mắt.

Trong lòng anh, một lần nữa dấy lên hứng thú nồng nhiệt.

Vương bắt đầu thử nghiệm đủ loại công năng của bàn tay vàng.

"Vậy nên, bây giờ đôi mắt của mình có thể nhìn thấy dữ liệu của tất cả mọi vật, thậm chí cả suy nghĩ nội tâm của sinh vật sống, sau khi tổng hợp sẽ đưa ra một số thông tin quan trọng." "Chỉ cần mình tập trung ánh mắt, những thứ mình nhìn sẽ hiện ra dữ liệu, nhưng..." Nhưng món đồ sứ Nhữ Diêu bên cạnh TV vừa nãy lại làm xáo trộn tâm trí anh.

"Vệ Chiêu lại là Tá Lĩnh Lực Sĩ, thảo nào lại tặng đồ sứ Nhữ Diêu cho mình." Ở thế giới này, quả thật tồn tại một nhóm người như vậy.

Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Phát Khâu Thiên Quan.

Những câu chuyện quỷ dị ẩn chứa trong đêm tối, đều thực sự xảy ra xung quanh Vương.

"Ở thế giới này, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện thần bí mà mình không biết đây?" Sau này, dựa vào đôi mắt này, anh nhất định sẽ phát hiện ra nhiều chuyện thú vị.

Lúc đó, chiếc điện thoại đặt trên bàn đột nhiên rung lên.

Vương cầm điện thoại lên nhìn.

Điện thoại của Vương reo, bạn gái anh là Trương Phàm Phàm đã gửi một tin nhắn thoại.

"Anh yêu, tối nay anh có thời gian không?

Em muốn đi ăn lẩu với anh, nghe nói ăn lẩu xong tình cảm hai đứa sẽ nhanh chóng tăng nhiệt độ đấy, à đúng rồi, tối nhớ mang theo chứng minh thư nhé ~" Bạn gái của Vương, Trương Phàm Phàm, là cô gái có vẻ ngoài linh khí nhất mà anh từng gặp.

Không sai, là linh khí.

Nhưng, hai người đã bên nhau hơn một năm rồi, nhưng Trương Phàm Phàm lại dường như có chuyện gì đó giấu Vương.

Khi hai người ngọt ngào quấn quýt bên nhau, Trương Phàm Phàm cứ động một chút là sau khi nhận điện thoại sẽ vội vàng rời đi.

Cô ấy luôn nói là do công việc, phải đi công tác.

Nhưng đi công tác nào lại vội vã đến thế.

Mỗi lần đi công tác là nửa tháng, thường xuyên đi công tác vào buổi tối.

Vương giữ ngón cái trên màn hình, gửi một tin nhắn thoại.

“Về công tác rồi à?” “Nha, em vừa về là đã nóng lòng muốn gặp anh rồi, tối nay đi ăn lẩu nhé, được không anh?” “Được, anh đến đón em nhé?” “Ừm.

Không cần đâu, em có thể dẫn mấy đồng nghiệp của em đi cùng được không?

Cộng với hai đứa mình là tổng cộng năm sáu người.” Vương nhíu mày, chỉ cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

“Sao đột nhiên lại dẫn đồng nghiệp đi cùng?” “Ai nha, anh yêu, anh chẳng phải luôn tò mò về công việc của em sao?

Hôm nay em sẽ dẫn các đồng nghiệp của em đến cho anh làm quen, như vậy anh cũng có thể yên tâm hơn, mấy cô gái ấy ai cũng tốt cả.” ‘Mấy cô gái’?

Vương chú ý đến một chi tiết nhỏ.

“Được thôi, vậy lát nữa anh sẽ trực tiếp đến chỗ cũ.” Vương gửi xong tin nhắn thoại, liền mặc quần áo ra ngoài.

Anh muốn xem xem, Trương Phàm Phàm rốt cuộc vì sao đột nhiên lại giới thiệu những đồng nghiệp đó cho anh.

Trong hồ lô của Trương Phàm Phàm, rốt cuộc đang bán thuốc gì.

Lúc này, trong chiếc SUV Audi màu đen đang chạy trên quốc lộ, vang lên những tiếng tranh luận kịch liệt.

“Tiểu Mạn, mau dọn dẹp Hắc Lư Đề Tử đi, lát nữa Vương ca mà nhìn thấy mấy món đồ trong xe của chúng ta thì sao đây?” Một phụ nữ trưởng thành búi tóc hai bên đang vội vàng cởi chiếc áo phông ngắn cũn bẩn thỉu, thay bằng áo sơ mi trắng, nói gấp gáp.

Tiểu Mạn luống cuống tay chân nhét đủ loại đồ nghề vào một cái túi đen lớn.

Hắc Lư Đề Tử, đầu gà trống, hộp sắt đựng máu chó đen, Lạc Dương sạn.

“Chị Trần à, đâu phải em chậm tay, đều tại Phàm Phàm quá vội vàng, đến cả thời gian tắm rửa cũng không có, vội vội vàng vàng đi ăn lẩu.” Tiểu Mạn bực bội nhìn lớp đất vàng dính trên người, lớn tiếng phàn nàn.

“Vạn nhất bị Vương ca phát hiện chúng ta làm gì thì sao?

Cả người đều là bùn đất, Vương ca tinh ranh như thế sao có thể không nhìn ra?!” “Được rồi được rồi, mau đừng nói nữa, nhanh chóng dọn dẹp đi, chúng ta sắp đến rồi!” Trương Phàm Phàm đang lái xe có chút tủi thân.

“Em cũng đâu muốn bị kẹt xe trên đường đâu, vốn dĩ thời gian rất dư dả.” Trương Phàm Phàm nhớ lại hơn một năm ở bên Vương, mỗi lần xuống Đôn Tử thời gian đều không trùng hợp, hoặc là đang hẹn hò với Vương, hoặc là sắp hẹn hò với Vương.

Hai người đã ở bên nhau gần hai năm rồi, giấy cuối cùng cũng không gói được lửa.

Vì vậy, Trương Phàm Phàm đã lên kế hoạch hôm nay để Vương gặp gỡ nhóm ‘nguyên lương’ (đồng đội), để anh yên tâm hơn.

Sau khi gặp gỡ đồng đội, Vương sẽ yên tâm hơn một chút phải không?

Chuyện sau này... sẽ tính sau.

Nghĩ vậy, Trương Phàm Phàm lại lên thêm một số, tăng tốc về phía quán lẩu.

Lúc này, Vương đang đi trên đường, không ngừng vận dụng năng lực mới, quan sát mọi thứ xung quanh.

“Thật thú vị, cứ như đang chơi game mô phỏng cuộc sống vậy.” Vương lẩm bẩm, trong tầm nhìn của anh, mỗi người đều như một nhân vật trong game, trên đầu có từng dòng thông tin, trạng thái, suy nghĩ nội tâm, v.v.

Vương đặt ánh mắt vào một cặp nam nữ đang đi tới.

Đầu tiên nhìn về phía người đàn ông béo tốt, tai to, vẻ mặt dầu mỡ. 【Tên: Lý Kiến】 【Chức vụ: Tài vụ】 【Trạng thái: Đê tiện dâm đãng】 【Suy nghĩ nội tâm: Hy vọng chuyện biển thủ công quỹ không bị phát hiện, tối nay mình còn muốn tiếp tục nữa.】 Vương bật cười.

Hay lắm, tiện tay nhìn một cái lại thấy một tên tội phạm.

Anh lại nhìn về phía cô gái ăn mặc lòe loẹt kia. 【Tên: Trương Hồng Mai】 【Trạng thái: Nói dối】 【Số lần: 879】 【Suy nghĩ nội tâm: Một đêm có thể đổi lấy một chiếc LV mẫu mới, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy chứ?

Mình phải nắm chặt lấy người đàn ông này, không thể bị phát hiện.】 Vương thắc mắc, cái ‘số lần’ này là sao?

Ngay sau đó anh nghe thấy cô gái kia ngượng ngùng nói.

“Ghét quá, người ta chưa có kinh nghiệm ~” Vương lập tức hiểu ra.

Anh bực bội quay đầu đi, mỗi người đều có cách sống riêng, không cần can thiệp, cũng không có gì phải làm.

Vương châm một điếu thuốc hút một hơi, lại nhìn về phía một người đàn ông to lớn thô kệch với hình xăm kín tay. 【Tên: Lý Sảng】 【Chiều cao: 188】 【Trạng thái: Đang suy nghĩ】 【Suy nghĩ nội tâm: Tối nay cho Tứ Nguyệt ăn gì đây nhỉ, thịt ức gà hay pate cho mèo?

Mau về nhà nựng mèo thôi!】 Vương nghi ngờ đánh giá người đàn ông to lớn đó một cái, không ngờ dưới vẻ ngoài thô kệch lại có một trái tim thiếu nữ.

Vương lại nhìn về phía một cô bé đang ngồi ngẩn ngơ bên đường.

Chương 2

【Tên: Trần Tư Vũ】【Tuổi: 8 tuổi】【Sở thích: Kẹo mút】【Suy nghĩ nội tâm: Mẹ cây dương có cách, khoác cho đứa trẻ một tấm khăn lụa trắng.

Chỉ cần gió nhẹ nhàng thổi qua, đứa trẻ sẽ mọc rễ nảy mầm khắp nơi.】 Vương ngẩn người, không ngờ trong cái đầu nhỏ của cô bé lại tràn đầy chất thơ đến vậy.

Tiếp tục đi về phía trước, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, giữa hàng lông mày tràn đầy sự mới lạ.

Trong mắt Vương, dường như cả thế giới đều trở nên khác biệt.

Anh đã tìm thấy một góc độ mới để quan sát thế giới, loại cảm giác này, giống như... giống như một vị thần.

Giống như đang nhìn xuống chúng sinh, mỗi suy nghĩ nội tâm chân thực của mỗi người đều không thể che giấu trước mặt anh.

Đi một lúc, Vương đã đến cửa quán lẩu.

Chẳng đợi bao lâu, chỉ thấy một chiếc SUV màu đen tuyền từ từ dừng lại bên đường.

Cửa xe hạ xuống, Trương Phàm Phàm thò đầu ra ngoài, tươi cười vẫy tay với Vương.

“Anh yêu, anh cứ vào với đồng nghiệp của em trước nhé, em đi đỗ xe ngay đây!” Nói rồi, ba cô gái xinh đẹp với thần thái và phong cách hoàn toàn khác biệt bước xuống xe.

“Hay lắm, nào phải ‘mấy cô gái nhỏ’, rõ ràng là một lũ cô gái lớn rồi mà.” Vương lẩm bẩm.

Mấy người đồng nghiệp của Trương Phàm Phàm, bỏ qua ngoại hình không nói, đều có một đặc điểm chung: đó là Lớn!

Lý Tiểu Mạn vẫy tay với Vương, hớn hở nói.

"Chào Vương ca, em là Lý Tiểu Mạn, em vẫn luôn nghe Phàm Phàm nhắc đến anh, hôm nay cuối cùng cũng được gặp người thật rồi, người thật còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều đó." Vương mỉm cười, vừa định đáp lời thì sau khi nhìn thấy dữ liệu trên đầu Tiểu Mạn, anh từ từ ngậm miệng lại. 【Tên: Lý Tiểu Mạn】 【Nghề nghiệp: Tẩu Địa Tiên】 【Sở trường: Thính Thanh Biện Vị, Súc Cốt Công】 【Suy nghĩ nội tâm: Không biết trên người mình có dính bùn vàng không nhỉ, nếu bị Vương ca phát hiện thì sao đây.

Nhưng mà Vương ca thật sự đẹp trai quá đi mất!】 Tẩu Địa Tiên?

Vương nhớ ra đây là một nghề nghiệp.

Ở khu vực Thăng Long, dân gian gọi những kẻ Đạo Mộ là Tẩu Địa Tiên, hoặc Tọa Địa Hổ.

Chẳng lẽ Lý Tiểu Mạn là một tên Đạo Mộ sao?

Anh nghi ngờ đáp lại.

"Chào các em, anh là Vương, anh cũng không khách sáo nữa, anh đã nghe Phàm Phàm kể nhiều về các em rồi." Nói rồi, Vương lại nhìn về phía hai cô gái xinh đẹp còn lại. 【Tên: Trần Trình】 【Nghề nghiệp: Hôi Bát Gia】 【Sở trường: Phong Thủy Cấm Thuật】 【Suy nghĩ nội tâm: Vừa nãy vội quá, đến cả cúc áo cũng chưa cài chặt.

Khoan đã, vị trí phong thủy của quán lẩu này không tồi chút nào, là cao nhân nào đã thiết kế vậy nhỉ?】 【Tên: Trần Vấn Ngọc】 【Nghề nghiệp: Hôi Bát Gia】 【Sở trường: Quan Long Mạch, Châm Cứu】 【Suy nghĩ nội tâm: Sớm biết Vương ca đẹp trai thế này mình đã trang điểm rồi, ít nhiều cũng để lại ấn tượng tốt.

À không đúng, Vương ca là bạn trai của Phàm Phàm mà, ai da.】 Vương: "..." Hóa ra mấy cô gái này đều là Đạo Mộ ư!

Hôi Bát Gia chẳng phải là tiếng lóng của giới Đạo Mộ ở phương Nam sao?

Ba cô gái đều Đạo Mộ, vậy còn Trương Phàm Phàm thì sao?

Vương ngày càng tò mò về Trương Phàm Phàm, anh đã lờ mờ đoán ra.

Nhưng, cũng phải đợi Trương Phàm Phàm quay lại, Vương xem dữ liệu mới có thể biết rõ.

Anh nhìn tướng mạo ba người, bất chợt hỏi.

"Hai em không phải người cùng quê à?" Anh nhìn Trần Vấn Ngọc và Trần Trình.

Hai cô gái xinh đẹp nhìn nhau, Trần Trình cười nói.

"À, em là Trần Vấn Ngọc, em ấy là em gái của em, cả hai bọn em đều có tổ tịch ở phương Nam, anh nhìn ra sao?

Hai chị em em trông giống nhau lắm à?" Vương lắc đầu, "Hai em có xương gò má cao, lông mày cao thấp, xương tai hướng ra ngoài, hình dáng xương cốt rất tương tự, hẳn là có quan hệ huyết thống." "Oa." Mắt Trần Trình sáng lên, nhìn Vương với vẻ ngưỡng mộ hơn vài phần.

"Không ngờ Vương ca lại là một cao thủ trong nghề này, vậy anh có thể nhìn ra được điều gì từ tướng mạo của hai chị em em không?" Ba cô gái xinh đẹp tò mò lại gần, chờ Vương trả lời.

Vương suy nghĩ một chút, không do dự mà đáp.

"Kiểu tướng mạo của hai em, hẳn là loại người trời sinh không chịu quản thúc, có phải hai em đang lén lút trốn gia đình ra ngoài

không?" Trần Trình và Trần Vấn Ngọc kinh ngạc nhìn nhau.

"Vương ca cũng thần quá rồi, có chút đạo hạnh đó nha." Vương nói không sai, hai cô gái này quả thật đang giấu gia đình, sau khi quen biết cao nhân trong giới mới bắt đầu Đảo Đấu.

Lúc đó, từ đằng xa vang lên một giọng nói trong trẻo.

"Nói chuyện gì mà vui thế, anh yêu có nhớ em không?

Hôn cái nào." Trương Phàm Phàm sau khi đỗ xe xong, liền ôm chầm lấy Vương nũng nịu.

Nhưng Vương lại không đáp lại Trương Phàm Phàm, anh âm thầm kinh ngạc khi nhìn dữ liệu của cô, trong lòng vô cùng bất ngờ. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Trạng thái: Hưng phấn, sợ hãi】 【Sở trường: Hoàng Kim Nhị Chỉ, Súc Cốt Dịch Dung】 【Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết】 【Thân phận: Truyền nhân Trương gia】 【Suy nghĩ nội tâm: Sao anh yêu lại nhìn mình chằm chằm thế?

Chẳng lẽ trên người mình có sơ hở rồi sao?

Mình chết mất thôi, mình không muốn anh yêu biết mình là Đào Mộ Tặc!】 Vương sững sờ, há hốc miệng, lời nói dường như mắc kẹt trong cổ họng, không thể thốt ra.

Lúc này anh mới hiểu ra, vì sao bạn gái Trương Phàm Phàm của anh cứ biến mất mười ngày nửa tháng, hóa ra là đi xuống Đôn Tử!

Thân phận của Trương Phàm Phàm dường như không hề đơn giản, lại là truyền nhân của Trương gia.

Trương gia thuộc Thượng Tam Môn trong Lão Cửu Môn!

Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết.

Vương lờ mờ nhớ rằng, Trương gia để đảm bảo huyết mạch

thuần khiết, chỉ cho phép nội tộc thông hôn, tuyệt đối sẽ không có huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết nào ra đời, Trương Phàm Phàm rốt cuộc là sao?

Trong lòng anh đầy nghi vấn, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Vương cũng có một số chuyện giấu Trương Phàm Phàm.

Ví dụ như, nhờ vào ký ức trọng sinh, anh đã kiếm được rất nhiều của cải, cuối cùng chọn cách ẩn mình, sống một cuộc sống yên ổn.

Lại ví dụ như, anh vẫn luôn giả vờ chỉ biết chút ít về tướng số trước mặt Trương Phàm Phàm.

Ở kiếp này Vương, ngẫu nhiên có được một cuốn cổ thư tên là Như Ý Học.

Chương 3

Trong đó, ghi chép đủ loại huyền học liên quan đến tướng số.

Thảo nào anh vẫn luôn nhìn thấy trên người Trương Phàm Phàm có tử khí, hóa ra là chuyện như vậy!

Lần đầu tiên nhìn thấy người của gia tộc danh môn quý tộc trong giới Đạo Mộ thần bí kia, Vương không nhịn được nhìn chằm chằm vào mắt Trương Phàm Phàm, càng thêm tập trung tinh thần.

"Phát hiện Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, năng lực đến từ: Trương Phàm Phàm, có đề thủ không?" Trong đầu Vương, đột nhiên vang lên một giọng nói.

Đề thủ?

Bàn tay vàng lại có thêm một công năng nữa ư?

Có thể đề thủ Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, vậy chẳng phải cũng có thể đề thủ Phong Thủy Bí Thuật, Hoàng Kim Nhị Chỉ sao?

Nếu sau này lại gặp được huyết mạch Kỳ Lân thuần chủng...

Xem ra ông trời không bạc đãi anh, nhưng...

Nếu chọn đề thủ mà trên người Trương Phàm Phàm sẽ mất đi kỹ năng đó, vậy xin lỗi, Vương sẽ không làm.

Vì Vương rất cẩn thận, anh đã hỏi lại một lần trong đầu, câu trả lời của hệ thống khiến anh yên tâm.

"Đề thủ không phải là cướp đoạt, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho mục tiêu." "Xin hỏi, có đề thủ không?" "Xác nhận!" Vương không chút do dự.

“Đề thủ hoàn tất, chủ thể đã sở hữu Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết!” Vương cảm thấy thoải mái.

Kiếp trước anh đã rất hứng thú với các loại huyền học phong thủy, chuyện quỷ quái dưới lòng đất.

Hôm nay, tuy Vương không tinh thông đủ loại kỹ năng Đảo Đấu, nhưng anh cũng đã có chút vốn liếng để xuống mộ rồi.

Huyết mạch Kỳ Lân có thể xua đuổi độc vật, phá trừ mê chướng, đối phó được Tống Tử, là khắc tinh của mọi thứ tà ác.

Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, hiệu quả chắc cũng sẽ không tệ.

Đột nhiên, một ý nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu Vương.

Ở đây có nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy, không tận dụng thì thật lãng phí.

“Đi thôi, chúng ta vào quán trước, vừa đi vừa nói chuyện.” Vương đi phía trước, bước chân có chút vội vàng, nóng lòng muốn đi vào chủ đề.

“Ối da, chẳng phải Vương ca đó sao?

Lâu ngày không gặp, gần đây thế nào rồi?” Vừa vào quán, một tên béo mặt đầy dầu mỡ liền đi đến chỗ Vương, mặt đầy mỡ thịt, cười tủm tỉm nói.

“Cũng vẫn vậy, tìm cho tôi một phòng riêng, dẫn bạn gái đến ăn cơm.” “Được thôi!

Phòng Thiên Tự số 201 trên lầu, anh cứ lên thẳng đó là được!” Vương cũng không từ chối nhiều, anh là người quen cũ của tên béo.

Sau khi ngồi xuống, Vương với tư cách là bạn trai của Trương Phàm Phàm, khách khí nói.

“Vừa nãy Phàm Phàm không ở đây, tôi xin tự giới thiệu lại.” “Chào các em, anh là Vương, bạn trai của Trương Phàm Phàm, hôm nay cứ ăn uống thoải mái, anh mời.” Mấy cô gái xinh đẹp gật đầu khen ngợi.

Vương nhân cơ hội này, tập trung chú ý nhìn Trần Trình.

Kỳ lạ, sao lại không thể đề thủ?

Không.

Vương chợt hiểu ra, anh vừa nãy đã ôm Trương Phàm Phàm, có lẽ đó là nguyên nhân.

Thế là Vương hào phóng đưa tay ra, bắt tay từng người một.

Trần Trình đứng dậy, bắt tay Vương, cười nói.

“Vương ca thật hào phóng, vậy hôm nay em sẽ không giả vờ nữa, sẽ ăn thả ga đây ha.” 【Suy nghĩ nội tâm: Sớm biết Vương ca không phải người nhỏ mọn, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, ước gì mình cũng có một người bạn trai phong độ như vậy!】 Vương mỉm cười.

“Phát hiện năng lực: Phong Thủy Cấm Thuật, có đề thủ không?” “Xác nhận!” Vương lại nắm lấy tay Trần Vấn Ngọc.

“Phát hiện năng lực: Quan Long Mạch, có đề thủ không?” “Xác nhận!” “Phát hiện năng lực: Thính Thanh Biện Vị, có đề thủ không?” “Xác nhận!” Vương mỗi lần bắt tay một người lại có thêm một năng lực mới, anh thỏa mãn ngồi xuống.

Bây giờ, trên người anh có bốn năng lực lớn là Thính Thanh Biện Vị, Quan Long Mạch, Phong Thủy Bí Thuật, Huyết mạch Kỳ Lân.

Quan trọng nhất, cộng thêm đôi mắt kỳ lạ có thể nhìn thấy thông tin của bản thân.

Có thể nói, bây giờ cho Vương một ngôi mộ hung hiểm, anh cũng có thể đi vào như không.

Chẳng bao lâu, nhân viên phục vụ mang đến nồi lẩu và đủ loại thịt, rau củ.

Quán lẩu này quanh năm làm ăn phát đạt, Vương biết, nếu người khác đến ăn vào giờ cao điểm buổi tối, e rằng phải đợi ít nhất nửa tiếng đồng hồ.

"Hải nha Vương ca, anh không biết Phàm Phàm bình thường ở công ty đã cố gắng đến mức nào đâu, em còn lo có ngày cô ấy sẽ đột tử mất, anh phải bồi bổ cho cô ấy thật tốt đó nha." Lý Tiểu Mạn xâu một miếng dạ dày, nháy mắt ra hiệu với Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm hiểu ý, liền giả vờ tủi thân, hai tay ôm lấy cánh tay Vương.

"Nha anh yêu, em bận công việc lắm, sếp cứ giục em vẽ bản thảo, anh xem vết mực trên người em còn chưa kịp rửa nữa này, hu hu hu." Trương Phàm Phàm chỉ vào một vết bẩn màu đỏ sẫm trên quần áo, tủi thân nói.

Vương cười đầy ẩn ý. 【Vật phẩm: Áo dính máu Tống Tử】【Mô tả: Chiếc áo này đã trải qua trăm trận chiến, trên đó tràn ngập thi khí nồng nặc】 Anh xoa đầu Trương Phàm Phàm, "Bảo bối vất vả rồi, tối nay anh sẽ thưởng cho em thật tốt." Ba cô gái xinh đẹp dường như để chứng minh công việc bận rộn, lần lượt đưa ra bằng chứng cho Vương xem.

Lý Tiểu Mạn kéo vạt áo, cho Vương xem lớp bùn vàng dính trên đó, nói rằng dính phải khi đi thực địa, chưa kịp thay.

Trần Vấn Ngọc lấy ra một cuốn sổ vẽ cũ kỹ, nói rằng cuốn sổ mới mua cũng đã dùng cũ rồi.

Trần Trình mỉm cười không nói gì, cúi đầu ăn cơm, nhưng tình cờ chiếc bút vẽ trong túi lại rơi ra.

Vương lần lượt nhìn những món đồ đó. 【Vật phẩm: Sổ vẽ cũ kỹ】 【Mô tả: Cuốn sổ vẽ cũ kỹ có lịch sử vài chục năm, dường như được lấy từ dưới lòng đất lên】 Vương thầm nghĩ.

Hay lắm, lại đào mộ mới nữa à? 【Vật phẩm: Áo sơ mi đen dính đất mộ】 【Mô tả: Một chiếc áo sơ mi đen mới mua, nhưng không biết vì sao lại dính đất mộ, dường như dính vào khi thay quần áo】 【Vật phẩm: Bút vẽ mới mua】 【Mô tả: Chiếc bút vẽ vừa mua từ cửa hàng tiện lợi, nếu mở nắp bút ra sẽ phát hiện ngay cả mực cũng không có】.

Hay lắm, cả đám người này để chứng minh là đang làm công việc chính đáng, diễn kịch cũng diễn cho trọn bộ luôn!

Vốn dĩ màn biểu diễn này rất chặt chẽ, không chê vào đâu được.

Nhưng tiếc là Vương lại có một đôi mắt có thể nhìn thấy dữ liệu, tất cả đều không thể che giấu trước mặt anh.

Chương 4

Không, anh cũng sẽ không vạch trần Trương Phàm Phàm.

Dù sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại đi Đạo Mộ, chắc chắn không dám nói cho Vương biết.

Con gái ai cũng mỏng manh mà, chuyện như vậy không thể để lộ ra ánh sáng.

Vương giả vờ không biết gì mà ăn cơm, Trương Phàm Phàm muốn giấu thì cứ giấu đi.

Dù sao Vương cũng không phải đèn cạn dầu.

Sau này không thu lại chút lợi tức từ Trương Phàm Phàm, thì anh không phải là Vương.

Sau một bữa ăn uống no nê.

"Vậy em đi trước nhé, hai đứa cứ tận hưởng đi nha." Lý Tiểu Mạn tinh quái nói với Trương Phàm Phàm.

Sau đó, ba cô gái xinh đẹp khoác tay nhau, không biết đi đâu chơi.

"Bảo bối, vậy chúng ta về nghỉ ngơi đi nhé, đã lâu rồi không gặp em." Vương ôm Trương Phàm Phàm, ngón trỏ khều cằm cô.

"Ghét quá." Đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại dồn dập và vui tai vang lên, Trương Phàm Phàm với vẻ mặt cụt hứng nghe điện thoại.

"Alo." Sau khi cúp điện thoại, Trương Phàm Phàm nói với vẻ mặt xin lỗi.

"Em xin lỗi anh yêu, tối nay em có lẽ không thể ở bên anh được rồi." Vương nhíu mày.

“Lại phải làm việc à?” Ý là, hóa ra vừa nãy Lý Tiểu Mạn tách ra là để gọi điện thoại, kêu Trương Phàm Phàm đi Đạo Mộ?

Vậy anh chẳng phải cũng có thể đi theo Trương Phàm Phàm, đi xem sao.

Trương Phàm Phàm ngượng ngùng nói.

“Anh yêu, bố em gọi em về nhà gấp, có chuyện muốn nói với em.” “Vậy được, em mau về đi, đừng để bố vợ tương lai của anh đợi sốt ruột.” Vương vừa nghe đến bố vợ tương lai, lập tức không còn suy nghĩ gì khác.

Chuyện của bố vợ tương lai thì không thể chậm trễ được.

“Em xin lỗi anh yêu, lần sau em sẽ bù đắp thật tốt, em đi đây.” Trương Phàm Phàm bịn rịn rời đi.

Vương đứng trên đường nhìn theo bóng Trương Phàm Phàm khuất dần, cười khổ một tiếng.

Đúng là một đôi uyên ương khổ mệnh, mãi mới không phải Đạo Mộ, nhưng lại bị bố vợ tương lai gọi đi mất.

Vương châm một điếu thuốc hút một hơi.

Anh lấy điện thoại từ túi quần ra, gọi một số.

“Alo, bảo bối.” “Nhớ anh yêu quá, mới chia tay được một lát thôi mà anh đã nhớ em rồi, anh yêu em quá nha, ai da, lần sau em sẽ bù đắp thật tốt mà.” Ở đầu dây bên kia truyền đến giọng của Trương Phàm Phàm.

Tiếng gió lớn, nghe có vẻ cô ấy đang ở trên đường.

Nghe vậy, Vương từ từ nói.

“Anh hỏi em một chuyện.” “Nói đi anh yêu, chỉ cần là chuyện em biết em nhất định sẽ nói cho anh nghe hết, sao vậy?” Trương Phàm

Phàm đang lái xe, dùng hệ thống Bluetooth trong xe để gọi điện thoại.

"Em và Hoắc Đan có quan hệ thế nào, cưng à?" Tim Trương Phàm Phàm đột nhiên hẫng một nhịp, suýt chút nữa không giữ vững được tay lái.

"À... là Hoắc Đan nào ạ?" Vương cười, hay lắm, Trương Phàm Phàm đang giả vờ ngây thơ.

"Hoắc Đan nào, đương nhiên là Hoắc Đan của Hoắc gia rồi." Trương Phàm Phàm đột ngột dừng xe, chăm chú nhìn màn hình trong xe.

"Chuyện gì vậy, anh ấy sao lại biết Hoắc gia?

Hoắc Đan...

đã đi tìm anh ấy sao?

Chẳng lẽ chuyện Đạo Mộ, cũng đã bảo Hoắc Đan ra mặt rồi sao?

Không thể nào, chắc không phải đâu.

Hoắc Đan sẽ không nói những chuyện đó.

Không...

Vương sẽ không nghĩ mình có gì với Hoắc Đan chứ?" Cô vội vàng giải thích.

"Anh yêu, em và Hoắc Đan chỉ là bạn bè từ nhỏ thôi, nếu anh không thích thì em có thể không liên lạc với cậu ta nữa, anh quan trọng hơn nhiều." Vương cười nói.

"Không đến mức đó đâu, anh không phải người nhỏ mọn như vậy, anh tin tưởng vào tình cảm giữa chúng ta." Trương Phàm Phàm thở phào nhẹ nhõm, may mà anh ấy không hiểu lầm.

Cuối cùng, Trương Phàm Phàm thành thật khai báo tất cả, trong đó

không bao gồm chuyện Đạo Mộ.

Vương cười nói.

“Vậy ra, bảo bối nhỏ của anh là một tiểu thư thế gia ư?” “Được rồi, thực ra gia đình em cũng không quá giàu, chủ yếu đều là tài sản mà tổ tiên tích lũy lại, thêm vào đó vì một số lý do, gia đình em và Hoắc gia đi lại khá thân thiết.” Vương trầm mặc.

Vừa nãy Hoắc Đan nói, tài sản gia tộc của Trương Phàm Phàm có lẽ khoảng vài chục tỷ.

Nếu như đó mà gọi là không quá giàu, vậy những người thu nhập hàng triệu mỗi năm chẳng phải là dân tị nạn sao.

Trương Phàm Phàm thấy Vương không nói gì, vội vàng bổ sung.

“Không phải em cố ý giấu anh đâu anh yêu, là chuyện của bố em, em không tiện nói lắm.” Ra là vậy.

Thảo nào Hoắc Đan tìm Vương, lại không phải người của Trương gia.

Trương Phàm Phàm thà chết cũng không nói chuyện Đạo Mộ, Vương cũng không vạch trần cô ấy nữa.

Con gái ai cũng mỏng manh mà, Vương đều hiểu.

Trong xe, Trương Phàm Phàm đang do dự không biết có nên nói cho Vương biết chuyện Đạo Mộ hay không.

Giấu Vương, trong lòng cô ấy luôn cảm thấy áy náy.

Đạo Mộ không phải chuyện nhỏ, tuy nhiên việc xuống Đôn Tử cũng không phải vì tiền tài.

Sở dĩ cô ấy ở dưới Đôn Tử, hoàn toàn là vì Huyết mạch Kỳ Lân.

Chương 5

Trương lão gia tử vẫn không cam lòng, không ngừng tìm kiếm dưới lòng đất.

Không biết Vương có thể chấp nhận chuyện này không.

Haizz.

“À đúng rồi anh yêu, Hoắc Đan đã nói gì với anh vậy?” “Cậu ta bảo anh rời xa em, ngoài ra không có gì khác.

Em này, em có giấu anh chuyện gì không?” “Không... không có ạ.” Vương cảm thấy hơi buồn cười, nhưng Trương Phàm Phàm lại có chút bất an.

May mà Hoắc Đan không nói linh tinh, nếu hắn mà nói ra chuyện Đạo Mộ, cô thật sự không biết phải đối mặt với Vương thế nào.

Trong đầu Trương Phàm Phàm một mớ hỗn độn.

Nghe thấy đầu dây bên kia im lặng, Vương nói.

“Vậy đi, tìm một thời gian, hẹn chú ấy, anh muốn gặp một lần.” “Vâng, được ạ, nhưng mà...” Trương Phàm Phàm giật mình.

“Sao anh lại muốn gặp bố em ạ?” Chuyện cô ấy hẹn hò với Vương, người trong nhà đều không biết.

Để duy trì huyết mạch thuần khiết, Trương gia nhất định phải kết hôn với người cùng tộc.

Không đúng!

Hoắc Đan chắc chắn là do bố cô ấy phái đi gặp Vương, ông ấy đã biết chuyện này từ sớm rồi.

Trương Phàm Phàm thở dài một hơi.

Giấy cuối cùng cũng không gói được lửa.

Vì bố đã biết rồi, vậy thì thành thật đi.

“Không phải sao?

Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, cũng nên gặp mặt gia đình.” “Được...

được rồi ạ, vậy em sẽ tìm thời gian hẹn.” Cúp điện thoại, Trương Phàm Phàm lòng như lửa đốt.

Cô ấy đã hiểu ra, vì sao bố đột nhiên gọi mình về nhà.

Mang theo tâm trạng đó về đến nhà.

Trong sân lớn Trương gia, dưới gốc đào đặt một cái bàn đá, Trương lão gia tử ngồi trên ghế đá thưởng trà.

Trương lão gia tử nhìn qua như một ông lão bình thường không có gì nổi bật, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện ra khí thế trầm ổn nặng nề như Thái Sơn ẩn giấu dưới vẻ ngoài kia.

“Về rồi à?” “Về rồi ạ.” Trương lão gia tử im lặng, rất lâu sau mới nói.

“Bố.” Ánh mắt Trương Phàm Phàm nặng nề, cuối cùng lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Con và Vương đã ở bên nhau gần hai năm rồi.” “Bố nghe con nói, tuy Vương chỉ là một người bình thường, nhưng anh ấy thật sự rất tốt với con.” Trương lão gia tử đột ngột đập chén trà xuống bàn.

“Đủ rồi, con chẳng lẽ đã quên gia huấn của Trương gia rồi sao!” “Chẳng lẽ con đã quên mẹ con chết rồi sao!” “Không được phép yêu đương, vì huyết mạch, vì Trương gia chúng ta, chuyện này không có chỗ để thương lượng!” Nhắc đến mẹ của Trương Phàm Phàm, Trương lão gia tử rõ ràng trở nên kích động.

Sắc mặt Trương Phàm Phàm dần trở nên ảm đạm, cô biết Trương lão gia tử một khi đã đưa ra quyết định, sẽ không có chỗ để thương lượng.

Trương lão gia tử mệt mỏi, từ từ uống một ngụm trà.

"...

Tình hình gia tộc chúng ta hiện tại, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa." Giọng điệu ông trầm xuống, ánh mắt đầy vẻ tang thương.

À, chi mạch của họ đã bị trục xuất khỏi Trương gia, nếu lại xảy ra sai sót.

Điều họ phải đối mặt, sẽ là cơn thịnh nộ ngút trời của chủ gia.

Trương Phàm Phàm không chịu nổi, Trương lão gia tử cũng không chịu nổi.

Hành động mà chi mạch đang bí mật tiến hành, không thể để bất kỳ người ngoài nào biết!

Nếu bị chủ gia biết được, từ trên xuống dưới chi mạch, đều có nguy cơ bị chôn sống!

"Được rồi, từ nay về sau, không được phép gặp Vương nữa." Trương lão gia tử quay người, bước vào phòng.Trương Phàm Phàm đột nhiên đứng dậy.

Ngực cô phập phồng dữ dội, lớn tiếng nói:"Bố ơi, sao bố không chịu nghe con nói?

Vương là một người bình thường không sai, nhưng anh ấy không hề biết thân phận của con, cũng không liên quan gì đến những chuyện con làm cả!

Con sau này gác kiếm rửa tay, sống một cuộc sống yên ổn tốt đẹp không phải sao?

Sao bố nhất định phải chia cắt con, vì chủ gia, vì Kỳ lân huyết mạch ư?

Con từ nhỏ đã chịu nhiều khổ cực như vậy, người bình thường con có thể dễ dàng đối phó, con sẽ bảo vệ tốt Vương." Giọng Trương Phàm Phàm càng thêm kiên định."Con sẽ ở bên anh ấy thật tốt, không ai có thể ngăn cản con!" Trương Phàm Phàm cầm chìa khóa xe, quay người rời đi.Đi được hai bước, cô quay đầu nói."À phải rồi, vài ngày nữa con sẽ chọn một ngày để bố gặp Vương, chuyện này cũng xin bố hãy nói sau khi gặp anh ấy."Nhìn bóng lưng con gái rời đi, Trương lão gia tử bất lực thở dài.Đêm tối tĩnh mịch, gió đêm thổi nhẹ."Con bé, y hệt mẹ nó." Mẹ của Trương Phàm Phàm, một người phụ nữ bình thường.Khi đó, Trương lão gia tử kiêu ngạo, ỷ vào địa vị trong tộc, tưởng rằng có thể phớt lờ tổ huấn mà ở bên nhau.

Nhưng không phải vậy, tổ huấn của Trương gia không chỉ bảo vệ Kỳ lân huyết mạch, mà còn bảo vệ những người bình thường có thể chất yếu ớt.Người bình thường không thể chịu đựng được Kỳ lân huyết mạch, nên vào đêm Trương Phàm Phàm ra đời, mẹ cô đã qua đời.

Trương gia sau khi biết chuyện thì giận dữ, suýt chút nữa đã ném chết Trương Phàm Phàm vừa chào đời.

Cuối cùng, Trương lão gia tử với cái giá là rời khỏi Trương gia, và thề sẽ không để Kỳ lân huyết mạch truyền ra ngoài nữa, mới giữ lại được mạng sống cho Trương Phàm Phàm.Cho nên, nếu Trương Phàm Phàm thật sự ở bên Vương.

Điều chờ đợi sẽ là sự truy sát đến chết không thôi từ những người đứng đầu Thượng Tam Môn của Trương gia.

Vì sự an toàn của Trương Phàm Phàm, cũng vì sự thuần khiết của Kỳ lân huyết mạch, Trương lão gia tử không thể khoanh tay đứng nhìn

chuyện này.

Không thể để Trương Phàm Phàm đi vào vết xe đổ của mẹ cô.“Nếu Vương thật sự là người tốt, vậy Tiểu Phàm ở bên cậu ta cũng không phải là không được, chỉ là bên chủ gia...” “Thôi được rồi, chuyện này không có gì phải bàn bạc nữa.” “Nếu mềm không được...” Trương lão gia tử nói dở câu, bưng chén trà, quay vào trong nhà.Sau khi chia tay Trương Phàm Phàm, Vương cũng không vội về nhà, trùng sinh hai mươi hai năm mới có được bàn tay vàng, sao có thể không trải nghiệm một phen cho tốt chứ?

Trên đường đi, Vương không ngừng khám phá bí ẩn của bàn tay vàng bằng góc nhìn của Thượng đế, càng khám phá càng cảm thấy tâm tình sảng khoái.Đột nhiên!Vương dừng bước, ngẩng đầu, ánh mắt từ dưới quét lên trên.

Nhìn người phụ nữ đang chắn trước mặt mình.

Bộ đồ da bó sát vào người cô ta, bên cạnh dừng một chiếc mô tô có kiểu dáng khoa trương.

Mặt trái xoan, mắt phượng một mí, mái tóc vàng gợn sóng lớn xõa trên vai.

Vương tập trung ánh mắt.Tên: Trương Vãn.

Trạng thái: Hiếu kỳ.

Chương 6

Thân phận: Trương gia chính thống truyền nhân.

Năng lực: Sát nhân thuật.

Suy nghĩ: Hậu nhân của mạch đó, bạn trai của Trương Phàm Phàm?

Trông cũng đẹp trai đấy, chi bằng bắt về trước hưởng thụ một phen.Trương gia chính thống truyền nhân?

Trong tài liệu của Phàm Phàm không hề có hai chữ "chính thống".

Người của chủ gia không sai rồi.

Giết mình ư...

Phàm Phàm không biết, người của chủ gia biết chuyện này sao?

Từ mọi chi tiết, Vương có thể suy luận ra một vài sự thật.

Ví dụ như chuyện Kỳ lân huyết mạch không được truyền ra ngoài mà anh vốn đã biết, ví dụ như việc ở bên Trương Phàm Phàm sẽ gặp nguy hiểm lớn.Trương Văn nhìn khuôn mặt Vương, nhất thời ngây người.

Khi cô ta hoàn hồn, Vương đã đi đến trước mặt Trương Văn.

Chỉ thấy Vương vươn tay, cười nói:"Chào cô, tìm tôi có chuyện gì?"Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Không ngờ Vương lại lịch sự như vậy, vậy Trương Phàm Phàm có mắt nhìn người không tồi đấy chứ.Trương Văn vươn tay nắm lấy."Phát hiện năng lực: Sát nhân thuật, có nên trích xuất không?" "Xác nhận!" Vương cười càng vui vẻ hơn."Tìm tôi có chuyện gì?" Trương Văn cười tà mị, đáy mắt tràn đầy dục

vọng.“Chuyện gì thì lát nữa cô sẽ biết, còn bây giờ...” Đột nhiên, Trương Văn bùng nổ một quyền, khớp ngón trỏ thứ hai của cô ta đấm mạnh vào thái dương của Vương!Vương nghiêng người né tránh, trên mặt vẫn giữ nụ cười bình thản không chút gợn sóng.

Nếu là mười phút trước, anh tuyệt đối không thể né được đòn này.

Nhưng Vương đã có Kỳ lân huyết mạch, và còn trích xuất được Sát nhân thuật.

Kỳ lân huyết mạch vốn thần bí và mạnh mẽ, cộng thêm Sát nhân thuật, thực lực phát huy ra căn bản không phải là một cộng một đơn giản như vậy.

Khi Trương Văn chưa kịp thu quyền về, Vương thuận thế đá một cước vào eo cô ta.

Một cơn đau dữ dội lập tức từ eo truyền khắp toàn thân, Trương Văn kinh ngạc khom người, lùi lại mấy bước.“Chuyện gì vậy, không phải là một người bình thường sao!” Cú đá vừa rồi của Vương ẩn chứa ‘thế’ và ‘kình’, căn bản không giống một người bình thường chút nào!

Đó là cảnh giới phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, mài giũa mười mấy năm mới đạt được!

Chỉ vừa giao thủ một lần, Trương Văn đã cảm nhận được sự chênh lệch với Vương.“Trương Văn, Trương gia chính thống truyền nhân, mang trong mình Sát nhân thuật.” “Để tôi đoán xem, Sát nhân thuật của cô chắc là cổ võ thuật chính thống đã thất truyền phải không?” “Mục đích tìm tôi chắc cũng đơn giản, giết hoặc bắt, một trong hai.” “Nói đi, ai phái cô đến?

Trương lão gia tử?

Hay chủ gia?”Trong lòng Trương Văn dậy sóng ngất trời, đồng tử

cô ta đột nhiên co rút.

Võ công của Vương cao cường đủ khiến cô ta kinh ngạc, nhưng sao anh lại biết những thông tin đó?

Con người này, thủ đoạn thật đáng sợ!

Căn bản không đánh lại được, trên người Vương khắp nơi đều toát ra sự quỷ dị, phải mau... chạy thôi!Trương Văn thần sắc ngưng trọng, nâng chân, gót giày cao gót nhọn hoắt từ trên cao quét xuống! Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Đánh lạc hướng một chiêu, thừa lúc hắn ổn định thân hình thì chạy ngay, mô tô tôi cũng không cần nữa, trên người Vương có quá nhiều bí mật rồi!Vương nhếch mép.“Chạy ư?”Trương Văn thần sắc ngưng trọng, nâng chân, gót giày cao gót nhọn hoắt từ trên cao quét xuống!

Vương dễ dàng tránh né cú đánh.

Anh đi trước một bước nhìn thấu ý đồ của Trương Văn, vươn một tay trực tiếp móc chặt lấy mắt cá chân Trương Văn.

Hai cánh tay đầy ‘kình’ đột nhiên kéo mạnh về phía sau.

Thần sắc Trương Văn hoảng hốt.

Tiêu rồi!

Hắn nhìn thấu hành động của mình ư?Trương Văn không kiểm soát được thăng bằng, ngã nhào xuống đất.

Vương nhanh chóng dùng đầu gối ghì chặt vào eo thon của Trương Văn, kéo tay cô ta từ phía sau lên đỉnh đầu.

Một loạt động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, giống hệt một lão sư phụ đã thấm nhuần Sát nhân thuật hơn mười năm.“A a a, đau đau đau...” Trương Văn lộ vẻ đau khổ, một tay vỗ xuống đất, rên rỉ

nói.“Nói đi, Trương lão gia tử hay chủ gia?” Lực tay của Vương vốn đã rất lớn, lại càng dùng sức siết chặt cổ tay Trương Văn.“Đau đau đau, tôi, tôi nói!” Vương ngẩn người, không ngờ Trương Văn lại nhanh chóng khuất phục như vậy.“Trương lão gia tử phái tôi đến, không cho anh ở bên Trương Phàm Phàm!” Trương Văn lớn tiếng nói.Vương tập trung ánh mắt.Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Dù sao hắn cũng không biết lai lịch của mình, cứ tiện tay kéo một người ra làm vật tế thần là được, Vương đáng chết lực tay lại lớn như vậy!Trương Văn dù sao cũng là người từng trải qua huấn luyện chịu đựng đau đớn chuyên nghiệp, nhưng dưới tay Vương, cô ta lại cảm thấy nỗi đau chưa từng có.“Miệng cô cứng thật đấy.

Nói đi!” Vương đột nhiên tụ lực trên tay, nắm chặt cổ tay Trương Văn, kéo ngược ra sau và nhấc lên.

Trong chốc lát, Trương Văn chỉ cảm thấy cánh tay mình sắp bị kéo đứt, xương cổ tay có thể bị Vương bóp nát!“Chủ gia của Trương gia!”Tên: Trương Văn.

Nội tâm: Phù.

Nói thật quả nhiên hắn thả tay, tên đàn ông này thật đáng sợ.Sắc mặt Vương trầm xuống, “Tiếp tục.” Trương Văn lộ vẻ mặt như trút được gánh nặng, yếu ớt nói.“Có người nói với chủ gia, truyền nhân của Trương lão gia tử đã thông hôn với người ngoại tộc, chủ gia để ngăn chặn Kỳ lân huyết mạch...” Chưa đợi Trương Văn nói xong, Vương đã ngắt lời, “Ai đã nói với chủ gia!” Trong mắt anh có lửa giận bùng cháy.Vương tuy không biết nếu Kỳ lân huyết mạch truyền ra ngoài, chủ gia sẽ dùng thủ đoạn gì để xử lý, nhưng anh chắc chắn đó sẽ là cơn thịnh nộ như sấm sét, hậu quả khó mà tưởng tượng được!

Nhưng... thái độ của chủ gia đối với chuyện này có lẽ không quá

nghiêm túc, nếu không đã không chỉ phái một mình Trương Văn đến.“Tôi... tôi không biết, a!” Lời Trương Văn còn chưa dứt, Vương lại tụ lực nắm chặt cổ tay cô ta.“Tôi, tôi... tôi thật sự không biết ai đã mật báo, nhưng tôi biết kẻ cầm đầu bên Trương gia!”Kẻ cầm đầu? Trương Văn chỉ là một người không tiếp xúc được với hạt nhân của gia tộc, nếu có thể tìm được kẻ cầm đầu, chuyện này chưa chắc không có chuyển cơ.“Đưa tôi đi tìm.” Trương Văn lộ vẻ khó xử, ấp úng nói.“Tôi có thể đưa anh đi tìm, chỉ là hiện tại hắn không có ở đây, có lẽ phải mấy ngày nữa mới về.”Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Trương Nhị Ma Tử mới xuống mộ ngày hôm kia, hắn chắc chắn sẽ nghĩ mình đang kéo dài thời gian.Vương nhìn thấy ba chữ “hạ đôn tử” (xuống mộ), trên mặt lộ ra vẻ thú vị.

Cũng có thể đi theo xem sao, dù sao Trương Nhị Ma Tử cũng đã dò đường trước cho mình rồi.“Cái mộ đó, đưa tôi đi.” Trương Văn ngẩn người, “Anh... anh biết?

Anh có thể nhìn thấu ý đồ của tôi?”Trùng hợp.Hắn sẽ không thật sự nhìn thấu ý đồ của mình chứ, Vương đó cũng quá đáng sợ rồi.Sắc mặt Vương dần lạnh xuống, Trương Văn vội vàng nói.“Tôi cũng không giấu giếm anh nữa, kẻ cầm đầu tên là Trương Nhị Ma Tử, hắn đang ở cách đây ba mươi dặm về phía Tây Bắc, ở đó có một lăng mộ đế vương mới được khai quật, hắn đang dẫn người vào bên trong để cướp bóc!”Lăng mộ đế vương.

Vương đã xem tin về cái đó trên TV.“Ở đó không phải có đội khảo cổ sao, Trương Nhị Ma Tử làm sao vào được?”“Các nhà khảo cổ học đó làm sao hiểu biết được nghề này, họ đang mắc kẹt ở mộ thất thứ hai không vào được, nghe nói đã chết khá nhiều thành viên rồi.” Trương Văn khẽ thở dài, sắc mặt ngưng trọng.

Cô ta quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Vương.“Đại mộ hoàng

lăng Tống Anh Tông, không biết vị phong thủy tiên sinh nào đã định vị trí, vận dụng long khí, trấn áp hung sát!" "Vị phong thủy tiên sinh đó có thủ đoạn kinh người, muốn dùng long mạch trấn hung, nhưng không biết đã xảy ra biến cố, sát khí đè ép long khí, nơi đó đã biến thành một đại hung mộ!"Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Vương thủ đoạn tàn độc, nếu thật sự muốn đi lăng mộ đó, mười phần thì tám chín phần là sẽ đi vào, chi bằng đưa hắn vào mộ.Trương Văn tâm niệm vừa động, kế sách nảy ra trong lòng.

Bất kể mục đích của Trương Văn là gì, chỉ cần cô ta có thể đưa mình vào mộ là được, lực đạo trên tay Vương đã nới lỏng mấy phần."Cứ việc đưa tôi đi, chỉ cần đồ đạc chuẩn bị xong xuôi, tôi muốn xem xem trong hoàng lăng đó, rốt cuộc có gì."Nếu đơn thuần chỉ muốn trộm mộ để mở mang tầm mắt, Vương hoàn toàn không cần phải đi đến hung mộ.

Nhưng anh biết, Kỳ lân huyết mạch của Trương Phàm Phàm không thuần khiết.

Có một loại dược liệu quý giá, chỉ có thể sinh trưởng trong đại mộ.

Kỳ lân huyết đằng, có thể giúp người bình thường sở hữu Kỳ lân huyết, nếu tìm được Kỳ lân huyết đằng, Kỳ lân huyết của Trương Phàm Phàm sẽ có cơ hội trở nên thuần khiết.

Chương 7

Vương, cũng sẽ sở hữu Kỳ lân huyết thuần khiết.

Bất kể thế nào, lăng mộ hoàng gia nhất định phải đi!Vương buông Trương Văn ra, lạnh giọng nói.“Cô không đánh lại tôi đâu, đừng phí công vô ích.” Trương Văn xoa xoa cổ tay, lầm bầm, “Hung dữ, tôi đâu phải không biết đâu.”Vương nhìn đồng hồ, đã mười giờ ba phút rồi.“Bao lâu thì có thể chuẩn bị xong đồ đạc, Trương gia chắc hẳn có đủ đồ dự trữ chứ, một tiếng cũng đủ rồi.”“Nửa tiếng là đủ rồi, anh... có đi cùng tôi không?” Vương cười, hoàn toàn không lo Trương Văn sẽ bỏ chạy.

Cô ta còn muốn đưa Vương vào mộ để giết anh cơ mà.“Cách đây ba mươi dặm về phía Tây thành, tôi đi thẳng đến đó luôn, lát nữa tìm tôi.” Nói xong Vương quay người bỏ đi.“Này đợi chút, một nơi lớn như vậy tôi tìm anh kiểu gì!” Trương Văn vẫy tay, lớn tiếng nói.Vương phất tay, biến mất trong màn đêm.“Cũng thật tự tin, không sợ mình chạy mất ư?” Trương Văn đội mũ bảo hiểm lên xe mô tô, tiếng động cơ gầm rú vang lên, “Không biết Trương Nhị Ma Tử bên kia thế nào rồi, lăng mộ Tống Anh Tông đó có đại hung khí đấy.”Vương về đến nhà còn chưa kịp thay giày, trực tiếp cầm chìa khóa xe đi thẳng đến nhà kho chứa xe.

Đèn xe chói mắt sáng lên, Vương trực tiếp lái về phía ba mươi dặm Tây thành.

Vương cũng không biết có nên gọi điện báo cho Trương Phàm Phàm không, nhưng nghĩ lại, đội khảo cổ đã có người bỏ mạng ở mộ thất thứ hai rồi, chắc cũng không cần bao lâu nữa là sẽ mở được chủ thất.Hơn nửa tiếng sau.Vương đứng trên sườn núi, quan sát địa hình

xung quanh.

Các đỉnh núi liên miên, trông như một cái bát lớn úp ngược trên mặt đất.“Nội khí manh sinh, ngoại khí thành hình, phong thủy đại mộ lại nghịch chuyển, rốt cuộc là vị phong thủy cao nhân nào cố ý làm vậy?”Nội khí manh sinh, ngoại khí thành hình, nội ngoại tương thừa, phong thủy tự thành.

Khẩu quyết phong thủy trong Táng Kinh, luôn được các đại sư phong thủy ghi nhớ trong lòng.

Nhưng Vương, người mang Phong thủy cấm thuật, chỉ một cái nhìn đã nhận ra phong thủy của mộ có chút quỷ dị.

Đại long lẽ ra phải bay lên trời lại bị tử khí kìm hãm dữ dội, long khí hóa thành hung khí, nơi này chính là đại hung địa!

Vương nheo mắt, trách không được người của Trương gia đều bị kinh động, người trong nghề chỉ một cái nhìn đã biết, đại mộ này sát khí quỷ dị tràn ngập.Khí thoát ra ngoài, long khí dần tiêu tán, nhưng lại ở hai khe núi mà quay ngược trở lại.

Xung xoát long khí.

Long khí bị xung xoát lại thông qua hai khe núi lớn, chảy ngược về lòng đất.

Ánh mắt Vương lập tức trở nên ngưng trọng.

Hóa long khí thành thi khí, tạo thành đại hung!“Vị phong thủy cao nhân nào lại to gan đến vậy, hóa rồng thành xác chết, trấn áp địa mạch, thay đổi phong thủy!” Vương đột nhiên cảm thấy hứng thú với vị phong thủy cao nhân đã định vị trí hoàng lăng đó, rốt cuộc có ý gì.

Mọi thứ, sau khi vào mộ sẽ rõ.Vương đi về phía khu cắm trại sáng đèn.

Cách rất xa, anh đã nghe thấy tiếng nói chuyện thì thầm thần bí trong khu cắm trại.“Hoàng lăng thật sự nguy hiểm, không biết... tôi nghe nói những huynh đệ đã xuống đất (vào mộ) rồi...” Người đó kéo tay áo, hạ giọng, “Trong mộ đạo có cơ quan là chuyện bình thường, nhưng khi tiến vào thiên thất, từ trên tường bò ra trùng thi dày đặc!” “Những trùng thi đó như phát điên, vừa thấy người là xông vào!” “Một mắt màu xám tro, có móng vuốt giống rết, miệng có hai cái càng lớn, đáng sợ nhất là... sau lưng còn mọc một khuôn mặt người!” “Khuôn mặt người đó biết động đậy, phát ra tiếng cười thê lương 'lạc lạc lạc'.” Các thành viên đội khảo cổ nghe những chuyện này đều tập trung tinh thần cao độ, trên trán toát mồ hôi lạnh.“Những trùng thi đó ăn thịt người, lúc đó có mấy thành viên chết ở bên trong, không thấy sao, xương trắng đều bị gặm lộ ra ngoài hết!” Một người không tin tà nói.“Thật hay giả đấy, bây giờ là thời đại khoa học rồi, còn đi truyền bá mê tín phong kiến à?”“Hừ, biết cái quái gì chứ, có bản lĩnh thì xuống đó mà xem!”Những người bình thường chưa từng tiếp xúc với những chuyện quỷ dị dưới lòng đất, đương nhiên là vô cùng không tin.

Nhưng Vương hiểu rất rõ, dưới lòng đất chỉ có đáng sợ hơn những gì người đó nói.Anh lặng lẽ đi vòng sang một bên khác, tìm thấy lối vào mộ.

Nơi đó bị từng lớp đội viên bảo vệ vây quanh, Vương quyết định tạm thời không hành động thiếu suy nghĩ, đợi Trương Văn đến rồi hãy nói.

Thế là, anh nghiêng tai lắng nghe cuộc trò chuyện của các đội viên bảo vệ.Một đội viên bảo vệ cầm súng run rẩy tay, cố gắng tránh xa lối vào mộ.

Hắn lại gần một đội viên khác, giọng run rẩy.“Ba ngày rồi không ra, không phải là chết ở trong đó rồi chứ?”“Không thể nào chứ.

Nghe nói đã mời chuyên gia đạo mộ đến rồi, vị chuyên gia đó có thủ đoạn kinh người, nếu không cũng không thể vượt qua được mộ thất thứ hai.”“Thật sự quá quỷ dị, tôi chưa từng thấy huyệt mộ nào đáng sợ như vậy, đây thật sự là hoàng lăng sao?”“Suỵt, đừng nói linh tinh, chuyện này có kiêng kỵ đấy.”Vương đang chăm chú nghe hai người nói chuyện, đột nhiên, vai anh bị vỗ.“Này!” Vương theo bản năng dùng thủ pháp bắt giữ.“Ai, đau đau đau, tôi!” Nhìn kỹ lại, xuất hiện trước mắt chính là Trương Văn đã chuẩn bị kỹ càng.

Cô ta đeo một chiếc ba lô leo núi, trong tay cầm hai chiếc đèn pin đội đầu chống nước.“Cô đến cũng nhanh đấy.” Trương Văn hừ lạnh một tiếng đắc ý, ánh mắt cô ta ngay lập tức trở nên xảo quyệt, thần thần bí bí nói.“Nhìn huyệt mộ đó tôi cũng không xuống được, tôi dẫn anh đi đào một con đường khác!”Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Bề ngoài cứ làm ra vẻ, đợi xuống mộ rồi tôi không tin hắn hiểu biết hơn mình đâu, lúc đó sẽ để hắn nếm mùi khổ sở một phen.Nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Trương Văn, Vương cũng không vạch trần.

Không sao cả, đợi sau khi xuống mộ, Trương Văn sẽ biết ai mới là đại ca.Hai người rón rén đi một vòng lớn, đến phía Tây hoàng lăng.

Trương Văn đứng thẳng người, ánh mắt đặt lên dãy núi và con sông gần đó.“Nhập địa nhãn nhìn long mạch, núi cao một tấc, nước thấp một tấc.” Trương Văn bấm đốt ngón tay, trong miệng lẩm bẩm thần bí.Vương cười mà không lộ dấu vết.

Xem ra phong thủy thuật của Trương Văn không giỏi, những lão sư phụ có đạo hạnh cao, nhìn địa mạch một cái là có thể biết cửa mộ ở đâu rồi.

Vương để không làm chậm trễ thời gian, trực tiếp đi thẳng vào một bụi cỏ rậm rạp không bắt mắt.“Có mang xẻng không?” “Có chứ,

anh... phì, không phải anh nghĩ mình đã tìm thấy cửa mộ rồi đấy chứ?" Trương Văn chế nhạo nói.

Một người Trương gia chính thống còn chưa tìm ra cửa mộ, huống hồ là Vương?

Không có mấy chục năm đạo hạnh, làm sao có thể chỉ một cái nhìn đã biết vị trí cửa mộ.Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Buồn cười chết mất, nhìn vẻ mặt tự tin đó của hắn tôi tức chết đi được, tôi muốn xem lát nữa nếu hắn không tìm thấy thì sẽ kết thúc thế nào.Trương Văn cười tủm tỉm ném cho Vương một cái cuốc Lạc Dương."Đào đi." Nói xong Trương Văn hai tay chống nạnh, nhìn Vương.

Vương cảm thấy có chút buồn cười.

Thật không biết lát nữa ai sẽ phải xấu mặt.

Vương, người mang Phong thủy cấm thuật, đạo hạnh còn cao thâm hơn nhiều so với các phong thủy tiên sinh bình thường.

Nếu anh còn không nhìn chuẩn được cửa mộ, tin rằng toàn bộ giới đạo mộ cũng không có ai nhìn chuẩn được nữa."Đào." Vương vung cuốc Lạc Dương, vốn không muốn làm, nhưng nhất định phải dập tắt khí thế kiêu căng của Trương Văn."?!" Trương Văn lập tức lửa giận bốc cao, tốt thật, hắn coi mình như người giúp việc mà sai bảo ư?"Có đào hay không?" Ánh mắt Vương lập tức trở nên sắc bén, như một lưỡi dao sắc bén vừa rút ra khỏi vỏ!Trương Văn như nhìn thấy một con dã thú hung mãnh, tim cô ta đột nhiên ngừng đập một giây."Đào đây." Vương cười không nói gì, sau nửa tiếng, chỉ nghe thấy tiếng "bành".Cuốc Lạc Dương của Trương Văn khi xắn xuống thì đào trúng khoảng không.

Trương Văn vốn đang ấm ức và tức giận, trong lòng đột nhiên

chùng xuống.“Không, không thể nào chứ.” Cô ta không màng hình tượng đào đất, bộ đồ da trên người rung lên bần bật.

Một xẻng nữa xuống, lại nghe tiếng “bành”.

Trương Văn nhìn Vương, lại nhìn xuống chân mình.

Trời ơi, thật sự tìm thấy rồi!

Nhớ lại vẻ mặt ngu ngốc vừa rồi của mình, Trương Văn cảm thấy một trận xấu hổ.

Không cần nhìn cũng biết, mặt mình chắc chắn đỏ như đít khỉ vậy.“Vận khí cũng không tệ nhỉ.

Được rồi, tôi xuống trước đây.”Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Lão thiên gia của tôi, thật sự tìm thấy rồi, lần này tôi thật sự phục rồi, rốt cuộc là thực lực hay vận khí đây?

Không phải hắn thật sự là phong thủy cao nhân chứ.Vương cười không nói gì, nhận đèn pin từ tay Trương Văn, ngồi xổm xuống chiếu vào trong động.“Không sâu lắm, khoảng hai ba mét gì đó, không có gì bất thường, có thể nhảy xuống được.” Vương lẩm bẩm, sau đó xin Trương Văn mặt nạ phòng độc, cầm đèn pin, trực tiếp nhảy xuống từ cái hố vừa đào.

Không khí trong mộ chứa đầy chất độc, nếu không phòng hộ có thể sẽ trúng độc.

Nhìn Vương thao tác một loạt thuần thục như vậy, Trương Văn sững sờ.

Chuyện gì vậy.

Ai mới là truyền nhân Trương gia, tôi hay truyền nhân Trương gia?

Trông hắn còn chuyên nghiệp hơn mình nữa.

Trương Văn đầu óc hỗn loạn, theo sau Vương nhảy xuống.Trên lớp tường màu xám vàng khắc họa dấu vết lịch sử tang thương, những viên gạch đá xếp chồng lên nhau ngay ngắn, tạo thành những bức tường kiên cố.

Góc tường chất đống những bình lọ đã trải qua sương gió dài ngày, dường như vừa chạm vào sẽ hóa thành cát vàng tiêu tán.

Có vàng bạc châu báu bám đầy bụi bãi ở góc phòng, nhìn thi thể trong quan tài, địa vị lúc sống chắc hẳn không thấp.

Chương 8

Tường đá, đồ tùy táng, mọi thứ đều bình thường.

Một phó thất (phòng phụ) rất bình thường.“Đi thôi, phó thất này không có gì đáng xem, Trương Nhị Ma Tử đang ở mộ thất thứ hai.” Nói xong Trương Văn đi.Vương kéo mạnh tay Trương Văn.

Sắc mặt anh ngưng trọng, “Không đúng, nhìn kỹ lại mộ thất đi!” “Có thể có điều dị thường.”Trương Văn vừa định phản bác Vương, nhưng nghĩ đến những điều thần dị vừa rồi của anh, lòng như bị ma ám mà dừng bước, thuận theo ánh mắt Vương nhìn qua.

Đột nhiên, toàn thân Trương Văn nổi da gà tức thì, không tự chủ lùi lại hai bước!

Kinh hãi nhìn thấy xung quanh quan tài chất đống mấy chục bộ xương trắng.

Những bộ xương trắng dựa vào ván quan tài, có hộp sọ nghiêng sang một bên, có hộp sọ hoàn toàn rơi xuống!

Mấy chục bộ xương trắng đó đều có một đặc điểm chung, một sợi xích sắt gỉ sét loang lổ xuyên qua xương cổ mà nối liền với nhau.

Con rết béo mập từ hốc mắt đầu lâu bò ra, lại bị ánh đèn làm cho kinh hãi, nhanh chóng biến mất.“Cách cục?” Trương Văn thần sắc căng thẳng, trầm giọng nói.Ánh mắt Vương lập tức co lại, tức thì cảm thấy da đầu tê dại!

Rõ ràng khi ở trên sườn núi đã nhìn thấy cách cục toàn bộ mộ thất.

Dùng long khí dưỡng thi khí, hóa rồng thành hung!

Trong mộ lại còn quỷ dị hơn, trực tiếp dùng nhân khí dưỡng quan tài!“Tốt thật, dùng Hư Ngũ Hành để nuôi dưỡng quan khí!” Vương

kinh thán.

Hư Ngũ Hành là thủ pháp hạ quan (đặt quan tài) mà các đại sư phong thủy thời cổ thường dùng.

Ở năm góc của cỗ quan tài đen đặt năm vật phẩm tượng trưng cho Ngũ Hành, để Ngũ Hành tương sinh, sinh sôi không ngừng, nuôi dưỡng quan khí.

Cách cục trong phó thất này, lại mượn nguyên lý của Hư Ngũ Hành, dùng nhân khí thay thế Ngũ Hành, dùng hơi người để nuôi dưỡng quan tài!

Không có đế vương nào sẽ tạo ra đại hung trong mộ, khả năng rất lớn là thủ bút của một phong thủy sư!

Đang mưu tính.Anh lắc đầu, dồn hết tâm trí vào cỗ quan tài đen.“Đi mở hay để tôi đi mở?” Trương Văn lộ vẻ khó xử, cô ta hơi hiểu phong thủy, cũng nhìn ra được bố cục nơi này dị thường, trong hộp có cương thi lớn.

Vương vừa tìm thấy cửa mộ, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, đúng lúc mượn cơ hội này để cô ta nếm mùi khổ sở một chút.

Trương Văn bổ sung nói: “Anh đi mở đi, tôi thấy anh cũng có vài phần hứng thú với việc khám phá mộ, vừa hay để anh luyện tập tay nghề.”“Yên tâm đi, bên trong không có cương thi đâu, mà dù có cương thi đi nữa, với công phu của cô thì sợ không đối phó được sao?” Trước mắt Vương xuất hiện một cảnh tượng khá hài hước.

Trương Văn bình tĩnh nói dối, trên đầu cô ta lại hiện ra suy nghĩ thật.Tên: Trương Văn.

Suy nghĩ: Trong hộp chắc chắn có cương thi lớn, để Vương đi mở quan tài, nếm chút khổ sở, xem hắn còn dám kiêu căng với mình

không.Câu nói đó, nhìn thấu nhưng không vạch trần.Anh lại nhìn về phía cỗ quan tài đen.Danh xưng: Quan tài.

Niên đại: 843 năm.

Kết cấu: Quan tài đóng sáu đinh, bên trong chứa cương thi lớn, ngọc minh châu phỉ thúy.Vương thu hết thông tin về cỗ quan tài đen vào mắt, trong lòng cũng yên tâm.“Móng lừa đen, máu chó đen, cuốc Lạc Dương, lấy ra.” Trương Văn cười xảo quyệt, rất nghe lời mà lấy từng vật phẩm ra khỏi ba lô leo núi.“Đi, tắt đèn pin đi, dùng tay sờ đinh.” Vương thong thả nói.“?” “Không phải là mở quan tài sao, lại bảo tôi đi làm à.” Trương Văn hoảng hốt, cô ta chưa từng đối phó với cương thi lớn, hôm nay thật sự phải mở quan tài, biết đâu con cương thi lớn đó sẽ trực tiếp giết mình.

Là một hậu bối xuất sắc của Trương gia, cô ta cũng chỉ mới theo trưởng bối trong nhà xuống mộ hai lần mà thôi.

Ngay cả cương thi còn chưa thấy mấy con, huống hồ là cương thi lớn.“Không đi thì bây giờ chết.” Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Vương, khí thế của Trương Văn lập tức tắt ngúm.

Trương Văn trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng cô ta biết nếu không đi mở quan tài, Vương biết đâu thật sự sẽ trực tiếp giết mình ngay tại đây.

Trong lòng cô ta vô cùng hối hận, sớm biết thế này, ban đầu đã không điên khùng dẫn Vương xuống mộ làm gì.“Yên tâm, nghe tôi.” “Thật hay giả đấy?” Vương không để ý, lạnh giọng nói.“Đóng đinh quan tài, không phải dùng thủ pháp thông thường, mà là dùng thủ đoạn đặc biệt, dùng mắt thường tìm kiếm căn bản không tìm ra được vị trí đinh.” Giống như cỗ quan tài đen này, thông thường dùng bí pháp đóng đinh.

Mỗi cây đinh chỉ được đóng chắc ba nhát, đồng thời khi đóng đinh

phải hô "Đóa đinh".

Ba nhát chùy định quan, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, cầu mong người chết ở thế giới bên kia có đủ mọi thứ, thỏa mãn mọi nhu cầu.

Loại đinh pháp này, từ xưa đến nay chỉ có những người có thân phận tôn quý mới có thể sử dụng."Dùng ngón tay sờ, sờ thấy chỗ nhô lên thì dùng cuốc Lạc Dương cạy ra, tuyệt đối đừng dùng mắt nhìn, tắt đèn pin đi, chuẩn bị sẵn móng lừa đen và máu chó đen."Trán Trương Văn toát mồ hôi lạnh.

Tổ tông phù hộ, ngàn vạn lần đừng để tôi gặp chuyện gì.

Cô ta nhắm mắt tắt đèn pin, trong môi trường tối tăm không chút ánh sáng, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên ván quan tài.

Không lâu sau, lông mày Trương Văn khẽ nhướng lên.

Tốt thật, không ngờ thật sự có chỗ nhô lên!

Vương thật sự nói đúng rồi!

Con người này... sao ngay cả những bí mật như vậy cũng biết?!

Cô ta phát hiện mình càng ngày càng không nhìn thấu Vương.

Trên người người này, khắp nơi đều toát ra vẻ thần bí.Trương Văn nhét cuốc Lạc Dương vào khe hở giữa ván quan tài và thân quan tài.

Một nhát chọc, một nhát móc, rồi một nhát cạy...

"Bộp." Một cây đinh rơi xuống đất."Phù." Trương Văn thở phào một hơi thật sâu."Tiếp tục, tổng cộng có sáu cây." Trương Văn gật đầu, trong lòng hơi ổn định, tiếp tục nín thở, cẩn thận tìm kiếm những cây đinh.

Cây thứ hai, cây thứ ba... cây thứ năm, chỉ còn lại cây đinh cuối

cùng chưa nhổ.

Trương Văn lộ vẻ do dự nói.“Hay là... bỏ qua cái cuối cùng đi?” Vạn nhất con cương thi lớn bên trong bật ra, cô ta chắc chắn sẽ không đối phó được.

Lúc đó thật sự là thập tử nhất sinh.“Mau làm đi!” “Ư ư...” Trương Văn nhét cuốc Lạc Dương vào khe hở, hít một hơi thật sâu.

Mẹ kiếp, làm thôi!Tay cô ta dùng sức, cây đinh thứ sáu đột nhiên rơi xuống đất!

Đột nhiên, cỗ quan tài đó kịch liệt rung động!

Một luồng tử khí nồng nặc lập tức lan tỏa, con cương thi lớn trong cỗ quan tài đen sắp sửa thoát ra.

Vương lớn tiếng quát, “Mau dùng móng lừa đen!” Trương Văn hoảng loạn tay chân luống cuống, một cái run tay, móng lừa đen trực tiếp rơi xuống đất!

“Bành!”Ván quan tài đột nhiên bị bật tung, con cương thi lớn trong quan tài, trực tiếp nhìn chằm chằm hai người Vương!

Làn da khô héo màu xanh nâu nứt nẻ, chảy ra mủ vàng, tóc thưa thớt lộn xộn cắm trên đầu, móng tay đều rụng hết, thân mặc áo choàng cổ và áo choàng dài biểu thị cái chết yểu.

Vương mắt quét qua, trước mắt xuất hiện từng hàng dữ liệu.Danh xưng: Cương thi vương.

Niên đại: 843 năm.

Thân phận: Con trai Tống Anh Tông, Ngô Vinh Vương Triệu Hạo.

Liên quan: Dùng nhân khí nuôi dưỡng thi khí, giữ cho thi thân bất hoại, hung khí nuôi dưỡng tám trăm năm, trở thành cương thi vương.Vương kinh hãi.

Chương 9

Chủ nhân phó thất, hoàng tử Tống triều, con trai Tống Anh Tông!

Tống Anh Tông thủ đoạn tàn độc như vậy, lại dùng cốt nhục ruột thịt của mình làm vật tùy táng!Vương không kịp nghĩ nhiều, con cương thi lớn lao về phía anh!

Anh nhẹ nhàng nghiêng người, con cương thi liền lao về phía Trương Vãn.

Trương Vãn tuy nhất thời hoảng hốt, nhưng nhìn cánh tay Vương đưa ra, cô ta hiểu được ý của anh, những huấn luyện từ nhỏ khiến cơ thể cô phản ứng cực nhanh.

Cô ta tóm lấy móng lừa đen, ném về phía Vương.“Đỡ lấy!” Tuy chán ghét Vương, nhưng cô ta cũng chỉ muốn hắn nếm chút khổ sở mà thôi.

Trước mặt sinh tử, cô ta vẫn có chừng mực.

Nếu Vương chết ở đây, Trương Vãn tuyệt nhiên không thể đối phó được cương thi vương!Con cương thi lớn lực đạo hung mãnh, những ngón tay khô héo màu xanh nâu của nó cào mạnh về phía Vương!

Vương tuy mang Sát nhân thuật, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh xuống mộ.

Anh nhanh chóng phản ứng, dùng một góc độ hiểm hóc né tránh cú đánh, nhưng bề mặt da mắt cá chân lại bị cào một vết xước nông.

Máu đỏ tươi chảy ra, dính lên ngón tay cương thi vương!Cương thi vương ngửi thấy mùi máu càng thêm hưng phấn, nhưng ngay sau đó lại lộ ra vẻ đau khổ.

Làn da khô héo của nó nhăn nhúm lại, phát ra một tiếng kêu rên.

Gầm!

Vương mang Kỳ lân huyết, khắc chế mọi thứ tà ác!

Lòng bàn tay cương thi vương bốc khói, bị Kỳ lân huyết thiêu cháy.Cương thi vương tức giận, há cái miệng rộng như chậu máu, trong miệng truyền ra mùi hôi thối, răng ố vàng lởm chởm, lao về phía Vương mà cắn!

Vương nhịn cơn đau dữ dội truyền đến từ mắt cá chân, đón lấy móng lừa đen Trương Vãn ném tới.

Anh quay người, rút chân, nhét móng lừa đen vào miệng cương thi vương!

Miệng cương thi vương chỉ cách mắt cá chân Vương vỏn vẹn mấy ly.

Nhưng động tác của nó lại dừng lại.

Móng lừa đen phát huy tác dụng quan trọng, trực tiếp trấn áp cương thi vương tại chỗ.

Nhưng cương thi vương không giống cương thi bình thường, sẽ không mất bao lâu để hồi phục, không thể trì hoãn, Vương lớn tiếng quát một tiếng.“Máu chó đen!” “Có rồi!” Trương Vãn khi Vương chưa mở miệng đã mang hộp sắt đựng máu chó đen đến.

Vương không nói hai lời, vươn ngón trỏ và ngón giữa hơi nhúng vào máu chó đen, rồi chấm một cái lên đầu cương thi vương.

Một giây, hai giây... cuối cùng cương thi vương hoàn toàn không còn động tĩnh.“Phù.” Trương Vãn ngã vật ra đất, mồ hôi lạnh thấm ướt y phục.“Cương thi lớn...” Vương chưa nói xong, ánh mắt đã đặt lên con cương thi lớn.

Tình hình vừa rồi thật sự nguy cấp, nếu không phải Vương có Kỳ lân huyết, khiến cương thi vương bị thiêu đốt, thì hôm nay rốt cuộc sẽ khó khăn thế nào.

Ngay cả Trương Văn tuy có thủ đoạn đối phó cương thi vương, e rằng cũng sẽ rất vất vả.

Sau đó, Trương Văn tự nguyện chặt đầu con cương thi lớn.

Như vậy thì hoàn toàn an toàn rồi.

Ánh mắt Trương Văn nhìn Vương, cũng trở nên có chút sáng rực.

Thái độ đối với Vương, từ từ thay đổi.

Không, Vương lại bình tĩnh như vậy.

Bình tĩnh không giống như lần đầu xuống mộ.

Trương Văn thật sự không hiểu, Vương đã trải qua những gì, mới có được sức phán đoán bình tĩnh như vậy.

Vừa rồi chỉ cần hơi bất cẩn một chút là cục diện vạn kiếp bất phục.

Vương thật sự không thể chọc vào, bất kể từ phương diện nào, anh ấy đều đủ để chiến thắng.Vương bình phục tâm tình chi hậu, anh đi đến bên cỗ quan tài đen, lấy viên minh châu phỉ thúy ra từ trong vô số đồ tùy táng.

Bảo vật tụ khí.“Đi thôi.” Vương không quay đầu lại, đi về phía mộ đạo.

Trương Văn còn sợ hãi trong lòng, đi theo sau.“Cơ quan trong mộ đạo đã bị phá hủy rồi, xem ra Trương Nhị Ma Tử đã vào trong.” Vương nhìn quanh, trong mắt xuất hiện dữ liệu.Danh xưng: Nỏ tên ám cách.

Trạng thái: Bị phá hoại mạnh mẽ, kẻ phá hoại thủ đoạn cao

minh.Danh xưng: Cạm bẫy chông nhọn.

Trạng thái: Bị cát vàng lấp đầy, trên chông nhọn còn sót lại máu gà trống, xem ra đã bị gà trống kích hoạt cơ quan.“Chắc ở phía trước.” Vương và Trương Vãn đi được hơn mười phút, nghe thấy phía trước truyền đến từng đợt tiếng tranh luận gay gắt.“Tôi nói không thể mở cánh cửa đá ra được, vạn nhất làm hư hại đồ vật bên trong, có chuyện gì ai chịu trách nhiệm chứ!” “Nói nhảm, lão tử đây nói mở được là mở được, đặc biệt mày có hiểu nghề không?!” “Tôi là nhà khảo cổ học, tôi có quyền quyết định nên hành động như thế nào!” “Được thôi, lão đây cũng không phí lời nữa, lão đây muốn xem xem mày vào được không!”Cuộc tranh cãi phía trước càng lúc càng kịch liệt, Vương có thể hình dung ra cảnh nhà khảo cổ học và Trương Nhị Ma Tử đang tranh cãi đỏ mặt tía tai.

Vương vừa bước lên phía trước nghe rõ hơn một chút, nhưng nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Vãn.

Trương Vãn trong lòng cảm thấy rợn tóc gáy.“Làm gì, tôi kêu lên đấy nhé.” Vương đặt dao lên cổ Trương Vãn, chỉ cần cô ta lên tiếng là sẽ cắt xuống.

Anh khẽ tựa vào.

“Bộp.” Một viên đá nhỏ bỗng nhiên bị Vương chạm phải rơi xuống đất.

Trương Nhị Ma Tử trực tiếp rút súng lục từ thắt lưng ra.

Họng súng đen ngòm nhắm về phía Vương đang ẩn mình.“Có tình huống!” Vương thở dài, không ngờ lại sơ suất ở một chỗ nhỏ như vậy.

Hiện tại ở hiện trường có các nhà khảo cổ học và huynh đệ trên đạo mộ, Vương không thể quá sớm lộ diện trước mắt mọi người.

Anh lấy dao ra khỏi cổ Trương Văn, đẩy cô ta ra.“Trương Văn?” Trương Nhị Ma Tử có chút bất ngờ.“Không phải đi tìm Vương rồi sao?” Trương Nhị Ma Tử thu tay dao về bên hông, thả lỏng người.

Trương Văn do dự, không biết có nên nói ra chuyện của Vương hay không.

Cô ta nhìn quanh một lượt, đếm số người có mặt.

Ba nhân viên khảo cổ, một lão Trương Nhị Ma Tử, và một tên tùy tùng của lão.

Liệu chỉ hai người Trương Nhị Ma Tử có thể đối phó được với Vương không?

Trương Văn nhanh chóng đưa ra kết luận.

Không thể.

Vương thực sự quá thâm sâu khó lường, ngay cả khi đối phó với thi vương cũng không thấy hắn thở dốc.

Khó mà đảm bảo trên người Vương không giấu vũ khí, hắn là một người cẩn trọng.

Nếu mình nói ra, liệu hắn có giết mình ngay lập tức không?

Chương 10

Tốt nhất là bí mật thông báo cho Trương Nhị Ma Tử.

Trương Văn liền nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói.

“Không tìm được thì không tìm nữa sao?” Trương Nhị Ma Tử cười khẩy một tiếng.

“À này, Trương ca có vẻ gặp rắc rối rồi à?” Vương bình tĩnh quan sát mọi thứ trong bóng tối.

Lắng nghe cuộc trò chuyện giữa họ, anh cũng dần bình tâm lại.

Không phải cửa chính của mộ, lão Trương Nhị Ma Tử chắc chắn có cách mở, sở dĩ lão ta chần chừ chưa mở là vì có ba nhà khảo cổ học ở đây.

Cũng không biết Trương Nhị Ma Tử đang bày ra quỷ kế gì.

Vương đặt ánh mắt lên cánh cửa đá. * Tên gọi: Cánh cửa đá bạch ngọc * Trạng thái: Niêm phong tám trăm năm, bên trong ẩn chứa hung hiểm cực lớn.

Ba nhân viên khảo cổ cứ vây quanh cánh cửa đá, Trương Văn không để lại dấu vết nào mà khẽ kéo góc áo Trương Nhị Ma Tử.

Nhìn ánh mắt của Trương Văn, Trương Nhị Ma Tử lập tức hiểu ý.

Trương Văn giả vờ cúi xuống buộc dây giày, nói nhỏ.

“Đừng nhìn lung tung, Vương ở góc đường hầm mộ, người này thâm sâu khó lường, tốt nhất là dùng phương pháp ổn thỏa nhất để tóm lấy hắn!” Trương Nhị Ma Tử trong lòng giật thót, nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

Đúng vậy, vẻ ngoài phải thật hoàn hảo.

Lão ta đứng tại chỗ giả vờ giễu cợt các nhà khảo cổ học, nhưng trong đầu thì lại đang suy nghĩ cách tóm gọn Vương một cách thỏa đáng nhất.

Thế nhưng, mọi thứ đều không thể thoát khỏi mắt Vương. * Tên: Trương Nhị Ma Tử * Năng lực: Hoàng kim nhị chỉ, Thính thanh khiêu tỏa * Nội tâm: Hay là cứ trực tiếp mở cửa mộ của chủ thất, tôi không tin Vương sẽ không đi vào, đến lúc đó ở cửa để lại cái bẫy, Vương chắc chắn sẽ bị tôi bắt giữ! * Tên: Trương Văn * Trạng thái: Đang cầu nguyện * Nội tâm: Vừa rồi Vương chắc là không nhìn thấy tôi nói chuyện với Trương Nhị Ma Tử đâu nhỉ, lão tổ tông phù hộ vạn lần đừng để hắn phát hiện.

Vương nheo mắt lại.

Không phải có hơi coi thường anh quá rồi sao?

Thôi được, đến lúc đó sẽ cho Trương Nhị Ma Tử một phen bất ngờ lớn.

Trương Nhị Ma Tử giả vờ như không thể đợi được nữa, bước lên phía trước, từ bên hông lấy ra hai sợi dây sắt màu bạc.

"Tránh ra, tránh ra, tôi đảm bảo sẽ không làm hỏng đồ bên trong mà mở cửa ra, mau tránh ra!" Trương Nhị Ma Tử thiếu kiên nhẫn đẩy các nhân viên khảo cổ ra, cúi xuống, áp tai vào cánh cửa đá, lắng nghe kỹ lưỡng.

Mấy phút sau, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", cánh cửa mộ kia thật sự đã bị Trương Nhị Ma Tử mở ra!

Vốn dĩ cánh cửa đá bạch ngọc được thiết kế vô cùng tinh xảo, nếu không có Phỉ thúy minh châu thì căn bản không thể mở được, nhưng tuyệt kỹ gia truyền của Trương Nhị Ma Tử quá quỷ dị.

Mắt Vương sáng lên.

Anh đã để mắt đến khả năng này.

“Cái công phu của tôi các người căn bản không hiểu được, trong chủ thất đồ vật đáng tiền nhiều lắm, không mau vào đi sao?!” Câu cuối cùng Trương Nhị Ma Tử nói là để cho Vương nghe.

Cả đoàn người trực tiếp bước vào bên trong chủ thất.

Mấy phút sau, Vương nhẹ nhàng bước tới, dùng cánh cửa đá bạch ngọc che khuất thân mình.

Anh nhìn lên phía trên, rồi lại nhìn xuống mặt đất. * Tên gọi: Đỉnh mộ * Trạng thái: Đất có vẻ lỏng lẻo, giống như đã bị đào bới. * Tên gọi: Bẫy thú kẹp được che giấu * Trạng thái: Đang tích tụ sức mạnh, chôn song song ngay cửa, chỉ cần giẫm lên sẽ bị kẹp gãy xương chân.

Vương quan sát mọi thứ đang diễn ra trong chủ thất, vì anh biết chủ thất ẩn chứa hung hiểm lớn, nên muốn Trương Nhị Ma Tử đi dò đường trước.

“Ma Tử ca, sao Vương không vào vậy?” Tên tùy tùng hỏi.

“Đừng vội, đợi thêm chút nữa, tôi không tin hắn có thể nhịn được không chạm vào cổ vật.” Ai cũng có lòng tham, Trương Nhị Ma Tử rất chắc chắn.

Nhưng lão ta vạn lần không biết, với tài phú và thực lực của Vương, những cổ vật này căn bản không đáng để anh bận tâm.

Ba nhân viên khảo cổ đứng bên cạnh chiếc hộp đen, dùng tay phủi đi lớp bụi dày bám trên đó.

Thấy vậy, Trương Nhị Ma Tử vội vàng ra hiệu cho tên tùy tùng.

Thêm Trương Vãn nữa, ba người họ di chuyển ra phía sau chiếc hộp đen.

Lão ta biết, trong chiếc hộp đen chắc chắn có vật hung hiểm lớn!

Trương Nhị Ma Tử lựa chọn hợp tác với các nhân viên khảo cổ của tổ chức, chính là vì cần đến long khí trấn áp hung vật trong mộ!

Nghe nói trong chiếc hộp đen, có chiếc truyền quốc ngọc tỷ thứ hai do Tống Anh Tông chế tạo!

Các động thái gần đây của Trương gia đều nhằm vào chiếc truyền quốc ngọc tỷ trấn áp thi khí hiếm thấy này!

Chỉ thấy ba nhân viên khảo cổ đã nghiên cứu một lượt, xác nhận trong chiếc hộp đen không có nguy hiểm, lúc đó mới yên tâm mở nắp.

Quan tài không cần dùng đinh, chỉ cần đẩy ngang xuống là mở ra, đây là loại quan tài trượt.

"Kẽo kẹt." Tiếng nắp quan tài trượt đi vang lên chói tai.

Tim mọi người đều thắt lại, dán chặt mắt vào chiếc hộp đen.

Trương Nhị Ma Tử đã quyết định, lát nữa nhân lúc hung vật trong quan tài giết các nhân viên khảo cổ, sẽ trực tiếp lấy truyền quốc ngọc tỷ rồi chạy.

Sau đó sẽ kích nổ quả bom đã cài đặt sẵn, chôn vùi mọi thứ xuống đất!

Ba nhân viên khảo cổ từ từ mở quan tài của Tống Anh Tông!

"Quả nhiên không có gì bất thường." Một nhân viên khảo cổ vỗ ngực, may mắn nói.

Nhưng ngay sau đó, anh ta liền phát hiện hai đồng nghiệp của mình mặt tái nhợt!

Trong mắt họ tràn ngập sự tuyệt vọng và sợ hãi tột độ, đứng đờ ra tại chỗ, sợ đến mức không nhúc nhích được chân.

Anh ta thò đầu nhìn vào trong quan tài.

Chương 11

Một người đàn ông da hơi trắng bệch, tươi rói như còn sống, đang khoanh tay đặt trước ngực, yên lặng nằm trong chiếc hộp đen.

Giống như đang ngủ.

Chính là Tống Anh Tông, Triệu Thự!

Đặt trong hoàn cảnh này, một người đàn ông sống động như vậy nằm trong quan tài hơn tám trăm năm, thực sự quá quỷ dị!

Đột nhiên!

Tống Anh Tông đột ngột mở trừng mắt, miệng há rộng tới 270 độ!

Ánh mắt hung ác, độc địa, nhìn chằm chằm vào nhân viên khảo cổ kia.

Cứ như thể Tống Anh Tông thật sự sống lại!

"A!" Mặt nhân viên khảo cổ kia lập tức tái nhợt, phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng.

Anh ta theo bản năng chạy trốn, nhưng khi vừa quay người định bước đi thì một bàn tay lạnh như băng đột nhiên siết chặt lấy vai anh ta.

Anh ta run rẩy quay đầu lại.

Khuôn mặt tái nhợt độc ác của Tống Anh Tông chiếm trọn tầm nhìn!

Ký ức của anh ta dừng lại ở giây cuối cùng, Tống Anh Tông há miệng rộng trực tiếp cắn đứt đầu nhân viên khảo cổ!

"Rắc, rắc." Xương sọ của nhân viên khảo cổ bị Tống Anh Tông nghiền nát, rồi hắn quay đầu nhìn sang hai nhân viên còn lại, trong

miệng rơi ra một con mắt còn dính mạch máu.

Trương Nhị Ma Tử hạ giọng: "Ra tay!" Ba người trực tiếp lao về phía quan tài, Trương Nhị Ma Tử cách lưng Tống Anh Tông chỉ mười mấy centimet, luồng tử khí nồng nặc ập tới, lão ta lập tức vớ lấy truyền quốc ngọc tỷ từ trong quan tài.

"Đi thôi!" Ánh mắt Vương ngưng trọng, nhìn dữ liệu của Tống Anh Tông. * Tên gọi: Trấn huyệt hung thi * Lịch sử: Thi khí ngút trời trấn giữ quan tài, hình thành sau tám trăm năm, là vật cực âm, đại hung! * Điểm yếu: Phỉ thúy minh châu Vương nhíu mày, không có Phỉ thúy minh châu sao lại có tác dụng như vậy.

Nếu vị phong thủy sư kia muốn nuôi dưỡng hung thi, tại sao lại để lại bảo vật khắc chế nó trong mộ?

Vương không kịp suy nghĩ kỹ.

Bởi vì anh thấy Trương Nhị Ma Tử và những người khác đang chạy về phía mình, phía sau là Tống Anh Tông đang lơ lửng giữa không trung, miệng vẫn gặm xương, mặt mày hung ác.

"Mau kích nổ bom!" Trương Nhị Ma Tử mặt đỏ bừng, kéo cổ họng hét lớn.

Tên tùy tùng hoảng loạn móc ra bộ điều khiển, lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Đừng quay đầu lại!" Trương Nhị Ma Tử sốt ruột nhắc nhở, nhưng đã quá muộn!

Ánh mắt tên tùy tùng chạm phải ánh mắt của hung thi, ngay sau đó toàn thân hắn cứng đờ, đứng yên như một cái cọc gỗ!

"Rắc!" Hung thi há cái miệng to như chậu máu, trực tiếp cắn đứt nửa thân trên của tên tùy tùng, bàn tay trái đang cầm bộ điều khiển rơi xuống đất, lăn đến chân Vương.

Vương nhặt bộ điều khiển lên, mỉm cười nhìn Trương Nhị Ma Tử.

"Mau kích nổ đi, hôm nay không chôn vùi con hung thi này, chúng ta ai cũng không sống nổi đâu!" Trương Nhị Ma Tử cũng chẳng quản được những thứ khác, bây giờ chỉ muốn sống sót.

Nhìn hung thi đã ăn xong tên tùy tùng, Vương hỏi.

"Chuyện của tôi và Trương Phàm Phàm có ai biết không?" "Chỉ có tôi và Trương Văn biết, anh ấn nút tôi đảm bảo sẽ không nói ra đâu, tôi thề!" * Tên: Trương Nhị Ma Tử * Nội tâm: Tôi nói thật hết rồi, làm sao mới có thể khiến hắn tin!

Vương yên lòng.

Nếu chỉ có hai người biết, vậy Trương Phàm Phàm sẽ an toàn hơn nhiều.

Anh nhìn vị trí đất lỏng lẻo phía trên cánh cửa đá bạch ngọc vừa rồi.

Một kế hoạch hoàn chỉnh bỗng nhiên hiện ra trong đầu anh.

Chỉ thấy Vương đột nhiên lao về phía Trương Nhị Ma Tử.

Tốc độ của anh cực kỳ đáng sợ, chỉ mất ba giây đã chạy được hơn ba mươi mét.

Sau đó, khi Trương Nhị Ma Tử chưa kịp phản ứng, Vương đột nhiên nhấc chân, đá mạnh vào ngực lão ta!

Một tiếng xương cốt vỡ vụn truyền ra từ lồng ngực Trương Nhị Ma Tử, truyền quốc ngọc tỷ trong tay lão ta tuột ra, bị Vương tóm lấy.

"Kiểm tra năng lực: Thính thanh khiêu tỏa, có muốn lấy không?" "Lấy!" Trương Nhị Ma Tử kinh hoàng tột độ: "Vương, thật ác độc." Lời lão ta chưa dứt, cánh tay của hung thi đã xuyên qua đầu lão ta, vứt

lão ta sang một bên như vứt rác!

Vương nắm lấy chỗ nhô ra trên cánh cửa đá, nhảy lên cánh cửa cao bốn mét.

Đang định ấn nút, chôn vùi mọi thứ ở đây, thì nghe Trương Văn hoảng sợ nói.

"Đưa em đi đi, em không muốn chết ở đây, sau khi ra ngoài anh bảo em làm gì cũng được, dù là theo bên anh làm nha hoàn!" * Tên: Trương Văn * Nội tâm: Tôi không muốn chết dưới tay con hung thi này, tôi thật sự nguyện ý làm bất cứ điều gì, Vương tôi cầu xin anh, đưa tôi đi đi!

"Được!" Vương túm lấy Trương Văn, "Cầm lấy!" Anh ném bộ điều khiển cho Trương Văn, sau đó nhanh chóng dùng Lạc Dương Xẻng đào lên phía trên, từng mảng đất lỏng lẻo lớn rơi xuống, xuyên qua một lỗ nhỏ, nhìn thấy ánh trăng!

Vương một tay luồn qua khe hở móc vào tảng đá trên mặt đất, mạnh mẽ ấn lên, cả người anh phá vỡ lớp đất, rơi xuống mặt đất.

Anh quát lớn: "Mau kích nổ bom!" Ngay khoảnh khắc Trương Văn ấn nút, con hung thi kia đã ở dưới chân hai người, há miệng rộng định cắn vào chân Trương Văn!

Trong ánh mắt kinh hoàng của Trương Văn, một vệt lửa lóe lên lập tức nhấn chìm con hung thi!

Hai người lăn sang một bên, cảm nhận vụ nổ khổng lồ truyền từ dưới lòng đất lên, mặt đất dường như cũng bị nâng lên, có chỗ đất vàng bị nổ tung, tạo thành một làn khói dài năm sáu mét.

Cả hai vừa ngóc đầu lên liền vọt ra xa ba bốn mét.

May mắn là vụ nổ bom không làm ai bị thương.

Trương Văn nắm chặt bộ điều khiển trong tay, hai mắt vô hồn, ngơ ngác nằm trên mặt đất, cánh tay run rẩy không ngừng.

Cô ta thở hổn hển không chút hình tượng, cả người như vừa được vớt lên từ dưới nước.

Con hung thi vừa rồi cách mắt cá chân cô ta chưa đầy một mét.

Chỉ chút nữa thôi, nửa thân dưới của cô ta đã phải ở lại trong mộ rồi.

May mắn thay.

Cô ta đã mở lời và được Vương cứu.

Chương 12

Không chết trong cái hầm mộ hung hiểm đen tối và quỷ dị kia, cũng không trở thành vong hồn dưới miệng hung thi.

Rốt cuộc là ai đã động vào phong thủy nơi đây, hóa long thành thi, nuôi dưỡng trấn huyệt hung thi!

Nếu cứ để thi khí nuôi dưỡng hung thi thêm hai trăm năm nữa, con hung thi kia không chừng thật sự có thể lên trời xuống đất, trở thành tuyệt thế đại hung.

"Thủ đoạn thật ác độc." Vương khẽ bình phục tâm trạng, đi đến trước mặt Trương Văn, chưa đợi cô ta mở miệng, Trương Văn đã nói trước.

"Em sẽ làm, anh bảo em làm gì cũng được." Trương Văn nhắm mắt lại, ra vẻ hào phóng hy sinh. * Tên: Trương Văn * Trạng thái: Vương vậy mà có thể phá xuyên qua tầng đất, dày đến ba bốn mét sao, là đại mộ ư, tại sao lại dễ dàng như vậy?

Thôi được, đã hứa thì làm thôi.

Vương cảm thấy hơi buồn cười.

Đến lúc này rồi, Trương Văn còn nghĩ gì trong đầu vậy?

Suy nghĩ một lát, anh lấy từ trong túi ra một điếu thuốc châm.

"Em làm nội ứng của tôi trong Trương gia đi, có tin tức gì thì báo cho tôi, tôi sẽ không bắt em làm những chuyện phản bội Trương gia đâu." Trương Văn ngớ người ra, vậy mà lại bảo cô ta làm nội ứng, không làm việc gì khác sao?

Nhưng ngay sau đó, Trương Văn nghĩ đến đủ mọi chuyện đã xảy ra sau khi cô ta tiếp xúc với Vương.

Đầu tiên là một chiêu chế phục cô ta, sau đó là tìm mộ khẩu chính xác, khi nguy cấp không hề hoảng loạn mà giết chết Tống tử lớn, cuối cùng thoát chết khỏi trấn huyệt hung thi, xem ra anh ta còn chưa dùng hết toàn lực.

Hắn ta còn lợi hại hơn Trương Nhị Ma Tử nhiều, cả người thâm sâu khó lường.

Nếu lựa chọn đứng cùng thuyền với Vương, không chừng sau này Trương Văn có thể thăng tiến vùn vụt. * Tên: Trương Văn * Nội tâm: Đã quyết định rồi thì không hối hận nữa, sau này tôi sẽ theo Vương, tôi luôn cảm thấy theo Vương là một lựa chọn sáng suốt.

Vương yên lòng, đến đây, anh đã thu hoạch được đệ tử nhỏ đầu tiên.

Chính là Trương Văn, truyền nhân chính thống của Trương gia, một hậu bối tài năng.

Sau này Trương gia có động thái gì, Trương Văn sẽ báo cho anh biết ngay lập tức, như vậy cũng sẽ tạo cho Vương thời gian đệm.

Tiếng nổ gây ra từ vụ nổ dưới lòng đất không hề nhỏ, ở đằng xa có mấy chiếc đèn pin chiếu tới.

“Ai, ai ở đó!” “Là đám anh em đó sao, sao dưới đất lại có động tĩnh lớn vậy?” “Mau ra đi, nếu không ra tôi sẽ bắn đó!” Vương và Trương Văn nhìn nhau một cái, rồi biến mất vào màn đêm.

Hai người chia nhau mỗi người một ngả, Vương trở về thành phố, Trương Văn về Trương gia.

Tiếng động cơ gầm rú, Vương một mình ngồi trên xe, phóng về phía nội thành.

“Nếu đánh với hung thi, tôi có khoảng tám phần chắc chắn có thể giải quyết được.” Trên người Vương có Phỉ thúy minh châu, và huyết

mạch Kỳ Lân.

Nếu thực sự giết hung thi, anh có khoảng tám phần chắc chắn.

Nhưng Vương biết một câu nói: chậm trễ sinh biến.

Vì vậy anh đã dùng cách đơn giản và thô bạo nhất, trực tiếp dùng bom nổ chết hung thi.

"Không đúng, tại sao phía trên cánh cửa đá bạch ngọc lại có đất lỏng lẻo?" Vương thắc mắc, lúc đó trong mộ không kịp suy nghĩ nhiều, giờ hồi tưởng lại đủ mọi chi tiết, anh chỉ cảm thấy có một bí ẩn lớn ẩn giấu phía sau, khiến người ta nhìn không rõ ràng.

Đột nhiên, anh bừng tỉnh.

"Món đồ sứ Vệ Chiêu tặng tôi, được khai quật từ mộ Tống Anh Tông!" "Chà, Vệ Chiêu đã vào Hoàng lăng từ sớm rồi!" Vương khá kinh ngạc, người bạn Vệ Chiêu vốn dĩ trông chẳng khác gì người bình thường, vậy mà lại vào Hoàng lăng từ sớm!

"Vậy, đất lỏng lẻo kia là do Vệ Chiêu gây ra sao?" "Tại sao hắn vào chủ thất lại không mở hộp đen, chỉ mang đi một món đồ sứ?" "Chắc chắn trong món đồ sứ đó có bí mật." Vương liền nghĩ tiếp, vị phong thủy cao nhân xây dựng Hoàng lăng đó, tại sao lại để lại Phỉ thúy minh châu trong mộ.

Rõ ràng đó là bảo vật trấn áp hung thi, nhưng lại bị bỏ lại trong mộ.

Nếu thực sự muốn nuôi dưỡng hung thi lớn, thì làm vậy lại là thừa thãi.

Anh đỗ xe bên đường, lấy ra truyền quốc ngọc tỷ và Phỉ thúy minh châu. * Truyền quốc ngọc tỷ * Niên đại: 863 năm * Trạng thái: Bên trong ẩn chứa long khí, trấn giữ vận mệnh quốc gia, có thể gặp hung hóa cát, trấn áp hung ác. * Phỉ thúy minh châu * Niên đại: 1202 năm *

Trạng thái: Có thể phát ra ánh sáng xanh lục vào ban đêm, minh châu rỗng ruột, bên trong chứa một khối mẫu khí.

"Xem ra mẫu khí có thể trấn áp thứ hung thi này." "Vị phong thủy cao nhân đã để lại truyền quốc ngọc tỷ và Phỉ thúy minh châu hai kiện bảo vật, mục đích là để trấn áp hung thi." "Đang mưu đồ gì đó." Vương đạp ga mạnh, nóng lòng muốn về nhà, để quan sát kỹ hơn món đồ sứ Nhữ Diêu kia.

Anh không tin Vệ Chiêu sẽ tặng một thứ vô dụng, món đồ sứ đó chắc chắn ẩn chứa bí mật!

Nửa tiếng sau, Vương về đến nhà.

Không nói hai lời, anh đi thẳng đến cạnh TV, lấy ra món đồ sứ Nhữ Diêu. * Tên gọi: Đồ sứ Nhữ Diêu * Niên đại: 843 năm * Minh văn: Khai quật từ Hoàng lăng của Tống Anh Tông Triệu Thự, do Tá Lĩnh Lực Sĩ Vệ Chiêu chuyển tặng cho túc chủ.

"Không đúng, lẽ nào Vệ Chiêu tặng tôi cái bình hoa này thật sự không có ý nghĩa gì khác sao?" Người bạn Vệ Chiêu này rất thần bí, bình thường căn bản không liên lạc được, động một cái là biến mất mười mấy ngày.

Anh đặt đáy bình lên trên, áp tai vào thân bình, dùng khớp ngón trỏ gõ nhẹ lên bề mặt bình. *Phanh, phanh.* Tai Vương khẽ động, từ tiếng vang nghe ra sự khác biệt rất nhỏ.

Đó là kỹ năng cơ bản của Thính thanh khiêu tỏa của Trương Nhị Ma Tử.

Vương mừng rỡ, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu!

Đáy bình rỗng, dường như bên trong chứa thứ gì đó, nếu không có kỹ năng Thính thanh khiêu tỏa thì căn bản không thể nghe ra sự khác biệt.

“Ở bên trong rồi.” Vương nhìn đi nhìn lại, phát hiện đáy bình không có vết nứt nào, cả chiếc bình hoàn toàn tự nhiên.

“Thứ đó được đặt vào bằng cách nào.

Thôi, đập vỡ là được, dù sao cũng không đáng bao nhiêu tiền.” Ba mươi triệu cỏn con, trong mắt Vương chẳng là gì. *Rắc!* Anh đập vỡ chiếc bình, từ những mảnh vỡ nhặt ra một cuộn tranh làm bằng da.

Cuộn tranh cổ xưa tràn ngập khí tức của thời gian, Vương dùng ngón tay cọ xát, từ từ mở cuộn tranh ra. * Tên gọi: Hoài Nam Đồ * Niên đại: 4721 năm * Liên quan: Thượng Cổ Tam Đế suy diễn sinh tử, dốc hết tâm huyết dùng da người cùng nhau tạo nên Hoài Nam Đồ, mong muốn né tránh sinh tử để đạt được trường sinh!

Đồng tử Vương đột nhiên mở rộng, trong lòng chấn động!

Bảo vật do Thượng Cổ Tam Đế truyền lại, dùng da người làm cuộn tranh, sau đó dùng bí pháp để giữ cho bất hủ, bên trong ẩn chứa bí mật lớn về trường sinh!

Chương 13

Lúc này, Trương Phàm Phàm đang cùng một cô gái xinh đẹp ngồi trong quán cà phê, thần thần bí bí thảo luận điều gì đó.

Cô gái xinh đẹp kia có sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn, đôi mắt sâu thẳm quyến rũ dưới hàng lông mày lá liễu, dáng người cực kỳ quyến rũ, mặc một chiếc váy ngắn liền thân nóng bỏng.

"Phàm Phàm này, tôi nghe nói cái tháp mộ đế vương ở phía tây thành phố sập rồi, ngay cả trên đường hầm cũng có người chết kẹt bên trong, nghe nói chết mấy chục người, nghe nói là do một người đàn ông làm, đúng là quá tàn nhẫn." Trương Phàm Phàm khuấy thìa cà phê, tâm trạng lơ đãng nói.

"Ồ vậy sao." Cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn vào điện thoại.

Đường Nam nhận ra sự bất thường của Trương Phàm Phàm, quan tâm hỏi: "Sao vậy Phàm Phàm, có chuyện gì khiến cậu buồn bực như thế?" Cô ấy cúi người lại gần.

Trương Phàm Phàm kéo áo Đường Nam lên một chút: "Cậu có thể chú ý hình tượng một chút không, sắp lộ hết rồi kìa!" Đường Nam cười hì hì: "Mau nói mau nói." Trương Phàm Phàm thở dài một hơi.

Cô ấy kể về thái độ của Trương lão gia tử, việc Vương muốn gặp mặt, và cả chuyện Hoắc Đan đã gặp Vương.

"Anh ấy không giận em chứ." "Không phải vì Hoắc Đan đâu." Trương Phàm Phàm lo lắng nói.

Chỉ thấy Đường Nam trầm tư mấy giây, càng nghĩ càng thấy chuyện này không đúng.

“Không đúng mà Phàm Phàm, chuyện của cậu không đến mức khiến ông ấy giận như vậy chứ, có phải Vương đã giấu cậu điều gì không?” Trương Phàm Phàm phì cười: “Không đâu, em tin vào tình cảm của em, Vương không phải loại người đó.” Nghe vậy, Đường Nam lập tức hứng thú.

“Hay là thế này Phàm Phàm, tôi đi thử thăm dò Vương xem sao, được không?” “Nhìn xem, Vương lâu như vậy không gặp cậu cũng không nói gì, biết đâu lại ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, sắp gặp phụ huynh rồi, tôi nhân tiện giúp cậu kiểm tra nhân phẩm của Vương, tục ngữ nói rồi, biết người biết mặt không biết lòng mà!” Trương Phàm Phàm bị thuyết phục, nhưng miệng vẫn nói: “Không hay lắm đâu.

Vương chắc chắn có chuyện gì đó, nên mới không liên hệ với em.” Trương Phàm Phàm đâu biết, Vương đã xuống hầm mộ rồi.

Hiện tại Vương đang nằm ở nhà ngủ say như chết, hai ngày không nghỉ ngơi, có chút mệt mỏi.

Đường Nam cười toe toét nói: “Thử một chút cũng không thiệt gì, cậu sợ tôi thật sự làm được sao?” “Có lẽ vậy, em tin Vương, cậu cứ thử đi, em không tin cậu có thể câu được anh ấy.” Trương Phàm Phàm khoanh tay trước ngực, ra vẻ rất tự tin.

“Được thôi, nếu Vương mà mắc câu thì chúng ta sẽ chính thức thành chị em tốt nhé hahaha.” Vừa nói xong Đường Nam xách túi đi, thần sắc cô ta dần trở nên lạnh lùng.

“Hay lắm Vương, tốt nhất là đừng để tôi tìm được chứng cứ, nếu không tôi sẽ thay Phàm Phàm phế anh đó!” Mãi đến chiều tối, Vương mới uể oải tỉnh dậy.

Anh ngáp một cái, mặc quần áo vào, chuẩn bị xuống lầu ăn đại thứ gì đó.

Đột nhiên, một cô gái xinh đẹp mềm nhũn cả người đâm sầm vào anh, ngã vào lòng Vương, má ửng đỏ, toàn thân nồng nặc mùi rượu.

Vương theo bản năng nhìn dữ liệu của cô ta. * Tên: Đường Nam * Thân phận: Người liên lạc thông tin * Trạng thái: Giả vờ say * Nội tâm: Trời ơi, Vương còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều!

Không được Đường Nam, không thể như vậy được, hắn là bạn trai của Phàm Phàm mà!

Mau làm chuyện chính đi, lần này là để thử thăm dò Vương, nhưng nếu có cơ hội, làm một đôi 'chị em' với Phàm Phàm cũng khá tốt đấy chứ.

Vương nhìn Đường Nam đang giả vờ say, nhất thời chìm vào suy tư.

Chuyện gì thế này, mấy ngày anh biến mất đã khiến Phàm Phàm không còn cảm giác an toàn sao?

Đường Nam nhắm mắt lại, trong đầu lại nghĩ chuyện khác.

Vương ôm cô ta mà không hỏi han gì, không phải nhìn có vẻ tài hoa phong nhã, thực chất lại là một tên háo sắc sao.

Chỉ thấy Vương nắm lấy cánh tay Đường Nam, đứng yên không nhúc nhích.

Lòng Đường Nam thắt lại.

Cướp đoạt dân nữ giữa ban ngày ban mặt sao?

Đợi hắn ra tay, mình sẽ bẻ gãy cánh tay hắn.

Cô ta với dáng vẻ say mềm, mặc cho Vương muốn làm gì thì làm.

Vương kéo Đường Nam, một tay mở cửa phòng. *Rầm!* Vừa đóng cửa, anh đưa Đường Nam vào nhà đặt lên ghế sofa, rồi đi thẳng vào bếp, *binh binh bang bang* không biết đang làm gì.

Đường Nam khẽ hé mắt ra một khe nhỏ, lén lút quan sát Vương.

“Hay lắm Vương, chó gan to bằng trời!” Cô ta nhẹ nhàng lấy điện thoại ra, bật chức năng ghi âm rồi đặt về chỗ cũ.

“Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ thiếu Vương mắc câu thôi.” “Thật tiếc cho cô gái tốt như Phàm Phàm, nhìn người không đúng rồi.” Đường Nam lộ ra vẻ tiếc nuối.

Trong bếp, Vương kéo cửa lại, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong, nhà bếp cách âm tốt, một chút âm thanh cũng không truyền ra ngoài.

Anh mở WeChat, gọi video cho Trương Phàm Phàm.

Mấy giây sau, điện thoại kết nối, đập vào mắt anh là gương mặt xinh đẹp động lòng người của Trương Phàm Phàm.

“Chào anh yêu, sao mấy hôm nay anh không liên lạc với em vậy!” Mắt Trương Phàm Phàm lấp lánh, vừa mong đợi vừa có chút tủi thân.

Vương cười nói: “Mấy hôm nay anh nhận được một công việc hơi mệt, nên không gọi điện cho em.” Sau một hồi nũng nịu, Vương cúp điện thoại.

Anh cầm một con dao thái đi ra ngoài.

Vương nhìn Đường Nam.

Giả vờ đi, cứ tiếp tục giả vờ đi.

Thử thăm dò tôi sao, vậy thì tôi sẽ diễn một vở kịch hay cùng cô. * Tên: Đường Nam * Trạng thái: Căng thẳng * Nội tâm: Rồi rồi, đợi hắn lộ đuôi cáo ra thì tôi sẽ ra tay chế phục hắn!

Vương cầm dao thái, đặt lên cổ Đường Nam.

Một cảm giác lạnh buốt lập tức truyền đến từ cổ, Đường Nam toàn thân giật mình, đột nhiên mở mắt.

Chỉ nghe Vương lạnh lùng nói: "Làm gì!" Đường Nam muốn đẩy con dao ra, nhưng lại phát hiện sức Vương lớn kinh người, căn bản không thể nhúc nhích.

"Anh bỏ dao ra đã, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng." Đường Nam lập tức sợ hãi, Vương nói không hợp liền rút dao ra.

"Giữa ban ngày ban mặt xông vào nhà dân, tôi là tự vệ!" Mấy suy nghĩ phức tạp vừa rồi cũng biến mất, Đường Nam trong lòng sợ hãi, sợ Vương thật sự làm thịt cô ta.

"Dám giở trò, muốn chết sao!" Vương quát lớn, trực tiếp một nhát dao tay chém vào gáy Đường Nam.

"Đừng, đừng." Rõ ràng mình chưa làm gì, mà Vương lại dám giương oai trước!

Lời chưa dứt, Đường Nam cả người mềm nhũn như một xác chết, đổ rạp xuống.

Vương bỏ dao thái xuống, ánh mắt đầy vẻ trêu đùa, đùa à, thật sự nghĩ anh không biết cô ta đang làm gì sao?

Chương 14

Ánh mắt tập trung, nhìn vào dữ liệu của Đường Nam. * Tên: Đường Nam * Tuổi: 23 tuổi * Trạng thái: Hôn mê * Năng lực: Kỹ năng diễn xuất tinh xảo, 'Vọng Văn Vấn Thiết' chi Văn tự quyết Thời xưa đạo mộ, người trong nghề rất coi trọng 'Vọng Văn Vấn Thiết' Tứ Tự Quyết.

Trong đó Văn tự quyết, chỉ cần ngửi một nhúm đất, liền có thể biết được dưới đó có mộ hay không.

"Chà chà, bốn chữ 'kỹ năng diễn xuất tinh xảo' đúng là đáng sợ thật, nhưng không sao.

Đường Nam cũng có chút bản lĩnh." "Kiểm tra kỹ năng: Văn tự quyết, có muốn lấy không?" "Xác nhận!" "Trên người mình kỹ năng nhiều quá rồi." Vương lẩm bẩm.

Hiện tại kỹ năng của anh có Phong thủy cấm thuật, Quan long mạch, Sát nhân kỹ, Thính thanh biện vị, Thính thanh khiêu tỏa, Văn tự quyết cộng thêm một huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết.

Phong thủy cấm thuật là bí pháp khám trắc phong thủy, Quan long mạch là bí thuật xác nhận vị trí mộ, những kỹ năng còn lại không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn tên cũng có thể biết sơ qua.

Đột nhiên, điện thoại của anh đổ chuông.

"Thôi Bàn Tử?" Người gọi điện thoại chính là ông chủ quán lẩu, gã Bàn Tử mặt mày bóng nhẫy kia.

Để đảm bảo an toàn, Vương đi vào bếp nghe điện thoại.

"Alo Vương ca, Vệ Chiêu về rồi, có chuyện muốn nói chuyện với anh một chút, có tiện không?" Vương nhíu mày.

Lần cuối gặp Vệ Chiêu là nửa năm trước.

Vừa lúc mình có được Hoài Nam Đồ thì cậu ta cũng về, sao lại trùng hợp vậy?

"Được, tôi đến ngay." Cúp điện thoại, Vương đi đến bên cạnh Đường Nam kiểm tra một lượt.

Anh phát hiện điện thoại của Đường Nam đang ghi âm.

"Thú vị đấy.

Xem tôi chơi đùa đây." Vương xóa bản ghi âm, sau đó lại đi đến trước TV, không biết đang nghịch cái gì.

"Đường Nam là bạn của Phàm Phàm, vậy thì cứ để cô ấy ngủ một giấc thật ngon đi." Sau khi làm xong mọi thứ, Vương không ngoảnh đầu lại mà bước ra cửa.

Đợi đến khi Đường Nam tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau.

"Ngủ ngon thật.

Không đúng, mình đang ở đâu?!" Cô ta bật dậy khỏi ghế sofa, trước tiên xác nhận quần áo trên người còn nguyên, sau đó ánh mắt nhanh nhẹn quan sát xung quanh.

Đường Nam nhớ lại mục đích của mình, đi vòng quanh căn phòng một lượt, nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của Vương.

Đột nhiên, chiếc TV sáng lên.

Trên màn hình đang phát lại cảnh Đường Nam ngủ say với những tư thế không được đẹp mắt.

Ợ hơi, nghiến răng, đánh rắm.

Đường Nam lập tức vừa thẹn vừa giận, giọng nói trong trẻo lớn hơn vài phần, nói: "Vương, anh mau ra đây!" Vậy mà dám nhân lúc

mình ngủ mà quay lén tư thế ngủ, không biết tư thế ngủ là bí mật lớn nhất sao!

Đường Nam thẹn quá hóa giận đến mức hoàn toàn quên mất mình căn bản không thể đánh lại Vương.

Cô ta tức giận đá đổ thùng rác bên cạnh, chỉ nghe thấy vài tiếng lanh canh đột nhiên vang lên.

"Ừm?" Đường Nam lập tức bị tiếng động trong thùng rác thu hút, cúi đầu nhìn xuống.

"Không đúng, trong thùng rác có mảnh vỡ bình hoa." Là một người liên lạc chuyên nghiệp, Đường Nam cũng đã tiếp xúc qua hàng ngàn món cổ vật nhỏ, liếc mắt một cái đã nhận ra sự bất thường trong đó.

Cô ta cầm lấy đáy bình có khắc ấn Nhữ Diêu, dồn hết tinh thần quan sát.

"Đây là..." "Đồ sứ Nhữ Diêu thời Tống sao?!" "Vương có loại đồ vật này ư?!" Trong ấn tượng của cô ta, đồ sứ Nhữ Diêu có giá thấp nhất cũng phải 10 triệu tệ trở lên!

Ngay sau đó, ký ức trước khi hôn mê cũng ùa về.

"Không đúng, anh ta biết thủ đao sao?" Trên mặt Đường Nam lộ ra vẻ khó tin, hai chi tiết được xâu chuỗi lại, đột nhiên phát hiện mình không thể hiểu nổi Vương!

"Vương... căn bản không phải một người bình thường." Đường Nam lẩm bẩm.

Những món đồ vật mà Trương Phàm Phàm mang về, cơ bản đều do Đường Nam rửa sạch.

Trong số những món đồ đó không thiếu những thứ dính thi khí.

Đường Nam cẩn thận ngửi một lượt, sau đó nghi ngờ không chắc

chắn nói: “Thi khí nặng thế này, vừa mới lấy từ dưới đất lên sao.” Cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Lẽ nào Vương cũng là một đạo mộ tặc?!” Đường Nam lập tức đứng dậy, nhìn khắp các loại bình hoa và đồ trang trí trong phòng.

“Pháp lang phù điêu đời Minh, kiếm đồng đời Tần... những thứ này giá trị cũng phải hàng trăm triệu rồi chứ?” Càng nhìn càng kinh hãi.

“Nhân lúc Vương không có ở đây, mình phải quan sát kỹ hơn nữa!” Đường Nam nhanh chóng đi đến trước giá sách, lục lọi khắp nơi, muốn khai quật bí mật của Vương. *Rầm!* Một chiếc túi bảo hiểm bằng nhựa đã niêm phong rơi xuống, Đường Nam nhặt lên, nhìn vào bên trong.

“Chứng nhận giải Nobel ư?” “Chứng nhận Top 10 doanh nhân xuất sắc.

Chứng nhận danh dự tài trợ kế hoạch hàng không vũ trụ... toàn là những thứ này!” Đường Nam kinh hãi phát hiện, rất nhiều chứng nhận trên đó đều có chữ ký của Vương!

Thân phận của Vương... lại đáng sợ đến vậy sao!

“Vậy mà hắn lại vứt mấy thứ này lung tung như đồ tạp vật, rốt cuộc là loại người gì vậy!” Cũng không có nguyên nhân nào khác, chủ yếu là Vương đã chán ghét cuộc sống như vậy, những thứ thể hiện thân phận này tự nhiên cũng không cần thiết.

Nếu không phải Vương quên vứt, không chừng những thứ này đã nằm trong bãi rác từ lâu rồi.

“Không được không được, không thể nhìn nữa, nhìn nữa tim mình không chịu nổi mất!” Đường Nam cũng là người từng trải qua những chuyện lớn, nhưng dưới sự công kích của đống chứng nhận của

Vương, cả người cô ta đều không ổn.

Với tâm trạng phức tạp, cô ta phục hồi lại mọi thứ, rồi ủ rũ rời khỏi nhà Vương.

Đi trên đường, Đường Nam nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm: "Hay lắm Vương, vậy mà dám lừa Phàm Phàm lâu như vậy, đến khi tôi đặt chứng cứ trước mặt Phàm Phàm, xem anh giải thích thế nào!" Đường Nam đột nhiên dừng bước.

"Mình chưa lấy chứng cứ ra ngoài mà, phí công rồi!" Đường Nam muốn khóc mà không ra nước mắt, vừa rồi bị Vương dọa sợ, căn bản không dám làm gì.

Đã vậy, Đường Nam đành nuốt cục tức này xuống.

Chương 15

Vốn dĩ đang giấu Phàm Phàm, thì bị Vương quay lén cảnh ngủ.

Đường Nam đau đầu, "Vương, sau này tốt nhất là đừng để tôi tìm được sơ hở!" Đường Nam giận đến không nói nên lời, dậm chân, tức giận đến mức run rẩy khắp người, khó chịu như ăn phải thứ gì đó.

Lúc này, trong Trương gia đại viện.

Trương lão gia tử ngồi trên ghế đá, châm một điếu thuốc, hút hai hơi rồi dập tắt tàn thuốc.

"Ta tin rồi, huyết mạch Kỳ Lân có khả năng sẽ xuất hiện, lần này, tuyệt đối không được sơ suất." Ánh mắt ông nhìn vào chén trà nóng, nhưng lại đang nói với Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm lộ vẻ khó xử, do dự một lát, rồi nói: "Mấy hôm nay, chuyện lần trước của con và Vương..." Nút thắt trong lòng cô ấy.

Trương Phàm Phàm đã chuẩn bị tinh thần, nếu bố không đồng ý cho hai người họ ở bên nhau, thì thân phận Trương gia này không cần cũng được.

"Ai, con bé." "Nếu ta không đồng ý, lần hành động này con sẽ không tham gia sao?" Trương lão gia tử mắt tinh như đuốc, đoán trúng tâm tư nhỏ của Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm trong lòng giật thót, vừa định mở miệng giải thích, thì thấy Trương lão gia tử nói trước: "Thôi được, vậy thì gặp mặt một lần đi, ngày mai sáng an bài thời gian." "Phàm Phàm, cơ hội lần này khó có được, nếu bỏ lỡ, lần sau không biết phải đợi đến bao giờ." Trương lão gia tử vẻ mặt tang thương, một tay chống ra sau

hông, một tay bưng chén trà, còng lưng đi vào nhà.

“Ai, lão già này.” Trương Phàm Phàm trong lòng cảm thấy chua xót.

“Bố ơi.” Chỉ vì huyết mạch Kỳ Lân, cô ấy không thể ở bên Vương.

Người bố của cô ấy, mỗi ngày đều sống trong u uất, vô pháp giải thoát.

Bị kẹt giữa, Trương Phàm Phàm là người khó xử nhất, cô thở hổn hển một hơi, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, gọi điện thoại cho Vương.

“Đô, đô.” “Kỳ lạ, Vương lại không nghe máy.” “Anh Vương!” Thôi Bàn Tử cười híp mắt, má nhăn lại, vươn tay khoác lên vai Vương, cười tủm tỉm nói.

“Được rồi, Vệ Chiêu đâu?” “Chỗ cũ, phòng Thiên tự số 201, có cần tôi đi cùng không?” Thôi Bàn Tử vẻ mặt gian xảo.

“Cút đi, đàn ông con trai ghê tởm.” Vương cười mắng một tiếng.

Thôi Bàn Tử thận trọng nhìn lên lầu, lén lút nói, “Anh Vương không biết đâu, Vệ Chiêu hình như bị ma nhập ấy, trên người dính mấy thứ không sạch sẽ, tốt nhất là tránh xa ra!” Vương cười mắng một tiếng.

“Đồ dở hơi!” Nói rồi, hắn đi lên lầu.

Dù không hoàn toàn tin Thôi Bàn Tử, nhưng Vương có nhiều át chủ bài, cho dù Vệ Chiêu có bị thứ không sạch sẽ nhập vào, hắn cũng có cách đối phó.

Vừa đẩy cửa ra, hắn nhìn thấy một bóng lưng.

Bóng lưng hơi còng, quần áo rách rưới, trên đầu dính đầy bùn đất.

Vệ Chiêu quay đầu 90 độ, môi mỏng khô khốc, đôi mắt cá chết trừng trừng nhìn Vương, toàn thân toát ra tử khí. 【Tên: Vệ Chiêu】【Trạng thái: Trúng thi độc】【Thân phận: Tá Lĩnh Lực Sĩ】【Năng lực: Tam Đỉnh Chi Lực】【Công pháp: Không】 Với trạng thái 'không công pháp' này, Vệ Chiêu là trường hợp đầu tiên.

"Sao lại thành ra nông nỗi này?" Vương kinh ngạc, ngồi xuống hỏi.

Đầu Vệ Chiêu chậm rãi di chuyển theo Vương, mãi một lúc sau mới mở miệng, giọng nói trầm ổn, không giống người sống.

"Anh em tôi gặp rắc rối, xin thứ lỗi vì không thể nói cho cậu biết.

Khoan đã, cái lọ hoa lần trước tôi tặng, cậu còn giữ không?" Vương gật đầu, nhưng không nói chuyện lọ hoa đã bị đập vỡ.

"Còn... thì sao?" Chỉ thấy Vệ Chiêu chậm rãi thở ra một hơi, như trút được gánh nặng, u u nói: "Cứ giữ gìn cẩn thận đi, nếu thật sự không cần thiết thì bán đi cũng được, cái lọ hoa đó đáng giá ba mươi triệu, đủ tiêu nửa đời người rồi." Vệ Chiêu muốn nói gì đó rồi lại thôi, bình tĩnh lại.

Vương không hiểu, hai mắt tập trung nhìn Vệ Chiêu. 【Tên: Vệ Chiêu】【Tâm trí: Vẫn tốt, vẫn tốt.】 Vương do dự, thò đầu ra khẽ nhướng mày, mở to mắt hỏi, "Tự nhiên vậy à?" "Anh em lâu rồi không gặp, có chút nhớ nhung." Vương gật đầu, Vệ Chiêu không nói, hắn cũng không hỏi.

"Anh em, một thời gian nữa tôi phải đi xa, chắc phải mất một năm rưỡi mới về được, cậu bảo trọng nhé." Vương khựng lại, "Không gặp chuyện gì nữa chứ?" Vệ Chiêu lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Vương, "Thật sự không có chuyện gì." Hai người trò chuyện một lúc, sau khi ăn uống no say thì chia tay.

Lúc ra về, Vương vỗ vỗ vai Vệ Chiêu, tiện tay trích xuất năng lực.

"Phát hiện năng lực: Tam Đỉnh Chi Lực, có trích xuất không?" "Xác nhận!" 【Tam Đỉnh Chi Lực: Dòng dõi Bàn Sơn Lực Sĩ được dị nhân chỉ điểm, đều có sức mạnh vô biên, một tay có thể nâng ba cái đỉnh.】 Vừa ra khỏi cửa, Vương mới thấy Trương Phàm Phàm đã gọi mấy cuộc điện thoại, bèn gọi lại.

"Bảo bối à?" Trương Phàm Phàm im lặng, sau đó nói: "Ngày mai anh có rảnh không, bố em muốn gặp mặt." Giọng nói cô ấy trầm thấp, tâm trạng có chút buồn bã.

"Được." "Vương, em nghiêm túc hỏi anh một chuyện, anh nhất định phải trả lời thật lòng." Trương Phàm Phàm đột nhiên nghiêm túc, Vương biết không thể đùa giỡn nên cũng nghiêm túc nói: "Nói đi." "Anh sẽ mãi mãi ở bên em chứ?" Hơi ngoài dự liệu, Vương không nghĩ Trương Phàm Phàm lại hỏi câu này.

"Đương nhiên rồi." Hai người nói chuyện ngắn gọn, dường như Trương Phàm Phàm không còn tâm trí nói thêm, trực tiếp cúp điện thoại.

Vương nhìn điện thoại thất thần, "Trương lão gia tử không phải người dễ đối phó đây." Hắn gần như đoán được mọi chuyện.

Chẳng qua là Trương lão gia tử không đồng ý Vương ở bên Trương Phàm Phàm, một lòng muốn làm tinh khiết huyết mạch Kỳ Lân, trở về gia tộc chính.

Bởi vì Phàm Phàm đã cãi vã với Trương lão gia tử không vui vẻ gì, hai cha con không hòa thuận.

Chỉ là.

Trong mắt Vương, đó căn bản không phải vấn đề.

Huyết mạch Kỳ Lân sớm muộn gì cũng có thể làm tinh khiết, bởi

vì Hoài Nam Đồ ghi chép vị trí Kỳ lân huyết đằng dễ mọc rễ!

Long thăng trời bắc, huyệt mộ dưới đất.

Kỳ lân huyết đằng thích đất khô ráo âm lạnh, chỉ có huyệt mộ long thăng trời bắc mới có thể đáp ứng những điều kiện này.

Vương chỉ cần bỏ ra một chút thời gian, liền có thể sàng lọc ra một số khu vực có đại mộ, phạm vi đã thu nhỏ đáng kể rồi.

Tìm Kỳ lân huyết đằng, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Không gặp Trương lão gia tử, không lấy ra chút bản lĩnh để ông ấy phục thì sao được?" Vương cười.

Hắn có cách thuyết phục Trương lão gia tử, thậm chí Trương lão gia tử sẽ hết sức đồng ý hai người ở bên nhau.

Đương nhiên, phải chuẩn bị đầy đủ một chút, lần đầu gặp mặt nhất định phải chấn động Trương lão gia tử!

Vương đi bộ về nhà.

Vừa mở cửa, một luồng thi khí nồng nặc xộc thẳng vào mặt!

Ánh mắt hắn ngưng trọng, mọi khối cơ bắp trên người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời ứng phó tình huống đột ngột! 【Tên: Bị lật nhà】【Trạng thái: Cực kỳ bừa bộn, Vệ Chiêu vừa lục tung đồ đạc, cuối cùng không công mà về】 Trong lòng Vương chấn động.

Vệ Chiêu vừa mới chia tay hắn, sau đó lại về nhà lục soát đồ đạc!

Chương 16

"Mục đích của hắn chỉ có một, đồ sứ Nhữ Diêu!" Trong lòng Vương chấn động không thôi, Vệ Chiêu rốt cuộc đang mưu đồ gì?!

"Hắn đã phát hiện bí mật trong đồ sứ sao, hay từ đầu đã biết đồ sứ không tầm thường, cố ý để lại trong nhà tôi?" Vương càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Vệ Chiêu đi mộ Tống Anh Tông là chuyện của nửa năm trước rồi.

Lúc đó mộ Tống Anh Tông chưa bị phát hiện, Vệ Chiêu dựa vào bí pháp độc quyền, tiến vào chủ thất, lấy đi đồ sứ Nhữ Diêu ẩn chứa huyền cơ.

Nửa năm sau, không trực tiếp đòi lại lọ hoa, mà lại lén lút lục soát nhà Vương.

Vệ Chiêu rõ ràng biết Vương không phải loại người giữ đồ của người khác, lọ hoa nếu Vệ Chiêu muốn đòi lại, Vương chắc chắn cũng sẽ không giữ trong tay.

Suy nghĩ đi nghĩ lại, Vương quyết định gọi điện thoại cho Vệ Chiêu.

"Tút, tút." Quả nhiên không có ai nhấc máy.

Hắn thở dài một hơi, chỉ cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương đến khách sạn đã hẹn với Trương Phàm Phàm.

Hắn trực tiếp bao trọn khách sạn, và ra lệnh hôm nay không kinh doanh, chỉ để tránh bị người khác làm phiền.

Vương lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn.

"Khách sạn Hòa Bình, phòng VIP số 1." Không lâu sau, Trương Phàm Phàm đỡ Trương lão gia tử đến.

"Chào bác ạ." Đối diện chính là bố ruột của Trương Phàm Phàm, Vương đương nhiên phải tôn kính một chút.

Trương lão gia tử khẽ gật đầu, "Cháu bao nhiêu tuổi rồi?" "22." "22 tuổi rất tốt, còn trẻ." Hai người nói chuyện lòng vòng, mãi không vào chủ đề chính.

Trương Phàm Phàm không nhịn được nữa, mở miệng nói: "Bố." Trương lão gia tử xua tay, "Con ra ngoài trước đi, bố muốn nói chuyện riêng với nó." "Nhưng mà..." Trương Phàm Phàm nhìn Vương, rồi lại nhìn Trương lão gia tử, nội tâm giằng xé.

"Không sao đâu Phàm Phàm, nghe lời bác." Vương vẻ mặt bình tĩnh nói.

Không biết vì sao, nội tâm đang dao động của Trương Phàm Phàm bỗng nhiên bình tĩnh lại, "Được, vậy con đi đây." Nói xong, cô bước ra khỏi phòng.

Vương biết, sắp đến món chính rồi.

Trương lão gia tử khẽ nhấp trà, ánh mắt trở nên sắc bén và trầm ổn, giọng khàn khàn hỏi "Cháu có biết nhà tôi làm gì không?" "Thế lực của nhà tôi không thể tưởng tượng được như cháu, cả đời cháu cũng không thể tiếp xúc được với thế giới đó, buông tay đi, như vậy tốt cho cả cháu và Phàm Phàm." Giọng điệu của Trương lão gia tử không cho phép nghi ngờ.

Vương vẻ mặt không chút xao động nhìn.

"Trương lão gia tử tên thật là Trương Chấn Thiên, là người kế nhiệm được chỉ định của Đông Bắc Trương gia, vì kết hôn với người

thường mà phạm tổ huấn, nên bị trục xuất khỏi gia môn." Tay Trương lão gia tử đột nhiên ngừng lại, ông ngẩng đầu mạnh nhìn Vương, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

"Tôi biết." Chỉ thấy Vương vẫn tiếp tục nói một mình.

"Để làm tinh khiết huyết mạch Kỳ Lân, sau khi Trương Phàm Phàm ra đời liền xông vào vô số ngôi mộ hung hiểm, chỉ để tìm kiếm Kỳ lân huyết đằng, nhưng bôn ba mười năm căn bản không tìm thấy, ngược lại còn mang theo đầy bệnh tật." "Ông không đồng ý tôi và Phàm Phàm, một là vì huyết mạch Kỳ Lân, hai là vì sự an toàn của tôi." "Có đúng không, Trương lão gia tử?" Vương nắm chắc mọi chuyện, nói vừa không mất lễ tiết lại đúng lúc tỏ ra mạnh mẽ.

Bỗng nhiên, Trương lão gia tử đứng bật dậy, trong lòng ông như cuộn sóng khổng lồ!

Cái tên Vương này, vì sao lại biết nhiều như vậy, ngay cả bệnh tật tôi không nói cho Phàm Phàm cũng biết!

Rốt cuộc... cậu là vị thần thánh phương nào!

Nhìn biểu cảm của Trương lão gia tử, Vương biết, mọi chuyện đã thành công một nửa.

Cần một tin tức chấn động nữa, để Trương lão gia tử hoàn toàn yên tâm!

Vương chậm rãi lấy ra Truyền quốc ngọc tỷ, "Rầm" một tiếng đập xuống bàn.

"Trương lão gia tử có nhận ra đây là vật gì không?" Ánh mắt Trương lão gia tử dừng lại, ông cầm ngọc tỷ lên xem xét kỹ lưỡng.

Một lúc lâu, Trương lão gia tử từng trải phong phú, tay run lên, thất thanh nói "Long khí của Tống Anh Tông sao?!" "Chuyện lăng hoàng đế phía tây thành là do cậu làm?!" Trương lão gia tử nhớ đến

chuyện ồn ào xôn xao mấy ngày trước, bóng người trong truyền thuyết dần trùng khớp với Vương.

Toàn thân rút lui khỏi ngôi mộ hung hiểm, biết được những bí mật lâu năm của một phái, tùy tay lấy ra Truyền quốc ngọc tỷ!

Vương... quá thần bí!

Ánh mắt Trương lão gia tử như đuốc, ông lớn tiếng quát, "Cậu rốt cuộc là ai!" 【Tên: Trương Chấn Thiên】【Tôn xưng trên giang hồ: Trương lão gia tử】【Năng lực: Hoàng Kim Nhị Chỉ, Kỳ lân huyết mạch】【Suy nghĩ: Nếu Vương thật sự thần dị như vậy, Phàm Phàm đi theo hắn không chừng thật sự có thể tìm thấy Kỳ lân huyết đằng, chỉ là...

Vương rốt cuộc có đáng tin không?】 Vương thở phào, bây giờ chỉ còn thiếu câu nói cuối cùng, Trương lão gia tử sẽ hoàn toàn bị khuất phục.

"Trương Nhị Ma Tử chết rồi ông biết chứ, trong chủ thất có hung thi trấn huyệt, long thể Tống Anh Tông hóa thành hung thi, đã giết sạch tất cả mọi người, chỉ có tôi an toàn vô sự đi ra." "Như vậy Trương lão gia tử, ông nên tin rồi chứ?" Trương lão gia tử khi Vương nói ra cái tên Trương Nhị Ma Tử, trên mặt ông hiện lên vẻ giải thoát đã lâu không thấy.

Vương có thể nói ra Trương Nhị Ma Tử, vậy thì hắn chắc chắn đã thực sự đến mộ Tống Anh Tông, những gì hắn nói đều là thật.

Nếu đã như vậy.

Trương lão gia tử rót đầy rượu, đứng dậy trịnh trọng kính rượu Vương.

"Phàm Phàm xin nhờ cậu, chuyện này tôi sẽ không hỏi nữa, nhưng cậu nhất định phải tìm Kỳ lân huyết đằng, làm tinh khiết huyết mạch

Kỳ Lân của Phàm Phàm!" Nói xong, Trương lão gia tử uống cạn một hơi!

Vương thật nở mày nở mặt, để vị nhạc phụ tương lai hai tay kính rượu trước!

Vương đáp lễ Trương lão gia tử một ly, "Yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt Phàm Phàm!" Trương lão gia tử một lúc lâu sau mới ngồi xuống, trong lòng kích động không thôi, lại có chút chua xót.

"Nếu đã như vậy." Trương lão gia tử dứt khoát, trực tiếp báo cho Vương biết động thái lớn gần đây nhất của gia tộc.

"Ngày mai Phàm Phàm phải lên đường đi Tề Lỗ, gia tộc tôi có người vừa có được một tấm bản đồ bá đạo, trên đó viết: Thất Tinh Cung, Huyết Kỳ Lân, Hóa Ngọc Dũng, Đắc Vĩnh Sinh!" "Ở đó phát hiện một ngôi đại mộ, quy mô lớn hơn mộ Tống Anh Tông mấy lần, bên trong không chừng thật sự có Kỳ lân huyết đằng!" Thất Tinh Cung!

Vương chấn động không thôi, sao hắn có thể không biết, đó chính là Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Với sự hiểu biết của hắn về Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bên trong cực kỳ hung hiểm, sơ suất một chút là vạn kiếp bất phục, những thứ không sạch sẽ nối tiếp nhau.

Hơn nữa, trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung còn có Xà Mi Đồng Ngư, giấu tín vật bí mật trường sinh.

Quan trọng nhất, một chuyện được ghi chép trên Hoài Nam Đồ, khiến Vương tràn đầy tò mò về vùng Tề Lỗ.

"Xin cậu hãy đi cùng Phàm Phàm đến Thất Tinh Cung, chỉ dựa vào Hoắc Đan và mấy đứa nhóc bên cạnh, không thể ứng phó loại đại mộ đó được!" "Nếu thể chất tôi không suy yếu, có lẽ cũng đi một chuyến

rồi.” Hoắc Đan?

Trương Phàm Phàm vì Kỳ lân huyết đằng mà đi Thất Tinh Cung, Hoắc Đan lại vì...?

Chẳng lẽ Trương Phàm Phàm...?

Ngày đó sau khi chia tay Hoắc Đan liền gặp Trương Vãn, chẳng lẽ Hoắc Đan là nội gián của gia tộc Trương lão gia tử?

Chương 17

Vương càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Ánh mắt Hoắc Đan nhìn hắn ngày đó, dường như đang nhìn tình địch vậy.

Có thể Hoắc Đan ghen tị với Vương, nên đã lén lút tố giác chuyện của Trương Phàm Phàm và Vương, để Trương gia chủ gia xử lý, Hoắc Đan cuối cùng ngư ông đắc lợi!

"Tính toán tốt thật." Vương căn bản không nói nhiều, trực tiếp đồng ý ngay.

Một là vì Trương Phàm Phàm, hai là để giải quyết Hoắc Đan, ba là để giải mã bí ẩn mới trong Hoài Nam Đồ.

Ngay lập tức, hắn nghiêm túc nói.

"Về thân phận của tôi, nhất định đừng nói cho Phàm Phàm, tôi sẽ lộ diện khi cần, bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để nói thật!" Trương lão gia tử vô cùng sảng khoái, "Không vấn đề gì!" "Tốt!" Sau khi chia tay, Trương Phàm Phàm đưa Trương lão gia tử về đại viện Trương gia trước, rồi mới tìm Vương, hai người đi bộ trên phố.

Trương Phàm Phàm khoác tay Vương, ánh mắt lấp lánh, không chắc chắn hỏi: "Bố em...?" Vương xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm, "Đồng ý rồi." Trương Phàm Phàm lập tức dừng bước, như nghe được tin tức không thể tin nổi, trợn tròn mắt, vô cùng kích động, "Thật sao?!" "Thật." Nhìn biểu cảm xác tín của Vương, Trương Phàm Phàm ôm chặt Vương, tảng đá lớn treo trong lòng cô đã rơi xuống.

Trương Phàm Phàm xúc động rơi lệ, thổn thức, "Tốt quá rồi anh yêu, tốt quá rồi." Thế là, để ăn mừng chuyện này, hai người lấy chứng

minh thư ra chuẩn bị đi vui vẻ một phen.

Vừa đi đến quầy lễ tân chuẩn bị trả tiền, chỉ nghe điện thoại của Trương Phàm Phàm reo.

"Alo...?

Được, được rồi." Trương Phàm Phàm vẻ mặt khó xử nhìn Vương, đáng thương nói: "Xin lỗi anh yêu, công việc của em có chuyện, bây giờ em phải đi rồi." 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Trạng thái: Không cam lòng】【Suy nghĩ: Trần Trình đáng ghét, lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của mình, đi muộn hai tiếng thì chết à!

Thôi được rồi, mau tập hợp thôi, chuyện này không thể lơ là được.】 Nhìn Trương Phàm Phàm lại lôi cờ công việc ra, Vương cũng không vạch trần.

"Mau đi đi, anh hiểu mà." Trương Phàm Phàm lưu luyến không rời đi, "Anh yêu em không nỡ, huhu." Sau khi Vương nhìn theo Trương Phàm Phàm rời đi, hắn nhanh chóng về nhà thu dọn xong công cụ lấy từ chỗ Trương Vãn.

Hắn lại nhét Truyền quốc ngọc tỷ, minh châu phỉ thúy vào túi.

Ngay sau đó, gọi một cuộc điện thoại.

"Alo, tôi đây, chuẩn bị máy bay riêng đổ đầy dầu cho tôi, lập tức ra sân bay, trong vòng ba tiếng tôi phải đến Tề Lỗ." Nói xong, Vương trực tiếp cúp máy, lái xe đến sân bay.

Vài giờ sau, Vương đứng trên sườn núi.

Hắn đã đến vùng Tề Lỗ.

Theo chỉ dẫn của Trương lão gia tử, hắn tìm đến vùng hoang dã cách 50 dặm về phía đông thành Tế Bắc.

"Long tích rủ xuống, tránh gió tụ khí." Vương vận dụng khẩu

quyết trong Quan Long Mạch, tìm kiếm vị trí phong thủy tốt nhất trong núi hoang đồng nội.

Đêm tối mịt mờ, Vương một mình đi trên đường núi.

Tài cao gan lớn, hắn căn bản không sợ bọ cạp đen xuất hiện trong rừng núi.

Đi hơn mười phút, Vương bước vào rừng cây rậm rạp, bật đèn pin chiếu sáng phía trước, không ngừng đi sâu vào.

"Xoạt, xoạt." Đột nhiên, một trận tiếng cành cây xao động nhẹ vang lên.

Vương mạnh mẽ chiếu đèn pin về phía đó.

"Ai!" 【Tên: Bụi cây rậm】【Trạng thái: Bị gió thổi động, đang phát triển mạnh mẽ】 Hóa ra là gió thổi gây ra động tĩnh.

Ngay sau đó, Vương cảm thấy trên cánh tay truyền đến một trận cảm giác lạnh lẽo, theo phản xạ cúi đầu nhìn.

Một cô gái tóc đen xõa rũ đang dựa vào người hắn, đôi tay trắng bệch nắm lấy cánh tay Vương, hai chân móc chặt vào đùi Vương, cười khanh khách với hắn.

Cô gái đó đột nhiên cúi đầu, lại từ giữa mái tóc rối bù sau gáy lộ ra một khuôn mặt người quỷ dị, đôi mắt cá chết trừng trừng nhìn Vương.

Khốn kiếp, hai cái mặt!

Ma quỷ! 【Tên: Địa Tiên Cô】【Lịch sử: Do oán niệm của phụ nữ đã chết tụ tập mà thành, chỉ xuất hiện ở nơi có thi khí cực kỳ nồng đậm】【Điểm yếu: Tất cả vật phẩm ẩn chứa dương khí và long khí】【Liên quan: Địa Tiên Cô không có sức chiến đấu, bám vào người đàn ông, nếu đàn ông bị dọa sợ, Địa Tiên Cô sẽ hút dương khí

cho đến khi biến thành xác khô】 Vương trong lòng định thần, lạnh lùng nhìn đôi mắt trên khuôn mặt sau gáy Địa Tiên Cô.

"Thích chơi đùa sao?" Hắn trực tiếp rút Truyền quốc ngọc tỷ ra, ấn vào đầu Địa Tiên Cô.

"Gào!" Địa Tiên Cô gào thét thảm thiết một tiếng, hai khuôn mặt ngũ quan nhăn nhúm lại với nhau, làn da khô héo bị Truyền quốc ngọc tỷ chạm vào bắt đầu cháy, kêu quái dị lao vào rừng cây.

"Đuổi theo!" Trong mắt Vương lóe lên tinh quang, Địa Tiên Cô chỉ có thể chạy về hang động của nó!

Trong phạm vi 500 dặm, nơi có thi khí nồng đậm chỉ có một, Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Vương tốc độ cực nhanh, giữ một khoảng cách không xa không gần, bám sát Địa Tiên Cô, không lâu sau, Địa Tiên Cô chạy trốn đến bên cạnh một cái hang chó không đáng chú ý, chui vào trong.

"Vào rồi." Vương không đi theo vào, tìm một chỗ ẩn nấp, yên lặng chờ Trương Phàm Phàm.

Khoảng mười giờ sau, Trương Phàm Phàm và những người khác mới chậm rãi đến.

"Cuộn tranh siêu ngầu vẽ không sai rồi." Đường Nam mặc áo bó sát màu đen, khẽ ngồi xổm xuống, cắm Lạc Dương Sạn xuống đất, rồi nhấc lên, mang theo một lớp đất có kết cấu nguyên vẹn.

Cô bóp một chút phần đất dưới đáy, đưa lên mũi ngửi, mũi khẽ nhúc nhích hai cái.

"Khoảng ba mươi mét dưới lòng đất, hướng đông nam." Đường Nam vỗ tay, tự tin nói.

Vương nghiêng đầu nhìn, kiểm đếm số người.

“Trương Phàm Phàm, Lý Tiểu Mạn, Trần Trình, Trần Vấn Ngọc, Đường Nam, Hoắc Đan.” Tổng cộng sáu người, xem ra Trương lão gia tử đang hành động cẩu thả.

Chỉ thấy mọi người đi về hướng đông khoảng năm mươi mét, mỗi người lấy ra một cái Lạc Dương Sạn, bắt đầu đào đường hầm.

“Đào đường hầm để vào sao, với tốc độ hiện tại, chắc phải mất năm sáu giờ mới đào thông.” “Nhân lúc này nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần tiến vào Lỗ Vương Cung, Hoắc Đan... nhất định phải chết dưới lòng đất!” Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Đan, trong mắt hắn Hoắc Đan đã là một cỗ thi thể.

Đột nhiên, Hoắc Đan chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, như bị dã thú nhắm vào, anh ta quay phắt đầu lại lớn tiếng quát, “Ai!” Trong rừng cây không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Mình cảm giác sai rồi sao.” Hoắc Đan lắc đầu, tiếp tục đào đường hầm.

Năm giờ sau, Vương mở mắt ra, trước tiên nhìn về phía Trương Phàm Phàm và những người khác, xác nhận họ đã tiến vào địa cung, rồi mới nhảy từ trên cây xuống, đi thẳng tới.

Lúc này trong địa cung.

Có một hang động, một con sông ngầm trong vắt chảy giữa hang động, không biết chảy về đâu, Trương Phàm Phàm và những người khác đứng bên bờ rộng ba mét, đèn pin chỉ về phía cuối hang động.

Ở đó có một cửa đá cao năm mét, trên đó khắc họa hoa văn phức tạp quỷ dị.

Trông mọi thứ đều bình thường, không có nguy hiểm.

Chương 18

Lý Tiểu Mạn áp tai sát vách hang động, cẩn thận lắng nghe những động tĩnh nhỏ nhất, sau đó nói.

"Phàm Phàm, sau cánh cửa không có sinh vật sống, chắc là an toàn." Trương Phàm Phàm nhìn cánh cửa đá đó, trong lòng định thần.

"Em đi trước đi, Vấn Ngọc, xem Long Mạch ở đây tốt hay xấu." Một lúc lâu, Trần Vấn Ngọc vẫn không nói gì.

Trương Phàm Phàm dừng bước, đèn pin chiếu về phía sau, "Vấn Ngọc?" "Có thấy Vấn Ngọc đâu không?" Năm người trong lòng chùng xuống, dựa sát vào nhau, dò xét khắp bốn phía.

"Chết rồi, Vấn Ngọc chắc là gặp chuyện rồi!" "Trong này có thứ không sạch sẽ, mọi người cẩn thận!" Lúc này, Vương đang chuẩn bị hạ mộ, nhanh chóng đi ra khỏi đường hầm.

Đột nhiên, ở khúc cua, hắn nghe thấy một trận tiếng sột soạt.

Ngay sau đó, một con khỉ toàn thân không có lông, đầy nếp nhăn, mạch máu nổi hết lên, có ba mắt xuất hiện trước mắt Vương.

Con khỉ đó ánh mắt độc địa, hai cánh tay dài và khô gầy chống xuống đất đỡ lấy cơ thể, trong miệng ngậm một cánh tay nhỏ nhắn. 【Tên: Huyết Hầu Tử】【Liên quan: Con mắt thứ ba trên trán có thể khiến người ta nhìn thấy ảo ảnh, Huyết Hầu Tử sẽ cắn nuốt đến chết khi người ta trúng ảo ảnh】【Lịch sử: Khỉ núi ăn phải Kỳ lân huyết đằng sau đó nhiễm thi khí, biến dị】 Huyết Hầu Tử ăn Kỳ lân huyết đằng!

Xem ra, Kỳ lân huyết đằng quả thật tồn tại trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Vương lại nhìn về phía bóng người toàn máu mà Huyết Hầu Tử đang tha trên mặt đất. 【Tên: Trần Vấn Ngọc】【Trạng thái: Hôn mê】 "Mẹ kiếp, Trần Vấn Ngọc!" Vương kinh ngạc, xem ra con Huyết Hầu Tử này quả thật có chút quỷ dị, dám tha Trần Vấn Ngọc đi mất trước mặt nhiều người trong nghề như vậy!

Hắn trực tiếp lấy ra Truyền quốc ngọc tỷ, trực tiếp đập lên đầu Huyết Hầu Tử, "Bốp" một tiếng ấn ra một vết máu, con Huyết Hầu Tử kêu quái dị một tiếng, thả Trần Vấn Ngọc ra lao về phía Vương!

Nó không sợ Truyền quốc ngọc tỷ!

Vương hiểu, Truyền quốc ngọc tỷ chỉ có thể trấn áp vật chết, định nghĩa của Huyết Hầu Tử rất mơ hồ, nằm giữa hai loại (sống và chết), không sợ cũng là bình thường.

"Khốn kiếp, vậy thì tôi đánh chết nó!" Vương tung một cú đấm mạnh, hung hăng đấm xuống mặt Huyết Hầu Tử!

Một cú đấm có Tam Đỉnh Chi Lực, hắn không tin Huyết Hầu Tử chịu đựng nổi!

Bốp!

Vương một quyền đập vào mặt Huyết Hầu Tử, gò má nó lõm mạnh vào trong, tiếng xương răng rắc gãy liên tục vang lên.

Huyết Hầu Tử như không có cảm giác đau, ngược lại càng hung ác hơn.

Chỉ thấy nó nhe nanh múa vuốt vồ lấy Vương, con mắt thứ ba trên trán đột nhiên phồng lên một vòng, một đạo dao động vô hình lập tức truyền vào đại não của Vương.

Trước mắt Vương, hình như xuất hiện ảo ảnh.

Rượu thịt la liệt, mỹ nữ vây quanh.

Nhưng ngay sau đó, Truyền quốc ngọc tỷ trong lòng truyền ra một trận khí tức lạnh lẽo, toàn thân Vương chấn động, khôi phục lại.

"Cái con Huyết Hầu Tử này, quả thật có chút tà dị." Vương không cảm thấy kinh hoảng, chỉ thấy càng thêm thú vị.

"Vừa hay lấy ra làm thí nghiệm, Tam Đỉnh Chi Lực rốt cuộc là khái niệm gì." Hắn một tay gạt cánh tay vồ tới của Huyết Hầu Tử, tay kia nhoài người tới trước bóp chặt cổ Huyết Hầu Tử.

Vương nặng nề ném Huyết Hầu Tử xuống đất.

Một quyền, hai quyền, ba quyền.

Vương mỗi một quyền đều đánh vào mặt Huyết Hầu Tử, sau ba quyền, Huyết Hầu Tử biến thành một vũng thịt nát. 【Tên: Xác chết】【Mô tả: Xác chết của Huyết Hầu Tử, chết rất thảm, bị đánh chết.】 Hắn khẽ thở phào một hơi, bước nhanh đến bên cạnh Trần Vấn Ngọc. 【Tên: Trần Vấn Ngọc】【Trạng thái: Hôn mê】 "Được rồi, không chết là được." Vương kiểm tra đơn giản cơ thể Trần Vấn Ngọc, chỉ có cánh tay bị cắn hai lỗ máu, không có vết thương nào khác.

"Trần Vấn Ngọc nghỉ ngơi một chút là ổn, nhưng bây giờ..." Vương sờ sờ cằm, nghe thấy bên dưới truyền đến từng trận tiếng đánh nhau, chắc là Phàm Phàm gặp phải thứ gì đó rồi.

Trương Phàm Phàm cũng là người từng trải, có kinh nghiệm, Vương tin cô ấy sẽ không gặp chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng, muốn xuống xem sao.

"Đừng để Huyết Hầu Tử hay thứ khác phát hiện ra mình." Vương suy nghĩ một chút, trực tiếp cõng Trần Vấn Ngọc xuống đường hầm.

Trong hang động ngầm tối đen như mực, đèn pin trong tay Trương Phàm Phàm chớp tắt, mơ hồ thấy từng con Huyết Hầu nhe nanh múa vuốt lao đến tấn công.

“Rốt cuộc Kỳ lân huyết đằng phải lớn đến mức nào, mới đủ cho cả đàn khỉ ăn?” Vương chấn động, cái Kỳ lân huyết đằng đó ít nhất phải dài bảy tám mét, mới đủ để đàn khỉ chia nhau ăn.

Kỳ lân huyết đằng được ghi chép trong Hoài Nam Đồ, dài nhất cũng không quá ba mét!

“Có thứ gì khác xuất hiện trong Thất Tinh Lỗ Vương Mộ sao, mà lại mọc ra Kỳ lân huyết đằng khổng lồ như vậy!” Vương càng thêm tò mò về những thứ sâu bên trong Lỗ Vương Cung.

Hắn đặt Trần Vấn Ngọc ở một nơi an toàn, rút từ trong túi ra con dao quân dụng lóe lên hàn quang sắc lạnh, yên lặng quan sát tình hình của Trương Phàm Phàm.

Vạn nhất tình huống không ổn, Vương sẽ lập tức ra tay.

Trương Phàm Phàm tay cầm một thanh trường đao, một đao chém con Huyết Hầu Tử lao tới thành hai nửa.

Võ kỹ của cô điêu luyện, ứng phó không mấy khó khăn.

Trương Phàm Phàm đột nhiên quay đầu, “Tiểu Mạn nấp sau lưng em, đạn dược tiết kiệm một chút!” “Trần Trình và Nam Nam, cố gắng tự vệ!” Trong số mấy người, trừ Trương Phàm Phàm, những người còn lại đều là người thường giỏi kỹ năng kỳ lạ, sức chiến đấu không cao.

Bốp!

Lý Tiểu Mạn cầm súng lục, bắn nát vỏ não của con Huyết Hầu Tử đang bám trên người, lại hung hăng đá thêm mấy cước, mới triệt để tiêu diệt con Huyết Hầu Tử đó.

Cô vừa thở hổn hển vừa còn sợ hãi, “Lỗ Vương Cung thật tà môn.” Ngay cả dùng súng cũng khó khăn lắm mới tiêu diệt được một con, mức độ khó nhằn của Huyết Hầu Tử có thể thấy rõ.

Đàn Huyết Hầu Tử không ngừng từ trong bóng tối xuất hiện, Hoắc Đan vừa giải quyết xong một con, đột nhiên cảm thấy trên đùi truyền đến một trận đau nhói, theo phản xạ cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con Huyết Hầu Tử cắn chặt lấy chân anh ta, xé toạc một mảng thịt lớn.

"A!" Hoắc Đan thảm thiết kêu một tiếng, rút súng lục ra "đoàng đoàng đoàng" ba phát súng đều bắn vào đầu Huyết Hầu Tử, não trắng máu đỏ bắn tung tóe xuống đất.

Trương Phàm Phàm có chút tuyệt vọng nhìn những người đang chiến đấu.

"Ngay cả cánh cửa đầu tiên cũng chưa vào được, lẽ nào hôm nay phải bỏ mạng ở đây sao." Cô đã hạ mộ hơn mười lần, nhưng loại thứ tà môn như Huyết Hầu Tử này thì lần đầu tiên thấy.

Xảo quyệt, tàn nhẫn, khó chơi, độc ác.

Không cẩn thận sẽ bị đàn khỉ nuốt chửng đến chết!

Vương quan sát trong bóng tối biết, nếu không ra tay nữa, e rằng hôm nay tất cả sẽ bỏ mạng ở đây!

Hắn làm sáng lưỡi dao, sau đó lao nhanh về phía đàn Huyết Hầu Tử!

Đao đầu tiên, chém bay đầu một con Huyết Hầu Tử, đao thứ hai, chém một con Huyết Hầu Tử làm đôi.

Chương 19

Mỗi một nhát đao của Vương, đều lấy đi mạng sống của một con Huyết Hầu Tử!

Hắn như tử thần trong đêm tối, không ngừng thu hoạch mạng sống của Huyết Hầu Tử.

Không lâu sau, Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy áp lực giảm đi không ít, "Chuyện gì vậy?" Số lượng Huyết Hầu Tử càng ngày càng ít, ánh mắt chúng lóe lên vẻ sợ hãi, như thể bị đánh sợ vậy.

Đường Nam "đoàng đoàng đoàng" mấy phát súng, bắn chết một con Huyết Hầu Tử, may mắn lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Đèn pin chiếu xạ xa xa, quan sát đàn Huyết Hầu Tử.

"Ơ không đúng, chỗ đó... không phải có người sao?" Lời này vừa thốt ra, Trương Phàm Phàm đột nhiên nhìn về phía Đường Nam chiếu đèn pin, chỉ thấy đàn Huyết Hầu Tử không biết vì sao lại chạy về phía đông.

"Vừa nãy hình như có một bóng người đi qua, rồi lại biến mất, em nhìn lầm sao?" "Em còn tưởng có cao nhân trên giang hồ trợ giúp chứ, haiz." Trương Phàm Phàm nhìn kỹ lại, nhưng lại phát hiện ở đó quả thật không có bóng người.

"Lạ thật, lẽ nào xảy ra biến cố." Trương Phàm Phàm lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một cảm giác may mắn, sống sót là tốt rồi, nếu đàn Huyết Hầu Tử không tản đi, hôm nay một ai cũng không thoát được.

Sau khi an toàn rồi, Trương Phàm Phàm mới không chắc chắn lẩm bẩm, "Vương?" Vừa nãy hình như cô quả thật nhìn thấy một bóng người, bóng người đó có đặc điểm hình thể rất giống Vương.

“Vương?” “Có lẽ, Phàm Phàm nhìn lầm rồi chứ?” Lý Tiểu Mạn và Trần Trình đều không tin, họ từng gặp Vương, biết Vương chỉ là một người bình thường có dáng người ngoại hình đều hoàn hảo, hiểu về thuật xem tướng, hơi thần bí, phong độ ngời ngời mà thôi.

Hắn không thể xuất hiện ở đây, lại không phải ‘người trong ngành’.

“Vương không thể xuất hiện ở đây, nếu anh ta biết đạo mộ, thì trên thế giới này còn ai không biết nữa?” Lý Tiểu Mạn cười khẩy một tiếng.

Nếu Vương biết đạo mộ, thân thủ điêu luyện có thể giết chết Huyết Hầu Tử, thì thật sự phải kinh ngạc đến rớt quai hàm.

Hoắc Đan đột nhiên quay đầu, ánh mắt chấn động, ngay cả cơn đau nhói ở chân cũng như quên mất.

Sau đó lại chậm rãi thả lỏng.

Có người cũng không thể là Vương, bây giờ anh ta lẽ ra phải bị giam giữ ở Trương gia rồi mới đúng.

Nếu Vương xuất hiện ở đây, thì đó mới thật sự khủng khiếp.

Đường Nam nghi ngờ nhìn đàn Huyết Hầu Tử biến mất, cô biết nhiều hơn một chút, trong lòng cũng bắt đầu không chắc chắn, nhưng ngay lập tức liền lắc đầu.

Chắc là không phải đâu.

Trương Phàm Phàm và những người khác không nghỉ ngơi, chia nhau đi tìm Trần Vấn Ngọc.

Mỗi một giây trì hoãn, tình hình của Trần Vấn Ngọc có thể sẽ nguy hiểm thêm một phần, chuyện này không thể trì hoãn được.

“Tiểu Mạn, chúng ta đi xem đường hầm đó có hay không, lối ra

chỉ có một." Trần Trình không chắc chắn nói, trong lòng lo lắng, Trần Vấn Ngọc là em gái của anh ta.

Lý Tiểu Mạn quay người lại, ôm Trần Trình một cái, vỗ vỗ lưng anh ta, an ủi: "Yên tâm đi Trần Trình, em nhất định sẽ tìm thấy Vấn Ngọc.

A!" Lý Tiểu Mạn thét chói tai một tiếng, cảm thấy trên mặt mình bị bắn lên một chất lỏng có mùi tanh, một bàn tay đặt lên vai cô!

Vô thức quay người lại, chỉ thấy một khuôn mặt đầy máu chiếm cứ tầm nhìn của cô!

Lý Tiểu Mạn ngồi phịch xuống đất, "Trần Trình mau chạy!" "Tôi đây, Trần Vấn Ngọc." Bóng người đó vén mái tóc rối bù sang một bên, lộ ra ngũ quan hoàn chỉnh.

"Vậy nên, khi tỉnh lại thì sao?" Trần Trình hỏi.

Trần Vấn Ngọc đã băng bó vết thương, rửa sạch một lượt, vừa sợ hãi vừa nói: "Không sai, em cũng không biết vì sao." Mọi người nhìn nhau, trong mắt kinh ngạc không thôi.

Không chừng, thật sự có cao nhân trợ giúp.

Trương Phàm Phàm trong lòng mơ hồ đoán được một người, khiến cô ấy lập tức có thêm tự tin, đứng dậy nói: "Vậy chúng ta mau xuất phát thôi." Cô ấy khẳng định rồi, không yên tâm lén theo sau, nếu có bố trợ giúp, thì chuyến đi Lỗ Vương Cung này sẽ an toàn hơn không ít.

Trương Phàm Phàm nghĩ vậy.

Trương lão gia tử khi còn trẻ tung hoành phong vân, trên giang hồ không ai không biết, không ai không hiểu, nhắc đến Đông Bắc Trương gia, liền vô thức nghĩ đến cái tên Trương Chấn Thiên!

Uy danh xông pha vô số chuyến đại mộ mà tạo thành.

Mọi người gật đầu, đến trước cánh cửa đá đầu tiên.

Trương Phàm Phàm hít một hơi thật sâu, quay đầu nói với mọi người, "Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa!" Trong mắt cô ấy lóe lên vẻ kiên định, vì đã quyết định đi cùng Vương một chuyến sẽ không hối hận.

Sau cánh cửa đá, có thể có Thiên Niên Đại Tống Tử, có thể có thứ quỷ dị kỳ lạ hơn, cũng có thể có thứ bẩn thỉu bám vào người.

"Thất Tinh Lỗ Vương Cung là một ngôi đại mộ, chắc chắn không dễ sờ vào, đàn Huyết Hầu Tử vừa nãy chỉ là món khai vị nhỏ thôi." "Cho nên đối mặt với một cánh cửa lớn tôi cũng không thể lơ là chủ quan, trên cửa biết đâu có cơ quan, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận!" Trương Phàm Phàm dặn dò một lượt, mọi người cảnh giác nhìn chằm chằm cửa lớn, toàn thân mọi khối cơ bắp đều đã chuẩn bị sẵn sàng ứng phó tình huống đột ngột.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung nhất định không an toàn, khắp nơi đều lộ vẻ quỷ bí.

Trương Phàm Phàm đứng ở phía trước, đèn pin của cô ấy chậm rãi quét từ trên xuống dưới cánh cửa đá, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy không ổn.

"Chuyện gì vậy, em nhìn lầm rồi sao?" Trương Phàm Phàm lẩm bẩm một mình, rồi lại nhìn kỹ một lần nữa.

"Cửa đang khép hờ!" Trương Phàm Phàm kinh hô một tiếng, mọi người đều xúm lại.

"Có người vào trong rồi sao?" Lý Tiểu Mạn không tin vào tà ác, ném một hòn đá nhỏ vào trong.

Lạch cạch, lạch cạch.

Hòn đá nhỏ nảy mấy cái mới rơi xuống đất, bên trong không có bất kỳ âm thanh nào khác, nghe có vẻ an toàn.

"Vào trong xem sao?" "Đi thôi!" Trương Phàm Phàm dẫn đầu chui qua khe cửa vào trong, không lâu sau, liền gọi lớn với những người bên ngoài.

"Mau vào đi, an toàn rồi!" Nghe vậy, mọi người lần lượt chui qua khe cửa vào trong.

Thật trùng hợp, Đường Nam cao lớn nhất trong số đó, vừa vặn có thể chui vào, như thể được đo ni đóng giày vậy.

Đường Nam kinh ngạc nhìn khe cửa đó, lẩm bẩm "Chuyện gì vậy, sao lại trùng hợp thế?" Không biết vì sao, anh ta cảm thấy có một cảm giác bị sỉ nhục.

Mọi người tiếp tục cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, Trương Phàm Phàm nghiêm túc nói: "Cẩn thận, thông thường lúc này đều phải bắt đầu kích hoạt cơ quan rồi, mọi người chú ý dưới chân!" Mọi người lần lượt nhìn xuống chân.

"Không đúng Phàm Phàm, xem ra cơ quan không phải đã bị phá hủy rồi sao?" Trần Vấn Ngọc chỉ vào hố bẫy chông cách đó không xa dưới chân, nghi ngờ hỏi.

Trương Phàm Phàm nhìn qua, chỉ thấy hố bẫy đó đã được lấp đầy bùn đất.

Cô nhíu mày, trong lòng thầm thán phục.

"Không đúng, tốc độ của bố nhanh đến vậy sao?

Chân trước dẫn dụ lũ Huyết Hầu Tử đi, chân sau đã mở cửa, phá hủy hết các cơ quan?" "Thật muốn đánh bố rồi, bố lại tiến bộ không ít." Trương Phàm Phàm chưa từng thấy ai có tốc độ như vậy.

Chương 20

Trên đường đi, cô chỉ thấy những cây nỏ liên châu trên tường đã bị bẻ gãy, trên những phiến đá mộ đạo kiên cố cũng có một dấu chân ngoằn ngoèo, như thể cố ý mách bảo Trương Phàm Phàm và mọi người đi theo con đường này.

Ban đầu mọi người có chút mừng rỡ, giờ trong lòng chỉ còn lại sợ hãi.

"Phàm Phàm, sao rảnh vậy, cố ý để lại dấu chân trên đất, sợ chúng ta ngã xuống à?" Đường Nam thì thầm bí mật vào tai Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm cũng ngẩn người.

Bố sẽ không làm chuyện như vậy chứ?

Tính khí của Trương lão gia tử cô biết rõ, ông chỉ muốn Trương Phàm Phàm rèn luyện, không đến mức bất đắc dĩ sẽ không ra tay.

Cảm giác này... hình như có người cố ý giúp đỡ trong bóng tối.

Trương Phàm Phàm không nói nhiều, tiếp tục bước về phía trước.

Vương nấp trong bóng tối, nhìn Trương Phàm Phàm một đường thuận lợi vượt qua trùng trùng cơ quan, anh mỉm cười hài lòng.

Chỉ có thể giúp đến thế thôi, giúp nữa thì không ra thể thống gì.

Vừa rồi tôi đã đi xem phía trước một vòng.

Ở đó có một con Tống tử lớn, nếu ra tay thì không phải một chốc lát là giải quyết được.

Vì vậy, con Tống tử đó để Trương Phàm Phàm giải quyết, nếu thực sự không được thì tôi sẽ ra tay giúp.

Không lâu sau, Trương Phàm Phàm và mọi người đi đến cuối mộ đạo.

Ba cửa hang động cao hai mét, mỗi cái chỉ về một hướng khác nhau.

Lý Tiểu Mạn bước tới, tai áp vào vách hang, nhắm mắt lắng nghe cẩn thận.

Một lúc sau, cô ngẩng người lên, xác nhận nói.

"Đi đường giữa đi, chắc không vấn đề gì đâu." Đường Nam lại ở ba cửa hang, mỗi nơi nhón một ít đất, đưa lên mũi ngửi.

"Tôi cũng đồng ý đi đường giữa." Trương Phàm Phàm tin vào khả năng nghe và phân biệt âm thanh của Lý Tiểu Mạn, và Văn tự quyết của Đường Nam, không chút do dự bước vào.

Trong hang động hẹp, từng giọt nước tí tách rơi xuống, va vào mặt đất.

Phía trước là một màu đen vô tận, hang động như một con đường mòn ngoằn ngoèo, quanh co.

Trương Phàm Phàm cẩn thận đi ở phía trước, đi được khoảng ba phút, tay đặt lên bảo đao bên hông, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Cẩn thận một chút, tình huống vừa rồi quá quỷ dị, như thể cố ý để tôi đi trước hang động, không thể lơ là được." Trương Phàm Phàm dựng tai lên nghe ngóng, trước mặt là những vách hang động nối tiếp nhau, đi vài bước lại phải rẽ một khúc cua lớn.

Mỗi khi rẽ cua, tim cô lại đập thình thịch, chỉ khi xác nhận không có gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Phía trước là một vùng không xác định.

Đèn pin không chiếu xa hơn được, chỉ có thể đi từng bước một.

Đột nhiên, Lý Tiểu Mạn kéo chặt vạt áo Trương Phàm Phàm, thì thầm căng thẳng vào tai cô: "Chị... hình như có thêm một người!" Trương Phàm Phàm lập tức cảnh giác, toàn thân sởn tóc gáy!

Tay cầm bảo đao run lên, cô theo bản năng rút đao xoay người.

Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn giữ chặt tay Trương Phàm Phàm, nhanh chóng nói: "Đừng quay đầu nhìn!

Em có một truyền thuyết." "Khi đi xuống mộ, vạn nhất nghe thấy phía sau có thêm tiếng bước chân, tuyệt đối đừng quay đầu lại, một khi quay đầu sẽ bị tiểu quỷ câu mất hồn, vậy là tiêu đời rồi!" "Dù phía sau có tiếng động gì cũng đừng quay đầu, con tiểu quỷ đó mọc đầy mắt trên đầu, một cái lưỡi dài lê trên mặt đất, trong truyền thuyết là cản tử quỷ, quay đầu sẽ chết, không quay đầu thì nó không thể câu hồn được!" Trương Phàm Phàm toát mồ hôi trên trán, khẽ gật đầu, chỉ cảm thấy hai chân cứng đờ, có chút đi không nổi.

Vừa dừng lại, chỉ nghe Lý Tiểu Mạn lại căng thẳng nói: "Đừng dừng lại!" Trương Phàm Phàm run lên, hai mắt chớp động không ngừng, nghiến răng tiếp tục bước tới.

Nghe tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, cô thầm đếm trong lòng.

Một cái, hai cái... sáu cái, bảy cái!

Rõ ràng chỉ có sáu người, nhưng đúng là có thêm một tiếng bước chân!

Lời Tiểu Mạn nói là thật!

Không.

Nhưng sao Tiểu Mạn chỉ nói thế, còn người phía sau phải làm sao?

Vừa định lên tiếng nhắc nhở mọi người, Lý Tiểu Mạn đột nhiên bịt miệng cô lại: "Điên rồi sao, nói ra là trực tiếp bị nó câu hồn đó!" Trương Phàm Phàm trong lòng chấn động, ngay sau đó dâng lên một trận sợ hãi.

"Vậy sao em không sao?" Lý Tiểu Mạn không nói gì.

"Tiểu Mạn?" Trương Phàm Phàm trong lòng thắt chặt, gọi.

"Tiểu Mạn đừng dọa chị, nói gì đi Tiểu Mạn!" Ba giây trôi qua, không có ai trả lời.

Đúng lúc đó, bên tai Trương Phàm Phàm đột nhiên vang lên giọng nói kinh hoàng của Lý Tiểu Mạn, như thể Lý Tiểu Mạn đang thì thầm bên tai cô, lớn tiếng kêu lên!

"Phàm Phàm cứu em!

Nó muốn ăn em, đừng mà.

Đừng mà, Phàm Phàm cứu em!" Trương Phàm Phàm nghiến răng, cho dù biết phía sau có cản tử quỷ, cũng không thể thấy chết mà không cứu!

Cô rút đao xoay người, nhưng hai tay lại đột nhiên dừng lại giữa không trung, cứng đờ!

Đồng tử Trương Phàm Phàm đột nhiên co rút, toàn thân cô kịch liệt run lên, kinh hoàng nhìn lại, phía sau mình không hề có một ai!

Mọi người đã biến mất phía sau Trương Phàm Phàm từ lúc nào không hay!

Chỉ có một con tiểu quỷ, đầu mọc đầy mắt, một cái lưỡi dài lê trên đất, áp sát vào lưng Trương Phàm Phàm, độc địa mỉm cười với cô.

Kỳ quái, sao lâu rồi mà không có chút động tĩnh nào?" Vương nhìn Trương Phàm Phàm đi vào hang động, lẩm bẩm.

Anh tĩnh tâm lại, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, anh lặng lẽ cảm nhận mọi âm thanh xung quanh.

Luồng không khí chuyển động, tiếng côn trùng nhỏ bò qua chân Vương, tiếng nước tí tách rơi xuống.

Chương 21

Nhưng không có tiếng bước chân.

Vương chợt mở mắt, trong lòng thắt chặt!

Có chuyện rồi!

"Mẹ kiếp, nếu Phàm Phàm mà thật sự có chuyện, tôi sẽ lật tung cả cái mộ này lên!" Vương chửi thề một tiếng, trực tiếp xông vào hang động ở giữa.

"Phàm Phàm!" Vòng qua vách hang động quanh co, anh đột nhiên dừng bước.

Trong mắt anh phản chiếu một cảnh tượng kinh hoàng!

Bảy tám con tiểu quỷ mặt cáo, rón rén ngồi thành một vòng trên mặt đất, tay đầy lông vàng dính máu, đang không ngừng moi nội tạng từ một thi thể nữ giới để ăn!

Bàn tay của thi thể nữ giới buông thõng trên mặt đất, trên cổ tay buộc một sợi dây đỏ.

Đó là món quà Vương tặng Trương Phàm Phàm!

Một con tiểu quỷ âm hiểm quay đầu lại, tay nó véo một con mắt cho vào miệng, cắn mạnh một cái, con mắt nổ tung trong miệng tiểu quỷ, chất dịch nhầy nhụa bắn tung tóe khắp nơi.

Nó độc địa nhìn chằm chằm Vương, mỉm cười.

Vương chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một trận kịch đau không tên, thất thanh kêu lên: "Phàm Phàm!" 【Tên: Quỷ Hoa Huyễn Tượng】 【Mô tả: Có thể không tự giác dẫn người vào ảo ảnh, cần phải chịu đau đớn tột cùng mới có thể tỉnh lại.】 Vương đột nhiên

dừng bước, kinh hãi.

Hóa ra là ảo ảnh!

Vương không chút do dự, trực tiếp rút quân đao, rạch mạnh vào lòng bàn tay mình.

Một vệt máu đỏ tươi bắn ra, Vương theo bản năng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Anh đang đứng trên vách núi, chỉ cần bước thêm một bước là vực sâu vạn trượng.

Nếu ngã xuống, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

"Không đúng, đây không phải vách núi." Vương nhìn kỹ lại, trước mắt là một khe nứt cực sâu trên mặt đất, sâu không thấy đáy.

Từng trận hương hoa quỷ dị từ khe nứt truyền ra, Vương trong lòng xác định, loài quỷ hoa có thể tạo ra ảo ảnh này chắc hẳn mọc trong khe nứt.

Phía sau anh, hang động vừa đi qua, một luồng âm phong thổi tới, hương hoa liền từ khe nứt theo gió thổi vào hang động.

"Thảo nào vừa rồi tôi đi qua hang động mà không gặp ảo ảnh, hóa ra là vì không có âm phong." Anh hơi ổn định lại tâm thần, tiếp tục chạy sâu vào hang động.

Không lâu sau, anh phát hiện Trương Phàm Phàm và mọi người đang nằm trên mặt đất.

Tất cả đều có một đặc điểm chung, lông mày cau chặt lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, như vừa nhìn thấy chuyện gì đó kinh khủng.

Nếu Vương không phát hiện ra loài quỷ hoa quỷ dị kia, cả đoàn người sẽ cứ thế hôn mê trong hang động, cho đến chết.

Vương trước tiên đi đến bên cạnh Trương Phàm Phàm, cõng cô ra khỏi hang động, đặt ở trước cửa mộ mà anh vừa dò xét là an toàn.

Sau đó anh lại quay vào hang động, lần lượt cõng Đường Nam và những người khác ra ngoài.

Còn lại một mình Hoắc Đan, nằm trong hang động.

Vương đi đến bên cạnh cậu ta, hơi do dự.

Nói thật, anh chắc chắn muốn để Hoắc Đan vĩnh viễn ở lại trong hang động này, nhưng...

để cậu ta chết như vậy, thật sự quá dễ dàng.

Vương có cách tốt hơn, đủ để Hoắc Đan sống không bằng chết.

Anh kéo Hoắc Đan quay lại, vừa rời đi, lại cảm thấy chưa hả dạ.

"Vậy thì phế một cánh tay trước đã." Vương trước tiên xé một mảnh vải từ người mình, trùm lên đầu Hoắc Đan, để tránh cậu ta nhìn thấy mặt mình, sau đó một chân đạp mạnh lên cổ tay Hoắc Đan.

Tiếng xương gãy răng rắc đột nhiên vang lên, Hoắc Đan chợt tỉnh khỏi ảo cảnh, phát ra một tiếng kêu rên cực kỳ đau đớn!

"A!" Tiếng kêu rên khiến mọi người lần lượt tỉnh giấc, Trương Phàm Phàm theo bản năng giơ bảo đao lên, suýt chút nữa chém vào người Hoắc Đan.

Phản ứng đầu tiên của Trương Phàm Phàm là: "Sao tôi lại ở đây?

Trước đó không phải đang ở trong hang động sao?" Không kịp nói nhiều, chỉ nghe Lý Tiểu Mạn nói: "Hoắc Đan?

Sao thế này?" Lý Tiểu Mạn chạy tới, kiểm tra vết thương của Hoắc Đan, rồi lắc đầu.

"Chém đi thôi, cánh tay này không giữ được nữa rồi." Hoắc Đan

mồ hôi lạnh đầm đìa, hai mắt trợn trừng, không thể tin được, miệng run rẩy vì đau đớn tột cùng, không nói nên lời.

"Trương Phàm Phàm." Cậu ta nhìn về phía Trương Phàm Phàm, cố gắng tìm kiếm một chút an ủi.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm nhìn cậu ta với vẻ mặt phức tạp, rồi quay mặt đi.

Ngay từ hôm đó, sau khi chuyện Vương và Hoắc Đan gặp mặt xảy ra, cô đã bắt đầu xa lánh Hoắc Đan.

Một lần Hoắc Đan trong đội ngũ, cũng mặt dày mày dạn đi theo, Trương Phàm Phàm từ đầu đến cuối không thèm nhìn cậu ta lấy một lần.

Bất kỳ ai muốn phá vỡ quan hệ với Vương, dù trước đây có thân thiết đến mấy, sau này Trương Phàm Phàm đều sẽ vạch rõ ranh giới.

Hoắc Đan tuyệt vọng nhắm mắt lại, Lý Tiểu Mạn một đao chém đứt cổ tay đã nát bét của cậu ta.

Trần Trình lấy ra băng gạc băng bó cho cậu ta xong, liền không nói thêm gì nữa, quay về bên cạnh Trương Phàm Phàm.

Mấy người bọn họ vĩnh viễn đứng về phía Trương Phàm Phàm, thái độ của Trương Phàm Phàm chính là thái độ của họ.

Hoắc Đan không hiểu sao mọi chuyện lại diễn biến như vậy, giờ cả người cậu ta bị tuyệt vọng bao trùm.

Đương nhiên, đây chỉ là món khai vị Vương dành cho Hoắc Đan mà thôi, sau này còn có nhiều chuyện thú vị hơn đang chờ cậu ta.

Tôi vừa rồi không phải đang ở trong hang động sao, sao khi tỉnh lại lại ở đây rồi?" Trương Phàm Phàm đầu hơi đau, hỏi.

"Tôi cũng lạ, vừa rồi tôi hình như đã mơ một giấc mơ rất chân

thực.

Tôi mơ thấy Phàm Phàm chết rồi!" Đường Nam thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn sợ hãi.

Trần Vấn Ngọc kinh ngạc nói: "Tôi cũng vậy, tôi mơ thấy chúng ta tàn sát lẫn nhau, may mà là giả." "Sao lạ vậy, mọi người vừa rồi đều không biết sao lại hôn mê, còn tôi, sao lại xuất hiện ở đây?" Mọi người nhìn nhau, đều lắc đầu.

"Không biết." Trương Phàm Phàm cau mày, trong lòng nghĩ.

Có lẽ vị cao nhân trong bóng tối đã cứu mình, xem ra cổ tay Hoắc Đan cũng bị chặt đứt.

Chương 22

Vì sao lại làm vậy?

Dường như có thù oán với Hoắc Đan vậy.

Ban đầu Trương Phàm Phàm cho rằng người trong bóng tối là Trương lão gia tử, nhưng... người đó trong bóng tối lại có thực lực mạnh hơn Trương Phàm Phàm nhiều.

Thật sự không hiểu, Trương Phàm Phàm lắc đầu, quay người nhìn cánh cửa mộ, "Thôi bỏ đi, xem xét trước mắt đã, vào cửa mộ thôi." Lý Tiểu Mạn bước tới, "Tôi đây!" "Có động tĩnh gì không?" Trương Phàm Phàm hỏi.

Lý Tiểu Mạn rời tai khỏi cánh cửa mộ, lắc đầu.

"Bên trong hình như không có gì, rất yên tĩnh, nhưng Cung Lỗ Vương Thất Tinh có quá nhiều thứ tà môn, khó mà đảm bảo không có đồ bẩn thỉu." Trương Phàm Phàm khẽ gật đầu, ngay sau đó cô nhìn thấy trên cánh cửa có một lỗ lõm nhỏ, trông giống như lỗ khóa cửa mộ.

Mắt cô sáng lên, từ trong túi lấy ra một chiếc chìa khóa ngọc.

"Trước khi xuất phát bố tôi đã đưa cho tôi một thứ, nói là lúc cần sẽ dùng đến, xem ra là chìa khóa cửa mộ rồi." Đường Nam cười nói: "Lão gia tử thật là thần thông quảng đại, ngay cả chìa khóa cửa mộ cũng tìm được, bái phục!" Trương lão gia tử có rất nhiều thủ đoạn, chuyện hôm đó ông ấy đặt Kỳ lân huyết đằng trước mặt Trương Phàm Phàm cũng không có gì lạ.

Cạch!

Trương Phàm Phàm một tay tra chìa khóa vào, cánh cửa mộ trực

tiếp mở ra vào bên trong, lộ ra diện mạo của phòng phụ.

Mọi người cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào phòng phụ, quan sát tình hình bên trong.

Căn phòng phụ rất lớn, cao hơn mười mét, diện tích bằng nửa sân bóng đá, vô số sợi xích khóa được cắm vào đá ở đỉnh, cong xuống thành hình vòng cung.

Đầu cuối của các sợi xích hướng về trung tâm của phòng phụ.

Ở đó có một chiếc hộp đen lơ lửng giữa không trung, được cố định bằng từng sợi xích.

Phía dưới chiếc hộp đen, vô số vàng bạc châu báu chất đống, đèn pin vừa chiếu tới, ánh sáng lấp lánh khiến mắt người ta đau nhói.

Xung quanh là những pho tượng thị vệ, tay cầm kích đá, lặng lẽ đứng sừng sững.

Phía sau những pho tượng đá là vách hang động lồi lõm không đều.

Lý Tiểu Mạn thấy không có tình huống gì xảy ra, liền đi đến trước pho tượng đá, quan sát thật kỹ một lượt.

Cô ngồi xổm xuống, nhìn vào phần đế của pho tượng đá.

"Xà Nhãn Ngư, Thanh Đồng Điện, Phong Thủy Tam Thập Ngũ Tự, Mạc Tương." Lý Tiểu Mạn dùng tay nhẹ nhàng phủi đi bụi bẩn ở phần đế pho tượng đá, những chữ phía sau dường như bị mờ đi, khiến người ta không nhìn rõ.

Ánh mắt cô lại dọc theo đùi pho tượng đá nhìn lên, ở đó khắc từng hàng chữ nhỏ, nhưng dường như bị người ta cố ý mài mòn.

"Kỳ lạ." Trương Phàm Phàm cầm đèn pin, cùng Đường Nam đi về phía sau chiếc hộp đen, trên bức tường đó khắc họa một bức bích họa

thần bí.

Một người đàn ông đeo Xà Mi Đồng Ngư ở thắt lưng quỳ bái trên mặt đất, trên bầu trời cá lượn lờ, một cây huyết đằng khổng lồ vươn thẳng lên trời.

Bên cạnh cây huyết đằng đó vây quanh rất nhiều dã thú, hổ so với thân thể nó trông vô cùng nhỏ bé.

Bức tranh quỷ dị.

Người đàn ông đó không thờ quỷ ma thần, mà lại thờ một cây huyết đằng vươn thẳng lên trời.

"Phàm Phàm, đó không phải là Kỳ lân huyết đằng sao?" Đường Nam chiếu đèn pin vào cây huyết đằng, nghi ngờ hỏi.

Trương Phàm Phàm không chắc chắn lắc đầu, khẽ cau mày, "Tôi cũng không biết, Kỳ lân huyết đằng là dược liệu trong truyền thuyết, nghe nói người mang huyết mạch Kỳ Lân sẽ có cảm giác thân thiết với Kỳ lân huyết đằng, nếu không thì dù Kỳ lân huyết đằng ở ngay trước mắt cũng không nhận ra." "Hơn nữa, Kỳ lân huyết đằng quý giá, không thể nào lớn như trong bức bích họa được." "Nếu có cây huyết đằng lớn như vậy, thì đã sớm bị người đời phát hiện rồi, đâu đến mức trở thành một truyền thuyết." Đường Nam theo bản năng gật đầu, nhưng ngay sau đó ánh mắt cậu ta dừng lại, khi đèn pin chiếu vào người đàn ông đó, cậu ta không thể rời mắt được nữa.

Kinh hoàng nhìn lại, người đàn ông đó không chỉ đeo Xà Mi Đồng Ngư ở thắt lưng, mà phía sau Xà Mi Đồng Ngư còn có một miếng ngọc bội bạch ngọc, trên đó khắc một chữ Trương!

"Phàm Phàm, nhìn ngọc bội của người đó kìa!" Trương Phàm Phàm dời ánh mắt sang, ngay sau đó, hai mắt cô nhìn chằm chằm vào ngọc bội, khẽ mở miệng, đồng tử đột nhiên giãn lớn.

“Họ Trương... huyết đằng...

Chẳng lẽ, có quan hệ gì với lão tổ Trương gia của chúng ta sao?!” Cô nhanh chóng di chuyển đến trước bức bích họa tiếp theo, nhìn kỹ lại.

Cũng là một người đàn ông đeo ngọc bội họ Trương, đứng trên mũi thuyền, hai tay dang rộng, lộ ra một bóng lưng.

Phía trước cậu ta, trong biển lớn dường như có thứ gì đó khổng lồ đang cuộn trào, trên mặt nước lộ ra vài vảy cá màu vàng lớn bằng chiếc thuyền buồm!

“Phàm Phàm, rốt cuộc những gì trong bích họa là thật hay giả vậy?” Trương Phàm Phàm cũng không chắc chắn, cô dời đèn pin sang bức bích họa cuối cùng, thất thần nói.

“Chắc là thật rồi.” Trên bức bích họa cuối cùng.

Một vị tướng quân thân mặc bảo giáp, phía sau là hàng vạn binh sĩ, tại gốc của cây huyết đằng vươn thẳng lên trời, đang xông lên tấn công một con Kỳ Lân màu đỏ máu!

Trương Phàm Phàm nhìn bức bích họa, thì thầm nói: “Thủy tổ Trương gia của chúng ta vốn là một người bình thường, trong một trận đại chiến đã nhiễm phải máu Kỳ Lân, mới dẫn đến huyết mạch trong cơ thể biến dị.” “Nhưng máu Kỳ Lân rất độc, người phàm căn bản không thể chịu đựng được.” “Thủy tổ Trương gia được cao nhân chỉ điểm, không biết đã đi đâu, chỉ để lại một phong thư nhà.” “Mười năm sau lại xuất hiện ở Trương gia, đã hòa mình với máu Kỳ Lân, và học được một thân bản lĩnh.” “Từ đó Trương gia chúng ta mới có uy danh trên giang hồ.” “Chỉ là...” Trương Phàm Phàm lướt nhìn bức bích họa.

“Tôi không biết thủy tổ là tướng quân, hay là một trong số hàng

vạn binh sĩ kia." Đường Nam nghe mà ngẩn ngơ kinh ngạc, lần đầu tiên nghe về lịch sử huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia.

"Vậy hai bức bích họa phía sau phải giải thích thế nào đây?" Trương Phàm Phàm suy nghĩ một lúc, cuối cùng đi đến một kết luận không thể tin được, có lẽ đó là quá trình thủy tổ Trương gia của chúng ta tìm kiếm thuốc giải!

Nếu những gì trên bích họa đều là thật, vậy vảy cá khổng lồ trong biển phải giải thích thế nào?

Chẳng lẽ huyết đằng, thật sự có thể vươn thẳng lên mây?

Càng nghĩ càng kinh hãi, Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy ngực khó chịu, thở không ra hơi.

Cô hít một hơi thật sâu, ghi nhớ các chi tiết trong bích họa vào lòng, đợi về rồi sẽ kể cho Trương lão gia tử, xem ông ấy có biết gì không.

Đột nhiên, Trần Trình kinh hô một tiếng, "Phàm Phàm, mau nhìn hộp đen kìa!" Một tiếng kinh hô thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả đều đi tới, đèn pin chiếu vào chiếc hộp đen.

"Cẩn thận, mọi người chuẩn bị vũ khí ra hết đi, đừng để nó trá thi." Trương Phàm Phàm dặn dò một tiếng, cầm bảo đao tiến gần chiếc hộp đen, nhìn kỹ lại.

Trên chiếc hộp đen đó khắc họa một bức tranh mờ ảo, nếu không quan sát kỹ căn bản không thể nhìn ra.

Trần Vấn Ngọc gạt tay Trần Trình ra, đi đến bên cạnh Trương Phàm Phàm, khản cổ họng nói: "Nhìn kỹ bức tranh này." Một người đàn ông mặc áo ngọc, vị trí trái tim bị khoét ra lộ một lỗ máu, bên hông đeo ngọc bội, trên đó có khắc một chữ Trương.

Một người khác đang đưa trái tim đó vào miệng, bên hông cũng có

một ngọc bội họ Trương.

"Người Trương gia sao?!" Trương Phàm Phàm kinh hô.

Hai người, hóa ra đều là người Trương gia!

Trương Phàm Phàm kinh ngạc lùi lại hai bước, chỉ cảm thấy mình đã chạm vào một số bí mật mới của Trương gia!

Cô đứng tại chỗ thở hổn hển, khẽ lau đi mồ hôi lạnh trên khóe mày, trầm giọng nói: "Mở quan tài ra đi." Có lẽ bên trong quan tài có những thông tin quan trọng, có thể giải đáp những bí ẩn này.

Chương 23

Lý Tiểu Mạn ứng một tiếng, lấy ra một hộp máu chó đen, nhúng hai tay vào đó, sau đó lại bưng một bát gạo nếp, trên đó cắm ba nén hương, giẫm lên vàng bạc châu báu đi đến bên cạnh chiếc hộp đen.

"Tạm mượn chút phú quý này, coi như làm công đức, đừng trách đừng trách!" Lý Tiểu Mạn dập ba cái đầu thật mạnh, châm hương lên, đặt ở phía đông nam của chiếc hộp đen.

Sau đó cô đặt hai tay lên nắp quan tài, ngậm đèn pin trong miệng, nhanh chóng kéo xuống.

Tim mọi người đập thình thịch, một đường đi vào đây đã xảy ra không ít chuyện kỳ lạ, chiếc hộp đen này nhất định không đơn giản, e rằng có hung vật.

Trương Phàm Phàm cầm bảo đao, chuẩn bị chém xuống bất cứ lúc nào.

Trần Trình và những người khác chĩa súng vào chiếc hộp đen, nếu có bất ngờ sẽ trực tiếp nổ súng bắn.

Lần này được trang bị vũ khí tinh xảo, đạn dược đầy đủ, chỉ để đảm bảo tìm được Kỳ lân huyết đằng.

Trên trán Lý Tiểu Mạn mồ hôi lấm tấm chảy thành dòng, theo cằm rơi xuống, nhỏ vào trong chiếc hộp đen.

"Tiêu rồi!" Lý Tiểu Mạn kinh hô không rõ lời, cô đã phạm phải đại kỵ, làm kinh động đến xác chết đang 'nghỉ ngơi' trong quan tài!

Đột ngột trong khoảnh khắc!

Một bàn tay máu không có móng tay từ trong hộp đen thò ra, bám chặt lấy tay Lý Tiểu Mạn!

Chỉ thấy bàn tay máu đó co rút mạnh, chiếc hộp đen đột nhiên rung chuyển kịch liệt, từng sợi xích nối với đỉnh xoắn vặn như rắn!

Lý Tiểu Mạn toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn lùi lại mấy bước.

"Thật sự trá thi rồi!" May mà Lý Tiểu Mạn đã bôi máu chó đen từ trước, nếu không vừa rồi đã trực tiếp bị huyết thi kéo vào trong hộp đen rồi!

"Đừng nổ súng, đợi nó ra đã!" Trương Phàm Phàm ánh mắt ngưng trọng, lớn tiếng quát.

Trong chiếc hộp đen kia không chừng có manh mối có thể giải đáp bí ẩn, cần phải cố gắng bảo toàn tính nguyên vẹn của chiếc hộp đen.

"Gầm!" Nắp quan tài đột nhiên bị hất tung, từ bên trong một con huyết thi ngồi thẳng dậy!

Ngón tay Trương Phàm Phàm cứng đờ, đồng tử co rút mạnh, thất thanh nói.

"Sao có thể!" Con huyết thi đó có đầu rắn thân người, toàn bộ da trên cơ thể đã bị lột xuống, thịt đỏ hỏn treo trên bộ xương.

Đầu rắn phát ra tiếng xì xì, mọi người kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Đầu rắn, mọc trên cổ con huyết thi!

Và, ở vị trí trái tim trên ngực, có một lỗ máu!

Vị trí lỗ máu đó, y hệt vị trí trái tim bị khoét của người trên chiếc hộp đen!

"Chẳng lẽ là cùng một người sao, mà lại có đầu rắn!" Trương gia che giấu bí mật như vậy, thi thể người Trương gia, vì sao lại xuất hiện trong mộ Lỗ Thương Vương!

“Phàm Phàm đừng ngẩn ra nữa, mau ra tay đi!” Đường Nam lớn tiếng nói.

Trương Phàm Phàm chợt bừng tỉnh, giơ đao xông về phía con huyết thi.

Phải giết nó, trong chiếc hộp đen, không chừng có manh mối!

Dẫn nó ra!” Trương Phàm Phàm lớn tiếng nói, Lý Tiểu Mạn hơi ổn định lại tâm thần, nghiến răng, “Liều thôi!” Lý Tiểu Mạn tùy tay nhặt một thỏi vàng bên cạnh, mạnh mẽ ném vào đầu huyết thi!

Bốp.

Thỏi vàng chính xác đập vào đầu rắn của huyết thi, mắt rắn hình khe hở lập tức nhìn chằm chằm Lý Tiểu Mạn.

“Xì... xì...” Huyết thi bị chọc giận, xông ra khỏi quan tài, lao về phía Lý Tiểu Mạn!

“Trời ạ.” Mọi người kinh hô một tiếng, kinh hoàng nhìn lại, huyết thi chỉ có nửa thân trên là người, còn nửa thân dưới đã biến thành một cái đuôi rắn thô tráng!

Nửa thân trên không có da người và da rắn nối liền chặt chẽ với nhau, mang đến cho người ta cảm giác như chỉ vài trăm năm nữa, huyết thi sẽ hoàn toàn biến thành một con yêu xà.

Nhưng bây giờ không kịp suy nghĩ những chuyện đó.

Đầu rắn khổng lồ dần lớn dần trong tầm mắt Lý Tiểu Mạn, chỉ nghe mấy tiếng ‘bành bành’, từ bên sườn bắn ra mấy viên đạn, bắn trúng người huyết thi.

Đạn lập tức tạo ra từng lỗ máu trên huyết thi, khiến hành động của nó chậm lại nửa phần.

“Phàm Phàm!” Đường Nam kêu lên, đây là thời cơ tốt để tiêu diệt

huyết thi!

Trương Phàm Phàm căn bản không cần Đường Nam nhắc nhở, đã đi qua mấy ngôi mộ lớn, cô rất rõ khi nào nên ra tay.

Trương Phàm Phàm một tay cầm đao, rạch vào lòng bàn tay, máu Kỳ Lân cuồn cuộn sức mạnh đều đặn thoa lên lưỡi đao, bước chân không ngừng nghỉ, xông về phía huyết thi.

Xông tới, nhảy lên, giơ đao!

Trương Phàm Phàm nhảy lên giữa không trung, lưỡi đao lóe lên huyết quang, mạnh mẽ chém xuống đầu rắn của huyết thi!

Chỉ nghe một tiếng 'bành', đao của Trương Phàm Phàm, ngay cả da rắn cũng không phá vỡ!

Cô mạnh mẽ nhảy lùi lại, vội vàng nói: "Đánh vào nửa thân trên, da rắn của nó còn cứng hơn cả sắt!" "Được!" Trần Trình tay cầm hai khẩu súng, không ngừng bắn vào cơ thể huyết thi, từng lỗ máu dày đặc xuất hiện trên thi thể, nhưng huyết thi không hề chậm lại, ngược lại càng trở nên hung tàn hơn.

Vương nấp trong bóng tối, xem thông tin về huyết thi. 【Tên: Yêu Xà Huyết Thi】 【Trạng thái: Đã tỉnh lại】 【Mô tả: Lấy thân xác hóa thành rắn, là bí pháp của kỳ nhân cổ đại, khi còn sống lột bỏ da người nằm trong quan tài, sau đó khoét tim người dùng kỳ thuật hỗ trợ, nghìn năm hóa rắn, ba nghìn năm thành xà, dùng tư thái dã thú sống cuộc đời thứ hai, có thể gọi là 'trường sinh'】 【Điểm yếu: Huyết thi vẫn chưa hoàn toàn biến thành rắn, bộ phận cơ thể còn giữ lại đặc trưng loài người, đó chính là điểm yếu】 "Thật sự có cả những thứ tà môn như vậy, lấy thân xác hóa thành rắn." Vương nổi da gà, người trong quan tài này cũng thật độc ác, không làm người cũng muốn sống cuộc đời thứ hai.

“Xem ra Phàm Phàm đã phát hiện ra điểm yếu, vậy thì tôi không cần ra tay nữa rồi.” Vừa rồi, Lý Tiểu Mạn nhân lúc Trương Phàm Phàm đang giao chiến với huyết thi, cô quay về bên cạnh Trần Trình, xin một khẩu súng, không ngừng bóp cò bắn vào huyết thi, miệng lẩm bẩm: “Chết đi, con sâu bọ ghê tởm.” Rất nhanh, trên người huyết thi bị bắn đến rách da toác thịt, không còn chỗ nào giữ được lớp thịt da nguyên vẹn, mắt Trương Phàm Phàm sáng lên, giơ đao xông tới.

Cô biết vì sao không giết chết được huyết thi, nhất định phải chém đứt đầu rắn, nếu không dù có bắn thêm mấy chục phát, huyết thi vẫn có thể hoạt động!

“Chết đi!” Trương Phàm Phàm toàn tâm chú ý, vẽ ra một đạo hàn quang giữa không trung.

Khi cô tiếp đất, phía sau vang lên một tiếng động trầm đục.

Đầu rắn của huyết thi, rơi xuống đất.

Dần dần, ánh mắt của đầu rắn không còn hung tàn nữa, xuất hiện một tia tỉnh táo.

Nó kích động nhìn Trương Phàm Phàm, như thể nhìn thấy người thân, sau đó chợt mở mắt, rồi hoàn toàn chết đi.

Trương Phàm Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc đứng tại chỗ, ánh mắt của đầu rắn hoàn toàn lọt vào tầm mắt cô, trong lòng dâng lên một trận bi thống không tên.

“Chuyện gì thế này.” Khi Trương Phàm Phàm hoàn hồn, cô phát hiện nơi khóe mắt, đã rơi xuống những giọt lệ trong suốt.

Chương 24

Một nỗi bi thương khởi nguồn từ huyết mạch, không thể diễn tả bằng lời.

“Cuối cùng cũng giết được rồi, huyết thi đúng là khó nhằn.” Lý Tiểu Mạn ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển nói.

Sau một hồi nghỉ ngơi, cô đến bên cạnh chiếc hộp đen, thò đầu vào nhìn.

Đèn pin cẩn thận chiếu vào từng ngóc ngách trong hộp đen, ngoài mùi tanh nồng của rắn xộc thẳng vào mặt, chỉ có một miếng ngọc bội bạch ngọc trong suốt nằm yên lặng trong quan tài.

Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng cầm lấy, chỉ thấy trên miếng ngọc bội khắc một chữ lớn.

Trương.

Yêu Xà Huyết Thi trong quan tài, quả nhiên là người Trương gia!

“Sự tồn tại của Lỗ Thương Vương có thể truy ngược về thời Chiến Quốc, Trương gia chúng ta tuy lịch sử lâu đời, nhưng không có lịch sử lâu như vậy.” Trương Phàm Phàm lẩm bẩm, không hiểu sao tín vật của Trương gia lại xuất hiện ở đây.

Huyết đằng vươn thẳng lên trời, vảy vàng trong biển, muôn loài vây đánh Kỳ Lân, Yêu Xà Huyết Thi, tín vật Trương gia.

Đằng sau từng manh mối này, dường như có một sợi dây vô hình đang xâu chuỗi chúng lại với nhau, Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy còn thiếu bước cuối cùng là có thể giải mã bí ẩn.

“Đi thôi, phía trước hẳn là chính thất, tôi sẽ đến đó xem, chắc sẽ có manh mối.” “Kỳ lân huyết đằng hiện tại chưa xuất hiện, không

chừng ở trong chính thất." Mọi người gật đầu, đi rồi, căn bản không có lý do để quay lại.

Hơn nữa, đủ loại chuyện quỷ dị đã diễn ra cũng đã truyền đạt thông tin rồi, mọi người đều biết.

Lý Tiểu Mạn đi một vòng quanh vách tường phòng phụ, mỗi bước đi cô lại dừng lại, gõ nhẹ một tiếng lên tường, rồi lại đi bước tiếp theo, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nửa giờ sau.

Lý Tiểu Mạn chợt mở mắt, lớn tiếng gọi: "Tìm thấy rồi, bên trong bức tường này rỗng!" Mọi người nhanh chóng đi đến chỗ Lý Tiểu Mạn, Trần Vấn Ngọc chen qua đám đông đi lên phía trước, ngồi xổm xuống, "Để tôi xem thử." Một tay đặt lên tường, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Cuối cùng, cô chậm rãi lắc đầu.

"Tôi không làm được, bên trong rất tà môn, căn bản không thể nhìn ra hung cát." "Trên cánh cửa không có lỗ lõm, cũng không có cơ quan, công tượng xây dựng mộ huyệt không hề ra tay." Trần Vấn Ngọc sắc mặt phức tạp.

Bức tường đá này tự nhiên như trời sinh, không có một vết tích điêu khắc nào.

Có lẽ nào, đây là một gian mộ thất khác biệt lập, chủ nhân ngôi mộ căn bản không muốn cho người khác vào.

Tương tự, cũng không để công tượng ra tay.

Trương Phàm Phàm thần sắc thả lỏng, "Không sao, chúng ta có thuốc nổ, cứ thế mà cho nổ tung ra thôi." "Không sợ gây sập à, bên trong hoàn toàn kín mít, e rằng sẽ nguy hiểm." Trần Trình hỏi.

Trương Phàm Phàm tính toán một chút, cuối cùng nghiến răng nói: "Dùng ít thuốc nổ một chút thì chắc không sao, biết làm sao được." Đến đây không thể bỏ cuộc, chưa giải khai bí ẩn người Trương gia, chưa nhìn thấy Kỳ lân huyết đằng, Trương Phàm Phàm không cam lòng mà rời đi.

Mọi người đều ủng hộ Trương Phàm Phàm, không nói hai lời trực tiếp bắt đầu lắp đặt thuốc nổ.

Mấy phút sau, nấp sau những bức tượng binh lính, Trương Phàm Phàm lớn tiếng nói: "Điểm hỏa!" Đường Nam kinh hoàng nhấn nút.

Chỉ nghe một tiếng nổ chói tai, đá lớn và cát vỡ tung ra, cả mặt đất đều rung chuyển.

Từ đỉnh phòng phụ rơi xuống từng trận cát mịn, đá vụn, khiến mọi người ho sù sụ.

Cuối cùng, âm thanh lắng xuống.

Đợi khói bụi tan đi, mọi người đi về phía bức tường đá rỗng.

Trương Phàm Phàm hơi nhướng mày nhìn, thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt, vừa đúng lúc nổ tung ra rồi." Hướng bức tường đá rỗng bị nổ tung thành một cái động đá cao bằng người, bên trong không tối tăm như phòng phụ, ngược lại còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bảo đao mài sáng, súng đã lên đạn.

Chuẩn bị đầy đủ, mọi người bước vào.

Được vài phút, Vương cũng từ phía sau bước ra.

Anh nấp sau tảng đá trước động, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

"Trong chính thất có đại hung." Vương lẩm bẩm, trong mắt lóe lên tinh quang.

Chỉ cách một bức tường đá, nhưng môi trường bên trong hai gian mộ thất lại hoàn toàn khác biệt.

Không gian chính thất không lớn như phòng phụ, ước chừng chỉ bằng một sân bóng rổ, tổng thể có hình chữ nhật.

Từng cột đá xếp thẳng hàng, nâng đỡ toàn bộ chính thất, đỉnh được chạm khắc hình đầu rắn bằng ngọc thạch.

Đầu rắn dường như đang nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm và những người khác, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng, nổi da gà.

Chính giữa trung tâm chính thất, có một chiếc hộp đen.

Dưới chiếc hộp đen đó là bệ đá, nâng đỡ chiếc hộp đen, trên mặt đất lát những viên gạch đá khít khao nghiêm chỉnh.

Toàn bộ chính thất kỳ dị nhất, phía trên chiếc hộp đen, có từng cụm sáng lớn bằng lòng bàn tay, như đom đóm vậy.

Lúc rơi xuống, lúc bay lên, chiếu sáng cả gian chính thất.

Quỷ dị, thần bí.

"À..." Trương Phàm Phàm lẩm bẩm, dường như cô đã nhìn thấy thứ này ở đâu đó trong sách cổ.

"Nhưng...

Kỳ lân huyết đằng đâu rồi?" Mọi người lần lượt nhìn quanh một lượt, nhưng không hề phát hiện tung tích Kỳ lân huyết đằng, Trương Phàm Phàm cũng không có cảm ứng gì.

Ánh mắt cô chợt tối sầm lại.

Lần này... e rằng phải về tay trắng rồi.

Lý Tiểu Mạn kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc, băn khoăn nói: "Tôi có

một chỗ chưa xem, không chừng...

ở bên trong đó." "Hộp đen sao?" Trương Phàm Phàm ánh mắt rơi vào chiếc hộp đen, "Kỳ lân huyết đằng có thể sẽ mọc trong hộp đen, được rồi, xem thử đi." Cô bình tĩnh lại, "Mọi người đợi tôi ở đây, nếu có đồ bẩn thỉu thì trực tiếp nổ súng." Trương Phàm Phàm dặn dò một lượt, rồi đi thẳng đến chiếc hộp đen.

"Nắp quan tài bảy vì sao, chắc là quan tài của Lỗ Vương rồi." Trên nắp quan tài khắc bảy ngôi sao, nhưng ngay sau đó, Trương Phàm Phàm toàn thân đột nhiên căng thẳng!

Một nỗi sợ hãi khó tả nhanh chóng lan khắp các ngóc ngách cơ thể, toàn thân cô không ngừng run rẩy!

Cô đột nhiên quay đầu chạy, mắt đầy hoảng loạn, lớn tiếng nói: "Chạy mau, nắp quan tài đã bị mở ra rồi, thứ bên trong đã ra ngoài từ sớm, nó ở đây!" Trương Phàm Phàm kinh hoàng nhìn thấy, giữa nắp quan tài và thân quan tài xuất hiện một khe hở nhỏ, cả gian chính thất không có lối vào cũng không có lối ra.

Chương 25

Đồ bẩn thỉu trong quan tài... không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, vẫn luôn ở trong chính thất!

Mọi người lập tức kinh hãi đứng sững!

Đột nhiên, chính thất vốn hơi có ánh sáng chợt tối sầm.

Những cụm sáng ban đầu phía trên chiếc hộp đen dường như biến mất, xung quanh tối đen như mực, như thể bị mù vậy.

"Đèn pin, nhanh lên!" Trước đó thấy chính thất có ánh sáng, mọi người đã sớm cất đèn pin vào ba lô leo núi, nhất thời nửa khắc căn bản không thể lấy ra được!

"Vấn Ngọc lấy đèn pin, mọi người tụ lại một chỗ đừng tản ra!" Trương Phàm Phàm hai tay cầm đao, bình tĩnh nói.

"Đừng nói chuyện!" "Không đúng... trên mặt đất hình như có thứ gì đó đang trượt đi!" Lý Tiểu Mạn nhắm mắt lại, tai áp sát mặt đất, cẩn thận lắng nghe.

Hoắc Đan theo tiếng động của mọi người chạy tới, vừa rồi cậu ta không đứng cùng Đường Nam và những người khác, lúc này cảm giác cô lập không nơi nương tựa tràn ngập trong lòng.

"Tuyệt đối đừng tìm đến tôi, tuyệt đối đừng tìm đến tôi." Hoắc Đan đã bị cụt một tay, sức chiến đấu giảm sút đáng kể, sợ rằng hôm nay thật sự sẽ chết ở đây!

Đột nhiên, cậu ta dường như va phải thứ gì đó lạnh lẽo.

Chỉ thấy trước mắt cậu ta xuất hiện hai vật lớn bằng nắm tay, giống như đôi mắt, phát ra ánh sáng lạnh lẽo u ám, đang độc địa nhìn chằm chằm vào cậu ta.

“A!” Hoắc Đan sợ đến mức ngã bệt xuống đất, hoảng loạn lùi về phía sau.

Chỉ một con mắt đã to bằng nắm đấm, vậy bản thể của quái vật đó phải lớn đến mức nào?

Chỉ thấy thứ giống con mắt đó càng lúc càng bay cao, lơ lửng giữa không trung nhìn xuống Hoắc Đan.

Ngay sau đó, bên cạnh con mắt quái dị đó đột nhiên lại xuất hiện thêm bốn con mắt nữa!Trương Phàm Phàm và những người khác lập tức phản ứng, Hoắc Đan dù sao cũng là một thành viên trong đội, không thể thấy chết mà không cứu!

Họ quay đầu lại theo phản xạ có điều kiện.

Trên mặt mỗi người đều xuất hiện cùng một biểu cảm, kinh hãi, sợ hãi!Trong bóng tối, chỉ có ba cặp mắt khổng lồ đang phát sáng!

Trần Vấn Ngọc cuối cùng cũng bật đèn pin, ấn công tắc, chiếu thẳng vào con quái vật.

Chân thân của hung vật cũng lộ rõ toàn bộ.Một con Tam đầu yêu xà màu xanh nâu, thân thể quấn quanh đỉnh cột đá, ba cái đầu rắn khổng lồ ngẩng cao giữa không trung, âm độc nhìn chằm chằm Hoắc Đan!

Toàn bộ thân rắn dài hai mươi mét, chỉ riêng một cái đầu rắn đã to bằng chum nước!Vương nghe thấy tiếng động bên trong, lập tức nhìn đến. 【Tên: Tam đầu yêu xà】 【Miêu tả: Ba ngàn năm hóa thi thành xà, cực kỳ linh tính, có ý thức tự chủ, vừa tỉnh dậy trong mộ do vụ nổ bom khi nãy.】 【Năng lực: Tam đầu yêu xà có sức mạnh phi thường, toàn thân vảy cực kỳ cứng rắn, mỗi cái miệng đều chứa kịch độc.】 【Điểm yếu: Con yêu xà này dùng Kỳ lân huyết đẳng luyện dương hóa âm, trong cơ thể cực hàn, cực kỳ sợ hãi tất cả vật phẩm dính khí

vận.】“Con huyết thi ban nãy suýt hóa thành xà, giờ lại chọc phải một thứ còn tà dị hơn!” Vương thầm nghĩ, anh không sợ yêu xà ngàn năm, Truyền quốc ngọc tỉ là bảo vật có khí vận mạnh nhất thiên hạ.

Nhưng những người trong phòng chính, lại không có bảo vật cấp bậc đó.“Bắn!” Trương Phàm Phàm khẽ quát một tiếng, ngay sau đó vài tiếng súng đồng loạt vang lên!Đạn găm vào lớp vảy cứng rắn của Tam đầu yêu xà, chỉ bắn ra một trận hỏa quang rồi bật ngược ra ngoài.“Đạn không có tác dụng Phàm Phàm!” Lý Tiểu Mạn thất thanh nói.Tam đầu yêu xà ánh mắt có ánh sáng, dường như cực kỳ linh tính.“Phàm Phàm, em cảm giác con yêu xà này cứ như một con người ấy, ánh mắt quá quỷ dị!” Đường Nam kinh hãi kêu lên.Không chỉ Đường Nam, mỗi người có mặt đều có cảm giác như vậy, dường như Tam đầu yêu xà không phải là động vật, mà là một con người sống động!

Nếu yêu xà thật sự có trí tuệ cao như vậy, thì quá đáng sợ!Không có thủ đoạn nào làm tổn thương được Tam đầu yêu xà, làm gì cũng vô ích.

Ngay cả đạn còn không bắn thủng, chẳng lẽ bảo đao của Trương Phàm Phàm có thể cắt đứt thân rắn sao?

Không ai tin bảo đao của Trương Phàm Phàm sắc bén đến mức đó, kể cả Trương Phàm Phàm.

Nhưng chỉ thấy Trương Phàm Phàm lướt bảo đao trong lòng bàn tay, thoa một lớp máu Kỳ Lân lên lưỡi dao, sau đó cầm bảo đao xông về phía Tam đầu yêu xà!

Bất kể có thành công hay không, vẫn phải thử trước đã!Trước đó, Tam đầu yêu xà không có bất kỳ động tác nào, ngay cả việc mọi người nổ súng bắn nó cũng không phản ứng.

Cho đến khi đao của Trương Phàm Phàm chém vào người nó.

Tam đầu yêu xà dường như bị chọc tức, ngay sau đó ba cái đầu rắn đột nhiên gào thét về phía Trương Phàm Phàm, vặn vẹo thân rắn trực tiếp lao đến!

Ánh mắt nhìn Trương Phàm Phàm tràn đầy cừu hận, hận không thể cắn Trương Phàm Phàm thành trăm mảnh!Trương Phàm Phàm cực kỳ bình tĩnh, một đao chém lên đầu rắn trước khi lóe lên một tràng tia lửa, sau đó né sang bên tránh cú quật của đuôi rắn.

Cái đuôi rắn thô tráng đập xuống bệ đá, "ầm" một tiếng, trực tiếp đập nát cả bệ đá!Trương Phàm Phàm chồm sang một bên, "Móng lừa đen!" Nơi vảy rắn dính máu Kỳ Lân bốc ra khói nhẹ, nhưng không gây ra tổn thương thực chất nào cho Tam đầu yêu xà, ngay cả đau đớn cũng không.

Hiện tại máu Kỳ Lân vô dụng, đạn cũng vô dụng, chỉ có thể thử các vật phẩm trừ tà trấn hung!Trần Trình đã chuẩn bị sẵn, ném toàn bộ móng lừa đen trong túi cho Trương Phàm Phàm, "Bắt lấy!" Chỉ thấy Trương Phàm Phàm nhanh nhẹn nhảy lên, chụp lấy cái túi giữa không trung, khi đáp xuống đất thì trong tay đã nắm một cái móng lừa đen.Nàng ném mạnh vào cái miệng rộng như chậu máu đang há to của Tam đầu yêu xà.

"Chết đi!" Tam đầu yêu xà không hề dừng lại mà vẫn lao về phía Trương Phàm Phàm, móng lừa đen thậm chí còn không cản được yêu xà!Lần này, Trương Phàm Phàm hoàn toàn tuyệt vọng.

Con yêu xà này thật sự quá tà môn, đạn không bắn thủng, máu Kỳ Lân cũng vô dụng, ngay cả móng lừa đen cũng chẳng có tác dụng gì.

Có thứ gì có thể khắc chế nó chứ?

Trương Phàm Phàm thật sự không biết, tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến.

Con xin lỗi bố, con gái vô dụng, không tìm được Kỳ lân huyết đằng lại còn bỏ mạng ở đây.

Em xin lỗi Vương, em không thể tiếp tục ở bên anh nữa rồi.Nhưng, cơn đau trong tưởng tượng không ập đến, Trương Phàm Phàm kinh ngạc mở mắt ra.

Chỉ thấy Vương không biết từ đâu xuất hiện, đang cưỡi trên đầu Tam đầu yêu xà, tay cầm Truyền quốc ngọc tỉ!

Anh ấn Truyền quốc ngọc tỉ lên cái đầu rắn ở giữa của Tam đầu yêu xà, con yêu xà đột nhiên phát ra một tiếng kêu rên cực kỳ đau đớn, vảy rắn trên đỉnh đầu nó đang cháy rụi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Vảy rắn, máu thịt, xương cốt, ngọn lửa đó dường như muốn đốt cháy toàn bộ cơ thể Tam đầu yêu xà cho đến khi không còn gì.Mọi người nhìn Vương như thiên thần giáng trần, kinh ngạc há hốc mồm, không thốt nên lời.

Suýt nữa họ quên mất vị trí của mình, mắt trợn tròn, ngay cả động tác trên tay cũng dừng lại.

Anh ấy lại ở đây?

Trương Phàm Phàm ngây người.

“Vương?!”Vương không rảnh để nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, anh liếc mắt một cái, dữ liệu liền hiện ra trước mắt.

Lý Tiểu Mạn trợn tròn mắt, nắm chặt khẩu súng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, ánh mắt nhìn Vương tràn đầy sùng bái. 【Tên: Lý Tiểu Mạn】 【Nội tâm: Vương ca lại xuất hiện ở đây, thật khiến mình trúng “độc” rồi, Vương ca thật sự biết Đạo đấu sao, trời ơi, anh ấy ngầu quá đi mất!】Thân hình uyển chuyển của Trần Trình run lên vì kích động, vốn đã tuyệt vọng, lúc này lại được người đàn ông hoàn

hảo trong lòng cứu giúp, một loại tâm trạng khó tả dâng trào trong lòng. 【Tên: Trần Trình】 【Suy nghĩ: Vương ca?!

Không chỉ biết thuật xem tướng, vậy mà còn biết Đạo đấu, anh ấy thật sự không có gì là không biết sao?!】Trong đầu Trần Vấn Ngọc lóe lên một tia điện quang, một cảm giác như dòng điện đột nhiên xuất hiện, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin. 【Tên: Trần Vấn Ngọc】 【Suy nghĩ: Lúc trước mình không có chuyện gì, chắc chắn là được Vương ca cứu, hóa ra anh ấy vẫn luôn ở trong bóng tối.

Đạo hạnh của Vương ca rốt cuộc cao đến mức nào?】Mặt Đường Nam đỏ ửng, vốn có chút tình cảm không đáng kể với Vương, giờ lại càng không thể kiềm chế được sự bốc đồng trong lòng. 【Tên: Đường Nam】 【Nội tâm: Mình biết thân phận của Vương không hề đơn giản như vậy, dưới vô số vinh dự bao bọc, anh ấy lại còn là cao thủ hàng đầu trong Đạo đấu, quá hoàn hảo rồi.】Trong lòng Hoắc Đan, ngoài sự may mắn sống sót sau tai nạn, còn có sự kiêng dè và sợ hãi sâu sắc đối với Vương. 【Tên: Hoắc Đan】 【Suy nghĩ: Vương lại xuất hiện ở đây!

Chương 26

Không phải anh ta nên ở Trương gia chủ gia sao.

Chết tiệt, mong là anh ta không biết những chuyện mình đã làm, đừng mà, đừng giết mình!】Ánh mắt Vương dừng lại trên người Trương Phàm Phàm hai giây, bởi vì suy nghĩ của Trương Phàm Phàm hơi nhiều, nhìn một cái không hết. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Nội tâm: Người yêu của mình lại ở đây, xem ra trước đó anh ấy vẫn luôn giúp mình trên đường.

Không phải quá mạnh sao?!

Bố mình đã đồng ý cho mình ở bên anh ấy rồi, hóa ra ông ấy đã biết thực lực của Vương, thảo nào dám yên tâm để mình đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Ngoại hình thì hoàn hảo, lại có khí chất đàn ông, cảm giác an toàn vô cùng, ngay cả Đạo đấu cũng giỏi đến vậy.

Thật thần bí, thật thích.

Không đúng!

Chết tiệt!

Trước đây mình toàn nói dối là đi làm thêm giờ, xem ra anh ấy đã sớm biết mình đi Đạo đấu rồi đúng không?

Làm sao đây, mình không muốn anh ấy thất vọng.】Vương khẽ mỉm cười.

Trước hết giải quyết xong con Tam đầu yêu xà này đã, rồi mới xử lý chuyện khác.

Tam đầu yêu xà trông cực kỳ đau đớn, không ngừng gào thét,

dường như đang nói gì đó.

Vương tập trung nhìn. 【Tên: Tam đầu yêu xà】 【Nội tâm: Kẻ cao nhân kia, vậy mà lại sở hữu chí bảo như vậy.

Ta không thể chết, ta vừa mới tỉnh lại, ta còn chưa giết chết được nhân loại mang máu Kỳ Lân kia!】Vương trong lòng kinh hãi.

Tam đầu yêu xà lại có mối thù sâu sắc đến vậy với truyền nhân máu Kỳ Lân, ngay cả trước khi chết cũng muốn giết Trương Phàm Phàm.

Nhưng cho dù Tam đầu yêu xà có kêu gào thế nào cũng đã muộn rồi, Vương nhảy xuống thân rắn, với tốc độ cực nhanh không ngừng đóng dấu ngọc tỷ lên thân rắn.

Thân rắn từng mảng lớn cháy rụi.

Tam đầu yêu xà trừng mắt nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm, cho đến khi hóa thành một đống tro tàn.

Chôn vùi ba ngàn năm, sinh thời chịu đựng khổ đau tột cùng cuối cùng cũng sống lại kiếp thứ hai, lại bị Vương dễ dàng giết chết.

Ba ngàn năm nỗ lực, tất cả đều trôi theo dòng nước.Mọi người sau khi thấy Vương giải quyết xong Tam đầu yêu xà, trái tim căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Vương ca rốt cuộc là người thế nào mà mạnh đến mức đáng sợ vậy.” “Cái trên tay anh ấy, là chí bảo thế gian sao?” “Chẳng lẽ Vương ca xuất thân từ thế gia Đạo đấu nào đó, nếu không sao lại mạnh đến vậy.” “Không đúng, những cao nhân tôi từng thấy đều không thần dị như Vương ca, anh ấy rốt cuộc là ai?!” Những người có mặt đều là truyền nhân thuật kỳ môn hoặc hậu duệ Cửu Môn.

Từng người đều mang tuyệt kỹ, mắt cao hơn đỉnh đầu, lúc này lại bị Vương hoàn toàn khuất phục!Trần Trình và Trần Vấn Ngọc nhìn

nhau, thấy sự chấn động không chút che giấu trong mắt đối phương.

Đặc biệt là khi chứng kiến Tam đầu yêu xà hóa thành tro tàn.

Vừa nãy, bọn họ liều mạng cũng không thể làm tổn thương Tam đầu yêu xà, nhưng Vương chỉ với một chiêu đã dễ dàng tiêu diệt nó!

Sự chênh lệch giữa họ rốt cuộc lớn đến mức nào, căn bản không ai biết rõ.

Trên con đường Đạo đấu, họ không còn nhìn thấy bóng dáng của Vương nữa rồi.

Đạo hạnh của Vương rốt cuộc cao đến mức nào?Lúc này, một nghi vấn như vậy, tràn ngập trong đầu mọi người.

Một lúc sau, Vương thở dài, chậm rãi nói.

"Vốn dĩ tôi không định ra tay đâu." Mọi người suy nghĩ một chút, đúng là như vậy.

Trần Vấn Ngọc ngượng ngùng xoa xoa chóp mũi, "Hình như đúng vậy.

Nếu đạo hạnh của chúng ta cao hơn một chút thì Vương ca đã không cần ra tay rồi." Lúc này mọi người đều hiểu ra, cao nhân vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối chính là Vương.

Sự chấn động trong lòng không hề suy giảm, ngược lại còn mạnh mẽ hơn.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung là đại hung chi địa, nhưng Vương lại có thể đi lại như đang tản bộ trong vườn hoa.

Ngay cả Trương Linh của Trương gia cũng không làm được như vậy!"Em thấy đạo hạnh của Vương ca còn sâu sắc hơn cả Trương lão gia tử." Lý Tiểu Mạn đầy mắt sùng bái, vô tình thốt ra một câu.

Ngay sau đó vội vàng bịt miệng lại, mặt đỏ bừng.

Chết tiệt, lại nói ra suy nghĩ trong lòng rồi!

Trương Phàm Phàm hoàn hồn, khóe mắt vương vãi những giọt lệ kích động, nàng ôm chầm lấy Vương.Rất lâu sau, Trương Phàm Phàm mới buông Vương ra, đỏ mặt nói.

"Cái đó, người yêu à, nghe em giải thích, em ở đây thật ra… thật ra là đi nhầm đường rồi!" Trương Phàm Phàm bình thường vốn rất lạnh tĩnh, giờ lại giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Ngay cả lý do đi nhầm đường cũng bịa ra.Vương cười tủm tỉm nhìn Trương Phàm Phàm, cũng không nói gì, nắm giữ quyền chủ động.

Trương Phàm Phàm thấy cảnh này càng hoảng hơn trong lòng, đỏ mặt cố gắng giải thích.

"À không, em không đi nhầm, em chỉ… chỉ…" Trương Phàm Phàm ấp úng mãi không nói ra được câu nào, giờ nàng hoảng hốt cực độ. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Trạng thái: Hoảng loạn cực độ】【Suy nghĩ: Làm sao đây làm sao đây!

Ai mau cứu em với.

Em rốt cuộc phải làm gì đây!】Đường Nam thấy sự lúng túng của Trương Phàm Phàm, cười đi tới, hai tay đặt lên vai Trương Phàm Phàm, nghiêng đầu.

"Có chuyện này muốn hỏi Trương Phàm Phàm, được không?" Đường Nam đè lên người Trương Phàm Phàm, cười đầy ẩn ý, "Không ngờ, Vương lại là chuyên gia Đạo đấu?" Nghe mấy chữ đó, mắt Trương Phàm Phàm lập tức sáng lên, liền ngẩng đầu nói.

"À người yêu, anh biết Đạo đấu sao?" Mọi người đều tò mò vây quanh nhìn Vương, chỉ có Hoắc Đan là không.

Hắn đang lén lút lùi về phía sau.

“Tuyệt đối đừng phát hiện ra mình.” Tranh thủ lúc Vương không để ý, nhanh chóng trốn thoát!Vương vẫn giữ vẻ mặt không chút xao động, nhìn Trương Phàm Phàm nói.

“Chuyện đó để sau hãy nói, bây giờ, tôi muốn nói cho mọi người một chuyện khác.” “Hoắc Đan, anh còn không thành thật khai báo!” Vương đột nhiên quát lớn một tiếng, đèn pin chiếu thẳng vào người Hoắc Đan đang lùi về phía sau!Hoắc Đan toàn thân run lên bần bật, chỉ thấy bốn chi đột nhiên cứng đờ.

Hắn đờ đẫn ngẩng đầu, ngay sau đó, liền nhìn thấy đôi mắt quỷ dị của Vương!

Chợt trong khoảnh khắc, dường như hắn lại trở về ngày đó, sau khi chia tay Vương thì gọi điện thoại cho Trương Nhị Ma Tử.

“Alo, có phải Trương Nhị Ma Tử không, tôi có một tin tức, tuyệt đối sẽ khiến ông hứng thú.” “Chuyện của chi Trương lão gia tử liên quan đến Quan Vũ!” “Đừng vội đừng vội, tôi có thể nói cho ông, nhưng ông phải đảm bảo sẽ giết chết Vương!” “Được, sảng khoái!” “Con gái của Trương lão gia tử là Trương Phàm Phàm, lại kết hôn với một người bình thường tên Vương, vì để huyết mạch Kỳ Lân được thuần khiết.” “Được, vậy tôi yên tâm rồi, tuyệt đối phải giết chết Vương!”Mọi người khó tin nhìn Hoắc Đan, dường như bị ma ám.

Hoắc Đan dùng tay làm điện thoại, thần sắc âm độc lẩm bẩm một mình, cứ như đang tái hiện lại chuyện cũ một cách sống động.Trương Phàm Phàm không dám tin nhìn Vương, hỏi: “Người yêu, chuyện gì vậy?” Ánh mắt Vương rơi xuống người Hoắc Đan, “Chỉ là thôi miên thuật thôi, tôi có thể khiến hắn tái hiện lại những chuyện đã xảy ra trước đó.” Thực ra, Vương có năng lực trích xuất từ Huyết hầu tử, có thể khiến người khác nhìn thấy ảo ảnh.“Thôi miên thuật?” “Không ngờ Vương ca lại biết thôi miên thuật.” Trong chốc lát, mọi người chỉ

cảm thấy Vương càng thêm sâu không lường được.“Hoắc Đan.” Trương Phàm Phàm không dám tin, người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, lại làm ra chuyện như vậy!

Chương 27

Ngay sau đó, một cảm giác bị phản bội sâu sắc chiếm lấy nội tâm nàng, nàng tức giận nói, “Hoắc Đan, anh đi chết đi!”Trước mặt Vương, Trương Phàm Phàm là một cô gái nhỏ bé e ấp.

Nhưng trước mặt những người khác, Trương Phàm Phàm lại là một người phụ nữ trưởng thành có thể tự mình gánh vác mọi chuyện.

Phản bội, từ xưa đến nay đều không phải là chuyện có thể tha thứ.

Huống chi còn liên quan đến Vương?

Ngay cả Trương lão gia tử không đồng ý họ ở bên nhau, Trương Phàm Phàm cũng cãi vã lớn tiếng, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng bỏ trốn.

Hoắc Đan lại muốn giết Vương từ phía sau.

Chuyện này đã chạm đến giới hạn của Trương Phàm Phàm!Một câu nói của Trương Phàm Phàm trực tiếp đánh thức Hoắc Đan.

Hắn nhớ lại những lời mình vừa nói, ngớ người nhìn hai bàn tay mình, mặt đỏ bừng, ấp úng giải thích.

“Không, Phàm Phàm nghe em giải thích, chuyện không phải như vậy.” “Câm miệng!” Trương Phàm Phàm lửa giận bốc cao, sải bước đến trước mặt Hoắc Đan.

Bốp!

Một tiếng tát vang dội, đột nhiên vang lên trong phòng chính!Lý Tiểu Mạn và những người khác đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, chưa từng thấy Trương Phàm Phàm trong trạng thái như vậy!

“Phàm Phàm, em ấy thật sự nổi giận rồi.” Hoắc Đan ngã mạnh

xuống đất, ôm mặt, hai dòng máu mũi chảy ra, kinh hãi nói.

“Phàm Phàm, em không cố ý, lúc đó em bị quỷ mê tâm trí nên mới làm như vậy, xin tha thứ cho em!” Hoắc Đan giống như một con chó cụp đuôi, cảm xúc hoảng loạn chiếm lấy toàn bộ bộ não.“Cút!” Trương Phàm Phàm giận đến tột độ, lại một cước đá vào bụng Hoắc Đan, trực tiếp đá hắn đến dưới chân Vương.

Vương cúi đầu, cười khẩy.

“À, tự cho rằng mình bày ra chút mánh khóe sẽ không bị ai phát hiện sao, anh có nghĩ đến hậu quả của việc làm đó không, có gánh vác nổi không?” Hoắc Đan vì muốn sống sót mà chuyện gì cũng dám làm, hắn quỳ xuống ôm chặt lấy ống quần Vương.“Xin tha cho tôi, tôi sẽ không dám nữa đâu, xin tha cho tôi.” Hắn sợ đến thất thần, chỉ có dục vọng cầu sinh đang chống đỡ.

Nếu sớm biết thế này, ban đầu tôi tuyệt đối sẽ không chọc vào Vương, tôi không muốn chết!“Vô dụng thôi, anh không thấy đáng buồn cười sao?” Hoắc Đan nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Vương, biết rõ hôm nay mình chắc chắn không có cơ hội sống sót, sắc mặt dần trở nên điên cuồng.

“Tôi tố giác, thì sao!” “Tôi không chịu được nhìn Phàm Phàm ở bên người khác, tôi nhìn thấy là ghê tởm!” “Nếu anh sớm thể hiện thực lực như vậy, tôi đã không đi chọc vào!

Anh ta nhất định cố ý xuất hiện với thân phận người bình thường, để tôi mắc bẫy!” “Phàm Phàm vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về mình tôi!” Bùm!

Tiếng Hoắc Đan ngưng bặt cùng với một tiếng súng vang lên!“Nói thật nhiều!” Vương nắm chặt khẩu súng, họng súng hướng về phía Hoắc Đan, đang bốc lên làn khói nhẹ.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, như vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lúc này, trên trán Hoắc Đan có một lỗ máu, đang rỉ ra.

Hắn chết rồi, chết dưới súng của Vương, chết ngay trước mắt Trương Phàm Phàm.

Với một hình ảnh cực kỳ thảm hại, hắn chết trong mộ.

Trương Phàm Phàm thở phào một hơi, không nói gì thêm.

Chỉ cần không quá tàn nhẫn, Vương đối xử với Hoắc Đan thế nào nàng cũng sẽ không phản đối.

Thậm chí trong lòng nàng nghĩ, nếu không phải Vương có đạo hạnh cao, không chừng đã bị người Trương gia giết chết rồi.

Hoắc Đan là bạn thanh mai trúc mã của nàng, nhưng chỉ cần dám động đến Vương, thì Trương Phàm Phàm dù thế nào cũng sẽ không tha thứ.

Tình yêu của Trương Phàm Phàm dành cho Vương, còn kiên định và mãnh liệt hơn bất kỳ tình cảm nào trên thế giới này.Mọi người trầm mặc.

Không ai cảm thấy Vương làm vậy là sai.

“Vương ca, nếu sớm biết Hoắc Đan là loại người đó, em đã trực tiếp xử lý hắn ngay khi vào mộ rồi.” “Hoắc Đan muốn Vương ca chết, em thấy hắn chết còn quá nhẹ nhàng, đồ khốn!” “À, thật ra có mấy lần chiến đấu tôi đều phát hiện Hoắc Đan muốn bỏ chạy, nhưng nể mặt Phàm Phàm nên tôi chưa vạch trần mà thôi.” Một bên là Hoắc Đan yếu ớt và thích làm chuyện xấu, một bên là Vương đáng tin cậy và đạo hạnh cao thâm.

Các cô gái xinh đẹp đều không chút do dự đứng về phía

Vương.Trương Phàm Phàm bình ổn lại tâm trạng, đi đến trước mặt Vương, cúi đầu nói nhỏ.

“Em xin lỗi người yêu, nếu em sớm biết Hoắc Đan là loại người đó…” Vương ôm chầm lấy Trương Phàm Phàm, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Mọi chuyện qua rồi.

Chuyện khác để sau hãy nói, chúng ta trước hết đi tìm Kỳ lân huyết đằng đã.” Rồi anh quay sang đi về phía chiếc hộp đen bên cạnh.

Trương Phàm Phàm suýt nữa quên mất mình đến đây để làm gì, liền vội vàng đáp lời hai tiếng, đi theo sau Vương.Chỉ thấy Vương đi đến cạnh chiếc hộp đen, nhìn chằm chằm một cái. 【Tên: Quan tài】 【Trạng thái: Bị mở từ bên trong, bên trong chứa đồ vật khác】 Vương dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thấy trong chiếc hộp đen yên tĩnh nằm hai thứ.

Một cành cây khô, dài bằng cánh tay nhỏ. 【Tên: Kỳ lân huyết đằng】 【Trạng thái: Khô héo】 【Miêu tả: Cây bị Kỳ lân huyết đằng bám vào, tinh hoa đã bị hút cạn, chỉ còn lại một chút tàn dư, dược hiệu chỉ còn không bằng một phần mười.】Nhìn việc con Tam đầu yêu xà có thể luyện ra ba cái đầu, công dụng của Kỳ lân huyết đằng thật không thể thiếu.

Một cái khác là một miếng ngọc bội, trên đó khắc một chữ lớn: Trương. 【Tên: Trương thị ngọc bội】 【Miêu tả: Biểu tượng thân phận của người Trương gia】 Anh đặt hai thứ đó lên nắp quan tài, “Kỳ lân huyết đằng này đã bị Tam đầu yêu xà hấp thụ gần hết rồi, không còn lại bao nhiêu dược hiệu.

Còn cái Trương thị ngọc bội kia, tôi cũng không biết dùng để làm gì.”Trương Phàm Phàm hơi thất vọng cầm Kỳ lân huyết đằng, ánh mắt ảm đạm.

“Đây là lần hi vọng nhất, vậy mà chỉ còn lại tàn dư Kỳ lân huyết đằng.” Vương xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm, “Anh biết nơi có Kỳ lân huyết đằng khác, em yên tâm đi, sớm muộn gì cũng sẽ lấy được.” Vương cúi đầu, cẩn thận quan sát Trương thị ngọc bội, muốn tìm ra chút manh mối.Đột nhiên, anh phát hiện không khí yên tĩnh lạ thường, không một ai nói chuyện.

Vương ngẩng đầu, “Có chuyện gì vậy?” 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Nội tâm: Người yêu vừa nãy nói gì?

Anh ấy biết vị trí của Kỳ lân huyết đằng sao?

Mình không nghe nhầm chứ?】【Tên: Đường Nam】【Suy nghĩ: Không thể nào, Vương rốt cuộc là thật hay giả vậy, ngay cả những thứ trong truyền thuyết ở đâu anh ấy cũng biết sao.】Vương liếc nhìn một lượt, trong lòng năm cô gái xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc, không nói nên lời.

“Sao vậy, tôi biết Kỳ lân huyết đằng ở đâu thì lạ lắm sao?” Mọi người nhìn nhau, cười khổ lắc đầu.

“Có lẽ đối với Vương ca thì đúng là không lạ, nhưng đối với những người bình thường như bọn em thì lại rất lạ.” Ngay cả đệ tử kỳ nhân, hậu duệ Cửu Môn trước mặt Vương cũng bắt đầu tự xưng là người bình thường, có thể thấy Vương đã mang đến sự chấn động lớn đến mức nào.Vương biết mình lỡ lời, dứt khoát không nói nữa.

Anh vuốt ve ngọc bội Trương gia, nói với Trương Phàm Phàm.

“Phàm Phàm, tiên nhân Trương gia, không phải chỉ đơn giản là có huyết mạch Kỳ Lân sao?” Nhìn biểu cảm của mọi người, Vương chợt hiểu ra và nói ra bí thuật hóa thi thành xà.

Sau khi nghe xong, mọi người đều thán phục.

“Không thể nào, trên đời lại có loại bí thuật đó!” “Thật hay giả

vậy, còn thần kỳ hơn cả nghe chuyện thần thoại!" Trương Phàm Phàm lắc đầu.

"Lão tổ Trương gia nhà em chắc không có loại bí pháp này, nếu không bố em đã nói cho em biết rồi."Vương nhíu mày, chợt nhớ ra trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có hai bảo vật thần dị là Ngọc dũng và Xà mi đồng ngư.

Nhưng hiện tại Ngọc dũng và Xà mi đồng ngư đều không thấy tăm hơi.

Ngay sau đó.

Một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Vương.

Chương 28

Anh toàn thân chấn động, rồi khẽ nói.

“Ngoài việc hai vị tiên nhân Trương gia ở bên trong chiếm cứ tổ chim, hẳn phải có người thứ ba!” “Người thứ ba đã mang những bảo vật thuộc về Lỗ Vương Cung đi khỏi, để lại hai vị tiên nhân Trương gia ở đây!”Lời này vừa thốt ra, mọi người chỉ cảm thấy da gà nổi khắp người!

Nếu thật là như vậy, thì sự thật lại càng trở nên khó lường!Trần Trình vì thận trọng mà hỏi.

“Không ngờ Vương ca lại biết trong Lỗ Vương Cung có bảo vật?” Mọi người trong chốc lát đều đang suy nghĩ về vấn đề này. 【Tên: Lý Tiểu Mạn】 【Nội tâm: Nếu Vương ca ngay cả cái này cũng biết, thì có gì mà anh ấy không biết chứ.】 【Tên: Trần Vấn Ngọc】 【Nội tâm: Không thể nào, Thất Tinh Lỗ Vương mộ là đại mộ mà mình đã hao phí chín trâu hai hổ sức lực mới tìm ra, Vương ca không thể nào biết cả bảo vật bên trong chứ?】Nhìn thấy mọi người không dám tin, Vương chậm rãi nói.

“Tôi có một cuốn cổ tịch, trên đó ghi lại những thứ thú vị, ví dụ như Lỗ Vương Cung có Ngọc dũng trường sinh, Xà mi đồng ngư.” Thực ra tất cả đều là ký ức từ kiếp trước của Vương.

Nghe xong, mọi người đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Nội tâm: Mình biết người yêu chắc chắn hiểu rõ những bí mật mới, thật lợi hại.】 【Tên: Trần Trình】 【Suy nghĩ: Thảo nào Vương ca lại biết rõ đến vậy, không biết rốt cuộc là cổ tịch nào mà lại ghi chép những chuyện như thế.】Vương chống hai tay lên nắp quan tài.

“Còn một vấn đề nữa, ngôi mộ này tên là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nhưng Lỗ Vương ở đâu?” Đường Nam linh quang lóe lên, khó tin nói.

“Thi thể Lỗ Vương bị người thứ ba kéo ra ngoài sao?” Vương thần sắc bất định, thở ra một hơi, rồi nói: “Có một khả năng, Lỗ Vương đã tự đi ra ngoài.”Trương Phàm Phàm đang mân mê Kỳ lân huyết đằng, nghe xong lời đó, cánh tay đột nhiên cứng đờ, nụ cười đọng lại trên mặt.

Yêu xà trong Thất Tinh Lỗ Vương mộ vốn đã được giải quyết, lẽ ra phải hoàn toàn an toàn rồi chứ.

Nhưng Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, cứ như trong bóng tối có một bàn tay lạnh lẽo đặt lên vai nàng, lập tức toàn thân run lên.

Mọi người nổi da gà khắp người, hít vào một hơi khí lạnh.

“Không, không thể nào.” Trần Trình chỉ cảm thấy khó tin, nhưng sau khi bình tĩnh phân tích, sự thật không ngoài hai khả năng.

“Chỉ có hai khả năng, một là Lỗ Vương đã tự đi ra ngoài, hai là người thứ ba đã mang thi thể Lỗ Vương đi rồi.”“Phàm Phàm, em có nhớ bức vẽ trên chiếc hộp đen ở phụ thất không.” Trương Phàm Phàm chợt nhớ ra, bức vẽ quỷ dị trong phụ thất đó, một người ngã dưới đất, người kia đang gặm nhấm trái tim của hắn!“Người yêu.” Trương Phàm Phàm kể lại tất cả những gì nàng nhìn thấy cho Vương nghe, Vương trầm mặc.

Trong đầu anh, đại khái xuất hiện một hình hài câu chuyện.

Ba người vào Lỗ Vương mộ, hai vị tiên nhân Trương gia kéo thi thể ra khỏi quan tài, người ở phụ thất bị người ở phòng chính lột da moi tim, sau đó người thứ ba lại thao túng người ở phụ thất một phen.

Chờ hai vị tiên nhân Trương gia ngủ say vĩnh viễn, người thứ ba đã khắc những bức vẽ đáng sợ trên quan tài phụ thất, mang thi thể Lỗ Vương và bảo vật rời đi.“Không đúng!” Nếu thật là như vậy, thì lại giải thích thế nào về việc phòng chính hoàn toàn độc lập với bên ngoài?

Vương đột nhiên toàn thân dựng tóc gáy, khó tin lẩm bẩm.

“Tôi biết rồi, trong Lỗ Vương Cung từ trước đến nay chưa từng có Lỗ Vương, người nằm trong phòng chính vẫn luôn là tiên nhân Trương gia!” Anh đã hiểu ra, anh vẫn luôn bỏ qua một vấn đề thường thức nhất.

Phòng chính vẫn luôn độc lập với bên ngoài, Trương gia không thể nào xây dựng xong phòng chính rồi lại đi vào trong đó!Trương Phàm Phàm kinh ngạc nhìn, dùng lòng bàn tay xoa xoa cánh tay, cố gắng làm cho ấm hơn một chút.

Nàng chỉ cảm thấy sắp chạm đến sự thật, nhưng lại thiếu bước cuối cùng, lớp giấy cửa sổ cuối cùng vẫn mãi không thể xuyên thủng.

“Ánh mắt của huyết thi trong phụ thất, cho em một cảm giác thân cận.” “Nhưng yêu xà trong phòng chính, ánh mắt nhìn em lại như có mối thù sâu sắc.

Rõ ràng đều là người Trương gia, sao lại đối xử với em khác biệt lớn đến vậy.” Lý Tiểu Mạn đột nhiên nói một câu đầy thần bí.

“Tiên nhân Trương gia nằm trong Lỗ Vương Cung, tại sao lại hóa thi thành xà ở đó?” “…Tiên nhân Trương gia trong phụ thất, hẳn phải muộn hơn mấy nghìn năm so với người trong phòng chính mới vào Lỗ Vương mộ!” Lời vừa thốt ra, mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hai người đều hóa thi thành xà, nhưng người trong phòng chính

mọc ra ba cái đầu, còn người trong phụ thất thì ngay cả thi thể cũng chưa lột xác hoàn toàn.

Một tiên nhân Trương gia nằm vào khi xây dựng phòng chính, một tiên nhân Trương gia khác thì sau nghìn năm, mang theo một người không rõ thân phận vào, để hắn lột da moi tim, rồi cho vào chiếc hộp đen.

Mục đích của việc làm đó, rốt cuộc là gì.

Vốn dĩ tưởng rằng phòng chính, có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng sự thật căn bản không hề đơn giản như vậy, không chỉ hai chữ trường sinh, dường như còn ẩn chứa một bí ẩn lớn hơn bên trong.

Thái độ hoàn toàn khác nhau của hai con yêu xà đối với Trương Phàm Phàm, tại sao tiên nhân Trương gia lại nằm trong Lỗ Vương Cung, tại sao khi Tam đầu yêu xà còn sống khi xuống mộ lại mang theo Kỳ lân huyết đằng.“Mọi người đã xem ba bức bích họa trong phụ thất chưa, không chừng đại mộ này ngay từ đầu đã được xây dựng cho tiên nhân Trương gia.” Trần Vấn Ngọc một lời nói toạc thiên cơ!

Ba bức bích họa trong phụ thất: Chúng phạt Kỳ Lân, Hải trung kim lân, Thông thiên huyết đằng.

Giữa những bức họa đó, ẩn chứa một mối quan hệ không rõ ràng với lịch sử huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia.

Đường Nam vỗ tay một cái, chỉ cảm thấy mình đã nắm bắt được điều gì đó, đột nhiên nói.

“Có khả năng nào, Lỗ Thương Vương chính là tiên nhân Trương gia, là con Tam đầu yêu xà đó không!”Mọi người chỉ cảm thấy linh quang chợt lóe, kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

“A, Lỗ Thương Vương có khả năng là tiên nhân Trương gia.” “Tôi

biết rồi!

Vị tướng quân trong bức họa Chúng phạt Kỳ Lân, chính là Lỗ Thương Vương!" Trương Phàm Phàm ngạc nhiên nói: "Không thể nào, gia phả Trương gia của em chưa từng ghi chép về Lỗ Thương Vương." Vương lắc đầu, "Về hỏi Trương lão gia tử sẽ biết thôi, bây giờ chúng ta phân tích lung tung cũng chẳng ra được gì."Mọi người trầm mặc.

Kỳ lân huyết đằng, Lỗ Thương Vương, tiên nhân Trương gia.

Mấy thứ tưởng chừng không liên quan gì lại kết hợp với nhau, rốt cuộc có mối liên hệ gì.

Mọi người chỉ cảm thấy, một số bí ẩn bị chôn vùi trong lịch sử sắp sửa được hé mở.

Vương cố ý nói: "Phàm Phàm, Kỳ lân huyết đằng anh cầm cũng không có tác dụng gì, em giữ đi." "Vâng ạ." Trương Phàm Phàm cẩn thận thu lại Kỳ lân huyết đằng.

Hai miếng ngọc bội Trương gia được đặt trong tay Vương, chuẩn bị mang về để cùng Trương lão gia tử nghiên cứu kỹ lưỡng.

Mọi người rời khỏi Thất Tinh Lỗ Vương mộ.

Ánh nắng ban trưa chói chang khiến mắt đau nhức.

Hít thở không khí trong lành, mọi người không cảm thấy tâm trạng thoải mái.

Ngược lại, dường như có một tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng họ.

Vương quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào động đạo.

Trong lòng anh mơ hồ có một cảm giác, mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu.

Vương khẽ thở dài, xoay người mỉm cười nhìn Trương Phàm Phàm.

“Phàm Phàm, em không quên chuyện gì sao?”Trương Phàm Phàm trong lòng thắt lại. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Nội tâm: Chết rồi, người yêu quả nhiên không quên chuyện đó, làm sao đây làm sao đây.】 Vương cũng không nói gì, cứ nhìn Trương Phàm Phàm như vậy.

“Được rồi, thật ra em cũng đã Đạo đấu mấy năm rồi, sợ anh sẽ vì chuyện này mà ghét bỏ nên em vẫn không dám nói.” Trương Phàm Phàm cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói.

“Anh sẽ không không thích em nữa chứ?” Theo nàng thấy, chuyện Đạo đấu có chút “dơ bẩn”, người bình thường không thể hiểu được.

Mặc dù mục đích Đạo đấu của nàng không phải vì tiền tài, mà là để hoàn thành tâm nguyện của Trương lão gia tử.

Sớm ngày tinh luyện huyết Kỳ Lân, trở về chủ gia.

Chương 29

Mấy cô gái xinh đẹp đi một bên lắng nghe hai người nói chuyện, đều im lặng, xem Vương sẽ làm gì.“Sẽ không đâu, anh sao có thể ghét bỏ em được.” Vương đặt hai tay lên vai Trương Phàm Phàm, “Sau này em đi đâu cũng phải nói cho anh biết, rõ chưa?” Mắt Trương Phàm Phàm ngấn lệ, không thể kiềm chế được tâm trạng kích động, nàng run rẩy.

“Thật sao?” 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Trạng thái: Cảm động】 【Nội tâm: Tốt quá rồi, người yêu không ghét bỏ mình, mình biết anh ấy không phải loại người đó.

Trương Phàm Phàm, ánh mắt của mày thật sự không tệ chút nào.】Vương bình tĩnh đáp lại, “Thật mà.” Trương Phàm Phàm không nói thêm gì, vùi đầu sâu vào ngực Vương, tận hưởng khoảnh khắc dịu dàng này.

Vương hai người bàng nhược vô nhân mà “rắc cẩu lương”, căn bản không coi mấy cô gái xinh đẹp bên cạnh là người.

Trần Vấn Ngọc bất lực nói: “Đủ rồi đó, ăn ‘cẩu lương’ nữa là bọn em no đất rồi.” “Này, hai người có thể tiết chế một chút không, nhất thiết phải ân ái trước mặt bọn tôi như vậy sao?” Trần Trình bức xúc phụ họa theo.

“Thôi được rồi, em thấy chắc mình phải làm ‘cẩu độc thân’ cả đời quá, sau khi quen biết Vương ca em thấy đàn ông trên thế giới này đều quá kém cỏi.” Lý Tiểu Mạn chống nạnh, vẻ mặt như thể không còn gì để luyến tiếc mà nói.Sau đó, mọi người trở về khu đô thị nghỉ ngơi vài ngày, thả lỏng tâm trạng, rồi bắt đầu hành trình trở về.

Trên đường, Vương lấy ra hai miếng Trương thị ngọc bội, lại cẩn

thận xem xét một lượt.

"Thật sự chỉ là vật tượng trưng thân phận." Vương lật xem tư liệu, trong đầu vẫn luôn vang vọng câu nói đó: biểu tượng thân phận của người Trương gia.

Vương cất hai miếng ngọc bội đi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vì không tìm được manh mối nào trên Trương thị ngọc bội, Vương dứt khoát không nghĩ nữa, sắp đến Trương gia đại viện rồi, lúc đó hỏi Trương lão gia tử là biết hết.

Cứ thế, với tâm trạng hoài nghi, cuối cùng họ đã đến cổng Trương gia đại viện.

Trương Phàm Phàm vừa đẩy cửa, liền thấy Trương lão gia tử đang ngồi trong sân hút tẩu thuốc, không biết đang suy tư điều gì.

"Bố, con về rồi ạ!" Trương lão gia tử khẽ quay đầu lại, vui vẻ nhìn Trương Phàm Phàm và Vương.

"Về rồi thì tốt, cứ đặt đồ xuống nghỉ ngơi đi." Lúc này Trương lão gia tử giống như một ông lão hiền từ, thân thiết trong gia đình, thu lại vẻ uy nghiêm hùng hậu như Thái Sơn trên người.

Ông cũng không nói nhiều.

Dường như căn bản không hề quan tâm đến tung tích của Kỳ lân huyết đằng.

Ba người họ câu có câu không trò chuyện chuyện gia đình, như gầy đi không, ăn uống có tốt không.

Cho đến khi Trương Phàm Phàm "bốp" một tiếng đập Kỳ lân huyết đằng xuống bàn, mắt Trương lão gia tử mới đột nhiên sáng lên.

"Bố, xem này?" Trương lão gia tử cầm Kỳ lân huyết đằng lên, cẩn thận ngửi ngửi.

“Ừm?” “Kỳ lân huyết đằng?” Trương lão gia tử kinh ngạc nói.

Mắt Trương lão gia tử lóe lên tia sáng mừng rỡ, ông lại đưa Kỳ lân huyết đằng đến trước mắt nhìn kỹ một lần nữa.

Ngay sau đó, sắc mặt Trương lão gia tử biến đổi.

Ánh mắt ông không còn chớp nữa, cuối cùng thở dài một hơi, ném Kỳ lân huyết đằng xuống bàn.

“…Không phải Kỳ lân huyết đằng.” “Không phải Kỳ lân huyết đằng!?” Trương Phàm Phàm và Vương nhìn nhau, cả hai đều đầy vẻ khó tin.

Trương Phàm Phàm vội vàng nói, “Có thể, ba không nhìn nhầm chứ?” Vương cũng nảy sinh nghi ngờ, chăm chú nhìn Kỳ lân huyết đằng.

“Danh xưng: Kỳ lân huyết đằng” “Trạng thái: Khô héo” “Thuyết minh: Cây huyết đằng nhiễm Kỳ Lân huyết, đã bị hút cạn tinh hoa, chỉ còn lại một chút tàn dư, dược hiệu không còn được một phần mười.” Đúng là Kỳ lân huyết đằng không sai.

Chỉ nghe Trương lão gia tử nói với giọng trầm thấp, “Không cần nhìn, đúng là không phải Kỳ lân huyết đằng.” Vương không nói nhiều, chỉ nghe Trương lão gia tử tiếp tục nói.

“Tổ tiên Trương gia ta từng mang về một cây Kỳ lân huyết đằng, phân phát cho mọi người trong Trương gia ăn, để người Trương gia bình thường cũng có thể sở hữu Kỳ lân huyết.

Cây Kỳ lân huyết đằng đó có thể từ nhựa cây chảy ra hóa thành Kỳ lân hư ảo, phàm là người sở hữu Kỳ lân huyết mạch, đều sẽ cùng Kỳ lân huyết đằng sản sinh cảm ứng.

Nhưng ta lại không hề cảm ứng được chút nào từ đoạn huyết đằng khô héo này.

Haizz.

Đừng vội, từ từ tìm thôi.” Trương Phàm Phàm nghe xong, sắc mặt phức tạp, cô đã suýt chết chín lần mới tìm được cái cây huyết đằng giả này từ Lỗ Vương Mộ.

Vương chỉ cảm thấy mọi chuyện không ổn.

Mắt anh tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm, đây chắc chắn là Kỳ lân huyết đằng.

Vậy thì vấn đề chỉ có thể nằm ở Trương lão gia tử.

Suy nghĩ một lát.

“Trương lão gia tử, ông chắc chắn Kỳ lân huyết đằng mà tổ tiên Trương gia mang về là thật sao?” Trương lão gia tử nghe Vương nói, giọng điệu liền trở nên gấp gáp.

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ lão tổ Trương gia ta lại lừa gạt người nhà mình sao!” Vương không nói gì, cầm Kỳ lân huyết đằng trực tiếp đi vào nhà bếp.

Mười mấy phút sau, Vương bưng hai bát thuốc thang tỏa ra mùi hương thảo mộc đi ra.

Đặt thuốc xuống bàn đá, anh làm một động tác mời.

“Có phải Kỳ lân huyết đằng hay không, uống xong sẽ biết, mời hai người.” Hai bát thuốc, thực ra bát của Trương lão gia tử chỉ có lượng bằng một chén trà nhỏ.

Trương Phàm Phàm tin tưởng Vương, uống một hơi cạn sạch.

Trương lão gia tử nói, “Trời không tin, vậy ta uống cho mà xem.” Sau khi thuốc Kỳ lân huyết đằng vào bụng, Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy cơ thể nóng bừng, một luồng hơi ấm cuồn cuộn chảy trong kinh mạch, Kỳ lân huyết mạch càng trở nên nồng đậm hơn.

Trương Phàm Phàm kinh ngạc mừng rỡ nói.

“Em thực sự cảm thấy Kỳ lân huyết mạch nồng đậm hơn không ít!” Trương lão gia tử nghi ngờ bất định, ông cũng cảm thấy Kỳ lân huyết mạch của mình tiến triển.

Hai tay ông bắt đầu run rẩy, đứng sững tại chỗ với vẻ không thể tin được.

“Thế này là sao?!

Đây đúng là Kỳ lân huyết đằng.

Vậy cái mà tổ tiên Trương gia ta mang về... lại là cái gì?!” Ông cảm thấy quan niệm về thế giới của mình suốt nửa đời người đã sụp đổ, thảo nào ông mãi không tìm được Kỳ lân huyết đằng, hóa ra đặc trưng của huyết đằng mà lão tổ Trương gia truyền lại hoàn toàn là giả!

Vừa rồi đích thân ông uống thuốc Kỳ lân huyết đằng, Kỳ lân huyết mạch trong cơ thể quả thật có tiến triển.

Nhưng cây huyết đằng này căn bản không thần kỳ như những gì lão tổ Trương gia đã nói!

Thậm chí... ngay cả một chút thông tin cũng không khớp!

Vương chậm rãi thở dài, thản nhiên nói.

Chương 30

"Trương lão gia tử, tổ tiên Trương gia cố ý lừa gạt người đời, ngoài ông ra còn ai đi tìm Kỳ lân huyết đằng không?" Sắc mặt Trương lão gia tử âm trầm, "Không có.

Chẳng lẽ tổ tiên Trương gia ta căn bản không muốn hậu nhân đi tìm Kỳ lân huyết đằng sao." Trương lão gia tử thất thần lạc phách trở về phòng.

Vương thấy ông như vậy, liền cáo từ rời đi.

Trương Phàm Phàm đi an ủi Trương lão gia tử, nhưng ông lại đuổi cô đi, nói muốn ở một mình vài ngày.

Bất đắc dĩ, Trương Phàm Phàm đành phải cùng Vương rời đi.

Chuyện Quan Vũ hóa thi thành xà và Lỗ Vương Mộ, chỉ có thể đợi Trương lão gia tử bình tĩnh lại rồi hỏi sau.

Tối, hai người tùy tiện ăn cơm ở quán lẩu của Bàn Tử.

Vương nhìn ra Trương Phàm Phàm rõ ràng đang mất hồn, liền an ủi.

"Đừng thế nữa Phàm Phàm, Trương lão gia tử không yếu ớt đến vậy đâu." Trương Phàm Phàm im lặng không nói, mãi sau mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vương, nói.

"Có khả năng nào, năm đó người trở về Trương gia không phải lão tổ Trương gia của chúng ta không?" Trương Phàm Phàm nói một câu khiến người ta giật mình, một suy đoán hoang đường đến cực điểm, nhưng lại cho Vương một tia linh cảm lóe sáng!

Ai nói người trở về Trương gia nhất định là lão tổ Trương gia?

Nếu đó không phải lão tổ Trương gia, vậy người giả mạo lão tổ Trương gia lại là ai đây?

Về đến nhà, Vương lấy Hoài Nam Đồ ra.

Từ những dòng chữ nhỏ dày đặc trên đó, anh chính xác tìm thấy ghi chép liên quan đến Quan Vũ và Kỳ lân huyết đằng.

"Xưa có Huyết Kỳ lân, đậu trên cây huyết đằng, Kỳ lân chết đi máu rớt xuống cây huyết đằng, thế nên mới gọi là Kỳ lân huyết đằng." Vương toàn thân chấn động, chợt nhớ đến bức bích họa trong phòng phụ thờ ghi lại cảnh mọi người trừng phạt Kỳ lân!

"Trong Hoài Nam Đồ có ghi chép về Kỳ lân huyết đằng, cho thấy từ thời Tam Đế thượng cổ đã có Kỳ lân huyết đằng xuất hiện.

Vào thời Chiến Quốc, Lỗ Thương Vương trừng phạt Huyết Kỳ lân lại là chuyện gì?

Một con khác sao?", Vương không khỏi nổi da gà.

Hóa ra Huyết Kỳ lân không chỉ có một con!

"Cây huyết đằng phía sau Huyết Kỳ lân sở dĩ có thế thông thiên, là vì nhiễm Kỳ lân huyết mà phát sinh biến dị, như vậy hợp lý hơn nhiều.

Vậy cây Kỳ lân huyết đằng thông thiên đó, lại ở đâu." Vương cảm thấy mình sắp tiếp cận chân tướng, chỉ còn thiếu một điểm đột phá.

Ngay lập tức, anh lấy điện thoại ra bấm một dãy số, điện thoại nhanh chóng kết nối.

"Alo, Trương Văn." "Đại ca đây sao?

Em còn tưởng anh quên em rồi chứ." Đầu bên kia của Trương Văn rõ ràng có chút ồn ào, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng rao hàng của tiểu thương ngoài phố.

Vương nghiêng đầu kẹp điện thoại giữa vai và cổ, hai tay trải Hoài Nam Đồ ra, "Kể cho tôi nghe lịch sử của Trương gia, càng chi tiết càng tốt." Trương Văn im lặng.

Mãi một lúc sau mới nói.

"Được, anh đợi em mười phút, em tìm một chỗ yên tĩnh đã." "Ừ." Nói xong, Vương cúp điện thoại.

Chuyện liên quan đến bí sử Trương gia, Trương Văn cần tìm một nơi không có người, Vương có thể hiểu được.

Không lâu sau, Trương Văn gọi điện lại.

"Alo đại ca." "Bí mật của Trương gia em biết cũng không nhiều, em sẽ nói những gì em biết cho đại ca nghe." "Nói đi." Trương Văn suy nghĩ một lát, chậm rãi nói.

"Lịch sử Trương gia em có thể truy ngược đến thời Chiến Quốc, khi đó Trương gia chỉ là một thôn trang nhỏ." Mắt Vương sáng lên, Lỗ Thương Vương cũng là nhân vật thời Chiến Quốc, thời gian có thể khớp rồi.

"Năm đó binh hoang mã loạn, lòng người trong thôn Trương gia hoang mang, thanh niên đều ra ngoài đánh trận, trong thôn chỉ còn lại người già, trẻ nhỏ chờ chết.

Sau đó Trương gia thôn đón một nhân vật lớn, vị đại nhân đó là một quan cao trong triều đình nước Lỗ, hình như đang tìm kiếm gì đó gần Trương gia thôn.

Người trẻ tuổi duy nhất còn ở lại trong thôn là Qua Tử, vốn tuổi trẻ nhiệt huyết, ai mà chẳng muốn vì nước cống hiến sức lực?

Nếu không phải chân bị thương, hắn đã sớm lên chiến trường đánh giặc rồi.

Qua Tử nhìn thấy, nếu chuyện này làm tốt, nói không chừng sẽ có cơ hội thăng tiến nhanh chóng, thế là hắn tự nguyện xung phong dẫn đường cho vị đại nhân kia." "Không ai biết Qua Tử đã đưa vị đại nhân kia đi đâu.

Đến khi trở về, ba năm sau, Qua Tử đã cá chép hóa rồng, trở thành nghĩa tử của vị đại nhân đó.

Qua Tử thân phận cao quý nhưng cũng không quên gốc gác, ngược lại còn khiến thôn Trương gia ngày càng tốt hơn, nếu không Trương gia ta căn bản không thể tồn tại đến bây giờ.

Nhưng điều kỳ lạ là, Trương gia ta khi đó không hề có Kỳ lân huyết mạch.

Qua Tử một ngày nọ đột nhiên lại biến mất, mười năm sau mới trở về thôn Trương gia, mang theo một cây Kỳ lân huyết đằng lớn." Những lời sau đó của Trương Vãn, đại khái giống với những gì Trương Phàm Phàm đã nói trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

"Nhiều chuyện rồi, tôi chỉ biết có vậy thôi." "Được rồi, vất vả cho cậu." Vương cúp điện thoại, suy nghĩ nhất thời rối bời.

Theo lời Trương Vãn, Trương gia quả thực bắt đầu phát triển từ thời Chiến Quốc.

Lỗ Thương Vương cũng là nhân vật thời Chiến Quốc.

"Chuyện thi hóa xà đã xong xuôi, nếu có thể nhìn thấy hai chân người trong quan tài, nói không chừng chân tướng sẽ được hé lộ." Vương lẩm bẩm.

Vô số manh mối đan xen vào nhau, Vương chỉ cảm thấy đầu óc mình rối tung.

"Hoặc có lẽ Qua Tử, cũng là một trong hai con yêu xà kia không chừng." Anh viết tất cả manh mối ra, lập thành một danh sách.

“Thời Chiến Quốc: Thôn Trương gia, Lỗ Thương Vương, Trương Qua Tử, Kỳ lân huyết đằng, người thi triển bí thuật thi hóa xà.” Đây đều là các manh mối cùng thời kỳ.

Sau đó, không biết đã qua hàng trăm, hàng ngàn năm, có một thời kỳ có người Trương gia trong phòng phụ thờ và người thi triển bí thuật.

“Không đúng, cả hai niên đại đều có người thi triển bí thuật, giữa họ chắc chắn có mối liên hệ.” Vương chỉ cảm thấy mình đã bị cuốn vào một vòng xoáy bí ẩn kéo dài hàng ngàn năm, nhưng lại không có chút manh mối nào.

Trong lúc vô thức, Vương đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Đã ba ngày kể từ lần cuối cùng Vương đến thăm Trương lão gia tử.

Vương đẩy cửa đại viện Trương gia ra, đi đến trước phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc.” “Trương lão gia tử, cháu đây, Vương.” Mãi một lúc sau, tiếng Trương lão gia tử mới truyền ra từ trong phòng, “Vào đi cháu.” Vương lần đầu tiên bước vào trong phòng, đánh giá một lượt.

Đập vào mắt là một đại sảnh tiếp khách, Trương lão gia tử đang ngồi ở ghế chủ tọa.

Bên cạnh ông có một chiếc bàn trà cao ngang tay vịn ghế, phía bên kia bàn trà là một chiếc ghế làm bằng gỗ kim tơ nam mộc.

Chương 31

Vương ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề.

“Trương lão gia tử, cháu muốn hỏi ông vài chuyện.” Trương lão gia tử rót cho Vương một chén trà, “Cháu cứ nói.” “Không biết ông đã nghe nói chưa... chuyện thi hóa xà?” Tay Trương lão gia tử rõ ràng khựng lại, ngay sau đó ông lại bình thản nói.

“Không biết, đó là thứ gì vậy?” Vương cũng không vạch trần, ánh mắt tập trung nhìn Trương lão gia tử.

“Tính danh: Trương Chấn Thiên” “Tôn xưng: Trương lão gia tử” “Trạng thái: Cố gắng tỏ ra bình tĩnh” “Năng lực: Hoàng kim nhị chỉ, Kỳ lân huyết mạch” “Nội tâm: Hắn biết bí mật của Trương gia ta!

Thi hóa xà chỉ là bí mật mà các Linh trưởng đời trước mới biết, chẳng lẽ truyền nhân của kỳ thuật đó đã tìm ra Vương sao.” Vương uống một ngụm trà, làm ẩm cổ họng, bình tĩnh nói.

“Xin Trương lão gia tử nói thật, chuyện này liên quan đến Kỳ lân huyết đằng, không thể qua loa được.

Ông có biết trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có gì không?

Một con huyết thi sắp hóa xà, con huyết thi còn lại đã hóa xà và thức tỉnh rồi.” Trương lão gia tử toàn thân đột nhiên run lên, kinh ngạc nhìn Vương, chén trà “choang” một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan thành mảnh vụn.

“Cái gì?!” Vương khẽ mỉm cười, cũng không nói gì, cúi đầu uống trà.

Sắc mặt Trương lão gia tử lúc âm lúc tình, trong lòng dường như đang giằng xé kịch liệt.

Vương rốt cuộc là ai, ngay cả chuyện thi hóa xà cũng biết.

Chuyện này liên quan đến Kỳ lân huyết mạch, nếu mình không nói ra, nói không chừng Phàm Phàm sẽ không có cơ hội tìm được Kỳ lân huyết đằng nữa, vậy thì chuyện trở về chủ gia...

Không biết ngoài thi hóa xà ra, hắn còn biết những gì nữa.

Thôi, không nói ra có lẽ ngay cả Kỳ lân huyết đằng cũng không tìm được, nói gì đến chuyện trở về chủ gia.

Trương lão gia tử hạ quyết tâm, nhìn về phía Vương.

Mấy phút sau, Trương lão gia tử mới hơi bình tĩnh lại.

Ông nhìn Vương, trịnh trọng nói.

"Mỗi lời ta nói tiếp theo đều là bí mật của Trương gia ta, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài!" Vương gật đầu.

"Yên tâm." Mãi một lúc sau, Trương lão gia tử dường như chìm vào hồi ức, chậm rãi kể một câu chuyện.

"Vì huyết mạch Kỳ lân, người Trương gia ta có tuổi thọ dài hơn, lão hóa cực kỳ chậm chạp.

Chắc cháu đã nghe câu nói này rồi, 'người càng già càng sợ chết'." "Vốn dĩ Trương gia ta làm những chuyện không thấy ánh sáng, sau khi xuống mộ lâu ngày sẽ luôn dính phải vài thứ bẩn thỉu." Trương lão gia tử trên mặt có chút khó coi.

"Linh trưởng thứ tư của Trương gia khi về già ham sống sợ chết, đã tìm đến một chi phái hậu nhân giỏi kỳ thuật, lấy Kỳ lân huyết làm quà tặng để đổi lấy sự trường sinh bất tử.

Cuối cùng, truyền nhân kỳ thuật đã đồng ý, lột da sống của Linh trưởng thứ tư, moi tim ông ta, rồi phong ấn ông ta trong quan tài." Trương lão gia tử không có ý định nói tiếp.

Vương hỏi, “Rồi sau đó thì sao?” Trương lão gia tử dứt khoát hạ quyết tâm, kể ra chuyện xấu hổ đó.

“Một ngày nọ, một ngàn năm sau, một con thanh mãng khổng lồ đáng sợ đến Trương gia, dùng miệng ngậm cành cây, viết xuống đất một câu. ‘Ta chính là Linh trưởng thứ tư!’ Khi đó người Trương gia đều rất kinh ngạc, nhưng không ai tin, chỉ cho rằng đó là yêu quái từ núi rừng xuất hiện.” “Người Trương gia ta làm sao có thể để yêu quái làm càn?

Gia chủ đương thời trực tiếp dẫn người đánh chết con thanh mãng đó, chuyện này vẫn luôn được xem như một chuyện lạ để kể mua vui.

Lại qua vài ngày, một người hạ nhân trong thư phòng tìm thấy một quyển sách.

Trên đó ghi lại chuyện của Linh trưởng thứ tư Trương gia, hạ nhân lại liên tưởng đến con thanh mãng mấy ngày trước, lập tức sợ ngây người.

Trong miệng hắn lẩm bẩm ‘yêu xà, yêu xà’.

Có người phát hiện quyển sách dưới chân hạ nhân, đem chân tướng công bố ra, trên dưới Trương gia đều xôn xao.” “Cuối cùng, gia chủ lúc bấy giờ quyết định niêm phong chuyện sỉ nhục này, đồng thời đặt ra quy tắc rằng Kỳ lân huyết không được phép truyền ra ngoài, căn phòng thư phòng kia cũng bị khóa chặt, không còn ai được vào nữa.” Trương lão gia tử vừa nói xong chuyện này, uống một ngụm trà làm ẩm cổ họng.

“Sau đó, Trương gia ta và truyền nhân kỳ thuật kia kết thù hận sinh tử, người Trương gia cho rằng chi kỳ thuật đó đang sỉ nhục Trương gia, Linh trưởng với thân phận quý giá nhất lại biến thành một con trùng lớn, sao có thể nhịn được?

Trương gia suýt chút nữa đã giết sạch người của chi đó, ném họ vào hố phân, đồng thời bắt những người tham gia chuyện này phải giữ miệng như bình, chỉ có các Linh trưởng đời trước mới được biết." Vương hỏi: "Vậy sao lão gia tử lại biết được?" Trương lão gia tử cười khổ một tiếng, "Năm đó nếu không phải có mẹ của con bé, ta cũng là Linh trưởng, biết chuyện này cũng không có gì lạ.

Không, ta không hối hận, điều duy nhất ta hối hận là đã để Phàm Phàm sinh ra, khiến hai mẹ con phải chịu bao nhiêu khổ sở." Trương lão gia tử nói chuyện đau lòng, rõ ràng có chút cay đắng.

"Thôi chuyện đã đến nước này, nguyện vọng của ta chỉ còn lại một cái là trở về chủ gia mà thôi." "Thôi được rồi, ta tình cờ quen một người, chính là truyền nhân của chi đó, cháu đi tìm thử xem, nói không chừng có thể biết được vài manh mối." Vương ngạc nhiên quay đầu nhìn Trương lão gia tử, chỉ thấy ông lấy ra bút và giấy, viết xoẹt một địa chỉ.

"Tính danh: Trương lão gia tử" "Nội tâm: Ta đã nói tất cả bí mật định mang xuống mồ cho thằng nhóc này rồi, hy vọng nó đừng làm ta thất vọng a." Trương lão gia tử đưa tờ giấy cho Vương, "Đi tìm đi." Vương nhìn Trương lão gia tử một cái đầy ẩn ý, không nói gì.

Khi Vương nhận lấy tờ giấy, tiện thể rút ra một khả năng.

"Phát hiện Hoàng kim nhị chỉ, có trích xuất không?" "Xác nhận!" Vài giờ sau, Vương xuống máy bay riêng, theo địa chỉ Trương lão gia tử đưa, đi đến vùng núi lớn ở bán sơn khu Nộ Giang, đất Điền Nam.

Vùng đất Điền Nam từ xưa đã lưu truyền cổ thuật, độc trùng và những thứ khá quỷ dị.

Dọc đường đi, Vương thấy không ít độc trùng, nhưng vì huyết mạch Kỳ lân, độc trùng thấy Vương đều không dám đến gần.

Cứ thế, anh nhẹ nhàng thoải mái đi vào một trại tử ẩn sâu trong thung lũng.

Trong trại tử khói bếp lượn lờ, những căn nhà sàn cao thấp không đều được xây trên sườn núi, từng làn khói trắng bay ra từ cửa sổ bếp.

Cả trại tử bao phủ một tầng sương trắng, thỉnh thoảng có tiếng gà gáy chó sủa vang vọng.

Mang lại cho Vương một cảm giác như lạc vào Đào Nguyên.

Vương tháo kính râm, châm một điếu thuốc hút một hơi.

Chậm rãi nhả khói, anh sải bước đi vào trong thôn trại.

Dọc đường đi, anh thấy những đứa trẻ mặc trang phục Miêu tộc đang cười đùa, sau khi nhìn thấy Vương thì hiếu kỳ dừng lại, mở to mắt không ngừng đánh giá.

Cũng có những thiếu nữ Miêu tộc duyên dáng, sau khi thấy Vương thì ngượng ngùng né tránh.

Họ dường như đang bàn tán, nhưng Vương không hiểu ngôn ngữ Miêu tộc, liền không để ý nữa.

Còn về cách nói chuyện, Vương nhìn biểu cảm cũng đoán được khoảng bảy phần, căn bản không cần xem tài liệu.

Đi vào trong, Vương cứ ngỡ đây chỉ là một thế ngoại đào nguyên với phong tục dân dã thuần phác.

Theo địa chỉ Trương lão gia tử đưa, trước một căn nhà sàn hẻo lánh trong thôn trại, anh len lén nhìn qua cửa sổ và chứng kiến một cảnh tượng khó tin.

Trong phòng có một người trẻ tuổi tóc dài che mắt, trông như chưa tỉnh ngủ, da trắng bệch, gò má hóp vào trông có vẻ yếu ớt không chịu nổi gió.

Người đó trong tay cầm một cái đầu người máu me be bét, đang xử lý một thi thể mặc quần áo hiện đại, máu đỏ và óc trắng chảy lênh láng khắp sàn, một cái lưỡi hái cắm vào tim thi thể.

Chương 32

Khoảng cách giữa hai người chỉ hai ba mét, cứ thế nhìn nhau, không ai mở lời trước.

“Tính danh: Mông Da Trát” “Trạng thái: ” “Thân phận: Vu Cổ Địa Sư” “Năng lực: Trồng cổ, Hạ Bát Thuật trong Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật” “Nội tâm: Người ngoài?

Người ngoài đi vào đây, có chút quỷ dị a.” Chỉ thấy Vương dụi tắt đầu thuốc, đột ngột nói một câu, “Cậu có cần tôi giúp không?” Người trẻ tuổi đó lắc đầu, “Không cần.” Vương nhướn mày.

Hóa ra người trẻ tuổi gầy gò này nói được tiếng phổ thông.

Nhanh chóng xử lý xong thi thể, hắn từ trong lòng lấy ra một cái lọ nhỏ, thổi một tiếng huýt sáo kỳ dị.

Sau đó, từ chỗ cổ thi thể bị đứt lìa, một con kim tàm máu me be bét chui ra, uốn éo cơ thể rồi chui trở lại vào trong lọ.

“Danh xưng: Kim Tàm” “Trạng thái: Hài lòng thỏa mãn” “Năng lực: Có thể trị bách bệnh và là cổ trùng có ích, nhưng cứ ba năm phải ăn một người, nếu không sẽ chết.” Hắn ngẩng đầu lau đi vết máu còn sót lại trên mặt, “Người ngoài à, lạc đường rồi sao?” Dường như hắn căn bản không để tâm chuyện giết người bị Vương phát hiện.

Vương mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một đoạn Kỳ lân huyết đằng.

Đó là đoạn còn sót lại khi anh sắc thuốc cho Trương Phàm Phàm.

“Kỳ lân huyết đằng?!” Mông Da Trát toàn thân chấn động, ánh mắt nhìn Vương cũng bắt đầu cảnh giác.

“Tính danh: Mông Da Trát” “Nội tâm: Người Trương gia?

Sao lại có Kỳ lân huyết đằng.

Có người tiết lộ tin tức của mình sao, để phòng vạn nhất cứ ra tay trước cho mạnh!" Một con nhện đen có chấm đỏ trên bụng, từ trong ống quần của Mông Da Trát bò ra.

"Danh xưng: Độc Cổ Huyết Chu" "Năng lực: Huyết chu cực độc vô cùng, sở hữu hai cái răng nanh đầy độc dịch, nếu bị cắn trúng sẽ lập tức bạo thể mà chết, là vật kịch độc." "Điểm yếu: Độc trùng thuộc âm, đặc biệt sợ tất cả vật mang dương khí." Vương đầy ẩn ý nhìn Mông Da Trát, mặc cho Độc Cổ Huyết Chu đâm răng nanh xuyên qua da mình.

Chỉ thấy con Độc Cổ Huyết Chu kia đột nhiên run rẩy kịch liệt, toàn thân co giật!

Phát ra một tiếng rít khàn khàn, ngay sau đó mềm nhũn đổ vật xuống đất, bất động.

Độc Cổ Huyết Chu, sau khi dính Kỳ lân huyết thì chết ngay lập tức!

Mông Da Trát lập tức như gặp đại địch, "Quả nhiên là người Trương gia!" "Tính danh: Mông Da Trát" "Nội tâm: Người Trương gia vậy mà lại tìm đến đây, ai đã tiết lộ tin tức, Trương lão gia tử sao?

Đáng lẽ lúc đó không nên tin tưởng." Chỉ thấy Vương từ trong túi lấy ra một tờ giấy trắng gấp lại, ném cho Mông Da Trát.

Mông Da Trát cảnh giác nhìn Vương một cái, sau đó mở tờ giấy trắng ra, trong mắt lúc âm lúc tình.

Đó chính là địa chỉ Trương lão gia tử đưa cho Vương, Mông Da Trát cũng nhận ra nét chữ của Trương lão gia tử.

Vương ngồi trong nhà Mông Da Trát, uống một ngụm trà dầu Miêu gia, thản nhiên nói: "Truyền nhân của chi các cậu không còn

nhiều nữa phải không?" Mông Da Trát hai mắt vô thần, "Ngoài tôi ra, còn hai người nữa." Sau khi Mông Da Trát biết Vương sở hữu Kỳ lân huyết mạch, hắn hoàn toàn không còn ý định phản kháng.

Kỳ lân huyết mạch là khắc tinh của Vu Cổ Địa Sư, nếu không năm đó cũng sẽ không bị người Trương gia giết thảm đến vậy.

"Tôi biết rồi, không gì hơn là thi hóa xà, môn bí thuật đó hiện đã thất truyền rồi, có giết tôi tôi cũng không biết." Vương nhìn về phía Mông Da Trát.

"Tính danh: Mông Da Trát" "Nội tâm: Mình thật sự không biết bí thuật đó, nếu đạo hạnh của mình cao thâm hơn một chút thì đã trực tiếp đi Hiến Vương Mộ tìm rồi, đâu cần phải ẩn cư trong rừng núi làm gì?

Hơn nữa, sư tôn lúc còn sống có truyền lại rằng trong Hiến Vương Mộ có Hoài Nam Đồ.

Đó chính là chí bảo ba quyển hợp nhất, có thể giải đáp trường sinh a!" Vương sững sờ, Hiến Vương Mộ?

Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc Điền Nam?

Nơi đó vậy mà lại có Hoài Nam Đồ sao.

Lòng hiếu kỳ của Vương đối với Hiến Vương Mộ trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Hiến Vương Mộ nói không chừng có thể giải mã bí mật thi hóa xà, và có được quyển Hoài Nam Đồ thứ hai.

Trước đây, anh cứ nghĩ Hoài Nam Đồ chỉ có một quyển.

Lời giới thiệu về Hoài Nam Đồ có ghi "chứa đựng đại bí trường sinh", nhưng Vương đã tỉ mỉ nghiên cứu một hồi lại không có bất kỳ manh mối nào.

Hóa ra Hoài Nam Đồ cần phải tập hợp đủ ba quyển, ba quyển hợp nhất, mới có thể giải đáp đại bí trường sinh!

Hiến Vương Mộ, Vương nhất định phải đi!

Ngoài dự liệu của Mông Da Trát, Vương nói.

"Có một vấn đề này, tôi có Kỳ lân huyết mạch, tất cả độc vật đều không thể đến gần tôi.

Có tôi ở đây, đi Hiến Vương Mộ một chuyến thì có gì khó khăn đâu?" Mông Da Trát sững sờ, "Anh cũng biết Hiến Vương Mộ sao?" Ngay sau đó mắt hắn chợt sáng lên.

À, đằng nào anh ta cũng muốn giết mình thì mình cũng không chống cự được, chi bằng hợp tác một phen, đi Hiến Vương Mộ một chuyến cũng coi như hoàn thành tâm nguyện.

"Thành giao!" Mông Da Trát cười từ tận đáy lòng, theo nghi lễ của địa phương, hắn vươn tay về phía Vương.

Vương nhướn mày, "Chà, tự dâng đến cửa rồi sao?" Anh không chút do dự nắm lấy tay Mông Da Trát.

"Phát hiện năng lực: Hạ Bát Thuật trong Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật, có trích xuất không?" "Xác nhận!" "Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật là bí pháp truyền đời của Vu Cổ Địa Sư, Thượng Bát Thuật là Vu, Hạ Bát Thuật là Cổ!" Vương chợt hiểu ra, thi hóa xà chắc chắn là một trong những kỳ thuật của Thượng Bát Thuật!

Anh không khỏi càng thêm hiếu kỳ về chi Địa Sư, chỉ riêng một bí thuật thi hóa xà đã tạo ra ảnh hưởng không thể xóa nhòa đối với Trương gia.

Vậy những bí thuật kỳ quái khác cùng nằm trong Thượng Bát Thuật với thi hóa xà, lại sẽ quỷ dị đến mức nào.

Ba ngày sau, hạ du Nộ Giang.

Mông Da Trát nhìn cuộn mật tịch da người trong tay, đối chiếu với cảnh vật xung quanh, quay đầu lớn tiếng nói với một cô gái.

"Đi thêm khoảng ba bốn dặm nữa là lên bờ, chú ý giữ vững phương hướng!" Một cô gái thanh tú mặc trang phục Miêu tộc đang chèo thuyền, vẻ mặt đầy không tình nguyện.

Có ai làm anh trai như vậy không, lại để em gái ruột chèo thuyền cho mình ngồi thư thái?

Đôi mắt cô gái sâu thẳm như màn đêm, mái tóc đen nhánh tết bím vắt trên vai, dáng người uyển chuyển, làn da trắng nõn.

Đó là em gái ruột của Mông Da Trát, Mông Da Lệ.

Cả chi Vu Cổ Địa Sư chỉ còn lại hai huynh muội truyền nhân.

Vương nằm trên bè tre nhìn trời, châm điếu thuốc hút một hơi.

Ánh mắt Mông Da Lệ rơi vào người Vương, đầy vẻ hiếu kỳ.

Khoảng nửa giờ sau, Mông Da Trát đột nhiên chỉ vào một lùm cây bên cạnh.

"Quả nhiên có cây tử thạch cổ cong cổ, nhanh cập bờ đi, đến nơi rồi!" Vương đứng dậy, nhìn về phía thung lũng sau cái cây cổ thụ mà Mông Da Trát chỉ.

Chương 33

"Nửa ẩn nửa hiện, nửa bay nửa tiềm, long mạch sâu dài uốn lượn, nơi này thật kỳ lạ a." Vương nhìn hướng đi của long mạch trong thung lũng, như thể có một con rồng lớn đang cuộn mình trong đó, muốn bay lên trời lại như muốn chui xuống đất, khiến người ta không thể nào đoán biết.

Anh kéo ba lô leo núi lên bờ, trong lòng không khỏi cảnh giác thêm vài phần.

Mông Da Trát neo bè tre vào bờ, vội vàng cùng Mông Da Lệ theo kịp bước chân của Vương, "Không có bản đồ mà không sợ bị lạc sao?" Vương liếc nhìn hắn một cái.

"Đi về hướng tây bắc khoảng mười dặm đường?" Mông Da Trát sắc mặt biến đổi, bị Vương làm cho kinh ngạc, lẩm bẩm.

"Cũng có chút tài năng đấy chứ." Mông Da Lệ nhìn cuộn mật tịch da người trong tay Mông Da Trát, tự lẩm bẩm, "Biết Quan long mạch, thật thần bí." Dọc đường đi Vương đều không nói gì, Mông Da Lệ chỉ cảm thấy trên người Vương tràn đầy vẻ thần bí.

Giữa rừng núi cỏ cây rậm rạp, từng tầng sương trắng lãng đãng, tiếng côn trùng vo ve, tiếng chim hót líu lo.

Hai vị truyền nhân Địa Sư suốt đường đi đều im lặng, vì họ phải dốc toàn bộ tinh thần đối phó với lũ côn trùng khó lòng đề phòng trong rừng.

Không lâu sau, chỉ nghe Mông Da Lệ "bịch" một tiếng ngã xuống đất, ngay sau đó kinh ngạc bất định nói.

"Nhìn cái gì đó?!" Vương và Mông Da Trát vội vàng đi đến, vạch

đám cỏ rậm rạp ra.

Bên trong đám cỏ, có một cái xác ướp bọc vải nằm đổ trên đất, từng con côn trùng vỏ mềm đang bò lúc nhúc trên lớp vải, sau khi thấy Vương thì điên cuồng trốn vào đám cỏ, vài giây sau liền biến mất.

"Danh xưng: Thi Vưu" "Trạng thái: Hoàn toàn khô héo" "Thuyết minh: Phương thức hạ táng đặc biệt của Cổ Điền quốc, khi người còn sống thì nhét trứng trùng vào miệng, toàn thân bọc vải sa rồi bị làm cho ngạt thở sống, đợi sau khi trùng nở sẽ ăn sạch nội tạng người, thông thường dùng để Vu Cổ Địa Sư nuôi cổ trùng." Vương nghĩ thầm, Cổ Điền quốc đáng lẽ đã biến mất từ hàng ngàn năm trước, Thi Vưu sao lại xuất hiện trên mặt đất được.

Mông Da Trát sắc mặt ngưng trọng nói.

"Tôi cũng không biết, từ trước đến giờ chưa từng thấy." Vương đầy ẩn ý nhìn Mông Da Trát một cái.

"Tính danh: Mông Da Trát" "Nội tâm: Thi Vưu lại xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ Hiến Vương Mộ đã xảy ra biến cố." Vương nói, "Quên chuyện Thi Vưu đi, đi thôi." Anh còn không quay đầu lại, cứ thế đi về hướng tây bắc, hai người Mông Da Trát nhìn nhau, vội vàng đi theo.

Thi Vưu vốn là dược liệu nuôi cổ trùng của Vu Cổ Địa Sư, Mông Da Trát vì sao lại muốn che giấu chuyện này?

Vương lắc đầu.

Chỉ cần không liên quan đến Vương, Mông Da Trát có che giấu hay không cũng không quan trọng.

Nhưng nếu hắn có ý đồ với Vương, Vương cũng không ngại để hắn biết thế nào là sợ hãi.

Lại đi thêm khoảng hai ba giờ, sương mù trong rừng dần trở nên dày đặc.

“Hú...” Mông Da Lệ chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên nổi da gà, như thể bị âm phong thổi qua tai vậy.

Cô bé đột nhiên quay đầu lại.

“Cũng không có gì.” Mông Da Trát quay đầu hỏi, “Sao thế?” Mông Da Lệ lòng còn sợ hãi lắc đầu, “Không sao, chắc là em cảm giác nhầm.” Chỉ thấy Vương một mình đi phía trước, bóng dáng anh dần biến mất trong màn sương dày đặc.

Mông Da Trát nhìn bóng lưng Vương, vội vàng nói.

“Đi nhanh lên, không đi nữa là không theo kịp đâu.” Trước mắt sương mù mịt mờ, căn bản không nhìn rõ được gì.

Mông Da Trát kéo tay Mông Da Lệ đuổi theo, “Vương, Vương!” Tiếng gọi của hắn như chìm vào màn sương dày đặc, bị sương mù nuốt chửng mà biến mất.

“Hú...” Tiếng quỷ gào lúc trước vang bên tai Mông Da Lệ, lại một lần nữa vang lên, lần này Mông Da Lệ lập tức nắm chặt tay Mông Da Trát.

“Anh, tiếng động lúc nãy...” Mông Da Trát nghiến răng, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, “Sợ là gặp phải thứ không sạch sẽ rồi.” Đột nhiên, từ trong màn sương dày đặc bốn phía, tiếng quỷ gào lại vang lên một lần nữa, như thể ở rất xa, lại như thể ngay bên cạnh hai người.

“Đừng sợ, yên tâm!” Mông Da Trát như đang tự trấn an, từ trong lòng lấy ra một cái trống nhỏ, ngồi xuống đặt nó lên đất.

Từ trong trống bò ra một con bọ ngựa đen có thân hình to lớn, nó ưỡn người ra, nhìn chằm chằm xung quanh với vẻ hung dữ.

“Có Huyền Cổ Đường Lang này, chắc là sẽ an toàn hơn một chút rồi, em gái.” Chưa đợi Mông Da Trát nói hết lời, bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh hãi của Mông Da Lệ.

“A!!” Mông Da Trát theo phản xạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con Thi Vưu toàn thân khô héo để lộ phần mặt ra ngoài, dán chặt vào mặt Mông Da Trát!

Đồng tử của Mông Da Trát đột nhiên co rút, chưa kịp phản ứng, chỉ thấy mặt con Thi Vưu đó đột nhiên nổ tung, từ bên trong chui ra một con quái trùng mặt người, trực tiếp dùng những chiếc vuốt dày đặc chụp lấy đầu Mông Da Trát!

Ngay sau đó, từ bốn phía trong màn sương dày đặc, nhiều Thi Vưu hơn nữa đi ra, phần mặt của chúng đều nổ tung, lộ ra từng con trùng mập ú.

Những con trùng đó trông giống rết béo mập, nhưng da lại trắng bệch, không có chân, chỉ có từng ngón tay xếp thành hàng ở hai bên không ngừng uốn éo.

Mông Da Lệ sợ hãi ngã quỵ xuống đất, tuyệt vọng nhìn xung quanh, phát ra tiếng thét chói tai cuối cùng đầy kinh hãi.

“A!!” Tiếng thét chói tai truyền đi rất xa, cho đến khi lọt vào tai Vương, anh nghi ngờ quay trở lại.

Chỉ thấy huynh muội Mông Da đang ngồi trên đất, không biết đang làm gì.

Vương đi tới.

“Có chuyện gì vậy?” Mông Da Trát cười với Vương nói, “Không có gì, vừa rồi em gái tôi đi đường bị vấp, tưởng là gặp phải thứ gì đó.” Vương gật đầu, không hỏi nữa.

Anh tiếp tục đi thẳng về phía trước, huynh muội Mông Da đi theo bên trái bên phải, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ, như thể đã mất đi linh hồn.

Đột nhiên, một biểu cảm cực kỳ tham lam và xấu xa xuất hiện trên

khuôn mặt của cả hai, chúng nhìn chằm chằm vào sau gáy Vương, như thể đang nhìn thấy một món ngon vật lạ.

Miệng Mông Da Trát nứt ra, cười đến mức lộ hết hàm răng, hơi thở hắn dần trở nên gấp gáp, ánh mắt càng thêm tham lam.

"Chắc không đi được xa nữa đâu nhỉ, không nhanh lên sao?" Vương đột ngột quay đầu hỏi.

Chỉ thấy Mông Da Trát đột nhiên đổi sang vẻ mặt bình tĩnh kia, lúc này hắn trông không khác gì người bình thường, "Cũng sắp rồi, chắc là nhanh thôi." Vương gạt những tán lá rậm rạp trước mặt, cảnh tượng đột nhiên trở nên khoáng đạt.

Phía trước là một hồ nước yên tĩnh, Mông Da Trát chỉ vào phía vách đá dựa vào hồ nước, "Chỗ đó không phải có một cái hang sao?

Lối vào chắc là ở đó." Vương lắc đầu, "Không phải chỗ đó, nhìn ra phía sau đi." Hai huynh muội Mông Da đồng loạt quay nhìn về phía sau vách đá, chỉ thấy trên thung lũng phía sau, có một khối vách đá dựng đứng, ở giữa vách đá mọc đầy cỏ dại và cây khô, Mông Da Trát nheo mắt nhìn.

"Lối vào có thể ở trên vách đá.

Hả?!" Mông Da Trát kinh ngạc, dường như hắn thực sự nhìn thấy, ở vị trí cỏ dại rậm rạp kia lấp ló một cái hang nhỏ cao nửa người!

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn Vương, "Không phải chứ, anh đều biết hết sao?" Một đỉnh núi, một thung lũng, hai bên cách nhau cả trăm mét, Vương ngay cả cái hang động cách xa trăm mét cũng nhìn thấy sao?

Mông Da Trát khôi phục lại vẻ mặt như trước, lúc này hắn dường như lại biến thành truyền nhân Địa Sư học nghệ không tinh thông, bị Vương khắc chế sâu sắc.

Vương không phủ nhận, từ trong ba lô leo núi lấy ra một cái phi hổ trảo, đi một vòng lớn đến chỗ gần vách đá nhất.

“Tôi đã xem địa thế rồi, nếu đi đường thủy, nói không chừng bên trong có yêu quái.

Tôi sẽ đi vòng qua vách đá, vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực.” Sau đó, anh vung mạnh một cái, ném phi hổ trảo ra.

Chỉ thấy phi hổ trảo sắc nhọn, vừa vặn móc vào một cành cây mọc ngang, Vương kéo thử hai cái, xác nhận rất chắc chắn rồi vẫy tay ra hiệu với hai người nói.

“Tôi sẽ đi lên trước.” Vương chưa nói hết lời thì dừng lại, nhìn thấy sắc mặt hai người trở nên khó coi.

Chương 34

Đang nhìn xuống chân mình, Vương theo phản xạ nhìn xuống dưới.

Một con Thi Vưu nổi lên từ hồ nước, não bộ từ trong ra ngoài bị phá vỡ, từ bên trong chui ra một con trùng dài to bằng nửa cái đùi.

Đột nhiên, Vương chạm mắt với con trùng.

Con trùng đó đột ngột ngừng uốn éo, nhìn Vương, cong thân mình cười một cách âm trầm.

Không sai, trong cảm nhận của Vương, con trùng đó quả thực đang cười với anh.

Chính là con trùng trắng lớn mà huynh muội Mông Da vừa gặp trong màn sương mù!

"Danh xưng: Thi Dũng" "Năng lực: Thi trùng được Vu Cổ Địa Sư nuôi dưỡng thông qua Thi Vưu, thích ăn thịt thối, răng cưa quanh miệng chứa kịch độc." "Điểm yếu: Sợ tất cả vật thể mang dương khí." Sau khi Vương quay người đi, huynh muội Mông Da đột nhiên lại biến thành vẻ mặt lúc nãy, trông như hai tiểu quỷ đòi mạng từ âm gian.

Chúng từng bước từng bước di chuyển về phía Vương, những ngón tay giấu trong tay áo bị vặn vẹo một cách bất thường.

Lúc này, bóng lưng của Vương vừa vặn đối diện với chúng.

Phía trước, Thi Dũng quỷ dị.

Phía sau, huynh muội Mông Da không biết vì sao lại biến thành bộ dạng như lệ quỷ.

Chỉ nghe Mông Da Trát lẩm bẩm một cách âm lãnh độc ác, trong giọng điệu của hắn không hề che giấu sự tham lam.

“Huyết Kỳ lân...

Kỳ lân huyết mạch, ta muốn... ta muốn Kỳ lân huyết!” Vương bị Thi Dũng làm kinh sợ, mắng một tiếng, trực tiếp vươn chân đạp nát đầu Thi Dũng.

Chỉ nghe một tiếng “bẹp”, một mảng chất lỏng màu trắng trứng đột ngột vỡ tung bắn tung tóe khắp đất.

Vô số ngón tay của Thi Dũng không theo quy luật nào mà điên cuồng uốn éo, sau đó nó đột ngột duỗi thẳng, rồi nằm thẳng cẳng trên đất.

“Đi thôi.” Vương bình phục lại tâm tình, quay đầu nói với hai người.

Chỉ thấy sắc mặt hai huynh muội Mông Da khó coi, ngây dại gật đầu.

Vương chỉ cho rằng họ bị Thi Dũng dọa sợ, liền không để ý nữa.

Anh kéo sợi dây phi hổ trảo, từng bước từng bước trèo lên vách đá cao tới ba mươi mét.

Độ cao đó tương đương với một tòa nhà tám tầng.

Huynh muội Mông Da nhìn nhau một cái đầy ngưng trọng, chỉ nghe Mông Da Lệ thấp giọng lo lắng nói.

“Anh, em cảm thấy hai chúng ta không chơi lại Vương, có nên không...” Mông Da Trát đột nhiên kéo vạt áo cô bé, “Suỵt.

Sắp đến địa bàn của Hiến Vương rồi, chúng ta còn sợ gì nữa?” Nói xong, Mông Da Trát nhìn về phía Vương, trong mắt lộ rõ sát ý.

Mông Trát Lệ lập tức thay đổi sắc mặt, theo sau Vương, bò vào

động trên vách đá.

"Ôi trời." Sau khi anh em Mông Da tiến vào cửa động, lập tức ngẩn người trước cảnh tượng trước mắt.

Không ngờ, toàn bộ bên trong thung lũng lại rỗng tuếch!

Vương cũng sững sờ.

Sau khi trải qua lăng mộ Tống Anh Tông và Thất Tinh Lỗ Vương Cung, anh đã quen với những chuyện quỷ dị.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong ngọn núi rỗng này, anh vẫn không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Đập vào mắt là toàn bộ bên trong hang núi được chạm khắc một bức bích họa cực kỳ sống động!

Trên đỉnh hang là hình ảnh một người đàn ông đội vương miện vàng.

Chỉ riêng con mắt của người đàn ông đó đã rộng hơn một mét.

Vương miện dường như đang phát sáng, nhìn kỹ sẽ thấy từng con tằm vàng chui ra từ trên đỉnh đầu!

Ánh mắt người đàn ông hung dữ, bên dưới ông ta là một ngai vàng được chất đống từ những đầu người đẫm máu.

Vương chợt nhìn thấy từ đống đầu người có một miếng ngọc bội bạch ngọc không mắt, trên đó viết một chữ lớn: TRƯƠNG!

Hóa ra ngai vàng này được chất đống từ đầu lâu của người Trương gia!

Một cánh tay của người đàn ông đang nắm một cuộn da người, cánh tay còn lại bị một con Thanh Mãng lớn thay thế, con Thanh Mãng đó như thể mọc ra từ cánh tay người, đang hung tợn nhìn chằm chằm Vương!

Phía sau ông ta là vô số nô bộc quần áo rách rưới, quỳ bái cực kỳ thành kính, coi người đàn ông như thần linh.

Vương nhìn kỹ. [Tên: Hiến Vương Đồ] [Lịch sử: Bắt nguồn từ nước Cổ Điền thời cổ đại, một bức bích họa siêu lớn được xây dựng hao tốn vô số nhân lực] Vương kinh hãi, không ngờ người được vẽ trong bức tranh lại là Hiến Vương!

Vậy con Thanh Mãng ở cánh tay trái lại đại diện cho điều gì?

Vương nhanh chóng bình phục tâm tình, tiếp tục nhìn xung quanh.

Từng bậc thang đá được khắc dọc theo vách đá dần dần kéo dài xuống, chìm vào dòng sông dưới đáy thung lũng.

Trong dòng sông dường như có những vì sao lấp lánh, chiếu sáng toàn bộ bên trong thung lũng.

Sâu trong trung tâm dòng sông, có một bóng đen khổng lồ.

Vương đoán đó có lẽ là lối vào lăng mộ Hiến Vương.

Anh lại cẩn thận nhìn thứ đang phát sáng trong nước. [Tên: Bạch Ngọc Thi Kén] [Trạng thái: Đã vỡ] [Ghi chú: Là thi kén được phu hóa thủy quỷ bởi một mạch Địa Sư vu cổ, vừa mới vỡ] "Xem ra trong sông đều là thủy quỷ, may mà tôi có Truyền quốc ngọc tỷ trong người, không sợ những thứ này." "Nhưng 'vừa mới vỡ' nghĩa là gì, chẳng lẽ phía trước có người khác?" Vương lẩm bẩm.

Vừa định cất bước đi xuống bậc đá, chỉ nghe Mông Trát Lệ phía sau nói: "Anh nhìn xem, trong nước có phải giống như từng con cá đang phát sáng không?" "Thật bội phục cao nhân xây mộ này, làm cho dòng sông giống như bầu trời vậy." Bước chân của Vương chợt dừng lại.

Anh chợt nhớ đến bức bích họa trong Lỗ Vương Cung, một người đàn ông đeo ngọc bội họ Trương, đang quỳ bái trước huyết đằng

thông thiên trên không trung, xung quanh huyết đằng có từng con cá đang bay lượn trên trời!

Anh chợt nhận ra, nếu bức họa kia không phải là bầu trời thì sao?

Nếu coi bầu trời là dòng sông, cá bay là những thứ phát sáng trong nước, và lăng mộ Hiến Vương trong nước là huyết đằng thông thiên.

Vậy chẳng phải có thể đối ứng từng cái một sao!

Chương 35

Người Trương gia tiên nhân trong Lỗ Vương Cung, có lẽ đã đến lăng mộ Hiến Vương!

"Chắc chắn bên trong có bí mật liên quan đến huyết đằng Kỳ Lân!" Ngay sau đó Vương lại nghĩ, chỉ cảm thấy lưng lạnh toát, nổi hết da gà.

"Không đúng rồi, người Trương gia tiên nhân là nhân vật xuất hiện thời Chiến Quốc, còn Hiến Vương lại là bạo quân thời nhà Hán." "Thời đại giữa hai người này cách nhau tận nghìn năm!" Một suy đoán đáng sợ hiện lên trong đầu Vương.

"Người Trương gia tiên nhân đã đến đây, sau đó Hiến Vương cũng chọn lăng mộ táng ở nơi này!" Nếu quả thật như vậy, vậy rốt cuộc nơi này có bí mật gì mà có thể hấp dẫn hai kỳ nhân cách nhau nghìn năm đều đến đây?

Lòng Vương chấn động, vội vàng đi xuống bậc đá.

"Đi nhanh lên!" Anh em Mông Da hoàn hồn, bước theo Vương.

Chỉ nghe Mông Trát Lệ nói với Vương: "Thứ dưới nước đó tôi hình như đã thấy trên tàn quyển điển tịch tổ sư gia truyền lại, thứ đó gọi là thủy quỷ.

Đi chậm thôi, xa quá tôi không cứu cậu được đâu!" Vương không quay đầu lại, "Không cần, tự vệ là được!" Mông Trát Lệ vừa nãy còn nói dối là không biết Thi Vưu, giờ lại chủ động khai thật thủy quỷ dưới nước, rốt cuộc cậu ta đang toan tính gì.

Nhưng Vương hiện tại không có tâm tư để ý đến chuyện đó, chỉ vội vàng tiến vào lăng mộ Hiến Vương để tìm hiểu rốt cuộc.

Vương đi đến bậc đá cuối cùng, lấy ra túi chân không trong ba lô và bỏ tất cả đồ đạc vào.

Ngay sau đó, anh "tõm" một tiếng nhảy xuống nước.

Chợt mở mắt ra, suýt nữa thì anh nhổ hết không khí trong miệng ra.

Chỉ thấy trước mắt anh, dày đặc toàn là những quái vật thân cá mặt người, đang bơi về phía Vương!

Thân thể quái vật giống như cá sông, nhưng khuôn mặt người lại khác nhau.

Có con trông giống ông già tóc bạc phơ, có con lại như đứa trẻ ba tuổi, có con thì thiếu mất nửa cái đầu.

Ngoại trừ thân cá, điểm chung duy nhất là sắc mặt chúng trắng bệch, hoàn toàn không thấy một chút huyết sắc nào, ánh mắt trống rỗng. [Tên: Thủy quỷ] [Lịch sử: Do Địa Sư Vu cổ dùng bí pháp phong kín thân cá và đầu người làm một, hấp thu âm khí rồi ban dương khí, âm dương giao thoa trở thành thủy quỷ.] [Năng lực: Thủy quỷ không biết đau đớn, không biết no đói, sẽ gặm sạch tất cả thịt thối] [Điểm yếu: Rất sợ ánh sáng mặt trời, rất sợ dương khí] Vương không nói hai lời, trực tiếp lấy ra Truyền quốc ngọc tỷ từ trong lòng.

Truyền quốc ngọc tỷ lập tức tản ra từng trận dương khí, mơ hồ như có một tiếng long khiếu vang vọng bên tai Vương, dọa lũ thủy quỷ liên tục lùi lại.

Đột nhiên, chỉ thấy ở một bên khác của mặt nước đột nhiên rơi xuống mấy khối thịt tươi dính máu.

Một đám thủy quỷ như phát điên lao về phía thịt tươi, há cái miệng đáng sợ ra gặm nhấm, cắn xé những con thủy quỷ khác cũng không hề hay biết.

Vương vừa kịp nhìn thấy, một con thủy quỷ đã cắn bay gần nửa đầu của một con thủy quỷ khác.

Sau đó, chỉ nghe phía sau vang lên hai tiếng "tõm".

Vương quay đầu nhìn sang, thấy anh em Mông Da đã nhảy xuống nước.

Chỉ thấy Mông Trát Lệ chỉ mặc một chiếc quần đùi, quần áo còn lại để trong một túi da dê.

Còn về Mông Trát Lệ thì cũng tương tự.

Mông Trát Lệ lườm Vương một cái đầy xấu hổ, che thân thể lại, tăng tốc bơi xuống đáy nước.

Vương thấy vậy, nhanh chóng bơi theo hai người.

Anh quay đầu nhìn về trung tâm hồ, nơi đó có một trụ đá hình bầu dục khổng lồ, hình dáng tương tự huyết đằng thông thiên. [Tên: Nộ Giang Thanh Mãng] [Trạng thái: Đang ngủ say] [Thời kỳ: Thượng cổ] [Ghi chú: Hút Mẫu khí để sinh tồn, trải qua hàng ngàn năm không chết, là vật đại hung chân chính!] Đồng tử Vương chợt co rút, chỉ cảm thấy tứ chi lập tức cứng đờ.

Hóa ra đó không phải trụ đá, mà là một con Nộ Giang Thanh Mãng đang cuộn mình thành hình trụ!

Nó đã ngủ say bao nhiêu năm không biết, đến nỗi trên người phủ đầy bụi bẩn, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng của con mãng.

Còn về Thiên địa mẫu khí.

Trong viên phỉ thúy minh châu mà Vương có được ở lăng mộ Tống Anh Tông, cũng cất giấu một đoàn Thiên địa mẫu khí.

Vương không khỏi thắc mắc.

Dường như các đại sư phong thủy, tinh quái yêu vật đều đặc biệt yêu thích Thiên địa mẫu khí.

Vậy Thiên địa mẫu khí rốt cuộc để làm gì?

Đợi xong chuyện này, về nhà phải nghiên cứu kỹ về Thiên địa mẫu khí mới được.

Vương nhìn Nộ Giang Thanh Mãng một cái thật sâu, tăng tốc bơi xuống đáy nước.

Mông Trát Lệ một tay cầm túi da dê, một tay ra sức quạt nước về phía trước.

Cậu ta nhìn thoáng qua đàn thủy quỷ đang gặm thịt tươi ở phía trên, rồi lại quay đầu nhìn Vương, dùng đầu ra hiệu lên trên.

Ý là bảo Vương nhanh bơi đi.

Vương quay đầu nhìn đàn thủy quỷ, chỉ thấy sau khi chúng gặm hết thịt tươi, đang dùng một góc độ quỷ dị quay đầu lại, đồng loạt dùng ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm ba người.

Ngay lập tức, đàn thủy quỷ nhanh chóng vặn vẹo thân cá bơi về phía Vương và những người khác, nhưng lại dừng lại cách Vương khoảng ba mét, không dám tiến lại gần.

Anh em Mông Da Trát kinh ngạc giảm tốc độ, cố gắng bơi sát Vương một chút.

Bị thủy quỷ cắn một miếng không chỉ bị xé rách một mảng thịt lớn, mà âm khí trong thân thể thủy quỷ còn đủ để lấy mạng hai người họ.

Vừa nãy Vương vô tình ‘chạm’ vào Mông Trát Lệ.

Anh theo bản năng nhìn sang. [Tên: Mông Trát Lệ] [Nội tâm: Vương rốt cuộc có bảo vật gì mà khiến đàn thủy quỷ không dám đến

gần?

Ai nha, thật phiền phức, sớm biết vậy đã không dựa sát vào anh ta rồi] Lại quay đầu liếc Mông Da Trát một cái. [Tên: Mông Da Trát] [Nội tâm: Vương quả nhiên thâm sâu khó lường.

Xem ra không thể tiến hành theo kế hoạch ban đầu nữa, nhanh chóng bơi vào lối vào đi, những chuyện còn lại tính sau] Vương khẽ nhướng mày, kế hoạch ban đầu, chẳng lẽ hai anh em này định liên thủ hãm hại anh một phen sao.

Hy vọng họ đủ thông minh một chút, nếu thật sự có ý đồ xấu với tôi, vậy đừng trách tôi vô tình.

Không lâu sau, họ đã bơi vào một cửa động không mấy nổi bật dưới đáy nước.

Bên trong cửa động vô cùng chật hẹp, chỉ có thể thấy một mảng đen kịt.

Mông Trát Lệ, người có thân hình mềm dẻo nhất, tự nguyện bơi ở phía trước, Vương ở giữa, Mông Da Trát ở phía sau.

Chương 36

Đám thủy quỷ vừa thấy Vương và những người khác bơi vào động, dường như cực kỳ kiêng kỵ, dừng lại trước cửa động, nhìn chằm chằm họ.

Mông Trát Lệ ngoi lên mặt nước, hít thở từng ngụm khí lớn, may mắn nói: "Hù, suýt chút nữa thì tôi nghẹt thở chết mất!" Sau đó, lại có hai cái đầu phá tan mặt nước, chính là Mông Da Trát và Vương.

Vương ngay lập tức nhìn xung quanh.

Một hang động đá vôi đen kịt, chỉ có lốm đốm ánh sáng, những thứ ở xa căn bản không nhìn rõ, chỉ là một mảng đen thui.

Vương bơi về phía bên cạnh, nói: "Cứ dựa vào bờ trước đi." Bơi đến gần bờ, trước mắt anh xuất hiện một loạt dữ liệu. [Tên: Nham thạch] [Trạng thái: Khí ẩm khá nặng, mọc đầy rêu xanh] Vương yên tâm ngồi xuống, lấy quần áo và ba lô leo núi ra khỏi túi chân không.

Sau đó, anh em Mông Da nghe thấy động tĩnh của Vương liền bơi đến cạnh tảng đá, ra khỏi nước và ngồi lên tảng đá.

Vương chưa vội mặc quần áo, lấy đèn pin ra chiếu sáng xung quanh.

Nham thạch mọc đầy rêu xanh, hang động trống trải, vách đá trần trụi.

Còn về đỉnh hang động đá vôi, giăng đầy mạng nhện kéo dài khắp hang, trên đó có những bộ xương trắng bệch đáng sợ, và cả những ổ trứng côn trùng chưa nở!

Vương đột ngột nói nhỏ với hai người Mông Da Trát: "Cẩn thận, gần đây có thứ dơ bẩn!" Chỉ nghe Mông Trát Lệ nghi hoặc nói: "Hai

người ai đang chạm vào chân tôi vậy?" "Không có." "Tôi cũng không có." Vương lập tức liên tưởng đến tấm mạng nhện trên đỉnh động, lập tức chiếu đèn pin về phía Mông Trát Lệ.

Chỉ thấy dưới mông Mông Trát Lệ, nơi cô ta đang ngồi không phải là tảng đá, mà là một con nhện to gần bằng gấu đen!

Mông Trát Lệ đang ngồi trên đầu con nhện, chân thì buông thõng xuống mép miệng nó!

Đồng tử Mông Da Trát chợt co rút, cậu ta kéo mạnh Mông Trát Lệ về phía sau, lấy ra một cái trống từ trong ba lô.

"Không đúng, con nhện chết rồi." Vương lẩm bẩm. [Quỷ Diện Chu] [Trạng thái: Đã chết] [Ghi chú: Sinh ra do người luyện nhện bằng cổ thuật, một trong tám thuật thượng thừa, có kịch độc, nhưng đã chết, trên người có Kỳ Lân huyết tích] Kỳ Lân huyết tích!

Đồng tử Vương chợt co rút, nhìn bốn chữ đặc biệt nổi bật đó, trong đầu đầy vẻ không thể tin được.

Tại sao ở đây lại có Kỳ Lân huyết tích!

Anh em Mông Da Trát hú vía một phen, lần lượt nhìn về phía Vương, Mông Da Trát thận trọng nói: "Chỗ này có chút quỷ dị, chúng ta nhanh chóng đi về phía trước thôi." Cậu ta lấy ra cuộn da người, chỉ về phía trước, "Phía trước có ba cửa động, chúng ta đi cái ở giữa." Vương gật đầu, anh cũng biết về Kỳ Lân huyết tích.

Thi thể con Quỷ Diện Chu vừa nãy trông còn tươi, chắc là vừa mới chết không lâu, có người mang Kỳ Lân huyết mạch đang ở phía trước!

Không lâu sau, họ đến trước ba cửa động đen kịt, Vương trước tiên dùng mắt quan sát một lượt, sau khi xác nhận không có nguy hiểm liền đi vào cửa động giữa.

Lờ mờ nghe thấy phía trước có người đang nói chuyện.

“Phàm Phàm à, chúng ta lén Vương ra ngoài, có hơi không hay lắm thì phải?” “Hải nha, đừng nói nữa, lẽ ra em muốn nói với Vương, nhưng lén lút quen rồi, đến tận khi vào mộ em mới nói với em ấy.” “Vậy về sau nhớ giải thích rõ ràng nhé, chị không giúp được đâu.” Sắc mặt Vương dần trở nên kỳ lạ.

Hay lắm, hóa ra phía trước là Trương Phàm Phàm và những người khác.

Mông Da Trát vỗ vỗ vai Vương, “Cậu không cần bận tâm đến chuyện đó chứ?” “Nếu có thù thì cứ giải quyết đi, tôi giúp cậu dạy dỗ.” Vương mắng: “Cút đi, đó là bạn gái tôi!” Mông Da Trát không để ý lời mắng của Vương, vì trong đầu cậu ta đầy dấu chấm hỏi. [Tên: Mông Da Trát] [Phán đoán: Vương rốt cuộc là người thế nào, sao lại có mấy cô bạn gái?] Vương hiểu rồi, anh bảo Mông Da Trát ở lại chỗ cũ, rồi đi về phía Trương Phàm Phàm.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm, Lý Tiểu Mạn, Đường Nam ba người đang đứng trước một cánh cửa đồng, đang thảo luận.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm đang quay lưng lại với Vương, nói chuyện với Lý Tiểu Mạn.

Lý Tiểu Mạn chợt thấy Vương, sắc mặt đột nhiên thay đổi, véo nhẹ vào cánh tay Trương Phàm Phàm.

“Làm gì vậy Tiểu Mạn, hơi đau đó.” Trương Phàm Phàm gạt tay Lý Tiểu Mạn ra.

Sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt của Lý Tiểu Mạn.

Trương Phàm Phàm đột ngột quay đầu lại, “A, anh yêu, anh ở đây sao?” Cô bối rối, ánh mắt hoảng loạn, tay không biết nên đặt ở đâu.

Vương cười đầy thâm ý.

Vài giây sau, Trương Phàm Phàm thật sự không chịu nổi bầu không khí này, kéo vạt áo Vương nhỏ giọng nói: "Em xin lỗi anh yêu, trước đây em lén lút quen rồi." Vương xoa đầu Trương Phàm Phàm, "Không sao, lần sau nhất định phải nhớ nói cho anh biết." Ngay sau đó lại hỏi: "À phải rồi, Trần Trình và Trần Vấn Ngọc đâu?" Trương Phàm Phàm nhìn Lý Tiểu Mạn, chỉ thấy Lý Tiểu Mạn quay mặt đi giả vờ không nhìn thấy, bĩu môi nói: "Hai người đó có việc ở nhà nên về rồi, em đến đây là vì, là vì…" Vương nhướng mày, nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm.

"Trương gia chủ gia gần đây hình như có động thái lớn, ngay cả bố cũng bị kinh động, ông ấy đã cho em một địa chỉ mộ, bảo em vào tìm một thứ gọi là 'Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật Thượng Bát Quyển'." Lòng Vương lập tức thắt lại.

Trương lão gia tử đã biết địa chỉ lăng mộ Hiến Vương, tại sao lại không trực tiếp đưa cho tôi, mà lại để tôi đi tìm Địa Sư truyền nhân?

Còn về Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật Thượng Bát Quyển, cũng chưa từng nhắc nửa lời với tôi.

Trương lão gia tử tìm Địa Sư Thập Lục Kỳ Thuật để làm gì, lẽ nào Trương Phàm Phàm thân mang Kỳ Lân huyết mạch chính tông lại có liên quan đến động thái lớn của Trương gia hôm nay?

Anh chợt nhớ lại trước đây khi ở lăng mộ Tống Anh Tông, Trương Văn từng nói Trương gia sẽ có động thái lớn!

Cần Truyền quốc ngọc tỷ để trấn hung sát.

Chẳng qua hiện tại ngọc tỷ đó đã rơi vào tay Vương, nên họ đã chuyển mục tiêu sang lăng mộ Hiến Vương chăng.

Lẽ nào nơi này cũng có long khí có thể trấn hung sát.

Vương lắc đầu, lăng mộ Hiến Vương và mạch Địa Sư Vu cổ có

quan hệ mật thiết, sợ rằng mạch Vu cổ sẽ để lại trong mộ một chí bảo ẩn chứa kong khí để trấn dương khí và long khí.

Vương càng thêm tò mò về lăng mộ Hiến Vương, Trương gia tiên nhân, bí pháp mạch Địa Sư Vu cổ, Nộ Giang Thanh Mãng.

Rốt cuộc chúng có mối quan hệ gì.

Trong mắt lóe lên ánh sáng, anh đi về phía trước cẩn thận nhìn cánh cửa đồng. [Tên: Cửa đồng] [Ghi chú: Sừng sững ngàn năm không mục nát, do Vu nữ Cổ Điền dùng bí pháp luyện chế từ đẳng thuật, thi, và đồng thau] Vương hiểu rõ, từ trong túi lấy ra hai sợi dây thép bạc cắm vào lỗ khóa.

Chẳng mấy chốc, chỉ nghe một tiếng "cạch", cánh cửa đồng đã bị Vương nhẹ nhàng mở ra.

Sau đó, một luồng sáng mạnh chiếu vào mắt mọi người, Vương không khỏi nhắm mắt lại.

Khi anh mở mắt ra lần nữa, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Xuất hiện trước mắt họ không phải là một lăng mộ, mà rõ ràng là một vương đô cổ đại!

Lúc này, thấy ánh sáng, anh em Mông Da Trát cũng đi lên.

Họ cũng sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Trên một quảng trường rộng bằng sân bóng đá, dày đặc những bức tượng đồng kích thước 1:1.

Bên dưới là những nô lệ quần áo rách rưới, quỳ rạp trên đất, thân thể bị trói bằng dây thừng.

Chương 37

Trong đó có người già, phụ nữ mang thai, trẻ em.

Ở phía trên là một nữ vu mặc y phục thần bí, tay cầm quyền trượng.

Nữ vu đứng trên tế đàn, dường như đang cầu nguyện với thiên thần.

Bên cạnh cô ta là một đỉnh đồng cao 4 mét, vô số thi cốt không đầu nằm rải rác xung quanh, chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Quy mô đồ đồng khí khổng lồ như vậy lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử, mô phỏng hoạt động tế tự tàn nhẫn và đẫm máu!

Trương Phàm Phàm không đành lòng nhìn, những bức tượng đồng này cực kỳ quỷ dị, chỉ cần nhìn thôi cũng đã tạo cảm giác áp lực, giống như những người đang quỳ trên mặt đất vậy.

Những bức tượng đồng này phơi bày dưới ánh mặt trời, trải qua ngàn năm gió mưa vẫn không mục nát, có thể gọi là một kỳ quan vĩ đại.

Ánh mắt Vương dừng lại trên những bức tượng đồng. [Tên: Tượng đồng] [Ý nghĩa: Hiến Vương mô phỏng cảnh tế tự thiên thần, để cầu trời phù hộ] [Ghi chú: Dùng thi dầu và mật cháo bọc bên ngoài tượng đồng, có thể làm cho tượng không bị mục nát hay rỉ sét, bên trong chứa thi thư và trứng côn trùng] Mọi người bước ra khỏi hang động, không ngừng nhìn ngắm xung quanh.

Vương kinh ngạc phát hiện, vị trí hiện tại của họ lại nằm ở trung tâm thung lũng!

“Ánh sáng lại từ đâu ra vậy.” Vương lẩm bẩm.

Đột nhiên, Lý Tiểu Mạn kinh ngạc chỉ lên đỉnh đầu, đối Trương Phàm Phàm nói: "Phàm Phàm nhìn xem, những đoàn sáng nhỏ phía trên có giống những đoàn sáng nhỏ chúng ta thấy ở chủ thất Lỗ Vương Cung không?" Trương Phàm Phàm nhìn theo ngón tay Lý Tiểu Mạn, "Thật vậy, chắc là thứ chúng ta thấy ở Lỗ Vương Cung rồi?" Trong lòng Vương nảy sinh nghi vấn, anh cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Rốt cuộc là thứ gì, mà có thể xuất hiện đồng thời ở Lỗ Vương Cung và lăng mộ Hiến Vương. [Tên: Thiên địa mẫu khí] [Lịch sử: Tinh hoa được chiết xuất từ vạn vật sau khi chết bằng bí pháp, công dụng rộng rãi và thần dị] Vương không khỏi há hốc mồm, kinh ngạc nhìn những mảng Thiên địa mẫu khí lớn ở đỉnh thung lũng.

"Chắc phải gấp hàng vạn lần Thiên địa mẫu khí trong viên phỉ thúy minh châu rồi." Chỉ thấy Thiên địa mẫu khí ở đỉnh thung lũng, có tới hàng ngàn hàng vạn quả, từng đoàn sáng nhỏ lơ lửng trong không trung, chiếu sáng toàn bộ trung tâm thung lũng.

"Rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết mới có thể ngưng tụ ra nhiều Thiên địa mẫu khí như vậy." Vương không khỏi nổi hết da gà.

Hiến Vương tàn bạo vô cùng và tin vào tà thuật, Vương thậm chí còn cảm thấy, những bức tượng đồng trước mắt này chính là cảnh Hiến Vương ngưng tụ Thiên địa mẫu khí!

Chỉ có tàn sát hàng vạn nô lệ mới có thể ngưng tụ ra nhiều Thiên địa mẫu khí trên đỉnh như vậy!

Càng đi sâu vào lăng mộ Hiến Vương, càng có thể cảm nhận được sự hung tàn và bạo ngược của Hiến Vương.

Ngồi trong ngôi mộ bí ẩn này, hiện tại không hề mang lại cho Vương bất kỳ cảm giác nào về việc giải đáp bí ẩn.

Ngược lại, Vương chỉ cảm thấy màn sương mù che chắn chân

tướng ngày càng dày đặc.

"Đi thôi, nơi này không nên ở lâu, thật sự quá tà môn rồi." Vương nói, kéo tay Trương Phàm Phàm, đi về phía sâu nhất của những bức tượng đồng.

Nhanh chóng, Lý Tiểu Mạn và Đường Nam cũng đi theo, anh em Mông Da Trát nhìn nhau, trong mắt lóe lên ánh sáng nghi ngờ không dứt.

"Anh, những người Vương quen biết lại xuất hiện ở đây." Mông Trát Lệ lo lắng nói.

Mông Da Trát nhìn bốn người đang đi phía trước, nói nhỏ: "Không sao, cứ theo kế hoạch ban đầu." Càng đi sâu vào trong, Vương càng cảm thấy âm u đáng sợ.

Dường như những bức tượng đồng xung quanh như sống lại, đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vương.

Anh và Trương Phàm Phàm nhanh chóng đi lên tế đàn, nhìn về phía cái đỉnh bên cạnh nữ vu.

"Ối." Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng leo lên mấy bậc, nhưng chỉ vừa thò đầu ra nhìn một cái đã ghê tởm mà nôn khan, trong mắt đầy vẻ chán ghét và phẫn nộ.

Cô nhảy xuống, gần như nôn hết dịch chua trong dạ dày ra.

Vương tò mò leo lên.

Chỉ thấy trong đỉnh đầy rẫy đầu lâu khô, từng con thi thư màu trắng sữa béo mập đang lúc nhúc, thi thư dày đặc chui ra từ hốc mắt, rồi lại rơi xuống đáy đỉnh.

Giống như một biển thi thư.

Vương chỉ cảm thấy da đầu lập tức tê dại, vội vàng nhảy xuống

lùi lại hai bước, cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu mãnh liệt trong lòng.

"May mà trên miệng đỉnh có một lớp thi dầu phong kín cái đỉnh lại rồi." Trương Phàm Phàm nói với vẻ sợ hãi còn sót lại, rồi lại nhìn về phía bức tượng nữ vu.

Hai con mắt của nữ vu dường như được mài từ đá thạch anh, trên đó hình như ẩn hiện hai chữ.

"Cổ?" Trương Phàm Phàm gọi Vương, "Anh yêu nhìn xem, hai chữ này có ý nghĩa sâu xa gì không?" Vương nhìn kỹ. [Tên: Cổ Thạch] [Trạng thái: Bị phong ấn bụi bẩn] [Công dụng: Biểu tượng thân phận của mạch Địa Sư Vu cổ, Cổ Thạch là chí bảo của Hạ Bát Thuật, có thể điều khiển vạn cổ trên thế gian!] [Cổ Thạch đang trấn áp trận pháp ở đây, nếu lấy Cổ Thạch xuống, sẽ kích hoạt U Hồn Trận] U Hồn Trận?

Lòng Vương chấn động, theo bản năng nhìn về phía Mông Da Trát. [Tên: Mông Da Trát] [Nội tâm: Cổ Thạch được ghi lại trên cuộn da người quả thật đang ở đây, nhưng không biết rốt cuộc là ở đâu.] Quả nhiên, Cổ Thạch cũng là một trong những mục đích của Mông Da Trát khi đến đây!

"Nhưng U Hồn Trận là thứ gì." Vương đột nhiên nghe thấy tiếng đá va chạm từ bên cạnh.

Anh đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy Đường Nam tò mò đã cạy Cổ Thạch xuống!

"Đừng!" Vương hét lớn một tiếng, chưa kịp dứt lời, chỉ thấy những bức tượng đồng trong toàn bộ thung lũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Giống như sắp sửa tỉnh lại vậy!

Đường Nam nắm Cổ Thạch, vẻ mặt không hiểu chuyện gì.

"Chuyện gì vậy?" Sự rung chuyển ngày càng dữ dội, khiến người ta căn bản không thể đứng vững, Lý Tiểu Mạn túm lấy cánh tay nữ vu, hét lớn: "Nam Nam cậu đã làm gì vậy!" Đường Nam mặt mày tái mét, "Em cũng không biết nữa!" Vương nhìn những bức tượng đồng trong toàn bộ thung lũng, không khỏi giật mình, dường như ngay cả nhịp tim cũng lỡ mất một nhịp. [Tên: Tượng đồng] [Trạng thái: Đã tỉnh lại] [Ghi chú: Trứng côn trùng thi thư được phong kín bên trong tượng đồng đã tỉnh lại, đang gặm nhấm thịt thối bên trong tượng đồng, không ngừng lớn lên, ba phút sau sẽ trưởng thành thành Thi Dăng, phá vỡ thân thể thoát ra] Vương chú ý đến hai từ khóa.

Thịt thối, Thi Dăng!

"Hóa ra từng bức tượng đồng đều được làm từ người sống sao, thảo nào lại tinh xảo đến thế!" Vương lẩm bẩm, ngay sau đó quay đầu hét lên với mọi người.

"Nhanh tìm lối ra, nếu không đi nữa hôm nay sẽ bỏ mạng ở đây!" Lý Tiểu Mạn vội vã hoảng hốt chạy đến bên vách núi sau tế đàn, nhắm mắt lại lắng nghe tĩnh lặng, rồi nhíu mày nói: "Môi trường xung quanh quá ồn ào em căn bản không nghe thấy gì!" Ánh mắt Vương đặt lên hai anh em Mông Da Trát, "Lối ra ở đâu!?" Vương biết trong tay Mông Da Trát có cuộn da người bí mật, có lẽ có thông tin về lăng mộ Hiến Vương.

Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp, không có nhiều thời gian để Vương đi tìm con đường dẫn đến nơi tiếp theo.

Chỉ thấy Mông Da Trát sắc mặt âm tình bất định, "Trên cuộn da người bí mật không hề ghi lại con đường sau khi lấy Cổ Thạch xuống, một khi Cổ Thạch được lấy xuống, toàn bộ mộ đạo của ngôi mộ lớn này đã thay đổi, cuộn da người bí mật căn bản không có tác

dụng!" [Tên: Mông Da Trát] [Nội tâm: Đáng ghét, lại để người phụ nữ đó phát hiện ra Cổ Thạch trước, bây giờ phải làm sao, lời di ngôn của tổ tông để lại đều chưa hoàn thành, lẽ nào mạch Địa Sư của tôi thật sự sẽ đứt đoạn truyền thừa ở đây sao?!] Vương thấy Mông Da Trát thật sự không biết mộ đạo ở đâu, một cảm giác khủng hoảng thập phần dâng lên trong lòng.

Vừa nãy anh thấy một bức tượng đồng đã bị phá vỡ, từ bên trong bay ra một con Thi Dăng to bằng nắm đấm! [Tên: Thi Dăng] [Năng lực: Trên thân Thi Dăng mang vô số vi khuẩn và virus, nếu không cẩn thận chạm vào, sẽ mắc phải dịch bệnh truyền nhiễm] [Ghi chú: Thi Dăng sẽ không bao giờ chỉ xuất hiện một con, tuổi thọ của chúng chỉ có ba ngày, nhưng sẽ sinh ra hàng vạn trứng côn trùng trong ba ngày đó] Chết tiệt, nếu ruồi xanh đen phóng to bằng nắm đấm, trên người có mùi thi thối nồng nặc, loại ruồi ghê tởm bay kín trời che đất.

Lúc này, mặt đất trong toàn bộ thung lũng bắt đầu chuyển động.

Đá vụn trên vách núi ào ào rơi xuống, có tảng đá lớn đập vào tượng đồng, trực tiếp nghiền nát thi thư bên trong thành bã.

Chương 38

Có tảng đá rơi xuống mặt đất, tạo thành một cái hố lớn.

Từ trong cái hố lớn dường như bay lên từng trận ánh sáng xanh lam nhạt, ánh sáng đó không ngừng ngưng tụ, cuối cùng biến thành từng cô hồn dã quỷ ánh mắt trống rỗng, chết trạng cực kỳ thảm thiết.

Lúc này, mới vừa kích hoạt U Hồn Trận! [Tên: U Hồn] [Lịch sử: Do Vu nữ Cổ Điền dùng thuật phong thủy thập lục kỳ thuật và bí thuật câu hồn phong ấn linh hồn người chết vào trong lòng đất, oán niệm không ngừng, dùng điều này để nuôi cổ trùng, dùng oán nuôi xác chết] [Năng lực: U Hồn không có thực thể, không sợ bất kỳ công kích vật lý nào] Từ dưới lòng đất, U Hồn bắt đầu chui ra dày đặc, từng bước từng bước đi về phía Vương và những người khác, giống như những oan hồn đòi mạng.

Trong thung lũng không ngừng rơi xuống những tảng đá lớn, để lộ ra từng cái động sâu như tổ ong.

Mắt Vương sáng lên.

Anh nhìn về phía những hang động này, miệng lẩm bẩm: [Tên: Tử Môn] [Ghi chú: Sau Tử Môn là ổ của Quỷ Diện Chu, bên trong có Quỷ Diện Chu đang ngủ say] "Tử Môn, Tử Môn.

Tìm thấy rồi!" [Tên: Sinh Môn] [Trạng thái: Là một con đường sống duy nhất, sau Sinh Môn thông đến mộ đạo lăng mộ Hiến Vương] "Đi theo tôi!" Vương hét lớn một tiếng, ngay sau đó kéo Trương Phàm Phàm chạy về phía đông.

Mông Da Trát vừa định phản bác, phải biết hiện tại là cục diện thập tử nhất sinh, vạn nhất đi sai một bước là mất mạng.

Cậu ta kinh ngạc nhìn ba cô gái xinh đẹp không chút do dự theo sau Vương, sau đó cắn răng một cái.

"Không còn cách nào khác, chạy thôi!" Mông Da Trát cũng kéo Mông Trát Lệ, đuổi kịp bước chân của Vương!

Vương trực tiếp kéo Trương Phàm Phàm ba bước hai bước leo lên vách núi, đã đến được Sinh Môn nằm ở độ cao bốn mét trên vách núi.

"Cao thế này Nam Nam và Tiểu Mạn không leo lên được, đợi em!" Trương Phàm Phàm còn định nhảy xuống, không ngờ lối ra lại cao đến thế, hai cô bạn thân của cô đang ở phía dưới, không thể thấy chết mà không cứu.

Đột ngột!

Toàn bộ mặt đất bắt đầu nứt vỡ từ vị trí trung tâm nhất, từng mảng đất lớn lún xuống, chỉ trong chớp mắt đã lan đến dưới chân Lý Tiểu Mạn và Đường Nam!

"Nam Nam, Tiểu Mạn!" Trương Phàm Phàm lòng đau nhói, thất thanh kêu lên.

Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn và Đường Nam, cùng với mặt đất nứt vỡ, rơi xuống phía dưới, hoàn toàn biến mất!

Vương một tay kéo chặt Trương Phàm Phàm, "Bình tĩnh!" Trương Phàm Phàm vô lực ngã xuống đất, những giọt lệ lớn như hạt đậu trào ra từ khóe mắt.

Vương trầm mặc.

Anh có thể hiểu được nỗi đau trong lòng Trương Phàm Phàm.

Nhưng ngay tức thì anh nhìn xuống phía dưới, trong lòng chợt chấn động mạnh.

Hóa ra bên dưới vách núi là một hồ nước khổng lồ!

Vô số đá vụn và đất đá rơi xuống hồ, có thứ chìm xuống, có thứ nổi trên mặt nước.

"Không có." Lòng Vương trầm xuống, vừa nãy anh quét mắt nhìn, không phát hiện một chút thông tin nào về Lý Tiểu Mạn và Đường Nam.

Ngay cả thông tin của Mông Da Trát và Mông Trát Lệ cũng không thấy, lúc này bốn người đã hoàn toàn mất tích.

"Đừng khóc nữa, hai người họ không chết đâu, tôi đã vẫy tay rồi." Vương an ủi.

Trương Phàm Phàm trừng lớn mắt, "Thật sao?" Vương gật đầu khẳng định, "Vô lý, dưới đó là một cái hồ, rơi không thể chết được." Trương Phàm Phàm vội vàng đi đến cửa động nhìn xuống, sau đó quay đầu ôm lấy Vương, "Tốt quá anh yêu, vậy bây giờ em phải làm gì?" "Chúng ta cứ đi về phía trước đã, tôi cũng không xuống được, có lẽ họ cũng sẽ đợi chúng ta ở phía trước." Vương nói nhỏ.

Anh cố ý lừa Trương Phàm Phàm, sự mất tích của Lý Tiểu Mạn và Đường Nam sẽ trực tiếp khiến tâm lý Trương Phàm Phàm trở nên cực kỳ tồi tệ.

Bây giờ quay lại cũng không được, chỉ có thể cứng rắn mà đi tiếp.

Vương trong lòng thầm thở dài, lấy đèn pin ra khỏi ba lô leo núi, sau đó kéo tay Trương Phàm Phàm đi về phía trước.

Hai người đi khoảng hơn mười phút, chỉ thấy hang động ngày càng rộng rãi, có hình dạng như một cái phễu dần dần lớn ra.

"Anh yêu, chúng ta đi xuống đây thật sự không có vấn đề gì sao, liệu có đi lạc không?" Bầu không khí xung quanh âm u lạnh lẽo, một luồng khí lạnh vô hình từ khắp nơi thấm sâu vào xương cốt hai người, khiến tay chân họ đều lạnh buốt.

Vương nắm chặt tay Trương Phàm Phàm, "Yên tâm đi, đây là con đường sống duy nhất, nếu ngay cả ở đây cũng không đi ra được, thì đi những cửa động khác cũng vô ích." Trương Phàm Phàm yên tâm gật đầu.

Cô tin tưởng Vương.

Khoảng ba bốn phút trôi qua, hai người rẽ vào một góc, một cánh cửa đồng đột nhiên xuất hiện trước mắt họ.

Cánh cửa đồng này có kích thước ngang với cánh cửa trước đó. [Tên: Cửa đồng] [Trạng thái: Bị phong ấn bụi bẩn] [Ghi chú: ...] Vương nhìn thông tin, chỉ thấy phần ghi chú giống hệt cánh cửa trước đó, liền thả lỏng tâm trạng.

"Ở đây chắc là một trong những phó thất, hoặc là chủ thất." "Mở cánh cửa này ra, có lẽ sẽ biết được chuyện cũ của Trương gia tiên nhân và mạch Địa Sư." Lòng Vương hạ quyết tâm, lấy sợi dây thép bạc ra cắm vào lỗ khóa.

Không lâu sau, chỉ nghe tiếng "cạch", cánh cửa đồng đã bị Vương mở ra.

"Thanh khóa của Trương Nhị Ma Tử đúng là dễ dùng thật." Vương lẩm bẩm trong lòng, ngay sau đó quay đầu nhìn Trương Phàm Phàm.

"Hãy chuẩn bị sẵn sàng, biết đâu bên trong có thứ gì đó quái dị hơn." Trương Phàm Phàm gật đầu, rút bảo đao từ bên hông ra, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cánh cửa lớn.

Nếu có thứ gì đó xuất hiện, Trương Phàm Phàm sẽ chặt đầu nó ngay lập tức.

Vương thở phào một hơi, dùng sức đẩy cánh cửa đồng về phía trước.

“Kẽo kẹt.” Một luồng khí ẩm ướt ập vào mặt, bên trong đen kịt một mảng.

Vương bật đèn pin, chiếu vào bên trong.

Lập tức, Trương Phàm Phàm chỉ cảm thấy lồng ngực mình nghẹt thở đến hoảng loạn, tay có chút run rẩy, không kìm được mà tựa sát vào Vương một chút.

Một cảm giác kỳ lạ, giống như nhìn thấy hài cốt của người thân vậy.

Vương nắm chặt tay Trương Phàm Phàm, từng bước từng bước đi vào bên trong.

“Hang động trống trải, vách núi trần trụi, môi trường ẩm ướt âm u.

Không đúng, đó là gì?!” Vương lẩm bẩm, khi đèn pin của anh chiếu vào một vật gì đó, anh đột nhiên kinh hô.

Nơi đó hình như có một lớp da rắn dài bảy tám mét, cuộn tròn! [Tên: Da rắn] [Trạng thái: Hư nát] [Lịch sử: Sau khi dùng bí thuật hóa thi thành xà, mỗi trăm năm sẽ lột một lớp da rắn] Lòng Vương kinh hãi, da rắn mà yêu quái lột!

Xem ra lớp da rắn này vừa mới lột không lâu, còn khá tươi.

Chắc chắn có một con xà yêu đang ở trong hang động này!

Sau đó, cánh cửa đồng phía sau đột nhiên “rầm” một tiếng đóng lại.

Chương 39

Trương Phàm Phàm lập tức rút đao quay người lại, "Thứ gì!" Vương cũng theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ thấy hai người nhìn cảnh tượng trước mắt, chợt ngây người.

Không biết nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với tất cả, bởi vì thứ xuất hiện trước mắt thật sự khiến hai người quá đỗi kinh ngạc.

Chỉ thấy đèn pin của Vương quét qua, trên vách núi phía trên cánh cửa đồng, treo từng tấm da người bị lột.

Những tấm da người đó được xâu lại với nhau, dùng bí pháp bảo đảm không mục nát, đang lặng lẽ treo ở đó.

"Chuyện gì vậy, chẳng lẽ mỗi tấm da người đại diện cho một vị tiên nhân hóa thi thành xà sao, vậy thân rắn của họ lại ở đâu." Trương Phàm Phàm không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa.

Lúc này, cô chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Ước tính sơ bộ, trong hang động có ít nhất hơn hai mươi tấm da người.

Tức là, trong hang động này, có hơn hai mươi con xà yêu hóa thi thành xà!

Đột ngột, một tiếng động truyền đến từ trong bóng tối.

Chỉ thấy một con cự mãng màu xanh lá cây đang trườn sát mặt đất, trườn về phía hai người Vương.

Chỉ thấy ánh mắt của con Thanh Mãng, từ hung tàn thù hận, dần dần trở nên kích động vô cùng!

Vương nhìn quét qua. 【Tên: Thiên niên yêu xà】 【Trạng thái: Kích động】 【Năng lực: Thiên niên yêu xà có sức mạnh vô cùng lớn, vảy rắn vô cùng cứng rắn】 【Nội tâm: Hơi thở huyết mạch Kỳ Lân, lẽ nào là hậu nhân Trương gia của ta! 】 Trong lòng Vương chấn động, đã gặp được tiên nhân Trương gia còn sống!

Anh nắm chặt tay Trương Phàm Phàm, "Phàm Phàm, đừng công kích, là tiên nhân Trương gia!" Cánh tay Trương Phàm Phàm run lên bần bật, cô không thể tin nổi quay đầu nhìn Vương, run rẩy.

"Tiên nhân Trương gia của em… lại xuất hiện ở đây?" Trong mộ Hiến Vương, lại xuất hiện tiên nhân Trương gia!

Hàng ngàn năm trước Hiến Vương đã làm gì, lại để tiên nhân Trương gia hóa thi thành rắn ở đây?

Nhìn về phía bức tường núi phía sau treo đầy da người, bên trong có hơn hai mươi vị tiên nhân Trương gia!

Hắn đã làm những gì, lại cố ý treo những tấm da người này trên vách núi.

Vương nhìn chăm chú, tiếp tục nhìn yêu xà, hỏi một câu: "Xin hỏi tiền bối vì sao lại xuất hiện ở đây?" Chỉ thấy yêu xà đang vội vàng tìm kiếm trên mặt đất. 【Tên: Yêu xà】 【Nội tâm: Chỗ nào có cành cây, có đá cũng được!

Ở đó...

Khốn kiếp, ta không nói được! 】 Vương lớn tiếng nói.

"Tiền bối chỉ cần phát ra âm thanh là được, cháu có một bí pháp, có thể bắt giữ âm thanh của tiền bối!" Con yêu xà đó sau khi nghe lời thì dừng lại, vừa kinh ngạc vừa không chắc chắn. 【Tên: Yêu xà】 【Nội tâm: Hậu nhân Trương gia của ta lại xuất hiện hậu bối ưu tú như vậy, xem ra Trương gia ta nên trường tồn trên đời, không hề tiêu

vong. 】 Vương lại lớn tiếng nói.

"Yên tâm, Trương gia bây giờ vẫn rất tốt." Nghe lời này, yêu xà liền yên tâm, hiểu rằng Vương thật sự có thể nghe được tiếng lòng của nó.

Trương Phàm Phàm không thể tin nổi nhìn Vương, "Anh yêu, anh thật sự có thể…" Vương nắm chặt tay cô, "Chuyện này ra ngoài rồi nói, em nghe tiếng lòng của tiền bối trước đã." Vương nhìn yêu xà, hỏi.

"Cháu thấy ở đây có hơn hai mươi tấm da người, nhưng vì sao chỉ có một con yêu xà?" Yêu xà chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm Vương. 【Nội tâm: Đều chết hết rồi, bị ta ăn rồi. 】 Vương lập tức rùng mình.

Chỉ thấy yêu xà tiếp tục nói trong lòng. 【Nội tâm: Ta mà không ăn thì cũng không sống được đến bây giờ, những chuyện mà Vu Cổ Địa Sư nhất mạch đã làm với Trương gia ta, cũng sẽ không bị thế nhân phát hiện. 】 Vương im lặng, nửa ngày sau mới mở miệng.

"Tiền bối cứ nói đi." 【Tên: Yêu xà】 【Nội tâm: Chuyện này nói ra thì dài lắm, trước hết hãy để ta suy nghĩ một chút, nên bắt đầu từ đâu. 】 Chỉ thấy yêu xà chậm rãi uốn lượn cơ thể, vòng quanh hai người Vương, ngẩng đầu nhìn những tấm da người trên vách núi.

Vẫn là bộ dạng lạnh băng đó, trong lòng Trương Phàm Phàm run lên, không kìm được dâng lên một nỗi chua xót.

Không lâu sau, yêu xà quay người lại, dùng cái đầu to bằng thùng nước nhìn chằm chằm Vương. 【Tên: Yêu xà】 【Nội tâm: Chuyện Tứ Đại Linh của Trương gia ta, cháu có biết không? 】 Vương gật đầu, "Cháu biết." 【Nội tâm yêu xà: Sau khi Trương gia ta tiêu diệt Vu Cổ Địa Sư nhất mạch, nhất mạch Địa Sư đã chạy thoát hai truyền nhân, một trong số đó chính là Hiến Vương. 】 Vương ngẩn người.

Anh vốn chỉ biết Hiến Vương có chút quan hệ với nhất mạch Địa Sư, nhưng không ngờ Hiến Vương lại chỉ là một truyền nhân. 【Nội tâm yêu xà: Hiến Vương ẩn danh mai họ sau khi rời khỏi Cổ Điền quốc, trong ba mươi năm đã thông thạo Vu cổ thuật khống chế một nhóm người rồi thoát ly Cổ Điền quốc. 】 Trong lòng yêu xà tràn đầy phẫn hận. 【Nội tâm yêu xà: Tổ tông Vu Cổ Địa Sư nhất mạch, dựa vào việc Tứ Đại Linh đưa huyết Kỳ Lân ra ngoài, đã nghiên cứu ra Vu thuật ác độc khắc chế huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia ta! 】 【Nội tâm yêu xà: Tất cả mọi người đều bị lột da, móc tim, phong ấn vào trong quan tài! 】 【Nội tâm yêu xà: Khốn khổ cho Tứ Đại Linh của ta, đó đâu phải bí thuật trường sinh gì, đó rõ ràng là nhất mạch Địa Sư dùng người Trương gia để luyện nhân cổ! 】 Vương lập tức toát mồ hôi lạnh khắp người, không ngờ nhất mạch Địa Sư lại táo tợn đến vậy.

Dùng người sống Trương gia để luyện chế nhân cổ!

Hóa thi thành rắn căn bản không phải bí pháp trường sinh, đó là cổ rắn của nhất mạch Địa Sư, là thủ đoạn độc ác tàn nhẫn mà nhất mạch Địa Sư dùng để khống chế người Trương gia!

Trong lòng Vương kinh hãi, nhưng ngay sau đó anh đã hiểu ra, đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

"Tiền bối có biết Trương Qua Tử thời Lỗ quốc không, cái lão tổ tông đầu tiên có huyết mạch Kỳ Lân đó?" Chỉ thấy yêu xà suy nghĩ một lát. 【Nội tâm: Trương Qua Tử… Trương gia ta từ xưa đến nay chỉ có một Qua Tử nổi tiếng, cái tên Qua Tử đó đã cấu kết với nhất mạch Địa Sư hãm hại người Trương gia, là kẻ chủ mưu!

Chương 40

】【Nội tâm: Trương gia ta từ xưa đến nay đều có huyết mạch Kỳ Lân, từ thời Tam Đế huyết mạch Kỳ Lân đã chảy trong cơ thể người Trương gia ta, cái tên Qua Tử đó là lão tổ tông chó má gì! 】 "Hả?!" Theo lời Trương Vãn nói, Trương Qua Tử phải là người đầu tiên sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, cũng chính là người đã dẫn dắt Trương gia đi đến thịnh vượng, nếu không có Trương Qua Tử thì sẽ không có Trương gia bây giờ!

Nhưng trong miệng yêu xà, Trương Qua Tử lại biến thành một kẻ thông đồng với kẻ thù bên ngoài, phản bội gia tộc, một nỗi sỉ nhục của Trương gia!

Vương hỏi: "Tiền bối có thể nói chi tiết hơn một chút được không?" Yêu xà nổi giận đùng đùng. 【Nội tâm: Trương Qua Tử là nỗi sỉ nhục của Trương gia ta, cháu có biết hắn đã làm những gì không! 】 Trương Phàm Phàm nhìn bộ dạng tức giận như vậy của yêu xà, không khỏi lo lắng hỏi: "Anh yêu, tiên nhân sao thế?

Em cảm thấy hình như có gì đó không ổn." Vương vốn đang chìm đắm trong cuộc nói chuyện với yêu xà, hoàn toàn không phát hiện điều bất thường, lúc này bị Trương Phàm Phàm nhắc nhở, không khỏi nhìn sang.

Chỉ thấy toàn thân con yêu xà kia bắt đầu thối rữa, lớp vảy rắn cứng rắn trên người bắt đầu rơi xuống, một mùi thối rữa cực kỳ nồng nặc xộc thẳng vào mặt! 【Nội tâm yêu xà: Cái tên Trương Qua Tử đó khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo. 】 Chưa dứt lời, chỉ thấy máu thịt trên cơ thể nó bắt đầu nhỏ giọt xuống như chất lỏng sền sệt!

Trương Phàm Phàm vội vàng nhắc nhở: "Tiền bối, cơ thể của

người!" Yêu xà nhìn cơ thể của mình, rồi lại đột nhiên nhìn Vương một cách hoang mang, vẻ mặt ngày càng điên cuồng. 【Nội tâm: Trương Qua Tử không phải lão tổ tông Trương gia, không phải người Trương gia! 】 Bốp!

Yêu xà để lại câu nói cuối cùng, toàn bộ cơ thể nó tan chảy, chỉ còn lại bộ xương trắng bệch nằm im lìm trong vũng máu thịt tan chảy.

Trương Phàm Phàm vội vàng hỏi Vương: "Anh yêu, tiền bối đã… sao lại biến thành thế này?!" Vương nhìn quét qua. 【Tên: Bộ xương yêu xà】 【Trạng thái: Hư thối】 【Giải thích: Con yêu xà này vô cùng già yếu, lâu ngày không hấp thụ thịt người dẫn đến suy yếu bất thường, sau khi bám víu vào dương khí một thời gian ngắn liền sẽ tan chảy】 Trong lòng Vương kinh hãi.

Không ngờ anh và Trương Phàm Phàm lại hại chết yêu xà.

"Lâu quá không hấp thụ thịt người, cơ thể suy yếu thôi." Trương Phàm Phàm nghe xong, chỉ cảm thấy ngực mình nặng trĩu, khó thở.

Nếu yêu xà tấn công hai người Vương, nó sẽ chết thảm hơn.

Nhưng nó thà chịu đói, cũng không ra tay với hậu nhân Trương gia.

Lựa chọn của nó đã khiến Vương phải gọi một tiếng tiền bối.

Vương lấy một bát gạo nếp từ trong túi ra, rồi thắp ba nén hương, đặt trước bộ xương rắn.

Hai tay chắp lại, cúi đầu lạy bộ xương rắn một cái.

"Tiền bối lên đường bình an." Nói rồi, anh kéo Trương Phàm Phàm, đi sâu vào hang động.

Bề ngoài Vương vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an, câu nói cuối cùng của yêu xà trước khi chết đã hoàn toàn phá vỡ

nhận thức của Vương.

Trương Qua Tử, không phải người Trương gia!

Người đã mang huyết mạch Kỳ Lân, dẫn dắt Trương gia đi đến thịnh vượng, giờ đây lại biến thành nỗi sỉ nhục của gia tộc, thậm chí còn không có quan hệ huyết thống.

Rốt cuộc ai đang nói dối!

Vương chỉ cảm thấy mọi chuyện ngày càng phức tạp.

Đi được một đoạn, Trương Phàm Phàm không kìm được hỏi: "Anh yêu, vừa rồi vị tiền bối đó đã nói gì?" Vương trầm tư, từ từ nói.

"Hiến Vương là truyền nhân của nhất mạch Địa Sư, hắn nói muốn cháu báo thù huyết hải đại cừu gì đó." Trương Phàm Phàm 'ừ' một tiếng rồi không nói nữa, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Khoảng hơn mười phút sau, hai người xuyên qua đường hầm tối đen, trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa đồng.

Khác với cánh cửa đồng trước đó, trên cánh cửa đồng này lại khắc hai chữ lớn: "Nhục Lâm!" Mắt Vương tập trung. 【Tên: Cửa đồng Nhục Lâm】【Trạng thái: Phong ấn】【Giải thích: Phó thất của mộ Hiến Vương】 Phó thất!

Vương từ từ thở phào một hơi, dùng dây thép bạc mở cánh cửa.

Đèn pin của hai người chiếu vào, một mùi thi xú nồng nặc cực kỳ khó chịu xộc tới, Trương Phàm Phàm không kìm được ho khan hai tiếng.

"Mùi ghê quá." Sau đó, hai người đeo mặt nạ phòng độc, từng bước từng bước đi vào phó thất.

Chỉ thấy từ trên đỉnh hang động treo lủng lẳng từng sợi dây xích sắt, trên những sợi dây xích đó treo những thứ trông giống như sinh

vật bị lột da. 【Tên: Thi kén】 【Trạng thái: Phong ấn】 【Giải thích: Hiến Vương dùng bí pháp, khi người còn sống thì nhét trứng côn trùng vào miệng, đợi sau khi trứng côn trùng ăn sạch nội tạng người, lại lột da người, dùng mật trà và thi dầu bao bọc bên ngoài, giữ cho ngàn năm không hư thối】 Đèn pin trong tay Vương quét một vòng, chỉ thấy trong phó thất rộng khoảng hai trăm mét vuông, chi chít treo đầy các loại thi kén!

Một mùi hôi thối tanh tưởi bốc ra từ thi kén, có thi kén lộ ra đầu, toàn bộ cái miệng há rộng một trăm sáu mươi độ, từ hốc họng có thể nhìn thấy từng hạt trứng côn trùng trong suốt.

Có thi kén cơ thể bị nặn thành hình cầu không đều, có thi kén thiếu cánh tay thiếu chân.

Trạng thái chết của chúng trông cực kỳ tàn nhẫn, Vương không thể tưởng tượng nổi chúng đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn khi còn sống.

“Anh yêu, em không chịu nổi nữa, mộ Hiến Vương thật sự quá ghê tởm.

Oẹ.” Trương Phàm Phàm nhìn thi kén xong, trực tiếp nôn mửa.

Vương cũng cảm thấy nổi da gà khắp người, da đầu như muốn nổ tung.

Anh cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, từng bước từng bước đi về phía chiếc hộp đen ở trung tâm.

Một cỗ quan tài thủy tinh, bên trong nằm một người phụ nữ sống động như thật.

“Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.” 【Tên: Trùng Cổ Thi Vương】 【Trạng thái: Đã tỉnh】 【Năng lực: Trùng Cổ Thi Vương có thể điều khiển cổ trùng, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường】

【Giải thích: Vốn là Vu nữ của Cổ Điền quốc, sau đó cùng Hiến Vương bỏ trốn khỏi Cổ Điền quốc, đã gây ra tội ác tày trời】 Vương lập tức lùi lại hai bước, ngay sau đó lấy từ trong lòng ra truyền quốc ngọc tỷ.

Anh kinh ngạc nhìn thấy, trạng thái của Trùng Cổ Thi Vương, đã tỉnh!

"Phàm Phàm cẩn thận, Trùng Cổ Thi Vương đang tỉnh lại!" Vương giữ chặt Trương Phàm Phàm, nhanh chóng nói.

Trương Phàm Phàm ánh mắt sắc lại, liền rút bảo đao từ thắt lưng ra, "Không sao, em đối phó được!" Chỉ thấy trên khuôn mặt yêu mị của Trùng Cổ Thi Vương, khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười quỷ dị!

Nó đột nhiên mở mắt, trực tiếp làm vỡ nát quan tài thủy tinh, thẳng tắp ngồi dậy.

Trùng Cổ Thi Vương vẫn cười như vậy, Vương chỉ cảm thấy một trận tê dại từ đỉnh đầu dâng xuống tận gót chân.

Hốc mắt Trùng Cổ Thi Vương không có mắt, thay vào đó là từng con sâu to béo đang điên cuồng uốn éo!

Một bàn tay mảnh dẻ vung lên, các thi kén xung quanh đột nhiên bắt đầu run rẩy dữ dội.

Chương 41

Ngay sau đó, thi dầu và mật trà bao phủ bề mặt thi kén bắt đầu nứt ra, lan nhanh như mạng nhện!

Chỉ nghe một tiếng "rắc", mật trà và thi dầu lập tức vỡ thành ngàn vạn mảnh, rơi xuống đất.

Từ dưới lớp mô thịt của thi kén, từng con thi trùng giống như gián chui ra dày đặc, bò nhanh về phía hai người Vương!

Vương lấy quân đao từ trong túi ra, dùng lưỡi đao rạch vào lòng bàn tay, một vệt máu đều đặn bôi lên lưỡi đao.

Trương Phàm Phàm kinh ngạc nhìn Vương.

"Anh yêu… anh lại có huyết mạch Kỳ Lân?!" Lần trước đến Lỗ Vương Cung, Trương Phàm Phàm bất ngờ biết Vương đạo hạnh cao thâm, không phải người bình thường.

Lần này ở mộ Hiến Vương, lại phát hiện Vương lại có bí pháp giao tiếp với yêu xà, trên người lại có huyết mạch Kỳ Lân!

Vương càng ngày càng khiến Trương Phàm Phàm không thể hiểu nổi, cô chỉ cảm thấy thế giới quan của mình sắp sụp đổ rồi.

Trương Phàm Phàm đã lăn lộn trong giới đạo mộ bao nhiêu năm, lần đầu tiên cảm thấy có người gọi là 'thâm bất khả trắc' (khó lường).

"Về rồi nói." Vương lạnh lùng nói.

Sau khi huyết Kỳ Lân nhỏ giọt từ đầu đao xuống, đàn thi trùng chết đứng tại chỗ, không dám tiến lên.

Chúng cảm nhận được huyết Kỳ Lân, trong máu có một luồng khí

tức cực kỳ nguy hiểm có thể khiến chúng bạo tễ!

Vương quát lớn một tiếng, "Chết đi!" Cầm quân đao, anh trực tiếp lao về phía Trùng Cổ Thi Vương!

Hai tay nắm chặt đao, hung hăng đâm về phía trước!

Giữa bước chân của Vương, ẩn chứa 'Hình' và 'Thế' hư vô phiêu miểu, tựa như một đao khách đỉnh cấp đã đắc đạo nhiều năm.

Trương Phàm Phàm nghiến răng, cũng học theo Vương rạch rách lòng bàn tay, để từng giọt huyết Kỳ Lân nhỏ xuống.

Vì Vương không cho cô đi, Trương Phàm Phàm không đi.

Cô hiểu rõ thực lực của Vương cao thâm đến mức nào, chen vào đó chỉ thêm gây phiền phức.

Trời sập xuống đã có người cao to chống đỡ, trong mắt Trương Phàm Phàm thì Vương chính là người cao to đó.

Xoẹt!

Quân đao của Vương trực tiếp chém vào cánh tay Trùng Cổ Thi Vương, sau đó không gặp chút trở ngại nào mà chặt đứt cánh tay màu xám của thi vương!

Huyết Kỳ Lân khi dính vào cánh tay thi vương, trực tiếp đốt cháy chỗ đứt lìa, một mùi khét lẹt bay lượn trong không trung.

Vương một đao, chặt đứt một cánh tay của thi vương!

Chỉ thấy Trùng Cổ Thi Vương phát ra một tiếng kêu rên đau đớn, đột nhiên quay đầu lại, chỗ cánh tay đứt lìa dùng sức, đột nhiên từ chỗ đứt lìa mọc ra từng con trùng trắng dài!

Những con trùng trắng dài đó dính đầy chất nhầy, sau đó điên cuồng uốn éo, không lâu sau liền biến trở lại thành một cánh tay.

“Thú vị đấy.” Vương lẩm bẩm, đặt quân đao xuống.

Nếu không chém chết được, thì đừng trách anh vô tình.

“Vốn dĩ không tàn nhẫn đâu, nhưng tất cả đều do ngươi tự chuốc lấy.” Anh từ từ lấy từ trong lòng ra truyền quốc ngọc tỷ.

Đột nhiên nhảy lên giữa không trung, truyền quốc ngọc tỷ nhắm thẳng vào đỉnh đầu thi vương mà giáng xuống!

“Chết đi!” Con thi vương đó sau khi nhìn thấy truyền quốc ngọc tỷ thì rõ ràng hoảng loạn.

Nó cảm nhận được trên truyền quốc ngọc tỷ có một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, luồng khí tức đủ để lấy mạng nó!

Bốp!

Vương dùng tay, ấn chặt truyền quốc ngọc tỷ xuống.

Trùng Cổ Thi Vương lại dừng động tác trong tay, sau đó hai cánh tay mềm nhũn, rũ xuống dưới.

Truyền quốc ngọc tỷ, đã đập nát đầu của Trùng Cổ Thi Vương, máu đỏ và óc trắng đột nhiên bắn tung tóe ra xung quanh!

Lấy cái đầu vỡ nát làm trung tâm, thi thể Trùng Cổ Thi Vương đột nhiên bốc cháy.

Vương ghét bỏ dùng chân gạt ngọc tỷ xuống đất.

Anh lẩm bẩm.

“Bẩn hết rồi.” Vương không quay đầu lại mà đi về phía Trương Phàm Phàm, “Mấy thứ này ghê tởm quá.” Cứ như thể anh vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Trương Phàm Phàm lúc này vô thức há miệng, hai mắt mở to, á khẩu không nói nên lời.

Cô kinh ngạc nói.

“Hả?

Sao anh yêu… em cảm thấy không hề phấn khích chút nào vậy?” Vương nhìn Trương Phàm Phàm, “Đã giải quyết rồi, sao phải phấn khích?” 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Nội tâm: Trời đất ơi, anh yêu cũng quá mạnh rồi, không phải anh ấy không biết mình vừa làm một chuyện kinh thiên động địa cỡ nào sao! 】 Vương càng khó hiểu hơn.

Không phải anh đã giết Trùng Cổ Thi Vương rồi sao, chuyện này có gì mà kinh thiên động địa.

Lúc này, đàn thi trùng mất đi sự khống chế của thi vương, lũ lượt bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Nếu không phải Trùng Cổ Thi Vương vẫn luôn khống chế chúng, thi trùng đã sớm bỏ chạy dưới uy lực của huyết Kỳ Lân của Vương và Trương Phàm Phàm.

Không lâu sau, phó thất hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Hai người đi đến bên cạnh quan tài thủy tinh, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong quan tài thủy tinh phủ đầy vàng bạc châu báu, ánh mắt Vương nhìn quét qua, tìm kiếm những thứ có giá trị trong đống tài bảo này.

Chỉ thấy mắt Trương Phàm Phàm sáng lên, đột nhiên đưa tay vớt vào trong quan tài thủy tinh.

“Anh yêu, nhìn này?!” Chỉ thấy trong tay Trương Phàm Phàm đang nắm chặt, rõ ràng là một cuộn mật thư da người!

“Mật quyển da người?” Vương nhìn vào thứ trong tay Trương Phàm Phàm. 【Tên: Mật quyển da người】【Giải thích: Mật quyển ghi chép bản đồ mộ Hiến Vương】 Trong lòng Vương đã định, từ từ

nói: “Bản đồ mộ Hiến Vương, không ngờ bản đồ lại nằm trong tay Trùng Cổ Thi Vương.” Trương Phàm Phàm lập tức phấn khích, mở to mắt nhìn Vương, nói: “Mau xem trên đó có ghi chép thông tin về Bát quyển Thập Lục Thuật Phong Thủy không!” Trương Phàm Phàm tháo dây thừng trên mật quyển da người ra, và nhìn vào.

Trên bản đồ vẽ ba thung lũng.

Chương 42

Thung lũng đầu tiên, chắc là cái mà Vương và huynh muội Mông Gia đã đi vào.

Thung lũng thứ hai, là thung lũng có tượng đồng vừa rồi đã khiến mọi người bị phân tán.

Còn về thung lũng cuối cùng… chắc là nơi chôn cất Hiến Vương, vị trí của chủ thất.

Vương tìm kiếm trên bản đồ một hồi, vài phút sau mới nhận ra vị trí hiện tại của mình từ trong mê cung đường hầm chằng chịt.

Trương Phàm Phàm lo lắng nói: "Chúng ta đang ở trong thung lũng này, hình như có một hang động chứa thi dũng và thi kén bị phong ấn, nếu Tiểu Mạn và hai người kia không cẩn thận đi nhầm thì…" Vương cười, "Không đâu, hai người họ không ngốc mà." Anh còn kéo tay Trương Phàm Phàm, đi sâu hơn vào phó thất.

Bản đồ hiển thị chỉ cần đi ra khỏi phó thất, sau đó thông qua đường hầm dày đặc như tổ ong phía sau phó thất, mới có thể đến được thung lũng chôn cất Hiến Vương.

Sau đó, hai người Vương lại mất một giờ đồng hồ, đi ra khỏi đường hầm tổ ong, đến trước cánh cửa đồng cuối cùng.

Vương lau mồ hôi, "Nếu bản đồ không sai, thì lối vào thung lũng cuối cùng nằm ở đây rồi, em đã sẵn sàng chưa?" Ánh mắt Trương Phàm Phàm từ từ trở nên nghiêm túc, gật đầu.

"Em sẵn sàng rồi." Vương lấy ra hai sợi dây thép bạc, cạy mở cánh cửa đồng.

Bất xuất sở liệu, xuất hiện trước mắt vẫn là một luồng ánh sáng

chói mắt.

Luồng sáng đó thậm chí còn chói mắt hơn trong thung lũng thứ hai.

"Rốt cuộc đã giết bao nhiêu người…" Hai người khôi phục thị lực rồi nhìn lên trên, chỉ thấy trên đỉnh thung lũng treo dày đặc Thiên Địa Mẫu Khí!

Số lượng Thiên Địa Mẫu Khí ở đây, nhiều hơn gấp mười lần so với trong thung lũng thứ hai!

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

"Hiến Vương chỉ là một thủ lĩnh tổ chức bỏ trốn từ Cổ Điền quốc, sao lại có năng lực giết nhiều người đến vậy?" Trương Phàm Phàm nói.

Chỉ thấy Vương nhìn cô thật sâu, u u nói.

"Ai là người bỏ trốn đây…" Vương không nhìn Trương Phàm Phàm đang kinh ngạc vì lời nói đó, đi về phía trước vài bước, thu toàn bộ cảnh tượng dưới đáy thung lũng vào mắt.

Ánh mắt anh vừa hạ xuống, liền không khỏi lùi lại hai bước.

"Không thể nào." Vương lập tức cứng đờ người, nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Thứ xuất hiện trong mắt Vương, đó không phải chủ thất mộ Hiến Vương, đó rõ ràng là một vườn quái vật!

Vô số thi dũng uốn éo trên mặt đất, bên trong thung lũng trống trải tràn ngập các loại cổ trùng.

Thậm chí có cả những con bọ ngựa khổng lồ cao bằng hai người!

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, bọ ngựa được tạo thành từ từng ngón tay trắng bệch.

Quỷ Diện Chu, Thi Thư khổng lồ, Thi Dăng, Thi Kén… Tất cả những loại cổ trùng kinh tởm mà Vương đã gặp trên đường, đều xuất hiện ở đây!

Toàn bộ bên trong thung lũng rộng bằng sân bóng đá đã bị khoét rỗng hoàn toàn, trên tường vách núi, dưới đáy thung lũng, đều treo đầy những cổ trùng đáng sợ.

Ở giữa tất cả cổ trùng, có một chiếc hộp đen.

Trên hộp đen khắc một con mắt quỷ dị.

Vương nhìn quét qua. 【Tên: Vu Cổ Thi Quan】 【Giải thích: Quan tài chôn Hiến Vương, bên trong chứa đại khủng bố! 】 Trong lòng Vương khẽ động, ngay cả trên dữ liệu cũng ghi là "đại khủng bố".

Vương nhìn Trương Phàm Phàm, "Em ở đây đi, anh xuống xem thử." Trương Phàm Phàm vừa nghe xong, lập tức giữ chặt tay Vương.

"Không được, em dù sao cũng là truyền nhân Trương gia, mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, lẽ nào lại bị mấy thứ dơ bẩn này dọa sợ sao?" Cô lại bĩu môi.

"Hơn nữa, em cũng đâu phải không lợi hại, chỉ là đứng trước mặt anh mới có vẻ kém cỏi hơn nhiều thôi." Vương cười, vô thức nghiêng người, muốn xoa đầu Trương Phàm Phàm.

Chỉ thấy trong tầm mắt thoáng qua, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt người quỷ dị.

Ở góc hang động tối đen, khuôn mặt trắng bệch với vẻ mặt khủng khiếp đó hiện lên đặc biệt rõ ràng.

Khuôn mặt đó nhô ra hơn một nửa, nhìn chằm chằm hai người Vương.

Trong ánh mắt của nó, tràn đầy dục vọng và tàn bạo không che giấu, khóe miệng nó nhếch lên một đường cong quỷ dị, lộ ra hàm răng trắng bệch.

Cứ như một lệ quỷ bước ra từ địa ngục, vẫn luôn theo dõi Vương từ phía sau.

Vương lập tức nổi da gà khắp người, đột nhiên quay phắt lại, quát lớn: "Ai!" Tí tách, tí tách.

Từ phía sau truyền đến, tiếng nước nhỏ giọt trong hang động.

Trương Phàm Phàm vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy trong hang động trống trải không có gì cả.

Cô kéo tay Vương, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?" Ánh mắt Vương vẫn dán chặt vào phía sau.

"Có người ở phía sau anh, từ đầu đến cuối, trong bóng tối vẫn luôn có một người theo dõi anh!" "Không đúng, hoặc có lẽ không phải người.

Đó có thể là một lệ quỷ!" Trương Phàm Phàm giận đến tím mặt.

"Dám theo dõi, hôm nay là lệ quỷ tôi cũng phải chặt đầu nó!" Cô trực tiếp cầm bảo đao, sải bước đi về phía sau.

Trương Phàm Phàm cau mày, giận bốc hỏa.

Vương vội giữ cô lại, "Đừng bận tâm đến phía sau trước, vì nó đã chọn theo dõi chúng ta, chứng tỏ nó không có đủ tự tin để đối phó với chúng ta." Dưới kia chôn chiếc hộp đen của Hiến Vương, bên trong không chừng có Bát quyển Thập Lục Kỳ Thuật Phong Thủy, và quyển thứ hai của Hoài Nam Đồ!

Hai thứ này, Vương thế tại tất đắc!

Đống cổ trùng phía dưới, ngoại trừ số lượng hơi nhiều một chút,

còn lại căn bản không thể uy hiếp được Vương.

Sắc mặt anh nghiêm nghị, cầm quân đao đi xuống đáy thung lũng.

Trương Phàm Phàm lập tức lo lắng nói: "Nhiều cổ trùng thế này không đối phó được đâu, mau quay lại, chúng ta tìm cách khác đi!" Cô sợ Vương đi chịu chết, nhân vì quái vật phía dưới thực sự quá nhiều.

Vương chỉ là một con người, liệu có thể đối phó được với nhiều cổ trùng như vậy?

Hơn nữa, nhìn kỹ xuống đáy thung lũng sẽ thấy một đống xương trắng bệch.

Những thứ đó đều là do những tiền bối đạo hạnh cao thâm để lại, đi vào đó, cuối cùng đều bị cổ trùng nuốt chửng.

Vương không quay đầu lại, vung tay một cái, "Yên tâm, anh xuống đây một lát là được!" Thế là, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Trương Phàm Phàm, Vương từng bước từng bước đi xuống đáy thung lũng.

Chương 43

Anh bôi huyết Kỳ Lân lên lưỡi đao. 【Tên: Vạn Chỉ Đường Lang】 【Trạng thái: Hưng phấn】 【Năng lực: Vuốt của Vạn Chỉ Đường Lang cực kỳ sắc bén, cắt sắt như bùn, tốc độ cực nhanh】 Con Vạn Chỉ Đường Lang kia sau khi nhìn thấy Vương, cực kỳ hưng phấn quay đầu lại, dùng cái miệng đầy ngón tay trùng phát ra một tiếng rít the thé về phía Vương.

Lâu lắm rồi nó không thấy người sống!

Vạn Chỉ Đường Lang giơ hai chiếc vuốt khổng lồ, hung hăng lao về phía Vương!

Tựa như một con mãnh thú hồng hoang, tốc độ của nó cực kỳ nhanh, gần như chỉ trong tích tắc đã đến trước mặt Vương!

Chỉ thấy Vương không hề do dự, giơ đao, cúi người, đột thứ!

Xoẹt!

Một nhát, trực tiếp chém đứt ngang bụng Vạn Chỉ Đường Lang, làm nó rơi xuống đất!

Từng ngón tay điên cuồng uốn éo, dường như vô cùng đau đớn, sau đó thẳng đờ tản mát khắp nơi.

Toàn thân Vạn Chỉ Đường Lang run rẩy dữ dội, sau đó đột nhiên duỗi móng vuốt ra, rồi ngã xuống.

Vương một nhát, chém chết Vạn Chỉ Đường Lang!

Sau đó, mỗi nhát đao đều cướp đi sinh mạng của vài con cổ trùng.

Vương giống như khắc tinh của những cổ trùng này, phía sau anh xuất hiện một con đường máu dài, xung quanh anh không còn con cổ

trùng nào dám đến gần nửa bước.

Anh quay đầu lại, nhìn Trương Phàm Phàm trong hang động, mỉm cười.

Lúc này Trương Phàm Phàm, bị Vương làm cho kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

"Trời ơi, anh yêu lại mạnh đến vậy…" Vương hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của Trương Phàm Phàm, đôi khi cô còn tự hỏi, Vương rốt cuộc có phải con người không.

Làm gì có con người nào lại mạnh đến thế, coi cổ trùng như không có gì.

Một mộ Hiến Vương âm u đáng sợ, lại bị Vương biến thành một màn đại lão cấp max ngược sát quái rừng tân thủ.

Chỉ thấy cách Vương ba mét, vô số cổ trùng nhe nanh múa vuốt, nhưng không dám tiến lên.

"Hửm?" Vương khẽ nhướng mày, liếc mắt trừng một cái.

Một con Vạn Chỉ Đường Lang sợ hãi lập tức lùi lại hai bước, sau đó dường như cực kỳ tức giận nhìn Vương, phát ra một tiếng rít the thé.

"Hống!" Vương không nói hai lời, trực tiếp một đao chém đứt đầu nó.

"Dám trừng anh, đúng là tự tìm cái chết." Nói rồi, anh lại quét một lượt qua các cổ trùng khác.

Chỉ thấy những con cổ trùng đó run rẩy sợ hãi lùi lại vài bước, Vương trong mắt chúng, là sát thần hung ác.

Từ trước đến nay chưa từng gặp người nào đáng sợ như vậy.

Một đao mấy cái đầu, xiên thành xâu.

Chúng vốn dĩ tùy tiện bắt nạt con người, giết chóc.

Kết quả là Vương, lại giống như một đứa trẻ con không có sức chống cự.

Vương đi lên tế đàn, nhìn chằm chằm chiếc hộp đen khắc con mắt quỷ dị.

Cùng lúc đó, trong một đường hầm tối đen khác.

Lý Tiểu Mạn xoa xoa vai, vẻ mặt đau khổ hiện rõ trên mặt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, môi tái nhợt.

Đường Nam đỡ cô, từng bước từng bước đi sâu vào đường hầm.

"Cố gắng thêm chút nữa, không chừng Phàm Phàm và hai người kia đang đợi chúng ta ở phía trước." Tình trạng của Đường Nam cũng không tốt, bây giờ toàn thân đầy vết thương, hoàn toàn dựa vào hơi thở cuối cùng để đi về phía trước.

Hai người đi suốt chặng đường, chỉ gặp một con Quỷ Diện Chu.

Nhưng con Quỷ Diện Chu đó, suýt chút nữa đã lấy mạng hai người.

Trong đầu Lý Tiểu Mạn, hình ảnh Trương Phàm Phàm và Vương hiện lên, cô tự giễu cợt: "Hoàn toàn không biết Phàm Phàm phải chịu áp lực lớn đến mức nào ở phía trước, bây giờ tự mình trải nghiệm một lần mới thấy nó khó khăn đến nhường nào." Nói rồi, cô lại nhìn Vương.

Trên mặt cô bắt đầu hiện lên vẻ sùng bái.

"Nam Nam, anh Vương sao lại mạnh đến vậy chứ, em chưa từng nghe nói có cao thủ nào trong giới đạo mộ mạnh đến mức độ này cả." Đường Nam im lặng, sau đó từ từ nói: "Thật ra tôi cũng biết, nếu cô hiểu rõ thân phận của anh ấy trong cuộc sống, cô sẽ cảm thấy càng

không thể tin nổi.” Nửa câu sau của Đường Nam, cô nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu, Lý Tiểu Mạn căn bản không nghe thấy.

Mười mấy phút sau, hai người đi đến trước một cánh cửa đồng.

Đường Nam nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa đồng đó “kẽo kẹt” một tiếng, thật sự đã bị Đường Nam đẩy ra!

Cánh cửa này, đã sớm được mở rồi!

Đường Nam nghi hoặc đứng sững tại chỗ.

Sao lại thế này, rõ ràng đang đi sâu vào mộ Hiến Vương, kết quả cánh cửa đồng vừa đẩy một cái đã mở ra.

“Có vấn đề.” Sắc mặt Đường Nam nghiêm lại, cô nhìn qua khe cửa vào bên trong.

Sau đó, toàn thân cô đột nhiên run lên, chỉ cảm thấy tứ chi đều cứng đờ.

Lý Tiểu Mạn tò mò hỏi: “Sao vậy?” Đường Nam nhanh chóng bịt miệng Lý Tiểu Mạn lại.

Cô thở dốc, trong mắt vừa kinh ngạc vừa không chắc chắn.

Vừa rồi cô kinh hãi nhìn thấy, phía sau cánh cửa có hai người!

Đó không phải một hang động trống trải, bên trong có một nam một nữ mặc trang phục dân tộc Miêu.

“Đó là hai người đi cùng Vương phía sau.” Ánh mắt Đường Nam lấp lánh, cuối cùng cũng yên tâm.

Cô cứ tưởng là người khác, nhưng vì họ đi cùng Vương nên chắc không phải người ngoài.

Cô đẩy cửa, đỡ Lý Tiểu Mạn đi vào.

“Chào… không phải hai người đi cùng Vương sao…” Đường

Nam chưa nói hết lời, chỉ thấy huynh muội Mông Gia đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm hai người Đường Nam.

Sau đó, hai người Đường Nam, cũng nhìn rõ họ đang làm gì.

Tay của Mông Gia Trát đang cắm vào lồng ngực một xác khô không đầu, không ngừng cạy móc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó!

Chương 44

Đường Nam vô thức lùi lại hai bước.

Chỉ thấy Mông Gia Trát rút tay ra, từ từ đi về phía hai người Đường Nam.

Ánh mắt của hắn trống rỗng vô cùng, tràn ngập khí tức quỷ dị.

Lúc này, Vương cũng đã mở nắp quan tài của Hiến Vương.

Anh lập tức nghi ngờ nói: "Chuyện gì thế này, thi thể Hiến Vương biến mất rồi!" Vương vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến, nhưng sau khi mở nắp quan tài ra, bên trong chỉ có vàng bạc châu báu lấp lánh.

Lúc này, chuyện đã xảy ra ở Lỗ Vương Cung, lại một lần nữa diễn ra trước mặt Vương – thi thể Lỗ Thương Vương biến mất trong Lỗ Vương Cung, thi thể Hiến Vương, cũng không có trong quan tài!

Vương vẫy tay về phía Trương Phàm Phàm, ra hiệu.

Trương Phàm Phàm lập tức chạy đến, nhìn vào hộp đen.

Nửa ngày sau, cô á khẩu nhìn Vương.

"Không đúng, bên trong nhất định còn sót lại thứ gì đó!" Trong mắt Vương lóe lên tinh quang, anh đưa tay vớt vào trong quan tài.

Anh ném từng món châu báu trị giá liên thành xuống đất, những thứ này trong mắt anh căn bản không đáng giá.

Nếu Vương muốn, một cuộc điện thoại sẽ có vô số châu báu được đưa đến trước mặt anh.

"Tìm thấy rồi!" Anh rút tay ra, nhìn kỹ. 【Tên: Hoài Nam Đồ】【Giải thích: Hoài Nam Đồ quyển thứ hai, ghi chép địa điểm của

nhiều trân kỳ dị bảo, ba quyển hợp nhất, có thể giải mã đại bí mật trường sinh】 Trong lòng Vương không hề có cảm giác kích động, ngược lại chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình, đang thúc đẩy mọi chuyện diễn ra từ phía sau.

Đầu tiên là để anh có được quyển Hoài Nam Đồ thứ nhất, sau đó lại để anh có được quyển thứ hai trong mộ Hiến Vương.

Vừa rồi Vương khẳng định trong quan tài có thông tin khác, là vì anh cảm thấy một âm mưu.

Thi thể Hiến Vương và Lỗ Thương Vương đều biến mất, người bí ẩn trong bóng tối nhất định cần thi thể của họ để hoàn thành một số việc.

Chuyện này, không chừng cần sự giúp đỡ của Vương mới có thể hoàn thành!

Vì vậy, mới từng bước từng bước dẫn dụ Vương đến mộ Hiến Vương, và để lại Hoài Nam Đồ trong quan tài!

Nếu không ngoài dự đoán của Vương.

Anh lập tức mở quyển Hoài Nam Đồ thứ hai ra, nhìn kỹ.

Chỉ thấy quyển Hoài Nam Đồ thứ hai ghi chép một bản đồ quỷ dị.

Trương Phàm Phàm dùng ngón tay chỉ vào giữa bản đồ, "Anh xem, ở đây có gì đó, có giống hai mộ thất không?" Hai chỗ mà Trương Phàm Phàm chỉ, có hai hình chữ nhật đen một lớn một nhỏ.

Nếu dùng hộp đen để giải thích, thì cũng hợp lý.

Chỉ là… con dị thú ở góc trên bên trái có ý gì?

Anh rõ ràng nhận ra, đó là kỳ trân dị thú Bạch Trạch trong Sơn Hải Kinh!

Trương Phàm Phàm phấn khích lại chỉ vào góc trên bên phải, "Anh

yêu, nhìn xem, có giống thông thiên huyết đằng không?" Vương nhìn lại, chỉ thấy ở góc trên bên phải có một cây dây leo cuộn tròn hướng lên trên.

"Thật sự có chút giống." Nếu mọi chuyện thật sự giống như Trương Phàm Phàm nói.

Thì chủ nhân của mộ thất đó có thân phận gì, thông thiên huyết đằng và Bạch Trạch, lại đồng thời xuất hiện trong mộ!

"Lẽ nào người trong bóng tối đó, muốn anh đến nơi này." Vương lẩm bẩm.

Ngay sau đó, anh cất Hoài Nam Đồ vào lòng.

Quyển Hoài Nam Đồ thứ nhất ghi chép các loại kỳ trân, kỳ trân quý trình độ không cần phải nói.

Quyển Hoài Nam Đồ thứ hai lại chỉ ghi chép một đại mộ!

Người có thân phận địa vị như thế nào, mà bản đồ mộ lại có thể thu vào Hoài Nam Đồ, sánh ngang với các loại kỳ trân từ xưa đến nay.

Vương lại đưa tay sờ vào trong quan tài.

Lần này, không sờ được thêm thứ gì có giá trị.

Theo suy đoán của Vương, hộp đen trong đó nên có Vu thạch và Thập Lục Kỳ Thuật Phong Thủy.

Vì không có ở đây.

Vậy chỉ có một khả năng, hộp đen thực sự đã bị người khác mở ra, và Vu thạch cùng Thập Lục Kỳ Thuật Phong Thủy đã bị lấy đi!

"Đi thôi, ở đây không còn thứ gì có giá trị nữa." Vương kéo tay Trương Phàm Phàm, đi về phía sau.

Trương Phàm Phàm lại dừng lại, ngón tay chỉ vào hang động ở

giữa thung lũng, phấn khích nói: “Anh yêu nhìn kìa, Tiểu Mạn và Nam Nam quả nhiên không chết, đã đi cùng hai người bạn kia rồi!” Bạn bè?

Vương vô thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong hang động đó, Lý Tiểu Mạn đang phấn khích vẫy tay về phía hai người Vương.

Phía sau hai người họ, là huynh muội Mông Gia.

Vương chợt nheo mắt.

Huynh muội Mông Da, sao lại đi cùng Lý Tiểu Mạn?

Rõ ràng anh nhớ khi hai người Lý Tiểu Mạn bị nước lũ cuốn đi, bên cạnh không hề có bóng dáng huynh muội Mông Da.

Ánh mắt anh chậm rãi quét qua đám cổ trùng cách đó ba mét.

Chỉ thấy đám cổ trùng nhìn Vương với ánh mắt như thể đang nhìn một vị sát thần.

Anh kéo tay Trương Phàm Phàm, từng bước một leo lên thung lũng.

Chẳng mấy chốc, đã đến bên cạnh hai người Lý Tiểu Mạn.

Vương đầu tiên xem thông tin của hai người. [Tên: Lý Tiểu Mạn] [Nội tâm: Hù, may quá tôi sống rồi, thấy anh Vương và Phàm Phàm thì an toàn rồi.] [Tên: Đường Nam] [Nội tâm: Tại sao mỗi lần tôi nhìn Vương đều có cảm giác tim đập nhanh hơn, Vương không bỏ bùa mê tôi đấy chứ.] Vương trực tiếp bỏ qua suy nghĩ của Đường Nam.

Anh chỉ xác nhận hai người có bị dính bẩn gì không.

Sau đó, lại nhìn sang hai huynh muội Mông Da.

Chương 45

[Tên: Mông Da Trát] [Nội tâm: Thấy Vương không phát hiện mình làm gì, không phát hiện thì tốt.] [Tên: Mông Da Lệ] [Nội tâm: Hy vọng anh đừng làm chuyện gì quá đáng nữa, em thật sự không chọc nổi Vương đâu.] Vương ngoài mặt không chút biến sắc.

Nhưng trong lòng, anh đã bắt đầu đề phòng.

Xem ra Mông Da Trát thật sự đã lén lút làm chuyện gì đó, nếu đã vậy.

Thì đừng trách anh vô tình.

Chỉ thấy Vương cười ha ha nói.

"Mình đi thôi, hộp đen của Hiến Vương đã bị anh và Phàm Phàm mở ra rồi, Phong thủy thập lục bí thuật cũng đã lấy được, đến lúc về rồi." Nói đoạn, anh nắm tay Trương Phàm Phàm đi về phía sau.

Mông Da Trát nghe xong lời đó, trong lòng chợt thắt lại.

Khốn kiếp, Vương đã lợi dụng lúc mình không có mặt, lấy đi Phong thủy thập lục bí thuật!

Ánh mắt hắn ta tràn ngập lửa giận, gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vương.

Khi hai người Vương và Trương Phàm Phàm đi được vài bước, Vương thấp giọng nói.

"Hai người Tiểu Mạn có vấn đề!" Sau đó lập tức siết chặt tay Trương Phàm Phàm, "Lát nữa dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng kinh ngạc." Trương Phàm Phàm trong lòng chợt thắt lại, vô thức gật đầu.

Vương cầm thanh quân đao trong tay, vết máu trên đó đã được lau

sạch, đang lóe lên hàn quang sắc lạnh.

Hai người từng bước một đi sâu vào đường hầm, tay phải của Vương hơi nghiêng, dùng thân đao phản chiếu ánh sáng để quan sát tình hình phía sau.

Chỉ thấy bốn người, đồng loạt nhìn chằm chằm vào hai người Vương với ánh mắt tham lam và tàn bạo!

Khóe miệng hắn ta nhếch lên một độ cong quỷ dị, ánh mắt u ám hung tợn, như một ác quỷ từ địa ngục.

Vương trong lòng chợt thắt lại, Mông Da Trát quả nhiên đã giở trò với hai người Lý Tiểu Mạn!

Anh đột nhiên dừng lại, sau đó đột ngột quay người nói.

"Tôi suýt quên mất, vết thương trên người Tiểu Mạn không sao chứ?" Lý Tiểu Mạn lắc đầu, "Có thể chịu được." Lúc này, biểu cảm của bốn người không khác gì bình thường.

Vương lại từng bước một đi về phía Lý Tiểu Mạn, giơ cánh tay cô lên, quan sát tỉ mỉ một lượt.

"Không được rồi Tiểu Mạn, cánh tay em..." Vương giả vờ xem vết thương cho Lý Tiểu Mạn, nhưng bước chân lại từng bước một dịch chuyển về phía Mông Da Trát.

Ngay sau đó, Vương đột nhiên vươn một tay, bất ngờ tấn công cánh tay Mông Da Trát, giật mạnh hắn ta về phía sau!

"Vương, anh làm gì!" Mông Da Trát đau đớn gào thét, chỉ cảm thấy cánh tay mình sắp bị Vương giật đứt.

Vương thần sắc lạnh lùng, lạnh giọng nói.

"Ngươi đã động tay động chân với hai người Tiểu Mạn!" Mông Da Trát trong lòng hoảng hốt.

Vương đã phát hiện!

Chỉ thấy hắn ta vẫn cứng miệng nói.

“Nói bậy, tôi căn bản không làm gì hai người đó, mau buông ra!” Vương vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, dùng lực ở tay, lập tức bẻ gãy tay phải của Mông Da Trát!

“Nếu còn không nói, tôi sẽ giết chết ngươi ngay lập tức.” Mông Da Trát mặt đầy đau khổ, nhìn ánh mắt Vương, chỉ cảm thấy trong đôi mắt kia như có sát khí cuồn cuộn.

Hắn ta trong lòng chợt sợ hãi.

Nếu còn không thừa nhận, Vương thật sự sẽ giết chết hắn ta!

Mông Da Lệ kéo tay Vương, “Anh Vương, huynh muội em căn bản không làm gì cả, mau buông anh trai em ra!” Trương Phàm Phàm đi đến, kéo Lý Tiểu Mạn và Đường Nam lại.

Nhìn thấy biểu cảm của hai người, Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không nên can thiệp vào chuyện này.

Vương mắng lớn một tiếng.

“Được, có cốt khí lắm, vậy tôi sẽ khiến Địa sư nhất mạch các ngươi đoạn tuyệt truyền thừa, sau đó từ từ nghiên cứu!” Anh ta đột nhiên giơ quân đao lên, chém xuống cổ Mông Da Trát!

Chỉ thấy thần sắc Mông Da Trát đột nhiên thay đổi, hai mắt hắn ta chợt phát ra ánh sáng xanh u tối.

Mông Da Trát dùng lực ở tay, trực tiếp đẩy Vương lùi lại.

“Hậu sinh đáng sợ thay, hậu sinh đáng sợ thay.” Giọng nói Mông Da Trát trở nên trầm thấp âm lãnh, hắn ta từ từ ngẩng đầu, mắt phát ra ánh sáng xanh, nhìn chằm chằm Vương. [Tên: Mông Da Trát] [Trạng thái: Thuật đầu tiên của Phong thủy thập lục kỳ thuật, Tá thi

hồn, cung nghênh lão tổ tông nhập thân!] [Giải thích: Lão tổ của Địa sư nhất mạch đã sống lại kiếp thứ hai bằng thân trùng noãn, tại lối vào mộ Hiến Vương đã đưa trùng noãn vào cơ thể Mông Da Trát, để điều khiển cơ thể hắn ta.] Vương hơi nhíu mày, đột ngột quay đầu nhìn hai người Lý Tiểu Mạn.

Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn và Đường Nam lúc này, lại biến thành bộ dạng quỷ dị lúc trước, đang cười một cách tham lam quỷ quyệt với Vương!

Quả nhiên Mông Da Trát đã giở trò trong bóng tối!

Mặc dù sự việc có chút khác so với suy đoán của Vương, nhưng cũng không sai lệch nhiều.

Mông Da Trát đã bị lão tổ tông của Vu cổ Địa sư nhất mạch nhập thân, thảo nào trên đường đi anh luôn cảm thấy một luồng hàn khí thấu xương!

Chỉ thấy ánh mắt Mông Da Trát từ từ khôi phục bình thường.

Nhưng Vương biết, người đang điều khiển cơ thể Mông Da Trát, vẫn là lão tổ tông của Vu cổ Địa sư nhất mạch!

"Hậu sinh bây giờ, thật sự ngày càng mạnh mẽ, ngay cả vu thuật đầu tiên của Vu cổ Địa sư nhất mạch ta cũng có thể phá giải, không tồi chút nào." Chỉ thấy Mông Da Trát bước đi như dạo chơi trong vườn, chậm rãi nói.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm tay cầm bảo đao, không ngừng giao chiến với hai người Lý Tiểu Mạn đang bị tạng vật nhập thân.

Cô lại không dám thực sự làm thương hai người, chỉ có thể bị động phản kích, kéo dài thời gian.

Đợi Vương giải quyết xong lão tổ tông Địa sư, hai người Lý Tiểu Mạn tự nhiên sẽ khôi phục bình thường.

Trương Phàm Phàm cũng đã đánh đến phát hỏa, lão tổ tông Địa sư dám điều khiển cô bạn thân của cô!

Tuyệt đối không thể nhịn được.

Chỉ thấy cô hét lớn với Vương.

“Em yêu, xử lý hắn đi!” Vương trực tiếp giơ quân đao lên, cười đáp lại.

“Được!” Anh vung đao về phía trước, với thế sét đánh không kịp bưng tai chém mạnh xuống lão tổ tông Địa sư!

Lão tổ Địa sư nhíu mày, từ thanh đao của Vương, hắn ta cảm nhận được một luồng đao ý sắc bén.

Hắn ta nghiêng người tránh khỏi một nhát chém của Vương, sau đó vươn một chưởng đánh mạnh xuống đất.

Chương 46

Rầm!

Chỉ thấy từ mặt đất chui ra chi chít những con trùng dính đầy dịch nhầy, há to miệng đáng sợ, gào thét lao về phía Vương!

Vu cổ Địa sư nhất mạch giỏi dùng cổ và vu thuật, hoàn toàn không giỏi cận chiến.

Đám thi trùng điên cuồng vây lấy Vương, tranh giành nhau muốn hút máu thịt trên người anh.

Mũi đao của Vương rạch vào lòng bàn tay.

Từng giọt Kỳ lân huyết nhỏ xuống.

Lão tổ Vu cổ vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì kịp, lúc này lại như chuột thấy mèo, sợ hãi dựng tóc gáy.

"Chuyện gì vậy, tại sao truyền nhân Trương gia lại xuất hiện ở đây, hậu nhân Trương gia không phải đã chết hết rồi sao!" Vương nắm bắt chính xác thông tin trong lời nói của lão tổ Vu cổ.

Lão tổ Vu cổ nói vậy là có ý gì, hậu nhân Trương gia chết hết khi nào?!

Ngay lập tức, trong đầu anh hiện lên một cái tên.

Trương Qua Tử!

Xà yêu tiên nhân khi gặp Vương câu đầu tiên đã nói rằng Trương gia chưa hề diệt vong.

Lẽ nào...

Trương gia đã từng xảy ra biến cố lớn!

Vương lạnh lùng nhìn lão tổ Vu cổ, "Ông nói vậy là có ý gì?" Lão tổ Vu cổ không thèm để ý đến Vương, quát lớn một tiếng.

"Vu thuật thứ hai của Phong thủy thập lục bí thuật, Thiên hàng thần binh!" Tiếp đó, hai tay hắn ta mạnh mẽ ấn xuống đất.

Nhiều hơn gấp ba bốn lần so với đám thi trùng trước đó, chi chít những con thi trùng từ bốn phương tám hướng chui ra!

"Hậu nhân Trương gia, hôm nay nhất định phải chết ở đây!" Lão tổ Vu cổ tự tin đầy mình, không tin rằng dưới tình huống này không thể giết chết hai người Vương.

Nhìn đám thi trùng ngày càng tụ tập nhiều hơn từ xung quanh, Vương bất đắc dĩ thở dài.

"Tôi sẽ moi thêm lời từ miệng ông, nếu ông không biết thời vụ như vậy." Lời còn chưa dứt, Vương đã cầm quân đao, mạnh mẽ chém xuống lão tổ Vu cổ!

Lần này, anh đã dùng toàn bộ sức lực, khiến lão tổ Vu cổ căn bản không thể phản ứng kịp!

Xoẹt!

Vương đứng sau lưng lão tổ Vu cổ, từ từ thu đao.

Lão tổ Vu cổ run rẩy không thể tin nổi, quay đầu nhìn Vương, muốn hỏi tại sao anh lại mạnh mẽ đến thế.

Nhưng định mệnh đã không cho hắn ta cơ hội đó nữa.

Bởi vì cơ thể Mông Da Trát bị nhập thân, đã bị Vương một đao chém thành hai nửa.

Sau đó, đồng tử của Mông Da Trát dần dần tối sầm, cuối cùng trở nên cực kỳ trống rỗng.

Một con trùng nhỏ kéo theo cái bụng màu trắng sữa, đang từ lỗ

mũi Mông Da Trát bò ra, cố sức chui xuống lòng đất.

Chính là lão tổ Vu cổ đã sống lại kiếp thứ hai trong thân xác thi trùng.

Vương nhướng mày, "Chạy à?" Anh cúi xuống, dùng hai ngón tay kẹp lấy con thi trùng đó, một ý nghĩ táo bạo dần hình thành trong đầu anh.

Chỉ thấy Vương lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ từ trong túi, đục vài lỗ trên nắp, rồi thả con thi trùng vào trong.

Anh muốn nuôi lão tổ Vu cổ như một con thú cưng.

Vui thì cho ăn hai miếng thịt, không vui thì bóp chết.

Đám thi trùng được lão tổ Địa sư triệu hoán cũng từ từ rút lui, nếu không phải lão tổ Địa sư có phương pháp đặc biệt để điều khiển thi trùng, chúng mới không dám đối mặt với quái vật như Vương.

Lý Tiểu Mạn và những người khác cũng đã khôi phục.

Đường Nam mơ màng nhìn cánh tay mình, "Tôi đã làm gì vậy?" Trương Phàm Phàm và Vương đi đến, nhìn nhau cười.

"Em yêu, em cảm thấy anh lại lợi hại hơn không ít rồi, mua!" Trương Phàm Phàm ôm cổ Vương, nũng nịu nói.

Trong mắt cô tràn đầy sự sùng bái.

Trong trận chiến vừa rồi, Trương Phàm Phàm đã giết chết Mông Da Lệ.

Giờ đây, Địa sư duy nhất còn sót lại trên thế giới chính là con trùng nhỏ trong túi của Vương.

Mọi chuyện đã giải quyết xong, Vương băng bó cánh tay Lý Tiểu Mạn, lại cho cô uống một ít thuốc.

Hành động đó khiến Lý Tiểu Mạn mặt đỏ bừng.

Sau đó, mọi người chỉnh đốn lại một lượt, rồi rời khỏi nơi đó.

Trên đường, Vương không khỏi suy nghĩ.

Bức huyết đằng trong bức Thông thiên huyết đằng đồ, rốt cuộc có ở trong mộ Hiến Vương hay không.

Nếu có ở đó, Vương có quyển bí mật da người trong tay, nhưng chưa phát hiện manh mối nào trên đó.

Nếu không có.

Vậy con mãng xà xanh khổng lồ giấu mình trong núi Nộ Giang, tại sao lại giống Thông thiên huyết đằng đồ đến vậy.

Vương không hiểu, dứt khoát không nghĩ nữa.

Anh một đường xuyên qua núi non trùng điệp, đến nơi mà huynh muội Mông Da trước đó đã đậu bè trúc.

Vương kéo tay Trương Phàm Phàm, kéo cô lên thuyền rồi hỏi.

“Phàm Phàm, cái kia trước đó...” Trương Phàm Phàm vừa cẩn thận kéo Lý Tiểu Mạn, vừa không quay đầu lại nói.

“Bố em đã cho em địa chỉ rồi mà, cứ lái xe thẳng một mạch, xe đậu dưới chân núi.” Cô đột nhiên nhăn mặt, than thở.

“Thôi rồi, em đậu xe ở dưới thung lũng có bức tượng đồng kia rồi, chắc xe của em bị đập nát bét rồi.” Vương xoa đầu Trương Phàm Phàm, “Không sao, về anh đổi cho em chiếc mới.” Mọi người một đường nói cười vui vẻ, thoát khỏi môi trường âm u ghê tởm của mộ Hiến Vương, tâm trạng đều tốt lên không ít.

Lý Tiểu Mạn thẫn thờ nói.

Chương 47

"Núi Điền Nam nước biếc non xanh, sao lại có những thứ kinh tởm như vậy chứ." Ở nơi mà mọi người không nhìn thấy, trên đỉnh ngọn núi thứ hai của thung lũng.

Gió lớn rít gào, mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống.

Một người đàn ông mặc đồ hiện đại, đang cười sảng khoái.

Giọng nói hắn ta trong trẻo, như một thiếu niên đang tuổi dậy thì.

"Thú vị thật, bây giờ còn thiếu năm cái." Hắn ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vương, vẻ trêu tức không hề che giấu.

Ba ngày sau, mọi người trở về nhà Vương.

Lý Tiểu Mạn và Đường Nam xung phong mua một đống nguyên liệu để chiêu đãi hai vị anh hùng.

Chỉ nghe thấy trong bếp truyền ra một trận loảng xoảng.

Lý Tiểu Mạn lớn tiếng nói.

"Nam Nam sao ngốc vậy, phải đun nước trong nồi sôi cạn rồi mới cho dầu vào chứ!" Đường Nam tủi thân, cãi lại, "Em có xuống bếp bao giờ đâu, ở nhà toàn có người giúp việc nấu cơm mà." Vương và Trương Phàm Phàm ngồi trên sofa, nhìn hai người trong bếp không kìm được cười.

Anh ôm Trương Phàm Phàm, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ táo bạo.

"Em yêu, anh thấy hai người họ bận tối mắt tối mũi, nhất thời nửa buổi không ra được đâu, hay là mình cũng đổi phòng khác 'bận rộn' nhỉ." Trương Phàm Phàm lập tức hiểu ý Vương, nhẹ nhàng đánh vào

ngực anh, nũng nịu nói.

"Đồ hư hỏng." Ngay sau đó, hai cô gái xinh đẹp trong bếp đột nhiên nghe thấy tiếng đóng cửa "rầm" một cái.

Đường Nam kéo cửa hé đầu ra, ngơ ngác nói.

"Ơ, Vương và Phàm Phàm đâu rồi, hai người mất tích rồi à?" Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn làm ra vẻ mặt đầy ẩn ý, Đường Nam lập tức hiểu ý, mặt đỏ bừng.

Sau đó, cuối cùng cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ để nấu xong bữa cơm.

Lý Tiểu Mạn hét lớn vào phòng Vương.

"Ăn cơm thôi!" Một lúc sau, Vương mới thần thanh khí sảng bước ra.

Đường Nam nghi ngờ hỏi.

"Phàm Phàm đâu rồi?" Vương kẹp đũa, nếm một miếng thịt kho tàu, nói không rõ lời.

"Phải đợi một lát, ngại quá." Hai người: "..." Cuối cùng, sau khi ăn uống no say, hai người Lý Tiểu Mạn và Đường Nam mới rời đi.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm vẫy tay với Vương.

Vương cười.

Trưa ngày hôm sau, Vương lợi dụng lúc Trương Phàm Phàm chưa ngủ dậy, rời giường rồi đến quán lẩu của Thôi Bàn Tử.

Buổi trưa khi xem điện thoại, anh phát hiện Thôi Bàn Tử đã gọi hơn chục cuộc điện thoại vào buổi sáng.

Và gửi một tin nhắn. [Anh Vương, có chuyện rồi, mau đến quán lẩu.] Thế là, Vương vội vàng rời giường.

Anh đẩy cửa vào trực tiếp hỏi.

“Thôi Bàn Tử đâu?” Mấy nhân viên phục vụ sợ hãi run rẩy chỉ lên lầu.

Vương khẽ gật đầu, vừa định đi lên lầu, chỉ thấy một nhân viên phục vụ đột nhiên kéo cánh tay anh, nhỏ giọng nói.

“Anh Vương, anh Thôi bảo em nói với anh là mau đi đi, đi càng xa càng tốt, đổi chỗ ẩn mình sống tốt.” Vương có chút tức giận.

Anh đoán, căn bản không phải Thôi Bàn Tử gặp chuyện, mà là kẻ thù của anh đã tìm đến Thôi Bàn Tử!

Buổi sáng trước mặt người khác không tiện gọi điện, chắc chắn Thôi Bàn Tử đã lén dặn dò nhân viên phục vụ lúc người khác không chú ý.

“Gan to thật, bạn bè của tôi mà cũng dám động vào, sống chán rồi sao.” Không nói hai lời, anh trực tiếp sải bước đi lên lầu.

Phòng Thiên Tự 211, Vương trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt, ánh mắt của ba người đồng loạt nhìn đến.

Hai người phụ nữ, một là Thôi Bàn Tử.

Ánh mắt Thôi Bàn Tử chợt thắt lại, vội vàng tiến đến bên Vương, thấp giọng nói.

“Lên rồi à, nhân viên phục vụ không đi cùng anh chứ?” Vương khẽ lắc đầu, vỗ vỗ cánh tay đang run rẩy của Thôi Bàn Tử, ý bảo đừng hoảng hốt.

Sau đó, anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, châm một điếu thuốc hút.

Trong mắt anh hiện ra dữ liệu của hai người phụ nữ đối diện. [Tên: Hoắc Thanh Linh] [Thân phận: Gia chủ Hoắc gia của Lão Cửu

Môn] [Năng lực: Quải đôn, khứu giác kinh doanh nhạy bén, khéo léo xử lý mọi chuyện] [Giải thích: Hoắc Thanh Linh đã dẫn dắt Hoắc gia trở thành một trong năm trăm doanh nghiệp mạnh nhất cả nước, trong một thời gian tiếng tăm lừng lẫy, địa vị siêu việt trong Hoắc gia.] [Suy nghĩ: Vương sao, trông đẹp trai như vậy nhìn là biết không phải đồ tốt, Hoắc Đan mất tích nhất định có liên quan đến hắn.] Anh lại quay đầu nhìn cô gái trẻ bên cạnh Hoắc Thanh Linh.

Cô gái để tóc xoăn vàng bồng bềnh, trên người khoác chiếc váy liền thân màu đen bó sát, dáng vẻ vô cùng quyến rũ. [Tên: Hoắc Vân Vân] [Thân phận: Chị họ của Hoắc Đan] [Năng lực: Rất giỏi nắm bắt đàn ông, là tay lão luyện trong tình trường.] [Nội tâm: Ôi, Vương hóa ra đẹp trai đến thế, phải tìm cách hạ gục anh ta mới được.] Vương lập tức hiểu ra, hai người Hoắc gia đến gây sự.

Chỉ thấy Hoắc Thanh Linh toàn thân trên dưới đều toát ra khí chất của một người bề trên.

Trên tay cô ta đeo một chiếc nhẫn đá quý to bằng quả trứng chim cút, mặc bộ vest đen, ăn diện sang trọng quý phái.

Khuôn mặt cô ta khá cứng rắn, góc cạnh rõ ràng, nhìn hoàn toàn không giống kẻ đạo mộ.

Hoắc Thanh Linh dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, một luồng khí tức uy nghiêm lan tỏa, cô ta lạnh giọng nói.

“Hoắc Đan của Hoắc gia tôi, nghe nói sau khi theo cậu Quải đôn thì không thấy về nữa?” Không cho Vương cơ hội giải thích, sắc mặt cô ta trầm xuống, nói.

“Nếu người của Hoắc gia tôi có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi đảm bảo sẽ khiến cậu từ nay về sau phải sống không bằng chết!” Thôi Bàn Tử sắc mặt ngưng trọng.

Vương là huynh đệ tốt của cậu ta, mặc dù không biết Vương thường ngày làm gì, nhưng với tình nghĩa bao nhiêu năm của hai người, không thể nào trơ mắt nhìn Vương gặp chuyện được.

Cậu ta đứng phắt dậy.

"Gia chủ Hoắc, tôi biết Hoắc gia ở Trường Sa một tay che trời, nhưng cường long không áp địa đầu xà, cô xem có thể nể mặt tôi một chút không?" Chỉ thấy Hoắc Thanh Linh cười khinh thường.

"Một thằng béo nhỏ bé có thể đại diện cho cả Tương Thành sao?" "Lý Tứ Gia ở Tương Thành, thấy tôi cũng phải gật đầu chào hỏi, gọi tôi một tiếng Hoắc tỷ!" Thôi Bàn Tử lập tức thẹn quá hóa giận, "...!" Vương đột nhiên lên tiếng nói.

"Tôi lại muốn biết, gia chủ Hoắc sẽ khiến tôi từ nay về sau phải sống không bằng chết như thế nào?" Hoắc Thanh Linh khoanh tay, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 48

“Bây giờ là thời bình, nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ khiến cậu phải nằm ngang đường!

“Nhưng bây giờ.

Mặc dù luật pháp không cho phép làm vậy, nhưng tôi bóp gân tay gân chân cậu thì không có vấn đề gì cả.” “Tôi sẽ khiến cậu ở Tương Thành bước đi khó khăn, ngay cả sinh tồn cũng không sống nổi!” Vương đột nhiên cười.

“Tôi cứ tưởng khủng khiếp đến mức nào, hóa ra chỉ là mấy trò hề, xem ra Hạ Tam Môn quả nhiên chỉ là mấy nhân vật không ra gì.” Thôi Bàn Tử nhíu mày, hỏi.

“Hạ Tam Môn?” Vương không quay đầu lại nói, “Một tổ chức đạo mộ, có gì mà phải làm ầm ĩ, chỉ là mấy tên hề mà thôi.” Thôi Bàn Tử mắt trợn tròn.

“Huynh đệ à, Hoắc gia là một trong Hạ Tam Môn đã là doanh nghiệp top 500 cả nước rồi, hai môn còn lại nhất định cũng không đơn giản, anh không thể nói bừa thế được!” Vương nhìn Hoắc Thanh Linh, lạnh giọng nói.

“Tôi nói bừa sao, Hoắc gia là nhân vật không ra gì, tôi sai sao?” Hoắc Thanh Linh lập tức giận tím mặt, đập bàn đứng dậy, mắng the thé.

“Hay cho Vương, tôi thấy cậu không biết trời cao đất dày là gì!” Nói đoạn, cô ta trực tiếp giơ một bàn tay lên, mạnh mẽ tát vào mặt Vương!

Bốp!

Sau một cái tát, những người có mặt đều ngây người.

Trong đó bao gồm cả Hoắc Vân Vân vẫn luôn ném ánh mắt quyến rũ về phía Vương.

Chỉ thấy Vương, trực tiếp một bàn tay tát vào mặt Hoắc Thanh Linh, đánh Hoắc Thanh Linh ngã xuống đất!

"Huynh đệ à, lần này tôi không giữ được anh rồi, hai anh em mình chạy thôi." Vương không vội vàng cúi xuống, cười híp mắt nhìn Hoắc Thanh Linh với vẻ mặt không thể tin nổi.

"Muốn đánh ai hả?" Bốp!

"Nói đi chứ!" Bốp!

Vương cảm thấy chưa hả giận, lại tát thêm hai cái nữa vào mặt Hoắc Thanh Linh!

Hai cái tát không dùng hết sức, sợ đánh chết Hoắc Thanh Linh.

Nhưng Vương thu lực, cũng khiến Hoắc Thanh Linh đầu váng mắt hoa, hai bên má lập tức sưng vù, cả người tinh thần hoảng loạn.

Anh lại nói.

"Hoắc Đan đó là tôi giết, thì sao?

"Ở trong mộ Lỗ Vương Thất Tinh, tôi trực tiếp một phát súng nổ tung đầu hắn ta." "Tôi nói cho cô biết, sau đó thì sao, báo thù không?" Hoắc Vân Vân một bụng lửa giận bốc lên tận não, tận tai nghe Vương giết chết anh họ mình, mặc dù anh họ với cô ta không thân thiết, nhưng cô ta cũng không thể chịu đựng được!

Vương, đang tát vào mặt cả Hoắc gia!

Hoắc gia kinh doanh khắp cả nước, nãi chân chính danh môn vọng tộc, làm sao có thể dung thứ cho sự ngang ngược của Vương như vậy?

Cô ta trực tiếp rút một khẩu súng lục từ đùi ra.

Lên đạn, nhắm, bóp cò!

Sau một phát súng, Hoắc Vân Vân kinh hoàng nhìn Vương, như thể đang nhìn một con quái vật.

"...Ngay cả đạn cũng có thể tránh được sao?" Vương đứng dậy, một tay đoạt lấy khẩu súng trong tay cô ta.

Bốp!

Lại một cái tát, đánh Hoắc Vân Vân bất tỉnh nhân sự!

Làm xong tất cả, anh vỗ vỗ tay, tùy tiện nói.

"Thôi Bàn Tử, có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện cho tôi, một Hoắc gia mà thôi, tôi không động dùng chút thực lực, thật sự cho rằng tôi dễ bắt nạt sao?" Nếu Hoắc gia không biết ghi nhớ bài học, Vương sẽ không ngại dùng các mối quan hệ của mình, khiến Hoắc gia nếm mùi từ trên mây rơi xuống vực sâu.

Mặc dù Hoắc Đan quả thực đã giết người trước, nhưng nếu Hoắc Đan không làm chuyện tồi tệ đó, Vương lại sẽ giết sao?

Vương vỗ vỗ vai Thôi Bàn Tử, dành cho cậu ta một nụ cười đầy an toàn.

Sau đó, anh nghênh ngang rời đi, trở về nhà.

Lúc này, Trương Phàm Phàm vừa mới ngủ dậy.

Cô chỉ mặc mỗi cái tạp dề, đang làm bữa trưa tình yêu cho Vương.

Vương đẩy cửa vào, một giọng nói truyền ra từ trong bếp.

"Em yêu, anh đi đâu vậy!" Vương vừa đi về phía bếp, vừa nói.

"Không làm gì cả, bên Thôi Bàn Tử có mấy tên hề không ra gì đến

gây sự, anh đi xem một chút.” Trương Phàm Phàm đột nhiên thò đầu ra.

“Không chết người chứ?” Vương lắc đầu, kỳ lạ nói.

“Không chết.

Chỉ là... bất tỉnh thôi.” Trương Phàm Phàm cười đầy ẩn ý.

Vương không nói hai lời, trực tiếp xông vào trong.

Một ngày sau, tại khách sạn Hòa Bình Đại Phạn Điếm ở Tương Thành.

Hòa Bình Đại Phạn Điếm là khách sạn nổi tiếng nhất Tương Thành.

Bất kể là người trong giới hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần có chút tiếng tăm trên giang hồ, đều lấy việc được ở một đêm tại Hòa Bình Đại Phạn Điếm làm vinh dự.

Lúc này, mặt Hoắc Thanh Linh cũng đã gần hết sưng.

Cô ta đã dùng cao dược gia truyền của Hoắc gia, nếu không thì khuôn mặt sưng như đầu heo phải mất mấy ngày mới hết.

Hoắc Thanh Linh dùng đá chườm mặt, mắt đầy lửa giận.

“Một tên đạo mộ tặc nhỏ bé mà thôi, vậy mà dám đánh vào mặt Hoắc gia tôi, tìm chết!” Hoắc Thanh Linh nghiến răng nghiến lợi, muốn Vương phải chết!

Sau đó, chỉ thấy cô ta hình như đã nghĩ ra điều gì, bốc một cuộc điện thoại.

Hoắc gia ra tay thì hiềm nghi quá lớn, nghe nói Trương lão gia tử cũng thừa nhận Vương.

Muốn lấy mạng Vương, chỉ có thể mượn tay người khác.

“Alo.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nịnh nọt.

Chương 49

"Hoắc tỷ đã lâu không gặp, tìm tôi có chuyện gì?" Đầu dây bên kia khá ồn ào.

Hoắc Thanh Linh vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng đó, đi thẳng vào vấn đề.

"Lý Tứ, ở Tương Thành ông có chút thực lực nào không?" Chỉ nghe Lý Tứ Gia nói.

"Hoắc tỷ, hỏi câu này không phải là đang sỉ nhục lão Lý tôi sao, cả Hà Đông này ai mà không biết Lý Tứ Gia ở Tương Thành của tôi?" Hoắc Thanh Linh cười.

"Được, giúp tôi làm một chuyện, thù lao đảm bảo cô sẽ hài lòng." "Hoắc tỷ cứ nói, tôi nhất định sẽ làm giúp!" Hoắc Thanh Linh đứng dậy, đi lại trong phòng, mặt lộ vẻ cười.

"Giúp tôi giết một người tên Vương, tôi muốn rút gân lột da hắn ta!" Đầu dây bên kia im lặng, im lặng một lúc, Lý Tứ Gia hình như đã đổi chỗ, xung quanh rõ ràng yên tĩnh hơn.

Chỉ nghe Lý Tứ Gia nghi ngờ hỏi.

"Cái Vương đó, không phải là cái Vương có vẻ ngoài kinh diễm động lòng người kia chứ?!" Hoắc Thanh Linh the thé nói, "Chính là hắn!" Lại một lúc sau, chỉ nghe Lý Tứ Gia vừa rồi còn thề thốt, trầm giọng nói.

"Hoắc tỷ, tôi với hắn không oán không thù tại sao lại muốn hại tôi!" Tút.

Tút.

Lý Tứ Gia trực tiếp cúp điện thoại.

Hoắc Thanh Linh lập tức giận đến mức hỏa khí công tâm, "Cái Lý Tứ đáng ghét này, một tên Vương nhỏ bé mà đã khiến ngươi lộ đuôi cáo rồi!" Sau đó, cô ta lại gọi thêm một cuộc điện thoại.

"Tôi không tin, Hoắc gia tôi không thể giết được một tên Vương nhỏ bé!" Điện thoại kết nối, chỉ nghe Hoắc Thanh Linh nói.

"Anh Vương, tôi nói thẳng luôn, Tương Thành có một tên mặt trắng bóc tên Vương." "Giúp tôi giết hắn, tôi sẽ trả một trăm triệu tiền thù lao!" Hoắc Thanh Linh trên mặt lộ vẻ đắc ý, không tin một trăm triệu không đổi được một cái đầu người!

Chỉ nghe đầu dây bên kia truyền một giọng nói tang thương và bình thản.

"Hoắc Thanh Linh, tôi khuyên cô tốt nhất đừng nên trêu chọc hắn, năng lượng phía sau Vương không phải cô có thể tưởng tượng được đâu!" "...Tôi có được thành công như ngày hôm nay, cũng nhờ sự đề bạt của hắn!" "Chuyện này tôi coi như chưa từng xảy ra, nhưng nếu Vương xuất hiện ý ngoài, Hoắc gia cô chắc chắn sẽ gặp tai họa diệt tộc!" Nói xong, điện thoại bị cúp.

Trên mặt Hoắc Thanh Linh cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Đến tận bây giờ, cô ta mới phản ứng lại Hoắc gia đã trêu chọc phải một người như thế nào.

Ngay cả "anh Vương" trong miệng cô ta, một đại lão nổi tiếng khắp cả nước, cũng từng được Vương đề bạt!

Hoắc Thanh Linh chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, "phịch" một tiếng ngã xuống ghế, hai mắt hoa lên.

"Vương, rốt cuộc là ai." Chỉ nghe cửa phòng cô ta đột nhiên bị mở ra, mấy người đàn ông mặc vest đen đột nhiên bước vào, trực tiếp lôi

Hoắc Thanh Linh đi ra ngoài.

Hoắc Thanh Linh vừa kinh hãi vừa tức giận, lớn tiếng hét lên.

"Các người làm gì, buông tôi ra!" Chỉ thấy một người đàn ông trung niên chậm rãi đi vào từ ngoài cửa, cười nói.

"Gia chủ Hoắc, Hòa Bình Đại Phạn Điếm là sản nghiệp dưới danh nghĩa Vương gia, tôi không hoan nghênh cô vào." Người đàn ông đó vỗ tay, nói.

"À đúng rồi, Vương gia có một cái tên là Vương." Hoắc Thanh Linh lập tức không biết phải nói gì, bây giờ toàn bộ thế giới quan của cô ta đã bị thay đổi.

"Vương, Vương gia..." Lúc này lúc này, Vương và Trương Phàm Phàm đã đến Trương gia đại viện.

Trương lão gia tử ngồi trong nhà, hút tẩu thuốc.

Ngửi mùi khói thuốc lá thụ động, Vương cũng nổi cơn nghiện thuốc, châm một điếu hút.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm mặt đầy vẻ ghét bỏ phẩy phẩy gió, "Cả phòng toàn mùi khói thuốc khó chịu muốn chết, cháu ra ngoài hít thở không khí." Nói đoạn, cô bé liền đi ra khỏi phòng.

Nửa lúc sau, Trương lão gia tử nhả ra một làn khói, chậm rãi nói.

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi." Vương im lặng.

"Vì Trương lão gia tử biết địa chỉ mộ Hiến Vương, tại sao không trực tiếp để cháu đi mà lại để cháu đi tìm Mông Da Trát?" Ánh mắt Trương lão gia tử đầy ẩn ý, nhìn chằm chằm Vương, từng chữ từng chữ nói.

"Vì cháu mang Kỳ lân huyết, nên ông phải cho cháu biết mối thâm thù đại hận giữa Trương gia ta và Địa sư nhất mạch!

“Có những mối thù hận, chỉ khi tự mình trải qua một lần mới hiểu được nó khắc cốt ghi tâm đến nhường nào!” Vương cười.

“Trương lão gia tử cũng là người quen cũ của Mông Da Trát đúng không, chắc chắn ông có thể đoán được khi cháu cùng huynh muội Mông Da vào mộ thì họ sẽ chết.” “Mục đích làm vậy, rốt cuộc là gì?” Chỉ nghe Trương lão gia tử lạnh lùng hỏi một câu khiến Vương rợn sống lưng.

“Huynh muội Mông Da có phải trông vẫn trẻ như vậy không?” Vương gật đầu, Trương lão gia tử từ từ đứng dậy, thở dài nói.

“Khi còn trẻ ta đã quen biết huynh muội Mông Da, cũng biết người Trương gia tuổi thọ lâu dài, nếu không phải chuyện của Phàm Phàm và mẹ nó, ta sẽ trông trẻ hơn bây giờ vài chục tuổi.” “Một ngày nọ ta đột nhiên phát hiện, huynh muội Mông Da hình như vĩnh viễn không hề già đi.” “Cuối cùng có một lần đi Quải đôn, ta đột nhiên phát hiện trên người chúng nó chảy.

“Một loại huyết mạch thần dị khác!” “Vu cổ Địa sư có thể hiệu lệnh vạn trùng, cũng chính vì loại huyết mạch này!” Trương lão gia tử nói lời kinh người không ngừng, chỉ thấy ông đột nhiên quay người nhìn chằm chằm Vương, lông mày dựng ngược lên.

“Ta nói cho cháu một bí mật mới, cháu có biết tại sao truyền nhân Kỳ lân huyết và Địa sư nhất mạch bây giờ lại ít như vậy không?” Vương không nói gì, chỉ nghe Trương lão gia tử nói.

“Ngàn năm trước, Trương gia ta và Địa sư nhất mạch liên thủ, giết chết một con hung thú thượng cổ, kỳ danh vi Cảo Đê!” “Con Cảo Đê đó một người hai tay, nửa thân trên là người nửa thân dưới là côn trùng, nãi chân chính độc thú.” “Trương gia ta và Địa sư nhất mạch tổn thất nặng nề, cuối cùng khó khăn lắm mới giành được chiến thắng, từ đó mới có tình giao hảo giữa Trương gia ta và Địa sư nhất

mạch.” Vương chợt bừng tỉnh.

Thảo nào Trương gia lại có quan hệ với Địa sư, hóa ra ngàn năm trước đã xảy ra chuyện như vậy.

Thảo nào Xà Yêu Trương gia nên tồn tại cùng thế gian, hóa ra ngàn năm trước xảy ra một trận đại chiến, dẫn đến cả hai bên đều tổn thất nặng nề nhân lực.

Trương lão gia tử uống một ngụm trà làm ẩm họng, rồi ngồi xuống.

“Vì vậy ta cảm thấy trong cơ thể huynh muội Mông Da đang chảy, chính là huyết mạch của Cảo Đê.” Mấy phút sau, Vương mới hoàn hồn.

Anh lẩm bẩm nói.

“Hóa ra trên thế giới, không chỉ có Kỳ lân huyết là một loại huyết mạch.” Đột nhiên, anh ngẩng đầu hỏi.

“Trương lão gia tử, Địa sư nhất mạch làm sao dung nhập huyết mạch Cảo Đê vào cơ thể?” Chỉ thấy Trương lão gia tử từ từ lắc đầu, “Bí mật của Địa sư nhất mạch thì rõ rồi, lúc đó họ bí mật lấy đi huyết mạch Cảo Đê, không hề thông báo cho tiên nhân Trương gia ta.” Ông hút một hơi tẩu thuốc, chậm rãi nói.

“Những năm đầu ta quả thực có chút giao tình với Mông Da Trát, nhưng sau đó ta phát hiện người này lại là truyền nhân của Địa sư nhất mạch, từ đó liền đường ai nấy đi.” Trương Phàm Phàm đẩy cửa bước vào, ánh mắt cô bé đặt lên hai người, “Lại nói xấu cháu lúc cháu không có mặt phải không?” Trương lão gia tử bất đắc dĩ nhưng cũng đầy cưng chiều cười, nhìn Trương Phàm Phàm với ánh mắt như nhìn một đứa trẻ chưa lớn.

“Phàm Phàm, lần này đi lấy Phong thủy thập lục kỳ thư về chưa?”

Trương Phàm Phàm ngượng ngùng lắc đầu, "Mộ Hiến Vương đã bị người ta mở rồi, bên trong không có thứ đó." Điều đáng nói, Đường Nam đã móc một viên cổ thạch từ trong mắt tượng nữ vu đưa cho Vương.

Gọi là báo ân, nhưng thực tế là cô ta không thích đám côn trùng đó, nhìn viên cổ thạch đó mà da đầu tê dại.

Cứ như vậy, Vương cũng thành nửa truyền nhân Địa sư rồi.

Trương lão gia tử nhìn cũng không lấy làm lạ, dường như đã dự đoán được kết quả này.

Cuối cùng, Vương không hỏi về chuyện Hoài Nam Đồ.

Ngay cả Trương Phàm Phàm cũng chỉ biết Vương có một tấm bản đồ đại mộ, còn không biết đến Hoài Nam Đồ, huống chi nhận ra nó.

Chuyện này vô cùng hệ trọng, nhất định phải cẩn thận một chút.

Chương 50

Hoài Nam Đồ được truyền lại từ thời Tam Đế, cho nên các đại mộ được ghi lại trong đó, cũng thuộc về các nhân vật lớn thời Tam Đế.

Nhưng đại mộ rốt cuộc ở đâu.

Vương không biết.

Trương lão gia tử giữ hai người Vương lại ăn tối xong, hai người Vương liền rời đi.

Ngồi trong xe, trong đầu anh suy nghĩ miên man.

Người đầu rắn dưới trướng Hiến Vương trong bản đồ Hiến Vương, hẳn là chủ nhân của hơn hai mươi tấm da người trong hang núi đó.

Quyển bí mật da người trong tay, hẳn là Hoài Nam Đồ hoặc Phong thủy thập lục kỳ thư, một trong hai.

Con mãng xà xanh trên cánh tay.

Không thể nào là con mãng xà xanh khổng lồ trong hồ Nộ Giang được.

Vương không kìm được bật cười.

“Hiến Vương cũng quá táo bạo, dùng con mãng xà xanh khổng lồ thay thế cánh tay.” Vương đột nhiên im lặng.

Anh mơ hồ đoán ra một phỏng đoán đáng sợ.

Giả sử tay trái Hiến Vương nắm giữ Phong thủy thập lục kỳ thuật, kỳ thuật được gọi là nền tảng của Vương, cũng là lá bài tẩy.

Bên trái.

Vậy con mãng xà xanh khổng lồ, có thể coi là cánh tay phải của hắn không?

Cứ như vậy, cả tay trái và tay phải đều có đủ!

Hiến Vương chính là đang nói với thế nhân, mãng xà xanh khổng lồ và Phong thủy thập lục kỳ thuật đều do hắn sử dụng!

Không chừng.

Hiến Vương có thể có bí pháp điều khiển mãng xà xanh khổng lồ!

Nếu không thì hàng vạn thiên địa mẫu khí từ đâu mà ra, có thể là vong hồn từ miệng mãng xà xanh khổng lồ!

Vương cảm thấy sự thật có thể là như vậy, lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Anh nhìn dáng vẻ con mãng xà xanh khổng lồ trong hồ phủ đầy bụi, xem ra sau khi Hiến Vương chết nó liền rơi vào giấc ngủ sâu.

"Thảo nào lại có nhiều thi thể như vậy, nếu là như vậy thì có thể giải thích thông suốt rồi." "Nhưng không chừng, phương pháp điều khiển mãng xà xanh cũng đã bị người lấy đi thi thể Hiến Vương mang đi mất rồi." Vương châm một điếu thuốc hút, nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa xe, không biết đang suy nghĩ gì.

Tưởng chừng mọi bí ẩn trong mộ Hiến Vương đều đã được giải đáp, nhưng Vương vẫn cảm thấy thiếu sót điều gì đó then chốt.

Bí ẩn về Trương Qua Tử và Thông thiên huyết đằng vẫn chưa được giải đáp.

Lỗ Thương Vương rốt cuộc có phải là tiên nhân Trương gia không, cũng là một ẩn số.

Ngay cả tiên nhân Trương gia cuối cùng tại sao lại chọn hóa thi thành rắn trong mộ Lỗ Vương cũng không rõ.

Đột nhiên, mắt anh sáng lên.

“Người đã lột da moi tim tiên nhân Trương gia trong phòng phụ của Lỗ Vương Cung, nhất định có liên hệ mật thiết với người đã lấy đi thi thể Hiến Vương!” Hai nơi đều xuất hiện tiên nhân Trương gia, đều xuất hiện hóa thi thành rắn!

Tổ tiên Trương gia và Địa sư nhất mạch, đã che giấu bí mật kinh thiên động địa suốt mấy nghìn năm, chỉ cần thêm vài manh mối nữa, Vương có thể giải mã bí ẩn này!

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương đã lái xe đến dưới lầu nhà Trương Phàm Phàm.

“Alo, bảo bối, xuống đi, anh đưa em đi lấy xe.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng Trương Phàm Phàm ngái ngủ nhưng cũng đầy phấn khích.

“Thật á!

Anh yêu, em chết mất thôi!” Hai người làm nũng một lúc rồi cúp điện thoại.

Hôm qua Vương đã hứa sẽ mua cho Trương Phàm Phàm một chiếc xe mới, đương nhiên phải thực hiện lời hứa rồi.

Mặc dù hai người đều không thiếu tiền triệu, nhưng đó là một tấm lòng.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Trương Phàm Phàm mặc áo hoodie, chân váy xếp ly, nhảy nhót lên xe.

Hôm nay Trương Phàm Phàm đặc biệt xinh đẹp, cô ấy đã uốn tóc ở nhà, mái tóc xoăn gợn sóng đen nhánh kết hợp với làn da trắng nõn của Trương Phàm Phàm càng thêm nổi bật.

Cả người như toát ra sức sống của một thiếu nữ tràn đầy năng lượng.

“Thiếu nữ năng động Trương Phàm Phàm của ngày hôm nay, xin mời anh ký nhận!” Vừa lên xe, Trương Phàm Phàm đã làm nũng với Vương.

Vương ôm Trương Phàm Phàm, khóe miệng nở nụ cười.

Ngay sau đó, Trương Phàm Phàm vừa thắt dây an toàn vừa nói.

“Anh yêu, mình đi đâu lấy xe đây?” Vương nhìn về phía trước, một tay cầm vô lăng, một tay châm thuốc hút một hơi.

“Đến nhà hàng, chúng ta vừa ăn vừa chọn, ăn gì?” Trương Phàm Phàm nhìn Vương.

“Ăn thịt nướng kiểu Hàn đi, nhưng lấy xe không phải đến cửa hàng 4S sao?” Vương nhìn Trương Phàm Phàm một cái rồi cười.

“Ăn cơm trước đã.” Hai người ngồi trong nhà hàng, Vương lấy điện thoại ra, trên màn hình là vô số ảnh xe sang.

“Em chọn cái nào thì nói anh, cứ ăn cơm đi rồi vừa ăn vừa xem.” Chỉ thấy Trương Phàm Phàm nghi hoặc nhìn những bức ảnh trên màn hình: Rolls-Royce Phantom, Lamborghini màu hồng, Lexus màu hồng.

Cô ấy phân vân nói.

“Anh yêu, em thấy mấy chiếc xe này hình như không hề rẻ đâu.

Em cứ mua đại một chiếc Mercedes hay BMW để đi là được rồi, không cần tốt quá đâu.” Vương nhướng mày.

“Cái gì, mấy chiếc xe này đắt sao?” Trương Phàm Phàm đơ mặt ra, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Vương cầm lấy điện thoại, bình tĩnh nói.

“Mấy chiếc xe này gọi là bình thường thôi.

Anh thấy chiếc Lamborghini màu hồng mạ điện kia không tệ, hợp

để em lái đấy.” Chỉ thấy Vương gọi điện thoại.

“Alo, Tiểu Lý hả?

Chương 51

Mang cho tôi một chiếc Lamborghini màu hồng mạ điện, đúng vậy, tôi cần ngay bây giờ.” Sau khi cúp điện thoại, Vương vẫn ăn cơm như thường, liếc nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trương Phàm Phàm rồi nói.

“Được rồi bảo bối, ăn cơm đi.” Trương Phàm Phàm mới hoàn hồn.

“Ừ… ừ…” Bên cạnh có người liếc nhìn Vương với ánh mắt khinh thường, thì thầm.

“Thật biết cách ra vẻ.

Tôi xem lát nữa hắn có lái được chiếc Lamborghini ra không.” Vương nghe thấy nhưng không phản ứng gì khác.

Dù sao thì, anh và người thường không cùng một thế giới, không hiểu được cũng là chuyện bình thường.

Sau khi hai người ăn uống no say, ở cửa nhà hàng, chỉ thấy một chiếc Lamborghini màu hồng mạ điện bóng loáng đậu ở cửa, xung quanh tụ tập đầy người xem.

Một người đàn ông trung niên với vẻ mặt nịnh nọt xuống xe, hai tay dâng chìa khóa xe cho Vương.

“Vương gia, xe đã được giao rồi.

Nếu không có gì thì tiểu nhân xin phép đi trước ạ.” Vương phất tay.

“Đi đi.” Chỉ thấy Tiểu Lý đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu lại nói với Vương.

“Vương gia, mấy hôm trước có một người phụ nữ tên Hoắc Thanh Linh tìm tôi, muốn làm thủ tục.” Vương gật đầu.

“Tôi biết rồi.” Sau đó, Tiểu Lý liền rời đi.

Trương Phàm Phàm nhìn Vương với vẻ mặt không thể tin được.

“Trời ạ, anh yêu, sao anh lại giàu như vậy?” “Chẳng lẽ em bị bao nuôi à?” Nhìn Trương Phàm Phàm đang đơ mặt, Vương nhét chìa khóa xe vào tay cô.

“Lên xe trải nghiệm thử đi, nếu không hợp thì anh mua chiếc khác cho em.” Hai người lên xe, phóng đi.

Chỉ thấy trong đám đông hóng hớt lúc nãy, có một người đột nhiên kinh hô.

“Người vừa giao chìa khóa xe đó, không phải là Lý Tứ gia, đại ca của Tương Thành chúng ta sao?” “Vậy người thanh niên đó có thân phận gì chứ?” Nghĩ kỹ lại thì thật đáng sợ, mọi người chỉ cảm thấy da gà nổi đầy mình.

Trương Phàm Phàm đỗ xe bên đường, ngượng ngùng kéo tay Vương, nói nhỏ.

“Anh yêu, em thấy chiếc xe này quá phô trương rồi, thật sự không được thì mình đổi chiếc khác đi.

Em thấy người khác đều đi tàu điện ngầm, hay là sau này em cũng đi tàu điện ngầm nhé.” Chỉ thấy Vương hơi trầm tư, xoa xoa má Trương Phàm Phàm, cưng chiều nói.

“Được được được, anh sẽ mua cho em một tuyến tàu điện ngầm.” Trương Phàm Phàm lập tức cứng họng.

Thôi rồi, cứ lái Lamborghini đi vậy.

Không lâu sau, điện thoại của Trương Phàm Phàm reo.

“Alo, Trình Trình, cậu về rồi à?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng Trần Trình, trong xe tĩnh lặng Vương nghe rõ mồn một.

“A Phàm Phàm, cậu đang ở đâu vậy?

Lần này tớ về mang theo một tin tức động trời đây!” Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau, Trương Phàm Phàm tiếp tục hỏi.

“Tin tức gì?” Trần Trình dường như rất phấn khích.

“Cậu có biết Tam Đế thời thượng cổ không?

Lần này tớ về nhà, vị cao nhân dẫn dắt tớ vào nghề đã có địa chỉ chính xác của Viêm Đế Mộ!

A, trong Viêm Đế Mộ đó biết đâu lại có thượng cổ thần thú, có Kỳ Lân huyết đằng, lại có cơ hội rồi!” “Oành!” Hai mắt Vương đầy kinh ngạc, hai người đã có được quyển Hoài Nam Đồ thứ hai từ mộ Hiến Vương.

Vốn dĩ trên đó có ghi chép về mộ đồ của Viêm Đế Mộ!

Thượng cổ thần thú, Kỳ Lân huyết đằng, chính là những thứ được đánh dấu ở hai góc bản đồ trong quyển Hoài Nam Đồ thứ hai!

Đương nhiên, đó chỉ là một phỏng đoán của hai người.

Nếu Viêm Đế Mộ mà Trần Trình nói, thật sự là ngôi mộ trên bản đồ trong tay Vương.

Vậy thì cây Kỳ Lân huyết đằng đó, thật sự có thể thẳng tắp xuyên mây!

Vậy còn thượng cổ thần thú Bạch Trạch.

Trong mắt Vương tinh quang lóe lên, đã có Kỳ Lân huyết mạch, vậy tại sao không thể có Bạch Trạch huyết mạch chứ!

Vương tin rằng, với năng lực sao chép kỹ năng của mình, Bạch

Trạch huyết mạch tự nhiên có thể hòa vào cơ thể anh!

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác phấn khích, anh nói.

“Đi, chúng ta đi tìm Trần Trình nói chuyện tử tế!” Trương Phàm Phàm đạp ga hết cỡ, lo lắng nói.

“Nhưng anh yêu, chiếc xe của em vẫn đang đậu ở nhà hàng mà.” Vương không để tâm nói: “Đừng lo, vài chục triệu bạc thôi mà, ở nhà còn nhiều.” Khóe miệng Trương Phàm Phàm giật giật, thầm nghĩ trong lòng.

Ở nhà có mấy chục tỷ, nếu cứ tiêu xài như vậy.

Chắc không lâu nữa sẽ tiêu hết sạch thôi.

Đồng thời, cô cũng càng thêm tò mò về Vương.

Người đàn ông này đã ở bên cô một hai năm rồi, nhưng giờ lại càng khiến cô không thể nhìn thấu.

Hơn mười phút sau, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người đi đường, Vương và Trương Phàm Phàm bước xuống từ chiếc Lamborghini nổi bật.

Hai chị em Trần Trình, Trần Vấn Ngọc đang đứng bên đường vẫy tay phấn khích với Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm ôm chầm lấy Trần Trình.

“Trình Trình gầy quá rồi, về nhà mấy ngày không ăn uống tử tế sao?

Đi nào, tớ đưa hai cậu đi ăn đồ ngon.” Nói rồi, đến thẳng nhà hàng Hòa Bình.

Vương dẫn theo, ba cô gái xinh đẹp này... vì sao lại không cần đặt trước?

Phải biết rằng Trương lão gia tử đi ăn còn phải đặt trước cả tháng mới có chỗ.

Chẳng lẽ thực lực của Vương đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy sao?

Chương 52

Vương gọi một phòng riêng và một bàn đầy sơn hào hải vị, đợi Trần Trình và Trần Vấn Ngọc ăn no rồi, anh mới từ tốn hỏi.

"Vấn Ngọc, cái Viêm Đế Mộ mà cậu vừa nói với Phàm Phàm…" Trần Trình lau miệng, mãn nguyện nói.

"Để tớ kể chi tiết cho cậu nghe nhé.

Một vị cao nhân trên giới đạo mộ dẫn dắt hai tớ vào nghề, là truyền nhân chính thống của Tứ Đại Môn Phái đó." Trương Phàm Phàm càng thêm tò mò, trên mặt Vương lại xuất hiện vẻ mặt khá kỳ lạ.

Dẫn dắt vào nghề, chẳng lẽ… Trần Trình cười tươi nói.

"Người dẫn dắt hai tớ vào nghề chính là một trong ba truyền nhân của phái Mạc Kim, Mạc Kim Giáo Úy Vương Khải Toàn!" Vương thầm thở dài một tiếng, sự thật quả nhiên là như vậy.

Mà ba vị truyền nhân chính thống đó, rõ ràng là những truyền nhân "nửa vời" không thể "nửa vời" hơn nữa.

Nơi nào có Bàn Tử thì chắc chắn có hai người kia.

Ba người họ xuống mộ.

Chỉ có một nguyên nhân, Mộc Trần Châu!

Chẳng lẽ Mộc Trần Châu cũng ở trong Viêm Đế Mộ sao?

Trong lòng Vương càng thêm tò mò về Viêm Đế Mộ.

Mộc Trần Châu, Kỳ Lân huyết đằng, Bạch Trạch.

Chỉ nghe Trần Trình tiếp tục nói, "Lão Hồ nói lần này xuống mộ vô cùng hiểm ác, hy vọng tớ mang theo vài người đáng tin cậy cùng

vào.

Tớ vừa nghe nói bên trong biết đâu có Kỳ Lân huyết đằng liền lập tức đồng ý." Cô cười nhìn về phía Trương Phàm Phàm.

"Đừng nản lòng Phàm Phàm, tớ có cơ hội mà." Trương Phàm Phàm vô cùng cảm kích, gật đầu mạnh.

"Tớ biết rồi Trình Trình, cảm ơn cậu." Trần Trình ra vẻ ghét bỏ nói.

"Giữa chúng ta thì khách sáo làm gì?

À đúng rồi, bảy ngày nữa sẽ xuống mộ, chúng ta chuẩn bị thật tốt đã." Sau đó mọi người tán gẫu một lúc, chốt lại những chi tiết cụ thể.

Lần này, ngoài Mạc Kim tam nhân tổ ra, cộng thêm chị em nhà họ Trần, Vương, Trương Phàm Phàm và Lý Tiểu Mạn, tổng cộng có 8 người.

Đội hình này, bất kể đi ngôi mộ lớn nào, cũng là một sự kết hợp vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó, Trương Phàm Phàm đưa hai chị em Trần Trình về nhà, còn Vương chọn đi bộ về.

Bây giờ anh phải bình tĩnh lại, vì anh biết nếu chuyến đi Viêm Đế Mộ lần này thành công.

Điều chờ đợi anh sẽ là Kỳ Lân huyết mạch và Bạch Trạch huyết mạch!

Nếu trong Viêm Đế Mộ thật sự có huyết đằng thông thiên, vậy bức đồ "Chúng phạt Kỳ Lân" trong Lỗ Vương Cung, chính là cảnh xảy ra trong Viêm Đế Mộ.

Nếu không phải, thì chỉ có một khả năng, thế giới này không chỉ có một cây huyết đằng thông thiên.

Dù sao thì, bên cạnh một cây huyết đằng có cá bay lượn, còn dưới một cây huyết đằng khác lại có một con Kỳ Lân.

Vương nổi da gà.

Anh bị cái suy nghĩ đột nhiên xuất hiện làm cho kinh hãi.

Nếu trên đời thật sự có nhiều cây huyết đằng như vậy.

Vương lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, những chuyện này cứ để sau này khám phá.

Như vậy, anh về nhà ngủ một giấc thật sâu.

Sáng ngày thứ ba, khi Vương ra ngoài mua sắm trang bị, dường như lờ mờ nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

"Trương Miễn?" Vừa nhìn thấy, Trương Miễn và vài người nữa đã đi mất, không biết là đi đâu.

Anh gọi điện thoại cho Trương Miễn.

"Alo." Trương Miễn lại đáp lại.

"Alo, chuyển phát nhanh hả?

Cứ để ở trạm tân binh là được rồi, lát nữa tôi sẽ về lấy." Nói rồi liền cúp điện thoại.

Vương nhìn chiếc điện thoại trong tay, vô tình mỉm cười.

Xem ra Trương Miễn bây giờ không tiện nói chuyện, nguyên nhân chỉ có một.

Người nhà chủ Trương gia đang ở bên cạnh cậu ta.

"Xem ra Viêm Đế Mộ lần này đã chiêu mộ các lộ thần tiên rồi, ngay cả Trương gia cũng phái người đến." Ngay sau đó, Vương lại nhớ đến lời Trương Miễn nói trước đây rằng Trương gia gần đây có hành động lớn.

Chẳng lẽ cái gọi là ‘hành động lớn’ của Trương gia, chính là Viêm Đế Mộ?

Vương cũng không vội, dù sao Trương Miễn có cơ hội sẽ gọi lại cho anh.

Quả nhiên không lâu sau, Vương nhận được tin nhắn của Trương Miễn. 【Người gửi: Tiểu đệ Trương Miễn】 【Nội dung: Đại ca, em hiện tại không tiện, lát nữa sẽ gọi lại cho anh, đừng trách đừng trách nhé.】 “Cái thằng nhóc này.” Vương cười lắc đầu, mua sắm một đống đồ dùng xong liền trở về nhà.

Vừa mở cửa, anh liền nhíu mày.

Trong không khí tràn ngập một mùi thi khí nồng nặc, đậm đặc hơn lần trước không ít.

Không nói một lời, ánh mắt anh rơi vào ô cửa sổ sát đất. 【Tên: Cửa sổ sát đất】 【Trạng thái: Mở】 【Ghi chú: Bàn Sơn Đạo Nhân Vệ Chiêu đã lật qua cửa sổ sát đất để vào】 Anh lại nhìn về phía cửa phòng ngủ đang mở rộng. 【Tên: Cửa phòng ngủ】 【Trạng thái: Mở rộng】 【Ghi chú: Bị Vệ Chiêu thô bạo mở ra】 Trong lòng Vương càng thêm kinh ngạc, Vệ Chiêu vậy mà lại đến tìm Hoài Nam Đồ!

Rốt cuộc là chấp niệm lớn đến mức nào, mới có thể khiến Vệ Chiêu hết lần này đến lần khác xông vào nhà anh.

Vương thở dài, đi thẳng đến cửa phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng Vệ Chiêu, anh bình tĩnh nói.

“Cậu em.” Chỉ thấy Vệ Chiêu đột nhiên khựng lại, dường như cả người đều căng cứng, ngay sau đó liền chạy về phía cửa sổ.

Chương 53

Chạy trốn!

Vương trực tiếp vươn tay túm lấy cổ áo cậu ta, lớn tiếng nói.

“Gặp chuyện gì thì nói cho anh, anh nhất định có thể giải quyết được!” Vệ Chiêu là người em đã luôn giúp đỡ anh khi anh còn đang ở đáy xã hội, khi đó Vương có một núi phép nhưng lại không có tiền vốn.

Vệ Chiêu đã trực tiếp giao toàn bộ gia sản của mình cho Vương.

Chỉ thấy Vệ Chiêu giãy giụa kịch liệt, giấu khuôn mặt của mình thật sâu vào trong quần áo, không cho Vương nhìn thấy. 【Tên: Vệ Chiêu】 【Suy nghĩ: Chết tiệt, Vương sẽ trở về lúc nào chứ?

Mình không thể để anh ấy nhìn thấy mặt mình, tuyệt đối không được!】 Trong lòng Vương lập tức dâng lên một dự cảm vô cùng tệ, anh dùng sức lật Vệ Chiêu lại.

Sau đó, Vương kinh hãi suýt chút nữa không nắm giữ được vai Vệ Chiêu.

“Thế này là sao?!” Xuất hiện trước mặt Vương, chính là khuôn mặt hoàn toàn thối rữa của Vệ Chiêu!

Trên mặt cậu ta nổi đầy mủ, khô vàng vô cùng, toàn bộ tinh thần dường như già đi mấy chục tuổi, tóc đã bạc trắng cả đầu!

Vệ Chiêu rất kinh hãi, vừa giãy giụa nhưng rồi lại thả lỏng.

Đã bị Vương nhìn thấy rồi thì không giấu giếm nữa.

Vệ Chiêu điên cuồng nắm lấy cánh tay Vương, nhìn chằm chằm vào anh, gào lên.

“Anh em mau đưa cái bình hoa đó cho tôi đi, trong đó có vật đại hung đấy, một người bình thường không có đạo hạnh mà lỡ chạm vào thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì nữa!” Vương nhíu mày, ánh mắt ngưng trọng.

“Bình tĩnh đi!” “Đại hung, vậy thì cái đồ sứ Nhữ Diêu kia là gì?” Chỉ thấy Vệ Chiêu thất thần ngồi xuống.

“Khi vào đó, tất cả anh em đều chết hết rồi, tôi cứ nghĩ đồ sứ đó là một món đồ quý hiếm nên mới tặng cho anh, tôi vạn vạn không ngờ, thứ đó lại là một tai họa!” Hai tay cậu ta ôm chặt đầu.

“Chỉ cần ai chạm vào cái bình hoa đó đều sẽ trở nên giống tôi, toàn thân tràn ngập thi khí.” “Tôi sẽ không hại anh, đưa cái bình hoa đó cho tôi, chỉ cần tôi đặt nó về chỗ cũ thì sẽ không có chuyện gì nữa đâu!” Trong lòng Vương dâng lên sóng gió cuồn cuộn.

Nếu thật sự như Vệ Chiêu nói, vậy anh lẽ ra phải chết từ lâu rồi!

Ánh mắt anh tập trung. 【Tên: Vệ Chiêu】 【Trạng thái: Bị thi độc bao vây】 【Ghi chú: Vệ Chiêu và các Bàn Sơn Đạo Nhân khác khi ở trong mộ Tống Anh Tông đã trúng phải thi độc kịch liệt do vạn năm Kong khí hóa thành, đây là lời nguyền từ Tống Anh Tông, chỉ khi đặt món đồ về chỗ cũ mới có thể hóa giải lời nguyền】 Vương từ từ hít một hơi, trầm giọng nói.

“Đợi anh một chút.” Nói rồi, anh vội vàng nhìn toàn bộ dữ liệu trên người mình. 【Tên: Vương】 【Thân phận: Vô số】 【Ghi chú: Mang trong mình vô số thân phận, tài sản vạn tỷ, đạo hạnh cao thâm, sở hữu dung mạo và thân hình hoàn mỹ.】 Vương mất mấy phút mới xem xong, anh xem rất kỹ nhưng không hề phát hiện hai chữ “thi độc”.

Anh quay lại phòng ngủ nhìn Vệ Chiêu.

Những lời Vệ Chiêu vừa nói đều là sự thật, nhưng trong số những người đã chạm vào đồ sứ Nhữ Diêu, chỉ có Vương là hoàn toàn không hề hấn gì.

Không đúng, biết đâu còn có Đường Nam!

Ngày đó Đường Nam bị giữ lại ở nhà, biết đâu cũng chạm vào đồ sứ!

Ngay sau đó Vương chợt nghĩ ra, Đường Nam sau khi lấy Hoài Nam Đồ ra mới chạm vào đồ sứ, cho nên mới không trúng thi độc.

Nhưng lại là chuyện gì chứ.

Trong khoảnh khắc lóe lên như điện, Vương chợt nhớ ra một người!

Người đã lấy đi thi thể của Lỗ Thương Vương và Hiến Vương!

Cố ý để lại quyển Hoài Nam Đồ thứ hai trong quan tài, biết đâu quyển Hoài Nam Đồ đầu tiên cũng đã qua tay người đó rồi mới đến tay Vương!

Cứ như vậy thì tất cả đều có thể giải thích được.

Người đó đã để Vương có được Hoài Nam Đồ, rồi từng bước dẫn dụ Vương đi vào Lỗ Vương Cung để phát hiện những bí mật này.

Cuối cùng lại đến mộ Hiến Vương, phát hiện quyển Hoài Nam Đồ thứ hai.

Mục đích của việc làm này chỉ có một, đó là dẫn Vương vào Viêm Đế Mộ!

Vương giận dữ kinh hoàng, kẻ này lòng lang dạ sói, dám từng bước dẫn dụ Vương đi vào cục!

"Được.

Tôi muốn xem ngươi có thể làm ra trò trống gì trong Viêm Đế Mộ!" Vương nhìn Vệ Chiêu chằm chằm, trầm giọng nói.

"Cậu em yên tâm, anh sẽ tìm cách cứu cậu." "Trước đây cậu đã giúp anh nhiều lần như vậy, cũng đến lúc anh giúp cậu rồi." Vương vỗ vai Vệ Chiêu, trực tiếp đi ra ngoài.

Anh phải đến nhà Trương lão gia tử, hỏi cho rõ ràng rốt cuộc Trương gia đã xảy ra chuyện gì vào thời Chiến Quốc!

Vương đến gara lấy một chiếc Porsche màu đen tuyền, trực tiếp đạp ga hết cỡ, lao nhanh về phía nhà Trương lão gia tử.

"Rốt cuộc là kẻ nào dám giở trò sau lưng tôi, tìm chết!" Vương mắt đầy lửa giận.

Kẻ đó tâm tư không thể nói là không cẩn mật, đã thiết kế cạm bẫy chờ đợi Vương từng bước nhảy vào mà không hề hay biết.

Cho đến khi Vương hoàn hồn, anh đã ở trong cục rồi.

Nhưng… nếu thật sự nghĩ rằng Vương sẽ tùy ý để mình bị lợi dụng như một quân cờ thì đã lầm to rồi.

Vương sẽ cho kẻ đó biết, chọc giận Vương thì kết cục sẽ thê thảm đến mức nào!

Không lâu sau, điện thoại của anh đột nhiên reo.

Trương Miễn gọi lại cho Vương.

"Alo." "Alo đại ca, gần đây em luôn có người theo dõi, không cách nào liên lạc được, bây giờ em cũng phải nhân lúc họ uống rượu mà chạy ra ngoài đây." Trương Miễn giọng gấp gáp, nói nhanh.

"Hành động lần này của Trương gia không cho phép bất kỳ ai tiết lộ, em chỉ biết hai điều." "Thứ nhất, Viêm Đế Mộ!" "Thứ hai, trong mộ có thi thể Kỳ Lân!" Đút… Đút… Trương Miễn nói xong liền cúp

điện thoại.

Vương vẫn giữ vẻ mặt đó, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười.

“Càng ngày càng thú vị rồi.” Trong Viêm Đế Mộ có thi thể huyết Kỳ Lân.

Lần này các lộ thần tiên tề tựu một đường, người nhà chủ Trương gia, Mạc Kim tam nhân tổ, cộng thêm kẻ bí ẩn trong bóng tối.

Biết đâu Cửu Môn Kỳ Gia Tộc, Tứ Đại Môn Phái cũng sẽ phái người vào.

Lập tức, đồng tử Vương co rụt lại.

Chương 54

"Không đúng, Viêm Đế Mộ là một đại mộ thượng cổ, tại sao lại có nhiều thế lực cùng lúc biết được như vậy?!" "Có người đang ngấm ngầm truyền bá tin tức!" Trong đầu Vương lập tức hiện lên một bóng người đen kịt.

Chính là kẻ bí ẩn đã dẫn dụ anh vào cục!

Vương phấn khích, trong lòng dâng lên một cảm giác kích thích khi gặp được đối thủ.

Lần Viêm Đế Mộ này, Vương sẽ cho kẻ đó biết, rốt cuộc ai mới là kẻ bị người ta lợi dụng làm quân cờ!

Vài chục phút sau, cùng với tiếng động cơ gầm rú, Vương đỗ xe ở cổng lớn của Trương gia.

Anh trực tiếp đẩy cửa bước vào, đập vào mắt là bóng dáng có phần già nua của Trương lão gia tử.

Trương lão gia tử từ từ nhìn về phía Vương, hút một hơi tẩu thuốc, nói.

"Tìm ta có chuyện gì?" Vương ngồi xuống ghế đá, trực tiếp đi vào chủ đề.

"Một chuyện thôi, Trương gia thời Chiến Quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trương lão gia tử nhìn Vương chằm chằm, sau đó dời ánh mắt đi, nhìn về phía chân trời xa xăm.

Một lúc lâu sau, ông từ tốn nói.

"Xem ra cậu cũng đã biết chuyện Trương Qua Tử và Kỳ Lân huyết mạch rồi, đương nhiên, đó chỉ là lời nói dối mà Trương gia dùng để lừa mọi người thôi." Giọng Trương lão gia tử đột nhiên trở nên âm

trầm.

“Huyết mạch Trương gia chân chính còn sót lại cực kỳ ít, hiện tại những người trong Trương gia, phần lớn đều là hậu duệ của chi Trương Qua Tử!” Vương cứng họng, trầm tư vài giây rồi hỏi.

“Trương Qua Tử đâu phải người Trương gia, huyết mạch của ông ta sao lại được truyền lại trong Trương gia chứ.” Trương lão gia tử từ từ lắc đầu, nhìn Vương với vẻ đầy ẩn ý.

“Không ngờ cậu lại biết cả chuyện đó.” Ông đứng dậy, vươn vai.

“Thôi được rồi, nói ra cũng chẳng sao.” “Trương Qua Tử phát tích vào thời Chiến Quốc, khi đó Trương Qua Tử đã dẫn đại nhân nước Lỗ đến Viêm Đế Mộ.” “Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Viêm Đế Mộ thì không ai biết, có lẽ chỉ khi cậu tự mình đi vào Viêm Đế Mộ mới có thể biết được.” “Sau đó, Trương Qua Tử trở về không biết vì lý do gì mà phát điên, đã sát hại phần lớn người Trương gia!” “Rồi sau đó… thì là một đoạn lịch sử bị phong ấn rồi, tôi cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong thời đại đó.” “Tóm lại, những người trong Trương gia bây giờ, máu huyết trong cơ thể họ đã không còn thuộc về Trương gia nữa, họ đều là hậu duệ của Trương Qua Tử.” Ánh mắt Trương lão gia tử càng thêm cô đơn, ảm đạm.

Vương tập trung ánh mắt, Trương lão gia tử giống như một con hồ ly già, bảy phần thật ba phần giả, phải cẩn thận đối đãi. 【Tên: Trương Chấn Thiên】 【Nội tâm: Vương vậy mà lại biết cả bí mật này của Trương gia.

Quả nhiên, sau khi nói ra những bí mật này, trong lòng thoải mái hơn không ít.】 Trong lòng Vương đã hiểu rõ.

Chỉ thấy anh hỏi.

“Vậy còn chi của Trương lão gia tử?” “Chi của tôi, là huyết mạch

chính thống duy nhất còn sót lại của Trương gia!" Trương lão gia tử kích động, lớn tiếng nói.

"Nếu không phải vì chi của tôi ít người, thì đã không vì cưới người thường mà bị trục xuất khỏi gia tộc!

Phải biết rằng tôi vốn là Trưởng Linh tiếp theo!" "Những kẻ tặc tử trong Trương gia đó, đã nắm chặt vị trí Trưởng Linh trong tay chúng." Trương lão gia tử nói xong một tràng, dường như thoải mái hơn không ít, nhưng cũng dường như vì những chuyện cũ mà càng già đi vài phần.

Ông từ từ đi vào trong nhà.

"Già rồi a." Ông đột nhiên dừng lại.

"À đúng rồi, tổ địa của Trương gia ở thôn Mã Đề Tử, Liên Thành, cậu có thể đến xem, biết đâu sẽ có manh mối." Nói xong liền quay vào nhà.

Vương ngồi dưới gốc cây đào rất lâu, châm một điếu thuốc hút một hơi.

Một điếu, hai điếu.

Cho đến khi dưới chân đầy tàn thuốc, anh cuối cùng cũng đứng dậy, rời khỏi Trương gia đại viện.

Anh phải đến tổ địa của Trương gia xem sao, để tìm hiểu sự thật bị phong ấn trong lịch sử.

Mấy ngàn năm trước ở thôn Trương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nhân vật lớn của nước Lỗ lại phải đến Viêm Đế Mộ, và Trương Qua Tử lại biết vị trí của Viêm Đế Mộ.

Trong lòng Vương có một dự cảm mơ hồ, lần đến tổ địa Trương gia này, anh sẽ tìm thấy câu trả lời mình muốn!

Sáng ngày thứ tư, tại thôn Mã Đề Tử, Liên Thành, chỉ còn ba ngày nữa là đến Viêm Đế Mộ.

Nằm ở khu vực tây bắc, gió hú rít, khí hậu khô hạn.

Thôn Mã Đề Tử, nằm trên cao nguyên đất vàng.

Đây là một ngôi làng nhỏ hẻo lánh xa trung tâm thành phố, một ông lão vừa làm xong việc đồng áng vô cùng cường tráng, vác chiếc cuốc cũ kỹ, từng bước đi về phía làng.

Vương tháo kính râm xuống, chào hỏi ông lão.

"Ông lão, xin hỏi đây có phải thôn Mã Đề Tử không ạ?" Vương vừa nói vừa mời ông lão một điếu Cửu Ngũ Chi Tôn.

Sợ người dân địa phương không biết loại thuốc lá quá cao cấp, anh đã chọn một loại thuốc lá tốt trong mắt người bình thường.

Ông lão nhìn thấy điếu Cửu Ngũ Chi Tôn thì mắt sáng rực, trên khuôn mặt đen sạm sáng bóng lập tức hiện lên nụ cười chất phác.

Ông lấy bật lửa châm thuốc, hút một hơi đầy hưởng thụ, nói.

"Không sai đâu chàng trai trẻ, đây chính là thôn Mã Đề Tử." "Xem ra cậu biết không ít nhỉ, ngay cả chỗ tôi ở mà cậu cũng tìm ra được." Ông lão cười, những nếp nhăn trên mặt đều dồn lại một chỗ.

Vương nhướng mày.

"Lời này là sao ạ?" Ông lão tâm trạng không tệ, nói.

"Làng Mã Đề Tử của chúng tôi lịch sử lâu đời lắm, thỉnh thoảng lại có người đến hỏi han tin tức, không phải, cách đây không lâu có một chàng trai trẻ đến đây." Trong lòng Vương trầm xuống vài phần, xem ra tổ địa Trương gia ở đây không phải là một bí mật.

Bí mật trong thôn Mã Đề Tử, có lẽ đã sớm bị người khác nhanh chân đoạt trước rồi.

Chỉ nghe ông lão tiếp tục nói.

“Nhưng mà lũ người đó, đứa nào đứa nấy đều kiêu ngạo hết sức, hỏi tôi những câu linh tinh, không thì tôi chẳng thèm nói cho đâu.” “Cái thằng nhóc đến cách đây không lâu cũng khá lễ phép, tôi mới kể cho nó ít chuyện.” Vương càng thêm tò mò về chàng trai trẻ mà ông lão nhắc đến, hỏi.

“Chàng trai trẻ nào ạ?” Ông lão vỗ đùi.

“Cũng là một chàng trai trẻ khá bình thường thôi, à đúng rồi, thằng nhóc đó bị gãy một chân.” “Oành!” Đồng tử Vương đột nhiên co rút, chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Có thể tìm ra tổ địa Trương gia, lại còn là “Qua Tử”.

Xuất hiện trong đầu anh, chính là Trương Qua Tử đang ở trung tâm của mớ hỗn độn này!

Trương Qua Tử, lẽ nào lại có thể sống mấy ngàn năm không chết sao!

Không đúng!

Vương chợt nghĩ ra, nếu là cùng một người đã gài bẫy anh và lấy đi thi thể Lỗ Thương Vương, Hiến Vương.

Biết đâu thật sự có thể sống mấy ngàn năm!

Chương 55

Dù sao trong tay người đó từng có hai quyển Hoài Nam Đồ, giải mã được bí mật trường sinh cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa.

Nếu người đó thật sự là Trương Qua Tử, về tổ địa để tìm kiếm cái gì đó.

Vương nhét cả bao Cửu Ngũ Chi Tôn vào tay ông lão, chỉ thấy ông lão cười càng tươi hơn.

Một bao Cửu Ngũ Chi Tôn cũng không phải là một trăm tệ.

Một trăm tệ trong mắt Vương, giống như người bình thường nhìn một xu vậy.

"Ông lão, ông nói chi tiết hơn cho cháu nghe được không, chàng trai trẻ đó tìm cái gì ạ?" Ông lão tươi cười hớn hở, nói lớn.

"Nó tìm một căn nhà hoang, à đúng rồi, là tổ miếu của thôn Mã Đề Tử chúng tôi, đi về phía đông vài phút là đến." Vương gật đầu, đi về phía đông, vẫy tay.

"Cảm ơn ạ!" Không lâu sau, Vương đã ở trong tổ miếu.

"Mặc dù ở đây có thể có bí mật, nhưng đã bị Trương Qua Tử nhanh chân đoạt trước rồi." Vương mang tâm thái thử xem sao mà bước vào.

Đứng ở cửa miếu đổ nát, anh tỉ mỉ quan sát mọi vật bên trong miếu.

Một ngôi miếu mái đổ nát, tấm vải đỏ cũ kỹ xuyên qua toàn bộ đỉnh miếu đường, ở giữa có một bức tượng người khổng lồ.

Gạch đá lát nền không đều, toàn bộ tổ miếu toát ra một khí thế lung lay sắp đổ. 【Tên: Tấm vải đỏ cũ kỹ】 【Ghi chú: Được dân làng giăng lên nhiều năm trước, đã hư hỏng nặng nề】 【Tên: Gạch lát nền vỡ nát】 【Ghi chú: Gạch lát nền đã trải qua hàng ngàn năm, được dân làng sửa chữa vô số lần, đã hư hỏng nặng nề】 Vương gần như đã xem hết thông tin của toàn bộ tổ miếu, ánh mắt anh rơi vào bức tượng cuối cùng.

"Xem rốt cuộc có thể phát hiện ra điều gì không." Trong mắt anh, đột nhiên xuất hiện dữ liệu của bức tượng. 【Tên: Tượng họ Trương】 【Thân phận: Tổ tiên sở hữu Kỳ Lân huyết mạch đời đầu tiên của Trương gia thời thượng cổ, bức tượng của thủy tổ Trương gia】 【Ghi chú: Trong ngón trỏ của bức tượng họ Trương có một cơ quan, bên trong dường như đặt một món đồ】 "Quả nhiên, Trương Qua Tử quả thật không phải là người sở hữu Kỳ Lân huyết mạch đời đầu tiên." Mắt Vương sáng lên, anh lùi ra ngoài nhìn xung quanh, phát hiện không có ai gần đó liền trực tiếp leo lên bức tượng.

Anh chăm chú nhìn vào ngón trỏ. 【Tên: Cơ quan thuật thượng cổ】 【Ghi chú: Cơ quan thuật thượng cổ cực kỳ hiếm gặp, thông thường chỉ được sử dụng để cất giữ những vật phẩm vô cùng quan trọng】 【Phương pháp giải: …】 Vương nhìn vào phương pháp giải, chỉ cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung.

Chữ nhỏ chi chít dày đặc khoảng hơn vạn chữ, e rằng ngay cả một chuyên gia về cơ quan cũng không lấy được đồ bên trong ra.

Vương hạ quyết tâm.

"Ai rảnh mà chơi mấy trò vớ vẩn này với tôi, đập nát luôn!" "Rắc!" Một quyền, anh trực tiếp đập nát ngón tay của bức tượng, những mảnh vỡ rơi đầy đất, trong đó rơi ra một cái hộp.

Trên hộp phủ đầy những hoa văn phức tạp, trông quỷ dị và thần

bí.

Vương phủi bụi trên bề mặt hộp, nhẹ nhàng nhặt nó lên.

"Đồ tốt, mấy ngàn năm trôi qua mà không hề hư hỏng." 【Tên: Yêu Hạp】【Trạng thái: Phong ấn】【Ghi chú: Yêu Hạp thời cổ đại được mệnh danh là chiếc hộp thần kỳ nhất, những thứ được đặt vào có thể bảo tồn ngàn năm không hư】 Vương thở phào một hơi dài, xem ra đây chính là thứ mà Trương Qua Tử muốn tìm.

Nhưng ông ta không tìm thấy đồ vật giấu ở đâu, cuối cùng chỉ có thể về tay không.

Nhưng tại sao ông ta lại không phá miếu ra mà tìm chứ?

Vương suy nghĩ một chút liền hiểu ra, người xưa đều kính sợ thần ma, phá miếu tiên nhân là hành vi đại bất kính, e rằng sẽ rước họa vào thân.

Một người đã sống mấy ngàn năm như Trương Qua Tử, chắc chắn càng tin vào những điều này.

Vương thở phào một hơi, từ từ mở Yêu Hạp.

Một luồng khí tức nóng bức ập thẳng vào thiên linh cái của Vương, anh định thần nhìn kỹ. 【Tên: Vuốt Huyết Kỳ Lân】【Trạng thái: Khô héo】【Ghi chú: Vuốt Huyết Kỳ Lân bị người ta chặt đứt sau đó được bảo quản trong Yêu Hạp, vì đã trải qua hàng ngàn năm nên đã mất đi linh khí】【Công dụng: Vuốt Huyết Kỳ Lân khô héo có thể dùng để chế tạo vũ khí, một loại dược liệu quý hiếm chỉ có thể thấy trong truyền thuyết】 Trong lòng Vương chấn động.

Vuốt Huyết Kỳ Lân!

Vuốt Kỳ Lân trông giống như móng vuốt của mãnh thú được hong khô, vảy đỏ rực đã tối màu không còn chút ánh sáng nào, hoàn toàn không còn vẻ thần dị như trước.

Mắt anh sẽ không nhìn lầm, mấy ngàn năm trước quả thật đã xảy ra một trận đại chiến, Huyết Kỳ Lân đã bị giết chết trong trận chiến đó!

Mặc dù vuốt Kỳ Lân đã mất đi linh khí, không thể giúp Vương nâng cao Kỳ Lân huyết mạch của bản thân.

Nhưng nó cũng là một loại dược liệu tuyệt hảo, có thể chế tạo ra vũ khí chỉ xuất hiện trong thần thoại!

"Không.

Chỉ để lại vuốt Huyết Kỳ Lân này có ý nghĩa gì chứ?" Vương lẩm bẩm một tiếng, cất kỹ vuốt Kỳ Lân.

Ngay sau đó anh lại nghĩ đến một chuyện.

"Trong Viêm Đế Mộ cũng có thi thể Huyết Kỳ Lân, nếu đó là thi thể của cùng một con Kỳ Lân." "Biết đâu thật sự có thể như vậy, Trương gia và Tam Đế cùng tồn tại trong thời thượng cổ!" Thật sự chỉ có một khả năng, thi thể Kỳ Lân trong Viêm Đế Mộ, và một chiếc vuốt Huyết Kỳ Lân trong tay Vương, dường như là của cùng một con Kỳ Lân!

"Tổ tiên vì sao lại phân tách thi thể ra mà cất giữ chứ." Vương không nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện cứ đợi vào Viêm Đế Mộ rồi sẽ rõ.

Bước ra khỏi tổ miếu, anh thành kính chắp tay, cúi lạy.

"Đa tạ lão tổ tông đã thành toàn!" Ba giây sau, anh mới từ từ đứng dậy, đi về phía làng.

Vuốt Huyết Kỳ Lân hoàn toàn là bất ngờ, vốn dĩ Vương chỉ muốn tìm hiểu bí mật của Trương gia thời Chiến Quốc.

Không lâu sau, anh nhìn thấy một ông lão đang ngồi bên cổng làng.

Ông lão đang hút thuốc lá sợi, mắt nhìn chằm chằm vào bãi Gobi

xa xăm, ánh mắt đầy vẻ tang thương.

Gió điên cuồng thổi, cuốn theo một trận bụi mù.

Vương làm theo cách cũ, trực tiếp đưa một điếu Cửu Ngũ Chi Tôn.

“Ông lão, trong bãi Gobi kia chẳng lẽ có gì sao?” Nhìn điếu thuốc lá ngon mà Vương đưa, ông lão mỉm cười đầy ẩn ý.

“Thằng nhóc con này cũng khá biết chuyện đấy, thôi được rồi, dù sao cũng là một truyền thuyết, nói cho cậu nghe cũng chẳng sao.” Ông lão hút một hơi thuốc lá sợi, Vương cũng lấy một điếu ra hút cùng.

Một lúc lâu sau, ông lão dường như đang hồi tưởng chuyện cũ, từ tốn nói.

“Hồi bé tôi nghe các cụ trong làng kể một câu chuyện thôi.” “Trong sâu thẳm bãi Gobi đó, có một con yêu quái chuyên ăn thịt người, có một con Tống tử biết bay rất lớn, ban đêm tuyệt đối không được lại gần, nếu không sẽ bị ăn thịt sống.” Vương hơi nhíu mày, không phải là nghe chuyện cổ tích.

Chỉ nghe ông lão tiếp tục nói.

“Ban đầu tôi cứ nghĩ đó chỉ là chuyện bịa để dọa trẻ con, sau đó vào một đêm tôi hơn bốn mươi tuổi.” “Tôi tận mắt thấy một con bạch mao cương thi toàn thân lông trắng bay ra từ sâu thẳm bãi Gobi đó!” Da đầu Vương dường như nổi cả da gà, anh tập trung tinh thần tiếp tục nghe câu chuyện quỷ dị của ông lão.

“Con bạch mao Tống tử đó nhìn tôi một cái, nói tiếng người, bảo tôi mau chóng rời đi!” “Sau đó tôi lăn lộn bò về, chuyện này kể ra không ai tin cả, ha ha, thôi vậy, cứ coi như đó là ảo giác của một mình tôi đi.” Lúc đó, từ cổng làng có mấy bà lão đi tới, chỉ vào hướng Vương trêu chọc nói.

“Lại có một chàng trai trẻ bị lừa rồi, lão già điên đó gặp ai cũng kể chuyện này, kết quả là, những người đi vào sâu bãi Gobi đó có ai không trở về đâu chứ?” “Chàng trai trẻ, đừng có bị lừa nhé!” Ba người phụ nữ vừa đi vừa nói, không lâu sau đã đi vào làng.

Chương 56

Cũng không có ý định dừng lại, dường như chuyện như vậy ở thôn Mã Đề Tử là vô cùng phổ biến.

Vương nhìn thông tin của ông lão. 【Tên: Lý Thiên Tứ】 【Trạng thái: Tỉnh táo】 【Thân phận: Cửu U Tướng Quân】 【Năng lực: Âm Dương Quỷ Nhãn, Đoạn Phân Sinh Tử】 【Nội tâm: Thôi vậy thôi, tin hay không chỉ trong một niệm, chuyện như vậy tin thì có, không tin thì không.】 Trong lòng Vương kinh hãi dâng sóng cuồn cuộn, ông lão này là cao nhân của mạch Cửu U Tướng Quân!

Mạch Cửu U Tướng Quân, trấn giữ thi quỷ tinh quái dưới lòng đất, là những cường giả chân chính, cô độc.

Truyền thuyết về mạch này lưu truyền trong thời gian khá ít, thậm chí những người trong giới đạo mộ cũng không biết Cửu U Tướng Quân tồn tại.

Nhưng Vương, người sở hữu ký ức hai kiếp, lại vô cùng rõ ràng, Cửu U Tướng Quân mạnh hơn Mạc Kim Phát Khâu, Bàn Sơn Tá Lĩnh không biết bao nhiêu lần!

Trong lòng Vương rối bời, không biết có nên hỏi ra không.

Ông lão từ từ đứng dậy, phủi phủi mông, đi về phía trong làng.

"Chàng trai trẻ à, đừng cứ mãi tìm kiếm bí mật của Trương gia nữa, nếu dễ tìm như vậy, thì quan tài của Trương gia đã không bị đè nén từ lâu rồi." Vương đứng phắt dậy.

"Xin dừng bước, cháu có một chuyện chưa rõ!" Tốc độ của ông lão nhanh đến lạ thường, chỉ trong chớp mắt đã đi khuất ở góc làng.

Vương không nói hai lời liền đuổi theo.

“Ông lão!” Đứng ở góc cua nơi ông lão vừa biến mất, anh nhìn xung quanh.

Chỉ thấy bốn phía tám hướng không một bóng người, ông lão đã đi đâu mất rồi.

Vương thở dài một hơi, sau đó quay người rời khỏi đó.

Chuyến đi đến thôn Mã Đề Tử này không thể coi là hoàn hảo, Vương không tìm được bí mật về Trương gia thời Chiến Quốc, nhưng anh đã thu hoạch được vuốt Huyết Kỳ Lân và gặp được Cửu U Tướng Quân còn sống.

“Đáng tiếc, không được bắt tay ông ấy.” Vương vô cùng hối hận, vừa nãy đã giữ Lý Thiên Tứ lại là để bắt tay ông ấy, trải nghiệm bí thuật của mạch Cửu U Tướng Quân.

“Không sao cả, sau này nhất định sẽ gặp lại thôi, đợi tôi từ Viêm Đế Mộ trở về.

Nhất định phải xem con Tống tử biết bay kia rốt cuộc có bản lĩnh gì!” Nói rồi, Vương không ngoảnh đầu lại rời khỏi thôn Mã Đề Tử.

Chỉ thấy trong làng có một ông lão, nhìn bóng lưng Vương mỉm cười lẩm bẩm.

“Mang trong mình Kỳ Lân huyết mạch, lại còn có khí tức của mạch Cổ Địa Sư, chàng trai trẻ này không hề đơn giản chút nào.” Người này, chính là vị Cửu U Tướng Quân đó, đã sớm nhìn thấu thân phận của Vương!

Một ngày sau đó, còn hai ngày nữa là xuống mộ.

Một ngày nọ, Vương về nhà, nghỉ ngơi thật tốt một lát.

Nằm trên giường, ánh mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thế gian thật sự có người sống mấy ngàn năm ư?” Vương chủ

quan cho rằng, người đến Trương gia tổ địa chính là Trương Qua Tử.

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, mọi chuyện đều phải chờ đến khi vào Viêm Đế mộ mới biết được.Hắn lấy ra giấy bút, sắp xếp lại thông tin và manh mối hiện có.

Thủy tổ Trương gia, người đầu tiên sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, vậy thì câu chuyện Trương Qua Tử trong miệng Trương Miễn đã bị lật đổ hoàn toàn.

"Trương là nhân vật thời Thượng Cổ Tam Đế, liệu có liên quan gì đến Thượng Cổ Tam Đế không nhỉ?" Vương viết Trương và Tam Đế cạnh nhau.

Thi thể Kỳ Lân trong Viêm Đế mộ, móng vuốt Kỳ Lân máu trong tượng điêu khắc của Trương, Vương không tin là không có liên quan."Thứ hai, Trương Qua Tử có khả năng là người đã mang xác Hiến Vương và Lỗ Thương Vương đi." "Không đúng, con rắn ba đầu trong chủ thất chắc là Lỗ Thương Vương, Trương Qua Tử hẳn đã mang thi thể trong phó thất đi, rồi đưa tổ tiên Trương gia vào đó." Phỏng đoán này hợp lý hơn nhiều, nếu không thì chủ thất Lỗ Vương Cung vốn không có khe hở, Trương Qua Tử không thể nào vào được.

Nhưng vì sao thái độ của hai con rắn hóa thi đối với Trương Phàm Phàm lại hoàn toàn trái ngược?

Chuyện này vẫn chưa có đáp án."Thứ ba, Trương Qua Tử đã vào Hiến Vương mộ, lấy đi Thập lục kỳ thuật phong thủy, Vu thạch, và để lại cho tôi quyển thứ hai của Hoài Nam Đồ." "Thứ tư, Trương Qua Tử đã phát tán tin tức về Viêm Đế mộ, dụ dỗ nhiều đạo mộ hành gia vào đế mộ." Vương nhíu mày, có một chuyện quan trọng nhất mà hắn chưa làm rõ.

Thời Chiến Quốc, vị đại nhân vật của nước Lỗ kia vì sao lại phải vào Viêm Đế mộ tìm kiếm?

Viêm Đế sinh ra ở Khương Thủy, chắc chắn không thể chôn xương cốt ở khu vực Hoàng Thổ Cao Nguyên, hai nơi này cách nhau mười vạn tám ngàn dặm.Cứ như vậy, đại nhân vật nước Lỗ cũng lặn lội ngàn dặm đến Trương gia tổ địa, để Trương Qua Tử dẫn đi một Viêm Đế mộ càng không liên quan.

Trước đây Vương chưa chú ý đến yếu tố địa lý vị trí, giờ nghĩ kỹ lại, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ sự việc đều lộ ra vẻ quỷ dị.

Và, trong tượng điêu khắc của thủy tổ Trương gia, tại sao chỉ lưu lại một móng vuốt Kỳ Lân máu?

Chợt, Vương nhớ lại lời nói của tiên nhân rắn trong Hiến Vương mộ!"Trương Qua Tử không phải người Trương gia, hẳn là sau này mới sống trong thôn Trương gia, trước đó chắc chắn đã xảy ra đại sự!" Trương Qua Tử không phải sau khi quen biết đại nhân vật nước Lỗ mới bắt đầu phát tích, mà đại nhân vật nước Lỗ đã đặc biệt đến Trương gia tổ địa mời Trương Qua Tử!

Sau khi thông suốt các mắt xích, Vương đột nhiên có một cảm giác thông suốt.

Hắn duỗi lưng một cái, "Xem ra tất cả những suy luận trước đây đều phải lật đổ rồi.

Trương Qua Tử trong lịch sử chắc chắn có thân phận khác, nếu không đại nhân vật nước Lỗ làm gì mà phải đến tận Trương gia tổ địa mời hắn?"Đúng lúc đó, điện thoại của hắn đột nhiên reo.

Sau khi nhìn số điện thoại, Vương nghi ngờ nói: "Trần Trình?" Bắt máy, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia của Trần Trình khá ồn ào.

"Alo anh Vương, tối nay anh có thời gian không?

Lần trước em với Hạ Đôn Tử đổi thời gian rồi, tối nay chúng ta hành động!" Vương trầm mặc một giây, ngay sau đó cả người dâng

lên một trận hưng phấn, hai mắt sáng rực, châm một điếu thuốc hút một hơi.

"Được." Sớm vào Viêm Đế mộ một chuyến để tìm hiểu rốt cuộc có phải Trương Qua Tử đang giở trò sau lưng không!Trần Trình lại nói: "Em đã thông báo cho Phàm Phàm rồi, mười giờ tối, tập hợp ở quán lẩu của Thôi Bàn Tử." Sau khi Vương dẫn Trần Trình đến quán lẩu của Thôi Bàn Tử một lần, mấy cô gái xinh đẹp không có việc gì liền đến đó ăn cơm, và đều đã thân quen với Thôi Bàn Tử.

Sau khi cúp điện thoại, Vương trầm mặc hút hết điếu thuốc.

Hắn đặt báo thức rồi ngủ một giấc thật ngon lành.Buổi tối, quán lẩu của Thôi Bàn Tử ồn ào náo nhiệt.

Trong phòng riêng 211 chữ Thiên ở lầu hai, lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Vương và những người khác đều ở đó, đang ăn bữa tối cuối cùng trước khi lên đường.

Trương Phàm Phàm gắp cho Vương một miếng thịt dê thái lát bằng tay, rồi quay đầu hỏi Trần Trình: "Trình Trình, cao nhân dẫn đường đâu, sao không thấy?" Trần Trình cặm cụi ăn uống, "Anh ấy đã đi trước để khảo sát vị trí rồi, địa chỉ gửi cho em, chúng ta ăn xong thì đến đó."Trần Trình ngẩng đầu lau miệng, lấy điện thoại ra xem một tin nhắn rồi nói: "Tập hợp ở Thần Nông Hương, Sơn Tây." "Anh có biết Thần Nông Hương ở đâu không?" Vương gật đầu, trong lòng đã rõ.

Xem ra Viêm Đế mộ quả nhiên ở Sơn Tây, hiện tại có bốn Viêm Đế mộ được khai quật, thật giả lẫn lộn không ai rõ cái nào là thật.

Cũng có người trong giới, vì để bảo vệ Viêm Đế mộ mà bày ra chướng nhãn pháp.Mọi người ăn uống no đủ, đang lúc chuẩn bị ra về

thì điện thoại của Vương đột nhiên reo.

Hắn nhìn người gọi, đi đến một góc yên tĩnh.

“Alo.” Giọng Trương Miễn truyền đến: “Alo đại ca, em có chuyện này, đừng nói gì cả, nghe em nói hết đã!” “Lần này không chỉ Trương gia chúng ta, mà ngay cả Tứ đại môn phái sắp tuyệt tích cũng nhúng tay vào rồi, vừa nãy trưởng bối nhà em đã gặp một vị Phát Khâu Thiên Quan!” “Hắn ta không biết có vào Viêm Đế mộ không, nếu thật sự không được thì anh rút lui trước đi, vị Phát Khâu Thiên Quan đó rất tà môn!” Nói xong, Trương Miễn liền cúp điện thoại.Vương bật cười một tiếng, “Phát Khâu Thiên Quan sao?

Nếu đến gây rắc rối cho tôi, tôi sẽ khiến một mạch Phát Khâu này cũng đoạn tuyệt truyền thừa trên thế gian.” Hắn quay lại bên mọi người, chuẩn bị xuất phát đến Thần Nông Hương.

Trong mắt Vương lóe lên một tia tinh quang.

Huyết Đằng thông thiên bí ẩn, thần thú Thượng Cổ Bạch Trạch, thi thể Kỳ Lân máu, Trương Qua Tử.

Tôi đến đây!Sơn Tây, Thần Nông Hương.

Chương 57

Nơi đây là núi rừng hoang vu bát ngát, các dãy núi nối tiếp nhau, trùng điệp.

Từ xưa đến nay, người Hán chưa bao giờ ngừng khám phá Thần Nông Hương, nhưng nơi đây vẫn không ngừng xảy ra những chuyện kỳ lạ và quỷ dị.

Có người ở đây từng thấy hổ đứng đi lại, giống như yêu quái trong truyền thuyết.

Thậm chí có người còn tuyên bố đã nhìn thấy phượng hoàng.

Cũng bởi vì các dãy núi ở đây liên miên bất tuyệt, cao vút dị thường, khiến các chuyên gia chỉ có thể khảo sát Thần Nông Hương ở bề mặt.

Các loại thiết bị khi vào núi đều mất hiệu lực, thậm chí người bình thường còn xuất hiện tình trạng như bị điên.

Lúc này, vì muốn khám phá Viêm Đế mộ, các thế lực từ mọi phía đều tụ tập tại vùng núi non trùng điệp này.

Trên dãy núi được bao phủ bởi những tầng cây xanh rậm rạp.

Vương và những người khác đứng trên đỉnh núi, quan sát các long mạch xung quanh.

Vương ngồi xổm xuống, nhúm một ít đất hiếm, đưa lên mũi ngửi nhẹ vài cái.

Hắn quay sang mọi người nói: “Phong thủy của Viêm Đế mộ quả nhiên là tuyệt đỉnh, long mạch đất thịt, long cốt đá, long mao cây cỏ.” “Thịt rồng săn chắc, xương rồng kiên cố, lông rồng dày đặc.” Phàm là chân long tất có nhiều dây bảo vệ, dây nhiều phú quý nhiều, hộ chặt

người quý.

Dãy núi ở đây rậm rạp không lộn xộn, tạo thành thế quần tinh củng nguyệt, quả thực là một bảo địa phong thủy cực kỳ hiếm thấy.Béo Vương Khải Toàn đi tới, một tay khoác vai Vương, cười sảng khoái nói: "Thằng em được đấy, quả thật có vài ngón nghề." Ngay tối hôm qua, mọi người đã làm quen sơ qua với bộ ba Mạc Kim.

Đương nhiên, cũng chỉ dừng lại ở mức độ làm quen.

Hồ Ba Nhất lấy ra một tấm bản đồ, nheo mắt nhìn về phía xa.

"Mấy anh em ơi, chúng ta đừng nhìn phong thủy nữa, mau đi sâu vào núi thôi, nghe nói lần này có không ít cao thủ đấy." Dương Tuyết Lỵ ghé vào tai Hồ Ba Nhất, "Thật là kỳ lạ, vừa nói người ta có bản lĩnh, lại vừa giục người ta đi nhanh lên." Hồ Ba Nhất nhíu mày, bị Dương Tuyết Lỵ nói trúng tim đen nên hơi ngượng.

"Cô không hiểu, tâm tư giữa đàn ông."Vương nắm tay Trương Phàm Phàm, vừa đi vừa nói: "Đi thôi." Mất gần nửa ngày, họ đã vượt qua hai dãy núi, đi sâu vào nơi thâm sơn cùng cốc.

Theo phán đoán của Vương, Viêm Đế mộ hẳn ở vị trí giữa các dãy núi.

Hắn cố ý đi sau mọi người, sau đó từ trong lòng lấy ra quyển Hoài Nam Đồ thứ hai, đối chiếu với cảnh vật xung quanh.

Vương lẩm bẩm: "Vượt qua thêm hai dãy núi nữa là đến rồi." Nếu Hồ Ba Nhất không có bản đồ, và Vương không có Hoài Nam Đồ, mọi người chắc chắn sẽ lạc đường ở đây.

Một con đường núi vô cùng hiểm trở, có chỗ cần phải leo lên vách đá cao hai mét mới có thể đi tiếp.

Có chỗ cần phải đu dây qua vách núi, lộ trình được đánh dấu trên bản đồ, thậm chí còn kéo dài vào trong khe nứt của những tảng đá lớn

dưới đáy thung lũng.“Chẳng trách mấy ngàn năm qua không ai tìm thấy vị trí Viêm Đế mộ, với con đường gian nan như vậy, nếu không có bản đồ thì không ai tìm được.” Vương cất Hoài Nam Đồ, không nhanh không chậm đi ở phía sau cùng.

Béo Vương liếc nhìn Vương một cái không để lại dấu vết, ngay sau đó lén lút nói với Hồ Ba Nhất: “Lão Hồ, thằng em này nhìn không đơn giản đâu, chúng ta thì mồ hôi túa ra, mệt đến thở không ra hơi, còn cậu ta lại cứ như người không có việc gì ấy.” Hồ Ba Nhất một tay gạt cành cây phía trước, “Tiểu Trình dám dẫn theo thì chứng tỏ thằng nhóc này có chút bản lĩnh thật, nhưng không ngờ có ngày lão Hồ ta cũng phải lác mắt, thằng nhóc này thật sự tà môn.”Đã vượt qua hai ngọn núi lớn, mà Vương trông vẫn như đang đi dạo, hai người không khỏi thầm kinh ngạc.

Phải biết rằng đây không phải chuyện leo núi xuống núi đơn giản như vậy.

Con đường gian nan đến mức nào, chỉ có mọi người trong lòng mới biết.

Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ dừng lại.

Cô ấy ngồi xuống dùng tay vuốt vuốt rễ cây bên cạnh, sau khi quan sát kỹ lưỡng một lúc thì nói với mọi người: “Cây này được trồng sau phải không?

Rễ cây đều bị đào lên rồi?” Mọi người nhìn sang, Lý Tiểu Mạn vẻ mặt thờ ơ nói: “Em thấy không phải đâu, ở chốn núi hoang đồng vắng này, ai mà rảnh rỗi như vậy?” Dương Tuyết Lỵ suy nghĩ một chút, “Cũng đúng.” Sau đó, mọi người tiếp tục đi về phía trước.Dường như chỉ là một khúc mắc nhỏ, nhưng trong lòng Vương và Trần Trình lại để lại một dấu ấn.

Cả hai đều là cao thủ tinh thông Quan Long thuật, nếu cây đó thật

sự được trồng sau, chứng tỏ có người đã "khoác áo" cho một 'đại long', gọi là Tàng Long.

Nếu thật sự là Tàng Long, thì bên trong có rất nhiều mánh khóe.

Cắt long khí, cải phong thủy.

Lại đi thêm vài tiếng đồng hồ nữa, cuối cùng họ cũng vượt qua một dãy núi nữa, lúc này mọi người đã mệt đến thở không ra hơi.

Hồ Ba Nhất vỗ tay nói: "Tôi thấy trời cũng không còn sớm nữa, hôm nay chúng ta nghỉ sớm đi, dưỡng đủ tinh thần ngày mai chúng ta lại tiếp tục."Lúc này trời đã tối sầm, chẳng mấy chốc sẽ là ban đêm.

Mọi người đã leo núi cả một ngày, sớm đã mệt mỏi rã rời.

Trần Vấn Ngọc miễn cưỡng đứng dậy, từ trong túi leo núi lấy ra một cái túi ngủ.

"Em ngủ một lát đã, lát nữa ăn cơm thì gọi em nhé." Nói xong, cô ấy liền ngủ say.

Vương thấy Trương Phàm Phàm bên cạnh mí mắt đã bắt đầu muốn sụp xuống, liền quay đầu nói với Hồ Ba Nhất và Béo Vương: "Chúng ta đi nhặt ít củi đi, tối còn có cái mà sưởi ấm."Hai người kia tỏ ý đồng ý, ba người đàn ông trong đội liền đi vào rừng núi.

Ban đêm, trong rừng thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng và tiếng gầm của dã thú.

Cả khu rừng tràn ngập một mùi vị nguyên thủy.

Béo Vương tùy tay nhặt cành cây.

Đột nhiên, hắn giữ nguyên tư thế cúi người không động đậy.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy, phía sau mình có một bóng người!

Béo Vương giả vờ nhặt cành cây, giọng điệu thoải mái nói với hai

người gần đó: “Leo núi cả ngày rồi có chịu nổi không?” “Xì, mới đến đâu chứ.” “Thôi được rồi, thật ra cũng không quá vất vả.” Trong lòng Béo Vương đột nhiên thắt lại.

Tự dưng hỏi một câu như vậy, xem xem người phía sau có phải là một trong hai người kia không!

Nghe tiếng.

Hai người họ cách hắn ta năm sáu mét!Béo Vương dần dần siết chặt cành cây trong tay, trên mặt đột nhiên lộ vẻ hung ác, bất ngờ quay người vung mạnh một cú ra phía sau!

“Thằng nào lấp ló sau lưng ông đây!” Béo Vương nhìn kỹ ra sau lưng, nhưng lại phát hiện phía sau không có lấy một con thỏ.

“Kỳ lạ thật.” Vương nghe thấy động tĩnh bên này, liền chạy thẳng đến, “Sao vậy?” Béo Vương không yên tâm nhìn xung quanh, cuối cùng nghi ngờ lẩm bẩm: “Không có gì, tôi nhìn nhầm thôi.” Nói xong, hắn lại ngồi xuống nhặt cành cây.

Lần này phía sau quả nhiên không còn xuất hiện bóng người nữa.

Vương cũng đi đến vị trí giữa rừng cây, cố gắng giữ khoảng cách khoảng năm mét với hai người kia, để lỡ có chuyện bất ngờ cũng có thể phản ứng kịp.“Một cây, hai cây, ba cây...” Giọng Béo Vương đột nhiên dừng lại, ngừng một chút rồi lại nói: “Bốn cây, năm cây...” Lông gáy hắn dựng đứng, nhưng lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Béo Vương lần này chắc chắn có cảm giác, phía sau mình quả thật có người, người đó trên người còn tỏa ra một cỗ thi khí nồng nặc!

Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, tay của Béo Vương đã bắt đầu run rẩy.

Hắn nghiến răng, rút một cây gậy ra đập mạnh ra phía sau.

“Ông đây không tin không đập trúng mày!”Rầm!

Sau khi Béo Vương tận mắt nhìn thấy người đó, cả người hắn cứng đờ, run rẩy toàn thân, rồi ngã phịch xuống đất.

“Đồ quỷ quái gì thế này!” Chỉ thấy xuất hiện trước mắt Béo Vương, là một quái vật toàn thân quấn đầy cành cây và lá cây, dịch màu vàng nhầy nhụa không ngừng nhỏ xuống từ lá cây!

Chương 58

Quái vật có một đôi mắt mèo, mắt mèo sáng lên từ khe hở của lá cây, một đôi chân người khô héo màu xám nâu nhô ra từ lá cây.

Quái vật sau khi bị Béo Vương đập mạnh một cái, đột nhiên phát ra một tiếng kêu mèo chói tai.

Ngay sau đó, một con mèo từ đỉnh cành cây đột nhiên chui ra, chạy về phía sâu trong rừng cây!

Quái vật lập tức cuống quýt, nhấc chân đuổi theo.

Béo Vương một tay tóm lấy mắt cá chân quái vật, mắng: "Chạy đi đâu hả mày?" Phịch!

Quái vật ngã nhào xuống đất, phát ra một tràng âm thanh quỷ dị.Vương và Hồ Ba Nhất sau khi nghe thấy tiếng của Béo Vương, cũng vội vàng chạy tới.

Hồ Ba Nhất trực tiếp khống chế con quái vật, hỏi: "Béo Vương, tình hình sao rồi?" Béo Vương ánh mắt ngưng trọng, "Tôi cũng không biết, tự nhiên lại xuất hiện cái thứ quỷ quái này!" Vương không hành động khinh suất, mà nhìn kỹ.【Tên: Diệp Lực Kiệt Đạt】【Thân phận: Dân bộ lạc nguyên thủy Thần Nông】【Năng lực: Kỹ xảo săn bắn cao cấp, tên độc】【Mô tả: Bộ lạc Thần Nông là bộ lạc nguyên thủy tồn tại từ xa xưa trong dãy núi Tụ Long, bộ lạc này không tranh giành với thế giới bên ngoài, giỏi ngụy trang bằng tự nhiên】【Nội tâm: Mau buông tôi ra, không thể đi sâu hơn nữa, đó là nơi thần tiên ở!】Sắc mặt Vương càng trở nên kỳ dị, đã thời đại nào rồi mà ở dãy núi này lại có thể gặp được người nguyên thủy?

Nhưng Vương chợt nghĩ, đây là Thần Nông Hương, dù có chuyện ly kỳ đến mấy cũng không có gì lạ.

Nhưng "thần tiên" trong miệng hắn.

Chẳng lẽ là Viêm Đế!

Vương ngồi xuống giật những cành cây trên người Kiệt Đạt xuống, nói: "Nhìn kỹ đi, là người thật đấy!"Hai người kia nhìn kỹ, thấy một người đàn ông tóc dài che mắt rũ xuống, trên người mặc đồ da thú.

Kiệt Đạt kịch liệt giãy giụa, sức lực của hắn ta lớn kinh người, nếu không có Vương ở đây, chỉ riêng Hồ Ba Nhất và Béo Vương thật sự sẽ chật vật lắm mới khống chế được.

Béo Vương và Hồ Ba Nhất kinh ngạc nhìn Vương, "Thằng em sức tay lớn thật đấy, tên này sức lực lớn đến vậy mà cậu cũng chế phục được, tôi thấy cậu hình như cũng không dùng mấy sức thì phải?" Hồ Ba Nhất và Béo Vương cũng từng trải phong ba bão táp, gặp qua đủ loại kỳ nhân dị sĩ rồi.

Nhưng sức lực của Vương lớn đến mức này.

Đã có thể sánh ngang với Tá Lĩnh Lực Sĩ rồi!Vương cũng không phủ nhận, chỉ cười.

Hắn có huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể, lại có sức mạnh ba đỉnh.

Sợ rằng nếu dùng toàn lực sẽ làm hai người kia sợ mất mật.

Béo Vương trực tiếp rút thắt lưng ra, trói Kiệt Đạt vào cây.

"Nói đi, mày lén lút làm gì sau lưng bọn tao?" Chỉ thấy Kiệt Đạt vẻ mặt hung ác, miệng lẩm bẩm những lời mà Vương và những người khác không hiểu.

Vương vỗ vỗ vai Béo Vương, ra hiệu lùi lại một chút, "Ngôn ngữ bộ lạc, để tôi." "Tôi hỏi một câu cậu trả lời một câu, cậu có nghe hiểu lời tôi nói không?"Kiệt Đạt gật đầu, tiếp tục phát ra một tràng âm điệu

quỷ dị.

“Nghe hiểu mà không nói được tiếng phổ thông à? ‘Thần tiên’ trong miệng cậu là thứ gì?” Vương không thấy việc Kiệt Đạt không nói được tiếng phổ thông là có gì sai, dù sao ở địa phương này cũng có những người già như vậy.

Nghe hiểu, nhưng không nói được.

Kiệt Đạt lải nhải không biết cái gì.【Kiệt Đạt nội tâm: Không thể bất kính với thần tiên!

Đó là sơn thần trong núi!】 “Sơn thần?” Vương châm một điếu thuốc hút một hơi, cười nói: “Dẫn tôi đi xem nào, không thì tôi lột da cậu ra đấy.”Ngay lập tức, Kiệt Đạt chỉ cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương bao trùm toàn thân, người đàn ông trước mắt này không biết đã đồ sát bao nhiêu sinh linh mới có thể ngưng luyện ra một thân sát khí như vậy!

Ánh mắt Kiệt Đạt lập tức chớp động không ngừng, hắn biết, nếu không đồng ý.

Người đàn ông này thật sự sẽ lột da hắn!【Kiệt Đạt nội tâm: Được, vậy tôi dẫn anh đi, nhưng sau đó anh phải thả tôi ra!】 Vương nới lỏng dây trói, “Được.” Chỉ thấy Kiệt Đạt hoạt động cổ tay một lúc, quả nhiên không còn chống cự nữa.Hồ Ba Nhất và Béo Vương không khỏi nhìn Vương bằng ánh mắt ngưỡng mộ thêm vài phần.

“Được đấy thằng em, không ngờ cậu lại nghe hiểu được ngôn ngữ bộ lạc nguyên thủy.” Trong lòng hai người, hình tượng của Vương càng ngày càng khó lường.

Sức lực kỳ lạ, biết Quan Long mạch, lại còn nghe hiểu ngôn ngữ bộ lạc nguyên thủy.

Nếu biết Vương có thể giao tiếp với Kiệt Đạt hoàn toàn là do có

thể nhìn thấy nội tâm của Kiệt Đạt, không biết họ sẽ kinh ngạc đến mức nào.

Hồ Ba Nhất ánh mắt nghi ngờ, hỏi: "Tuyết Lỵ ở trong núi, tôi có nên gọi cô ấy đi cùng không?" Béo Vương và Vương nhìn nhau, chỉ thấy Vương nói: "Mấy ông cứ về trước đợi tôi đi, trước khi trời sáng tôi sẽ về."Hồ Ba Nhất còn do dự, nhưng ngay sau đó nghĩ đến thực lực mà Vương vô tình tiết lộ trên đường, liền lập tức yên tâm.

"Được rồi, đừng có đi lạc đấy."Kiệt Đạt dẫn Vương, đi xuyên qua rừng rậm rạp, đến một khoảng đất trống.

Lá cây ở đây nhiều một cách bất thường, cây cối xung quanh đều khô héo úa vàng.

Vương một chân giẫm xuống liền lún sâu nửa bàn chân, mặt đất dày đặc toàn lá rụng.

Chỉ thấy Kiệt Đạt quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Vương, miệng lẩm bẩm.【Kiệt Đạt nội tâm: Sơn thần không phải ai cũng có thể thấy, chỉ có người thành tâm mới được nhìn thấy sơn thần, nếu lòng anh không thành, sơn thần sẽ cắt lưỡi anh cho anh ăn!】Vương gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Tôi muốn xem con tinh quái nào lại to gan đến vậy, dám cắt lưỡi của tôi?" Đồng thời, hắn càng ngày càng tò mò về "sơn thần" kia.

Chỉ thấy Kiệt Đạt quỳ xuống, hả hê nhìn Vương một cái.【Tên: Kiệt Đạt】【Nội tâm: Người này xem ra không biết truyền thuyết Thần Nông sơn mạch của chúng ta, thật sự không thể chờ đợi để xem bộ dạng đau khổ và hoảng sợ của hắn lát nữa.】 Vương khẽ cười một tiếng, lát nữa ai mới là người hoảng sợ thì chưa biết chừng.

Vốn dĩ định tha cho Kiệt Đạt, nhưng Kiệt Đạt lại ôm ý đồ xấu, vậy thì đừng trách Vương.Kiệt Đạt chắp hai tay lại, "phanh phanh phanh" dập đầu ba cái xuống đất, miệng lẩm bẩm.

Hắn dùng móng tay cào rách cánh tay mình, máu tươi bắn thẳng ra, vãi trên mặt đất.

Đột nhiên, không khí dường như trở nên lạnh lẽo.

Gió âm thổi tới, từng trận hàn ý dũng vào trong cơ thể Vương.

Chỉ thấy những chiếc lá rụng bị máu thấm ướt trên mặt đất bị thổi bay đi, để lộ ra mặt đất.

Ánh mắt Vương ngưng lại.

Một gò đất nhỏ cao nửa mét, bên trong có một bức tượng điêu khắc thân người mặt khỉ.

Bức tượng tròn vo, riêng cái đầu đã chiếm hơn nửa.

Trên người mặc y phục bằng sợi gai dầu, giơ một tay lên như mèo chiêu tài, khuôn mặt khỉ của bức tượng.

Lại cười một cách dị thường quỷ dị, giống như một con hồ ly! 【Tên: Hầu Diện Tinh Quái】【Mô tả: Bị nhiễm tinh huyết kỳ thú mà biến dị, bình thường thích trêu đùa dã thú, tính cách cực kỳ tàn nhẫn】【Năng lực: Hầu Diện Tinh Quái có thể khống chế nhiệt độ ở mức độ nhẹ, có thể điều khiển sương mù】【Nội tâm: Lại dẫn đến một con người nữa.

Lần này ta sẽ móc mắt ngươi ra cho ngươi ăn!】Vương có chút thất vọng.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ gặp được yêu quái trong truyền thuyết, nhưng không ngờ, chỉ là một tiểu tinh quái có chút đạo hạnh mà thôi.

Chẳng phải là tinh huyết kỳ thú sao.

Kỳ thú sống trong Thần Nông sơn mạch là gì, Kỳ Lân và Bạch Trạch dưới lòng đất.

Nếu thật sự là hai con đó dưới lòng đất, vậy Hầu Diện Tinh Quái

làm sao tiếp xúc được?

Ánh mắt Vương sáng lên, hắn cảm thấy, có thể sẽ lấy được một số thông tin có giá trị từ Hầu Diện Tinh Quái.Đột nhiên, chỉ thấy nụ cười trên mặt Hầu Diện Tinh Quái càng trở nên đáng sợ, xung quanh bắt đầu xuất hiện sương mù nhàn nhạt.

Dường như có gió âm gào thét, sương mù đó dần dần biến thành từng con yêu quái mặt người!

Kiệt Đạt toàn thân run rẩy, đầu hắn ta dán chặt xuống đất, không dám động đậy.

Vương trực tiếp đi về phía Hầu Diện Tinh Quái, vung một bạt tai thật mạnh.

Chương 59

Bốp!

Vương một bạt tai trực tiếp đánh cho Hầu Diện Tinh Quái ngây người, nó không thể tin được nhìn Vương.

Chỉ thấy Vương lại đưa tay ra, bẻ mạnh cánh tay nó xuống.

Lần này, Hầu Diện Tinh Quái hoàn toàn không chịu nổi nữa, phát ra một tiếng kêu rên đau đớn, phun ra tiếng người nói: "Cầu gia gia tha mạng, tiểu nhân tu đạo nhiều năm thật sự không dễ, xin ngài tha cho tiểu nhân một con đường!"Kiệt Đạt đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn 'sơn thần'.

Hắn ta dùng cánh tay chống xuống đất, lùi lại hai mét, vẻ mặt như trời sập.

Sơn thần trong mắt hắn ta, lại bị người đàn ông trước mắt bẻ gãy cánh tay!

Kiệt Đạt sợ hãi, theo bản năng chạy trốn vào rừng cây.

Chỉ thấy trong mắt Vương lóe lên tinh quang, hắn trực tiếp rút một con dao găm từ thắt lưng ra ném về phía Kiệt Đạt.

"A!" Con dao găm đó, trực tiếp đâm xuyên mắt cá chân Kiệt Đạt, ghim chặt vào mặt đất!

"Tôi có chuyện muốn hỏi, bây giờ không phải lúc để chạy."Sau đó, Vương quay đầu nhìn về phía Hầu Diện Tinh Quái.

"Tinh huyết kỳ thú đó từ đâu mà có!" Hầu Diện Tinh Quái lập tức toàn thân run rẩy, thậm chí quên cả đau đớn ở cánh tay.

Người này.

Lại biết bí mật lớn nhất của nó!

Trực giác mách bảo, nếu hôm nay nó không nói thật.

Nó thật sự sẽ bị người này giết chết!

"Bẩm gia gia, tiểu nhân không hề biết nó từ đâu ra, khi có linh trí, tiểu nhân ở dưới chân một người, bên cạnh người đó nằm một con Kỳ Lân máu!" "Tiểu nhân trước đây chỉ là một khối vật chất chết, sau khi có linh trí liền nhân lúc người đàn ông kia không chú ý mà chạy trốn, thật sự không biết gì khác!"Vương lập tức trong lòng thắt lại, chuyện này thật sự còn khó tin hơn hắn dự đoán!

Hắn trầm giọng hỏi: "Cậu có linh trí từ khi nào?" Hầu Diện Tinh Quái run rẩy, khổ sở van xin: "Cũng là chuyện gần ngàn năm nay, tiểu nhân không nói dối, tiểu nhân vốn dựa vào máu Kỳ Lân mới sản sinh linh trí, bản thân căn bản không thể tu hành!" Vương một tay bóp nát Hầu Diện Tinh Quái, sắc mặt trầm thấp.

Vừa nãy hắn dùng mắt nhìn, Hầu Diện Tinh Quái không nói dối.

Vậy thì sự thật chỉ có một.

Thi thể Kỳ Lân máu trong Viêm Đế mộ, không phải được đặt vào từ thời Thượng Cổ Tam Đế!

Chẳng trách trong Hoài Nam Đồ không có ghi chép dấu vết thi thể Kỳ Lân máu, hóa ra thi thể đó được người ta chuyển vào vào thời Chiến Quốc.

Trong đầu hắn, đột nhiên xuất hiện một cái tên.

Trương Qua Tử!

Chỉ có kẻ đáng để đại nhân vật nước Lỗ không quản vạn dặm đến thôn Trương gia mời ra, mới có thể làm ra loại chuyện này!

"Hay lắm Trương Qua Tử, rốt cuộc mày đang âm mưu gì!"

Vương trầm giọng quát, ngay sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Kiệt Đạt, ánh mắt đó như dã thú nhìn chằm chằm con mồi.

"Bộ lạc của cậu ở đây bao lâu rồi?"Kiệt Đạt quỳ xuống, hoảng sợ nói.【Kiệt Đạt nội tâm: Cũng hơn ba trăm năm rồi, bộ lạc của tôi tổng cộng chỉ có mười người, cầu xin anh thả tôi đi.】 Vương đi đến bên cạnh Kiệt Đạt ngồi xổm xuống, "Kể tôi nghe những chuyện kỳ lạ ở đây." Mắt Kiệt Đạt đảo qua đảo lại, đột nhiên nghĩ đến.【Kiệt Đạt nội tâm: Tổ tiên của tôi đều truyền lại một truyền thuyết, chờ đến khi Thiên Cẩu Thực Nguyệt, thông đạo Bỉ Ngạn sẽ mở ra.】 "Thông đạo đó ở đâu!" Kiệt Đạt lập tức toàn thân run rẩy.【Kiệt Đạt nội tâm: Đi thêm hai dãy núi nữa, ở dưới chân núi.】 "Đi thêm hai dãy núi nữa?" Vương đột nhiên giật mình, Viêm Đế mộ ở phía sau hai dãy núi! Vương gật đầu, sắc mặt lạnh lùng.

Kiệt Đạt khom lưng nằm trong đống lá rụng run cầm cập, trên mắt cá chân cắm con dao găm sắc bén.【Kiệt Đạt nội tâm: Tôi biết hết rồi, anh có thể tha cho tôi một mạng không.】 Vương không nói gì, đi đến rút con dao găm đang cắm ở mắt cá chân Kiệt Đạt ra.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết của Kiệt Đạt, Vương không quay đầu lại rời khỏi nơi đó.

Trong đầu hắn suy nghĩ không ngừng, tất cả đều là chuyện Thiên Cẩu Thực Nguyệt và thông đạo Bỉ Ngạn mà Kiệt Đạt vừa nói.

"Thiên Cẩu Thực Nguyệt.

Mấy ngày trước tin tức quả thật có đưa tin, gần đây sẽ có hiện tượng nguyệt thực kỳ quan xảy ra." "Chẳng lẽ nếu bỏ lỡ Thiên Cẩu Thực Nguyệt, thì không thể vào Viêm Đế mộ được sao?" Vương không khỏi tăng nhanh bước chân, trở về doanh địa.Béo Vương Khải Toàn không biết từ đâu kiếm được mấy con thỏ rừng, lúc này đang nướng chín vàng giòn bên ngoài, mềm mại bên trong.

Đột nhiên, mắt Béo Vương sáng lên, vẫy tay với Vương: "Về nhanh thế, thằng em, sơn thần kia trông thế nào?" Vương ngồi xuống, tùy tay xé một cái đùi thỏ, "Chỉ là một con tinh quái thôi, chúng ta phải nhanh chóng lên đường rồi."Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương, mọi người dừng động tác trong tay, nhao nhao chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn.

"Ngày Thiên Cẩu Thực Nguyệt, chính là lúc thông đạo Bỉ Ngạn mở ra!" Mọi người không phản ứng ngay, mấy giây sau mới lộ ra vẻ mặt chợt hiểu ra.

Hồ Ba Nhất vội vàng lấy bản đồ ra, nhíu mày nhìn.

Hắn ngẩng đầu hỏi: "Thằng em, tin tức có chính xác không?" Vương gật đầu.

"Thiên chân vạn xác!" "Dưới chân núi sau hai dãy núi, chính là nơi thông đạo mở ra!"Sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Bởi vì trước đó, họ đều đã xem tin tức báo cáo về Thiên Cẩu Thực Nguyệt.

Trương Phàm Phàm lập tức cảm thấy thịt thỏ trong tay không còn ngon nữa, "Nếu dị tượng xuất hiện tối nay.

Em dù thế nào cũng không kịp rồi." Vương đứng dậy, nói: "Mọi người mau chóng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai trời vừa sáng chúng ta sẽ xuất phát, không cần quá vội vàng trên đường, để lại đủ thời gian." Nói xong, hắn trực tiếp bước vào chiếc lều mà Trương Phàm Phàm vừa dựng xong.

Dưới ánh mắt đầy ẩn ý của mọi người, Trương Phàm Phàm đỏ mặt vội vàng đi theo vào.Ngày thứ hai giữa trưa, dưới ánh nắng gay gắt, quần áo mọi người đều bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Hồ Ba Nhất một tay kéo Dương Tuyết Lỵ lên tảng đá lớn, ngay

sau đó nằm phịch xuống bên cạnh tảng đá, lau một vệt mồ hôi.

“May mà chúng ta đi sớm, nếu cứ theo đà này thì tối nay chưa chắc đã đến được.” Ngày hôm qua một ngày vượt qua ba đỉnh núi, nhưng hôm nay xuất phát từ sáng sớm, đến tận giữa trưa mới vừa vặn vượt qua một ngọn núi.

Năm đỉnh núi này càng ngày càng dốc đứng, trên đường thậm chí còn gặp phải một con gấu đen.

May mà Trương Phàm Phàm võ nghệ cao cường, đã giải quyết được mà không cần dùng đến đạn.

Trong túi của mọi người đều mang đủ trang bị, tuy không nặng lắm, nhưng tuyệt đối không nhẹ.

Trong tình huống này mà vượt qua núi non trùng điệp, độ khó có thể thấy rõ.Béo Vương vẻ mặt bí xị, “Sao chúng ta không đi đường vòng ở lưng chừng núi chứ, cứ nhất định phải vượt qua từng ngọn một làm gì?” Hồ Ba Nhất mắng: “Có não không đấy, ông không nhìn xem lưng chừng núi có đi vòng được không hả?

Dãy núi này như bàn cờ ấy, đi theo lưng chừng núi thì không chừng lại đi thẳng về phía tây bắc rồi!” Mọi người không nhịn được bật cười, mặt Béo Vương đỏ bừng, vẫy tay đi xuống núi.

“Thôi được rồi, tôi có nói gì cũng bị mười câu mười câu chờ sẵn, các ông cứ đi xuống trước đi!”Trương Phàm Phàm cũng kéo tay Vương, theo kịp bước chân của Béo Vương.

Trong số tám người, người nhẹ nhàng nhất không ai khác chính là Vương và Trương Phàm Phàm.

Cả hai đều có nền tảng võ thuật, thể chất tốt phi thường.

Cuối cùng vào buổi tối ngày thứ hai, mọi người đã thành công đến được dưới chân dãy núi thứ tư.

Vương ngồi trên một tảng đá, nhìn ánh trăng và châm một điếu thuốc.

Bầu không khí giữa mọi người có chút nặng nề, ai cũng lo lắng dị tượng Thiên Cẩu Thực Nguyệt sẽ xuất hiện tối nay.

Dù sao mỗi ngày trôi qua, xác suất dị tượng xuất hiện lại càng lớn hơn một chút.

Một đêm không lời, ngày thứ ba trời vừa tờ mờ sáng, mọi người lại xuất phát.Lộ trình lần này càng thêm gian nan, cả dãy núi giống như những mặt cắt được dao bổ ra, nói là leo núi không bằng nói là leo vách đá thì chính xác hơn.

Chương 60

Cuối cùng, sau một hành trình đầy bất ngờ và hiểm nguy, vào đêm hôm đó, họ đã đến được dưới chân dãy núi thứ năm!

Vương thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, không khí trong toàn đội cũng trở nên thoải mái hơn.

Trần Vấn Ngọc quan sát long mạch gần đó, gật đầu khẳng định: "Miệng núi khép kín, long mạch cao vút, đây hẳn là vị trí chính xác của Viêm Đế mộ rồi."Vương lại dùng xẻng Lạc Dương xúc một cái xuống đất, lấy ra một đoạn đất có cấu trúc hoàn chỉnh, từ dưới đáy lấy ra một ít đặt lên mũi ngửi.

"Tôi đi về phía tây nam khoảng ba mươi mét nữa, vị trí đó hẳn là chính xác hơn." Lý Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn Vương, ngạc nhiên nói: "Được đấy Vương ca, tuyệt kỹ của Đường Nam bị anh học trộm từ khi nào vậy?"【Tên: Lý Tiểu Mạn】【Nội tâm: Vương ca thật sự quá đẹp trai, ngay cả Văn Tự Quyết cũng biết dùng.

Chẳng lẽ có quan hệ với Nam Nam sao?

Vậy em cũng...】 Khóe miệng Vương giật giật, quay đầu đi.

Sức tưởng tượng của Lý Tiểu Mạn cũng thật là phong phú.Mọi người đến vị trí Vương chỉ định khoảng bốn năm tiếng đồng hồ sau.

"Bây giờ là một rưỡi sáng rồi, dị tượng Thiên Cẩu Thực Nguyệt không thể xuất hiện nữa đâu, mau ngủ đi." Béo Vương nhìn đồng hồ, trực tiếp chui vào túi ngủ.

Đúng lúc đó, chỉ nghe Trương Phàm Phàm đột nhiên kinh hô: "Mau nhìn mặt trăng!" Mọi người đều giật mình tỉnh dậy, nhao nhao nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy vầng trăng vốn tròn vành vạnh càng ngày càng nhỏ lại, từ trăng lưỡi liềm biến thành trăng khuyết, rồi lại biến thành trăng non!

"Mọi người mau bật đèn pin lên, thông đạo Bỉ Ngạn sắp mở ra rồi!" Quả nhiên, ngay khi lời Vương vừa dứt, mặt trăng trên bầu trời vừa vặn bị bóng đen bao phủ hoàn toàn!

Lập tức, một cỗ thi khí cực kỳ nồng nặc từ trong không khí trôi nổi ra.

Vương đột ngột quay người, dùng đèn pin chiếu về phía cỗ thi khí đang lan tới.

Chỉ thấy trước mắt hắn, ở vị trí khoảng mười mét, xuất hiện một hang núi cao hai ba mét!

Hang núi đó dường như vốn không tồn tại trong thung lũng, chỉ có thể xuất hiện vào đêm Thiên Cẩu Thực Nguyệt.

"Xuất hiện rồi.

Thông đạo đến Bỉ Ngạn!" Dị tượng trên bầu trời không kéo dài bao lâu, chỉ thấy vầng trăng khuyết dần dần xuất hiện.

Hang động trên vách núi cũng trở nên hư ảo phần nào.

Giống như hoa đàm nở một lần rồi tàn, chắc chắn không lâu nữa hang động sẽ biến mất, khi đó lăng mộ Viêm Đế sẽ không thể tiến vào được nữa.

Vương Bàn Tử một tay xách ba lô leo núi, một tay vác túi ngủ chạy về phía hang động.

Hắn rướn cổ hò hét: "Nhanh lên!

Chậm một chút nữa là hang động biến mất rồi!" Mọi người cũng chẳng còn quan tâm đến thể diện nữa, ai nấy đều dốc hết sức chạy về phía hang động.

Vương Bàn Tử dẫn đầu tiến vào hang động, chỉ thấy toàn bộ cơ thể hắn chìm vào trong hang động, Vương không còn nhìn thấy bóng dáng hắn nữa.

"Quả nhiên chỉ có ngày nguyệt thực mới xuất hiện dị tượng, thật thần dị!" Vương kéo tay Trương Phàm Phàm, cả hai cùng chui vào.

Sau đó, Hồ Ba Nhất và Dương Tuyết Lỵ chạy vào, cuối cùng mới là ba người Lý Tiểu Mạn.

Sau khi ba người Lý Tiểu Mạn hoàn toàn tiến vào hang động, mặt trăng trên bầu trời cuối cùng cũng ló dạng, hang động cũng hoàn toàn biến mất.

Đứng tại chỗ thở hổn hển, đoạn đường vốn chỉ mười mấy mét mà cứ như vừa chạy nước rút cả trăm mét vậy.

Vương bật đèn pin, chiếu xung quanh.

Dây leo khô cằn rủ xuống vách núi, che khuất hoàn toàn cảnh tượng phía trước.

Vương lặng lẽ bước tới, một tay cầm chủy thủ gạt dây leo khô ra, một tay cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến hắn suýt quên mất mình đang ở đâu.

"Trời ạ." Vương ngây người nhìn, nhất thời thất thần.

Thấy vẻ mặt của Vương, mọi người cũng tò mò đi theo.

Biểu cảm của họ giống hệt nhau, như vừa nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi.

Một cánh đồng hoang dã đầy sức sống, các loại thảo dược sinh sôi nảy nở cắm rễ dưới đất, thậm chí còn có những chú nai con nhảy nhót.

Hoàn toàn không giống một ngôi mộ lớn, nếu có ai nói với Vương đây là một thế ngoại đào nguyên, hắn cũng sẽ tin!

Ngay sau đó, Vương nhíu mày.

Hắn ngửi thấy một mùi thi khí thoang thoảng, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Nơi này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài!

Vương Bàn Tử vừa định bước tới thì Vương đã giơ tay chặn lại.

"Sao vậy?" Vương trầm giọng hỏi.

"Nơi này có điều bất thường, hoàn toàn không giống một ngôi mộ!" Hắn tập trung đôi mắt lại, nhìn vào. 【Tên: Sơn quỷ huyễn tượng】【Giải thích: Huyễn tượng do Sơn quỷ thi triển, kỹ thuật cao siêu, khó phân biệt】【Điểm yếu: Chỉ cần cơ thể cảm thấy đau đớn là có thể phục hồi】 Vương không nói hai lời, trực tiếp đấm Vương Bàn Tử một quyền.

Vương Bàn Tử lập tức đỏ bừng cả mặt, ôm bụng ngã lăn ra đất, đau đớn không nói nên lời.

Hồ Ba Nhất lo lắng, đứng chắn trước Bàn Tử trầm giọng nói: "Tiểu huynh đệ đang diễn trò gì vậy!" Chỉ thấy Bàn Tử đột nhiên đưa tay đặt lên đùi Hồ Ba Nhất, phát ra một tiếng kinh hô!

"Đệt, cái thế ngoại đào nguyên gì chứ, rõ ràng là một cái hang quỷ!" Hồ Ba Nhất ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy khắp người nổi da gà!

Cảnh tượng đầy sức sống trước đó đã biến mất, thay vào đó là một hang quỷ âm u đáng sợ!

"Thảo dược gì chứ, rõ ràng là một đống xương trắng bệch!" Vương Bàn Tử hoảng hồn, chỉ thấy Vương từ từ nói: "Đó là huyễn

tượng, chỉ cần cảm thấy đau đớn là có thể thoát ra được.

Em ra tay nhé?" Hồ Ba Nhất nửa tin nửa ngờ tự nhéo mình, khi mở mắt ra lần nữa thì cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Sắc mặt hắn thay đổi, đột ngột quay đầu nhìn về phía Vương.

"Xin lỗi huynh đệ, tôi nông cạn rồi." "Không bằng người, tôi chưa từng nghe nói trên đời có dòng truyền nhân nào toàn năng như cậu!" Lúc này Hồ Ba Nhất đã hoàn toàn bị Vương khuất phục.

Tiểu huynh đệ trước mắt từ đầu đến chân đều toát ra một vẻ kỳ dị, càng tiếp xúc lại càng không thể nhìn thấu!

Vương sắc mặt bình thường, không tiếp lời.

Dương Tuyết Lỵ thấy Hồ Ba Nhất cũng phản ứng như vậy, cũng tự nhéo mình.

Ngay sau đó, cô cũng có biểu cảm y hệt Vương Bàn Tử lúc trước.

Chương 61

Những người khác như Trương Phàm Phàm thì khỏi phải nói, sau khi Vương giải thích xong thì cũng tự nhéo mình.

“Thật sự bái phục, không phục anh Vương không được!” “Nếu không có anh Vương, chúng ta đã chết từ cái hồi ở Lỗ Vương Cung rồi.” “Hai người mới bái phục à, tôi đã bái phục từ lâu rồi!” Câu cuối cùng là của Lý Tiểu Mạn, cô bé đã sớm trở thành fan trung thành của Vương, tự nhiên không chút do dự mà thổi kèn “cầu vồng” (*nịnh bợ*).

Trương Phàm Phàm bĩu môi, ôm lấy cánh tay anh Vương, tuyên bố chủ quyền.

Vương thần sắc như thường, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mắt là một hang động vô tận, ở sâu nhất trong hang dường như có những đốm sáng lấp lánh.

Hang động này giống một đường hầm rộng rãi hơn.

Trên mặt đất của đường hầm, chi chít mọc lên những gai nhọn màu đen, cắm trên những bộ xương trắng bệch. 【Tên: Độc đảm】 【Giải thích: Độc đảm là động vật không xương sống phát triển ở dưới đất nơi thi khí nồng nặc, gai nhọn trên người chứa kịch độc, chạm vào là chết】 【Điểm yếu: Độc đảm không thể di chuyển, chỉ cần không chạm vào là không có nguy hiểm】 Vương nhìn lời giải thích của Độc đảm, chỉ cảm thấy có chút khó khăn.

Dưới đất chi chít toàn thứ này, đường hầm lại đen tối và dài, khó tránh khỏi sẽ dính đòn.

“Sơn quỷ đâu rồi, cái thứ tinh quái đó ở đâu?” Vương lại nhìn một

lượt, nhưng không phát hiện ra Sơn quỷ.

Không tìm kiếm nữa, hắn liền nói rõ đặc tính của Độc đảm cho mọi người biết.

Vương Bàn Tử tắc lưỡi khen ngợi: "Hay thật, lăng mộ Viêm Đế vừa vào đã chơi chiêu độc, thảo nào nhiều người chết thế, hóa ra là bị Độc đảm hạ độc chết hết!" Vương không nói nhiều, chỉ dặn dò mọi người bật hết đèn pin lên, đi chậm một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải cẩn thận Độc đảm dưới chân.

Hắn đi ở phía trước, mọi người xếp thành hàng dài, cẩn thận từng li từng tí đi theo lộ tuyến của Vương.

Giữa mỗi hai người phải cách nhau hai mét, phòng trường hợp có người ngã xuống sẽ kéo theo những người khác.

Lăng mộ Viêm Đế mới vừa bắt đầu, không thể nào lại chết cả lũ được đúng không?

Khoảng mười mấy phút trôi qua, mọi người mới chỉ đi được hai mươi mét.

Bên tai Vương, đột nhiên truyền đến một tiếng mài răng kèn kẹt.

Âm thanh đó cứ như ở ngay bên tai hắn, như có ai đó đang điên cuồng nghiền nát hàm răng, khô khốc và quỷ dị!

Vương đột ngột quay đầu nhìn.

"Không đúng." Trước mắt hắn không có gì cả, thậm chí một con ruồi cũng không.

Nhưng hắn cảm nhận rõ ràng, vừa rồi đúng là có tiếng mài răng vang lên bên tai mình!

Hắn nghiêng đầu, hỏi về phía sau: "Mọi người vừa nghe thấy tiếng động gì không?" Chỉ thấy mọi người dừng bước, từng người

lắc đầu.

“Không có anh yêu, sao vậy?” Trương Phàm Phàm nghiêng đầu, tò mò hỏi.

Lòng Vương lại chùng xuống một phần.

“Xem ra chỉ có tôi nghe thấy âm thanh đó.” Hắn sắc mặt bình thường, nói: “Trong đường hầm có thứ không sạch sẽ, mọi người phải hết sức cẩn thận.” Nghe Vương nói vậy, không một ai dám coi thường.

Sự thần dị của Vương mọi người đều đã được lĩnh giáo, ai nấy đều vô cùng bái phục hắn.

Ngay cả bộ ba Mạc Kim vừa mới gia nhập đội ngũ cũng bị thủ đoạn của Vương khuất phục sâu sắc.

Cứ thế cẩn thận đi tiếp, mỗi lần nhấc chân đều phải nhìn thật kỹ, sợ dẫm phải Độc đảm.

Lại thêm mười mấy phút nữa, đường hầm càng lúc càng hẹp, Độc đảm xung quanh cũng càng ngày càng nhiều.

Mọi người như đang đi trên dây thép, phải tập trung cao độ chú ý những gai Độc đảm xung quanh, mồ hôi li ti chảy xuống trán.

Lúc đó, bên tai Vương, tiếng mài răng lại vang lên.

Lần này, tiếng mài răng lớn hơn, như thể phát ra ngay trong tai hắn vậy!

Khô khốc, đáng sợ.

Khiến Vương nổi hết da gà!

Trong lòng dâng lên một trận lửa giận, hắn đột ngột nhìn xung quanh.

“Quả nhiên.” Trước mắt hắn, quả nhiên không có gì.

Lần này thứ bẩn thỉu mà Vương gặp phải, dường như thông minh hơn một chút.

Vương im lặng, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn đột nhiên hiểu ra dụng ý của thứ bẩn thỉu kia.

Nó muốn làm cho Vương, người dẫn đầu, tâm thần hoảng loạn, chỉ cần Vương sơ hở chạm vào Độc đảm, hắn sẽ chết mà không có bất kỳ nghi ngờ nào!

Như vậy, những người phía sau Vương càng nguy hiểm hơn.

“Có ý hay.” Lần này, Vương huy động toàn bộ cơ bắp, giữ ở trạng thái căng cứng.

Chỉ cần âm thanh đó lại vang lên, Vương có mười phần nắm chắc có thể bắt được nó!

Quả nhiên, lại mười mấy phút trôi qua, tần suất tiếng mài răng bên tai Vương càng lúc càng dày đặc.

Đột ngột!

Bên tai hắn, truyền đến một giọng nói âm trầm, khô khốc.

“Đi đi, tiếp tục đi đi.

Quay đầu lại nhìn xem, có lẽ sẽ đi nhanh hơn đấy!” Nhưng Vương lại như không nghe thấy gì.

Hắn cúi đầu đi về phía trước.

Giọng nói kia càng lúc càng gấp gáp.

“Đi chậm thôi, đi chậm một chút, chết sẽ đau khổ hơn một chút.” “Nhìn thi thể người phụ nữ phía sau kia xem, ruột gan chảy đầy đất, hốc mắt bị Độc đảm đâm xuyên qua.” Đột nhiên!

Bên tai Vương, vang lên tiếng hét chói tai của Trương Phàm Phàm!

Thân hình hắn đột ngột dừng lại, theo bản năng quay đầu nhìn!

Lúc đó, hắn đột nhiên nhớ đến một loại quỷ vật trong truyền thuyết dân gian.

Quỷ Cản Tử!

Chương 62

Chỉ cần quay đầu lại trên đường, linh hồn sẽ bị con quỷ đầu đầy mắt kia bắt đi!

Trong lòng Vương trấn tĩnh lại, hắn rút chủy thủ từ thắt lưng ra, mượn ánh sáng phản chiếu nhìn về phía sau.

Trong lòng hắn đột nhiên rung lên, dường như trái tim đã lỡ mất một nhịp đập!

Phía sau Vương căn bản không có tiểu quỷ nào, mà là Trương Phàm Phàm và mỗi người khác, trên mặt đều bám một khối vật thể không rõ màu xám đen, dường như đang hút tinh khí của họ!

Không thể trơ mắt nhìn Trương Phàm Phàm gặp chuyện, hắn theo bản năng quay đầu lại.

"Không đúng!" Vương chợt tỉnh ngộ, tập trung nhìn xung quanh. 【Tên: Sơn quỷ huyễn tượng】 【Giải thích: Huyễn tượng do Sơn quỷ thi triển, kỹ thuật cao siêu, khó phân biệt】 【Điểm yếu: Chỉ cần cơ thể cảm thấy đau đớn là có thể phục hồi】 Khắp người hắn nổi da gà lạnh lẽo, một cảm giác sợ hãi muộn màng vang vọng trong lòng.

Không biết từ lúc nào, hắn lại trúng phải Sơn quỷ huyễn tượng rồi!

Vương cắn đầu lưỡi, cảm giác đau nhói lập tức tràn khắp tứ chi bách hài, cảnh tượng trước mắt cũng tan vỡ ầm ầm.

Vẫn là đường hầm đen kịt và chật hẹp đó, Độc đảm vẫn mọc chi chít xung quanh.

Hắn lại dùng ánh sáng phản chiếu từ thân dao chủy thủ, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm và những người khác đang cẩn thận đi theo phía sau hắn, không có chút bất thường nào.

"Phù." Vương thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

"Không sao là tốt rồi." Ngay sau đó, hắn càng thêm tức giận với thứ bẩn thỉu giở trò trong bóng tối, thực sự nổi giận!

Lúc đó, qua chủy thủ, Vương chợt thấy một hòn đá không mọc Độc đảm, lại đang run rẩy một cách tinh vi!

Không chút do dự, hắn quay người lại, ném mạnh chủy thủ trong tay đi!

Chỉ thấy chủy thủ đó trực tiếp cắm vào trong hòn đá, bắn ra một dòng máu màu xanh đậm cao hơn một mét!

"A!" Một tiếng kêu rên đau đớn đột nhiên vang lên, khiến mọi người giật mình. 【Tên: Sơn quỷ】 【Giải thích: Thường niên ở những nơi tinh khí vượng thịnh, trải qua hàng ngàn năm bồi đắp, cuối cùng sản sinh ra một chút linh trí, giỏi huyễn thuật】 【Điểm yếu: Sơn quỷ không thể di chuyển, chỉ có thể lợi dụng huyễn tượng để đùa giỡn con người trong lòng bàn tay, chỉ cần tìm được chân thân, Sơn quỷ sẽ không còn đường thoát】 "Hay cho ngươi, hóa ra là đang giở trò trong bóng tối!" Vương lại rút thêm một con chủy thủ, cắm vào một gai Độc đảm, rồi cùng với chủy thủ đó ném thẳng về phía Sơn quỷ!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên điên cuồng và tuyệt vọng đến cực điểm, con Sơn quỷ kia toàn thân bắt đầu run rẩy, từ từ tan chảy.

"Đáng chết, tất cả đều đáng chết!" Sơn quỷ dùng chút sức lực cuối cùng, ngưng tụ lại thành một lời nguyền cực kỳ oán độc, sau đó hóa thành một vũng máu, không còn chút âm thanh nào nữa.

Vương sắc mặt lạnh lùng, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ đến khi hòn đá mở miệng nói chuyện, một cảm giác cực kỳ chấn động thị giác đã làm họ kinh ngạc sâu sắc.

Vương Bàn Tử lớn tiếng hỏi: "Huynh đệ, cái thứ quỷ quái gì vậy?" Giọng Vương bình tĩnh vang lên: "Sơn quỷ, tinh quái hóa thành từ đá, cái thứ gây ra huyễn tượng lúc nãy." Vương Bàn Tử ngây người, nửa ngày sau mới thốt ra được một câu: "Ngầu quá đi." Hắn ngây ngốc nhìn Vương, thốt ra một từ ngữ có thể diễn tả sự khâm phục nhất trong đời.

Mắt Trương Phàm Phàm đầy sao: "Anh yêu thật lợi hại, ngay cả Sơn quỷ bằng đá cũng nhìn ra được!" Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Ba Nhất, nói: "Bình thường chẳng phải anh lợi hại lắm sao, hôm nay sao lại im thin thít thế?" Khóe miệng Hồ Ba Nhất giật giật, hắn muốn phản bác, nhưng nghĩ đến đủ loại biểu hiện thần dị của Vương.

Hắn lập tức ngậm miệng lại.

"Được rồi, trước mặt tiểu huynh đệ Vương thì tôi có gì hay ho đâu chứ, một từ thôi, ngầu!" Sau khi giải quyết xong Sơn quỷ, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng hơn một giờ sau, cuối cùng họ cũng đi ra khỏi đường hầm.

Tinh thần căng thẳng của mọi người đột nhiên thả lỏng, ai nấy đều ngồi bệt xuống đất, không ngừng thở phào.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng bên ngoài đường hầm.

"Mẹ kiếp, nhiều đường hầm thế!" Mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn, sau đó đột nhiên mở to mắt.

Một cấu trúc kiến trúc giống như hang kiến, trong một hang động

khổng lồ, bốn phương tám hướng đều là loại đường hầm mà Vương đã đi qua trước đó.

Ở trung tâm nhất của "hang kiến" này mọc một cây nấm khổng lồ, nấm cao khoảng mười mét, rộng bằng một sân bóng rổ.

Trên bề mặt nấm có những cái lỗ to bằng cái vại, bên trong dường như có thứ gì đó.

Trương Phàm Phàm trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn cây nấm trước mặt.

"Cái gì thế này, trên đời lại có cây nấm to đến vậy sao?" Lý Tiểu Mạn vô thức há hốc mồm, chớp chớp mắt, lẩm bẩm: "Trời ạ, tôi cứ nghĩ sau khi thấy nhiều thứ kỳ quái như vậy thì mình đã có sức đề kháng rồi, nhưng mà… cái gì thế này!" Hồ Ba Nhất do dự, hắn từng nhìn thấy nấm siêu lớn trong một ngôi mộ, không biết có phải cùng một loại hay không.

Hắn từ từ nói: "Tôi hình như đã thấy thứ tương tự, chắc là một loại sinh vật tiền sử nào đó." Vương, người vẫn luôn im lặng, lên tiếng: "Không đúng, không phải sinh vật tiền sử." 【Tên: Thượng cổ cự cô】 【Giải thích: Là chủng loại biến dị do Viêm Đế tinh tâm bồi dưỡng, ăn dương khí, bên trong biệt hữu động thiên (có một không gian khác)】 【Điểm yếu: Thượng cổ cự cô chứa độc tính, nhưng thân thể yếu ớt, rất sợ lửa】 Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương từ từ nói: "Nó tên là Thượng cổ cự cô, chủng loại do Viêm Đế bồi dưỡng, có lẽ trên toàn thế giới cũng chỉ có một cây thôi." Mọi người lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Họ tin tưởng lời Vương nói không chút nghi ngờ, thậm chí đã đạt đến mức độ sùng bái.

Vương chỉ vào cây nấm, hắn nghĩ rằng nếu có một cái đầu lâu của con người (xuất hiện ở đây), hắn cũng sẽ tin.

“Nấm khổng lồ có độc, nhưng chúng ta chỉ cần không ăn thì không sao.” Nói rồi, Vương bước về phía nấm khổng lồ.

Hắn leo lên nấm vài bước.

Ngay lập tức, thân hình Vương khựng lại, rồi lại thả lỏng.

“Một cái xác khô không đầu.” “Không đúng!” Cái xác khô không đầu trước mắt, lại là trang phục leo núi hiện đại!

Vương nhìn kỹ. 【Tên: Vô đầu cán thi】 【Tên: Giải Thần】 【Thân phận: Người nhà Giải gia của Lão Cửu Môn】 【Giải thích: Bị Thượng cổ cự cô hấp thực dương khí, trở thành một xác khô, xem ra thi thể này chưa chết được bao lâu.】 “Người của Giải gia lại đi trước mình sao!” Lòng Vương chấn động, hắn một tay kéo xác khô không đầu xuống, ném xuống đất.

Trương Phàm Phàm nhíu mày, hỏi: “Tại sao lại có một cái xác khô không đầu ở đây?” Vương nhảy xuống, vỗ vỗ tay.

“Người của Giải gia, đã đi trước chúng ta một bước, đến đây rồi.” Chị em họ Trần nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy vẻ không thể tin nổi.

“Có người có thể đi trước chúng ta sao?” Trần Vấn Ngọc kinh hô một tiếng, Trần Trình cũng phụ họa: “Đúng vậy, phải biết là có anh Vương trong đội ngũ của chúng ta, tốc độ của chúng ta phải là nhanh nhất trong tất cả mọi người chứ.” Mọi người đều đồng tình với câu nói này, không tin trên đời có ai có thể sánh kịp với Vương.

Hồ Ba Nhất lắc đầu, nói: “Đường hầm họ đi, chắc không giống con đường chúng ta đi, vừa có Độc đảm vừa có Sơn quỷ.” Vương Bàn Tử tặc lưỡi: “Hay thật, hóa ra chúng ta đã chọn đi một con đường cầu độc mộc à!” Vương tuy không nói gì, nhưng trong lòng rất đồng tình với cách nói của Hồ Ba Nhất.

Mặc dù đi chậm, nhưng nếu mỗi đường hầm đều giống con đường họ đã đi, những người khác chắc chắn sẽ tốn nhiều thời gian hơn, thậm chí phải bỏ mạng vài người.

Vương lại leo lên nấm khổng lồ, nhìn vào cái lỗ trên bề mặt nấm.

Chỉ thấy bên trong sâu không thấy đáy, bên dưới tối đen như mực.

Vương ngay lập tức nhớ đến giới thiệu về Thượng cổ cự cô, "bên trong biệt hữu động thiên"!

Hắn bật đèn pin chiếu vào bên trong, chỉ thấy lỗ nấm giống như một đường hầm đen kịt, phía dưới là một không gian khác!

Vương vẫy tay với mọi người: "Nhanh lên, chúng ta chui vào từ lỗ nấm này!" Mọi người ngây người, sau đó liền leo lên Thượng cổ cự cô.

Chương 63

Vương Bàn Tử trước tiên dùng đèn pin chiếu vào bên trong, rồi lại đưa đầu vào lỗ, lớn tiếng hét một tiếng.

"A!" Chỉ nghe thấy trong lỗ nấm truyền đến từng trận âm vọng, dường như phía dưới thật sự có một không gian khác.

Hắn hoàn toàn tin phục, ngẩng đầu giơ ngón cái với Vương.

"Huynh đệ ngầu quá, ngay cả cái này cũng phát hiện ra được sao?" Vương mỉm cười, nói: "Đừng luyên thuyên nữa, mau xuống đi." Vương Bàn Tử cũng không chần chừ, trực tiếp nhảy vào.

Vài giây sau, bên dưới truyền đến một tiếng "đông" trầm đục.

Hồ Ba Nhất thò đầu ra: "Bàn Tử!" Vài giây sau, bên dưới không truyền đến bất kỳ âm thanh nào.

Hắn và Vương nhìn nhau, thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

"Bàn Tử!" Lần này, Bàn Tử vẫn không hồi đáp Hồ Ba Nhất.

"Tiêu rồi, bên dưới chắc chắn có thứ gì đó!" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử có tình nghĩa sinh tử, thấy Bàn Tử bặt vô âm tín, hắn lập tức lo lắng.

Hắn cầm súng lên chuẩn bị nhảy vào, chỉ thấy Vương hành động nhanh hơn, trực tiếp nhảy xuống.

Trương Phàm Phàm không chút do dự, cũng cầm bảo đao theo sau Vương.

Lý Tiểu Mạn lo lắng gọi to: "Ôi trời, đợi em với, chậm thôi!" Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn, Trần Trình và Trần Vấn Ngọc, lần lượt nhảy vào, chớp mắt một cái, trên nấm khổng lồ chỉ còn lại Hồ Ba Nhất và

Dương Tuyết Lỵ hai người.

"Cả lũ không cần mạng nữa sao, đều dám nhảy vào à?!" Dương Tuyết Lỵ mặt đầy vẻ không thể tin nổi, Hồ Ba Nhất từ từ lắc đầu, tâm phục khẩu phục nói: "Không đúng, họ quá tin tưởng Vương.

Nói cách khác, thực lực của Vương quá khủng bố, nơi nào có Vương thì tuyệt đối là nơi an toàn nhất." "Ài." Sau đó, Hồ Ba Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng nhảy xuống.

Hang động quỷ dị này lại khôi phục vẻ tĩnh mịch, ẩn ẩn mơ hồ, dường như có thể nghe thấy tiếng gió lạnh gào thét, và từng trận tiếng quỷ khóc.

Một người phụ nữ mặc đồ tập thể thao, từ từ bước ra từ trong bóng tối.

Mái tóc đen thẳng cột ra sau đầu, đôi lông mày cong vút và đôi mắt hạnh nhân tương xứng, cả người cô toát ra vẻ tú lệ nhưng không mị hoặc, mà là một khí chất cực kỳ yêu diễm.

Người phụ nữ để lộ tứ chi ra ngoài, ăn mặc cực kỳ táo bạo.

Eo cô đeo một ấn đồng, bên trên ẩn hiện dường như khắc bốn chữ lớn: Phát Khâu Thiên Quan!

Cô nhìn về hướng Vương và những người khác biến mất, khẽ mỉm cười: "Thú vị." Trương Miễn và những người khác đi ra từ phía sau cô, một người đàn ông Trương gia tò mò hỏi: "Thiên Quan đại nhân, vừa rồi người đang nhìn gì vậy?" Người phụ nữ đó lắc đầu, chỉ mỉm cười không nói gì.

Vương Bàn Tử bật đèn pin, chiếu xung quanh, quan sát địa hình.

Hắn ngây ngốc nói: "Mẹ kiếp, nơi này có chút tà môn à." Không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng "phốc" vang lên, phía sau Vương Bàn Tử phát ra một tiếng động trầm đục, như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử nhún vai, theo bản năng quay đầu nhìn.

"Ai đó!" "U, hóa ra là huynh đệ à, tôi cứ tưởng là Tống tử chứ!" Hiện ra trước mắt hắn, chính là Vương và Trương Phàm Phàm hai người.

Vương vỗ vỗ đầu gối, phủi bụi, ngẩng đầu hỏi Vương Bàn Tử: "Vừa nãy tôi gọi sao không trả lời?" Vương Bàn Tử ngây người, hỏi: "Lúc nào anh gọi tôi?" Vương nhìn hố đen phía trên như có điều suy nghĩ: "Âm thanh không truyền ra ngoài được sao." Ngay sau đó Lý Tiểu Mạn và những người khác cũng rơi xuống, như có điều suy nghĩ đánh giá môi trường xung quanh.

Chỉ thấy một hang sâu rộng lớn không vết tích, cả hang tối đen như mực, giống như một ngôi mộ thất hoàn toàn trống rỗng bên trong.

"Tà môn thật rồi, chúng ta đang ở lăng mộ Viêm Đế sao, sao lại không có một cái quan tài nào?" Vương Bàn Tử lên đạn súng, từng bước một đi về phía trung tâm hang sâu.

"Ấy, không đúng, nhìn kìa, có một bức tượng.

Đệt, hóa ra là một cái quan tài hình người!" Mọi người vội vàng đi tới.

Hiện ra trước mắt là một pho tượng đá cao hơn hai mét.

Xung quanh pho tượng đá rải rác các loại đồ đá, đồ đồng.

Thậm chí Vương còn thấy da thú phong khô trên mặt đất!

Nhân vật được khắc họa trên pho tượng đá, khiến Vương mơ hồ cảm thấy quen thuộc.

Một người đàn ông mặc y bào, eo đeo ngọc bội bạch ngọc.

Khuôn mặt hắn góc cạnh rõ ràng.

Sau khi nhìn thấy chữ viết trên ngọc bội, tất cả đều trừng lớn mắt!

Trương Phàm Phàm nhanh chóng bước lên, cẩn thận nhìn đi nhìn lại mấy lần, mới cố gắng kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, không thể tin nổi nói: "Trương thị ngọc bội.

Sao lại xuất hiện ở đây?" Chính là một miếng Trương thị ngọc bội!

Trương Phàm Phàm và Vương nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Phải biết rằng, bây giờ họ đang ở trong lăng mộ Viêm Đế, lại nhìn thấy Trương thị ngọc bội thuộc về thân phận người Trương gia! 【Tên: Nham thạch điêu tượng quan tài】 【Trạng thái: Phong ấn】 【Giải thích: Tượng đá được Thần Nông thị khắc theo ký ức, bên trong có điều bất thường】 Thần Nông thị chính là Viêm Đế, tượng đá này được Viêm Đế khắc theo ký ức.

Rốt cuộc giữa tổ tiên Trương gia và Viêm Đế đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Viêm Đế phải tự tay khắc tượng đá, cất giữ trong mộ!

Vương có chút tiếc nuối, nếu tượng đá Viêm Đế khắc mà chân thực hơn một chút, biết đâu Vương có thể nhìn thấy thông tin về người đó rồi.

Trương Phàm Phàm thần sắc bất định, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương, bàn bạc: "Anh yêu, anh thấy em có nên mở ra xem không?" Vương Bàn Tử cũng phụ họa: "Đúng vậy, chúng ta mở ra xem đi, biết đâu bên trong có đồ đáng giá thì sao, thế là phát tài rồi!" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Vương, không biết từ lúc nào, ngay cả bộ ba Mạc Kim cũng bắt đầu lấy Vương làm trung tâm của đội ngũ.

Vương không chút do dự nói: "Mở!" Lý Tiểu Mạn chạy lăng xăng tới, từ trong ba lô lôi ra huyết chó đen, một bát gạo nếp, và ba nén hương.

Lần này, cách làm phép của Lý Tiểu Mạn có chút khác so với lần mở quan tài thất phu trong Lỗ Vương Cung.

Mắt Vương sáng lên, nhìn Lý Tiểu Mạn.

Lý Tiểu Mạn đặt một chiếc đèn da lên, từ trong ba lô lấy ra bật lửa, châm đèn.

Sau đó, cô dùng dao cậy phong ấn trên quan tài, mạnh mẽ vứt tấm bia đá sang một bên, hô lớn: "Đừng trách đừng trách, tạm mượn chút phú quý, rồi sẽ làm công đức trả lại!" Rầm!

Tấm bia đá đột nhiên rơi xuống đất, lộ ra hình dáng bên trong.

Hiện ra trước mắt mọi người, đó đâu phải thi thể, rõ ràng là một con yêu quái đầu rùa!

"Mẹ kiếp, chết tiệt thật rồi!" Vương Bàn Tử chửi thề một tiếng, lập tức rút súng chĩa thẳng vào đầu rùa.

Khi hắn sắp bóp cò, Vương nhanh chóng cản hắn lại.

"Đừng vội, xem đã." 【Tên: Nữ Tiết thi thân】【Giải thích: Vợ của Viêm Đế, thi thể Nữ Tiết, nhưng thi thể Nữ Tiết không toàn vẹn, oán khí ngút trời】 Lòng Vương chấn động, nhanh chóng nói: "Không phải yêu quái, đây là vợ của Viêm Đế, thi thân của Nữ Tiết!" Mọi người trừng lớn mắt, Vương Bàn Tử không thể tin nổi nhìn hắn.

"Huynh đệ, lần này không phải anh nhìn nhầm chứ, thứ quái vật đầu rùa này, sao có thể là vợ của Viêm Đế được?" Vương không nói gì, bước tới, dùng tay khẽ gạt cái đầu rùa khô héo.

Chương 64

Chỉ thấy cái đầu rùa "bộp" một tiếng, rơi xuống đất lăn vài vòng, cuối cùng dừng lại bên chân Vương Bàn Tử, hai hốc mắt đen như hố sâu vừa vặn đối diện với mắt Vương Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử lập tức nổi hết da gà, thẹn quá hóa giận đá cái đầu rùa sang một bên.

Trên cái cổ khô héo của thi thể.

Quả nhiên không có gì cả!

Thi thể Nữ Tiết không có đầu người, mà là cái đầu rùa được đặt lên sau!

Viêm Đế dùng vợ mình để tuẫn táng, còn chặt đầu cô ấy đi, rồi đặt lên một cái đầu rùa!

Vương đột nhiên hiểu ra, hắn rút cuộn Hoài Nam Đồ thứ hai ra khỏi ngực, mượn ánh sáng đèn pin nhìn vào.

Chỉ thấy vị trí hiện tại của họ, ở một mộ thất phía dưới trung tâm bản đồ, bên trong chỉ viết một chữ lớn: Kiếp!

Không phải Nữ Tiết trong "Nữ Tiết", mà là "Kiếp" trong kiếp nạn!

Một dự cảm cực kỳ bất an dâng lên trong lòng Vương.

Não bộ hắn vận hành cấp tốc, suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai điều này.

Tượng đá khắc Trương thị ngọc bội, bên trong lại giấu thi thể vợ của Viêm Đế!

Hai thứ này có liên quan đến nhau, vốn dĩ là cùng một người!

“Bức tượng quá mơ hồ, nếu rõ ràng hơn một chút, biết đâu có thể giải mã được bí ẩn rồi.” Vương lẩm bẩm, tiếp tục sờ soạng trên thi thể Nữ Tiết.

Thi thể Nữ Tiết được quấn một lớp vải liệm, nhìn lớp vải liệm cực kỳ dày dặn.

Vương do dự, sau đó lùi lại ba bước, chắp tay cúi người nói: “Làm phiền tiền bối nghỉ ngơi, xin thứ lỗi!” Nói rồi, hắn trực tiếp bưng thi thể Nữ Tiết xuống, đặt lên mặt đất.

Trương Phàm Phàm thấy vậy, vội vàng giúp Vương bưng xuống.

Nàng nghĩ, dù có tai họa gì, cũng phải cùng Vương gánh chịu.

Hai người đặt thi thân Nữ Tiết xuống đất, tỉ mỉ đánh giá.

Không lâu sau, Vương thở dài một tiếng: “Không được rồi, phải tháo lớp vải liệm ra, nếu không thì căn bản chẳng nhìn ra được gì!” Vương nói rồi bắt đầu động thủ, dùng chủy thủ rạch lớp vải liệm, cẩn thận từng li từng tí gỡ lớp vải liệm ra khỏi thi thể.

Lớp vải liệm từng lớp từng lớp giảm bớt, thi thể Nữ Tiết vốn dĩ trông có vẻ nặng nề cũng dần trở nên gầy gò.

Cuối cùng, khi Vương tháo bỏ toàn bộ lớp vải liệm, hiện ra trước mắt là thi thể Nữ Tiết khô quắt như một con khỉ.

“Thi thể Nữ Tiết không có hai tay hai chân.” Vương lẩm bẩm.

Trong một môi trường rộng lớn, tối tăm vô tận như vậy, mọi người nhìn cảnh tượng kinh hoàng này, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đều nổi da gà, da đầu tê dại.

Một thi thể chỉ còn da bọc xương, nội tạng bị móc rỗng, không có tay chân!

Và đây lại là thi thể vợ của Viêm Đế.

Vợ của Viêm Đế, bị chặt đầu và tay chân, nội tạng bị móc rỗng, rồi được phong ấn trong bức tượng đá do chính Viêm Đế khắc!

Vương Bàn Tử dùng bàn tay quạt quạt gió, nói: "Nơi này có chút tà môn quá!" Đột nhiên, mắt Vương sáng lên.

Hắn thấy ở xương sườn của Nữ Tiết dường như có một vết thương.

Hắn đưa ngón tay vào, móc vào bên trong.

Ngón tay Vương dường như chạm phải một vật cứng trong lớp thịt thối rữa, hai tay hắn móc ra, trực tiếp kéo vật đó ra.

Trương Phàm Phàm sau khi nhìn thấy vật trong tay Vương, không khỏi kinh hô một tiếng: "Trương thị ngọc bội!" Lòng Vương chùng xuống, không khỏi suy nghĩ.

Người xử lý thi thể Nữ Tiết rốt cuộc hận đến mức nào, không những chặt tay chân đầu, mà còn nhét Trương thị ngọc bội vào trong xương sườn của cô ấy!

Ánh mắt Vương dừng lại trên Trương thị ngọc bội, chỉ thấy lời giải thích trên ngọc bội không khác gì miếng ngọc bội hắn từng thấy trước đây.

Dây manh mối ở đây, đứt rồi.

Hắn lại quấn lớp vải liệm lên thi thể, trịnh trọng đặt trở lại vào bức tượng đá, rồi đậy tấm bia đá lại.

Hồ Ba Nhất suy nghĩ một hồi, nói: "Chạy cũng không thoát được nữa, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi xuống, xem xung quanh có lối ra nào không?" Lý Tiểu Mạn và những người khác bình tĩnh lại, nói: "Để tôi đi tìm cho." Mọi người nắm chặt vũ khí trong tay, đề phòng gặp phải thứ không sạch sẽ, đi về phía sâu trong hang động rộng lớn.

Vương lại không hành động, chỉ lặng lẽ ngồi trước bức tượng đá, châm một điếu thuốc hút.

Trương Phàm Phàm yên lặng ngồi bên cạnh hắn, bầu bạn.

Vương thần sắc phức tạp, trong miệng lẩm bẩm: "Kiếp, rốt cuộc là kiếp gì?" Đột nhiên, Vương chợt nhớ đến lời giải thích về quan tài tượng đá Nữ Tiết!

"Tượng đá được Thần Nông thị khắc theo ký ức, bên trong có điều bất thường!" Từ lúc mở quan tài ra rồi lại đặt thi thể vào, toàn bộ quá trình không có chút trở ngại nào, dễ dàng đến mức khiến Vương cảm thấy có chút bất thường.

Bất thường đâu, bất thường đi đâu rồi?!

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Nội tâm: Anh yêu đột nhiên nhìn em làm gì, trời ơi em ngại quá, anh yêu quả nhiên càng nhìn càng đẹp trai!】 Vương trực tiếp bỏ qua suy nghĩ nội tâm của Trương Phàm Phàm.

"Kỳ lạ, cũng không bị thứ gì đó nhập vào." Vương lắc đầu, đặt chuyện này vào trong lòng.

Lúc đó, từ sâu trong hang động truyền đến tiếng kinh hô của Trần Vấn Ngọc.

"Nhanh lên, trời ơi, cái gì thế này!" Vương và hai người nhìn nhau, giây tiếp theo liền chạy về phía Trần Vấn Ngọc.

Một cánh cửa đá cao hơn bốn mét, trên cửa đá khắc những cái đầu người mặt dữ tợn.

Như thể những cái đầu người đó giây tiếp theo sẽ chui ra khỏi cửa đá, ăn sạch mọi người.

Và, trên những tảng đá xung quanh cửa đá, khắc những cánh tay và

chân nhô ra, có đầy đủ hai tay hai chân, nhưng không có thân thể và đầu lâu.

Hoàn toàn trái ngược với Nữ Tiết trong quan tài.

Những người còn lại cũng lần lượt chạy tới, nhìn về phía cửa đá.

Lý Tiểu Mạn xoa xoa hai cánh tay, nhìn bức phù điêu chỉ cảm thấy một luồng hàn khí thấu xương tràn vào tủy, cả người rùng mình.

Vương mục quang nhìn vào: 【Tên: Huyền Nữ thạch môn】【Giải thích: Trong truyền thuyết, Viêm Đế và Huyền Nữ liên thủ, phong ấn những người mang tội nghiệt lớn vào trong cánh cửa đá này】【Phương pháp mở: Dùng máu của người mang tội nghiệt lớn bôi đầy cánh cửa đá, cửa đá sẽ mở ra】 Vương không nói cho mọi người biết thông tin về cánh cửa đá, hắn đang suy nghĩ về thông tin ẩn chứa trong phương pháp mở cửa.

Hắn chú ý rằng, bức tượng trên cánh cửa đá chỉ có đầu lâu, còn bức tượng trên tường thì chỉ có tứ chi.

Chương 65

Lại liên quan đến người mang tội nghiệt lớn.

Chẳng lẽ, Nữ Tiết cũng là người mang tội nghiệt lớn?!

Vương nóng lòng muốn mở cánh cửa đá ra, để tìm hiểu rốt cuộc.

Trương Phàm Phàm trực tiếp lấy ra thuốc nổ từ trong ba lô, lớn tiếng nói: "Đừng đoán mò nữa, bên trong có gì cứ mở ra xem là biết ngay thôi, tránh ra!" Nàng đi đến trước cửa đá, lắp thuốc nổ xong, kéo Vương chạy về phía sau.

"Chạy nhanh đi, mười mấy giây nữa là nổ rồi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vừa chửi vừa chạy: "Bà cô nhỏ, lần sau làm chuyện này có thể thông báo một tiếng được không?" Vương vô ý cười lên, Bàn Tử quay đầu nhìn hắn một cái, nhướng mày hỏi: "Cười cái gì?" Ngay sau đó, hắn phản ứng lại.

Chỉ thấy khóe miệng Vương Bàn Tử giật giật: "Hay cho anh Vương, chiếm tiện nghi của tôi đấy à!" Nếu Trương Phàm Phàm gọi Vương Bàn Tử là bà cô nhỏ, vậy Vương thì sao?

Mọi người nhanh chóng chạy đến một góc yên tĩnh, chỉ nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất đột nhiên vang lên, cuốn theo một trận bụi bặm trong toàn bộ hang động.

Cả hang động toàn là sương mù, khiến người ta không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Mọi người che mũi miệng, dùng đèn pin chiếu về phía cửa đá.

Tia sáng đèn pin chỉ rọi được vài mét, đã bị từng lớp sương mù che khuất.

Hồ Ba Nhất thần sắc bình tĩnh nói: "Đợi đã, đợi sương mù tan hết

chúng ta hẵng hành động." Đột nhiên, đèn pin của Vương dường như chiếu trúng một bóng người.

Anh lập tức nhìn kỹ lại.

"Chẳng lẽ là ảo giác." Trước mắt Vương, vẫn là màn sương mù đó.

Anh lắc đầu.

Hiện tại mọi người đều không có việc gì làm, Vương dứt khoát quan sát môi trường xung quanh.

Từ đỉnh hang, vách tường đến dưới chân.

"Không đúng!" Ánh mắt Vương lập tức ngưng lại, từ những dấu chân lộn xộn trên mặt đất, anh phát hiện một dấu chân trần!

Anh trực tiếp hỏi: "Ai cởi giày vậy?" Vương Bàn Tử đỏ mặt nói: "Lão Hồ nhìn tôi làm gì, tôi căn bản không cởi giày, ngửi xem có mùi không?" Cuối cùng, Vương xác nhận trong số họ đích thực không ai cởi giày.

Lòng anh trùng xuống, sự thật chỉ có một.

Dấu chân đó không thuộc về bất kỳ ai trong số họ, tại hiện trường ngoại trừ họ... chỉ còn lại Nữ Tiết trong quan tài tượng người!

Nhưng Nữ Tiết lại không có tay chân, không thể nào.

Trong hang động này, có sự tồn tại của một người khác!

Vương thở hổn hển một hơi.

Anh không nói chuyện đó ra, dù sao mọi người bây giờ cũng không hành động được, nói ra cũng chỉ tăng thêm sự hoảng sợ mà thôi.

Lẳng lặng chờ đợi hơn mười phút, sương mù cuối cùng cũng tan.

Mọi người đứng dậy vỗ vỗ bụi bẩn trên người, sau đó đi về phía

cửa đá.

Lần này, Vương cầm dao găm trong tay, lợi dụng ánh phản chiếu của dao để nhìn ra phía sau.

Trương Phàm Phàm xách bảo đao, dẫn đầu đi vào căn mộ thất thứ hai.

Sau đó, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đi vào.

Vương đi ở phía cuối cùng, quan sát căn mộ thất.

Anh lấy Hoài Nam Đồ ra đối chiếu một lượt, trên mộ thất đó, viết một chữ lớn: "Dược".

Chỉ cần đi qua mộ thất này, rồi qua hai địa điểm được đánh dấu X trên bản đồ, là có thể đến được nơi của Thông Thiên Huyết Đằng.

Đương nhiên, con đường duy nhất không đi vào nơi của Thông Thiên Huyết Đằng.

Chỉ có Thông đạo Bỉ Ngạn mà Vương đã chọn, là con đường duy nhất không đi qua đó.

Toàn bộ Viêm Đế mộ đồ sộ và phức tạp, có thể bỏ mạng trong đó.

Vương cất Hoài Nam Đồ lại.

Anh lại lần nữa xác nhận một lượt, phía sau đích xác không có người, sau đó đưa mắt nhìn vào căn mộ thất đó.

Bên trong mọc đầy cây cỏ có lá to bằng bàn tay, che kín mặt đất dày đặc, như một cánh đồng tràn đầy sức sống.

Lá cây xanh biếc, căn bản không giống những gì có thể thấy trong mộ.

Trương Phàm Phàm đi vào, nói: "Lạ thật, đất ở đây mềm quá, căn bản không giống đất chút nào." Lý Tiểu Mạn búng hai cái, cằn nhằn

nói: "Tôi còn tưởng có thể bật như giường lò xo chứ, mặt đất không có chút đàn hồi nào." Vương Bàn Tử thậm chí ngồi xổm xuống, ghé mũi vào thực vật ngửi ngửi, vẻ mặt quái dị che mũi lại, nói: "Thảo dược à, không có mùi xác chết sao?" Vương nhìn những thực vật mọc khắp nơi. [Tên: Thiên Tuế Thảo] [Loại hình: Thực vật] [Mô tả: Một loại dược liệu hiếm thấy từ thời sơn cốc, sau khi Viêm Đế qua đời thì tuyệt tích.] Trương Phàm Phàm ngồi xổm xuống, trực tiếp nhổ cả một cây Thiên Tuế Thảo lên.

Không nhổ thì không sao, vừa nhổ lên, mọi người đều trợn tròn mắt, hít một ngụm khí lạnh!

Trương Phàm Phàm tay run rẩy, trực tiếp ném Thiên Tuế Thảo ra ngoài.

Lý Tiểu Mạn vừa rồi còn nhảy nhót trên đó, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn.

Vương Bàn Tử càng trực tiếp vịn vào chân tường nôn mửa, vừa rồi ghé sát bao nhiêu thì bây giờ ghê tởm bấy nhiêu.

Thảo Thiên Tuế trách không được đã tuyệt tích, hóa ra chỉ có thể mọc trên xác chết!

Vừa rồi thứ Trương Phàm Phàm nhổ lên, hóa ra là một khối xác chết bị cô xé rách, Thảo Thiên Tuế đó bám rễ trên khối xác chết!

Nhìn ra xa, chỉ thấy trong toàn bộ hang động, đều trồng Thiên Tuế Thảo dày đặc.

Một suy nghĩ cực kỳ khủng khiếp, xuất hiện trong đầu anh.

Vô số thi thể người chất đống lên nhau, phủ kín cả hang động!

Vương cố gắng nhịn cảm giác khó chịu, cẩn thận nhổ một cây Thiên Tuế Thảo, và nhấc luôn khối xác chết bên dưới. [Tên: Khối xác chết thân thể] [Trạng thái: Bán thối rữa] [Mô tả: Thiên Tuế Thảo và

khối xác chết tương sinh tương phụ, cái trước lấy dinh dưỡng từ cái sau, cái sau dựa vào cái trước để giữ nguyên trạng.] [Công dụng: Thiên Tuế Thảo là một loại thảo dược cực kỳ thần kỳ, có thể giải bách độc, năm đó Viêm Đế dựa vào Thiên Tuế Thảo để nếm thử bách dược trong thời gian dài.] Sau đó, anh vứt Thiên Tuế Thảo sang một bên, trầm giọng nói: "Thảo nào tượng điêu khắc trên cửa không có thân thể, hóa ra thân thể của họ đều ở đây, trở thành chất dinh dưỡng cho Thiên Tuế Thảo!" Sau đó, anh lại nói ra công dụng của Thiên Tuế Thảo, vẻ mặt mọi người đều không được tốt lắm.

Trương Phàm Phàm lắc đầu, tiếc nuối nói: "Không ngờ một loại thảo dược thần kỳ như vậy, lại cần xác chết người để lấy dinh dưỡng." Vương Bàn Tử trực tiếp đổ hết những thứ vô dụng trong ba lô ra, nhổ Thiên Tuế Thảo ra khỏi khối xác chết, vừa nhét vào ba lô, vừa nói: "Đợi đã, lại không phải ăn xác chết, Thiên Tuế Thảo là thứ tốt đó, sao không nhặt?" Hồ Ba Nhất liếc nhìn một cái đầy nghi ngờ, nói: "Cũng không ngại ghê tởm sao, nhặt đi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa: "Được rồi lão Hồ, sau này đừng có cầu Bàn gia dùng Thiên Tuế Thảo cứu mạng đấy nhé!" Trong lúc hai người cãi vã, Vương vì cẩn thận, lại dùng dao găm nhìn ra phía sau.

Anh vừa hay đứng ở nơi không xa cửa hang, có thể nhìn toàn bộ tầm nhìn phía sau.

Chương 66

Đột nhiên, toàn thân anh cứng đờ, không thể tin nổi trừng mắt nhìn vào dao găm.

Như thể nhìn thấy một thứ không thể tin được.

Vương lẩm bẩm nói: "Sao lại thế này.

Hóa ra kẻ ẩn nấp trong bóng tối căn bản không phải người!" Cái xuất hiện trước mắt anh, hóa ra là một đôi bàn chân màu xám đen!

Chỉ có một đôi bàn chân trần trụi đứng ở cửa, bàn chân đó bị đứt lìa ở mắt cá chân, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng nhợt nhạt bên trong.

Trong tầm mắt Vương, đôi chân đó đột nhiên động đậy, từ từ đi về phía mọi người.

Vương trấn tĩnh lại, lẳng lặng nhìn đôi bàn chân đó.

Đợi đến khi đôi bàn chân đó đi vào phạm vi ba mét quanh người anh, anh đột nhiên xoay người, trực tiếp lao tới!

Anh nắm chặt đôi bàn chân đó trong tay, đôi bàn chân đó thậm chí còn giãy giụa kịch liệt.

Mọi người nghe động tĩnh liền nhìn lại, Trương Phàm Phàm trong lòng giật mình, lập tức chạy đến bên cạnh Vương.

Cô chĩa mũi đao vào bàn chân, nhanh chóng hỏi: "Thứ này, có cần chém chết không?" Vương lắc đầu: "Không cần." Trước mắt anh, xuất hiện dữ liệu của đôi bàn chân. [Tên: Nữ Tiết Cước Chưởng] [Trạng thái: Tỉnh dậy] [Năng lực: Nữ Tiết Cước Chưởng có tư duy độc lập, có thể vận động.] [Mô tả: Bị Viêm Đế dùng bí pháp, chia hồn phách Nữ Tiết thành năm phần, giam giữ trong đầu lâu và tứ chi.] Mắt

Vương sáng rỡ.

Hay thật, hóa ra là Nữ Tiết Cước Chưởng!

Trách không được thi thể Nữ Tiết không có đầu và tứ chi, hóa ra bị Viêm Đế cắt đi, phong ấn hồn phách vào đó!

Anh nói với mọi người: "Nữ Tiết Cước Chưởng!" Trương Phàm Phàm sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Vậy sao không chém chết, giữ lại có tác dụng gì chứ?!" Hễ là thứ gì có dính dáng đến Vương mà có nguy hiểm, Trương Phàm Phàm đều hận không thể trực tiếp chém chết.

Nhìn thái độ của cô đối với đôi bàn chân không có chút lực chiến đấu nào, liền có thể biết được phần nào.

Vương nhịn không được bật cười, nói: "Đừng nghịch nữa Phàm Phàm, trong ba lô anh có dây thừng, lấy ra trói đôi bàn chân này lại." Trương Phàm Phàm "à" một tiếng, lấy dây thừng ra, trói chặt đôi bàn chân đó, cuối cùng chừa ra một sợi dây, dắt trong tay.

Trương Phàm Phàm giật mạnh một cái, lạnh giọng: "Ngoan ngoãn chút đi." Lý Tiểu Mạn chua chát nói: "Hay thật, chúng ta xuống đây là để xem hai người tình tứ sao?" "Có thể tiết chế một chút không?" Trần Trình phụ họa.

Dương Tuyết Lỵ cười như không cười nhìn Hồ Ba Nhất: "Hai người tình cảm thật tốt." Khóe miệng Hồ Ba Nhất co giật, trầm mặc không nói.

Cuối cùng Vương Bàn Tử không chịu nổi nữa, hiên ngang lững thững đi về phía sâu bên trong: "Mau đi thôi, lát nữa phòng chính không còn sợi lông nào đâu." Trương Phàm Phàm một tay dắt đôi bàn chân, một tay nắm bảo đao, đứng bên cạnh Vương đi về phía trước.

Không lâu sau, mọi người đến cuối hang động.

Bên trong không có xác chết, cũng không có Thiên Tuế Thảo, thay vào đó là một cái giếng sâu.

Bên cạnh giếng sâu thậm chí còn đặt thùng nước.

Bên cạnh giếng nước, có một đường hầm thông suốt tám hướng.

Hồ Ba Nhất nói: "Tôi nghĩ, cái giếng này có lẽ là đường hầm đi đến mộ thất tiếp theo, chúng ta đi từ đây xuống đi." Đột nhiên, dường như anh ta đã nhận ra gì đó, quay đầu nhìn Vương hỏi: "Cậu thấy sao?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Hồ Ba Nhất, phải biết rằng, khi xuống mộ đều lấy ý kiến của Hồ Ba Nhất làm chủ.

Hồ Ba Nhất cũng đích xác nhiều lần dẫn dắt mọi người thoát hiểm.

Hồ Ba Nhất trong giới đạo mộ, có tạo nghệ cao siêu.

Nhưng trước mặt Vương, Hồ Ba Nhất thậm chí còn phải xin ý kiến của anh trước.

Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía Vương, hai người chỉ cảm thấy chàng thanh niên trước mắt này, càng ngày càng khó dò.

Vương liếc nhìn Hoài Nam Đồ, xác nhận con đường thông đến mộ thất tiếp theo, gật đầu nói: "Lão Hồ nói đúng, vậy chúng ta cứ đi từ đây." Vương Bàn Tử thò cái đầu ra, chiếu đèn vào trong giếng.

Nhìn nhìn, quay đầu nói với Vương: "Anh em à, cậu thật là thần rồi, chưa nhìn vào giếng mà sao lại chắc chắn thế?" "Bội phục!" Nói xong, Vương Bàn Tử trực tiếp nhảy xuống giếng.

Hồ Ba Nhất vội vàng thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trong giếng có một cái thang sâu hun hút, mới yên tâm.

Mọi người lần lượt từng người một, từ từ đi xuống thang.

Suốt dọc đường có kinh nhưng không hiểm, ngược lại là một điều

may mắn.

“Nghe này, phía trước có thứ gì đó không?” Lý Tiểu Mạn nghiêng tai lắng nghe, quay đầu nói.

Tai Lý Tiểu Mạn thính, là chuyện ai cũng biết, mọi người cũng không dám lơ là, lần lượt dừng bước chân lắng nghe kỹ.

Lờ mờ giữa những âm thanh, dường như từ phía trước truyền đến một tràng tiếng “tống tử” gào thét.

Gió lạnh thổi qua, thậm chí có thể ngửi thấy một mùi thi xú nồng nặc.

Trương Phàm Phàm thần sắc trầm xuống: “Phía trước hẳn là có một gã to lớn, mọi người cẩn thận một chút.” Cô nhìn nhìn phía sau, xác nhận chỉ có một con đường trước mắt có thể đi.

Trong Viêm Đế mộ, mọi người không gặp phải những thứ dơ bẩn sát khí ngút trời, nhưng càng như vậy, những thứ dơ bẩn ẩn sâu trong đại mộ càng đáng sợ hơn.

Mọi người xuyên qua đường hầm độc đảm, Cự cô thượng cổ, mộ tượng đá Nữ Tiết, và cánh đồng Thiên Tuế Thảo.

Hiện tại, ở sâu trong đại mộ.

“Thứ ở trước mặt này, chắc chắn không dễ đối phó!” Trương Phàm Phàm nghiêm trọng nói, sau đó cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Khi mọi người rẽ qua một khúc cua và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tâm trạng càng trở nên nặng nề hơn.

Phía trước có một đám thi thể người bị hất tung ra từ cửa đá, khắp nơi là tứ chi đứt lìa, ruột gan vương vãi đầy đất.

Trương Phàm Phàm nhìn thi thể, cẩn thận nói: “Thi thể của người

nhà Giải gia, gặp bất trắc bên trong.” Nói xong, cô tiếp tục tiến về phía cửa đá.

Trương Phàm Phàm dán vào tường cẩn thận thò đầu ra, nhìn vào bên trong cửa đá.

Ngay sau đó vội vàng rụt đầu lại, hai mắt đồng tử mở to, chặt chẽ che miệng.

Vương trong lòng trùng xuống, nhìn vào bên trong cửa đá.

Chỉ thấy một con “tống tử” toàn thân đen kịt, mọc ra hai đôi tay, nửa thân dưới giống như một con ngựa.

Hai đôi tay đó giống như chân nhện, vừa gầy vừa dài, chống trên mặt đất.

Bên cạnh quái vật, có một cái quan tài đen kịt.

Quan tài bị lật đổ, các loại vàng bạc châu báu vương vãi khắp nơi, quái vật đang quay lưng về phía Vương gặm nhấm thứ gì đó.

Đột nhiên, Vương nhìn thấy trong số vàng bạc châu báu đó, có một đôi cánh tay thon gầy màu xám đen! [Tên: Nữ Tiết Thủ Tí] [Trạng thái: Ngủ say] [Mô tả: Bị Viêm Đế dùng bí pháp, chia hồn phách Nữ Tiết thành năm phần, giam giữ trong đầu lâu và tứ chi.] Vương có một loại dự cảm mãnh liệt, tứ chi và đầu lâu của Nữ Tiết, sẽ có tác dụng lớn!

Chương 67

Đột nhiên, người nhà Giải gia còn sót lại sau khi nhìn thấy Vương, như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng mà bò tới, lớn tiếng kêu: "Cứu mạng, cứu mạng!

Tôi không muốn chết.

A!" Lời còn chưa dứt, biểu cảm lại định hình ở khoảnh khắc vừa rồi.

Con quái vật đó từ từ quay đầu lại, độc ác nhìn thẳng vào Vương! [Tên: Hắc Linh Thi Vương] [Mô tả: Vốn là một cặp song sinh được chôn cất cùng nhau, nhưng đã hấp thụ thi khí mấy nghìn năm, biến dị thành Thi Vương.] [Năng lực: Hắc Linh Thi Vương có bốn cánh tay cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, máu có tính ăn mòn, sinh mệnh lực ngoan cường.] [Điểm yếu: Lực phòng ngự yếu ớt.] Ngay sau đó, chỉ thấy Hắc Linh Thi Vương vươn một cánh tay, trực tiếp xuyên thủng đầu của người nhà Giải gia, nhấc lên như vậy, một ngụm cắn nát đầu lâu.

Giây tiếp theo, nó xoay người, dùng đôi mắt dài gầy mờ đục đó, chết chóc nhìn chằm chằm Vương.

"Gầm!" Hắc Linh Thi Vương gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp xông về phía Vương!

Vương rút quân đao ra, nhanh chóng nói: "Chuẩn bị chiến đấu!" Mọi người lần lượt rút súng ra, chỉ thấy Vương Bàn Tử trực tiếp móc ra một khẩu súng tiểu liên Uzi từ trong ba lô!

Nạp đạn xong, anh ta trực tiếp đứng trước mặt Vương, ánh mắt khinh thường nhìn Hắc Linh Thi Vương: "Để tôi lo!" Ngay sau đó, ánh lửa dữ dội bùng ra từ nòng súng, những viên đạn tốc độ cực

nhanh đều bắn trúng thân Hắc Linh Thi Vương!

Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Tôi không tin không làm chết nó được?" Hắc Linh Thi Vương lộ vẻ đau khổ, thân thể nó sắp bị Vương Bàn Tử đánh nát, chỉ có thể lùi về phía sau.

Một băng đạn sắp bắn hết, Vương Bàn Tử thổi thổi nòng súng đang bốc khói, uy phong nói: "Thế nào anh em, tôi ra tay như vậy được chứ?" Vương cười cười: "Không tệ." Vừa rồi không thấy, hóa ra Bàn Tử vẫn luôn vác cái thứ này leo núi, trách không được cứ kêu mệt.

Vương Bàn Tử lấy đạn dược từ trong ba lô ra, thay một băng đạn mới.

Anh ta đắc ý dương dương đi vào trong cửa đá: "Đi thôi, chúng ta đi giết một con Thi Vương cho thêm khí thế!" Hồ Ba Nhất cũng nạp đạn cho khẩu súng máy Thompson trong ba lô, cầm trong tay, đi sát theo sau Vương Bàn Tử.

Trương Phàm Phàm cười nói: "Chuẩn bị khá đầy đủ." Không giống Vương và Trương Phàm Phàm không có sở trường về súng máy, hai người đều tin vào cây đao trong tay.

Những thứ như súng lục, giao cho những người không có võ công như Lý Tiểu Mạn thì tốt hơn.

Đôi khi súng dễ dùng hơn đao, nhưng trong mộ, đao dính Kỳ Lân huyết là tốt nhất.

Vương và Trương Phàm Phàm cầm đao đi vào, giao Nữ Tiết Cước Chưởng cho Trần Vấn Ngọc dắt.

Trên đất vương vãi tứ chi và mảnh vụn, máu thấm vào đất bùn, Vương Bàn Tử một tay cầm đèn pin, một tay cầm súng tiểu liên Uzi.

"Ra đây!" Chỉ thấy xung quanh im ắng, Hắc Linh Thi Vương

không biết ở đâu.

Vương trực tiếp đi đến bên quan tài đen, thu lấy đôi Nữ Tiết Thủ Tí, cho vào ba lô.

Đột nhiên, Hồ Ba Nhất quát to một tiếng: "Nó ở đây!" Anh trực tiếp bóp cò, hỏa lực khủng bố của Thompson tuôn ra, bắn vào một bóng tối.

Trong bóng tối lập tức vang lên tiếng gào thét rợn người của Hắc Linh Thi Vương.

Cứ như trong chớp mắt, Hắc Linh Thi Vương trực tiếp vọt ra từ bóng tối, bất chấp hỏa lực, giật lấy khẩu Thompson trong tay Hồ Ba Nhất!

Hồ Ba Nhất kinh ngạc lùi lại hai bước, kéo tay Dương Tuyết Lỵ chạy về phía sau: "Chạy!" Vương Bàn Tử lúc này, nghiến răng nghiến lợi nhắm vào Hắc Linh Thi Vương mà bắn, trong miệng chửi bới: "Giật Thompson mà không giật Uzi của tôi, ý là Uzi của tôi không được sao?" Chỉ thấy Hắc Linh Thi Vương đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử, gầm lên một tiếng chói tai rồi xông tới.

Đúng lúc đó, khẩu Uzi trong tay Vương Bàn Tử đột nhiên kẹt đạn.

Anh ta bóp cò hai cái, sau đó ném khẩu Uzi xuống đất, vừa chạy vừa chửi: "Uzi đúng là đồ bỏ." Lúc này, ba người đạo mộ đã hết đường.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, khẽ quay đầu nhìn một cái, lập tức da đầu nổ tung.

Hắc Linh Thi Vương há to miệng máu, đang bám sát phía sau anh ta, hung hăng cắn xuống!

Tim Hồ Ba Nhất thắt lại: "Bàn Tử!" Đúng lúc đó!

Trương Phàm Phàm như thiên binh giáng thế, tay cầm bảo đao, một đao chém đứt cánh tay Hắc Linh Thi Vương!

Hắc Linh Thi Vương động tác khựng lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết rợn người, ngay sau đó đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Trương Phàm Phàm!

Trương Phàm Phàm toàn thân tràn đầy hàn ý, chỉ là áp lực mà Hắc Linh Thi Vương mang lại quá lớn!

Chỉ thấy Hắc Linh Thi Vương một cánh tay vung về phía Trương Phàm Phàm, Trương Phàm Phàm căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị đánh bay đi!

"Xong rồi, Phàm Phàm cũng không đánh chết được con Thi Vương này rồi." Lý Tiểu Mạn hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên đất.

Dường như đã nhìn thấy Trương Phàm Phàm bị Hắc Linh Thi Vương xé thành từng mảnh.

Đồng tử Trần Trình đột nhiên co rút, phát ra một tiếng gào khóc xé lòng: "Không, Phàm Phàm!" Hắc Linh Thi Vương thừa thắng truy kích, không hề dừng lại chút nào, lao mạnh về phía Trương Phàm Phàm đang ngã!

Nó giương bốn móng ngựa, nhảy vọt lên không trung, nếu để nó cắn trúng, Trương Phàm Phàm chắc chắn sẽ tan xương nát thịt!

Trong ánh mắt tuyệt vọng của mọi người, Vương xuất hiện!

Một tay cầm quân đao, một tay cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Trong hai mắt Vương tinh quang lóe lên, anh nhảy vọt lên cao, trực tiếp đón đầu Hắc Linh Thi Vương!

"Chết đi!" Một tiếng quát lớn, anh trực tiếp ném Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay trái về phía Hắc Linh Thi Vương, Truyền Quốc

Ngọc Tỷ đó sau khi tiếp xúc với Hắc Linh Thi Vương, da thịt của nó lập tức bốc cháy!

Một mùi khét lẹt lan tỏa trong không khí, Hắc Linh Thi Vương kêu thảm một tiếng, tiếp tục hung tợn trừng mắt nhìn Vương.

Nó muốn nuốt chửng con người này vào bụng!

Chỉ thấy Hắc Linh Thi Vương há to miệng máu, và quân đao của Vương hung hăng va chạm vào nhau!

Trong bóng tối, Vương nhẹ nhàng tiếp đất.

Ánh mắt Vương Bàn Tử lóe lên, lớn tiếng hỏi: "Thế nào, rốt cuộc ai còn sống, Vương sao?!" Sắc mặt Hồ Ba Nhất bất định, trầm giọng nói: "Tôi thừa nhận Vương tiểu huynh đệ lợi hại, nhưng trước mặt Thi Vương..." Lời Hồ Ba Nhất còn chưa dứt, chỉ thấy trong bóng tối, từ từ bước ra một bóng người!

Người đó một tay xách đầu lâu Hắc Linh Thi Vương, một tay vác quân đao trên vai, thần sắc bình tĩnh đi tới.

Người này, chính là Vương!

Mắt Trương Phàm Phàm lập tức sáng lên: "Em biết ngay mà, con Thi Vương đó chắc chắn không phải đối thủ của anh, anh không sao chứ!" Cô chạy lảo đảo về phía Vương, ôm chầm lấy anh.

Lý Tiểu Mạn thở phào một hơi dài, vừa rồi tinh thần cực kỳ căng thẳng, lúc này cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

"Vương ca.

Quả nhiên là lợi hại!" Ngay cả súng tiểu liên còn không thể đánh chết Hắc Linh Thi Vương, lại bị Vương một đao lấy mạng!

Hồ Ba Nhất và Dương Tuyết Lỵ không thể tin nổi nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự chấn động sâu sắc.

Vương, bằng sức lực một mình, sống sờ sờ giết chết Hắc Linh Thi Vương.

Ánh mắt Hồ Ba Nhất hơi có chút kính sợ nhìn Vương, trầm giọng nói với Dương Tuyết Lỵ: "Tôi vẫn luôn nghĩ, Vương tinh thông Kỳ Môn Bát Quái, là một người có chút hiểu biết về các loại chuyện kỳ lạ." "Nhưng ai ngờ, lực chiến đấu của bản thân cậu ấy lại cao đến thế!" Dương Tuyết Lỵ cũng hai mắt mở to đáp lại: "Đúng vậy.

Chương 68

Sao trên thế giới này, lại có người toàn năng đến vậy." "Dường như không có thứ gì có thể làm khó cậu ấy vậy.

Ngay cả Thi Vương súng còn không bắn chết được cậu ấy cũng..." Lời Dương Tuyết Lỵ còn chưa dứt, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Vương lẳng lặng ôm Trương Phàm Phàm, Lý Tiểu Mạn và hai người kia cũng xúm lại, líu lo khen ngợi.

Hai mắt Lý Tiểu Mạn sáng lấp lánh: "Vương ca cũng quá lợi hại rồi, một đao chém chết con Thi Vương đó!" Vương nhìn Lý Tiểu Mạn, thần sắc phức tạp. [Tên: Lý Tiểu Mạn] [Suy nghĩ: Sắp bị Vương ca mê chết rồi, sao lại đẹp trai thế chứ, làm sao đây!] Trần Trình hai tay nắm chặt đặt trước ngực, sùng bái nói: "Vương ca khi nào có thời gian dạy em võ công nhé, em cũng không có ý gì khác, chỉ là em cảm thấy mình quá yếu." [Tên: Trần Trình] [Suy nghĩ: Võ công của Vương ca cao cường như vậy, mình học một thành cũng đủ rồi, còn có thể tăng thêm cơ hội ở bên Vương ca.] Trần Vấn Ngọc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cẩn thận từng li từng tí nhìn Vương, không nói gì. [Tên: Trần Vấn Ngọc] [Suy nghĩ: Vương ca nhìn em Vương ca nhìn em, làm sao mà hồi hộp quá, sao tim cứ đập thình thịch thế này!] Nhìn suy nghĩ trong lòng của ba đại mỹ nữ với phong cách khác biệt, Vương nhịn không được khóe miệng co giật, quay đầu đi.

Vừa hay chạm ánh mắt với Trương Phàm Phàm.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm mặt đầy vẻ ghen tị. [Tên: Trương Phàm Phàm] [Nội tâm: Hay lắm ba con hồ ly tinh, học võ công không thể tìm em học sao, Vấn Ngọc mặt đỏ như vậy là ý gì?!] Vương cười:

“Được rồi, ngoan nào.” Anh xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm, tâm trạng cô mới tốt lên, như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Lần ra tay này, tuy rằng giải quyết được Hắc Linh Thi Vương, nhưng tâm trạng Vương cũng không dễ chịu.

Trương Phàm Phàm và những người khác thực sự quá yếu, nếu hôm nay Vương không ở đây, Hắc Linh Thi Vương sẽ giết chết tất cả.

Có lẽ sẽ có một tia hy vọng sống sót, nhưng khả năng sống sót gần như là không có.

“Không thể tiếp tục như vậy được nữa.” Vương lẩm bẩm một tiếng.

Sau một hồi nghỉ ngơi, mọi người rời khỏi huyệt thi, đi đến nơi sâu hơn.

Vương Bàn Tử nạp đạn cho khẩu Uzi rồi bỏ vào ba lô, mọi người vừa rồi đã thoa thuốc cao nghiền từ Thiên Tuế Thảo lên, vết thương trên cơ thể sẽ không mất nhiều thời gian để hồi phục.

Trương Phàm Phàm, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đi ở phía trước nhất.

Sau đó, mới đến Dương Tuyết Lỵ và bốn mỹ nữ khác.

Vương đi ở phía cuối cùng, có ý thức làm như vậy.

Anh rút Hoài Nam Đồ từ trong lòng ra: “Chỉ cần đi qua một mộ thất nữa, là có thể đến được nơi của Thông Thiên Huyết Đằng.” “Thật muốn xem thử, Thông Thiên Huyết Đằng đó rốt cuộc có lớn đến vậy không.” Vương lẩm bẩm, sau đó bỏ Hoài Nam Đồ vào lòng.

Thần sắc lạnh lùng, quân đao trong tay nắm chặt.

Mộ thất của Hắc Linh Thi Vương vừa rồi trên Hoài Nam Đồ

được đánh dấu X, kết quả là suýt chút nữa khiến cả đội bị tổn thất.

Mộ thất tiếp theo trên đó cũng được đánh dấu X.

Mức độ nguy hiểm không cần nói cũng biết.

Vương không lên tiếng, chỉ đi sát phía cuối đội ngũ.

Đi vào một đường hầm, đường hầm thông suốt tám hướng, có vô số con đường giao nhau.

Vương Bàn Tử đập đùi một cái, chửi: "Mẹ kiếp, đi bao nhiêu lâu rồi mà lại gặp phải mê cung!" Hồ Ba Nhất trong miệng lẩm nhẩm, một tay nhẹ nhàng xòe bốn ngón tay, dùng ngón cái không ngừng di chuyển trên các khớp ngón tay.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền." Mắt Vương sáng lên, chính là Thập Lục Tự Bí Quyết Phong Thủy của Hồ Ba Nhất!

Anh lẩm bẩm: "Trước đây suýt nữa quên mất Hồ Ba Nhất có tuyệt kỹ này, phải tìm cơ hội để học hỏi." Không lâu sau, Hồ Ba Nhất chỉ vào đường hầm thứ hai bên phải, tự tin nói: "Đi theo tôi!" Vương Bàn Tử nghi ngờ nói: "Này lão Hồ, có chắc không đó, đừng có dẫn mọi người vào hố đấy nhé!" Hồ Ba Nhất cười mắng một tiếng: "Thích đi thì đi, không đi thì tìm đường khác mà đi!" Trương Phàm Phàm quay đầu nhìn Vương, khẽ nhướng mày, như đang trưng cầu ý kiến của anh.

Vương hai mắt sáng lên, giả vờ không nhìn thấy.

Trương Phàm Phàm bĩu môi quay đầu đi: "Anh yêu vậy mà không thèm để ý em." Nói xong, cô lớn tiếng nói: "Em đi đường thứ hai bên phải nhé, chắc không có vấn đề gì đâu!" Mọi người xuyên qua đường hầm đầy độc đảm, hơn một giờ sau, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Trong loại môi trường dưới lòng đất, có thể xuất hiện ánh sáng là một chuyện không thể tin được.

Trương Phàm Phàm nắm chặt bảo đao: "Cẩn thận!" "Nơi này hơi kỳ lạ, không có cửa mộ!" Cái xuất hiện trước mắt mọi người, hóa ra là một hang động thông suốt tám hướng, hang động này gần giống với hang động nơi Cự Cô Thượng Cổ từng ở.

Chỉ là trên vách tường hang động đó, lại khắc họa từng bức bích họa.

"Hai bức bích họa?" "Không đúng, một bức!" Vương trong lòng chấn động, chiếu đèn pin vào tường, bức bích họa tinh xảo sống động đó, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra khỏi vách tường!

Khi mọi người đều chiếu đèn vào cùng một bức tường, lộ ra toàn bộ diện mạo bức bích họa, đều ngây người ra.

Đồng tử Vương đột nhiên co rút, vạn lần không ngờ, trong bích họa lại có thể nhìn thấy người của Trương thị gia tộc!

Chỉ thấy một nam tử, bên hông đeo ngọc bội của Trương thị, cùng một lão già trong túi áo nhét thảo dược, và một nam nhân tay cầm bảo kiếm đứng cùng nhau!

"Viêm Đế và Hoàng Đế!" "Người của Trương thị gia tộc đó, lại là vị nào?" Trong lòng Vương, lập tức hiện ra một cái tên.

Thủy tổ Trương gia, Trương!

Trong tượng điêu khắc của Trương có một cái móng Kỳ Lân, trong Viêm Đế mộ, cũng có thi thể Kỳ Lân!

Vương hỏi Hồ Ba Nhất: "Cậu biết tin Viêm Đế mộ có thi thể Kỳ Lân từ đâu?" Hồ Ba Nhất nhìn Vương một cái, nói: "Tôi có được bản đồ đó, trên đó có ghi chú nơi thi thể Huyết Kỳ Lân." Hồ Ba Nhất lại bổ sung: "Ở trong phòng chính." Vương gật đầu, tiếp tục cẩn thận

quan sát bức bích họa. [Tên: Đế Lạc Kỳ Lân Đồ] [Niên đại: 4300 năm] [Mô tả: Ghi lại cảnh tam đế và những người khác thảo phạt Huyết Kỳ Lân.] Vương trong lòng chấn động.

Trương Phàm Phàm nói: "Anh yêu, Viêm Đế mộ này thật sự có thi thể Kỳ Lân sao?

Thực ra em có chút nghi ngờ, thời thượng cổ liệu có ai giết Kỳ Lân không.

Dù sao đó cũng là thần thú trong truyền thuyết, sao có thể bị con người giết chết?" Vương lắc đầu, trầm giọng nói: "Không thể nói như vậy được, thế giới này vốn có những chuyện thần dị.

Anh cũng chưa từng nhìn thấy thần thú, còn về việc thần thú rốt cuộc có thực lực đáng sợ đến mức nào, trên thế giới này không có một ai có thể nói chính xác được." Lời nói của Vương rất chắc chắn.

Dù sao tất cả những gì anh tiếp xúc hiện tại, đều là biết được thông qua các kênh thông tin khác nhau, chứ không phải tận mắt nhìn thấy.

"Nam tử áo vàng cầm bảo kiếm kia hẳn là Hoàng Đế, lão già trong túi áo nhét thảo dược kia là Viêm Đế.

Vậy vị đế vương thứ ba ở đâu?" "Chẳng lẽ... là Trương?!" Vương trong nháy mắt, đưa ra một suy luận không thể tin được.

Nhưng chớp mắt đã phủ định ý nghĩ của mình: "Không thể nào, thượng cổ có Tam Hoàng Ngũ Đế, ba vị đế vương cùng vẽ Hoài Nam Đồ." "Hoàng Đế, Viêm Đế và một vị đế vương khác." "Chuyên Húc, Thái Hạo, Thiếu Hạo.

Ba vị đế vương còn lại đều có tên có họ, không thể nào là Trương được." "Vậy Trương ở trong đó, lại đóng vai trò gì?" Vương lắc đầu, thông qua bức bích họa này căn bản không nhìn ra tin tức gì.

Chỉ biết Trương cùng tam đế thảo phạt Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử cầm súng tiểu liên Uzi, đi lại khắp hang động, hơn mười phút sau, lớn tiếng kêu: "Đừng nhìn nữa, trong hang động không có gì hết!" Vương Bàn Tử lớn tiếng chửi rủa xui xẻo.

Khoảng hai mươi phút, sau khi mọi người xác nhận bên trong không có tin tức giá trị nào, đi về phía mộ thất cuối cùng.

Chương 69

Ánh mắt Trương Phàm Phàm càng ngày càng sáng, nóng lòng muốn đi vào mộ thất tiếp theo, để chiêm ngưỡng phong thái của Thông Thiên Huyết Đằng.

Đi không lâu, Vương Bàn Tử ở phía trước nhất đột nhiên quay đầu, hỏi: "Tôi cảm thấy có chút không đúng, chúng ta có đi nhầm đường không?" Hồ Ba Nhất: "Sao vậy?" Vương Bàn Tử chỉ chỉ phía trước, lại chỉ chỉ phía sau: "Nhìn xem, mỗi mộ thất hoặc hang động chúng ta đi qua, ít nhiều đều có chút khác biệt về phong cách kiến trúc.

Nhưng nhìn xem, cái này với hang động chúng ta vừa đi qua, y hệt nhau." Vương khẽ nhướng mày, không ngờ Vương Bàn Tử lại có mặt tỉ mỉ đến vậy.

Mọi người lúc này hồi tưởng lại từng chi tiết khi tiến vào Viêm Đế mộ, Dương Tuyết Lỵ chợt bừng tỉnh nói: "Tôi thấy Bàn Tử nói đúng, chúng ta trước tiên từ Cự Cô Thượng Cổ tiến vào tầng thứ hai, rồi qua giếng sâu tiến vào tầng thứ ba." "Vậy thì, lẽ ra phải có một thông đạo dẫn đến tầng thứ tư mới đúng!" Vương thầm gật đầu, nhưng không nói gì.

Vương Bàn Tử trực tiếp quay đầu đi về phía hang động vừa rồi có khắc bích họa, lẩm bẩm: "Ở đó nhất định có cơ quan mới đúng, chắc chắn chúng ta đã bỏ sót rồi!" Mọi người lại quay về hang động, cẩn thận tỉ mỉ tìm kiếm bất kỳ thông đạo nào có thể dẫn đến tầng dưới.

Lý Tiểu Mạn ghé tai vào tường, không ngừng tìm kiếm bức tường rỗng.

Những người còn lại chia nhau ra tìm kiếm trong hang động, ngay cả một viên đá nhỏ dưới chân cũng không bỏ qua.

Nửa giờ sau, Trương Phàm Phàm kinh hô một tiếng: "Tìm thấy rồi!" Chỉ thấy cô quét lớp bụi trên mặt đất sang một bên, để lộ ra một cái đĩa tròn to bằng đầu người.

Cái đĩa tròn toàn thân màu vàng ròng, trung tâm nhất là một cái rãnh tròn, bên ngoài có hai vòng viền vàng khảm vào.

Mọi người vội vàng chạy tới, nghiên cứu cái đĩa tròn đó.

Ánh mắt Vương tập trung. [Tên: Kim Luân Cơ Quan Tỏa] [Trạng thái: Bị gỉ] [Mô tả: Cơ quan khóa để đi vào tầng mộ tiếp theo, cần dùng phương pháp đặc biệt mới có thể mở, trải qua mấy nghìn năm không hề hư hỏng.] [Phương pháp giải khóa: Đầu tiên dùng bánh xe tầng thứ ba xoay ba vòng, sau đó dùng bánh xe tầng thứ hai xoay hai vòng, rồi xoay...] Vương mất gần một phút mới đọc xong phương pháp giải khóa.

Anh không khỏi thầm cười khổ: "Nếu không có hướng dẫn giải khóa, không có mấy năm công phu căn bản không giải được." Chỉ thấy Hồ Ba Nhất hai tay nhẹ nhàng xoa xoa kim luân, cuối cùng thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Khóa cơ quan thượng cổ, chỉ có phương pháp đặc biệt mới có thể kích hoạt cơ quan, tôi không có manh mối căn bản không mở được." Mọi người không tin tà, từng người thử một lượt.

Cuối cùng, từng người một ngã ngồi trên đất, trầm mặc không nói.

"Thật không ngờ, rõ ràng có thể nhìn thấy Huyết Đằng rồi, lại vấp ngã ở đây." Trương Phàm Phàm đột nhiên ngẩng đầu: "Em không thể dùng thuốc nổ để phá mở sao?" Lý Tiểu Mạn thở dài một hơi: "Thuốc nổ vừa rồi tiêu diệt Thi Vương đã làm mất rồi." Sắc mặt Trương Phàm Phàm trầm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tâm trạng lập tức trở nên cực kỳ ủ rũ.

"Vốn tưởng rằng ở đây, có thể tinh luyện Kỳ Lân huyết mạch."

Như một cô bé chịu tủi thân, cô đáng thương nhìn Vương, trong ánh mắt thậm chí có nước mắt lấp lánh.

Vương trong lòng mềm nhũn, xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm: "Anh thử xem sao." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên: "Đúng, để Vương thử xem, biết đâu Vương một lần là mở được thì sao?" Hiện tại hình tượng của Vương, trong lòng mọi người gần như đã được thần hóa.

Vương, đại từ đồng nghĩa với thần.

Chỉ thấy Vương xoay trái ba vòng, xoay phải ba vòng, toàn bộ quá trình xoay đĩa tròn diễn ra khoảng ba phút.

Cảm giác mong đợi của mọi người, cũng theo thời gian trôi đi mà càng ngày càng nhạt, cuối cùng trở nên thất vọng.

"Hết cách rồi, ngay cả Vương ca cũng không mở được, lần này thật sự không vào được cũng không ra được rồi." Đúng lúc đó, chỉ nghe một tiếng "cạch".

Cái kim luân đó chuyển động, ngay sau đó cả hang động bắt đầu rung lắc dữ dội!

Trước mắt mọi người sáng lên.

Biết đây là dấu hiệu Kim Luân cơ quan thuật đã được kích hoạt!

Vương béo lập tức đeo ba lô leo núi vào, lớn tiếng hô: "Mọi người cẩn thận một chút, biết đâu bên dưới cơ quan có gì đó, cố gắng đứng gần nhau đừng phân tán!" Trương Phàm Phàm tay nắm bảo đao, trực tiếp đứng bên cạnh Vương.

Lý Tiểu Mạn và hai chị em họ Trần đứng cùng nhau, ba người mỗi người đều cầm một khẩu súng lục, từ từ giữ thăng bằng cơ thể, tiến lại gần Vương và Trương Phàm Phàm.

Bộ ba Mạc Kim dựa vào sự ăn ý nhiều năm, tạo thành hình tam

giác, dựa sát vào nhau.

Không đợi mọi người kịp hội hợp, mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, đến việc giữ thăng bằng cơ thể cũng khó khăn!

Trong toàn bộ hang động, ba nhóm người hình tam giác, tản ra.

Đột nhiên, lấy khóa Kim Luân cơ quan làm trung tâm, mặt đất bỗng xuất hiện từng vết nứt!

"Mặt đất nứt ra rồi!" "Không đúng, vốn là ba tấm kim loại khác nhau, được người xưa lắp đặt ở đây, bên trên rải đất!" Mọi người kinh hô một tiếng, ngay sau đó, khe nứt trên mặt đất bỗng lớn dần!

Bên dưới là bóng tối vô tận, lúc này mọi người dựa sát vào nhau, nhưng sâu trong lòng cũng không kìm được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng trào.

Sau đó, ba tấm kim loại đột ngột rút về phía sau, trực tiếp thụt vào trong vách tường!

Dưới chân mọi người, đã hoàn toàn không còn gì!

Vương béo lớn tiếng chửi rủa: "Mẹ kiếp." Lời còn chưa dứt, nhưng cơ thể đã nhanh chóng rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng "phịch" một tiếng, mọi người dường như đã rơi vào trong chất lỏng.

Vương hơi mở mắt, ngay sau đó một cảm giác kinh hoàng nhanh chóng lan tỏa trong lòng: "Sao có thể, ở đây lại có sông ngầm!" Trước mắt, mọi người phân tán trong con sông ngầm chảy xiết, trực tiếp bị nước sông cuốn đi khắp nơi, không biết trôi về đâu!

Vương cố gắng bơi về phía Trương Phàm Phàm, nhưng dòng sông cực kỳ hung hãn, cơ thể Vương bị đánh bật đi như một cọng bèo.

Vương hô lớn: "Phàm Phàm!" Nhưng lúc này Trương Phàm Phàm lại bị nước sông làm cho không thể nói thành lời, chỉ có thể trơ mắt

nhìn khoảng cách giữa mình và Vương càng lúc càng xa.

Con sông ngầm này, chi bằng gọi nó là một cơ quan tinh xảo.

Nước sông cuốn tất cả mọi người tản ra, chui vào từng hang động.

Rất lâu sau.

Vương đã cởi hết quần áo trên người, y phục của anh ướt sũng, mặc trên người bất tiện cho việc hành động.

"Chết tiệt, mọi thứ trong ba lô đều mất hết rồi." Vương lật xem ba lô leo núi, chỉ thấy bên dưới đã mở một lỗ lớn, thức ăn và trang bị mang theo đều bị nước sông cuốn trôi hết.

May mắn là, Hoài Nam Đồ và Truyền Quốc Tỳ vẫn luôn được đặt trong ngực.

Không bị nước sông cuốn đi.

Vương nhìn Hoài Nam Đồ và Truyền Quốc Ngọc Tỳ trong tay, không khỏi bật cười khẽ: "Sắp bị cuốn trôi rồi, không thể tìm được nữa." Nụ cười trên mặt từ từ biến mất, sau đó anh nhìn về phía hang động trước mắt, bị nước sông cuốn vào một hang động. 【Tên: Thạch Lĩnh Ma Quật】【Mô tả: Bị sông ngầm chảy xiết xói mòn quanh năm, địa hình dần biến đổi thành hình dạng như hiện tại, bên trong có vô số cửa động, người bình thường đi vào căn bản không thể đi ra.】 Một lúc lâu, Vương từ từ lắc đầu, đi sâu vào trong hang động: "Thôi, cứ tiếp tục đi về phía trước, tin rằng sẽ gặp lại mọi người ở phía trước." Vương tin tưởng Trương Phàm Phàm và những người khác, võ công của họ tuy không cao cường, nhưng mỗi người đều là kỳ nhân dị sĩ, sẽ không vì chút khó khăn nhỏ mà mất mạng.

Cứ như vậy, dọc đường xuyên qua hang động, theo chỉ dẫn trên Hoài Nam Đồ, anh đã đến bờ sông ngầm.

“Theo ghi chép trên Hoài Nam Đồ, có lẽ cách đây một trăm mét về phía trước sẽ thấy cửa mộ.” Dọc theo bờ sông, anh đi về phía bắc.

Đột nhiên, Vương dường như phát hiện ra thứ gì đó bên bờ.

“Kia hình như… có người?” Vương lẩm bẩm, ngay sau đó hai mắt tập trung, nhìn về phía đó. 【Tên: Ninh Thái Nghi】【Trạng thái: Xấu hổ, tò mò】【Thân phận: Phát Khâu Thiên Quan】【Năng lực: Phân Kim Định Huyệt, Súc cốt công, Thiên Quan Chúc Phúc】【Nội tâm: Trời ơi, Vương đúng là giống người mà.

Mình có nên tỉnh dậy không, giúp anh ấy một tay đi mà.】 Sắc mặt Vương dần trở nên kỳ lạ, sau đó anh đột ngột đứng dậy, vội vàng trốn sau tảng đá, lật đật mấy phút mới ra.

Mặc lại quần áo vừa rồi đã bị ướt sũng.

Vương từng bước đi về phía Ninh Thái Nghi, ngồi xổm bên cạnh cô.

Chương 70

Trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới nói ra một câu: “Tôi đã mặc quần áo rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Thái Nghi lập tức đỏ bừng, cô cố gắng bình phục tâm tình, từ từ mở mắt, ngồi dậy.

Mơ màng nhìn xung quanh.

“Tôi đang ở đâu?” 【Tên: Ninh Thái Nghi】【Tư duy: Mặc vào rồi.

Hừm, thất vọng thật.】 Khóe miệng Vương giật giật, thần sắc phức tạp nhìn Ninh Thái Nghi diễn kịch.

Ninh Thái Nghi mặc bộ đồ thể thao ngắn, lúc này đã bị nước sông làm ướt hết, lại có một hương vị khác biệt.

Cô ngây thơ nhìn Vương, hỏi: “Anh là ai?” Lập tức, Vương khẽ cười.

Vì Phát Khâu Thiên Quan muốn diễn kịch, vậy Vương cũng không ngại chơi đùa với cô một chút.

Trước đây, Trương Văn đã cùng trưởng bối Trương gia gặp một truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan, chắc chắn là người trước mắt này.

Còn việc cô ấy nhận ra mình, Vương khẽ lắc đầu, gạt chuyện đó sang một bên.

Chẳng qua chỉ có hai kết quả, Trương Văn đã nói ra, hoặc Trương gia đã biết chuyện này thông qua một kênh tin tức khác.

Ai biết, lẽ nào là Hoắc gia?

Chỉ thấy Vương đưa một tay ra, cười nói: “Tôi tên là Vương.”

Ninh Thái Nghi rõ ràng có chút hoảng loạn, không ngờ Vương lại trực tiếp thừa nhận thân phận của mình, mơ màng nắm lấy tay anh, nói: "Em tên Ninh Thái Nghi,…" Còn những gì Ninh Thái Nghi nói phía sau, Vương hoàn toàn không nghe thấy.

Bởi vì bên tai anh, vang lên âm thanh như tiếng trời: "Phát hiện kỹ năng: Thiên Quan Chúc Phúc, có muốn trích xuất không?" Vương không chút do dự đáp: "Trích xuất!" 【Năng lực: Thiên Quan Chúc Phúc】【Mô tả: Thiên Quan Chúc Phúc có thể tăng cường khí vận, bảo đảm bình an.】 Mắt Vương sáng lên, chưa từng thấy loại năng lực nào có thể tăng cường khí vận từ người khác.

Phát Khâu Thiên Quan.

Quả nhiên có chút môn đạo.

Trong lòng Vương thầm vui, nhưng sắc mặt như thường, nói: "Vậy, bạn của cô đâu?" Ninh Thái Nghi ngẩn ra, nghiêm túc nói: "Bị nước sông cuốn trôi rồi, em cũng không biết họ ở đâu." Sự thật đúng là như vậy, Trương gia có mười người, trong đó có bốn vị tiền bối đức cao vọng trọng, một Phát Khâu Thiên Quan, và năm hậu bối.

Vừa nãy Vương đã giải khai Kim Luân cơ quan thuật, dẫn đến toàn bộ bố cục đại mộ đều thay đổi.

Chỉ cần là người ở tầng thứ ba, tất cả đều bị cuốn vào sông ngầm.

Có thể thoát chết từ con sông ngầm chảy xiết.

Cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vương chỉ thấy sắc mặt Ninh Thái Nghi có chút không bình thường, hoài nghi nhìn dữ liệu của cô. 【Tên: Ninh Thái Nghi】【Tư duy: Vương trông đẹp trai quá, dáng người cũng không tệ, không ngờ truyền thừa Vu Cổ lại rơi vào tay anh ấy.

Vậy đừng trách mình 'lạt thủ tồi hoa' (ra tay tàn nhẫn với bông

hoa đẹp)!】 Ý gì, 'lạt thủ tồi hoa'?

Vương thật không biết mạch não của Ninh Thái Nghi nghĩ gì, chỉ thấy cô không nói gì thêm, quay đầu đi về phía hạ lưu sông ngầm.

Ninh Thái Nghi vội vã.

"Đang nói chuyện rất tốt, sao đột nhiên lại đi mất rồi?" Cô vội vàng đứng dậy, đuổi theo Vương, giả vờ yếu đuối: "Anh có thể dẫn em đi một đoạn không, đợi em tìm được bạn rồi sẽ không theo anh nữa đâu, yên tâm, em sẽ trả thù lao thỏa đáng!" Ninh Thái Nghi dáng người nhỏ nhắn, cộng thêm vẻ mặt đáng thương, đúng là có vài phần yếu đuối của phụ nữ.

Nếu hôm nay đổi người khác đứng ở đây, chưa chắc đã không bị Ninh Thái Nghi lừa gạt.

Vương không quay đầu lại, chú mục phía trước.

Nửa lúc lâu, anh mới quay đầu, từ từ nói: "Được thôi, đừng cách tôi xa quá." 【Tên: Ninh Thái Nghi】【Tư duy: Vương có ý gì vậy, lẽ nào dáng người mình không đẹp sao?

Vốn định tiếp cận rồi ra tay, giờ xem ra không thể rồi.

Mình đã sớm nghe nói Vương sâu không lường được.

Cứ đi từng bước xem sao, trước tiên moi móc thêm chút thông tin đã.】 Trên đường, Ninh Thái Nghi cứ nói chuyện vẩn vơ với Vương.

Hỏi tuổi tác, có bạn đời chưa.

Mỗi lần Ninh Thái Nghi hỏi, Vương đều không nhịn được.

Cách dùng từ của Ninh Thái Nghi, cứ như thể cô ấy đang là chủ, còn Vương thì như một cô gái chưa chồng.

Khoảng hai mươi phút sau, Vương dường như lờ mờ nhìn thấy, phía trước bờ sông có một bóng người đang nằm sấp. 【Tên: Trương

Văn】【Thân phận: Người trong tộc Trương gia Lão Cửu Môn】【Trạng thái: Bị thương nhẹ】【Nội tâm: Xong đời rồi, thật không hiểu sao mặt đất lại nứt ra, Trương Văn ta hôm nay e rằng phải chết ở đây rồi.】 Mắt Vương sáng lên, không ngờ lại gặp Trương Văn ở đây!

Đột nhiên, anh dường như hiểu ra, khóe miệng lộ ra ý cười, vô tình liếc nhìn Ninh Thái Nghi một cái.

Sau khi nhìn thấy Trương Văn, anh giả vờ đi xuống: "Có người ở đằng kia, tôi phải đi xem sao." Nói rồi, Vương đi về phía Trương Văn.

Trương Văn đang nằm sấp bên bờ đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy vẻ mặt của cậu ta, từ căng thẳng ngạc nhiên, rồi đến vô cùng kích động chỉ mất chưa đến nửa giây.

Nhưng ngay lập tức cậu ta lại nhìn thấy Ninh Thái Nghi phía sau Vương, không khỏi trong lòng thắt lại: "Chết tiệt, đại ca lại đi cùng Phát Khâu Thiên Quan rồi!" Trương Văn biết rõ, Ninh Thái Nghi luôn tìm cách hỏi thăm tin tức về Vương, nhìn là biết không có ý tốt, giờ hai người lại đi cùng nhau.

Não Trương Văn nhanh chóng hoạt động, lập tức giả vờ yếu đuối, kêu lên một cách thều thào: "Anh đẹp trai đằng kia, có thể giúp em một tay không.

Em đi cùng đại ca của em, nhưng bây giờ đã lạc mất anh ấy rồi!" Trương Văn cố gắng để lộ khuôn mặt của mình ra, tiếp tục nói: "Có lẽ anh sẽ nhận ra em, em là Trương Văn của Trương gia, giúp em lần này sau khi trở về em sẽ trả 100 vạn!" Cậu ta chớp chớp mắt với Vương.

Lúc này Vương cũng vừa hay có ý thức chặn Ninh Thái Nghi lại,

nên căn bản không nhìn thấy Trương Văn trông thế nào, chỉ cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc.

Ninh Thái Nghi cau mày, "Lạ thật, giọng nói này nghe quen quen ở đâu đó." Vương lớn tiếng đáp lại Trương Văn: "Không thành vấn đề!" Tương tự, anh cũng chớp chớp mắt với Trương Văn.

Sau khi thấy hành động của Vương, Trương Văn mới hoàn toàn yên tâm, thở phào một hơi dài, lẩm bẩm: "Phù, không hổ là đại ca, phản ứng nhanh thật.

Không ngờ mình lại may mắn vậy, ở nơi này có thể gặp đại ca, lại có thể thoát chết một lần." Chỉ thấy Vương kéo Trương Văn lên bờ, Ninh Thái Nghi phía sau nhìn thấy Trương Văn xong, không khỏi trong lòng giật mình: "Sao trùng hợp vậy, lại gặp được người Trương gia ư?!" "Không được, phải nhanh chóng ra hiệu, đừng để cậu ta làm hỏng kế hoạch của mình." Chỉ thấy Ninh Thái Nghi phía sau Vương, cố sức vẫy tay ra hiệu cho Trương Văn, động tác của cô cực kỳ khoa trương, sợ Trương Văn không hiểu.

Trương Văn cũng ngơ ngác nhìn Ninh Thái Nghi, rất lâu sau mới hiểu ý của cô.

Vương nhìn vẻ mặt Trương Văn, suýt nữa thì không nhịn được cười. 【Tên: Trương Văn】【Nội tâm: Hay lắm, hóa ra Ninh Thái Nghi chưa tiết lộ thân phận với đại ca, lại còn muốn mình thay cô ấy che giấu đại ca.

Cứ đợi đấy, xem lát nữa thì biết!】 Vương đột ngột quay đầu nhìn Ninh Thái Nghi: "Cô làm gì đấy?" Chỉ thấy thần thái và động tác của Ninh Thái Nghi lập tức cứng đờ, cô cười gượng gạo: "Em vận động gân cốt một chút thôi, em thấy sức khỏe của cô bé hình như không tốt lắm, em không nghĩ là nên giúp đỡ một tay sao." Chỉ thấy Vương vứt Trương Văn xuống đất: "Vậy thì bế đi." Trương Văn: "Cảnh tượng

này sao mà quen thuộc thế nhỉ??" Ninh Thái Nghi: "…Ý gì?" Thế là, Vương bỏ lại hai người đang ngơ ngác, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, ở một đầu khác của hạ lưu sông ngầm.

Trương Phàm Phàm vẫn luôn nắm chặt bảo đao trong tay.

Lẽ phải mà Trương lão gia tử đã dạy cô từ nhỏ: Khi ở dưới lòng đất, thà mất mạng, cũng không được để mất đao!

Chương 71

Cô ấy loạng choạng đi về phía hạ lưu sông, máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, che khuất tầm nhìn của cô.

Ý thức Trương Phàm Phàm mơ hồ, nhưng cơ thể vẫn cố gắng chống đỡ để đi tiếp.

"Vương… đợi em." Miệng cô không ngừng kêu một cái tên, trước mắt cô dường như thấp thoáng thấy Vương đứng cách đó không xa.

Nhưng dù thế nào cũng không thể đến gần.

"Đợi em với." Cứ như vậy, không biết từ lúc nào, Trương Phàm Phàm theo ảo giác xuất hiện trước mắt, đi đến một nơi.

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng đó dường như xua tan ảo ảnh của Vương, Trương Phàm Phàm cuối cùng cũng tỉnh táo vài phần.

Nhìn xung quanh, cô lẩm bẩm: "Mình… đang ở đâu?" Đột nhiên, Trương Phàm Phàm tỉnh táo ngay lập tức, ngơ ngác nhìn thứ trước mắt, há miệng muốn nói gì đó.

Một cảm giác không thể tin nổi, đột ngột tràn vào trong đầu cô.

Vẻ mặt kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt cô, Trương Phàm Phàm thậm chí còn tự véo mình, để xác nhận có phải đang mơ hay không.

"Quả nhiên không phải mơ." Trên mặt cô, bắt đầu xuất hiện vẻ cuồng hỉ.

Xuất hiện trước mắt cô, là một bộ thi thể phát ra ánh sáng đỏ!

Trong bộ thi thể đó, Trương Phàm Phàm cảm thấy một cảm giác huyết thống đậm đặc hơn nước.

Cô từng bước đi tới, sau đó từ từ ngồi xuống, đưa một tay run rẩy chạm vào bộ thi thể kia.

"Huyết Kỳ Lân…" Tay Trương Phàm Phàm dừng lại cách bộ thi thể đó mười mấy mét.

Xuất hiện trước mắt, kinh ngạc thay là một bộ thi thể Huyết Kỳ Lân!

Trên thân Huyết Kỳ Lân phủ đầy vảy đỏ rực, nhưng bốn móng Kỳ Lân và đầu lâu thì lại không thấy đâu!

Một lớp vật thể trong suốt không rõ tên, bao bọc thi thể Kỳ Lân bên trong, giúp nó giữ được hàng ngàn năm không hư nát.

Trương Phàm Phàm nhìn hình thái thi thể Huyết Kỳ Lân trước mắt, dường như lờ mờ sinh ra một loại ảo giác quen thuộc.

"Mình hình như… đã thấy cách xử lý thi thể kiểu này ở đâu rồi?" Bất chợt!

Trương Phàm Phàm chợt nhận ra, thi thể Nữ Tiết, vợ Viêm Đế, cũng bị xử lý như vậy!

Trong lòng cô giật mình.

"Chẳng lẽ giữa hai thứ này, có mối quan hệ gì đó?!" "Nữ Tiết cũng bị chặt đầu, Huyết Kỳ Lân cũng bị chặt đầu và tứ chi!" "Năm xưa Viêm Đế vì sao lại làm như vậy?" Không có bộ não dễ dùng như Vương, nhất thời cô không thể suy luận ra.

Trong lúc đang suy tư khổ sở.

Đột nhiên, Trương Phàm Phàm dường như nghe thấy tiếng bước chân từ không xa truyền đến.

Cô chỉ cảm thấy da đầu nổ tung, tứ chi đột nhiên cứng đờ!

Nghe tiếng bước chân.

Chủ nhân của tiếng bước chân, đã ở đây từ trước, vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối!

Đoàn người cô có bản đồ toàn bộ mộ Viêm Đế trong tay, lại có Vương một tôn đại Phật trấn giữ, chắc chắn phải đi trước tất cả mọi người!

Nhưng tiếng bước chân này… khiến cô nghĩ đến một khả năng, làm toàn thân nổi hết da gà.

Kẻ trong bóng tối đó, đã ở đây trước Vương, thậm chí… đã ở trong mộ Viêm Đế từ lâu rồi!

Cô đột ngột quay đầu, quát khẽ: "Ai!" Vài giây sau, một bóng người, từ từ bước ra từ trong bóng tối.

Sau khi Trương Phàm Phàm nhìn thấy bóng người đó, mỗi tế bào trên cơ thể cô dường như đều đang gào thét, người vốn dĩ dũng cảm giờ không kìm được run rẩy.

"Sao… có thể." Người đó… là một quả dưa!

Cô lập tức nhớ đến một câu chuyện cổ xưa của Trương gia.

Trương Qua Tử thời Chiến Quốc, người sở hữu Huyết Kỳ Lân đời đầu.

Chỉ thấy Qua Tử từ từ đi đến trước mặt Trương Phàm Phàm, một tay vịn cây gậy, với vẻ mặt bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống Trương Phàm Phàm.

Đồng thời, ở đoạn trung và hạ lưu sông ngầm.

Ninh Thái Nghi không ngừng than khổ kéo Trương Văn, cố gắng đuổi theo bóng lưng Vương.

"Anh có thể đi chậm lại một chút không, cứ bỏ hai đứa con gái chúng em ở phía sau, có hiểu thế nào là phong độ quý ông không hả!"

Lúc này Ninh Thái Nghi vô cùng hối hận, cô kéo Trương Văn đã đi được gần mấy chục mét.

Mặc dù thể chất của cô rất tốt, nhưng vừa nãy cũng bị con sông ngầm chảy xiết hành hạ không ít, toàn bộ sức lực đã dùng hết quá nửa.

Lúc này lại phải kéo Trương Văn có cân nặng xấp xỉ mình đi bộ.

"Khổ quá mà!

Sớm biết đã không giúp cậu ta rồi." Trương Văn có chút ngại ngùng, xoa xoa mũi, ngập ngừng nói: "Thật sự không được… cứ thả em xuống, em tự đi." Mắt Ninh Thái Nghi sáng lên, vừa định đồng ý, chỉ thấy Vương phía trước đột nhiên dừng bước, quay người trực tiếp đi về phía hai người họ.

Sắc mặt Vương như thường, một tay lại đặt Trương Văn lên vai Ninh Thái Nghi, lạnh lùng nói: "Không được, không được." Vẻ mặt của hai cô gái xinh đẹp giống hệt nhau, cả hai đều ngơ ngác.

Sau đó, Ninh Thái Nghi với vẻ mặt khổ sở đi theo sau Vương.

Không lâu sau, Vương quay lưng lại, từ trong ngực lấy ra Hoài Nam Đồ.

Đối chiếu với cảnh sắc xung quanh, miệng lẩm bẩm: "Đi thêm một đoạn ngắn nữa là đến." Quả nhiên, vài phút sau, Vương đi đến cuối con sông ngầm.

Tiến thêm một bước, là vách đá cao mấy chục mét, sông ngầm chảy xuôi theo vách đá xuống dưới, phía dưới có một hồ nước đường kính dài trăm mét.

Đối diện vách đá, là một vách đá lởm chởm, cách đó khoảng mười mét.

Trên vách đá, có một cánh cửa đá khổng lồ với phong cách hoàn toàn khác biệt.

Trên cánh cửa đá khắc đầy hoa văn, một sợi xích thô cứng khóa chặt cánh cửa lớn, một luồng khí tức quỷ dị từ cánh cửa đá lan tỏa ra.

Vương đưa mắt nhìn. 【Tên: Thần Trạch Thiên Lao】【Mô tả: Nhà lao giam giữ thần thú Bạch Trạch, do Viêm Đế đặc biệt xây dựng ở một đầu khác của vách đá, để đề phòng có người đi vào.】 Oanh!

Trong lòng Vương lập tức vang lên tiếng sấm sét!

Chương 72

Sự chấn động mà Vương cảm nhận được khi nhìn thấy thông tin về Bạch Trạch lúc này, không hề thua kém cảm giác khi lần đầu gặp Thi Vương!

"Hóa ra Bạch Trạch trong mộ Viêm Đế không phải vật chết, mà đã sống từ thời thượng cổ cho đến bây giờ!" Đột nhiên nghĩ thông suốt, Vương không khỏi nổi da gà toàn thân: "Chẳng lẽ thần thú thượng cổ… đều có thể sống lâu đến vậy?!" Vương kinh hô một tiếng, đại não anh xuất hiện một khoảng trống ngắn, chuyện này trực tiếp làm mới nhận thức của anh.

Anh đứng sững bên vách đá, không nhúc nhích.

Sau đó, Ninh Thái Nghi mới khó nhọc kéo Trương Văn, đi đến bên cạnh Vương.

Cô lau mồ hôi li ti trên trán, ánh mắt rơi vào phía trước, động tác như đông cứng lại một khắc.

Mắt Ninh Thái Nghi dần mở to, nhìn vách đá và cánh cửa đá trên vách núi dựng đứng trước mắt, nghi hoặc nói: "Cửa đá… mọc ở bên kia sao?" "Xây kiểu gì, thật không hiểu nổi." Người xưa bốn ngàn năm trước có thể lắp đặt cửa đá trên vách núi dựng đứng, bên trong chắc chắn có một mộ thất.

Vương không nói gì, đang suy nghĩ cách đi vào từ cánh cửa đá.

Trương Văn không kìm được "oa tắc" một tiếng, theo bản năng thốt ra: "Đại ca…" Ninh Thái Nghi khó hiểu quay đầu, "Đại ca ở đâu vậy?" Trương Văn vội vàng nói: "Cái đại ca xây dựng mộ thất này ấy mà." Ninh Thái Nghi tỏ vẻ cảm thán, gật đầu lia lịa: "Đúng vậy." Trong lúc hai người đang trò chuyện, Vương đi đến một đầu khác của

vách đá, quan sát tỉ mỉ.

Ninh Thái Nghi vội vàng kéo Trương Văn đi tới, "Đợi em với, anh nỡ lòng nào bỏ hai đứa em ở đó sao?" Vương căn bản không thèm trả lời, tỉ mỉ nhìn những vết nứt trên vách đá, xem có thể tìm thấy con đường nào dẫn đến cửa đá không.

Chỉ thấy vách đá lởm chởm, nhưng vì con sông ngầm, những khối đá trên vách đá cực kỳ trơn và ẩm ướt, căn bản không thể dùng làm điểm tựa.

Vương lẩm bẩm: "Đồ trong ba lô đều bị sông ngầm cuốn trôi hết rồi, lúc này mà có phi hổ trảo thì tốt biết mấy." Không đi cũng không được, đi cũng không cam lòng.

Trong lúc Vương rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, từ xa truyền đến một trận tiếng nói chuyện ồn ào.

"Lão Trương ơi, chúng ta cũng may mắn thật, đều không sao cả!" "Đúng vậy mà, lúc mặt đất nứt ra chúng ta phía dưới vừa hay có một cái bệ, nếu không biết chừng đã bị nước cuốn đi đâu rồi." "Thật không nói được, tội nghiệp Thiên Quan và mấy đứa hậu bối không đứng cùng chúng ta, bị nước cuốn đi rồi." "May mà trang bị của chúng ta còn, bảo vật trong mộ Viêm Đế, sau này tất cả đều thuộc về Trương gia chúng ta!" Mắt Vương sáng lên.

Người Trương gia đúng là "gửi than giữa trời tuyết" (giúp đỡ đúng lúc khó khăn) mà, lúc không có cách nào đi tới, vừa hay gặp được mấy người Trương gia trang bị không bị cuốn trôi!

Anh hỏi Trương Văn: "Kia là người Trương gia sao?" Trương Văn gật đầu, ngụ ý nói: "Không sao, lát nữa em giới thiệu cho, mấy lão gia này đối xử với hậu bối không tệ đâu." Ý của Trương Văn là, mấy lão già đó không nhận ra Vương, có thể yên tâm hành động cùng họ.

Vương tâm thần lĩnh hội nói: "Vậy được, lúc đó sẽ làm phiền cậu rồi." Chỉ thấy Ninh Thái Nghi trong lòng thắt lại, vừa nãy dường như lờ mờ nghe thấy mấy lão già kia nói.

Thiên Quan?

Thân phận Phát Khâu Thiên Quan không thể bị bại lộ sớm như vậy, dù sao cũng phải ẩn giấu thực lực, mưu đoạt truyền thừa Vu Cổ trên người Vương!

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi dứt khoát vứt Trương Văn xuống đất, quay người chạy về phía mấy lão già, lớn tiếng hô: "Các anh Trương ơi, em ở đây!" "Thiên Quan kia đâu, không đi cùng cô sao?" Mắt mấy lão già sáng lên, nhìn thấy Vương phía sau Ninh Thái Nghi, vừa kinh ngạc vừa lập tức phản ứng lại.

Thiên Quan không muốn người kia biết thân phận của mình!

Một lão già râu dài thô lỗ nói: "À, cô ấy cùng mấy đứa hậu bối bị nước cuốn đi rồi." Một lão già mặc y phục dạ hành bước ra, kinh ngạc nói: "Ố, ở đây có một mộ thất à?!" Năm lão già trực tiếp bỏ qua Vương, đi đến bên cạnh Trương Văn và Ninh Thái Nghi, hỏi về cánh cửa đá.

Vương cũng không nói gì, đứng một bên nhìn họ trò chuyện, hệt như một người ngoài cuộc.

Rất lâu sau, Trương Văn mới lần đầu tiên dẫn chủ đề về Vương, nói với năm vị tiền bối Trương gia: "À đúng rồi, anh ấy đã cứu em." Nói rồi, Trương Văn chỉ về phía Vương.

Ánh mắt năm lão già, lần đầu tiên đặt lên người Vương.

Một tiền bối Trương gia tóc bạc trắng đánh giá Vương, khẽ gật đầu: "Đa tạ cậu, cậu tên gì, trưởng bối trong nhà cậu đâu?" Vương không kiêu ngạo không tự ti đáp: "Vương, trưởng bối trong nhà cháu

bị nước cuốn trôi rồi, chưa tìm thấy." Lão già đó khẽ gật đầu: "Tôi tên Trương Lão Lục, người trong đạo đều kính trọng gọi tôi một tiếng Lục ca, cậu có thể hành động cùng chúng tôi, cho đến khi tìm thấy trưởng bối trong nhà." Vương cười đáp lời.

Không hổ là người một nhà, lời lão già này nói y hệt Trương Văn vừa nãy, chỉ là đối tượng đã đổi.

Để mấy lão già này đi trước ra sức, Vương ở phía sau hưởng lợi chẳng phải tốt hơn sao?

Vừa hay cũng nhân cơ hội này, để được mở mang tầm mắt về bản lĩnh của Trương gia.

Trương Lão Lục từ trong ba lô lấy ra một chiếc phi hổ trảo màu đen, xoay vài vòng trong tay rồi dùng sức quăng lên cánh cửa đá.

"Bốp!" Phi hổ trảo trực tiếp móc vào sợi xích của cửa đá, tóe ra một trận tia lửa.

Anh ta lùi lại vài bước, sau đó đột ngột chạy tới, trực tiếp kéo sợi dây đu mình về phía vách đá.

Khoảng cách giữa vách đá và vách núi dựng đứng, ít nhất cũng phải mười mét, những thanh niên trai tráng cũng không dám đu qua như vậy.

Chỉ thấy Trương Lão Lục vững vàng đặt chân lên vách đá, tiếp đó dùng lực nhảy lên, trực tiếp nhảy xa hơn hai mét!

Mắt Vương sáng lên, lẩm bẩm: "Quả nhiên là tiền bối Trương gia, đúng là có chút bản lĩnh." Đừng thấy Trương Lão Lục vẻ mặt già nua, nhưng bản lĩnh của anh ta thì không phải dạng vừa, loáng một cái đã leo lên cửa đá, một tay đặt lên sợi xích màu đen.

Trương Lão Lục kẹp đèn pin vào miệng, hai mắt híp lại, tỉ mỉ quan sát cấu trúc của sợi xích.

Lão già râu dài kia hô lên: "Thế nào Lão Lục, được không?" Một lúc lâu, Trương Lão Lục cũng không trả lời.

Lão già râu dài kia tăng âm lượng lên: "Lão Lục!" Nhìn bóng lưng Trương Lão Lục không nhúc nhích, trong lòng anh ta lập tức dâng lên một cảm giác vô cùng bất an: "Chết rồi!" Lão già râu dài trầm giọng nói: "Sợi xích có vấn đề!" Chẳng đợi mấy vị trưởng bối Trương gia nói thêm, tiếng Trương Lão Lục sốt ruột truyền đến: "Im đi, tôi thấy các ông mới có vấn đề!" Một tay kéo phi hổ trảo, một tay cầm đèn pin, anh ta quay đầu hô: "Không thấy tôi đang ngậm đèn pin trong miệng à, sao mà trả lời được!" Lão già râu dài gượng cười hai tiếng: "À phải." Trương Lão Lục quay đầu tiếp tục quan sát cấu tạo của sợi xích, rất lâu sau mới từ từ nói: "Sợi xích đã bị gỉ sét mấy ngàn năm rồi, cần thêm một người giúp đỡ, chúng ta sẽ giải khai sợi xích này." Lão già râu dài "a a" một tiếng đáp lời, từ trong ba lô lấy ra một chiếc phi hổ trảo khác, đu mình về phía vách núi dựng đứng.

Hai lão già loay hoay cả nửa ngày, chỉ nghe thấy "cạch" một tiếng, sợi xích đen khổng lồ đột ngột rơi xuống hồ nước phía dưới.

"Phịch!" Sợi xích tạo ra một trận sóng nước không nhỏ trong hồ, cuối cùng nhanh chóng chìm xuống đáy.

Hai lão già đu xuống một đoạn, sau đó đột ngột dùng chân đá vào cánh cửa.

Cánh cửa đá khắc hoa văn phức tạp, đột nhiên bị đá mở ra một khe hẹp vừa đủ cho một người đi vào.

Trương Lão Lục trực tiếp bò vào, một lúc lâu sau mới thò đầu ra vẫy tay với mọi người: "Vào đi!" Lúc đầu, lão già mặc y phục dạ hành kia vừa định đu qua, Ninh Thái Nghi vừa thấy, lập tức sốt ruột: "Mọi người đi hết rồi, ba đứa chúng em thì sao?" Ninh Thái Nghi trực tiếp ngăn lại, ngữ khí không mấy thiện ý: "Bỏ ba đứa chúng em ở đây

à?" Vừa tức giận, cô cũng quên mất mình đang giả vờ là hậu bối Trương gia.

Lão già kia biết rõ thân phận thật của cô gái xinh đẹp trước mắt, cười nói: "Vậy cầm cái của tôi mà đu qua đi." Ninh Thái Nghi cũng biết vừa nãy mình hơi thất thố, không để lại dấu vết liếc nhìn Vương một cái, phát hiện sự chú ý của Vương không ở mình, mới yên tâm cố ý nói: "Anh Vương à, xin lỗi, vừa nãy em thất thố rồi." Vương bất giác cười khẽ.

Phát Khâu Thiên Quan này, không ngờ lại là một "ngôi sao điện ảnh" (diễn viên kịch).

Lúc này, vừa hay còn lại sáu người, phi hổ trảo chỉ có thể chịu được trọng lượng của hai người.

Từng hai người một, đu qua.

Vương từ từ bước vào trong mộ thất, ánh mắt dừng lại trên tường mộ thất, có chút xuất thần nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một mộ thất khổng lồ cao tới mười mét, không gian bên trong cực kỳ rộng lớn.

Trong đó có từng dây leo rậm rạp, từ dưới nền mộ thất mọc ra, sau đó tụ lại một chỗ, quấn quýt vào nhau mà mọc lên.

Toàn thân dây leo màu xanh biếc, mọc lên trên khoảng ba bốn mét, sau đó như cành cây lớn tản ra.

Trung tâm của cái cây lớn, là một cái bệ.

Lờ mờ giữa đó, dường như có một thứ màu trắng.

Vương kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, nhìn về phía trung tâm cây lớn. 【Tên: Thi thể Bạch Trạch】【Thân phận: Thần thú thượng cổ】【Năng lực: Phúc trạch Đông Hải, xua đuổi quỷ quái, biết trước

tương lai】【Mô tả: Bạch Trạch bị giam cầm ở đây hàng ngàn năm, cuối cùng bị người ta chặt đầu và tứ chi, chỉ còn lại một bộ thi thể tàn khuyết.】 Vương từ từ cau mày, cảm giác chấn động trong lòng càng lúc càng nặng nề: "Sao có thể?!" Lão già bên cạnh nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?" Vương nhàn nhạt lắc đầu, tùy tiện đánh trống lảng, nhưng chuyện đang nghĩ trong đầu, lại hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của anh.

Trong nhận thức của Vương, Bạch Trạch là thần thú dưới trời biết một vạn một nghìn năm trăm hai mươi loại tên, điểm yếu và tác dụng của tinh quái, tuy không đến mức dự đoán tương lai, nhưng lượng kiến thức của nó vô cùng uyên bác.

Chương 73

Biết rõ tình hình vạn vật, hiểu rõ hình dáng vạn vật dưới thiên hạ.

Bạch Trạch là thú lành, tai họa bình thường khó mà nhiễm vào người nó.

Vương vốn dĩ cho rằng, dù tệ nhất, Bạch Trạch cũng chỉ bị giam cầm trong mộ Viêm Đế.

Nhưng Bạch Trạch đã chết rồi, bị người ta chặt cụt tứ chi và đầu lâu!

Nữ Tiết, vợ Viêm Đế, cũng bị chặt đầu và tứ chi, trạng thái chết giống hệt thi thể Bạch Trạch trước mắt.

Bảo rằng giữa chúng không có liên quan.

Vương vạn lần không tin.

Trong lúc Vương đang suy nghĩ, mấy vị tiền bối lớn tuổi của Trương gia cũng leo lên dây leo, nhìn thi thể trước mắt, không khỏi kinh hô.

"Cái gì thế này!" "Hình như có vài phần giống Bạch Trạch trong truyền thuyết!" Lão già râu dài chân mềm nhũn ngã xuống, hình như không cảm thấy đau, thất thần lẩm bẩm: "Mẹ ơi, lại nhặt được bảo bối rồi." Mấy ngàn năm trước, thủy tổ Trương gia nhờ có Huyết Kỳ Lân, mới giúp Trương gia duy trì truyền thừa không đứt đoạn suốt mấy ngàn năm, đặt nền móng cho địa vị tối cao của Trương gia trên đạo.

Nếu lại có được máu Bạch Trạch.

Trương gia sẽ phát triển đến mức nào, căn bản không thể tưởng tượng nổi!

Mọi người hợp lực khiêng thi thể Bạch Trạch từ trên cây leo xuống, cẩn thận đặt xuống đất.

Trương Lão Lục một đao cắm vào bụng Bạch Trạch, nửa lúc lâu cũng không có một giọt máu nào chảy ra.

Trong mắt anh ta có chút thất vọng: "Tôi cứ nghĩ có thể lấy được máu Bạch Trạch, như vậy Trương gia chúng ta vừa có Kỳ Lân lại có Bạch Trạch, chẳng phải là…" Vương nói: "Không có máu?" Anh vội vàng đi tới, cúi đầu tỉ mỉ quan sát thi thể Bạch Trạch.

Chỉ thấy ở những chỗ tứ chi bị chặt đứt, máu đã chảy khô từ lâu, thi thể Bạch Trạch tỏa ra một mùi xác thối.

"Quả nhiên, thần thú, sau khi chết cũng chẳng khác gì phàm nhân." Thi thể Bạch Trạch nhìn qua giống như thi thể của một con dê, chỉ là hình thể Bạch Trạch lớn hơn dê, thi thể Bạch Trạch ngoài mùi xác thối, còn có những đốm sáng thần bí lan tỏa.

Trên đỉnh lông ở lưng Bạch Trạch có thứ gì đó giống như vải sa màu trắng sữa lại giống vây cá, thần dị mà xinh đẹp.

Ngay sau đó, trong đầu Vương đột nhiên lóe lên một ý.

Kỳ Lân Huyết Đằng!

Trong truyền thuyết, máu Kỳ Lân vương vãi trên dây leo, khiến dây leo đó biến thành Kỳ Lân Huyết Đằng, sau khi dùng có thể sở hữu toàn bộ Huyết Kỳ Lân.

Bên dưới thi thể Bạch Trạch trước mắt này, cũng có một cây dây leo.

Nếu có thể có Kỳ Lân Huyết Đằng, vậy tại sao lại không thể có Bạch Trạch Huyết Đằng?

Vương "xoạt" một tiếng ngẩng đầu, đăm đăm nhìn vào dây leo

giống như cây đại thụ kia.

Trong đầu anh, dần dần nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Không chỉ Vương, mỗi người có mặt tại đó, biết về huyết đằng Kỳ Lân, đều sẽ hành động!

Có thể họ sẽ phản ứng chậm hơn Vương một chút, nhưng khi thoát khỏi cảm giác kinh ngạc, nhất định họ sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Vương liếc nhìn biểu cảm của mọi người. 【Tên: Trương Lão Lục】【Nội tâm: Mặc dù thi thể Bạch Trạch không có máu, nhưng toàn bộ cơ thể vẫn hoàn chỉnh.

Đợi khi mang về Trương gia, ta sẽ nghiên cứu kỹ những điều huyền bí bên trong.】【Tên: Trương Cổ】【Nội tâm: Chuyện trong mộ Viêm Đế có thi thể Bạch Trạch tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cái tên Thiên Quan và tên đàn ông kia… chết đi!】【Tên: Ninh Thái Nghi】【Nội tâm: Chết rồi, sau khi có được thi thể Bạch Trạch, mấy người này chắc chắn sẽ không cho phép tin tức truyền ra ngoài.

Lúc đó, tôi và Vương…】Cô khẽ ngẩng đầu nhìn Vương một cái, chỉ thấy ánh mắt Vương đang nhìn Trương Miễn.【Tên: Trương Miễn】【Nội tâm: Chết rồi, dựa theo tính cách mấy lão già này, chắc chắn sẽ không tha cho người ngoài, thậm chí ngay cả mình cũng không tha.】Hắn căng thẳng nhìn Vương.

Chỉ thấy Vương khẽ gật đầu với hắn, sau đó ánh mắt chậm rãi quét qua từng vị tiền bối Trương gia có mặt.

Đầy đầu đều là ý nghĩ giết Vương và Ninh Thái Nghi, thậm chí Trương Lão Lục còn muốn giết Trương Miễn!

Mấy lão già này, trước mặt bảo vật hiếm có, ngay cả vãn bối nhà mình cũng không tha!

Chỉ thấy Vương nháy mắt với Trương Miễn, Trương Miễn hiểu ý gật đầu.

Ngay sau đó, Vương tung một quyền, trực tiếp đấm vào đầu Trương Lão Lục!

Vương đã nhìn một vòng lớn, thấy suy nghĩ của Trương Lão Lục là tăm tối và kinh tởm nhất.

Một quyền này khiến những người có mặt không kịp phản ứng.

Vương đứng phía sau mấy vị tiền bối Trương gia, Trương Lão Lục hoàn toàn không phòng bị, nắm đấm khổng lồ của Vương trực tiếp giáng xuống đầu hắn!

Chỉ nghe "bộp" một tiếng, vẻ mặt Trương Lão Lục đông cứng lại, hắn ngã thẳng xuống, bất tỉnh nhân sự.

Bốn vị tiền bối Trương gia còn lại trong lòng đột nhiên giật mình.

"To gan, dám động thủ với ta, muốn chết à!" Lão già râu dài trực tiếp rút một khẩu súng lục từ thắt lưng ra, rồi bóp cò thẳng vào Vương!

Trương Miễn đang đứng phía sau, lập tức lao tới vật lão già râu dài xuống đất.

Tiếng súng chói tai vang vọng khắp mộ thất.

Lão già râu dài gầm lên một tiếng giận dữ.

"Mày mẹ kiếp muốn chết à!" Trương Miễn lại ghì chặt lão già râu dài, hai tay hắn sức lực không nhỏ, lão già râu dài nhất thời không thể thoát ra được.

Trương Miễn bị thương ở chân, nhưng khống chế lão già râu dài thì không thành vấn đề.

Hắn hét lớn với Vương.

“Đại ca, động thủ đi!” Ninh Thái Nghi lập tức kinh ngạc, “Đại ca?” Cô cũng không ngốc, lập tức phản ứng lại, hóa ra hai người này đã sớm quen biết, đây là diễn chung à?

Nhưng Vương không có thời gian để ý đến Ninh Thái Nghi, anh phải giải quyết mấy lão già đang có mặt trước!

Mặc dù con dao quân dụng đã bị nước sông cuốn trôi, nhưng Vương có cổ võ thuật hộ thân, một quyền có sức ba đỉnh.

Mấy vị tiền bối Trương gia này, căn bản không phải đối thủ của Vương!

Trong khi Vương đánh ngã Trương Lão Lục, anh vươn một tay khóa chặt một người khác.

Sau khi thu hồi sức mạnh quyền, anh lại một quyền hung hăng đánh vào mặt người kia.

Vị tiền bối Trương gia đó mềm nhũn như không có xương, hai mắt tối sầm lại rồi ngã thẳng xuống đất.

Chương 74

Trong khoảnh khắc, Vương đã trực tiếp giải quyết hai người!

Hiện tại còn tỉnh táo, chỉ còn lại lão già râu dài, và hai vị tiền bối Trương gia khác khá trầm mặc.

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi từ trong cổ áo móc ra một vật nhọn bằng kim loại rộng bằng ngón tay cái, đột ngột bắn về phía một người.

"Chết đi!" Chỉ thấy vật nhọn trực tiếp xuyên vào thái dương của lão già kia, sau đó bay ra từ phía bên kia.

Ninh Thái Nghi trực tiếp bắn xuyên đầu người kia!

Mắt Vương sáng lên, như thể anh vừa nhận thức lại về Ninh Thái Nghi.

Để làm được điều đó, nếu không có mười mấy năm công phu võ thuật thì căn bản không thể, trong đó có những bí ẩn mà chỉ người trong nghề mới có thể nhìn ra một hai.

Không thể không thừa nhận.

Phát Khâu Thiên Quan quả nhiên có bản lĩnh.

Vương bình tĩnh xoay người, nhìn về phía lão già còn sót lại bên cạnh.

Lão già kia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rút một con dao găm từ thắt lưng ra, mang theo thế công sắc bén, nhanh chóng đâm vào cổ Vương!

Vương chỉ khẽ nghiêng đầu sang một bên, con dao găm sượt qua da anh mà bay đi.

Lão già trong lòng đại kinh.

Hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ không thể tin được.

"Kẻ địch!" Vương sắc mặt lạnh lùng không trả lời, nắm chặt hai tay, nắm đấm khổng lồ gào thét lao tới thái dương lão già!

"Phịch." Hốc mắt lão già lập tức chảy máu, sau đó bị quán tính từ một quyền của Vương đánh ngã thẳng xuống đất, bất động.

Bây giờ, chỉ còn lại lão già râu dài cuối cùng.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hất văng Trương Miễn ra, nhưng lại phát hiện đã quá muộn.

Những người đã chết còn lại, tất cả đều ngã xuống đất, giống như những xác chết.

Hắn trầm giọng nói.

"Ta hảo tâm cứu một mạng, vậy mà giờ lại lấy oán báo ân, không sợ gặp báo ứng sao!" Không đợi Vương mở miệng, chỉ thấy Trương Miễn lớn tiếng mắng.

"Đừng tưởng tôi không biết đức hạnh của năm lão vương bát đản các người, sau khi thấy thi thể Bạch Trạch quý hiếm như vậy, các người sẽ tha cho tôi sao?" "Phi!

E rằng sau khi giết tôi, năm người các người sẽ tự đánh nhau chứ gì?" Lão già râu dài bị Trương Miễn chọc tức đến nghẹn lời, trên mặt đầy vẻ xấu hổ và phẫn nộ.

Năm người này, khi còn trẻ danh tiếng đều không ra sao, chuyện giết đồng bọn cướp bảo vật cũng không làm ít.

May mắn là sau khi về già mới dần dần có được một ít danh tiếng tốt.

Hiện giờ hắn ý thức sâu sắc rằng, muốn sống sót rời khỏi đây là điều không thể.

Lão già râu dài kiêng dè nhìn Vương, cảnh tượng Vương với những động tác như mây trôi nước chảy trực tiếp hạ gục bốn người vừa rồi đã in sâu vào trong đầu hắn, không thể xua tan.

Hắn đột nhiên cười.

"Ta biết mình không sống được nữa, nhưng trước khi đi.

Ta nhất định phải kéo theo một kẻ!" Biểu cảm của hắn đột nhiên trở nên hung ác, đột ngột giơ súng lên, bắn thẳng vào giữa trán Vương!

"Bùm!" Chỉ thấy vẻ mặt lão già râu dài, từ nụ cười nham hiểm đắc ý chợt biến thành kinh hãi tột độ, chỉ vỏn vẹn trong một giây.

"Sao có thể?!" "Ai." Vương thở dài, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Kỹ năng của Ninh Thái Nghi, Thiên Quan Chúc Phúc quả nhiên rất hữu dụng!" Lúc đó Vương cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ theo bản năng tránh né, kết quả lại trùng hợp làm viên đạn bật ra.

Khoảng cách từ lão già râu dài quá gần, nếu chỉ dựa vào phản ứng cơ bắp của cơ thể, căn bản không thể tránh được.

Bỏ qua yếu tố cơ thể, chỉ còn khả năng là do vận may.

Anh không khỏi cảm kích nhìn Ninh Thái Nghi một cái.

Ninh Thái Nghi lại bị ánh mắt của Vương nhìn đến ngớ người, rõ ràng cô cũng đâu có làm gì.

Chỉ thấy Vương chậm rãi nói.

"Nếu ngay cả đạn cũng không tránh được… thì có gan vào mộ Viêm Đế làm gì?" Anh chậm rãi đi về phía lão già râu dài, một tay đánh rơi khẩu súng lục trong tay hắn, rồi nói.

"Ngươi không xứng biết tôi là ai." Nói rồi, Vương trực tiếp tung

một quyền, đánh ngã lão già râu dài xuống đất, bất động.

Năm vị tiền bối Trương gia, Vương giải quyết một người bằng một quyền, người còn lại bị Ninh Thái Nghi dùng vật nhọn xuyên thủng đầu.

Thật ra Vương cũng hơi tò mò, Ninh Thái Nghi làm thế nào, vật nhọn đó để ở đâu mà không làm rách áo?

Lúc này, trong sân chỉ còn lại ba người Vương.

Trương Miễn ngẩng đầu với vẻ mặt phức tạp, nhìn Vương, thấp giọng nói.

"Đại ca, sẽ không… cũng muốn giết tôi chứ?" Vừa rồi hắn hợp tác với Vương giết chết tất cả năm vị tiền bối Trương gia, một phần là vì trong số những người đó, Trương Miễn tin tưởng Vương nhất.

Nguyên nhân khác là lúc đó không còn đường nào khác, chỉ có thể liều một phen. 【Tên: Trương Miễn】【Nội tâm: Nếu đại ca muốn giết mình thì cũng hợp tình hợp lý...

Nhưng không, không biết kết cục giữa mình và anh ấy sẽ ra sao, sao lại mơ hồ cảm thấy đau lòng một chút.】 Vương nhịn cười, hỏi.

"Có thể giết cậu ta không?" Trương Miễn ngớ người, "Hả?" "À, thôi vậy, tôi thấy không hay lắm." Vương gật đầu, "Ừm, vậy thôi." Ngay sau đó, Vương không để ý đến Trương Miễn đang ngớ người, thay bằng một biểu cảm lạnh lùng nhìn Ninh Thái Nghi.

"Cô thì sao?" Lập tức, Ninh Thái Nghi chỉ cảm thấy một luồng áp lực ngập trời ập đến, như thể cô đang bị một con mãnh thú hung dữ nhìn chằm chằm! 【Tên: Ninh Thái Nghi】【Nội tâm: Vốn dĩ sức mạnh của người này lại mạnh đến thế, may mà trước đó mình không mạo hiểm ra tay.

Hắn không phải người quen cũ của Trương Miễn, Trương Miễn

không sớm nói cho mình chuyện Thiên Quan.】 Mắt Ninh Thái Nghi đảo một vòng, đột ngột cắn răng.

Mặc kệ, nếu Trương Miễn thật sự đã nói với Vương về thân phận của cô, vậy thì tiếp tục giấu giếm chỉ là tự tìm cái chết!

Ninh Thái Nghi cũng không phải Phát Khâu Thiên Quan chính thống, cô chỉ học được Phát Khâu Ấn và một ít công phu cơ bản từ sư phụ mà thôi.

Bản lĩnh chính thống nhất của mạch Phát Khâu cô căn bản không biết, sư phụ đã qua đời khi chưa kịp truyền thụ cho cô!

Chương 75

Nếu không phải có người nói truyền thừa Vu Cổ thần diệu đến mức nào, và rằng truyền thừa Vu Cổ nằm trong tay Vương, thì cô cũng sẽ không đến mộ Viêm Đế.

Ninh Thái Nghi đâu thèm tranh giành chuyện thị phi.

Vì vậy, mặc dù thân phận hiển hách, nhưng trên thực tế, sức chiến đấu của cô có lẽ mạnh hơn Trương Miễn một chút, nhưng yếu hơn Trương Văn một bậc.

Bản lĩnh lớn nhất của cá nhân Ninh Thái Nghi là cực kỳ có nhãn lực và kiến thức.

Vừa thấy tình hình không ổn, cô đột ngột chắp tay, cúi đầu thật sâu về phía Vương, lớn tiếng nói.

"Thật ra tôi không phải người Trương gia, thân phận thật sự của tôi là Phát Khâu Thiên Quan!" "Trước đây vì cân nhắc an toàn nên tôi chưa tiết lộ sự thật, xin Vương ca rộng lòng tha thứ!" "Hôm nay được thấy Vương ca uy mãnh thần dũng, tôi không khỏi trong lòng ngưỡng mộ, xin Vương ca nhận tôi làm đồ đệ, Thái Nghi nhất định sẽ dốc hết sức lực, tuyệt không hai lòng!" Khi nói, Ninh Thái Nghi dường như đã dùng hết sức lực, toàn thân cô run lên từng đợt.

Vương đột nhiên trầm mặc.

Vạn vạn không ngờ, Ninh Thái Nghi lại muốn bái anh làm sư phụ, ngữ khí hào sảng, từng câu từng chữ đều là lời nói thật lòng.

Vốn dĩ Vương sẽ trực tiếp giết cô ta, nhưng giờ thì… phải làm sao đây.

Trương Miễn kinh ngạc hít một hơi khí lạnh, lớn tiếng mắng.

“Đồ không biết xấu hổ!” Ninh Thái Nghi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Miễn chằm chằm, không hề nhún nhường nói.

“Tôi không hề thấy việc sùng bái cường giả là sai, kẻ mạnh làm thầy, đó là đạo lý từ xưa đến nay!” Trương Miễn tức đến nghẹn lời, lồng ngực phập phồng kịch liệt, không biết nên nói gì cho phải.

Ninh Thái Nghi vẫn giữ nguyên tư thế cúi gập người chín mươi độ, không nhúc nhích, chờ Vương lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Vương mới chậm rãi nói.

“Làm đồ đệ của tôi thì hơi kém, trước tiên làm nha hoàn cho tôi vậy.” Nói rồi, anh đi đến bên cạnh thi thể Bạch Trạch, nói với Ninh Thái Nghi đang hơi ngơ ngác.

“Vác đi.

À đúng rồi, cắt mấy cọng dây leo đã bạc màu ở lớp ngoài của cây dây leo kia xuống nữa.” Trương Miễn nhặt những thứ hữu dụng hơn từ túi của mấy lão già, cho vào một cái túi, đơn giản xử lý vết thương ở chân, rồi cười toe toét.

Mặc dù Trương Miễn hành động có chút bất tiện, nhưng cảnh hắn cõng ba lô leo núi, và Ninh Thái Nghi vác thi thể Bạch Trạch tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Trương Miễn mặt đầy đắc ý, còn Ninh Thái Nghi thì sắp uất ức đến phát khóc.

“Tôi là Phát Khâu Thiên Quan đấy, sao lại phải làm mấy chuyện này chứ, còn bắt tôi làm nha hoàn nữa.” Vương đột nhiên dừng lại, “?” Ninh Thái Nghi vội vàng lắc đầu, “Không sao không sao.” Vừa rồi ba người đã rời khỏi Thần Trạch Thiên Lao bằng hổ trảo thông phi.

Vương đi dẫn đường phía trước, hai cô gái xinh đẹp theo sau.

Trương Miễn vẫn trong bộ đồ da bó sát, bước chân nhẹ nhàng, trông có vẻ rất vui.

Không biết tại sao, Vương nhìn Trương Miễn cõng ba lô có dây leo, Ninh Thái Nghi vác thi thể Bạch Trạch, trong lòng anh không khỏi vui vẻ.

Vương liếc nhìn Hoài Nam Đồ trong tay, xác định một con đường, đi về phía hang động phía đông.

Nơi đó chính là vị trí của Thông Thiên Huyết Đằng, nếu không nằm ngoài dự đoán của Vương.

Bảy người bị thất lạc trong đội ngũ, có lẽ đều sẽ đến đó.

Dù sao thì mục tiêu cuối cùng của mọi người trước khi phân tán là Thông Thiên Huyết Đằng.

"Hy vọng Phàm Phàm cũng ở đó, nếu không thì…" Vương vội vàng gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, chuyện không may mắn không thể nghĩ tới.

Khi vào mộ Viêm Đế có Giải gia, Trương gia, Phát Khâu Thiên Quan Ninh Thái Nghi, và Vương tổng cộng tám người.

Hiện tại Trương gia chỉ còn lại một mình Trương Miễn, Giải gia toàn quân bị tiêu diệt, bảy người còn lại trong đội ngũ của Vương tình trạng không rõ.

Nhìn hai gia tộc gặp nạn, Vương không khỏi tăng nhanh bước chân, nhanh chóng chạy đến vị trí của Thông Thiên Huyết Đằng.

"Phàm Phàm, em nhất định phải ở đó." Vương lẩm bẩm, trong lòng không hiểu sao đột nhiên dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Vương Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, nhìn Hồ Ba Nhất bên cạnh, run rẩy nói.

“Này lão Hồ, chúng ta hôm nay sẽ không bỏ mạng ở đây chứ?” Hồ Ba Nhất vừa châm điếu thuốc, lại bị Dương Tuyết Lỵ giật lấy.

Dương Tuyết Lỵ có chút tức giận, “Bây giờ là lúc hút thuốc sao?” Hồ Ba Nhất nói: “Thế thì sao?

Tôi bây giờ có thể làm gì, những biện pháp có thể dùng đều đã dùng hết rồi, thôi, chấp nhận hiện thực đi.” Nghe thấy Hồ Ba Nhất, người bình tĩnh nhất trong ba người, cũng nói như vậy, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng im lặng.

Ba người im lặng, không khí nhất thời vô cùng trầm lắng.

Họ đờ đẫn nhìn lên trên, rồi lại nhìn hộp đen trước mặt.

Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, đột ngột đứng dậy, phủi phủi mông đi về phía hộp đen.

“Lão tử chết thì chết, cũng phải xem trong cái hộp đen này chứa cái gì, có phải Viêm Đế không.” Vị trí hiện tại của họ chính là tầng cuối cùng của mộ Viêm Đế!

Trước đó, ba người bị dòng sông ngầm cuốn lên bờ, vô tình va vào đây, sau khi quan sát kỹ mới phát hiện đây là tầng thứ năm của mộ Viêm Đế!

Và cũng đã nhìn thấy cây Thông Thiên Huyết Đằng đó.

Những dây leo máu đan xen vào nhau, như một cái lưới rỗng, bao bọc một hộp đen ở vị trí trung tâm nhất.

Các cành dây leo có màu nâu đỏ, bề mặt vô cùng nhẵn bóng, ba người ngay cả trèo cũng không trèo lên được.

Sau đó, từng mảng dây leo lớn đan xen vào nhau, trực tiếp xuyên qua toàn bộ đại mộ.

Toàn bộ đại mộ có tổng cộng năm tầng, dài hơn trăm mét.

Thông Thiên Huyết Đằng trực tiếp xuyên qua đá và đất phía trên, giống như một điểm tựa trung tâm của toàn bộ mộ thất.

Nói cách khác, có lẽ toàn bộ đại mộ Viêm Đế được thiết kế như vậy hoàn toàn là vì cây Thông Thiên Huyết Đằng này!

Ba người nhìn Thông Thiên Huyết Đằng, giống như đã vén lên tấm màn bí ẩn về sự thần dị của toàn bộ mộ Viêm Đế.

Hồ Ba Nhất và Dương Tuyết Lỵ nhìn nhau, rồi bất đắc dĩ đi theo bước chân của Vương Bàn Tử.

Ba người đã cùng sống cùng chết bấy nhiêu năm, không thể trơ mắt nhìn Bàn Tử mở quan tài.

Dù bên trong có gì, cả ba cũng sẽ cùng đối mặt.

Mười mấy phút sau, Vương Bàn Tử bất lực nằm vật ra đất, mồ hôi đầm đìa, không thể tách rời những dây leo.

“Lão Hồ, dây leo này còn cứng hơn cả sắt nữa!” Hồ Ba Nhất lập tức cười mắng.

“Cút đi, lại không có kiến thức gì cả.” Sau khi đùa giỡn, liền là sự im lặng kéo dài.

Chương 76

Khi bước vào mộ thất này, cánh cửa lớn đột nhiên đóng sập lại, ba người như những tù nhân bị giam cầm, căn bản không thể rời khỏi đây.

Không lâu sau, Vương và những người khác đi đến trước một mộ thất có cánh cửa lớn đã mở.

Vừa bước vào, Vương chỉ cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc từ sâu trong huyết mạch bắt đầu sôi sục.

Anh lẩm bẩm.

"Chẳng lẽ…" Loại cảm giác quen thuộc này, anh từng cảm nhận được trên Thông Thiên Huyết Đằng và móng vuốt của Huyết Kỳ Lân.

Chẳng lẽ… đây là mộ thất chứa thi thể Kỳ Lân!

Nhưng… thi thể Kỳ Lân đâu?

Sau đó, anh nhìn vào dữ liệu của toàn bộ mộ thất. 【Tên: Mộ thất Tội Uyên】【Tình trạng: Đã mở】【Giải thích: Từng là mộ thất chứa thi thể Kỳ Lân, nhưng hiện tại thi thể Kỳ Lân không rõ tung tích.】 Trong lòng Vương chấn động, một suy đoán đáng sợ xuất hiện trong đầu anh.

Lúc đó anh đột nhiên nhớ đến một người.

Vương xin Trương Miễn chiếc đèn pin, chiếu xuống mặt đất.

"Trên mặt đất đầy bụi, chắc chắn có dấu chân!" Khoảnh khắc Vương bật đèn pin, hai dấu chân hiện rõ ràng đập vào mắt anh. 【Tên: Dấu chân Trương Phàm Phàm】【Tình trạng: Dấu vết do Trương Phàm Phàm để lại】【Tên: Dấu chân Trương Qua Tử】【Tình trạng: Dấu vết do Trương Qua Tử và cây gậy của hắn để lại】 Chiếc đèn

pin trong tay Vương suýt bị anh bóp nát, anh không thể tin được nhìn những dấu chân trên mặt đất.

Khoảnh khắc dữ liệu xuất hiện, tứ chi anh dường như cứng đờ.

"Phàm Phàm đã gặp Trương Qua Tử, và mang thi thể Kỳ Lân đi." "Trương Qua Tử tại sao lại làm như vậy, tại sao lại đúng lúc này xuất hiện ở đây?!" Vương nhớ lại tất cả những chuyện Trương Qua Tử đã làm trước đây.

Lột da khoét tim, hóa xác chết thành rắn, mang đi thi thể Hiến Vương và Lỗ Thương Vương.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao trước đó trong lòng lại bất an đến vậy, bởi vì Thiên Quan Chúc Phúc đã vô hình truyền đạt một điều!

Trương Phàm Phàm… e rằng sẽ gặp nguy hiểm!

Vương không nói hai lời, trực tiếp quay đầu chạy về phía sau.

Đại não anh nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ xem hai người sẽ đi đâu.

Nhìn dấu chân, Trương Qua Tử hẳn là đã rời đi cùng Trương Phàm Phàm, nhưng họ sẽ đi đâu?

Toàn bộ mộ Viêm Đế sắp được khám phá xong, sau khi Trương Phàm Phàm có thi thể Kỳ Lân, cô ấy chắc chắn sẽ không mạo hiểm đi tìm Thông Thiên Huyết Đằng nữa.

Chỉ có nâng cao độ thuần khiết của huyết mạch, mà thi thể Kỳ Lân vừa vặn có thể đáp ứng được điều đó.

Tất cả các khả năng đều bị loại trừ, chỉ còn lại một nơi cuối cùng.

"Trương Qua Tử có lẽ sẽ đưa Phàm Phàm đến chủ thất, tôi sẽ trực tiếp đến chủ thất đợi.

Tôi muốn xem xem, Trương Qua Tử rốt cuộc đang bày trò gì!"

Vương lướt qua bên cạnh Trương Miễn và Ninh Thái Nghi, trong mắt anh lửa giận bùng cháy.

Trương Miễn trong khoảnh khắc đó cảm thấy một luồng cảm giác nghẹt thở.

Cảm giác đó như một con mãnh thú khát máu, đang điên cuồng săn lùng con mồi khiêu khích.

Nhìn bóng lưng Vương, hắn ngớ người hai giây, sau đó đột ngột cất bước đuổi theo.

"Đại ca, đợi tôi với!" Ninh Thái Nghi một mình đang ở lại thở hổn hển, vội vàng lê tấm thân đã mệt mỏi rã rời, từng bước từng bước khó nhọc đi.

Thi thể Bạch Trạch trên lưng khiến cô sắp đến giới hạn, nhưng thấy Vương và Trương Miễn nhanh chóng rời đi, Ninh Thái Nghi cắn răng cũng phải theo kịp.

"Đừng bỏ tôi lại chứ, nơi này quỷ dị lắm." Vương trên đường đi sử dụng năng lực của mắt, nhanh chóng quét qua mọi thứ xung quanh. 【Tên: Dấu chân Trương Phàm Phàm】【Tình trạng: Dấu vết do Trương Phàm Phàm để lại】 "Chỉ cần cứ theo dấu chân mà đi, sớm muộn gì cũng đuổi kịp!" Vương tập trung chú ý cao độ, cả người anh như một con báo săn đang phi nước đại, xuyên qua từng đường hầm, một mạch theo dấu chân mà chạy.

Tốc độ của anh cực nhanh, vài phút sau, anh đã đến một rìa vách đá.

"Dưới đáy hồ nguyên thủy… Tầng thứ năm, chủ thất mộ Viêm Đế!" Dấu chân đột ngột dừng lại ở đó, một dự cảm cực kỳ chẳng lành trào dâng trong lòng Vương.

"Trương Qua Tử sẽ không… mang Phàm Phàm nhảy xuống từ đây

chứ!" Vương hít sâu một hơi, nhìn vào dữ liệu trên mặt đất. 【Tên: Dấu chân Trương Phàm Phàm】【Tình trạng: .】 "Dấu chân Trương Qua Tử đâu, không có ở đây sao?" Vương đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Ở đây chỉ có dấu chân Trương Phàm Phàm, dấu chân Trương Qua Tử đã biến mất, không rõ nguyên nhân.

Chỉ có Trương Phàm Phàm đã nhảy xuống từ đây!

Hiện tại trong đầu anh toàn là Trương Phàm Phàm, căn bản không nhớ rõ từ lúc nào dấu chân Trương Qua Tử bắt đầu thiếu vắng.

Trương Miễn và Ninh Thái Nghi phía sau Vương, nhìn Vương đột nhiên chạy đi rồi lại quay đầu về rìa vách đá, vội vàng đuổi theo.

Nếu Vương không quay lại rìa vách đá, có lẽ cả hai người họ sẽ thật sự bị mắc kẹt ở đây mà chết.

"Đại ca, đại ca chậm chút!" Trương Miễn thở hổn hển, khó nhọc đuổi kịp Vương, đến bên cạnh anh.

Phía sau Ninh Thái Nghi, khoảng cách giữa cô và hai người họ đã lên đến mấy chục mét.

Dưới cái nhìn chăm chú của Trương Miễn và Ninh Thái Nghi, chỉ thấy Vương đột nhiên nhảy vọt, từ vách đá cao trăm mét lao xuống!

Trương Miễn ngớ người, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

"Đại ca cũng dám nhảy à!" Vẻ mặt hắn bất định, dường như đang suy nghĩ.

Nhảy theo Vương xuống, cơ hội sống sót đại khái là năm phần.

Nhưng nếu cứ mãi ở lại đây, hy vọng sống sót có lẽ còn không đến một phần.

Có lẽ xuất phát từ khao khát cầu sinh, hoặc cũng có thể là từ sự tin

tưởng đối với Vương, chỉ thấy Trương Miễn đột nhiên nhắm mắt, cắn răng, hét lớn một tiếng.

"Đi!" Rồi trực tiếp nhảy xuống từ vách đá!

Ninh Thái Nghi nhìn hai người lần lượt nhảy xuống, cô ngây người chậm lại bước chân, miệng lẩm bẩm.

"Điên rồi, tất cả đều điên rồi, ai cũng dám nhảy xuống." Vương vừa bơi lên bờ từ dưới nước, chỉ nghe phía sau có tiếng "phụp" một cái, vội vàng quay đầu nhìn.

"Phía trước rất nguy hiểm, đi theo tôi cũng chỉ làm vướng víu.

Cậu ở đây đợi tôi, đừng đi đâu cả!" Chỉ để lại một câu nói, anh liền vội vàng rời đi.

Chương 77

Trương Miễn khó nhọc bơi lên bờ, không biết đang ngây người nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên cười.

"Vậy tôi sẽ đợi ở đây." Sự việc không ngoài dự liệu của Vương, quả nhiên trên mặt đất lại nhìn thấy dấu chân của Trương Phàm Phàm.

Vương theo dấu chân, một mạch đi đến trước một cánh cổng đá.

Cánh cổng đá cao đến mười mét, hùng vĩ như Nam Thiên Môn trên trời, tỏa ra một khí thế hoành tráng cổ kính. 【Tên: Chủ thất mộ Viêm Đế】【Tình trạng: Đóng】【Giải thích: Bên trong chỉ có hai thứ, một là xương cốt Viêm Đế, hai là gốc rễ Thông Thiên Huyết Đằng】【Phương pháp mở: Cần tiêm Thiên Địa Mẫu Khí vào trong cánh cổng đá, dùng làm năng lượng tiêu hao để mở cổng đá.】 "Thiên Địa Mẫu Khí?" Vương kinh ngạc một tiếng, sau đó từ trong ngực chậm rãi lấy ra một viên Minh Châu phỉ thúy to bằng nắm tay.

Anh vẫn luôn mang theo viên Minh Châu phỉ thúy chứa Thiên Địa Mẫu Khí bên mình, cảm thấy sớm muộn gì Thiên Địa Mẫu Khí cũng sẽ phát huy tác dụng quan trọng.

Vương không chút do dự, trực tiếp ném viên Minh Châu phỉ thúy về phía bức tường.

"Bùm!" Viên Minh Châu phỉ thúy trực tiếp nổ tung ở vị trí trung tâm nhất của cánh cổng đá, Thiên Địa Mẫu Khí bên trong theo đó mà bay ra.

Cùng lúc đó, cánh cổng đá đột nhiên phát ra ánh sáng yếu ớt,

những hoa văn khắc trên cửa dường như sống dậy, từng chút một hấp thụ Thiên Địa Mẫu Khí.

Chỉ thấy ánh sáng càng lúc càng sáng, cho đến khi giọt Thiên Địa Mẫu Khí cuối cùng được hấp thụ hoàn tất, cánh cổng đá đột nhiên chuyển động!

Cả mặt đất dường như đều đang rung chuyển, chính là do động tĩnh khi cánh cổng đá mở ra!

Chỉ thấy hai cánh cổng đá từ trong ra ngoài mở ra, để lộ một khe hở rộng ba mét.

Vương chậm rãi thở ra một hơi, "Phàm Phàm, em nhất định đừng xảy ra chuyện gì." Nói rồi, anh kiên định bước vào.

Trong mộ thất, ba người Mạc Kim đang ngồi bệt dưới đất, cảm nhận được sự rung chuyển kịch liệt đột ngột từ dưới lòng đất, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía cửa mộ.

Vương Bàn Tử khó nhọc đứng dậy, "Lão Hồ cẩn thận, chắc là có người đến rồi!" "Được, trốn trước!" Hồ Ba Nhất đáp.

Ba người vừa mới ẩn nấp, chỉ thấy cánh cổng đá đột nhiên mở ra một khe hẹp, một bóng người chậm rãi bước ra từ trong đó.

"Chết rồi, vừa ra đã cảm thấy một luồng sát khí, vừa nhìn đã thấy đây là một vị chủ sát người không chớp mắt rồi!" Vương Bàn Tử kinh hãi nói.

Hồ Ba Nhất không nói gì, cẩn thận đánh giá bóng người đó, sau đó mắt anh sáng lên.

"Không phải ai khác, là Vương huynh đệ!" "Vương?!" Vừa nghe cái tên đó, ba người dường như cảm thấy lại có hy vọng sống sót, cứ như cái tên đó có một ma lực vậy, chỉ cần nhìn người này, liền sẽ nảy sinh sự tin tưởng.

“Huynh đệ, tôi đây!” Vương Bàn Tử không kìm được nhảy lên vẫy tay.

Chỉ thấy Vương sắc mặt như thường bước ra, trầm giọng hỏi.

“Ở đây chỉ có ba người sao?” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, “À, tôi không biết những người khác đi đâu rồi, vẫn luôn chỉ có ba chúng tôi.” Đột nhiên, trong lòng Vương chùng xuống.

Trái tim anh dường như lỡ mất một nhịp, anh lại lần nữa xác nhận.

“Hoặc là… ở đây có dấu vết của người khác không?” Vương Bàn Tử cố gắng nhớ lại, “Dấu vết?” “Để tôi xem.” “Dường như… thật sự có!” Hắn một tay chỉ vào hộp đen ở trung tâm nhất của Thông Thiên Huyết Đằng, lớn tiếng nói.

“Tôi nói anh nghe chuyện quỷ dị này, trong cái huyết đằng đó có một dấu chân, cứ như có người sau đó đã chui vào trong hộp đen vậy!” “Dấu chân đó cũng không biết từ đâu ra, tự dưng xuất hiện trên mặt đất trong huyết đằng, thật là quỷ dị mẹ nó luôn.” Vương nhìn về phía Thông Thiên Huyết Đằng.

Truy tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng như ý nguyện nhìn thấy Thông Thiên Huyết Đằng trong truyền thuyết.

Chỉ là… nó có chút khác so với trên bích họa.

Phần dưới của Thông Thiên Huyết Đằng rỗng, bên trong tĩnh lặng nằm một hộp đen.

Xung quanh hộp đen, có một dấu chân vô cùng rõ ràng. 【Tên: Thông Thiên Huyết Đằng】【Niên đại: Bốn nghìn ba trăm hai mươi năm】【Giải thích: Trên đời có tổng cộng năm cây Thông Thiên Huyết Đằng trường tồn cùng thế gian, truyền thuyết nói rằng trong năm cây Thông Thiên Huyết Đằng đó ẩn chứa bí mật kinh thiên động

địa.】 Vương không khỏi đưa mắt nhìn lên trên, thật sự không hiểu, trong loại dây leo khổng lồ này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Thông Thiên Huyết Đằng trường tồn cùng thế gian.

Nếu thật sự trường tồn cùng thế gian, tại sao đến nay lại không được thế nhân phát hiện?

Lập tức, Vương dường như cảm thấy, tất cả những chuyện xảy ra trên đường đi, đều có liên quan đến Thông Thiên Huyết Đằng.

Ở Lỗ Vương Cung, anh là người đầu tiên biết được sự tồn tại của Thông Thiên Huyết Đằng.

Sau đó, khi đến mộ Hiến Vương, anh đã nhìn thấy cảnh tượng gần như giống hệt với hình vẽ Thông Thiên Huyết Đằng.

Hồ trong núi, thủy quỷ, cá sấu hung tợn dưới sông.

Đến mộ Viêm Đế, cuối cùng anh cũng thật sự nhìn thấy một cây Thông Thiên Huyết Đằng!

Nhưng chỉ nhìn qua, Thông Thiên Huyết Đằng chỉ là một loài thực vật khổng lồ bất thường mà thôi.

Bí mật của nó… có lẽ nằm ở đỉnh của dây leo!

Vương không có thời gian để khám phá bí mật của Thông Thiên Huyết Đằng.

Anh lại nhìn về phía hộp đen. 【Tên: Quan tài đá Viêm Đế】【Tình trạng: Đã mở】【Giải thích: Từng là quan tài chứa thi thể Viêm Đế, nhưng sau đó lại bị Trương Qua Tử mở ra, và hắn đã đặt Trương Phàm Phàm vào trong.】 “Oanh!” Trong lòng Vương, lập tức cuộn trào sóng gió kinh thiên!

Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Trương Qua Tử… quan tài!” Hai từ này ghép lại, xuất hiện trong

đầu Vương, chính là "hóa thi thành rắn" một cách kinh hãi!

Một suy đoán đáng sợ đột nhiên xuất hiện trong đầu Vương, sau đó như một trận hồng thủy ngập trời nhấn chìm toàn bộ con người anh.

Lột da, khoét tim.

Mắt Vương trong nháy mắt đỏ bừng, giọng nói trầm thấp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy từng đợt lạnh lẽo.

"Trương Qua Tử, nếu ngươi dám làm gì Phàm Phàm, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Anh trực tiếp lao về phía Thông Thiên Huyết Đằng, dùng sức kéo mạnh hai cành dây leo mảnh bằng cổ tay ra, rồi xông vào.

Hồ Ba Nhất và hai người kia kinh ngạc nhìn nhau.

"Chà chà, ba chúng ta tốn bao nhiêu sức lực cũng không gạt ra được, kết quả Vương lại nhẹ nhàng đi thẳng vào?" Hồ Ba Nhất lắc đầu.

"Không đúng, có lẽ là do tôi đã gạt những dây leo này ra trước rồi nên mới như vậy." Không khí đột nhiên trầm mặc, Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Lời đó có đáng tin không?" Vương trực tiếp đến bên cạnh hộp đen, hít thở sâu một hơi, sau đó đột ngột lật nắp quan tài lên.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đập vào mắt anh, chính là gương mặt đang say ngủ của Trương Phàm Phàm.

Chương 78

Vương nhìn kỹ, sau đó chậm rãi thở ra một hơi. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Tình trạng: Đang ngủ say】 "Phù… tốt rồi." Anh nhẹ nhàng bế Trương Phàm Phàm ra, ôm cô vào lòng.

Ba người Mạc Kim đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng khi nhìn rõ người trong lòng Vương, tất cả đều trợn tròn mắt, không nhịn được kinh hô.

"Chuyện gì vậy, Trương Phàm Phàm lại ở trong đó?" "Khi nào cô ấy vào vậy?

Không đúng, lẽ nào trong mộ thất này còn có người, Trương Phàm Phàm chắc chắn không thể tự mình nằm vào đó!" Vương Bàn Tử trực tiếp chen qua khe hẹp giữa các dây leo đi vào, vừa đi vừa hỏi.

"Huynh đệ, chuyện gì vậy, chẳng phải cô ấy đã chết rồi sao, lại nằm trong mộ Viêm Đế?" Vương trầm mặc, trong mắt anh có tinh quang lóe lên.

Anh đã hiểu dụng ý của Trương Qua Tử khi làm như vậy.

Hắn biết Vương hiểu rõ chuyện "hóa thi thành rắn" và những thứ liên quan, vì vậy cố ý đặt Trương Phàm Phàm vào chủ thất mộ Viêm Đế, để nói cho Vương một điều.

Nếu ta, Trương Qua Tử, muốn, thì Trương Phàm Phàm đã bị lột da khoét tim, rồi phong kín trong quan tài rồi.

"Hay lắm, Trương Qua Tử." Vương ngẩng đầu, chằm chằm nhìn Thông Thiên Huyết Đằng.

Trương Qua Tử nhất định đang ở một nơi nào đó trong mộ Viêm Đế.

Có lẽ hắn đang ở một góc nào đó trong mộ thất, dùng ánh mắt trêu ngươi nhìn Vương và những người khác.

Hoặc có lẽ hắn đã mang thi thể Huyết Kỳ Lân rời khỏi đây rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc đi tìm Trương Qua Tử, Trương Phàm Phàm đang ngủ say trong lòng Vương, anh không thể bỏ mặc cô ấy.

Ba người Mạc Kim cũng ngồi xuống bên cạnh Vương, kể lại tất cả những gì đã xảy ra sau khi ba người họ chia tay.

Mọi người cứ thế chuyện trò vu vơ.

Cuối cùng, Trương Phàm Phàm tỉnh lại.

Điều đầu tiên đập vào mắt Trương Phàm Phàm, chính là nụ cười an tâm của Vương.

Vương đỡ Trương Phàm Phàm dậy, "Em tỉnh rồi." Trương Phàm Phàm khẽ gật đầu, tò mò nhìn xung quanh, nghi hoặc hỏi.

"Em đang ở đâu?" Vương ngớ người, sau đó nhìn vào dữ liệu của Trương Phàm Phàm. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Nội tâm: Thông Thiên Huyết Đằng sao… A!

Đầu đau quá, chuyện gì đã xảy ra vậy?】 Trương Phàm Phàm đột nhiên ôm lấy đầu, nhìn Thông Thiên Huyết Đằng trước mặt, trước mắt cô dường như có vài cảnh tượng nhanh chóng lóe lên.

Huyết Kỳ Lân đứng sừng sững trên thi thể, Thông Thiên Huyết Đằng dưới biển ở bờ bên kia đại dương xa xôi, một người đàn ông bí ẩn đứng trước mặt Vương nói chuyện.

Đột nhiên, những cảnh tượng đó biến mất hoàn toàn.

Trương Phàm Phàm vẫn còn sợ hãi xoa xoa đầu, đợi khi cô lần nữa nhìn về phía Thông Thiên Huyết Đằng, đột nhiên một cảm giác

thân thiết từ sâu trong huyết mạch trào dâng.

Cô kỳ lạ nắm chặt tay, sau đó không thể tin được đấm một quyền vào thân cây dây leo.

Sau đó, Trương Phàm Phàm đầy vẻ kinh ngạc và mừng rỡ nhìn Vương.

"Anh yêu, huyết mạch Kỳ Lân của em dường như đã được tinh luyện rồi!" Vương ngớ người, nhìn vào dữ liệu của Trương Phàm Phàm. 【Tên: Trương Phàm Phàm】【Tình trạng: Kích động】【Năng lực: Hoàng kim nhị chỉ, Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết】【Thân phận: Truyền nhân Trương gia】【Nội tâm: Chuyện gì đã xảy ra vậy, tại sao ngủ một giấc mà huyết mạch cũng được tinh luyện rồi?

Là thật hay giả đây.】 Vương nghi ngờ nhìn Trương Phàm Phàm, trong đầu anh dần dần rút ra một kết luận.

Huyết mạch Kỳ lân của Trương Phàm Phàm không được đề thuần hoàn toàn, nhưng lại tạo ra ảo giác.

Chỉ có một khả năng.

Huyết mạch của Trương Phàm Phàm thực sự đã được đề thuần, nhưng chưa đạt đến mức độ hoàn chỉnh của huyết mạch Kỳ lân.

Có thể sau khi tiếp xúc với thi thể Kỳ lân, huyết mạch đã xảy ra một số dị biến.

Vương nói ra sự thật, Trương Phàm Phàm đang mừng rỡ bỗng chốc cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh.

Cô thất vọng ngồi xuống, thở dài.

"Em còn tưởng ngủ một giấc là bánh từ trên trời rơi xuống chứ." Vương xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm an ủi, sau đó nghiêm túc nói.

“Phàm Phàm, sau khi bị lũ sông ngầm cuốn đi đã xảy ra chuyện gì, kể cho anh nghe.” Trương Phàm Phàm suy nghĩ một lát.

“Trong mơ hồ, em hình như đã nhìn thấy một cái bóng đi phía trước em, trước đó khi bị nước sông cuốn đi, đầu em đã va vào đá.” “Chắc là chảy máu nên sinh ra ảo giác thôi.” “Sau đó em đi theo ảo giác vào một mộ thất, ở đó có thi thể Kỳ lân…” Trương Phàm Phàm lộ vẻ mặt phức tạp.

“Em đã gặp một người trong đó, người đó bị cụt một chân.” Vương không quá kinh ngạc, anh đã sớm xác nhận chuyện này qua những dấu chân dưới lòng đất.

Chỉ nghe Trương Phàm Phàm tiếp tục nói.

“Sau đó thì… hình như nói chuyện gì đó với em, đợi đến khi em tỉnh lại thì đã nằm trong quan tài đó rồi.” Vương nhìn Trương Phàm Phàm, trong lòng không khỏi thất vọng.

Nếu Trương Phàm Phàm có thể nhớ được những gì đã xảy ra, chắc chắn cô ấy sẽ kể hết cho anh, điều này không cần nghi ngờ.

Vương thất vọng vì manh mối bị cắt đứt ở chỗ quan trọng nhất.

Anh có thể nhìn thấy dấu chân của Trương Phàm Phàm và Trương Qua Tử, nhưng không thể nghe được hai người họ đã nói gì lúc đó.

Trương Qua Tử rốt cuộc âm mưu điều gì, để đám người họ tiến vào Viêm Đế Mộ, sau đó lấy đi thi thể Kỳ lân, rồi đưa Trương Phàm Phàm vào trong quan tài.

Những việc Trương Qua Tử làm, ẩn chứa một mùi vị cực kỳ quỷ dị.

Vương gật đầu.

“Được rồi, chỉ cần em không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.” Ba

người Vương Bàn Tử nghe xong lời Trương Phàm Phàm liền nhìn nhau, không biết nói gì.

Thì ra trong bóng tối có một người, vẫn luôn nhắm vào Vương.

"Vậy Trương Qua Tử đó cũng có phần rồi, nói cho tôi biết hắn ta trông như thế nào, đợi về rồi tôi mời hắn ta ăn sầu riêng!" Bàn Tử vỗ ngực, ôm vai Vương nói.

Vương cười lắc đầu, "Không tìm được đâu, nếu tìm được thì tôi đã giết chết hắn ta rồi." Trương Qua Tử là người sống từ thời Lỗ Quốc đến giờ, những bí mật hắn ta nắm giữ nhiều vô số kể, nếu không chủ động lộ diện thì có tìm cũng vô ích.

Vương thở dài, ánh mắt lại rơi vào chiếc hộp đen.

"Xem xem trong hộp đen có manh mối gì không." Anh lẩm bẩm một tiếng, đứng dậy đi tới, cúi người nhìn vào trong quan tài.

Trương Phàm Phàm và Vương Bàn Tử cùng những người khác cũng ghé đầu vào nhìn.

Chương 79

Sau khi nhìn thấy thứ bên trong hộp đen, sắc mặt Trương Phàm Phàm lập tức trắng bệch, một cảm giác cực kỳ ghê rợn dâng trào từ sâu thẳm nội tâm.

Cô bất giác nắm chặt hai tay, lùi lại hai bước.

Sắc mặt Vương và những người khác cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy trong hộp đen chỉ yên tĩnh nằm một vật phẩm, một tấm da người đẫm máu!

Vừa rồi Trương Phàm Phàm, vẫn luôn nằm trên tấm da người đó!

Trương Phàm Phàm không khỏi đưa tay sờ gáy, sờ một cái xong từ từ đưa tay ra trước mắt.

Chỉ thấy trên ngón tay cô có một vệt máu.

Dạ dày Trương Phàm Phàm cuộn trào, suýt chút nữa thì nôn ra.

Vương nhìn về phía tấm da người đó.

"Tên: Thốn thai thi bì.

Trạng thái: Tươi mới.

Mô tả: Tấm da người được lột ra từ thi thể Thần Nông, lẽ ra đã bị thi thể tiêu hóa đi, nhưng thi thể đã không thấy tăm hơi." Vương vớt tấm da người ra, tấm Thốn thai thi bì này từ trong ra ngoài đều thấm đẫm máu, tỏa ra một mùi khí tức vừa kinh khủng vừa ghê rợn.

Vương Bàn Tử chửi ầm lên.

"Thằng chó chết nào khốn nạn vậy, lột da người ra rồi đặt trong quan tài để Phàm Phàm nằm lên, tôi đoán chắc là thằng Trương Qua

Tử đó, mẹ nó ghê tởm thật, phỉ!" Vương từ từ lắc đầu.

"Không phải lột từ người sống đâu, là thi bì được lột ra từ thi thể Viêm Đế." Tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ra, từ thi thể… lột ra một tấm da?

Trương Phàm Phàm vốn đã có chút ghê tởm, bị Vương nói vậy suýt chút nữa thì nôn ra, run rẩy nói.

"Anh yêu đừng lừa em, đây không phải thi bì sao?" Dưới sự chú ý của bốn người có mặt, Vương từ từ gật đầu.

Vương Bàn Tử vội vàng lắc đầu, như đang phủ nhận vậy nói.

"Không thể nào, thi thể có thể lột da người sao?" "Tôi chỉ thấy kim thiền thoát xác, chứ chưa thấy thi thể thoát da bao giờ." Vương không tiếp lời, đang suy nghĩ một vấn đề.

Cùng bị Trương Qua Tử đưa đi thi thể, vì sao chỉ có thi thể Viêm Đế lột da?

Trước đây, Lỗ Thương Vương, Hiến Vương, Vương có thể nhớ rõ trong hộp đen căn bản không có thi bì.

Chỉ có trong quan tài Viêm Đế dưới Thông thiên huyết đằng, mới có Thốn thai thi bì tồn tại.

Mạnh dạn suy đoán, không chỉ có trong quan tài dưới Thông thiên huyết đằng, mới có thi bì tồn tại.

Nếu nhìn theo hướng tư duy này, có lẽ tấm thi bì này có liên quan đến bí mật lớn trong Thông thiên huyết đằng!

Trong mắt Vương lóe lên tinh quang, dường như đã nhìn rõ vài phần mục đích thực sự của Trương Qua Tử.

Chắc chắn là để giải mã bí mật của năm cây Thông thiên huyết đằng!

Bạch Trạch đã chết, Kỳ lân, thậm chí là Viêm Đế Mộ to lớn, chắc chắn đều có mối quan hệ không rõ ràng với Thông thiên huyết đằng!

Đột nhiên, Vương chỉ cảm thấy linh quang chợt lóe, anh đã nghĩ ra một chuyện!

Ban đầu ở trong động Cự Cô Thượng Cổ đó, mọi người đều chọn đi xuống dưới, nếu chọn đi lên trên thì sao?

Cần biết rằng, nếu Thông thiên huyết đằng đó thực sự cao như những gì được ghi lại trên bích họa Lỗ Vương Cung, thì chỉ bằng năm tầng mộ căn bản không thể chứa nổi toàn bộ thân cây Thông thiên huyết đằng!

Chắc chắn ở phía trên, có một mộ thất khác, có lẽ đó là mộ thất lớn nhất và quan trọng nhất trong toàn bộ Viêm Đế Mộ!

Thông suốt mọi khúc mắc, Vương phấn khởi đứng dậy.

Anh lập tức đi về phía ngoài cửa đá.

"Nếu Trương Qua Tử không ở đây, thì chỉ có thể ở mộ thất tầng trên cùng mà tôi suy luận ra!" Vương dẫn Trương Phàm Phàm và những người khác, một mạch quay về bờ đầm nước.

Trương Miễn vừa nhìn thấy Vương, mắt lập tức sáng lên, vẫy tay kêu to.

"Đại ca, em ở đây!" Sắc mặt Trương Phàm Phàm biến đổi, "Đại ca?" Chỉ thấy sắc mặt Vương không đổi, trầm giọng nói.

"Người của chủ gia Trương gia, tôi nhận làm liên hệ tình báo, nếu chủ gia Trương gia biết chuyện của tôi sẽ thông báo cho tôi ngay lập tức." Trương Phàm Phàm tin tưởng Vương, trên mặt cô lập tức nở nụ cười.

"Anh yêu thật tốt." Vương khẽ cười, "Nên làm mà." Trương Miễn

một bộ dáng nghe lời, thấy Trương Miễn sau đó lập tức cười nói.

"Chào tẩu tử, em tên Trương Miễn." Trương Phàm Phàm ngại ngùng vẫy tay, "Đừng gọi tẩu tử, dù sao thì em cũng giúp đỡ tôi và Vương rất nhiều, không ngại gọi tôi một tiếng tỷ tỷ chứ?" Trương Miễn mày nở mắt cười, "Chào tỷ tỷ." Trương Phàm Phàm có vẻ vui vẻ, "Chào muội muội." Nghe hai người nói chuyện, sắc mặt Vương trở nên hơi kỳ quái.

"Tỷ muội sao… Phàm Phàm thật hiểu chuyện, còn biết tìm cho anh một muội muội." Sau đó, Vương phớt lờ vẻ mặt biến thái của Vương Bàn Tử, mang theo Phi Hổ Trảo mà anh đã thu được từ mấy lão già Trương gia, men theo vách đá bên cạnh thác nước trèo lên.

Khoảnh khắc Vương trèo lên, đột nhiên anh có chút kinh ngạc.

Anh nhìn Ninh Thái Nghi, hỏi.

"Chưa đi?" Ninh Thái Nghi tâm trạng khá phức tạp, "À, em đi cũng không dám đi, sợ bị lạc đường." Vương gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy Ninh Thái Nghi khá thành thật.

Đến khi Trương Phàm Phàm trèo lên, vẻ mặt cô hiển nhiên ngẩn ra, hỏi.

"Anh yêu, lại ai nữa vậy?" Vương bất động thanh sắc nhìn Ninh Thái Nghi, "Đang hỏi em đó." Ninh Thái Nghi một bộ dáng rất tinh ranh, "Em vô cùng sùng bái thực lực của anh Vương nên muốn bái làm sư phụ, nhưng anh không đồng ý, cho nên em đang cố gắng để trở thành đệ tử của anh!" Trương Phàm Phàm nghi ngờ lẩm bẩm.

"Bái sư sao, đặt vào người anh yêu thì đúng là không vấn đề gì." Cô đột nhiên cười, ôm chầm lấy Vương, "Anh yêu thật lợi hại!" Vương lại khẽ cười, "Được thôi." Sau đó, Ninh Thái Nghi thấy mọi người đều nhìn chằm chằm vào thi thể Bạch Trạch phía sau, bèn cất

lời kể lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa thì rớt cằm.

“Huynh đệ đúng là có số má thật đó, ngay cả thi thể Bạch Trạch cũng có thể lấy ra được sao?” Ánh mắt Hồ Ba Nhất chăm chú đặt trên thi thể Bạch Trạch, sau đó cúi xuống kiểm tra vài lần, nhưng lại chưa bao giờ thấy thi thể thần thú trong truyền thuyết.

Nhất thời nhóm ba người đạo mộ nhìn Vương với ánh mắt khác, Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

“Huynh đệ, thấy tôi Vương Khải Toàn thế nào, không làm đệ tử thì không bàn, hay là thu nhận tôi luôn đi?” Vương cười mắng một tiếng.

“Cút đi.” Sau đó, Trương Miễn và Ninh Thái Nghi cũng gia nhập đội ngũ của Vương.

Trong lúc đó Vương Bàn Tử thấy Ninh Thái Nghi xinh đẹp động lòng người, thân hình yếu ớt, không nhịn được mà nảy sinh lòng thương cảm, chủ động đề nghị giúp cô khuân vác thi thể Bạch Trạch.

Nhưng Ninh Thái Nghi cẩn thận liếc nhìn Vương một cái rồi từ chối, sợ Vương không vui, không dám gây phiền phức.

Vương Bàn Tử khóe miệng giật giật, “Được thôi mà, công phu của tôi cũng giỏi giang lắm, ngay cả đào hoa cũng nở rộ hơn anh nhiều.” “Người so với người tức chết người mà!” Mọi người đi một mạch đến thượng nguồn sông ngầm, trong lúc đó Ninh Thái Nghi thực sự không thể kiên trì nổi nữa, Vương mới đại phát từ bi bảo Vương Bàn Tử giúp đỡ.

Dù sao Vương Bàn Tử cũng khá tình nguyện, Vương nhìn vẻ mặt anh ta cảm thấy trong lòng vui như mở cờ.

Chương 80

Trương Phàm Phàm kéo vạt áo Vương, nhíu mày lo lắng.

“Bây giờ em không thấy Tiểu Mạn, sẽ không gặp nguy hiểm chứ?” Vương nắm chặt tay cô, “Yên tâm đi, lần trước ở Hiến Vương Mộ trong tình huống nguy hiểm như vậy mà còn không sao, lần này cũng sẽ không.” Lời nói của Vương khiến Trương Phàm Phàm yên tâm hơn một chút, cả đoàn đi một mạch đến thượng nguồn xa nhất của sông ngầm, nơi gần tầng thứ ba nhất, có một bậc thang nối liền với tầng thứ ba.

Vừa đi lên, chỉ thấy Lý Tiểu Mạn đột nhiên từ phía sau cột đá bước ra, mừng rỡ nhìn mọi người, ôm chầm lấy Trương Phàm Phàm.

Sau đó, chị em nhà họ Trần cũng bước ra.

“Phù, không sao là tốt rồi.” Lý Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng kể lại những gì đã trải qua.

Thì ra khi ba người họ rơi xuống đã ôm chặt lấy nhau, sau khi bị cuốn vào bờ liền nhất trí quyết định đi đến thượng nguồn đợi Vương.

Quả nhiên, thật sự đã đợi được.

Lý Tiểu Mạn một vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cũng may là em thông minh, biết anh Vương chắc chắn sẽ đưa mọi người ra an toàn, nếu không em có thể cứ mãi ở đó sao?” Lời này vừa nói ra, Trương Miễn và Ninh Thái Nghi đều lộ vẻ mặt vô cùng đồng tình.

“Đúng vậy, nếu không tôi cũng sẽ không ở bờ đầm nước mà đợi mãi.” “Cô nói rất đúng, nếu không tôi cũng không thể cứ ở thác nước mãi.” Vương thấy thời gian không còn sớm, liền dẫn mọi người tiếp

tục khởi hành, một mạch vượt qua trùng trùng trở ngại, cuối cùng quay lại cái hang động nơi Cự Cô Thượng Cổ tọa lạc.

Trương Phàm Phàm trèo lên đỉnh nấm, nhìn lên đỉnh hang động.

"Anh yêu, ở đây thật sự có đường thông sao?" Vương quả quyết nói, "Chắc chắn có." Mọi người lần lượt tản ra, đi tìm con đường thông mà Vương nói.

Mọi người đối với lời nói của Vương đều có một loại cảm giác tin tưởng khó tả, chỉ cần Vương nói có, thì chắc chắn là có.

Ánh mắt Vương cũng rơi vào đỉnh hang động, nhìn kỹ.

"Tên: Vách đá.

Trạng thái: Phủ đầy rêu xanh, bề mặt ẩm ướt." "Tên: Vách đá."… Mọi nơi ánh mắt anh quét qua, đều hiển thị thông tin y hệt.

"Không đúng, có vấn đề ở chỗ nào đó." "Không phải là lý do chúng ta đi xuống thay vì đi lên sao?

Chẳng lẽ…" Mắt Vương sáng lên, trong đầu anh lập tức linh quang chợt lóe!

"Tôi biết rồi, Thông thiên huyết đằng có thể ở phía sau cái đường hầm mà tôi vừa đi vào Viêm Đế Mộ!" Chỉ thấy phía trước đường hầm đầy độc trùng có chút ánh sáng, liền cho rằng đó là con đường duy nhất.

Nếu lúc đó Vương quay đầu lại cẩn thận nhìn kỹ vách tường, không chừng có thể phát hiện ra điều kỳ lạ trong đó thì sao?

Bị đôi mắt mình luôn tin cậy lừa dối.

Nhưng tận mắt thấy hang động theo sự xuất hiện của mặt trăng, từ từ mờ đi, cho đến khi biến thành một bức tường.

Những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật!

Nhưng trong Viêm Đế Mộ vốn không thể suy đoán theo lẽ thường, mọi chuyện đều có thể xảy ra!

Cần biết rằng, Thông thiên huyết đằng là thứ có sức mạnh thần bí, ẩn chứa bí mật lớn!

Vương đưa mọi người quay trở lại đường hầm đầy độc trùng.

Lý Tiểu Mạn và những người khác ở lại chỗ cũ, chỉ có Vương và Trương Phàm Phàm bước vào đường hầm.

Dù sao nếu Trương Qua Tử thực sự ở đó, Lý Tiểu Mạn và những người khác lại không có sức chiến đấu, đi vào cũng chỉ thêm phiền phức.

Hơn nữa còn có một thi thể Bạch Trạch, tuy đã khô lại, hình thể co nhỏ đi không ít.

Nhưng để an toàn, Vương không dám để họ mang thi thể Bạch Trạch vào đường hầm độc trùng.

Anh và Trương Phàm Phàm hai người, một trước một sau đi về phía trước.

Trương Phàm Phàm hỏi.

"Đỉnh của Thông thiên huyết đằng rốt cuộc có gì vậy, sẽ không giống như chuyện thần thoại, kết ra một quả là thiên thư chứ?" Vương cười, "Em nghĩ gì vậy, anh biết thế giới này có cương thi, chứ chưa từng nghe nói có tiên nhân." Hai người tuy có cười nói, nhưng động tác lại vô cùng cẩn thận.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, hai người mới quay trở lại hang động mà họ đã đi vào lúc đầu.

Ánh mắt Vương tập trung, nhìn về phía bức tường nhẵn nhụi trước mặt.

“Tên: Nham bích thạch môn.

Mô tả: Trông như một vách đá bình thường, nhưng có thể đẩy hai bên trái phải để xoay nó, một cánh cửa đá ẩn giấu.” Mắt Vương sáng lên, “Tìm thấy rồi!” Anh đi thẳng đến bên phải cửa đá, hai tay dang ra chống vào cửa đá, sau đó đột nhiên dùng sức đẩy mạnh!

Cánh cửa đá đó, thật sự đã được đẩy đi!

Cảnh tượng bên trong cửa đá, từng chút từng chút hiện ra trong mắt Vương và Trương Phàm Phàm.

Vương đẩy cửa đá mở rộng ra khoảng một mét, dẫn Trương Phàm Phàm đi vào.

Hai người nhìn mọi thứ trước mắt, ngây người ra.

Ngay giữa trung tâm mộ thất, có một cây dây leo quấn chặt vào nhau, rồi lan ra trong không trung, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thay vì gọi là dây leo, chi bằng gọi nó là một cây xanh biếc.

“Tên: Thông thiên huyết đằng.

Niên phận: 4320 năm.

Mô tả: Thế gian cộng có năm cây Thông thiên huyết đằng cùng thế tồn tại, truyền rằng năm cây Thông thiên huyết đằng ẩn chứa một bí mật kinh thiên động địa.” Trong lòng Vương chấn động, quả nhiên sự thật và suy đoán giống hệt nhau!

Chỉ thấy ở đỉnh của huyết đằng, dường như có một vật hình tròn.

Trương Phàm Phàm kinh hô, “Kia không phải có quả sao?!” Vương đứng ở góc độ đó không thể nhìn thấy trung tâm cây leo, vậy là hai người trực tiếp trèo lên, thò đầu vào nhìn về phía trung tâm nhất của cây leo.

Chắc chắn là bí mật lớn của Thông thiên huyết đằng!

Khoảng cách đến vật hình tròn đó chỉ còn chưa đầy một mét, khi hai người thò đầu vào nhìn, suýt chút nữa thì tuột tay rơi xuống.

“Không thể nào!?” Hai người không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào trung tâm cây leo.

Chỉ thấy một hài nhi xanh biếc toàn thân, đang nằm cuộn tròn ngủ trong lõi cây máu.

Trong Viêm Đế Mộ, đã nhìn thấy một hài nhi xanh biếc!

Vương nói, “Đừng vội.” “Tên: Mệnh quả.

Trạng thái: Đã trưởng thành.

Chương 81

Mô tả: Mệnh quả được kết tinh từ Thông thiên huyết đằng hấp thụ thịt người, ngàn năm thành hình, ngàn năm thành người, ngàn năm tĩnh nhãn, hiện tại là năm thứ 2999, chỉ còn một năm nữa là có thể tĩnh nhãn thành người." Trong lòng Vương chợt chấn động mạnh, thì ra Mệnh quả không phải để ăn!

Mà là một sinh mệnh sống được kết tinh từ Thông thiên huyết đằng!

Vương trực tiếp hái Mệnh quả xuống, lại một lần nữa nhìn dữ liệu của Mệnh quả.

"Không thay đổi.

Vẫn sống." Vương lẩm bẩm không thể tin nổi, sau đó ánh mắt dần dần trở nên tỉnh táo.

Mệnh quả chỉ còn một năm nữa là có thể tĩnh nhãn, đến lúc đó Vương muốn xem xem, thứ được sinh ra từ Thông thiên huyết đằng, rốt cuộc là cái gì.

Đột nhiên, Vương sực nhớ ra, hỏi.

"Không đúng, Phàm Phàm, em nghĩ kỹ xem, vì sao trong Lỗ Thương Vương và Hiến Vương Mộ đều có bóng dáng của Thông thiên huyết đằng, nhưng lại không thấy Thông thiên huyết đằng?" Trương Phàm Phàm ngẩn người, "Em… em không biết." Trong mắt Vương lóe lên tinh quang.

"Bởi vì họ đã từng ít nhiều đi tìm Thông thiên huyết đằng, và đã để lại thông tin về Thông thiên huyết đằng trong mộ!" "Có lẽ đây cũng là nguyên nhân thi cốt biến mất, giống như Viêm Đế, trong mộ có một

cây Thông thiên huyết đằng, nhưng không thấy thi thân!" "Thông thiên huyết đằng có lẽ có khả năng làm người chết sống lại!" Một loạt suy luận của Vương, trực tiếp khiến Trương Phàm Phàm ngây người ra.

"Người chết sống lại… Trên thế giới này thật sự có người có thể làm người chết sống lại sao?" Vương từ từ thở ra một hơi, "Có lẽ… thật sự có!" Hai người đột nhiên im lặng, trèo xuống từ thân cây Thông thiên huyết đằng, tiếp tục đi xem những nơi khác trong mộ thất.

Trương Phàm Phàm đột nhiên dừng bước, ánh mắt có chút ngưng trọng, cô chỉ về một hướng, nghi ngờ hỏi.

"Nhìn kìa… Hình như ở đó có người!" Vương theo bản năng nhìn sang.

Sau đó, anh chỉ cảm thấy nhãn cầu của mình chịu một cú sốc cực lớn!

Nơi đó đang nằm, rõ ràng là ba bộ tử thi!

Bộ tử thi thứ nhất, một tay nắm một cuộn da người bí mật, trên đầu đội vương miện vàng.

Bộ tử thi thứ hai, trên thân không có đặc điểm rõ ràng, quần áo đã mục nát.

Bộ tử thi thứ ba… trên người mặc áo vải thô, xương cốt gù lưng, trong túi quần áo có thảo dược khô!

Ánh mắt Vương quét qua, trong lòng anh không thể kiềm chế được cảm giác kinh hãi dâng trào!

"Tên: Viêm Đế tử thi.

Trạng thái: Khô lại.

Mô tả: Bị người ta di chuyển đến đây và tùy tiện đặt ở đây." "Tên:

Hiến Vương tử thi.

Trạng thái: Khô héo.

Mô tả: Thi thể Hiến Vương trong tay nắm Phong Thủy Thập Lục Bí Thuật." "Tên: Lưu Bá Ôn tử thi.

Thân phận: Lưu Bá Ôn là đại phong thủy gia thời nhà Minh." Não Vương trống rỗng, không biết ba thi thể này lại tụ họp với nhau.

Một Viêm Đế thời thượng cổ, một Hiến Vương thời nhà Hán, một Lưu Bá Ôn thời nhà Minh!

Ba triều đại khác nhau, thi thể lại xuất hiện kinh thế hãi tục trong Viêm Đế Mộ!

"Chỉ có một khả năng… Trương Qua Tử đã chuyển họ vào đây!" Vương tiếp lời, vội vàng quay người nhìn xung quanh.

"Trương Qua Tử đâu rồi, không có ở đây!" Bởi vì Vương, khi mở cửa đá, bụi bẩn dưới cửa đá không hề có dấu vết di chuyển.

Chứng tỏ cửa đá chưa từng được người nào mở!

Trương Qua Tử… lại đã vào đây.

Làm sao để chuyển thi thể Viêm Đế mà không cần di chuyển cửa đá?

Trương Qua Tử… đặt ba bộ thi thể ở đây, rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Hai người Vương đi một vòng quanh mộ thất đó, mộ thất đó không lớn, nhìn chỉ khoảng hơn trăm mét vuông.

So với nhà tù của Bạch Trạch và diện tích phòng chính thì kém hơn.

Mọi nơi ánh mắt Vương quét đến, mọi thông tin đều hiện ra trước mắt anh.

Mãi một lúc sau, anh mới dừng việc tìm kiếm.

“Trương Qua Tử thực sự không có ở đây, hắn ta đã rời đi rồi.” Tuy không tìm thấy Trương Qua Tử, nhưng thu hoạch lần này cũng không ít.

Nhưng… có vài chuyện, Vương vẫn chưa hiểu rõ.

Trương Qua Tử đặt mấy nhân vật lớn từ các triều đại khác nhau, tất cả đều trong Viêm Đế Mộ.

Đột nhiên, trong đầu Trương Phàm Phàm linh quang chợt lóe, hỏi.

“Anh yêu, Viêm Đế Mộ và Hiến Vương Mộ em đều đã đi rồi, nhưng em cũng đã đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, vì sao trong đó không có thi thể Lỗ Thương Vương?” Trương Phàm Phàm càng nói giọng càng nhỏ, dường như đã ý thức được điều gì đó, cô kinh ngạc há to miệng.

“Em biết rồi, bởi vì thi thể Lỗ Thương Vương không có cách nào lấy đi được.

Cho nên…” Vương khẽ gật đầu, “Đúng vậy, Lỗ Thương Vương thực sự là con rắn ba đầu trong phòng chính của Thất Tinh Lỗ Vương Cung!” “Cũng chỉ có Lỗ Thương Vương biến thành rắn ba đầu, mới có thể giải thích vì sao Trương Qua Tử không mang thi thể của hắn ta đi.” Vương lại nghĩ ra một chuyện khác, mắt anh sáng lên, một cảm giác cực kỳ khủng khiếp xuất hiện.

Chỉ cảm thấy, xung quanh anh như có từng đợt gió lạnh thổi qua, khiến toàn thân anh rợn người.

Bất luận suy luận ra kết quả có kỳ lạ đến đâu, nhưng tất cả các lựa chọn đều đã bị loại trừ, chỉ còn lại sự thật.

Anh nói từng chữ một.

“Nên cũng phải nói, Lỗ Thương Vương… thực sự là người của Trương gia!” Trương Phàm Phàm tuy đã sớm có suy đoán, nhưng khi thực sự biết được sự thật này, không khỏi nổi hết da gà.

Cô do dự nói.

“Không đúng, vậy vì sao trong gia phả Trương gia của em chưa bao giờ có người này?” Chỉ thấy Vương thở dài, từ từ nói.

“Có lẽ là vì, Trương gia không thừa nhận thân phận của hắn ta chăng.” “Nhưng trong quan tài thực sự có một miếng ngọc bội thuộc về Trương gia, phòng chính Lỗ Vương Cung từ bên ngoài căn bản không thể vào được, nhất định phải phá hủy vách tường.” “Phòng chính đó chưa từng được mở ra, từ đầu đến cuối nằm bên trong đều là Lỗ Thương Vương.” Trương Phàm Phàm kinh ngạc.

Không biết nên nói gì.

Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc, người của Trương gia… Vậy trong quan tài ở phòng phụ kia nằm là vị tiền bối nào của Trương gia nữa.

Tư tưởng Trương Phàm Phàm hỗn loạn.

Chỉ thấy Vương lại nói.

“Điểm thứ nhất, ba bộ tử thi trước mặt tôi, ít nhiều đều có liên quan đến Thông thiên huyết đằng.” “Trương Qua Tử muốn nói với tôi điều gì?

Chương 82

Đừng đi tìm bí mật liên quan đến Thông thiên huyết đằng sao…" "Bất kể hắn ta đang có ý đồ gì, bí mật lớn liên quan đến Thông thiên huyết đằng, tôi nhất định phải làm rõ!" Trong mắt Vương lóe lên tinh quang, anh muốn làm rõ tất cả bí mật về Mệnh quả và năm cây Thông thiên huyết đằng!

Sau đó, Vương lấy cuốn Phong Thủy Thập Lục Bí Thuật từ tay Hiến Vương xuống, bỏ vào túi.

Đến đây, anh đã thu thập hoàn tất toàn bộ Phong Thủy Thập Lục Bí Thuật.

"Suýt chút nữa thì quên mất, trong nhà có một tổ tông Vu cổ cổ xưa, không biết có bị chết đói không." Vương cười, chỉ cảm thấy mình đúng là khắc tinh của Vu cổ nhất mạch.

Phong Thủy Thập Lục Kỳ Thuật đều nằm trong tay Vương, ngay cả Vu cổ chí bảo Cổ Thạch Chủng cũng lọt vào tay anh.

Huống hồ còn biến tổ tông của Vu cổ nhất mạch, người đã phí hết tâm tư, thành một con côn trùng nhỏ nhốt trong chai thủy tinh, nuôi làm thú cưng.

Vương lại đi một vòng quanh thi thể Viêm Đế và Lưu Bá Ôn, phát hiện trên người họ thực sự không có bảo vật hay thông tin có giá trị nào, mới quyết định rời đi.

Trước khi đi, Vương trèo lên đỉnh cây leo, cắt một đoạn dây leo.

Dây leo ở đỉnh Thông thiên huyết đằng không cứng như ở phần gốc, Vương luôn cảm thấy dây leo này sẽ có tác dụng lớn, anh lấy một đoạn mang về để dự phòng.

Chỉ là, anh không hiểu một điểm.

Ở gốc Thông thiên huyết đằng có thi thể Viêm Đế, trong hộp đen của Viêm Đế có một tấm Thốn thai thi bì, Thốn thai thi bì nói rõ là thi bì vừa mới lột xuống, bị ảnh hưởng bởi Thông thiên huyết đằng.

Thêm vào Mệnh quả ở đỉnh Thông thiên huyết đằng, Vương càng ngày càng nghi ngờ, hai chuyện này đều liên quan đến bí mật của Thông thiên huyết đằng!

Khi Vương cắt dây leo của Thông thiên huyết đằng, dường như trong vô hình đã nghe thấy một tiếng ai oán.

Tiếng ai oán cổ xưa đó cực kỳ ghê rợn, giống như một người phụ nữ oán hận đau khổ.

Một trận da gà nổi lên, Vương định thần nhìn về phía Thông thiên huyết đằng.

"Không thay đổi.

Chẳng lẽ mình nghe nhầm sao?" Vương lẩm bẩm, sau đó lắc đầu, nhảy xuống Thông thiên huyết đằng.

Chắc là nghe nhầm rồi, ở đây có ma, cũng chỉ có thể là ma nam.

Đem thi thể vào, ở đây cũng chỉ có Trương Phàm Phàm là nữ, chẳng lẽ Trương Phàm Phàm phát ra tiếng ai oán đó sao?

Vương, đột nhiên quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm đang nhìn anh, "Sao vậy?" Vương thở phào một hơi, "Không có gì, chúng ta đi thôi." Sau đó, hai người mang theo Mệnh quả vừa lấy từ Thông thiên huyết đằng, rời khỏi đó.

Những bí mật cần biết đã biết, còn những điều chưa biết còn lại… cũng không rõ nên bắt đầu điều tra từ phương diện nào.

Vương đã xác nhận Lỗ Thương Vương thực sự là người của

Trương gia.

Chỉ cần lấy thông tin này làm điểm xuất phát, tin rằng sẽ sớm biết được rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Anh cũng cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao thi thể Hiến Vương và Viêm Đế không nằm trong hộp đen.

Bởi vì họ ít nhiều đều đã tiếp xúc với huyết đằng, còn tại sao tiếp xúc với Thông thiên huyết đằng lại phải chịu kết cục như vậy, Vương không biết.

Nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ giải mã bí mật truyền thừa ngàn năm của Trương gia, sẽ phá vỡ âm mưu của Trương Qua Tử.

Trương Phàm Phàm và Vương, một mạch vượt qua đường hầm đầy độc trùng, trở lại hang động.

Họ dừng lại tại chỗ cũ, nhìn nhau.

"Người đâu?" Trước mắt không có một ai, tám người không biết đã đi đâu!

Lúc này, bên ngoài Viêm Đế Mộ.

Vương Bàn Tử vỗ đùi, chửi ầm lên.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, sao chúng ta đột nhiên đều ra ngoài hết rồi?" Hồ Ba Nhất im lặng, chỉ cảm thấy có chút áp lực.

"Quỷ dị thật, tôi dám chắc là Vương ở bên trong đã chạm phải cơ quan nào đó." Lý Tiểu Mạn một vẻ mặt vô cùng lo lắng, hai tay chắp lại, cầu nguyện.

"Trời ơi, đừng để hai người họ xảy ra chuyện gì." Một người là chị em thân thiết đã cùng vào sinh ra tử, người kia… là đại ca mà cô ấy vô cùng sùng bái.

Trương Văn và Ninh Thái Nghi nhìn nhau, nhìn thấy sự do dự

trong mắt đối phương.

Nếu Vương thực sự không thể ra ngoài… thì tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Huống hồ, bản thân Ninh Thái Nghi vì muốn lợi dụng sức mạnh của Vương để thoát khỏi Viêm Đế Mộ quỷ dị, mới luôn đi theo sau mọi người.

Bây giờ mục đích của cô ấy cũng đã đạt được, đã đến lúc phải đi rồi.

Ninh Thái Nghi thất vọng lẩm bẩm.

"Thật đáng tiếc, Vu cổ nhất mạch bí thuật tôi đã không lấy được từ tay Vương." Mục đích lớn nhất của việc chọn đi theo Vương, là muốn có được Vu cổ truyền thừa trong tay Vương.

Sư phụ trước khi mất, đã giao phó cho cô ấy duy nhất một việc.

Ninh Thái Nghi sẽ không bao giờ quên, đêm sư phụ chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Trên đời này có lẽ chỉ còn Vương là truyền nhân Địa sư cuối cùng, nếu tôi cứ thế bỏ đi…" Ninh Thái Nghi thần sắc giằng xé, cuối cùng ngồi phịch xuống.

Đợi Vương thì không được, đi thì không cam lòng.

Trương Vãn lúc này, tâm trạng lại có chút bất thường u sầu.

Cô không khỏi xoa ngực, lẩm bẩm.

"Mình làm sao vậy, vì sao tim lại khó chịu thế này…" Trương Phàm Phàm và Vương, đã tìm khắp mọi ngóc ngách trong hang động của Viêm Đế Mộ.

Trương Phàm Phàm lau một vệt mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói.

“Thật sự không có ở đây, em nghĩ chắc là họ đã đi ra ngoài rồi.” “Tức chết đi được, cũng không đợi em.” Vương lắc đầu, nói.

“Họ sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu, có lẽ đã xảy ra biến cố.” Ánh mắt anh rơi vào cửa đá ở cuối đường hầm độc trùng.

“Chắc là tôi hoặc em đã kích hoạt cơ quan nào đó, nên mới đột nhiên bị đưa ra ngoài.” Trương Phàm Phàm nghi ngờ nhìn Vương, “Không thể nào… Trên thế giới này làm gì có nhiều thứ thần dị như vậy.” “Những thứ đó, đều sắp tiếp cận phạm vi thần học rồi.” Vương ngồi xuống, không nói gì.

Nhưng trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh cây Thông thiên huyết đằng đó.

Trên thế giới này vốn có những thứ vượt quá lẽ thường, đã có thể đi vào khi thiên cẩu thực nguyệt, vậy tại sao lại không thể kích hoạt cơ quan rồi đi ra ngoài trong đó chứ?

Nhất định có thứ gì đó, đã bị Vương bỏ qua.

Chương 83

Vài phút sau, Vương đột nhiên ngẩng đầu.

Anh lấy ra một con dao quân dụng từ trong túi, một nhát cắt đứt đoạn dây leo vừa hái từ Thông thiên huyết đằng.

Ba giây trôi qua, không có chuyện gì xảy ra.

"Hóa ra không phải." Đúng lúc này!

Cái Cự Cô Thượng Cổ đó bắt đầu tỏa ra một trận nhiệt độ nóng bỏng, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên.

Hai người Vương và Trương Phàm Phàm trước mắt càng ngày càng mơ hồ, như thể bị thiếu oxy vậy.

Trong khoảnh khắc cuối cùng Trương Phàm Phàm nhắm mắt lại, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ.

"Hôm nay lẽ nào phải chết ở đây sao?" Không biết đã bao lâu, Trương Phàm Phàm đột nhiên mở mắt ra.

Lúc này, trên lưng Vương, cô đang nhìn thấy từng dãy núi trùng điệp.

"Chúng ta… đang ở đâu?" Vương nghe thấy tiếng cô liền dừng bước, quay đầu cười nói.

"Đang về nhà." Đồng tử Lý Tiểu Mạn dần dần giãn lớn, một cảm xúc gọi là mừng rỡ dâng trào trong mắt, cô vội vàng chạy đến, ôm chầm lấy Trương Phàm Phàm.

"Phàm Phàm tỉnh rồi!" Lý Tiểu Mạn lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, mừng rỡ nói.

"Em còn tưởng cậu sẽ hôn mê lâu lắm cơ, may quá, cũng mới

qua… chưa đến ba ngày!" Trương Phàm Phàm kinh ngạc nói, "Ba ngày?" Giọng Vương Bàn Tử từ bên cạnh cô truyền đến.

"Không biết nữa, Vương đã cõng cậu ba ngày rồi, cậu có thể không làm bạn gái tôi không, Vương sao lại thích cậu đến vậy?" Trương Phàm Phàm theo bản năng quay đầu nhìn Vương, khuôn mặt cô dần dần ửng hồng, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cô ghé vào tai Vương, khẽ nói.

"Cảm ơn anh, anh yêu." Vương đặt Trương Phàm Phàm xuống, một vẻ mặt cười xấu xa.

"Vậy thì em phải bồi thường anh thật tốt." Trương Phàm Phàm lập tức ngượng ngùng, khẽ đấm vào ngực Vương, "Đáng ghét!" Sau đó, Vương kể cho Trương Phàm Phàm nghe chuyện sau khi hai người hôn mê.

Vương Bàn Tử và những người khác thực sự đột nhiên xuất hiện bên ngoài Viêm Đế Mộ, y hệt như Vương đã dự đoán.

Theo suy đoán của Vương, Thông thiên huyết đằng lẽ ra đã có một phản ứng kỳ diệu với Cự Cô Thượng Cổ.

Chỉ cần nhựa cây của Thông thiên huyết đằng rơi xuống, Cự Cô Thượng Cổ đó sẽ tạo ra một sức mạnh thần bí, đưa mọi người ra khỏi Viêm Đế Mộ.

Lý do Vương Bàn Tử và những người khác không hôn mê, có thể là do nhựa cây và Cự Cô cách xa nhau quá, nên sức mạnh tạo ra không đủ để khiến người ta hôn mê.

Sau đó, Vương chỉ hôn mê nửa khắc đã tỉnh, lý do Trương Phàm Phàm hôn mê lâu hơn.

Theo suy đoán của Vương, lẽ ra có liên quan đến huyết mạch Kỳ lân đã được đề thuần trong cơ thể cô.

Điều khiến Vương bất ngờ là Ninh Thái Nghi lại không rời khỏi đội ngũ, một vẻ mặt trung thành tuyệt đối.

Con đường trở về dường như nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với lúc đi, mọi người cứ thế vừa mệt thì nghỉ, ngắm cảnh cũng khá thoải mái dễ chịu.

Mười ngày sau, họ mới quay về Tương Thành.

Sau khi chào tạm biệt mọi người, Vương quay người về nhà, chỉ thấy Ninh Thái Nghi đột nhiên gọi anh lại.

"Cái đó… Vương!" Vương quay người lại, nhìn Ninh Thái Nghi.

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi vội vàng vỗ vỗ miệng, "Em nói nhầm rồi sư phụ, em muốn bàn bạc với anh một chuyện." "Chuyện gì?" Ninh Thái Nghi một vẻ mặt do dự, "Thế này, đồ đạc của em đều bị nước sông ngầm cuốn đi hết rồi, bây giờ thì em không còn một xu dính túi." Cô đột nhiên ngẩng đầu, cầu khẩn nói.

"Anh có thể cho em ở nhờ một thời gian không?" Sắc mặt Vương dần dần trở nên kỳ quái, "Ở nhờ?" Ninh Thái Nghi gật đầu mạnh, bước tới.

"Không sai, đợi sau khi Trương Văn về chuyển thù lao của hành động lần này cho em, em sẽ rời đi!" Vương nhìn thông tin của Ninh Thái Nghi. [Tên: Ninh Thái Nghi] [Trạng thái: Khẩn trương] [Lời thoại: Hay là anh cứ giữ em lại đi.

Em thật sự không còn chỗ nào để đi nữa!

Chẳng lẽ anh định để một đại mỹ nữ xinh đẹp như em ngủ vạ vật ngoài đường sao?] Vương châm một điếu thuốc, lẩm bẩm nói: "Giữ Ninh Thái Nghi lại cũng không phải là không được..." "Nhưng nếu bị Phàm Phàm phát hiện thì không hay cho lắm?" Vương lắc đầu, "Thôi được rồi, đi tìm chỗ khác mà ở đi." Nói rồi, Vương xoay người rời đi.

Ninh Thái Nghi đứng đơ ra, ngây ngốc tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Đột nhiên, cô ta điên cuồng nói: "Là sao chứ, chẳng lẽ tôi không có mị lực sao, mặt tôi không xinh, thân hình không tốt sao?" "Vương đúng là quá đáng!" Ninh Thái Nghi tức giận, lần đầu tiên nghi ngờ mị lực của mình.

Ngay sau đó, cô ta đột nhiên hạ quyết tâm: "Tôi không tin, đợi tôi nằm vật ra trước cửa nhà anh, xem anh có cho tôi vào không." Nói rồi, cô ta lén lút đi theo sau Vương, như một kẻ bám đuôi biến thái.

Không lâu sau, Vương về đến nhà.

Vừa mở cửa phòng, chỉ nghe thấy dưới hành lang truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Ninh Thái Nghi nhanh chóng chạy lên từ cầu thang, thở hổn hển đứng trước mặt Vương, thần sắc kiên định.

Cả người cô ta ướt đẫm mồ hôi, như vừa trải qua cuộc chạy đường dài ngàn mét, lồng ngực phập phồng dữ dội.

"Xin anh, cho em ở nhờ vài ngày đi!" Vương sắc mặt dần trở nên kỳ quái, "Là sao, kẻ bám đuôi biến thái à?" "Đáng lẽ ra tôi không nên đi bộ về mới phải." Vương nhìn Ninh Thái Nghi, không nhịn được thở dài một hơi.

Cũng may Vương có thói quen đi bộ, nếu không Ninh Thái Nghi căn bản không thể đuổi kịp anh.

Ninh Thái Nghi đỏ bừng mặt. [Tên: Ninh Thái Nghi] [Nội tâm: Đáng ghét, nếu không phải vì tôi không có chỗ đi, nhân tiện lấy được truyền thừa Vu Cổ từ Vương.] Vương vốn không định cho Ninh Thái Nghi vào, nhưng vừa nhìn thấy hoạt động tâm lý của cô ta.

Vương liền mở cửa nhà, "Vào đi." Nói rồi, anh trực tiếp xoay người đi vào trong.

Ở nơi Ninh Thái Nghi không nhìn thấy, Vương khẽ cười.

"Thú vị thật, phải có chấp niệm lớn đến mức nào mới khiến Ninh Thái Nghi có thể không cần sĩ diện cũng phải theo tôi về nhà chứ." Hai người ngồi trên sofa, không ai nói gì.

Vài phút sau, Ninh Thái Nghi không nhịn được nữa, có chút khẩn trương, "Anh giúp em liên hệ Trương Vãn, hỏi xem khi nào thì trả tiền cho em." Vương cười.

"Đường đường là truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan một mạch mà không có lấy một đồng nào, sống kiểu gì vậy?" Ninh Thái Nghi quật cường nói: "Mạch Phát Khâu Thiên Quan của em vốn dĩ ẩn thế rồi, nếu không phải vì em sắp không sống nổi thì em đã không đi hạ mộ cùng người Trương gia." [Tên: Ninh Thái Nghi] [Lời thoại: Chắc chuyện này không vấn đề gì đâu nhỉ, dù sao thì bản thân mình cũng nghèo thật, còn về vấn đề truyền thừa Địa Sư thì phải từ từ thôi, Vương thật sự không dễ đối phó.] Vương cười không nói.

Châm một điếu thuốc, anh lẳng lặng nhìn Ninh Thái Nghi.

Ánh mắt anh sắc bén như một thanh bảo đao vừa ra khỏi vỏ, khiến Ninh Thái Nghi bị nhìn đến mức trong lòng cảm thấy bất an. [Tên: Ninh Thái Nghi] [Nội tâm: Không phải chứ, Vương không biết gì chứ, ngàn vạn lần đừng mà.] Không lâu sau, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Vương, Ninh Thái Nghi là người đầu tiên không chịu nổi áp lực, ho khan hai tiếng, ngượng ngùng nói: "Thật ra... em đến đây còn có một mục đích khác." Vương tựa vào sofa, "Nói đi." Chỉ thấy Ninh Thái Nghi thần sắc bất định, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: "Xin... xin hãy nhận em làm đồ đệ!" Vương sững người, ý của Ninh Thái Nghi là gì, vừa nãy không phải muốn mưu đoạt truyền thừa Vu Cổ trên người anh sao, sao giây tiếp theo đã đổi lời rồi?

Chương 84

Để xác nhận thông tin, Vương lại nhìn vào dữ liệu của Ninh Thái Nghi.

Sau khi xem xong, Vương càng bất ngờ hơn.

Ninh Thái Nghi... thật sự muốn bái anh làm sư phụ.

Vương vốn đã mô phỏng trong đầu một trăm cách đối phó với Ninh Thái Nghi, ai ngờ...

Ninh Thái Nghi đột nhiên thay đổi rồi?

Ninh Thái Nghi trực tiếp nói thẳng, "Thật ra ngay từ đầu mục đích em tiếp cận anh là vì truyền thừa Vu Cổ trên người anh." "Khoan đã, đừng động thủ!" "Sư phụ em trước khi lâm chung đã nói với em một quẻ, nói rằng em sẽ gặp được cơ hội thay đổi nhân sinh trong Viêm Đế Mộ." "Có một lão hữu đến thăm, và sẽ có một người mang truyền thừa Vu Cổ cũng sẽ tiến vào Viêm Đế Mộ, sau đó sư phụ bảo em phải tìm mọi cách đoạt lấy truyền thừa Vu Cổ đó." "Cho nên... cho nên em mới luôn đi theo anh." Vương đột nhiên cảm thấy, Ninh Thái Nghi có chút thú vị.

Giống như một cô bé ngây thơ non nớt vậy, anh còn chưa hỏi gì, cô ta đã luyên thuyên nói hết mọi chuyện.

Chỉ là... lão hữu của sư phụ cô ta là ai, ngay cả chuyện sắp tiến vào Viêm Đế Mộ cũng biết!

Vương chỉ cảm thấy, lão hữu của Ninh Thái Nghi... chắc chắn có mối quan hệ nào đó với Trương Qua Tử!

Bề ngoài không động thần sắc, bình tĩnh nói: "Lão hữu của sư phụ em là ai?" Ninh Thái Nghi khẽ giật mình, không chắc chắn nói: "Hồi

nhỏ em cũng từng gặp một lần, hình như... là một người đàn ông chỉ có một chân, còn tên thì em không biết." Vương động tác đột nhiên cứng lại.

Có thể biết chuyện sắp tiến vào Viêm Đế Mộ, một chân.

Một cái tên, chợt hiện lên trong đầu anh: Trương Qua Tử!

Vương tiến sát đến Ninh Thái Nghi, muốn từ miệng cô ta biết thêm một số thông tin hữu ích hơn.

Anh nhìn chằm chằm Ninh Thái Nghi, cơ thể càng ngày càng gần hơn.

"Nghĩ kỹ lại, còn có thông tin gì về người đó không!" Ninh Thái Nghi đột nhiên hoảng loạn.

Vương tựa sát quá, ngay cả hơi thở của Vương cô ta cũng có thể cảm nhận, một cảm giác tê dại lan truyền từ sâu trong da thịt.

"Á... không, sư phụ..." Đúng lúc đó, từ cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng túi nhựa rơi xuống đất.

Vương và Ninh Thái Nghi đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Đường Nam với vẻ mặt không thể tin được đứng ở cửa, nhìn Vương và Ninh Thái Nghi.

Sau đó, một tiếng hét chói tai vang lên: "Vương, cái đồ...

đồ khốn nạn!" "Đường Nam ở đây sao?" Vương quay đầu nhìn Ninh Thái Nghi, nghi hoặc nói.

"Vừa nãy không phải em quên đóng cửa à?" Chỉ thấy Ninh Thái Nghi càng thêm thẹn thùng gật đầu, "Em vội quá, quên đóng cửa mất." Vương khẽ thở dài, vẫy tay với Đường Nam.

"Rảnh rỗi đến tìm tôi à?

Mau vào ngồi đi.” Đường Nam tức đến nỗi thở không ra hơi.

Vương là sao chứ, còn bảo cô ta vào ngồi?

Ngồi cái gì mà ngồi?

Không có, Vương cũng biết chơi trò này thật.

Cô ta một tay chỉ vào Ninh Thái Nghi, mắng: “Cái đồ hồ ly tinh này, dám lợi dụng lúc Trương Phàm Phàm không có ở đây mà câu dẫn Vương sao?” “Xì!” “Tôi đã sớm nhìn ra rồi, Vương cũng chẳng phải đồ tốt lành gì, trông cứ như một tên tra nam vậy.” “Sớm đã nói với Phàm Phàm rồi, loại người như Vương đẹp trai thế này, dáng người lại đỉnh cấp, chắc chắn sẽ có mấy cô gái nhỏ câu dẫn, nhưng Trương Phàm Phàm lại không tin!” “Thấy chưa, bị tôi bắt tại trận rồi nhé?” Vương tức cười.

“Nói gì thế, mau vào đi đã, để tôi giải thích cho.” Đường Nam hừ lạnh một tiếng, giẫm gót giày cao gót đi vào.

Tiếng giày cao gót của cô ta lạch cạch trên sàn nhà, kết hợp với hình tượng phụ nữ trưởng thành của Đường Nam, càng làm tôn lên vẻ kiêu ngạo.

Cô ta ngồi phịch xuống, vắt chéo chân.

“Nói đi, tôi muốn xem hai người có thể bày trò gì.” Ninh Thái Nghi thần sắc rối rắm, chỉ thấy cô ta thở dài một hơi, từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Cuối cùng, Ninh Thái Nghi đỏ mặt nói: “Là thế này, nếu không tin cô có thể gọi điện hỏi Trương Phàm Phàm, tôi thật sự không còn chỗ nào để đi cả... và cũng thật sự bái Vương làm sư phụ.” Đường Nam thần sắc bất định, nghi ngờ nói: “Thật sao?” “Vậy vừa nãy Vương lại gần cô như thế làm gì?” Vương châm một điếu thuốc, thở ra một hơi, thong thả nói: “Cô cũng không hiểu đâu, có liên quan đến chuyện tiên

nhân Trương gia, tôi đương nhiên sẽ sốt ruột một chút." Đường Nam có chút không tin, mặc dù trong lòng cô ta đã tin phân nửa.

Dù sao thì cô ta nhìn người khá chuẩn, vừa nãy trong lời nói của Ninh Thái Nghi cũng có thể thấy, cô bé này chắc không phải loại lẳng lơ.

Nhưng...

Đường Nam có thành kiến với Vương, ai bảo Vương đẹp trai thế chứ.

Đường Nam bề ngoài vẫn giữ vẻ kiêu ngạo đó.

Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ, Đường Nam tôi không phải đồ ngốc, chuyện này cứ đợi Trương Phàm Phàm đến rồi nói." Vương cười không nói, nhàn nhã hút thuốc.

Khoảng hơn mười phút sau, Trương Phàm Phàm vội vã chạy đến.

Cô ta trực tiếp đi đến bên cạnh Vương ngồi xuống, "Em nghe Nam Nam nói có chuyện nên vội chạy đến, có chuyện gì vậy?" Vương thở dài, chỉ vào Đường Nam, "Cứ hỏi cô ấy đi." Trương Phàm Phàm quay đầu, tò mò nhìn Đường Nam.

"Nam Nam, em thấy hình như cũng không có chuyện gì xảy ra mà, có chuyện gì vậy?" Đường Nam nhìn Ninh Thái Nghi, lại nhìn Vương, cuối cùng thần thần bí bí kéo Trương Phàm Phàm vào một góc, thì thầm to nhỏ không biết đang nói gì.

Nửa tiếng sau, hai người mới đi trở lại.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm ôm chầm lấy cánh tay Vương, cười nói: "Em tin Vương, không có gì đâu, dù sao thì hai chúng ta cũng ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, sự chung thủy của anh em có thể nhìn thấy được." "..." "Ninh Thái Nghi cũng không phải loại người đó đâu, đúng không, em gái?" Trương Phàm Phàm nói câu cuối cùng là

với Ninh Thái Nghi.

Vương nhướng mày, ôi chao, không ngờ Trương Phàm Phàm lại biết nói mấy lời này à? [Tên: Trương Phàm Phàm] [Nội tâm: Em tin anh yêu, nhưng cũng phải đề phòng người khác có ý đồ với anh.] Chỉ thấy Ninh Thái Nghi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, "Đúng vậy đó mà, nếu em có cách nào khác thì đã chẳng làm phiền sư phụ rồi." Vương lập tức ngắt lời: "Ai là sư phụ chứ, đừng nói bậy." Đường Nam sắc mặt dần khó coi, "Phàm Phàm, sao cậu lại tin cô ta chứ?" Trương Phàm Phàm vẻ mặt ngây thơ, "Chứ sao nữa?" Đường Nam á khẩu, hai tay khoanh lại ngồi trên sofa giận dỗi. [Tên: Đường Nam] [Nội tâm: Sự thật đúng là như vậy, nhưng sao trong lòng mình lại khó chịu thế này chứ, hôm nay mình phải đổi chỗ ngủ với Ninh Thái Nghi mới được.

Xì, mình đang nghĩ gì vậy!?] Vương ho khan hai tiếng, vội vàng dời ánh mắt khỏi người Đường Nam.

Sợ nhìn nữa lại thấy những thứ không nên thấy.

Chương 85

Chỉ thấy Đường Nam kêu lên một tiếng, "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy đại mỹ nữ bao giờ à?" [Tên: Đường Nam] [Nội tâm: Cái tên Vương đáng ghét, biết nhìn mà không biết hành động, tức chết mình rồi.

À mà không đúng, mình lại làm sao thế này?] Vương cười, thong thả nói: "Đừng hiểu lầm tôi, tôi không phải chỉ biết nhìn mà không biết ăn đâu." Một câu nói, ý trêu chọc chiếm hơn nửa.

Nhưng trong tai mọi người, lại không biết là sao nữa.

Chỉ thấy Đường Nam mặt đỏ bừng, không thể tin được nhìn Vương.

Chuyện gì vậy, Vương sao lại biết được?

Chẳng lẽ âm sai dương thác...

Nhưng nhìn ánh mắt của anh, hình như là cố ý thì phải?

Đột nhiên, Đường Nam như bị nghẹt thở.

Bí mật sâu kín nhất chôn giấu trong nội tâm bị lộ ra trước mặt Vương, giờ cô ta hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Đồng thời, trong lòng... cũng có chút mong đợi.

Đường Nam xách túi, đi ra ngoài cửa, hình như thấy nóng, dùng tay quạt quạt gió.

"À... hai người cứ nói chuyện đi, tôi có chút việc nên đi trước đây." Nói rồi, Đường Nam không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Trương Phàm Phàm không hiểu gì nhìn Vương, "Sao vậy?" Vương lắc đầu, "Anh cũng không biết." Trương Phàm Phàm xách túi,

đuổi theo ra ngoài.

"Anh yêu, em đi xem Nam Nam trước đã, chắc là cô ấy giận rồi." Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại Vương và Ninh Thái Nghi.

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, bầu không khí trở nên có chút không đúng.

Ninh Thái Nghi chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng.

Cô ta dùng tay quạt quạt gió, cười gượng nói: "Hơi nóng nhỉ, sư phụ, hay là chúng ta bật điều hòa đi?" "À đúng rồi, sư phụ giúp em liên hệ Trương Vãn, giục cô ấy chuyển tiền đi." Vương tùy tay cầm điện thoại, ném cho Ninh Thái Nghi.

"Trong danh bạ có ghi chú, em cứ gọi đi." Ninh Thái Nghi "À" một tiếng, gọi điện cho Trương Vãn.

Đồ đồ đồ...

Không lâu sau, cô ta đặt điện thoại xuống, nghi ngờ nói: "Sư phụ, Trương Vãn không nghe điện thoại." Vương nói: "Yên tâm đi, sẽ không đến mức không trả tiền đâu, dù sao đây cũng là chuyện Trương gia đã hứa, Trương gia ở Đông Bắc trên giang hồ có uy danh lẫy lừng, không thiếu một triệu đâu." "..." "Trương Vãn không phải loại người đó." Nói rồi, Vương cầm điện thoại, đi vào trong phòng.

"Tìm một phòng mà ngủ đi, đừng làm phiền tôi." Bốp.

Vương về phòng đóng cửa lại, chỉ để lại một mình Ninh Thái Nghi, ngẩn ngơ trong phòng khách.

Vương vì muốn sống cuộc sống bình thường, đã đặc biệt mua căn nhà bốn phòng ba sảnh nhỏ, rộng khoảng hai trăm mét vuông.

Mặc dù chỉ có bốn phòng, nhưng chứa một Ninh Thái Nghi thì không vấn đề gì.

Ninh Thái Nghi nhìn cánh cửa phòng Vương đóng lại, trong lòng không biết đang nghĩ gì, trong mắt cô ta có chút may mắn, lại có chút thất vọng.

May mắn là Vương là một chính nhân quân tử, quả thực không có ý đồ gì với cô ta.

Phải biết, với sức lực và võ công của Vương, ba Ninh Thái Nghi cũng không phải đối thủ của anh.

"Nhưng... mình xinh đẹp như vậy mà Vương thật sự không có ý gì sao?" "Là sao, chẳng lẽ mình không đủ xinh đẹp ư?" Ninh Thái Nghi trong lòng hụt hẫng, bắt đầu nghi ngờ mị lực của mình.

Chỉ nghe thấy trong phòng Vương, truyền ra một giọng nói thiếu kiên nhẫn: "Mau đi ngủ đi!" "Vâng vâng vâng." Ninh Thái Nghi đỏ mặt, lủi thủi tùy tiện tìm một phòng đi vào.

Trong phòng Vương, anh đang cầm điện thoại, suy nghĩ.

"Trương Văn... chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi sao?" Anh biết, Trương gia đã chuẩn bị cho Viêm Đế Mộ này bao lâu rồi.

Từ khi Vương còn ở trong mộ Tống Anh Tông, Trương gia đã bắt đầu chuẩn bị cho hành động lần này.

Nhưng... trong chuyến Viêm Đế Mộ lần này, Trương gia có địa vị siêu nhiên trên giang hồ, đã tổn thất sáu người.

Tổng cộng có tám người đi, trong đó có một Phát Khâu Thiên Quan được mời đến.

Không những tổn thất nặng nề, mà còn không thu được thứ gì có giá trị.

Như vậy... tình huống hiện tại của Trương Văn có thể quả thực không tốt lắm.

Dù sao thì năm lão tiền bối đức cao vọng trọng, đạo hạnh thâm sâu đều đã bỏ mạng trong đó, vậy mà Trương Văn, một tân binh chưa trải sự đời lại an toàn sống sót trở về.

Nếu nói trong đó không có gì mờ ám, thì anh không tin.

Lúc này, ở khu vực Đông Bắc, trong một trang viên khá cổ kính.

Một lão già còng lưng chống gậy, mặc bộ trang phục chính tông, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ uy nghiêm.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, lão già này và Trương Lão Gia Tử, lại có vài phần giống nhau.

Lão tộc trưởng ngồi trên ghế chủ tọa ở đại sảnh, hai bên là một hàng trung niên nhân.

Bố cục trong đại sảnh, lại giống hệt bố cục trong Trương gia đại viện.

Ông ta gõ gậy xuống sàn nhà, phát ra một tiếng nói già nua.

"Giải thích rõ ràng đi, nếu không... cháu nên biết hậu quả rồi đấy." Nói rồi, ông ta nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi Trương Văn phát ngôn.

Trương Văn cúi đầu, quỳ gối giữa đại sảnh.

Sau lưng cô ta đứng hai người đàn ông da đen sạm, bất động, như những binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Giọng Trương Văn, hơi mệt mỏi.

Chương 86

"Cháu không có gì để nói cả, những gì cần nói cháu đều đã nói rồi." "Viêm Đế Mộ tổng cộng có năm tầng, khi cháu ở tầng thứ tư thì mặt đất đột nhiên nứt ra, cháu sợ chết nên đã rời đi trước." "Còn về Trương Lão Lục... có lẽ đang trên đường về." Lão tộc trưởng hừ lạnh một tiếng, "Năm ngày sau, nếu tôi không thấy Trương Lão Lục, thì cháu phải chịu trách nhiệm!" "Đưa nó xuống giam!" Hai người đàn ông sau lưng Trương Văn, trực tiếp kẹp cô ta lại, áp giải Trương Văn đi ra khỏi đại sảnh.

Thấy Trương Văn đi xa, lão tộc trưởng lại nói: "Cô thấy sao?" Một bà già mập mạp nói với giọng điệu âm dương quái khí: "Ai mà biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ, Phát Khâu Thiên Quan không về, năm lão già lăn lộn mấy chục năm cũng không về, vậy mà cái con bé vắt mũi chưa sạch lại về được!" "Nếu nói trong đó không có gì mờ ám... thì quỷ mới tin!" Một người đàn ông trung niên khác sốt ruột, mái tóc ngắn gọn gàng hất ngược ra sau, cả người như một con đại bàng.

"Vớ vẩn, Trương Văn về mà có mờ ám, vậy nếu con trai Trương Lâm của bà trở về, chẳng phải cũng có mờ ám sao?" Người nói, chính là cha của Trương Văn, Trương Vân Long!

Vừa nãy anh ta không lên tiếng bào chữa cho Trương Văn, vì trong tình huống đó, lên tiếng chỉ tổ phản tác dụng.

Chuyện này không thể vội, dù sao thì khi chưa có chứng cứ, Trương Văn tuyệt đối an toàn.

Một người đàn ông khá tinh minh.

"..." Người phụ nữ mập mạp á khẩu, sau đó tức giận không nói gì

nữa.

Trưởng tộc Trương gia lại dùng gậy gõ xuống sàn nhà, "Được rồi, chuyện này vài ngày nữa tính, giải tán." Đi trên đường, Trương Vân Long thần sắc ngưng trọng, trực tiếp đi vào căn phòng vốn thuộc về Trương Vãn.

Anh ta không ngừng tìm kiếm, cuối cùng trong ngăn kéo tìm thấy một chiếc điện thoại.

Trương Vân Long hít sâu một hơi, bật sáng màn hình điện thoại.

Chỉ thấy chính giữa màn hình, hiển nhiên có một cuộc gọi nhỡ.

"Đại ca Vương?" "Người đó tên Vương?" Trong lòng Trương Vân Long, lập tức dâng lên một dự cảm không lành.

Suy tư một lát, liền nhấn nút gọi lại.

"Đồ...

đồ...

đồ..." "Không ai nghe máy." Trương Vân Long đặt điện thoại xuống, lẳng lặng ngồi trên giường Trương Vãn, xem xét mọi thứ xung quanh.

Sau đó, anh ta mang theo điện thoại của Trương Vãn rời đi.

"Nếu Tiểu Vãn thật sự có liên quan đến việc hãm hại Trương Lão Lục..." Trương Vân Long không nói tiếp, nuốt một ngụm nước bọt, một người đàn ông kiên nghị như Trương Vân Long, sau khi nghe đến gia quy Trương gia cũng không nhịn được nuốt nước bọt, dường như cực kỳ sợ hãi.

Anh ta lấy điện thoại của mình ra, gọi một số điện thoại.

"Alo Trương ca, có thời gian gọi điện cho tiểu đệ tôi rồi sao, dạo này anh thế nào, có khỏe không?" Trương Vân Long không có tâm trí

khách sáo.

“Giúp tôi điều tra một người, tên là Vương, là đàn ông.” Nói rồi, anh ta cúp điện thoại, đi sâu vào hành lang.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Ninh Thái Nghi còn chưa thức dậy, Vương đã ra ngoài.

Anh đã hẹn cùng Trương Phàm Phàm đến Trương gia đại viện.

Trương Lão Gia Tử ngồi trong sân, đối diện là Trương Phàm Phàm và Vương.

Trên bàn đá có một nồi đất, bên trong đang nấu lẩu rau và thịt sôi sục, ba người đang thong thả ăn lẩu.

Vương suy nghĩ một chút, hỏi: “Trương lão gia tử, ông có biết về một mạch Phát Khâu Thiên Quan không?” Trương Lão Gia Tử không vội không vàng uống một ngụm rượu trắng, “Biết chứ, sao vậy?” “Ông kể cho cháu nghe về chuyện liên quan đến mạch Phát Khâu Thiên Quan đi.” Trương Lão Gia Tử chìm vào hồi ức, từ từ kể: “Tôi và truyền nhân cuối cùng của mạch Phát Khâu Thiên Quan có chút duyên phận.” “Khoảng tám mươi năm trước, tôi gặp một người cùng tuổi với mình, cũng buồn cười, hai chúng tôi gặp nhau trong mộ.” “Sau đó hai người thấy đối phương đều có chút bản lĩnh thật, bèn nảy sinh ý kết giao, cũng từng cùng nhau hạ mộ vài lần.” “Cuối cùng... tôi bị trục xuất khỏi Trương gia, cũng không còn liên hệ với ông ấy nữa.” Vương dừng tay, “Chuyện ông rời khỏi Trương gia cũng có liên quan đến ông ấy sao?” Trương Lão Gia Tử thở dài, gật đầu.

“Có chút liên quan, chuyện giữa tôi và mẹ Phàm Phàm lúc đó không nhiều người biết, ông ấy là một trong số đó.” “Nhưng rốt cuộc ai đã tiết lộ bí mật tôi không thể điều tra ra, đúng lúc đó tôi cũng mệt mỏi rồi, nên dứt khoát không liên hệ nữa.” Vương suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Mấy ngày trước cháu có biết một tin tức, truyền nhân

của mạch Phát Khâu Thiên Quan đã chết rồi, nghe có kỳ lạ không?" Trương Lão Gia Tử đột nhiên ngẩng đầu, trợn mắt kinh ngạc nói: "Chết rồi sao?" Nhìn ánh mắt không hiểu của Vương và Trương Phàm Phàm, Trương Lão Gia Tử bình phục tâm tình, nói: "Không thể nào, sao lại chết được chứ." "Chết?" Trương Phàm Phàm gắp một miếng thịt cho Vương, nói: "Chuyện này em hình như cũng biết chút ít, nghe nói ông lão sư phụ đó trước khi lâm chung đã nói một quẻ cho đồ đệ, sau đó thì ông ấy chết." Trương Lão Gia Tử càng kinh ngạc: "Có đồ đệ sao?" Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau, rồi nhìn Trương Lão Gia Tử. [Tên: Trương Lão Gia Tử] [Nội tâm: Sao lại có đồ đệ chứ, chẳng phải ông ta từng nói với mình mạch Thiên Quan không thể nhận đồ đệ, đã là đời cuối cùng rồi sao?] "Lão gia tử, có chuyện gì bên trong sao?" Trương Lão Gia Tử thần sắc bất định.

"Có vài chuyện, ông ấy từng nói với tôi mạch Thiên Quan mà nhận đồ đệ thì sẽ gặp kiếp nạn." "Truyền thừa của mạch Phát Khâu Thiên Quan thường là do người khác vô tình có được, rất hiếm khi chủ động nhận đồ đệ." Trương Lão Gia Tử từ từ thở dài một hơi, thong thả nói: "Có vẻ cũng đã xảy ra biến cố, ông ấy bất đắc dĩ mới phải nhận đồ đệ." Vương gật đầu, không nói gì nữa.

Đợi khi về rồi, anh sẽ hỏi kỹ Ninh Thái Nghi, có lẽ có thể biết thêm nhiều thông tin về Trương Qua Tử.

Sau đó, Vương và Trương Phàm Phàm cùng Trương Lão Gia Tử ăn xong bữa lẩu, nói về những chuyện trong Viêm Đế Mộ.

Nghe Trương Lão Gia Tử một trận tâm huyết dâng trào, chỉ muốn được hạ mộ đi xem.

Khi trời về tối, Vương cáo biệt rời đi.

Vì Vương Bàn Tử đã gọi điện thoại, nói thi thể Bạch Trạch đã được xử lý xong, muốn giao cho anh.

Vương về đến nhà, không lâu sau, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

"Mở cửa, tôi, Vương Khải Toàn!" Ninh Thái Nghi chủ động chạy ra mở cửa, "Mau vào đi." Cô ta một tay nhận lấy chiếc thùng lớn đựng thi thể Bạch Trạch, đi vào nhà bếp.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng này tấm tắc khen ngợi, "Cũng được đấy anh em, cô bé này cũng bị anh lừa rồi à?" Vương lắc đầu.

"Cô ấy cứ đòi nhận tôi làm sư phụ." Vương Bàn Tử vẻ mặt gian xảo ngồi xuống, sau một hồi loanh quanh, cuối cùng cũng vào việc chính.

"Cái xác Bạch Trạch đó, tôi đã tách da, xương và thịt ra riêng rồi." Vương Bàn Tử do dự một chút, nói: "...Tôi tìm thấy một đốt ngón tay bên trong bụng nó." "Trên đốt ngón tay đó có một chiếc nhẫn, đưa cho anh xem nhé?" Vương lập tức bị lời nói của Vương Bàn Tử khơi gợi hứng thú, "Nhanh lên, chiếc nhẫn đâu?" Vương Bàn Tử từ trong túi móc ra một chiếc nhẫn vàng khá cũ kỹ, đưa cho Vương.

"Đây này." [Tên: Nhẫn vàng] [Niên đại: Bốn nghìn ba trăm năm] [Mô tả: Chiếc nhẫn có lịch sử lâu đời, vào thời đó là một món đồ thủ công mỹ nghệ thượng thừa, chỉ những người có thân phận tôn quý nhất mới có thể sở hữu.] "Bốn nghìn ba trăm năm...

Đó là niên đại của Tam Hoàng." "Thân phận tôn quý nhất..." "Tam Hoàng Ngũ Đế, là ai đây?" Vương nghi hoặc, từ chiếc nhẫn không thể nhìn ra thêm thông tin gì, duy nhất có ích là bốn chữ "thân phận tôn quý".

Vương thu lại chiếc nhẫn, vốn định giữ Vương Bàn Tử lại ăn tối, nhưng Vương Bàn Tử có việc gấp, không ở lại lâu đã rời đi.

Vương đi vào nhà bếp.

Chỉ thấy trong một chiếc thùng gỗ lớn đựng ba chiếc hộp xách tay

màu bạc.

Chiếc hộp xách tay thứ nhất đựng lông da Bạch Trạch.

Chiếc thứ hai đựng xương Bạch Trạch, chiếc cuối cùng đựng thịt Bạch Trạch đã được sấy khô. [Tên: Lông da Bạch Trạch] [Mô tả: Lông da Bạch Trạch có công hiệu tránh họa trừ tà, sẽ mang lại phúc trạch.] [Tên: Xương Bạch Trạch] [Mô tả: Trong xương Bạch Trạch có tủy Bạch Trạch, có thể chiết xuất thần tính Bạch Trạch, có thể tăng cường lực lượng huyết mạch Bạch Trạch.] [Tên: Huyết nhục Bạch Trạch] [Mô tả: Huyết nhục Bạch Trạch đã được sấy khô, nhưng nghiền thành bột có thể chiết xuất tinh hoa huyết nhục, sau khi dùng sẽ có được huyết mạch Bạch Trạch.] Vương mắt sáng lên, quả nhiên, mang thi thể này về là lựa chọn chính xác!

"Huyết mạch Bạch Trạch... lại có hiệu quả gì đây." Bạch Trạch là con Bạch Trạch duy nhất dưới thiên hạ, cũng có nghĩa là, nếu Vương thành công có được huyết mạch Bạch Trạch...

Thì anh sẽ là người đầu tiên và duy nhất sở hữu huyết mạch Bạch Trạch sau mấy nghìn năm!

Anh lập tức hành động, trọn một ngày sau, cuối cùng cũng chiết xuất được tủy trong xương, và tinh hoa huyết nhục Bạch Trạch.

Trước mắt anh, có một bát canh bốc hơi nóng hổi.

Chương 87

[Tên: Tinh hoa Bạch Trạch] [Mô tả: Sau khi dùng, sẽ có được lực lượng Bạch Trạch hoàn chỉnh.] Vương không chút do dự, trực tiếp ngẩng đầu, uống cạn một hơi!

"Ực, ực..." Vài giây sau, một bát canh nóng hổi được Vương uống vào bụng.

"Không có biến hóa gì." Vương nghi hoặc sờ sờ cơ thể mình.

"Chẳng lẽ có bước nào đó xảy ra vấn đề rồi sao?" Đột nhiên!

Một cảm giác nóng bỏng cuồn cuộn từ sâu bên trong cơ thể Vương trào ra, dũng mãnh tràn về tứ chi bách hài!

Anh chỉ cảm thấy máu mình như muốn sôi trào, bề mặt da thịt đỏ bừng, như thể vừa được vớt ra từ lò lửa.

"Tinh hoa Bạch Trạch... quả nhiên bá đạo!" Không hổ là tinh hoa của thần thú, mặc dù sau mấy nghìn năm thần tính trên người đã mất đi phần lớn, nhưng khi Vương nuốt vào bụng, anh vẫn cảm nhận được cảm giác nóng rực truyền ra từ sâu trong huyết mạch!

Toàn bộ quá trình kéo dài khoảng nửa tiếng.

Cuối cùng, Vương đã thích ứng với nhiệt độ đó, máu trong cơ thể cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Anh đột nhiên mở mắt, chỉ thấy đôi mắt đen láy vẫn bình tĩnh như nước, nhưng sâu trong đáy mắt lại có những đốm sáng trắng lấp lánh.

Ngoài ra, không còn biến hóa nào khác.

Anh đi đến trước gương, nhìn vào thông tin của mình. [Tên: Vương] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, huyết

mạch Bạch Trạch] [Năng lực: Hoàng Kim Nhị Chỉ, Quan Long Mạch, Phong Thủy Cấm Thuật, Quải Đôn Tử, Thính Thanh Biện Vị, Thính Thanh Khiêu Tỏa, Văn Tự Quyết, Huyễn Đồng, Phong Thủy Thập Lục Kỳ Thuật Toàn, Cổ Võ Thuật, Tam Đỉnh Chi Lực, Thiên Quan Chúc Phúc, Quan Diện Thuật...] [Nội tâm: Mình đã chiết xuất được nhiều kỹ năng thế này từ bao giờ vậy.] Vương nghi hoặc, một số kỹ năng anh không thường dùng, ví dụ như Huyễn Đồng chiết xuất từ Huyết Hầu Tử, Quải Đôn Tử chiết xuất từ Hoắc Đan.

Mặc dù Huyễn Đồng là một kỹ năng vô cùng thần dị, nhưng Vương vẫn luôn không có cơ hội sử dụng.

Đó là một con át chủ bài còn giữ trong tay.

Sau đó, anh lại xem kỹ mô tả của huyết mạch Bạch Trạch. [Huyết mạch Bạch Trạch: Biết tên, hình dạng và pháp thuật xua đuổi tất cả quỷ quái trong thiên hạ, khiến người gặp hung hóa cát.] Vương sắc mặt dần kỳ quái.

Có kỹ năng Thiên Quan Chúc Phúc giúp tăng khí vận, bây giờ huyết mạch Bạch Trạch lại cho thêm thuộc tính "gặp hung hóa cát".

"Vừa hay thử xem, xem giá trị khí vận hiện tại của mình có thể đạt đến trình độ nào." Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy Ninh Thái Nghi đuổi theo, cười hì hì nói: "Sư phụ đi đâu vậy, có thể đưa em theo với không?" Lúc này, Ninh Thái Nghi đang mặc chiếc váy siêu ngắn mà Trương Phàm Phàm mua cho cô ta, còn bộ quần áo cũ thì đã được giặt sạch và phơi trên ban công.

Vương liếc mắt một cái, "Em không thể dọn dẹp quần áo trên ban công sao?" "Đồ lót phơi ở đó, trong nhà có người, em không thấy có chút không hay sao?" Ninh Thái Nghi đỏ mặt, lủi thủi đem vào phòng.

Cô ta vẫn luôn sống cùng sư phụ, căn bản chưa từng nghĩ đến những chuyện này.

Sau đó, Ninh Thái Nghi mới thẹn thùng đi ra, "Sư phụ, giờ có thể đưa em ra ngoài được chưa?" Vương định từ chối, dù sao Ninh Thái Nghi có đi theo cũng chẳng có tác dụng gì, thà cứ để cô ta ở nhà.

Đột nhiên, Vương như nghĩ ra điều gì đó, cười nói: "Được thôi, vậy đi theo tôi đi." Ninh Thái Nghi hưng phấn đi theo sau Vương, hai người đi đến một trạm xổ số.

Vương chỉ vào những tấm vé cào mười tệ trong tủ kính, nói: "Chọn vài tấm đi." Ninh Thái Nghi nhìn một lượt, "Tấm này, tấm này, có cả tấm này." Cô ta tổng cộng chọn năm tấm vé cào, quay đầu nhìn Vương, "Rồi sao nữa, em phải cào à?" "Sư phụ, những chuyện khác em không dám nói, nhưng về phương diện vận khí này, em chưa từng thấy ai có vận khí tốt hơn em đâu!" Ninh Thái Nghi đắc ý, trực tiếp cào mở một tấm.

Ánh mắt cô ta từ thận trọng dần trở nên táo bạo, Ninh Thái Nghi đưa tấm vé cào cho Vương xem.

"Thế nào, em lợi hại chứ?" "Vừa trúng năm mươi rồi!" Sau đó, Ninh Thái Nghi lại cào mở một tấm nữa.

"Một trăm!" Tấm thứ ba, tấm thứ tư, tấm thứ năm.

Tổng cộng cào năm tấm, trúng bốn trăm năm mươi tệ!

Ông chủ cũng ngớ người ra, bất đắc dĩ đổi giải thưởng cho Ninh Thái Nghi, "Cô bé này tay đỏ thật đấy!" Xung quanh có mấy con bạc vô cùng ghen tị.

"Mỹ nữ, cô chọn cho tôi vài tấm vé cào tôi trả tiền được không?" "Đừng nghe ông ta, chọn cho tôi vài tấm, trúng thưởng rồi chúng ta chia đôi!" Ninh Thái Nghi mỹ mãn nhìn Vương, "Thế nào sư phụ, em cũng có chút tác dụng đúng không?" Vương không nói gì, đang tính toán một số chuyện.

Sở dĩ anh đưa Ninh Thái Nghi ra ngoài, là để kiểm tra xem khí vận mà Thiên Quan Chúc Phúc đơn thuần tăng lên, và khí vận mà huyết mạch Bạch Trạch tăng lên, rốt cuộc chênh lệch bao nhiêu.

Dù sao thì Vương và Ninh Thái Nghi đều có kỹ năng Thiên Quan Chúc Phúc.

Chỉ thấy Vương lại muốn năm tấm vé cào nữa.

"Sư phụ, để em làm đi, đảm bảo sẽ kiếm được bộn tiền!" Vương cười không nói, cào mở tấm vé cào đầu tiên.

Một tấm trúng một trăm tệ.

Ninh Thái Nghi ngạc nhiên nhìn Vương, "Được đó sư phụ, hôm nay vận may không tệ!" Vương cười nói: "Mới thế thôi mà." Lại cào mở tấm thứ hai, lại một tấm trúng một trăm tệ nữa!

Lần này, những người xung quanh cũng không bình tĩnh nữa, đặc biệt là ông chủ trạm xổ số.

"Này cậu bé, tất cả những giải thưởng trong này tôi sắp rút hết rồi, ai còn mua vé cào nữa chứ?" Vương liếc nhìn ông chủ, sau đó lại cúi đầu cào mở tấm vé cào thứ ba, "Đừng vội thế ông chủ, mới thế thôi mà." Anh đưa tấm vé cào thứ ba cho ông chủ.

"Một tấm trúng một nghìn." Sau đó, Vương lại cào mở tấm thứ tư và tấm thứ năm.

Ninh Thái Nghi sắc mặt dần trở nên không thể tin được, đột nhiên ngẩng đầu kinh hô: "Không thể nào sư phụ, ngay cả vận khí của anh cũng tốt như vậy sao?!" Xung quanh có mấy con bạc tò mò xúm lại, sau khi nhìn số tiền trên vé cào, không nhịn được lùi lại hai bước, trợn tròn mắt.

"Đúng là tà môn, một tấm trúng một vạn, một tấm khác trúng mười vạn?!" Hai tấm vé cào trong tay Vương, tổng cộng trúng mười

một vạn!

Cộng thêm ba tấm trước đó.

Tổng cộng mười một vạn một nghìn hai trăm tệ!

Vương tùy tay mua năm tấm vé cào.

Trúng 111.200 tệ!

Không chỉ Ninh Thái Nghi, tất cả mọi người trong tiệm vé số đều sững sờ.

Chỉ thấy người mua vé số trúng giải đặc biệt, mà người mua vé số trúng giải đặc biệt cũng rất hiếm.

Có người chơi vé số mấy năm rồi mà chưa thấy ai trúng vé số năm chữ số.

Nhưng một người đàn ông đẹp trai kinh thiên động địa, tùy tiện mua năm tờ vé cào, tổng cộng lại trúng sáu chữ số?!

"Trời ơi, thế giới này điên rồi, tôi cũng sắp điên theo!" "Ông chủ, lấy cho tôi một nghìn tệ, đúng vậy, loại vừa rồi anh ta mua ấy!" "Tránh ra, ông chủ, số vé cào còn lại tôi bao hết!" Trong một khoảnh khắc, tâm trạng của những người chơi vé số trong tiệm đều cực kỳ phấn khích, ngửi thấy mùi tiền.

Ông chủ dở khóc dở cười đổi 111.200 tệ cho Vương, giờ ông ta chỉ muốn đóng cửa tiệm.

Vương và Ninh Thái Nghi âm thầm rời khỏi đó.

Từ hôm đó trở đi, không biết từ miệng ai mà tin tức lan ra, rằng một người tùy tiện mua vé cào đã trúng mười vạn tệ!

Cả Tương Thành bùng lên một làn sóng mua vé cào.

Chương 88

Đương nhiên, Vương, người đã gây ra tất cả, không hề bận tâm những chuyện này.

Anh vốn không thiếu tiền, mười vạn tệ trong mắt anh cũng chỉ là hạt cát giữa sa mạc mà thôi.

Ánh mắt Ninh Thái Nghi nhìn Vương càng lúc càng thận trọng.

Cô càng ngày càng không hiểu vị sư phụ này, ban đầu chỉ nghĩ anh là một "người bình thường" có ngoại hình và vóc dáng hoàn hảo, đạo hạnh sâu xa.

Nhưng ai ngờ, Vương ngay cả vận may cũng tốt đến thế!

Ninh Thái Nghi theo sát phía sau Vương, chần chừ một lát rồi hỏi: "Sư phụ, mua vé cào có bí quyết gì không ạ, người có thể truyền thụ cho em được không?" Vương nhàn nhạt nói: "Có cái quái gì mà bí quyết, tùy tiện mua thôi." Ninh Thái Nghi bỗng nghẹn lời, chỉ cảm thấy bị đả kích.

Ngay cả vận may mà cô tự hào nhất cũng bị Vương nghiền ép một cách tàn nhẫn.

Thiên Quan, em còn là Thiên Quan sao?

Bây giờ Vương cũng không phản đối việc Ninh Thái Nghi gọi mình là sư phụ nữa, dù sao trong lòng Vương, anh chỉ coi Ninh Thái Nghi như một nha hoàn.

Mọi việc bẩn thỉu, mệt mỏi đều do Ninh Thái Nghi làm, Vương thì ung dung, cũng không vội vàng đuổi Ninh Thái Nghi đi.

Còn về việc Trương Miễn nợ Ninh Thái Nghi một trăm vạn tệ, Vương lấy điện thoại ra.

Vừa hay anh cũng đã mấy ngày không liên lạc với Trương Miễn, lần trước gọi không được, bây giờ Trương Miễn cũng không gọi lại cho anh.

"Đô, đô, đô." Mắt Vương sáng lên, lần này điện thoại đã kết nối.

Chỉ nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam mệt mỏi: "Vương à." Vương im lặng vài giây, sau đó đáp: "Không sai, là ông à?" "Tôi là bố của Trương Miễn, Trương Vân Long." Vương không khỏi nhíu mày, điện thoại của Trương Miễn, lại là bố cậu ta bắt máy?

Trương Miễn lại đi đâu rồi, có phải liên quan đến mấy ngày không nghe điện thoại không.

"Trương Miễn đâu rồi?" Trương Vân Long thở dài: "Một lời khó nói hết, cậu sắp xếp thời gian gặp mặt đi, chuyện này hơi phức tạp." "Được." Hai người cứ thế cúp điện thoại, không nói thêm gì.

Ninh Thái Nghi tò mò lại gần: "Sư phụ, sao rồi, tiền lúc nào thì lấy được ạ?" Chỉ thấy Vương thần sắc ngưng trọng: "Trương Miễn... chắc là xảy ra chuyện rồi." Ninh Thái Nghi đột nhiên không biết phải nói gì, cũng im lặng.

Hai người cứ thế đi dọc theo vỉa hè, trong đầu Vương, suy nghĩ không ngừng cuộn trào.

Vương và Trương Miễn quen nhau chưa lâu, nhưng cả hai đều tin tưởng đối phương, thuộc loại tình bạn sinh tử.

Trương Miễn giúp Vương che giấu chuyện của Trương Phàm Phàm, Vương cũng giúp Trương Miễn sống sót một lần.

Ai ngờ, sau khi sống sót trở về Trương gia lại gặp bất trắc.

Vương châm một điếu thuốc hút một hơi: "Trương gia... vừa muốn ngăn cản tôi và Trương Phàm Phàm, lại vừa muốn hãm hại tiểu đệ Trương Miễn của tôi." "Gan thật lớn." Vương dập tắt đầu thuốc,

quay người đi về phía khu nhà lớn của Trương gia.

"Đại nha hoàn, em về nhà trước đi, anh có chút chuyện cần giải quyết." Ninh Thái Nghi ngây người tại chỗ, "À" một tiếng, ánh mắt mơ màng nhìn về phía Vương, trong đầu không biết đang nghĩ gì.

Vừa vào cửa, Vương đã nói thẳng: "Trương lão gia tử, ông có thể cho cháu biết tình hình hiện tại của Trương gia chính không?" Trương lão gia tử nhướn mày, hai tay đặt lên cây gậy, nghi hoặc hỏi: "Cháu hỏi làm gì?" Vương cười: "Có chuyện cần, nên mới hỏi ạ." Trương lão gia tử im lặng, cuối cùng từ từ nói: "Thật ra tôi rời khỏi Trương gia cũng đã hơn hai mươi năm rồi, hai mươi năm đó Trương gia đã xảy ra biến cố gì, tôi thực sự không biết." "Nhưng..." "Tôi có thể kể cho cháu những gì đã xảy ra hai mươi năm trước." Trương lão gia tử trầm tư, như thể mở ra chiếc hộp ký ức: "Năm đó tôi là người có hy vọng nhất trong tộc trở thành tộc trưởng, sau đó tôi gặp mẹ của Phàm Phàm." "Đương nhiên, tôi biết tổ huấn của Trương gia, ngay cả khi kết hôn với mẹ của Phàm Phàm cũng không nói với mấy người." "Một vị tộc trưởng tương lai đường đường, ngày đại hôn lại chỉ có năm người tham gia." Trương lão gia tử tự giễu cười, sau đó tiếp tục: "Có em trai tôi, một vị Phát Khâu Thiên Quan tiền nhiệm, bố mẹ của mẹ Phàm Phàm, cộng thêm người bạn thân nhất của mẹ Phàm Phàm." "Tổng cộng là năm người." "Bây giờ Thiên Quan đã đi, sau khi mẹ Phàm Phàm mất, hai ông bà lão kia không chịu nổi đả kích cũng mất, còn bạn của bà ấy... cũng bặt vô âm tín từ lâu. " "Chỉ còn lại em trai tôi ở chính gia, thật không biết bây giờ nó thế nào rồi, sống có tốt không." "Em trai?" Vương nghe vậy, tuy cảm thấy không tiện lắm nhưng vẫn hỏi: "Trương lão gia tử, ông có nghi ngờ ai đã tiết lộ chuyện của ông và mẹ Phàm Phàm không?" Trương lão gia tử từ từ lắc đầu: "Không cần bận tâm ai đã tiết lộ, dù sao những người đó bây giờ cũng không còn liên lạc với tôi nữa." "Còn về chuyện tôi quay lại

chính gia.

Quay lại được thì tốt, không quay lại được thì tôi sống ở đây cũng khá ổn." "Phàm Phàm cũng có cháu chăm sóc, tôi cũng có thể yên tâm phần nào, việc trở lại chính gia...

đối với tôi không còn quan trọng đến thế nữa." Vương im lặng, dường như trong cuộc đại biến của Trương gia hai mươi năm trước, anh ngửi thấy mùi âm mưu.

Sau đó, anh ở lại nhà Trương lão gia tử ăn tối, rồi quay về nhà mình.

Sau khi do dự mãi, anh lại một lần nữa gọi số điện thoại của Trương Miễn.

"Alo?" "Trương Miễn đâu rồi?" Trương Vân Long im lặng, sau đó mệt mỏi nói: "Tối nay chín giờ, hẹn ở quán lẩu của Bàn Tử mà cậu thường đến đi, khi đó tôi sẽ nói rõ hơn." "Được." Nói xong, hai người cúp điện thoại.

"Xem ra Trương Vân Long cũng có vài phần bản lĩnh thật, vậy mà ngay cả quán lẩu của Bàn Tử mà tôi thường đến cậu ta cũng điều tra ra được." "Trương Miễn chắc chắn sẽ không nói chuyện của tôi, vậy nên..." "Từ khi Trương Miễn về nhà đến nay mới có ba ngày, ba ngày có thể chỉ dựa vào một cái tên mà điều tra ra tôi sao?" Vương đi trên đường, nhìn những người đi đường với đủ loại vẻ mặt, trong đầu anh suy nghĩ ngổn ngang.

Anh không về nhà mà đi thẳng đến quán lẩu của Bàn Tử.

Lúc này là hơn ba giờ chiều, quán lẩu khá vắng.

Đương nhiên, dù vắng vẻ nhưng trong sảnh vẫn rải rác mười mấy bàn có khách ngồi.

Bàn Tử vừa nhìn thấy Vương, mắt sáng lên, dang rộng hai tay

chạy về phía Vương.

"Không phải Vương ca đây sao, hôm nay lại có thời gian đến chỗ tôi à?" Vương cười mắng một tiếng: "Sau này cứ làm ra vẻ như vậy nữa đi, làm ăn mà lại để người khác nghĩ mình ngốc sao?" Bàn Tử không cười nữa, liếc nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tôi không phải đang diễn thôi sao, cậu phải hiểu cho tôi chứ." "...Hôm nay cậu hẹn ai rồi à?" Vương nhướn mày: "Cậu biết à?" Bàn Tử thần thần bí bí nói: "Vừa rồi có người gọi điện cho tôi, đặt chỗ chín giờ tối nay, dặn tôi giữ một phòng riêng, có hỏi tên cậu." Vương chợt hiểu ra, chắc là chuyện Trương Vân Long làm.

Bàn Tử rất trọng nghĩa khí, nghĩa bạc vân thiên nói: "Anh em, có gặp phiền phức gì không, cứ nói tôi, tôi nhất định sẽ giúp." Vương cười lắc đầu: "Cảm ơn cậu." Nói xong, anh đi lên lầu: "Đợi người, cho tôi phòng Thiên Tự số 21." Đột nhiên Bàn Tử đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: "Gần đây có tin tức gì về Vệ Chiêu không?" "Không có." Bàn Tử gãi gãi đầu, trong lòng bắt đầu có chút lo lắng, trầm giọng nói: "Chắc là xảy ra chuyện rồi, từ lần hai người đó đi xong tôi không gặp lại nữa, liên lạc cũng không được, cứ như người bốc hơi vậy." Vương vỗ vỗ vai cậu ta: "Đừng lo lắng, chuyện này tôi sẽ giải quyết." Anh biết Vệ Chiêu đã trúng thi độc, bây giờ đã lâu rồi, nhất định phải nhanh chóng tìm cách giải quyết thi độc.

Lần trước anh cứ tưởng Mạc Kim Tam Nhân Tổ tiến vào Viêm Đế Mộ là vì Mộc Trần Châu.

Nhưng sau này mới phát hiện hoàn toàn không phải, trong Viêm Đế Mộ cũng căn bản không có tin tức về Mộc Trần Châu.

Chuyện của Vệ Chiêu... nhất định phải có lịch trình, phải tranh thủ thời gian.

Tâm trạng của Vương không khỏi trầm trọng thêm vài phần.

Chẳng mấy chốc, thời gian đã điểm tám giờ năm mươi.

Lúc này, gạt tàn trên bàn đã chật cứng đầu thuốc.

Cuối cùng, khi gần chín giờ, cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra.

Đối diện bước vào một người đàn ông trung niên lưng thẳng tắp, tóc ngắn gọn gàng vuốt ngược ra sau, giữa hai hàng lông mày toát ra một luồng khí tức sắc sảo và điềm tĩnh.

Ông ta trực tiếp đưa tay về phía Vương, không kiêu ngạo cũng không tự ti nói: "Chào cậu." [Tên: Trương Vân Long] [Thân phận: Chủ tịch công ty TNHH Vân Long] [Năng lực: Kỹ năng giết người của quân lữ] [Nội tâm: Đây là Vương ca của tiểu Miễn sao?

Nhìn cứ như công tử bột ấy, loại người này sao có thể làm đại ca của tiểu Miễn được?] Vương cười nắm lấy tay ông ta.

Lập tức, Trương Vân Long bên ngoài khách khí mỉm cười, nhưng tay lại đột nhiên dùng sức.

Thần sắc Vương không thay đổi, còn dùng sức hơn để bóp, sau đó mới buông tay ra.

Anh sợ dùng hết sức sẽ bóp nát tay Trương Vân Long.

Dù sao anh cũng có lực ba đỉnh, căn bản không phải người thường có thể chống lại, Trương Vân Long từng là lính cũng không được.

Chương 89

Đương nhiên, bên tai anh cũng vang lên một âm thanh nhắc nhở: "Phát hiện năng lực: Kỹ năng giết người của quân lữ, có muốn trích xuất không?" "Xác nhận!" Hiện tại Vương không chỉ có cổ võ thuật, mà còn có kỹ năng giết người của quân lữ.

Anh càng ngày càng đi xa trên con đường trở thành cường giả.

Vào khoảnh khắc Vương đột nhiên dùng sức, Trương Vân Long chỉ cảm thấy xương cốt mình như muốn vỡ ra.

Bề ngoài ông ta không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại đánh giá Vương cao hơn vài phần. [Tên: Trương Vân Long] [Nội tâm: Không tệ, tiểu tử này tuy nhìn không đáng tin, nhưng sức tay lại lớn kinh người, quả thật có vài phần bản lĩnh.] Ý thăm dò của Trương Vân Long lớn hơn nhiều so với khiêu khích, ông ta muốn biết Vương rốt cuộc có thực lực đến mức nào, có xứng đáng để con trai mình gọi là đại ca hay không.

Sự thật...

đã vượt xa dự liệu của ông ta.

Có màn dạo đầu như vậy, Trương Vân Long liền yên tâm, nói thẳng: "Tôi là người sảng khoái, không thích vòng vo." "Cậu biết tiểu Miễn đã làm gì không?" Vương gật đầu: "Hạ Đôn Tử." Trương Vân Long thở dài: "Đúng vậy, Trương gia chúng tôi đã mất năm vị tiền bối, một vị Phát Khâu Thiên Quan, và ba hậu bối." "Những người còn lại đều không trở về, chỉ có tiểu Miễn quay lại." "Gia chủ sao có thể không tức giận chứ, liền nhốt tiểu Miễn lại, nếu trong vòng một tuần mà không thấy những người còn lại trở về..." "Chắc chắn sẽ định tội tiểu Miễn." Giọng Trương Vân Long càng lúc càng trầm thấp, giống

như tâm trạng của ông ta, dần dần trở nên u ám.

Vương gật đầu, quả nhiên, mọi việc không khác dự liệu là bao.

Trương Miễn thật sự vì nguyên nhân này mà không gọi lại.

Nếu chỉ vì nguyên nhân này thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Trực tiếp sai đại nha hoàn của mình đến Trương gia một chuyến, chứng minh những lời Trương Miễn nói không sai là được rồi.

Tiện thể còn có thể đòi lại một trăm vạn tệ.

Sao lại không làm chứ?

Vương vừa định mở miệng nói, thì nghe Trương Vân Long tiếp tục: "...Ngay cả Phát Khâu Thiên Quan cũng mất mạng trong đó, cậu có biết thân phận của người đó tôn quý đến mức nào không?" "Trong giới của chúng tôi, Mạc Kim Giáo Úy đã là một phần mạnh mẽ của bọn đạo mộ tặc, còn Phát Khâu Thiên Quan, chính là người quản lý và thống trị Mạc Kim Giáo Úy." "Một mạch truyền thừa có thể tăng cường khí vận, dù đi đâu cũng được người kính trọng." "Ngay cả Thiên Quan cũng không trở về...

Trương gia chúng tôi tương đương với việc đứt đoạn một mạch truyền thừa, vậy thì đại họa sắp giáng xuống rồi!" Đại họa sắp giáng xuống?

Vương ngạc nhiên, chẳng lẽ bên trong còn có bí mật gì mà anh không biết sao?

Vương không nhịn được hỏi: "Đại họa sắp giáng xuống?" Trương Vân Long cũng biết mình đã thất thố, bình tĩnh lại nói: "Cậu có lẽ không rõ lắm, dù sao đó cũng là cách nói trong giới của tôi." "Trong giới vẫn luôn có một lời đồn đại như vậy, nếu đứt đoạn một mạch truyền thừa, sẽ phải gánh chịu tất cả âm nợ mà mạch đó đã tích lũy từ khi khai sơn lập phái." "Một mạch truyền thừa ít thì mấy chục năm,

nhiều thì mấy trăm, thậm chí hàng nghìn năm, tất cả âm nợ tích lũy trong khoảng thời gian đó sẽ đổ hết lên đầu Trương gia chúng tôi." Vương ngạc nhiên, lần đầu tiên nghe thấy cách nói này.

Vậy thì mạch truyền thừa Vu Cổ bị đứt đoạn chẳng phải...

Không đúng, còn sót lại một Vu Cổ lão tổ, và hiện tại cũng là nửa truyền nhân Địa Sư rồi, hẳn là chưa đứt đoạn truyền thừa.

Trương Vân Long càng lúc càng kích động, cầm lấy một chai rượu.

"Lần trước Thiên Quan đến Trương gia chúng tôi, gia chủ Trương gia đích thân ra ngoài nghênh đón, cái cảnh tượng đó đừng hỏi lớn đến mức nào." Ông ta nhìn chằm chằm vào Vương, thở dài nói: "Ai, tôi nói với cậu làm gì, dù sao cậu cũng không hiểu." Sắc mặt Vương dần trở nên kỳ lạ.

Trương Vân Long dù sao cũng là một chủ tịch, địa vị trong Trương gia hẳn cũng không thấp, nhưng... cái kiểu trước mặt mình mà lại ra sức ca ngợi đại nha hoàn của mình thế này, cảm giác hơi kỳ lạ.

Trương Vân Long lại hỏi: "Nói nhiều như vậy rồi tôi vẫn chưa hỏi tình hình của cậu, cậu làm nghề gì?" Vương im lặng: "Nghề của tôi... có lẽ là chủ nhà trọ." Quả thật, hiện tại Vương đúng là có thân phận chủ nhà trọ.

Ngoài ra, còn là nhà đầu tư dự án hàng không vũ trụ, sở hữu năm mươi phần trăm cổ phần của mười mấy công ty nằm trong top năm trăm thế giới, chủ nhân giải thưởng nghiên cứu khoa học Nobel, và một loạt các thân phận khác.

Trương Vân Long thần sắc phức tạp nhìn Vương: "Tôi không nói là không được, nhưng chỉ với thân phận chủ nhà trọ mà có thể làm đại

ca của tiểu Miễn thì e rằng hơi không đủ." "Chỉ riêng sản nghiệp của gia đình tôi đã đủ để mua cả một tiểu khu rồi." Trương Vân Long trầm mặc, căn bản không biết Trương Miễn nhìn trúng Vương ở điểm nào, chẳng lẽ vì Vương quá đẹp trai sao?

"Không đúng, tiểu Miễn không phải người phù phiếm như vậy." Vương đột nhiên cười, ngay lúc đó, chỉ thấy cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra.

Ninh Thái Nghi mày giãn mắt cười, ló đầu ở mép cửa, cười hì hì nói: "Sư phụ, em tìm thấy rồi!

Em ở nhà sắp chết đói rồi!" "Hả?

Thì ra có người sao?" Cứ thế, ánh mắt Trương Vân Long và Ninh Thái Nghi chạm vào nhau.

Ông ta chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mắt với vóc dáng đầy đặn dường như rất quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu đó.

Đột nhiên, một luồng điện xẹt qua toàn thân!

Mắt Trương Vân Long dần mở lớn, không thể tin được: "Thiên Quan?" "Cô ở đây?" Đột nhiên, ông ta nghe thấy cách xưng hô của Ninh Thái Nghi.

Trương Vân Long quay phắt đầu nhìn về phía Vương, cằm suýt rớt xuống đất, kinh ngạc nói: "Cô ấy gọi cậu là sư phụ?!" Vương thần sắc như thường, lắc đầu nói: "Tôi không phải sư phụ, cô ấy không xứng." Mắt Trương Vân Long chớp chớp, không biết phải nói gì.

Phát Khâu Thiên Quan nhận sư phụ, vậy mà lại không xứng.

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi đi đến bên cạnh Vương ngồi xuống, ngượng ngùng giải thích: "Mặc dù hiện tại em chỉ là một nha hoàn, nhưng em sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đồ đệ của người." Trương

Vân Long suýt chút nữa bật dậy khỏi ghế: "Nha hoàn?!" "Tôi uống say rồi sao, Thiên Quan lại trở thành nha hoàn của người khác?!" "Không đúng, nếu Thiên Quan là nha hoàn của cậu ta, vậy thì tiểu đệ tiểu Miễn nhà tôi... dường như cũng không tệ." Trương Vân Long chỉ cảm thấy nhận thức của mình bị chấn động cực lớn.

Ngay cả Phát Khâu Thiên Quan mà tộc trưởng cũng phải khách khí nghênh đón, lại trở thành một đại nha hoàn bên cạnh Vương.

Vậy thì thân phận của Vương, đáng sợ đến mức nào?

Trương Vân Long bình phục lại tâm trạng, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Vị huynh đệ này, nói thật với tôi đi, cậu rốt cuộc là ai?" Giọng điệu của ông ta càng lúc càng cung kính, Vương trong mắt ông ta cũng càng lúc càng thâm sâu khó lường.

Vương thấy Trương Vân Long nghiêm túc, im lặng một lát rồi nói: "Có lẽ... tôi là Phát Khâu Thiên Quan lão gia của em ấy." Trương Vân Long trầm mặc, trong lòng trăm mối ngổn ngang. [Tên: Trương Vân Long] [Nội tâm: Thật không biết nên nói gì nữa, hóa ra anh ta thực sự là một nhân vật lớn, trước đây mình đã nói những lời lớn tiếng như vậy với anh ta.

Liệu anh ta có vì chuyện này mà ghi hận mình không?

Chắc là không đâu, nhân vật lớn như vậy, chắc sẽ không chấp nhặt với mình.] Nhìn thấy nội tâm phong phú của bố Trương Miễn, Vương không biết phải nói gì.

Đột nhiên, chỉ thấy Trương Vân Long trực tiếp đứng dậy, cúi người một cái về phía Vương, kính trọng nói: "Trước đây tôi đã nhìn lầm, xin đừng trách cứ!" "Còn về chuyện của tiểu Miễn nhà tôi... xin cậu nhất định phải giúp!" Vương đỡ Trương Vân Long dậy, dù sao cũng là bố của Trương Miễn, việc ông ta cúi người trước anh thật sự khiến anh không đành lòng.

Hơn nữa, dù Trương Vân Long không nhờ, Vương cũng sẽ đến Trương gia một chuyến để giải quyết rõ ràng chuyện của Trương Miễn.

“Vốn dĩ tôi cũng có ý định đến Trương gia một chuyến, không cần ông phải nói đâu.” Nghe vậy, Trương Vân Long cũng mỉm cười.

“Được rồi, tiểu Miễn không uổng công nhận cậu làm đại ca, có thể kéo được quan hệ với cậu, cũng là phúc của tiểu Miễn nhà tôi rồi.” Trong chuyện này, sự uất ức mấy ngày qua của Trương Vân Long đều được giải tỏa.

Tảng đá lớn trong lòng ông ta cuối cùng cũng được đặt xuống.

Phát Khâu Thiên Quan lão gia muốn giải quyết chuyện của tiểu Miễn, vậy thì nhất định sẽ giải quyết được!

Ba người ăn uống, kể không ít chuyện vui, mãi đến khi Vương hỏi một câu, Trương Vân Long mới tỉnh táo lại.

Chương 90

"Gia chủ hiện tại của Trương gia tên là gì?" Trương Vân Long không chút do dự, đáp: "Trương Chấn Nam, sao vậy?" Chỉ nghe Vương lẩm bẩm đáp: "Trương Chấn Thiên, Trương Chấn Nam." Trương Chấn Nam, chắc chắn có quan hệ với Trương lão gia tử!

"Ông có biết Trương Chấn Thiên là ai không?" Trương Vân Long lập tức tỉnh táo, hít một hơi khí lạnh: "Biết chứ, là kẻ phản đồ bị chính gia trục xuất hai mươi năm trước, anh trai ruột của gia chủ đương nhiệm!" Oanh!

Trong lòng Vương chấn động, gia chủ Trương gia đương nhiệm, là em trai ruột của Trương lão gia tử!

Vậy người đã tố giác Trương lão gia tử năm đó... chẳng lẽ là Trương Chấn Nam?

"...Kẻ phản đồ của Trương gia?" Trong ký ức của Vương, Trương lão gia tử tự xưng chưa từng làm điều gì có lỗi với Trương gia, tại sao lại có cái danh xưng kẻ phản đồ đó.

Chỉ thấy Trương Vân Long thở dài: "Trương Chấn Thiên vốn có tiền đồ xán lạn, đã được định sẵn vị trí tộc trưởng kế nhiệm." "Nhưng..." "Lại kết hôn với người thường, đó là một điều đại kỵ trong Trương gia chúng tôi." Vương thở phào một hơi, thì ra là nguyên nhân này.

Anh cứ tưởng Trương lão gia tử có chuyện gì đó thầm kín cơ.

Sau khi ăn uống no say, Trương Vân Long liền rời khỏi Tương Thành.

Vương và ông ta hẹn nhau, sáng mai sẽ đến Trương gia để giải

quyết chuyện của Trương Miễn.

Vừa hay, anh cũng muốn xem xem, kẻ chủ mưu có khả năng khiến Trương lão gia tử bị trục xuất khỏi Trương gia, tức em trai ruột của ông ta, Trương Chấn Nam rốt cuộc là người thế nào.

Khi hai người về đến nhà, đột nhiên phát hiện trong phòng có một người đang ngồi.

Vương nhìn người đó, mỉm cười: "Phàm Phàm." Trương Phàm Phàm ôm chầm lấy Vương, hít hít vào ngực anh, nghi ngờ hỏi: "Anh uống bao nhiêu mà mùi rượu nồng thế?" Vương kể lại chuyện của Trương Miễn và Trương Vân Long một lượt.

Đương nhiên, không nhắc đến chuyện của Trương Chấn Nam.

Trương Phàm Phàm nghe xong hồi lâu không nói nên lời, một lúc sau mới thở dài: "Sớm biết đã để tiểu muội đi cùng Trương Miễn về rồi, nếu hai đứa cùng về thì cũng không đến nỗi như vậy." "Tiểu muội" trong miệng Trương Phàm Phàm, đương nhiên là Ninh Thái Nghi.

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi mặt mày đỏ bừng vì say, cười ngây ngô nói: "Chị à, lúc đó em cũng đâu có cách nào khác, một lòng muốn bái Vương ca làm sư phụ mà." Nói xong, Ninh Thái Nghi trực tiếp đổ gục xuống ghế sô pha, thiếp đi.

Tối nay cô ấy uống không ít, hoàn toàn say mèm rồi.

Trương Phàm Phàm đỡ Ninh Thái Nghi vào phòng xong, liền trưng ra vẻ mặt cười gian nhìn Vương.

Mắt phượng lay động, trong mắt gợn sóng biếc.

"Anh yêu..." Vương liếc nhìn cánh cửa phòng Ninh Thái Nghi: "Không hay lắm đâu em, có người ở đây mà." Ai ngờ Trương Phàm Phàm lại cực kỳ bạo dạn: "Đừng lo, sợ gì chứ?" Sáng sớm hôm sau,

Vương nhìn khuôn mặt Trương Phàm Phàm đang ngủ say, bất giác mỉm cười.

Tối qua sau khi xong việc, anh đã nói với Trương Phàm Phàm chuyện sẽ đi đến Trương gia ở Đông Bắc.

Ban đầu Trương Phàm Phàm cũng muốn đi cùng, nhưng Vương biết, nếu Trương Chấn Nam bị chứng thực là người đã hại Trương lão gia tử, chuyện này không thể để Trương Phàm Phàm biết, cũng không thể để Trương lão gia tử biết.

Cuối cùng, Vương lấy lý do không an toàn để giữ Trương Phàm Phàm lại Tương Thành.

Trưa hôm đó, tại cửa chuyến bay nội địa B2 của sân bay, Trương Phàm Phàm ôm Vương, véo má anh: "Đi nhanh về nhanh nha anh yêu, em ở nhà đợi anh!" Vương cười cười, sau đó cùng Ninh Thái Nghi đi vào sân bay.

Anh đi thẳng vào lối đi dành cho khách VIP, lên chiếc máy bay riêng.

Suốt quãng đường, Ninh Thái Nghi cứ như một đứa trẻ ngốc chưa từng thấy sự đời, không ngừng kinh ngạc nhìn ngó chỗ này chỗ kia.

"Sư phụ, máy bay này là của người sao?" Ninh Thái Nghi nhìn nội thất sang trọng của máy bay, không kìm được hỏi.

Vương uống một ngụm rượu champagne ướp lạnh: "Của anh, cũng không đáng tiền." Ninh Thái Nghi dường như thật sự tin, từ từ gật đầu: "Sau này em cũng phải mua một chiếc." Lúc này, một mục tiêu nhỏ bé đã nảy mầm trong lòng Ninh Thái Nghi.

Vương cười không nói gì, đeo mặt nạ ngủ vào rồi chợp mắt.

Sau hai ba tiếng, máy bay an toàn hạ cánh xuống mặt đất.

Vương và Ninh Thái Nghi đi trước đi sau, Trương Vân Long đã sắp xếp người đợi sẵn ở cổng sân bay.

Vương vừa ra, chỉ thấy trong đại sảnh toàn những người đàn ông mặc vest đen, đồng loạt cúi gập người về phía Vương, lớn tiếng nói: "Hoan nghênh Vương gia, hoan nghênh Thiên Quan!" Âm thanh vang dội, vọng khắp cả sân bay.

"Chuyện gì vậy, tổ chức xã hội đen nào thế?" "Suỵt, đừng nói bừa, xã hội đen sao mà sánh bằng được, đó là người của Trương gia đấy." "Trời ơi, khách quý của Trương gia, lại còn có Vương gia nữa chứ, là vị đại minh tinh nào vậy?" Người đi đường xôn xao bàn tán, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương phong thái ung dung đi đến trước mặt Trương Vân Long: "Làm ra trận địa lớn thế này à." Trương Vân Long cười nói: "Cậu có thể không thích, nhưng tôi không thể không làm được!" Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó, Vương và Ninh Thái Nghi lên xe.

Một chiếc Bentley bản kéo dài.

Từng hàng Bentley lên đến hơn mười chiếc, xếp thành một đoàn xe, chiếc xe chở Vương ở giữa, hướng về phía Trương gia.

Ba người Vương ngồi ở ghế sau, Trương Vân Long rót đầy một ly champagne cho Vương, rồi đưa qua.

Vương một tay nhận champagne, một tay hỏi: "Trương Chấn Nam có biết chuyện tôi đến không?" Trương Vân Long lắc đầu: "Tôi không nói, mấy ngày qua ông ta không có thời gian xử lý chuyện này." "Cũng may là ông ta không có thời gian, nếu không thì chuyện của tiểu Miễn chưa chắc đã giải quyết được." Vương từ từ gật đầu, cũng không hỏi Trương Chấn Nam có chuyện gì, cũng không nói thêm lời nào.

Cứ thế, suốt đường đến trang viên Trương gia.

Vương bước xuống xe, từ từ tháo kính râm, nhìn trang viên Trương gia trước mắt giống hệt hoàng cung.

Bên trong tổng thể sử dụng bố cục Tứ Hợp Viện, nhưng mỗi căn nhà đều rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, trước cổng có hai con sư tử đá trấn giữ.

Nhìn vào, có thể thấy hồ nước và rừng cây bên trong, thậm chí có thể thấy thiên nga đang nghỉ ngơi trong hồ.

"Hay thật, cách bố trí của Trương gia cũng không tệ đâu nhỉ." Trương Vân Long cười nói: "Được rồi, vào nhanh đi, tôi đi thông báo cho tộc trưởng, còn cậu và Thiên Quan cứ vào sảnh chính ngồi đợi." Hai người Vương gật đầu, sau đó Trương Vân Long dẫn họ vào sảnh chính rồi cáo lui trước.

Ninh Thái Nghi thấy Trương Vân Long rời đi, thần bí hề hề nói với Vương: "Sư phụ, em có thể đòi lại một trăm vạn tệ đó không?" Vương cười mắng: "Yên tâm đi, tuy anh không thích Trương gia lắm, nhưng người Trương gia chắc không thiếu chút tiền đó đâu." Chẳng bao lâu sau, một bóng người từ từ bước vào từ bên ngoài.

Một người phụ nữ dáng vẻ phú thái, vừa có chút kính sợ, lại vừa có vẻ mặt không mấy thiện cảm nhìn hai người Vương.

Người phụ nữ đó mặc một bộ sườn xám sang trọng, hơi mập mạp, mặt mày hồng hào.

Bà ta vô ý đánh giá Vương và Ninh Thái Nghi, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, khách khí cười nói: "Thiên Quan đã lâu không gặp, lần trước cô đến Trương gia chúng tôi, là tôi tiếp đón cô đấy." Ninh Thái Nghi cẩn thận nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra người phụ nữ này là ai, hai người quả thật từng có một lần gặp mặt.

"À." Nói xong, Ninh Thái Nghi liền quay đầu không nhìn nữa.

Nụ cười của người phụ nữ dần biến mất, bị Ninh Thái Nghi phớt lờ nhưng cũng không cảm thấy khó xử, công phu dưỡng khí của bà ta quả là tốt.

Còn về Vương... người phụ nữ đó từ đầu đến cuối không hề chú ý đến anh. [Tên: Trương Bạch Ngọc] [Trạng thái: Rối rắm] [Năng lực: Lướt theo chiều gió, dưỡng khí] [Nội tâm: Rốt cuộc có nên hỏi Thiên Quan về chuyện của con trai ta Trương Lâm không?

Thôi, đợi lát nữa tộc trưởng đến rồi hỏi cũng vậy.] Vương im lặng, xem ra Trương Lâm cũng là một hậu bối trẻ tuổi của Trương gia đã vào Viêm Đế Mộ lần trước.

Còn về tộc trưởng Trương gia...

Vương cũng muốn gặp mặt một lần, xem rốt cuộc là nhân vật thần thánh phương nào.

Chương 91

Chẳng bao lâu sau, một nhóm người hối hả từ bên ngoài bước vào.

Người dẫn đầu là một ông lão lưng còng chống gậy, khuôn mặt có vài phần giống Trương lão gia tử. [Tên: Trương Chấn Nam] [Trạng thái: Lãnh tĩnh] [Thân phận: Tộc trưởng Trương gia] [Năng lực: Huyết mạch Kỳ Lân, Hoàng Kim Nhị Chỉ] [Nội tâm: Thiên Quan không đến sớm không đến muộn, cứ đúng lúc này.

Người đàn ông bên cạnh là ai?

Lờ mờ thấy Thiên Quan dường như lấy người đàn ông đó làm chủ, người này không thể xem thường.] Vương lại đánh giá Trương Chấn Nam cao thêm vài phần.

Chỉ riêng cái nhãn lực này đã đủ để bỏ xa người khác rồi.

Chỉ thấy Trương Chấn Nam nở nụ cười, khẽ gật đầu với Ninh Thái Nghi, sau đó ngồi xuống ghế chủ tọa.

Ông ta vừa giữ thể diện cho Ninh Thái Nghi, lại vừa không mất đi phong độ.

Trương Chấn Nam nhìn về phía Vương, cười nói: "Không biết vị tiểu huynh đệ đây họ gì, ở đâu?" Vương thầm mắng một tiếng lão hồ ly trong lòng, bề ngoài thì vui vẻ đáp: "Miễn quý họ Vương, tên là Nhất, chỉ là một tiểu chủ nhà trọ thôi ạ." Trương Chấn Nam khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Đã chào hỏi Vương rồi, làm gì nữa cũng không thể thất lễ được.

Cùng với Trương Chấn Nam bước vào, cơ bản đều là những người lớn tuổi tầm bốn năm mươi tuổi, ít nhiều đều có địa vị trong

Trương gia.

Trong số đó, Trương Vân Long ngồi cạnh Trương Bạch Ngọc, rất thân thiết.

Mọi người tán gẫu được một lát, mãi đến khi Trương Bạch Ngọc nói một câu, chủ đề được dẫn dắt sang Trương Miễn.

Trương Bạch Ngọc ánh mắt tiếc nuối nhớ lại: "Nếu con trai ta Trương Lâm còn ở đây, ta thật sự muốn để nó làm quen với Thiên Quan một lần, thật đáng tiếc." "Hiện tại nó vẫn chưa trở về, xin hỏi Thiên Quan, cô có biết con trai ta Trương Lâm đi đâu không?" Trong một lúc, mọi người đều im lặng.

Ai nấy đều đang đợi Ninh Thái Nghi trả lời, đó cũng là mục đích của chuyến đi này. [Tên: Trương Bạch Ngọc] [Nội tâm: Mau trả lời tôi đi, rốt cuộc có phải Trương Miễn cái đồ chết tiệt đó đã hại chết Trương Lâm không.] [Tên: Trương Vân Long] [Nội tâm: Lão hồ ly cuối cùng cũng không nhịn được rồi, hừ, nghe xem Thiên Quan sẽ nói gì tiếp theo!] [Tên: Trương Chấn Nam] [Nội tâm: Ai...

Bạch Ngọc cuối cùng cũng vội vàng rồi, chuyện này căn bản không nên hỏi, hỏi ra là hỏng hết.] Vương có chút kinh ngạc, không ngờ lão hồ ly Trương Chấn Nam này tâm tư lại sâu xa đến vậy!

Ninh Thái Nghi được Trương Vân Long mời đến, rõ ràng giữa hai người đã sớm đạt được thỏa thuận.

Nếu Trương Vân Long không nắm chắc có thể giúp Trương Miễn rửa sạch tội danh, sao ông ta dám mời một Ninh Thái Nghi đủ sức định tội chết cho Trương Miễn?

Chỉ cần động não một chút, đủ để hiểu rõ mấu chốt trong đó.

Nhưng Trương Bạch Ngọc vì đau khổ mất con, ngay cả điều đó cũng không nghĩ tới.

Quả nhiên, giọng Ninh Thái Nghi vang dội khắp đại sảnh, không một chút do dự, âm thanh trong trẻo: “Chết rồi, không thể quay về được nữa.” “Lúc đó ở Viêm Đế Mộ, em bị loài côn trùng sông ngầm làm lạc mất, em đã nhìn thấy thi cốt của nó.” “Bao gồm cả năm ông lão của Trương gia, thi cốt em cũng đều đã nhìn thấy.” “Còn về Trương Miễn... em không biết liệu cậu ta có sống sót không.” “Nhưng điều duy nhất em có thể xác nhận, là ngoài Trương Miễn ra, những người còn lại chắc chắn đã chết không thể chết hơn được nữa.” Oanh!

Trương Bạch Ngọc mặt đầy vẻ không thể tin được, tuy trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng nghe Phát Khâu Thiên Quan khẳng định chắc nịch về cái chết của con trai mình, bà ta không thể chấp nhận được!

Sắc mặt Trương Bạch Ngọc dần trở nên khó coi, rồi hóa thành độc ác: “Vậy thì chắc chắn là do Trương Miễn cái đồ chết tiệt đó đã hại chết Trương Lâm!

Tôi không tin, với nhiều tiền bối lão làng như vậy đều ở trong Viêm Đế Mộ, sao lại chỉ có hai người sống sót trở về chứ?!” Trương Chấn Nam mạnh mẽ gõ quyền trượng xuống sàn: “Bạch Ngọc, đủ rồi!” Trương Bạch Ngọc dường như bị tiếng gõ trong trẻo đó đánh thức, trong lòng còn vương sự áy náy, bà ta hậm hực nhìn Trương Miễn, rồi giọng nói dần trở nên bình ổn: “Xin Thiên Quan đừng trách tội, tôi vì đau lòng mất con nhất thời thất thố, lát nữa tôi sẽ đưa ra bồi thường, nhất định sẽ khiến Thiên Quan hài lòng.” Xong, Trương Bạch Ngọc đứng dậy rời khỏi sảnh chính.

Mắt Vương khẽ nheo lại: “Trương Bạch Ngọc này, chắc thân phận trong Trương gia cũng không thấp đâu.” Dám trước mặt nhiều người như vậy, và cả gia chủ Trương gia Trương Chấn Nam mà trực tiếp rời đi, Trương Bạch Ngọc quả thật có vài phần bản lĩnh.

Trương Chấn Nam lập tức thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Ninh Thái Nghi: "Xin Thiên Quan nể mặt lão phu một chút, Trương gia chúng tôi sẽ đưa ra những món bồi thường khiến Thiên Quan hài lòng." Ninh Thái Nghi chợt nhớ đến một trăm vạn tệ, trong lòng sốt ruột, nhưng bề ngoài lại thản nhiên nói: "Không cần, em chỉ cần một trăm vạn tệ mà Trương gia đã hứa trước đó thôi." "Trương gia lại không giữ chữ tín vậy sao, em gọi điện đòi tiền không được, phải tự mình đến tận nơi lấy à?" Trong lòng Vương chợt chững lại, tâm anh lập tức chìm xuống.

Tiêu rồi, Ninh Thái Nghi nói hớ rồi.

Quả nhiên, chỉ thấy thần sắc Trương Chấn Nam lập tức đọng lại, khuôn mặt ông ta dần trở nên âm trầm, một luồng uy nghiêm nồng đậm đột nhiên khuếch tán.

"Xin hỏi Thiên Quan đã gọi điện thoại cho ai, công tác bảo mật thông tin của người Trương gia chúng tôi rất tốt, chỉ có thể gọi cho người quen biết với Trương gia." "Chính miệng cô nói trừ Trương Miễn ra đều đã chết hết." "Lại không thể xác định Trương Miễn sống chết ra sao, trong tình huống này, cô đã gọi điện thoại cho ai?" Trong lòng Ninh Thái Nghi chợt thắt lại, vô thức nhìn về phía Vương.

Chết rồi, bại lộ rồi!

"Trong số người Trương gia am hiểu, chỉ có bảy người đi cùng lần đó." "Hành động của Trương gia tôi, ngay cả người trong nội bộ gia tộc cũng không biết!" "Như vậy, chân tướng chỉ có một." "Cuộc điện thoại gọi cho Trương Miễn!" "Đã Thiên Quan biết Trương Miễn còn sống, vì sao vừa nãy lại không biết sống chết?" "Vì sao phải lừa Trương gia tôi!" Trương Chấn Nam thật sự nổi giận, tuy sớm đã nhận ra sự việc này không đơn giản như vậy, nhưng đến khi thực sự xé toạc mặt nạ, công phu phải làm cho đủ.

Ninh Thái Nghi lòng thắt lại, nhìn ra ngoài thấy từng lớp nhân viên bảo an vũ trang đầy đủ.

Chỉ một Phát Khâu Thiên Quan nửa vời, bình thường cũng chỉ là giả vờ dựa hơi Phát Khâu Thiên Quan Trương Đại Hổ mà thôi.

Khi thực sự phải động đao động súng thì hoàn toàn hết cách.

Ánh mắt cầu cứu của Ninh Thái Nghi rơi trên người Vương.

"Sư phụ." Hôm nay nếu xử lý không tốt, sẽ là cục diện cửu tử nhất sinh!

Chỉ thấy Vương khẽ thở dài, chậm rãi đứng dậy.

"Đây là đạo đãi khách của Trương gia sao?" "Thiên Quan nhất mạch tôi tuy không còn vinh quang như xưa, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện coi là kẻ yếu mềm!" "..." Vương đi đến bên cạnh Trương Chấn Nam.

"Chuyện năm xưa làm, cần tôi phải vạch trần từng chút một sao?" Trương Chấn Nam nhìn ánh mắt như sói của Vương, trong lòng suy nghĩ miên man. [Tên: Trương Chấn Nam] [Nội tâm: Tự xưng Thiên Quan nhất mạch, Thiên Quan vừa nãy còn gọi sư phụ.

Ý là, Lão Thiên Quan vẫn chưa chết à?!

Chẳng lẽ thật sự biết chuyện của tôi và đại ca, chuyện của người Uông gia.] Vương sững sờ.

Hóa ra Trương Chấn Nam có liên quan đến người Uông gia.

Chẳng trách có thể ngồi lên vị trí gia chủ, xem ra người Uông gia ở đây đã lập công không nhỏ!

Phải biết rằng, Uông gia và Trương gia, từ xưa đã là hai thế lực đối địch.

Một bên khổ sở truy tìm trường sinh, một bên thề chết bảo vệ bí

mật Thanh Đồng Môn.

Nếu người Trương gia biết gia chủ của mình lén lút thông đồng với Uông gia.

Vậy thì cái ghế của Trương Chấn Nam e rằng sẽ không yên ổn.

Vương cười đầy ẩn ý, nhìn Trương Chấn Nam, chậm rãi nói.

"Trương Chấn Nam, chuyện năm xưa ông làm, cần tôi ra tay sao?" "Vì sao anh trai ruột của ông là Trương Chấn Thiên lại rời xa Trương gia, người Uông gia." Khi Vương nói ra ba chữ "người Uông gia", Trương Chấn Nam trong lòng đột nhiên giật mình, lập tức đứng dậy, quát lớn ra ngoài.

"Tất cả giải tán cho tôi, ai cho phép vào đây, không thấy tôi có khách quý sao?" Lập tức, mỗi một nhân vật lớn có mặt đều không thể tin được nhìn Trương Chấn Nam.

Nhìn Trương Chấn Nam đổi sắc mặt như trò đùa, trong đầu liền nảy ra vô số suy đoán.

"Chuyện gì thế này, Thiên Quan đã lừa chúng ta, tộc trưởng lại muốn đối xử tử tế với hắn?" "Không nhìn ra sao, tộc trưởng đang giữ thể diện cho người trẻ tuổi đó, một người đàn ông không nên coi thường một kẻ tiểu tốt." "Vừa nãy đã nói gì mà khiến thái độ của tộc trưởng thay đổi lớn đến vậy." Trong phút chốc, những nhân vật lớn hô mưa gọi gió trong Trương gia đều ngạc nhiên vô cùng.

Chương 92

Chỉ cảm thấy, Vương, kẻ vốn không được trọng vọng, trong nháy mắt đã trở thành một tồn tại khiến những nhân vật lớn này cũng phải kính sợ.

Chẳng phải thấy tộc trưởng cũng kính trọng hắn như vậy sao!

Vương cười đầy thâm ý, lặng lẽ nhìn Trương Chấn Nam biểu diễn.

Sau đó, Trương Chấn Nam lại vung tay lên, ra lệnh.

"Hội nghị hôm nay kết thúc tại đây, bãi hội!" "Trong vòng mười phút tôi muốn thấy khoản thù lao hai trăm vạn đã hứa với Thiên Quan!" "Còn nữa, thả Trương Miễn ra, Trương gia tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi bất kỳ tộc nhân nào đã cống hiến sức lực cho gia tộc!" Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, không hiểu gì nhìn Trương Chấn Nam.

Một người đàn ông có địa vị đáng kể trong tộc, vừa nãy, "Tộc trưởng, chúng ta." Chỉ thấy Trương Chấn Nam giận dữ nói, "Im miệng, tôi nói bãi hội!" Lập tức, cả hội trường im phăng phắc.

Các nhân vật lớn nhìn nhau, cuối cùng lũ lượt đi ra ngoài, trong số đó chỉ có Trương Vân Long mỉm cười, mặt mày hớn hở.

Lẩm bẩm nói.

"Quả nhiên, việc tôi đến Tương Thành mời Vương là một quyết định cực kỳ sáng suốt." Đợi tất cả mọi người rời khỏi, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Vương, Ninh Thái Nghi và Trương Chấn Nam.

Trương Chấn Nam thở phào một hơi thật sâu, dường như đã yên tâm phần nào.

Lý do vừa nãy phải làm vậy là vì hắn biết, nếu để mọi người trong Trương gia biết chuyện liên quan đến Uông gia.

Thì hậu quả khó lường!

Hơn nữa, người này có thể gọi tên Trương Chấn Thiên, ý trong lời nói đã quá rõ ràng.

Trương Chấn Nam ban đầu tưởng Vương đang hù dọa mình, nhưng khi sáu chữ Trương Chấn Thiên và người Uông gia vừa nói ra.

Liền biết, người này thật sự biết vài điều.

Rốt cuộc là ai, vì sao lại biết nhiều đến vậy?

Vương chậm rãi ngồi xuống vị trí của Trương Chấn Nam, cười nói.

"Phản ứng thật nhanh, ông sợ chuyện với người Uông gia bị bại lộ sao?" Trương Chấn Nam sắc mặt lúc âm lúc tình, trầm giọng nói.

"Rốt cuộc anh muốn gì?!" [Tên: Trương Chấn Nam] [Nội tâm: Người Uông gia, Trương Chấn Thiên.

Hắn biết những gì, giao dịch của tôi với người Uông gia liên lụy rất nhiều người, tin rằng hắn cũng không dám đắc tội nhiều người như vậy.] Chỉ thấy Vương chậm rãi nói.

"Giao dịch với người Uông gia, tuy rằng những người liên quan đến đó không ít, nhưng ông nghĩ sao.

Thiên Quan nhất mạch tôi, không có khả năng đắc tội những người đó sao?" Oanh!

Trương Chấn Nam trong lòng đột nhiên chấn động, đồng tử dần giãn ra, không kìm được lùi lại hai bước.

Hắn.

Quả nhiên biết chuyện năm xưa! [Tên: Trương Chấn Nam] [Nội tâm: Chẳng lẽ hắn cũng biết bí mật Thanh Đồng Môn, rốt cuộc là ai, Thiên Quan?

Người Uông gia?

Hay là hậu nhân của mạch đó?] Hậu nhân của mạch đó?

Vương chú ý đến vài chữ này, nhìn ánh mắt Trương Chấn Nam, cũng dần trở nên phức tạp.

Lúc này, Trương Bạch Ngọc đã rời đi, đứng trước cửa sổ nhà mình.

Do dự một lát, liền bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

"Alo, Đoạn Kinh, tôi muốn Uông gia giúp tôi điều tra một chuyện." Đầu dây bên kia, truyền đến giọng điệu khá trêu tức của Đoạn Kinh.

"Sao vậy, Trương gia không phải luôn tự phụ cao cao tại thượng, là gia tộc siêu nhiên có thể chi phối tầng lớp cao cấp trong nước sao?" "Sao lại phải cầu đến Uông gia chúng tôi chứ?" "Uông gia chúng tôi chỉ là một thế lực không ra gì, chuyên khuấy động dân ý mà thôi." Người Trương gia và người Uông gia từ xưa đã không đội trời chung.

Tuy Trương Chấn Nam quả thực có quan hệ với người Uông gia, nhưng những người như vậy cũng chỉ là số ít, phần lớn người Trương gia, từ tận xương tủy đều coi thường Uông gia.

Nhưng Trương Bạch Ngọc, cũng có cách liên lạc với người Uông gia.

Chỉ thấy Trương Bạch Ngọc lại khôi phục dáng vẻ phong thái ung dung như thường lệ, nói.

"Đừng nói nhảm, tôi biết chuyện rắc rối giữa ông và Trương

Chấn Nam, muốn tôi ra mặt sao?" Đầu dây bên kia im lặng.

Trương Bạch Ngọc khẽ cười, "Giúp tôi điều tra một người tên Ninh Thái Nghi, à đúng rồi, tiện thể điều tra người đàn ông thường xuất hiện bên cạnh cô ta, một người có vẻ ngoài nghiêng nước nghiêng thành." Đoạn Kinh trực tiếp trả lời.

"Tôi nói cho cô biết bây giờ nhé, người đàn ông đó tên Vương, đi lại gần với Trương lão gia tử thuộc mạch đó, Ninh Thái Nghi là nha hoàn của hắn." "Còn về thân phận của Vương." "Cái này không hay lắm, theo tài liệu tôi điều tra, Vương dường như cực kỳ thần bí, tất cả tài liệu của hắn đều bị xóa sạch." "Tài liệu của hắn chỉ có gần hai năm nay, trước đó là một khoảng trống, tôi cũng không thể nhìn thấy." Trương Bạch Ngọc hiếm khi sững sờ.

Nha hoàn?

Một Phát Khâu Thiên Quan đường đường, lại là nha hoàn của người đàn ông đó?!

Thân phận của người này thần bí, sau lưng ẩn chứa năng lượng cực lớn, rốt cuộc là ai.

Cuối cùng, Trương Bạch Ngọc chỉ hỏi một câu.

"Ông biết những chuyện này sao?" Đoạn Kinh sốt ruột nói.

"Mấy ngày trước Gia chủ Hoắc gia cũng nhờ tôi điều tra, vừa hay tôi đã nói tài liệu điều tra được cho ông ta rồi." Trương Bạch Ngọc im lặng.

Cúp điện thoại, cô vẫn đứng trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

"Người mà Gia chủ Hoắc gia phải đích thân đi điều tra tài liệu, Phát Khâu Thiên Quan lại làm nha hoàn.

Rốt cuộc là ai?" Vương nhìn Trương Chấn Nam đầy ẩn ý.

Mãi lâu sau, Trương Chấn Nam chậm rãi nói.

"Tha cho tôi đi, chuyện năm xưa không phải tôi có thể chi phối." "Năm đó ở Bách Nhãn Quật, tôi cũng đã cứu ông, nhưng Hoàng bì tử thực sự quá quỷ dị." Lời Trương Chấn Nam nghẹn lại, dường như có xương mắc trong cổ họng, ấp úng mãi không nói nên lời.

Hắn kinh hãi nhìn Vương, một tay đang nắm chặt cổ mình.

Tay hắn dùng sức đến cực hạn, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch, cả bàn tay già nua trông gân guốc vô cùng!

Vương trong lòng trầm xuống, vội vàng vỗ mạnh vào lưng Trương Chấn Nam.

"Phốc!" Chỉ thấy Trương Chấn Nam đột nhiên nôn ra thứ gì đó từ miệng, thứ đó trộn lẫn với nước bọt sền sệt, máu tươi đỏ thẫm, lặng lẽ nằm trên mặt đất.

Chương 93

Vương nhìn kỹ, đó là một búi sợi lông màu vàng đất. [Tên: Lông Hoàng bì tử] [Giải thích: Lông do Hoàng bì tử thành tinh nhả ra] Vương trong lòng kinh hãi, không ngờ, thứ Trương Chấn Nam vừa nôn ra, lại là một búi lông Hoàng thử lang!

Hắn kinh ngạc nhìn Trương Chấn Nam.

Chỉ thấy sắc mặt Trương Chấn Nam từ tái mét dần chuyển sang hồng hào có máu, sự hoảng sợ trong mắt cũng dần bình tĩnh lại.

Hắn thở hổn hển từng hơi, đột nhiên cười một cách quỷ dị.

"Thật buồn cười, đường đường là gia chủ Trương gia, Trương Linh đương đại, lại bị Hoàng bì tử đùa giỡn đến mức mất phương hướng." Chỉ thấy búi lông trên mặt đất, giống như băng tan chảy dần, cuối cùng biến thành một vũng nước màu vàng, tỏa ra mùi hôi thối.

Trên đầu Trương Chấn Nam, lại thêm vài sợi tóc bạc.

Hắn nắm chặt lấy cánh tay Vương, khóc lóc cực kỳ thảm thương, nghẹn ngào nói.

"Đừng nói cho Trương Chấn Thiên chuyện này, tôi sợ anh ấy sẽ không chịu nổi mất!" "Tôi cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, tôi chỉ xin đừng liên lụy đến anh trai tôi, nếu không thì vị trí tộc trưởng Trương gia, ai sẽ đảm đương." "Cứ để anh ấy hận tôi cả đời đi, tôi không muốn anh ấy biết, em trai mình về già lại thê thảm đến nhường này." Vương nhìn Trương Chấn Nam đang thống khổ khóc lóc, trong lòng chấn động không thôi.

Trước đây hắn đã tự hỏi, vì sao Trương Chấn Nam và Trương lão gia tử lại có vẻ ngoài khác biệt nhiều đến vậy!

Trương lão gia tử tuy già, nhưng tinh khí thần vẫn còn, cả người trông chỉ như năm mươi mấy tuổi mà thôi.

Nhưng Trương Chấn Nam.

Tuổi nhỏ hơn Trương lão gia tử, nhưng lại trông như một ông lão bảy tám mươi tuổi!

Hóa ra những năm nay hắn vẫn luôn chịu đựng sự giày vò của Hoàng bì tử, và trong chuyện này lại có ẩn tình, một ẩn tình khiến Trương Chấn Nam thà chết cũng không chịu chữa trị, mà muốn chôn vùi trong bụng! [Tên: Trương Chấn Nam] [Nội tâm: Bí mật của tôi đã bị phát hiện rồi, thật sự đừng nói cho đại ca chuyện này, với tính khí của anh ấy chắc chắn sẽ không kìm được mà lại đi tranh Bách Nhãn Quật một lần nữa.] Ban đầu, Vương chỉ cho rằng Trương Chấn Nam là một kẻ tiểu nhân phản bội tình thân, đắm chìm trong quyền thế.

Nhưng bây giờ nhìn lại.

Biểu hiện và hoạt động nội tâm của Trương Chấn Nam, hoàn toàn lật đổ cái nhìn của Vương!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở Bách Nhãn Quật năm đó, mà có thể khiến ngay cả gia chủ Trương gia mang huyết mạch Kỳ Lân cũng trúng chiêu.

Phải biết Trương gia trong giới đó, là tồn tại hô mưa gọi gió!

Năm đó Trương lão gia tử bị trục xuất khỏi gia môn, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, mà có thể khiến Trương Chấn Nam thà chết cũng không chịu nói ra.

Tâm trạng Vương đột nhiên trở nên nặng nề vô cùng.

Đột nhiên, Trương Chấn Nam ngã vật xuống, hai mắt trợn trừng như một con cá chết. [Tên: Trương Chấn Nam] [Trạng thái: Hôn mê] “May quá, không chết.” Ninh Thái Nghi sau khi nhận lệnh của Vương,

liền vội vã chạy ra ngoài gọi người.

Không lâu sau, mấy bác sĩ chạy vào đại sảnh, vây kín Trương Chấn Nam.

Nhưng điều khiến Vương bất ngờ là.

Người Trương gia dường như đã quá quen với việc Trương Chấn Nam hôn mê, hoàn toàn không có ý trách tội hai người.

Mãi đến khi Trương Vân Long đi đến bên Vương, nói một câu, Vương mới hiểu ra nguyên nhân.

"Tộc trưởng đã mắc bệnh này hai mươi mấy năm rồi, tôi muốn chữa trị nhưng ông ấy kiên quyết từ chối." "Ai.

Ông lão này cũng chẳng còn sống được bao nhiêu năm nữa." "Thật không biết năm đó hai anh em họ ra ngoài đã xảy ra chuyện gì, một người phản bội gia tộc, một người mắc bệnh lạ." Sau đó, Vương với tâm trạng nặng nề quay về Tương Thành.

Không đi gặp Trương Miễn, Trương Vân Long nói Trương Miễn hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, không biết bao giờ mới tỉnh lại.

Vương đi trên đường, trong đầu suy nghĩ miên man.

"Trước hết, Trương Chấn Nam dùng kế đuổi Trương lão gia tử đi không phải vì lợi ích, mà đang kiêng dè một thứ gì đó." "Cũng chính vì sau chuyện ở Bách Nhãn Quật năm đó, Trương lão gia tử rời xa Tương Thành, Trương Chấn Nam mắc bệnh lạ." "Thứ hai, trong chuyện năm đó có bóng dáng của người Uông gia." "Một Trương gia đời Linh, một em trai ruột của Trương gia đời Linh, và có người Uông gia." Vương dập tắt điếu thuốc, thở dài một hơi thật dài.

"Lúc đó quên không hỏi Trương Chấn Nam về hậu nhân của mạch đó, rốt cuộc là mạch nào." Vương dừng bước, Ninh Thái Nghi vừa hay đâm vào lưng hắn.

“Sư phụ làm gì thế ạ.” Ninh Thái Nghi ôm mũi, chỉ cảm thấy mũi mình cay cay, hơi đau.

Vương nhìn chằm chằm Ninh Thái Nghi.

Lập tức, Ninh Thái Nghi liền ý thức được hình như mình đã thất lễ, lập tức sửa lời.

“Lão gia ơi, con sai rồi, con đi không nhìn đường.” Vương mới nói, “Về nhà trước đi, ta có chút việc.” Nói xong, trực tiếp chặn một chiếc xe bên đường, đi đến Trương gia đại viện.

Hắn muốn hỏi cho rõ chuyện năm đó rốt cuộc đã xảy ra điều gì.

Ninh Thái Nghi ngơ ngác nhìn chiếc xe của Vương biến mất ở góc phố, oán trách.

“Sư phụ đáng ghét đi đâu cũng không dẫn mình theo, ai, mình về nhà trước vậy.” “Không đúng, mình có hai trăm vạn, vì sao phải ở nhà chứ?” Ninh Thái Nghi ngẩn ra một lúc, sau đó như được khai sáng, từng bước lớn đi về phía nhà Vương.

“Dù sao cũng chưa đuổi mình đi, lúc nào đuổi thì mình sẽ dọn ra ngoài.” Không có truyền thừa của Vu Cổ nhất mạch, tự nhiên phải bám lấy Vương rồi.

Càng ngày nàng càng cảm thấy, Vương như một đầm nước sâu không thấy đáy, càng tiếp xúc càng phát hiện ra những mặt siêu phàm thoát tục.

Một người như vậy.

Khiến nàng vô cùng an toàn.

Vương đến Trương gia đại viện, trực tiếp đi thẳng vào.

Đi thẳng vào đại sảnh, chỉ thấy Trương lão gia tử đang bày biện trà cụ, bên cạnh đặt một chén trà ấm.

Trương lão gia tử ngẩng đầu nhìn Vương một cái, liền cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

"Nghe Phàm Phàm nói, con đã đến Trương gia à?" Vương ngồi xuống, "Vâng." Trương lão gia tử tiếp tục hỏi, như đang hỏi chuyện gia đình vậy.

"Đi làm gì?" "Tiểu đệ của con gặp chuyện, con đi giải quyết." "À phải rồi, con nghe nói năm xưa ông đã đến tranh Bách Nhãn Quật?" Tay Trương lão gia tử đột nhiên khựng lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương, "Con biết chuyện đó sao?" Vương cũng nhìn Trương lão gia tử, "Trương Vân Long nói cho con biết, nghe nói sau khi đi Bách Nhãn Quật thì ông liền rời khỏi Trương gia." Trương lão gia tử dường như chìm vào hồi ức, nửa buổi, đột nhiên cười.

"Được thôi, ta Trương Chấn Thiên rời khỏi Trương gia hai mươi mấy năm rồi, vậy mà vẫn có người nhớ đến ta." Ông hút một hơi tẩu thuốc, chậm rãi nói.

"Nhưng con phải nhớ, ta đồng ý cho con đưa Trương Phàm Phàm vào Viêm Đế Mộ, nhưng ta không thể đồng ý cho con đưa con bé đến Bách Nhãn Quật!" "Nơi đó rất tà dị, huyết mạch Kỳ Lân của mạch ta ở trước mặt đám Hoàng đại tiên đó chẳng có tác dụng gì cả." "Quá tà tính, nếu thực sự có thể.

Ta cũng hy vọng con cả đời đừng tiếp xúc với những thứ đó." Lời Trương lão gia tử nói rất chân thành.

Dường như năm đó, ở Bách Nhãn Quật ông đã chịu không ít thiệt thòi.

Vương càng thêm tò mò, nhìn Trương lão gia tử, châm một điếu thuốc hút, chờ Trương lão gia tử kể chuyện.

Giọng Trương lão gia tử chậm rãi nhưng đầy cuốn hút, khiến

người ta vừa nghe liền không khỏi bị thu hút toàn bộ tâm trí.

Chương 94

"Năm đó ta vì muốn tìm một bảo vật chữa bệnh cho phụ thân ta, khắp nơi tìm hiểu tin tức." "Sau đó ta quen một cao nhân phong thủy, nói trong Bách Nhãn Quật có thứ, bảo ta có thể đến đó xem thử." Sắc mặt Trương lão gia tử rõ ràng có chút thay đổi.

"Ai ngờ, cao nhân phong thủy đó lại tin Hoàng đại tiên, ta thật sự bị hại thảm rồi." "Đám Hoàng bì tử đó thiện về huyễn tượng, có thể câu hồn, có những thủ đoạn cực kỳ tà dị, hoàn toàn coi ta là đồ chơi." "Cuối cùng ta cũng thực sự nhìn thấy bảo vật đó, nhưng lại không có mệnh đem ra ngoài." "Sở dĩ Hoàng bì tử trong Bách Nhãn Quật từng con từng con đạo hạnh thâm hậu như vậy, tất cả là vì bảo vật đó." "Sau khi về Trương gia, ta liền kết hôn với mẹ Phàm Phàm, ai ngờ tin tức bị tiết lộ ra ngoài, ai." "Tạo hóa trêu ngươi mà." Trương lão gia tử đã lược bỏ chi tiết, xem ra chuyến đi tranh Bách Nhãn Quật năm đó, đã để lại cho ông một bóng ma tâm lý lớn.

Cũng không nói nhiều về chi tiết kết hôn.

Rốt cuộc, về việc ai đã bán đứng mình, trong lòng ông cũng có vài phần suy đoán, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Vương hỏi.

"Năm đó cùng đi với ông có những ai?" Trương lão gia tử bấu ngón tay đếm, "Một mình ta, một em trai ta, một người bạn của Chấn Nam, còn có Vu Cổ Địa Sư Mông Da Tề, còn có Lão Thiên Quan, tổng cộng năm người." Vương vừa nghe, hóa ra hậu nhân của mạch đó mà Trương Chấn Nam nói, chính là Vu Cổ Địa Sư nhất mạch.

"Con nhớ Trương lão gia tử, đã đoạn tuyệt quan hệ với Địa Sư nhất mạch." Trương lão gia tử thở dài một tiếng, "Chuyến đi tranh

Bách Nhãn Quật ta mới phát hiện Vu Cổ Địa Sư, cũng là người ta có lỗi, rõ ràng đã cứu ta, vậy mà ta lại đoạn tuyệt qua lại với người ta." Vương ngầm gật đầu, "Thì ra là như vậy." Rốt cuộc bạn của Chấn Nam mà Trương lão gia tử nói, chính là người Uông gia đó.

Vì Trương lão gia tử không biết thân phận của người đó, cũng chứng tỏ bí mật giữa Trương Chấn Nam và người Uông gia rồi.

Không.

Hai huyết mạch Kỳ Lân, một người Uông gia, một Vu Cổ Địa Sư, một Phát Khâu Thiên Quan.

Một tổ hợp đẳng cấp như vậy, ở Bách Nhãn Quật lại suýt mất mạng sao?

"Rốt cuộc là bảo vật gì." Trương lão gia tử quả quyết trả lời.

"Có lẽ con không biết, thứ đó gọi là Mộc Trần Châu." "Mộc Trần Châu?!" Vương kinh ngạc.

Mộc Trần Châu, chính là một nguyên nhân khác hắn phải đến Viêm Đế Mộ!

Hắn nhớ, huynh đệ tốt của hắn là Vệ Chiêu hiện tại đang bị thi độc quấn thân, chỉ có Mộc Trần Châu mới có thể cứu được tính mạng của cậu ấy.

Ai ngờ, Vương lại bất ngờ có được tin tức về Mộc Trần Châu từ Trương lão gia tử!

Lập tức hỏi Trương lão gia tử địa chỉ Bách Nhãn Quật.

Trương lão gia tử rất trịnh trọng nói với hắn, "Tuyệt đối đừng đưa Trương Phàm Phàm đến nơi đó, tuyệt đối đừng đưa con bé đi!" Vương gật đầu, "Yên tâm, nơi tà dị như vậy Phàm Phàm có muốn đi, con cũng sẽ không cho đi." Vương đã chuẩn bị tâm lý, nếu huyết

mạch Kỳ Lân ở trong mắt Hoàng đại tiên không có tác dụng gì, chắc chắn sẽ không đưa Trương Phàm Phàm đi.

Dù sao mất đi huyết mạch Kỳ Lân, Trương Phàm Phàm cũng chẳng khác gì người bình thường.

Đám Hoàng đại tiên đó rất tà dị, sợ Trương Phàm Phàm sẽ trúng chiêu.

Hai người lại nói chuyện về Hoàng đại tiên, sau đó Vương liền cáo từ rời khỏi Trương gia đại viện.

Không về nhà, hắn gọi điện thoại cho Trương Phàm Phàm.

"Alo thân yêu, anh nhớ em rồi hả?" Vương nghe giọng Trương Phàm Phàm xong, tâm trạng dường như cũng thả lỏng không ít, cười nói.

"Nhớ rồi chứ, em đang làm gì đó?" Đầu dây bên kia Trương Phàm Phàm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, đột nhiên, tiếng nước chảy ngừng lại, vang lên một tiếng mở cửa.

"Em vừa tắm xong, sao vậy?" "Em có rảnh không?

Mang chứng minh thư theo, tối nay hai chúng ta không về nhà nữa đâu." Trương Phàm Phàm im lặng mấy giây, sau đó e thẹn trách móc.

"Đồ đáng ghét, em đến tìm anh ngay đây!" Vương để lại địa chỉ khách sạn rồi cúp điện thoại, đi bộ đến địa điểm đã hẹn.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn lại bấm một số điện thoại khác.

"Đô.

Đô." Vương cầm điện thoại rời khỏi tai, vốn không trông mong người đó có thể nghe máy.

"Ừm?" Đột nhiên, Vương kinh ngạc phát hiện, điện thoại đã được kết nối!

“Alo?” “Alo, Vệ huynh đệ sao?” Đầu dây bên kia, truyền đến giọng nói mệt mỏi của Vệ Chiêu.

Vương trong lòng chua xót, im lặng.

Nửa buổi sau, mới chậm rãi nói.

“Không có gì, tôi hỏi xem cậu bây giờ thế nào, có kiên trì được không?” Giọng Vệ Chiêu vẫn mang cảm giác không chút sức lực, cố gắng lấy tinh thần nói.

“Yên tâm, sống thêm hai ba năm nữa cũng không sao.” “Nói thật với tôi, rốt cuộc còn mấy ngày để sống?” Vệ Chiêu đột nhiên không nói gì nữa, nửa buổi sau, mới.

“Nửa tháng thôi.” Vương chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi bi thương khó tả, tính toán xem đi Bách Nhãn Quật lấy Mộc Trần Châu rốt cuộc cần bao lâu.

Hắn thở dài trầm uất.

Thời gian căn bản không đủ, đi về phải mất hai ngày, tìm vị trí cụ thể của Bách Nhãn Quật cần vài ngày, hơn nữa.

E rằng Vệ Chiêu căn bản không thể kiên trì nổi nửa tháng đâu.

Đột nhiên, Vương quả quyết nói.

“Huynh đệ, đi cùng tôi một chuyến đi, tôi đưa cậu đi tìm một bảo vật, đảm bảo bệnh khỏi!” “Ngày mai giữa trưa mười hai giờ tôi sẽ đến tiệm lẩu Thôi Bàn Tử đón cậu, chuẩn bị sẵn đồ đạc đi.” Nói xong, Vương liền cúp điện thoại.

Vệ Chiêu ở đầu dây bên kia, lúc này vẫn giữ nguyên tư thế nghe điện thoại.

Nửa buổi sau, hắn ngơ ngác quay người, nhìn về phía chiếc gương lớn đặt trên sàn.

Trong phòng tràn ngập mùi thi khí nồng nặc, rèm cửa dày che kín ánh sáng, trong phòng chỉ có chút ánh sáng đêm lọt qua khe rèm.

Ánh sáng đêm đó chiếu lên nửa khuôn mặt Vệ Chiêu.

Nhìn chính mình trong gương, hai tay run rẩy chạm vào khuôn mặt.

Phản chiếu trong gương, là một khuôn mặt không chút huyết sắc, da thịt đã bắt đầu bong tróc.

Hắn đột nhiên sững lại, sau đó chậm rãi cởi mũ ra, dùng tay vuốt tóc.

Chỉ thấy trên đầu hắn, chỉ có lưa thưa vài sợi lông cứng cáp dựng đứng, trên da đầu có những đốm lớn nhỏ khác nhau.

Giọng Vệ Chiêu run rẩy lẩm bẩm.

"E rằng không sống nổi nửa tháng đâu." Sau một hồi mây mưa, Vương ôm Trương Phàm Phàm, châm một điếu thuốc hút.

"Phàm Phàm, ngày mai anh phải ra ngoài một chuyến, chắc khoảng. nửa tháng là về." Trương Phàm Phàm lập tức chớp chớp đôi mắt to, hỏi.

"Anh đi làm gì thế thân yêu, có thể cho em đi cùng không?

Chương 95

Lần trước đi Trương gia anh không cho em đi." Vương nhìn Trương Phàm Phàm một cái, cười nói: "Lần này không được, lần sau nhất định sẽ cho em đi, được không?" Trương Phàm Phàm bĩu môi nhỏ, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương nhân lúc Trương Phàm Phàm đang ngủ, về nhà một chuyến.

Trực tiếp gõ cửa phòng Ninh Thái Nghi, Ninh Thái Nghi dụi mắt, vẻ mặt ngái ngủ.

Mặc đồ ngủ đứng ở cửa, lười biếng hỏi.

"Sư phụ tối qua đi đâu vậy, cả đêm không về?" Vương không nói gì, trực tiếp đi vào phòng Ninh Thái Nghi, từ dưới gầm giường kéo ra một cái giỏ.

Trong giỏ, đựng một thai nhi màu xanh biếc.

Thai nhi chính là Mệnh Quả mà Vương hái từ Thông Thiên Huyết Đằng xuống. [Tên: Mệnh Quả] [Trạng thái: Ngủ đông] [Giải thích: ...] "Phù, may quá, không chết." Lần này Vương quay lại, là để xem Mệnh Quả có còn ở đây không, có chết không.

"Thật dễ nuôi." Vương phủi tay, quay đầu nói với Ninh Thái Nghi.

"Cái Mệnh Quả này em chăm sóc cẩn thận, đừng để nó chết, ta phải đi xa, chắc khoảng. nửa tháng là về." Mắt Ninh Thái Nghi lập tức sáng lên, "Sư phụ đi đâu vậy, có thể cho em đi cùng không?" Vương đẩy Ninh Thái Nghi ra và đi về phía cửa, "Lần này không được, lần sau mới cho đi." Ninh Thái Nghi thấy Vương lại sắp ra ngoài, lập tức sốt ruột, vội vàng hét lớn.

“Sư phụ, Mệnh Quả nuôi thế nào ạ?” Vương liếc nhìn nàng một cái, khá coi thường.

“Cứ nuôi như bình thường trồng hoa nuôi cây ấy, chẳng phải hái từ huyết đằng xuống sao?” Nói xong Vương liền bước ra khỏi phòng.

Ninh Thái Nghi đứng ngây tại chỗ, nửa buổi, lẩm bẩm.

“Sao lại dễ như vậy, chỉ cần tưới nước phơi nắng là được sao?” Vương đến tiệm lẩu Thôi Bàn Tử, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thôi Bàn Tử đang ở quầy thu ngân, đeo kính nhỏ tính toán, ngẩng đầu nhìn Vương một cái.

“Sao sớm vậy?” Vương trực tiếp kéo một cái ghế ngồi xuống, “Đợi người.” Đợi khoảng hơn một tiếng, Vương nhìn thấy ở góc phố bên ngoài cửa, có một bóng người đen kịt.

Người đó dường như cực kỳ sợ ánh nắng, trốn trong bóng tối không dám tiến lên.

Vương nhìn kỹ. [Tên: Vệ Chiêu] [Nội tâm: Rốt cuộc có nên vào không, nếu để Thôi Bàn Tử và Vương thấy dáng vẻ này của mình.] Vương mắt sáng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

“Tôi đi đây.” Thôi Bàn Tử ngẩn ra, “Tốt lắm Vương, lừa tôi dậy sớm để ngồi chơi một tiếng sao?!” Vương đứng trước mặt Vệ Chiêu, trong lòng năm vị lẫn lộn.

Tình trạng hiện tại của Vệ Chiêu, so với lần trước gặp mặt đã tệ hơn rất nhiều, thi độc đã. ngấm sâu vào xương tủy.

Vốn là một tráng hán cao một mét tám mấy, bây giờ chỉ còn cao một mét bảy mấy, cả người gầy yếu như một con khỉ gầy gió thổi cũng bay.

Vương chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, không hỏi nhiều về tình

trạng sức khỏe của Vệ Chiêu, nói.

"Đi thôi, nửa tháng tôi đảm bảo bệnh khỏi." Vệ Chiêu gật đầu, rất lâu sau, nói hai chữ.

"Cảm ơn." Hai chữ rất nặng nề.

Trong dân gian, có rất nhiều người tin vào Ngũ Đại Gia.

Ngũ Đại Gia, là năm loại yêu tiên 'Hoàng Liễu Hồ Bạch Hôi', còn gọi là Ngũ Đại Tiên.

Hồ tiên là hồ ly, Bạch tiên là nhím, Liễu tiên là rắn, Hôi tiên là chuột.

Còn Hoàng đại tiên chính là Hoàng thử lang (chồn hôi).

Ở Đông Bắc, càng lưu truyền những câu chuyện rùng rợn về Hoàng đại tiên ăn thịt người trong dân gian.

Trong tỉnh Phụng Thiên, trong rừng sâu núi già phía ngoại ô thành phố Ngọc Đô.

Một ngôi làng với khói bếp lượn lờ, lúc này vừa đón hai vị khách mới.

Vương và Vệ Chiêu dừng chân ở cổng làng, nhìn vào bên trong.

Ánh nắng gay gắt, khiến cả hai đổ mồ hôi đầm đìa.

Ngôi làng trông rất cũ kỹ, nhưng vẫn có nhiều dân làng sinh sống, một ông lão gầy gò da ngăm đen đội nón lá, mặc quần bông hoa lớn từ trong làng đi ra.

Ông lão tay cầm một khẩu súng săn cũ kỹ, trông như một thợ săn.

Ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Vương và Vệ Chiêu, sau đó không nói một lời mà rời đi.

Trong thùng rác lớn ở cổng làng bốc lên mùi chua thối nồng nặc,

một cây liễu cổ thụ đã chết đổ nghiêng phía sau thùng rác.

Cả ngôi làng toát ra một vẻ tà dị.

Vệ Chiêu hai mắt híp lại, lẩm bẩm.

"Ngôi làng. có chút tà tính." Vương gật đầu, sau đó lại lấy ra một tờ giấy trắng, trên đó viết một địa chỉ.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm hộ gia đình đó trước." Nói xong, theo con đường đất gập ghềnh trong làng đi vào, bên đường có những con chó hoang bẩn thỉu sủa điên cuồng vào hai người, mắt chúng đầy tơ máu.

Không lâu sau, hai người đi đến trước một ngôi nhà cấp bốn có sân, hai người bước qua hàng rào sắt của cổng, Vương lớn tiếng hô.

"Lý Hương Đầu!" Vài giây trôi qua, cả sân im phăng phắc.

Vương lại lớn tiếng hô, "Trương Chấn Thiên!" Đột nhiên, trong phòng ngủ của ngôi nhà cấp bốn vang lên tiếng bát đĩa, nồi niêu xoong chảo va chạm lạch cạch.

Tiếp theo một ông lão hói đầu chạy ra, mắt đầy kinh ngạc, "Trương Chấn Thiên đâu, Trương Chấn Thiên đâu?" Nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Vương và Vệ Chiêu, bắt đầu có chút sốt ruột.

"Hai người quen Trương Chấn Thiên sao?" Vương cười, "Ông ấy bảo tôi đến tìm ông." [Tên: Lý Hương Đầu] [Thân phận: Đệ tử Hồ tiên] [Năng lực: Nhảy đại thần (lên đồng), thỉnh tiên ý] [Nội tâm: Hai tên nhóc con này vừa nhìn đã không phải thứ tốt lành gì, Trương Chấn Thiên đâu, lại để lộ chỗ ở của ta rồi.] Vương ho khan hai tiếng, "Trương lão gia tử không có, ..." Vương kể một câu chuyện, trong đó Trương lão gia tử mắc bệnh nặng cần Mộc Trần Châu cứu mạng, nên bảo Vương đi tìm Lý Hương Đầu.

Nghe xong câu chuyện, Lý Hương Đầu nửa buổi không nói nên

lời.

“Vào ngồi đi, uống rượu, rượu trắng sao?” Vệ Chiêu ngơ ngác nhìn Vương. [Tên: Vệ Chiêu] [Nội tâm: Chuyện gì vậy, không vào ngồi sao, lại uống rượu?] Vương khẽ thở dài, “Ông ấy mời chúng ta ở lại ăn cơm.” Chỉ thấy Lý Hương Đầu đi vào bếp lạch cạch một hồi, cuối cùng bưng ra mấy món ăn.

Trên bàn rượu, Vương thấy thời gian không còn sớm, hỏi.

“Lý Hương Đầu, ông có biết Bách Nhãn Quật không.” Lý Hương Đầu đang uống vui vẻ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, nghi ngờ nhìn Vương.

Chương 96

"...Trương Chấn Thiên không đến mức để hai người vào Bách Nhãn Quật chứ?" "Hoàng bì tử ở đó rất tà dị, hai người vào đó chắc chắn sẽ mất mạng đó!" Nghe vậy, lòng Vệ Chiêu trầm xuống mấy phần.

Chỉ thấy Vương bình tĩnh nói.

"Không sao, ông cứ nói cho tôi biết Bách Nhãn Quật ở đâu, những chuyện còn lại không cần phải lo." Lý Hương Đầu sắc mặt lúc trắng lúc tím, thở dài một hơi.

"Tùy các người thôi, dù sao chết ở đó cũng không liên quan gì đến tôi, nhưng phải nhớ kỹ, giao thiệp với đám Hoàng bì tử đó.

Cả đời này cũng không thoát thân được đâu!" "Sao lại không liên quan, trong làng tôi có một thợ săn già, vì đắc tội với Hoàng đại tiên, bây giờ cả ngày người không ra người quỷ không ra quỷ, vợ con trong nhà ngủ cũng không yên giấc." Vương tò mò hỏi.

"Cớ sao mà biết được?" Lý Hương Đầu đặt đũa xuống, uống cạn một chén rượu trắng, rồi chậm rãi kể một câu chuyện.

"Năm đó khi người thợ săn già đó lên núi săn bắn, đột nhiên nhìn thấy một con Hoàng bì tử dài nửa mét nằm trên đất." "Con Hoàng bì tử đó thân hình mập mạp, béo như con lợn vậy, thấy người thợ săn già cũng không sợ hãi mà cứ nằm đó đối mặt." "Người thợ săn già vừa nhìn đã biết, Hoàng thử lang đã thành tinh, được liệt vào hàng tiên ban Hoàng đại tiên, không thể chọc!" "Thế là vái lạy con Hoàng bì tử, nói tiểu nhân đã quấy rầy sự thanh tịnh của ngài, xin đừng trách tội." "Ai ngờ con Hoàng bì tử đó lại y như một con người, cũng đứng dậy vái lạy người thợ săn già, rồi lấy cái hồ lô rượu ở thắt lưng đi mất."

“Từ ngày đó trở đi, cả gia đình người thợ săn già đều gặp tai ương.” Vệ Chiêu nhíu mày, cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

“Lão thợ săn kia cũng đâu có đắc tội với Hoàng Đại Tiên, tôi thấy ông ấy cũng cung kính lắm mà.” Lý hương đầu trừng mắt: “Vội gì chứ, tôi đã nói xong đâu?” Lý hương đầu phải mất một lúc mới lấy lại được mạch kể chuyện, rồi chậm rãi nói tiếp.

“Nhìn thì có vẻ lão thợ săn không đắc tội với Hoàng Đại Tiên, còn cho rượu uống, nhưng khổ nỗi lũ chồn hôi này tính tình tà quái, làm việc chẳng bao giờ theo lẽ thường!” “Mấy ngày sau đó, mỗi lần lên núi, lão thợ săn đều hiếu kính rượu cho con chồn hôi ấy.

Đổi lại, con chồn cũng mang cho lão mấy con gà, con vịt.” Đột nhiên, sắc mặt Lý hương đầu thay đổi.

“Ngay lúc lão thợ săn tưởng mình đã vớ được chỗ dựa vững chắc, một hôm lên núi bỗng phát hiện con chồn hôi biến mất!” “Lão cũng không để tâm, đặt bầu rượu xuống đất rồi rời đi.

Kết quả cậu đoán xem thế nào?” Sự tò mò của Vương cũng bị khơi dậy.

“Nói mau đi ông.” Lý hương đầu đập bàn, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Lão thợ săn đi săn về vừa bước vào sân thì nghe thấy trong nhà có tiếng rên rỉ, trong không khí còn thoang thoảng một mùi hôi.” “Lão rón rén đi đến bên cửa sổ nhìn vào!” “Con chồn hôi mà lão hiếu kính bấy lâu nay đang làm nhục con gái lão!” “Lúc đó, con gái lão thợ săn đã trúng tà, nửa tỉnh nửa mê.

Con chồn hôi béo ú thấy lão thợ săn cũng không hoảng sợ, ngược lại còn cười khiêu khích, ra vẻ thách thức.” “Lão thợ săn kinh hãi tột độ, khi hoàn hồn thì hai mắt đã đỏ ngầu, gầm lên một tiếng ‘súc sinh’

rồi xông tới, đâm một dao vào tim con chồn hôi." "Con chồn hôi đó không ngờ lão thợ săn lại dám làm nó bị thương thật, nó kêu lên một tiếng thảm thiết rồi buông con gái lão ra, đồng thời cắn một phát vào vai lão." "Sau đó con chồn hôi liền chạy trốn vào núi, nhưng lão thợ săn đang lúc tức giận sao có thể bỏ qua?" "Lão lập tức giơ súng săn lên, một phát súng kết liễu con chồn hôi đó, rồi lột da nó treo trước cổng nhà để thị chúng." "Làm vậy lão thợ săn vẫn chưa hả giận, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao con chồn hôi cũng đã chết rồi." Nghe đến đây, Vương tưởng rằng đây là một câu chuyện báo thù, nhưng sự việc không hề đơn giản như vậy.

Lời tiếp theo của Lý hương đầu có lẽ mới là trọng tâm.

Quả nhiên, Lý hương đầu tỏ vẻ căm phẫn, tố cáo: "Tưởng rằng giết nó là xong chuyện, ai ngờ ngày hôm sau, lúc lão thợ săn ra khỏi nhà thì phát hiện một cỗ quan tài đang nằm trong khoảng sân trống nhà mình!" "Ngay khi lão thợ săn bước ra, cỗ quan tài đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại tám dấu chân, trông giống hệt móng vuốt của chồn hôi." "Lúc lão còn đang sững sờ, đột nhiên có một giọng nói vang lên." "'Khiêng đi đi!' Lão thợ săn nghe thấy câu đó, sau đó cỗ quan tài như mọc thêm cánh rồi bay đi mất." "Không biết tại sao, lão thợ săn bỗng nhớ đến con chồn hôi đã chết, sợ hãi vội chạy đi xem tấm da chồn treo trước cổng còn ở đó không." "Quả nhiên, cả da lẫn thịt đều đã biến mất.

Lão thợ săn lập tức tuyệt vọng, ngã quỵ xuống đất, biết rằng mình đã rước phải phiền phức lớn." "Kể từ ngày đó, cả nhà lão cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Con trai cả vào núi đi săn ba ngày không về, đến ngày thứ tư thì đầu lâu bị treo ở cổng làng." "Bà vợ lão thợ săn cũng bị Hoàng Đại Tiên nhập vào người, cả ngày cứ ở lì trong nhà không đi, đòi ngủ chung giường với con gái." "Chuyện sau này à, lão thợ săn cũng chết

rồi, sống như vậy thật chẳng còn ý nghĩa gì." Vương và Vệ Chiêu nghe xong, lặng người đi.

Lúc này, trong lòng cả hai đều vô cùng kinh hãi, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Hoàng bì tử..." Ở vùng Đông Bắc có Tứ Đại Tiên, Hoàng Đại Tiên đều là những con vật đã thành tinh.

Trong ngũ đại tiên, Hoàng Đại Tiên là khó đối phó nhất.

Hoàng bì tử tính tình hẹp hòi, không nói lý lẽ, và thất thường nhất.

Thứ này rất tà ma, có thể giây trước còn đang cười nói vui vẻ với bạn, giây sau đã có thể cắn đứt đầu bạn.

Lão thợ săn kia lại chọc phải thứ như vậy.

Vương đột nhiên nghĩ, đến Trương Chấn Nam còn bị Hoàng bì tử lừa gạt, mắc phải căn bệnh quái lạ đến tận hôm nay, vậy một lão thợ săn làm sao có thể dễ dàng đâm một dao vào tim nó được?

"Lý hương đầu, con dao của lão thợ săn đó có thể trừ tà sao, lại có thể đâm thẳng vào tim nó được?" Lý hương đầu thở dài: "Cũng không hẳn.

Con dao của lão thợ săn đã giết vô số sinh linh, trên đó có sát khí và mùi máu tanh, Hoàng bì tử sợ nhất thứ đó." Vương gật gù ra vẻ đã hiểu, thì ra là vậy.

Nếu lão thợ săn rút súng ra trước, không chừng khẩu súng đã nổ tung ngay trong tay lão.

Vương quyết định phải đi xem thử, không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Lý hương đầu mắng té tát, nhưng cuối cùng không lay chuyển được Vương, đành phải cho Vương địa chỉ nhà lão thợ săn.

Lý hương đầu với vẻ mặt thất vọng chỉ tay về phía đông: “Hai thằng nhóc muốn chết thì cứ đi đi, đừng có lôi tôi theo.” Nói xong, ông ta quay người vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Vương và Vệ Chiêu nhìn nhau.

“Sợ không?” Vệ Chiêu hiếm khi cười, nói: “Sợ cái quái gì, đi!” Hai người đi theo hướng Lý hương đầu chỉ, một mạch đến trước một cái sân ở phía đông làng.

Khi cả hai còn chưa đến gần, đã nghe thấy tiếng khóc than ai oán của một phụ nữ từ bên trong vọng ra.

“Ba ơi... ba chết thảm quá.” Người phụ nữ nghe giọng nhiều nhất cũng không quá ba mươi tuổi, tiếng khóc ai oán xé lòng.

Vương và Vệ Chiêu lắng tai nghe, âm thanh dường như có sức xuyên thấu, khiến màng nhĩ hai người hơi đau nhói.

Đi vào trong, hai người đứng sững lại nhìn.

Chỉ thấy lão thợ săn mặc chiếc quần bông hoa mà hai người đã gặp khi vào làng đang nằm cứng đờ trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, miệng bị nhét đầy lông màu vàng đất.

Sắc mặt lão tím tái, trong đôi mắt toát lên vẻ kinh hoàng và phẫn hận, chết không nhắm mắt.

Vương lập tức nổi da gà khắp người, người mà mình gặp lúc trước chính là lão thợ săn trong lời kể của Lý hương đầu!

Người đang nằm trên thi thể khóc lóc là một phụ nữ có vài phần xinh đẹp, chỉ có điều bụng cô ta đã to lên, trông như đã mang thai được mấy tháng.

Vương vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, liền nhìn về phía thi thể. 【Tên: Lý Thường Quý】 【Trạng thái: Đã chết】 【Chú thích: Bị

lông chồn hôi nhét đầy miệng, chết ngạt.】 Vương lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Lũ chồn hôi này thật độc ác, dùng lông để làm lão thợ săn chết ngạt!

Hắn lại nhìn về phía người phụ nữ kia. 【Tên: Lý Lan Hoa】 【Trạng thái: Đau khổ】 【Chú thích: Lý Lan Hoa đang mang thai một con chồn hôi con, súc sinh này phát triển rất nhanh】 【Nội tâm: Ba tôi đã thảm như vậy rồi, tại sao vẫn không buông tha, Hoàng Đại Tiên, tôi cầu xin ngài đừng tai họa gia đình tôi nữa.】 Đây chính là con gái của lão thợ săn bị chồn hôi làm nhục trong lời kể của Lý hương đầu!

Điều khiến Vương không thể ngờ tới là Lý Lan Hoa thật sự đã mang thai con của chồn hôi, nhìn cái bụng to như vậy, chẳng bao lâu nữa là có thể sinh ra rồi!

Hai người do dự không quyết, không biết nên vào trong hay nên rời đi.

Đúng lúc này, một bà lão từ trong căn nhà cấp bốn bước ra.

Bà lão vừa mất chồng nhưng trông không có vẻ gì là buồn bã, thậm chí còn có chút hả hê.

Bà ta có khuôn mặt nhọn, mắt xếch đến cực điểm.

Bà lão lưng còng, một mắt bị mù, nhưng toàn thân toát ra một cảm giác yêu dị.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bà lão, Vương liền cảm thấy xung quanh trở nên lạnh lẽo.

Chương 97

【Tên: Ngưu Hồng Nê】 【Thân phận: Vợ của lão thợ săn】 【Trạng thái: Bị Hoàng Đại Tiên nhập】 【Nội tâm: Lão thợ săn chết là đáng đời, ai bảo dám đắc tội với ta.

Chết như vậy là còn nhẹ cho lão, phì!】 Đột nhiên, bà lão chú ý đến hai người Vương đang đứng ở cổng, giọng điệu kỳ quái chào hỏi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, trông hệt như một con chồn hôi!

"Người nơi khác đến à?" Vương cố nén sự khó chịu trong lòng, gật đầu.

Đột nhiên, hắn liếc thấy trong căn nhà bên cạnh có một đôi mắt láo liên đang nhìn về phía hắn và Vệ Chiêu!

Trong lòng hắn căng thẳng, nhưng ngay giây tiếp theo, đôi mắt đó đã biến mất.

"Không có gì, mọi người cứ tiếp tục đi." Nói xong, hai người liền rời đi mà không ngoảnh đầu lại.

Trên đường, Vệ Chiêu ngạc nhiên hỏi Vương: "Sao lại đi?" Vương ánh mắt nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Cậu không biết đâu, lúc nãy tôi nhìn thấy một đôi mắt gian xảo ở góc nhà bên cạnh, đôi mắt đó trợn tròn và phát sáng." "Tôi lập tức nhìn ra, đó là con chồn hôi trên người bà lão!" "Nếu không tôi đã kéo cậu ra rồi sao?

Tôi định vào tóm con chồn hôi đó ra, ai ngờ nó cũng gian xảo thật, chạy mất rồi." Vệ Chiêu nghe xong chỉ cảm thấy rùng rợn, lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn lại.

"Thứ này tà ma thật." Nói xong, hai người vội vã quay về nhà Lý

hương đầu, kể lại chuyện lão thợ săn bị giết chết.

Ai ngờ Lý hương đầu sau khi nghe tin lão thợ săn qua đời, chỉ nhún vai, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

"Chết cũng tốt, đỡ phải chịu tội, chỉ tiếc cho mẹ con Hồng Nê và Lan Hoa thôi." Vương do dự rồi nói: "Lý Lan Hoa kia có thai rồi, trông có vẻ cũng phải được hơn sáu tháng." Lý hương đầu lập tức kinh ngạc: "Cái gì?!" Ông ta như vừa nghe thấy một chuyện không thể tin nổi, cảm giác như da đầu sắp nổ tung.

"Lý Lan Hoa đó tôi mới gặp hôm kia, bụng hoàn toàn phẳng lì, có phải cậu nhìn nhầm người không?" Vương lắc đầu: "Không tin thì ông cứ đi xem đi, tôi phân tích thì cái thai đó là con của chồn hôi." Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định.

Vương chắc chắn đó là con của chồn hôi, đôi mắt của hắn sẽ không nhìn lầm.

Lý hương đầu không tin, miệng lẩm bẩm, vội vã chạy ra khỏi cửa.

Một lúc sau, ông ta lòng còn sợ hãi chạy về, đóng sầm cánh cửa sắt lại.

"Trúng tà thật rồi, thật sự có thai rồi?!" Ông ta đứng tại chỗ đi đi lại lại, miệng lẩm bẩm.

"Đứa bé đó nhìn là biết yêu vật rồi, không thể giữ lại được." "Không chừng mấy ngày nữa là sinh, đến lúc đó Lý Lan Hoa chắc chắn sẽ chết, đứa bé không thể giữ lại được!" ...

Lúc này, Trương Phàm Phàm đang ở đầu làng, nhìn vào bên trong.

"Vương lại đến nơi quái quỷ gì thế này, nhìn đã thấy tà khí rồi." Cô lẩm bẩm.

Hôm qua, khi Vương nói muốn ra ngoài một mình, Trương Phàm

Phàm trong lòng đã có suy tính riêng.

Gần đây Vương ít liên lạc với cô hơn, Trương Phàm Phàm muốn xem rốt cuộc anh đi đâu.

Cô không muốn Vương một mình đến nơi nguy hiểm, bất kể lúc nào, Trương Phàm Phàm cũng muốn ở bên cạnh anh.

Đột nhiên, trong bụi cỏ bên cạnh vang lên tiếng sột soạt.

Trương Phàm Phàm quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từ trong bụi cỏ, đột nhiên một cái đầu nhỏ ló ra.

Một con chồn hôi, toàn thân gầy gò, toát ra một mùi hôi thối.

Cô kinh ngạc nói: "Hoàng bì tử?" Con chồn hôi đó đứng thẳng dậy như người, trên đầu đội một mảnh xương sọ, vẻ mặt cười quái dị nhìn Trương Phàm Phàm.

"Nhìn xem tôi có giống người không?" Lập tức, một cảm giác lạnh lẽo rợn người dâng lên trong lòng Trương Phàm Phàm, cô bất giác lùi lại hai bước, cảm thấy lông tóc toàn thân đều dựng đứng!

"...

Mày biết nói tiếng người?!" Chỉ thấy con chồn hôi này không hề mở miệng, nhưng âm thanh lại một lần nữa vang lên từ trong lòng Trương Phàm Phàm.

"Nhìn xem tôi có giống người không?" Trương Phàm Phàm phải mất một lúc mới bình tĩnh lại.

Cô cũng đã phát hiện ra điều kỳ lạ, con chồn hôi không hề mở miệng, giọng nói đó vang lên từ trong tâm trí cô.

Trương Phàm Phàm hừ lạnh một tiếng: "Giả thần giả quỷ, giống cái con khỉ, mày chỉ là một con chồn hôi!" Nói xong, cô tức giận đi vào trong làng.

Trên mặt con chồn hôi đó hiện lên một biểu cảm vô cùng giống người, nó âm hiểm nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trương Phàm Phàm, sau đó kêu lên một tiếng quái dị rồi chạy biến mất.

Đột nhiên, Trương Phàm Phàm cảm thấy một cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Giống như bị yêu quái nhắm trúng, cô đột ngột quay đầu lại nhìn.

"Cũng không có gì." Chưa đi được mấy bước, cô thấy một bóng người đi ra từ góc cua trong làng.

Người đó mặc một chiếc quần bông hoa, phía trước có một con chồn hôi.

Trương Phàm Phàm nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện trên tay con chồn hôi có một sợi dây xích, đang dắt cổ người kia!

Lông trên người con chồn hôi đó như được dán lên, toàn thân béo ú đến cực điểm, trông như một con lợn béo.

Con chồn hôi dắt người kia, từng bước một đi ra ngoài làng.

Một ông lão da ngăm đen khỏe mạnh, trong tiết trời tháng sáu nóng nực lại mặc chiếc quần bông hoa, miệng ngậm một túm lông chồn!

Người trong làng dường như không nhìn thấy cảnh tượng này, ai làm việc nấy, không hề bị ảnh hưởng.

Trương Phàm Phàm trong lòng đầy kinh ngạc và nghi ngờ, đi về phía con chồn hôi và người kia.

Càng đến gần, nhìn càng rõ, lòng Trương Phàm Phàm càng thêm bất an.

Dáng vẻ của người kia... sao lại kỳ lạ vậy?

Mắt trợn trừng, tứ chi dường như vô cùng cứng ngắc, sắc mặt tím tái.

Giống... giống như người chết?

Khi Trương Phàm Phàm đi đến trước mặt con chồn hôi, cả người và chồn hôi đều xuyên thẳng qua cơ thể cô!

Quả nhiên... không phải người sống!

Cô đột ngột quay đầu lại, đồng tử co rút dữ dội, nhìn người kia và con chồn hôi.

Người và chồn hôi càng đi càng xa, hình bóng cũng ngày càng mờ nhạt.

Chương 98

Cuối cùng, biến mất khỏi tầm mắt của Trương Phàm Phàm.

Trương Phàm Phàm lòng còn sợ hãi, lẩm bẩm: "Thứ gì vậy." Ngay sau đó, ánh mắt cô trở nên nghiêm trọng khi nhìn vào ngôi làng, lòng càng thêm bất an.

Rốt cuộc ngôi làng này quỷ dị đến mức nào?

Mình còn chưa vào làng đã liên tiếp gặp phải hai chuyện tà ma, vậy trong làng rốt cuộc có gì? ...

Lý hương đầu lấy điện thoại ra xem, sau đó thở dài, dẫn Vương và Vệ Chiêu đến nhà lão thợ săn.

Lúc này, trong đám đông có người đang bàn tán.

"Lão thợ săn vừa mới mất, vội vàng làm tang sự thế?" "Không biết nhà họ có chuyện gì à, còn dám nói vậy?

Không sợ chết sao!" "Nói nhỏ thôi, lát nữa đưa lễ xong chúng ta đi nhanh đi, đừng ở lại đây nữa." Mọi người bàn tán xôn xao, dường như rất sợ hãi gia đình lão thợ săn.

Ít nhiều họ cũng biết một số chuyện trong nhà lão thợ săn.

Ở những vùng nông thôn hẻo lánh như thế này, người ta đặc biệt tin vào những thứ như đại tiên.

Ba người Vương trà trộn vào đám đông.

Trời cũng dần tối, từ nhà lão thợ săn vang lên tiếng kèn trống, ngay sau đó một người đàn ông bước ra.

Đứng ở cổng, anh ta cao giọng nói với mọi người: "Hôm nay nhà tôi không đãi tiệc, ngày mai sẽ hạ táng, mời các vị hương thân ngày

mai lại đến!" Đám đông ồn ào bàn tán, nhưng Vương kinh ngạc phát hiện không có ai phàn nàn.

Ngược lại, mọi người đều tỏ ra may mắn.

"Tốt quá rồi, chuyện ngày mai để mai nói, mau về nhà thôi." Dân làng giải tán trong nháy mắt, chỉ còn lại ba người Vương, Lý hương đầu và Vệ Chiêu đứng yên tại chỗ.

Vệ Chiêu vừa định nói với Lý hương đầu, thì người đàn ông kia đã lên tiếng.

"Hương đầu, mời vào, mẹ tôi đã đợi lâu rồi." Người đàn ông mày rậm mắt to, nhưng giữa hai hàng lông mày lại toát lên vẻ mệt mỏi, mặt đầy tử khí. 【Tên: Lý Thiết Ngưu】 【Thân phận: Con trai thứ hai của nhà họ Lý】 【Nội tâm: Thật không biết mời Lý hương đầu đến là đúng hay sai, nhưng cũng không thể trách mình được, chuyện này không phải mình có thể quyết định.】 Vương không khỏi cảnh giác thêm vài phần, liếc mắt ra hiệu cho Vệ Chiêu, ý bảo hãy cẩn thận.

Lý hương đầu cũng không nói nhiều, chỉ chắp tay sau lưng, thở dài một tiếng rồi đi vào.

Lý Lan Hoa và Ngưu Hồng Nê bị đại tiên nhập đang ngồi trong sân.

Lý Lan Hoa đau khổ tột cùng, còn Ngưu Hồng Nê thì như không có chuyện gì xảy ra.

Lý hương đầu trong mắt thoáng qua một tia giằng xé, sau đó kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

"Nếu đại tiên đã báo thù xong rồi, hay là cứ rời khỏi nhà họ Lý đi?" Ngưu Hồng Nê nghe thấy lời này, mắt híp lại, giọng the thé hỏi: "Dựa vào đâu mà ta phải đi, ta còn chưa hưởng phúc đủ mà." Nói

xong, bà ta nhìn Lý Lan Hoa một cách dâm đãng.

Cảnh tượng này thật sự có chút rùng rợn, Ngưu Hồng Nê nhìn con gái mình với ánh mắt dâm đãng, như đang nhìn một mỹ nữ tuyệt sắc.

Vương không nhịn được nổi da gà, dường như nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi mấy phần.

Lý hương đầu không nói gì thêm, sắc mặt âm u bất định, cuối cùng ngậm miệng lại.

Sau đó, ba người quay về nhà Lý hương đầu.

Vệ Chiêu đập bàn: "Lúc nãy sao ông không để tôi đánh bay con Hoàng Đại Tiên đó đi?

Tôi thật sự tức không chịu nổi, nhà họ Lý sao lại gặp phải chuyện xui xẻo như vậy?" Lý hương đầu râu vểnh mắt trừng: "Cậu tưởng tôi không muốn đánh à?

Có dám chọc vào không mới là vấn đề!" "Con chồn hôi đã chết đó thuộc cùng một nhánh với đám ở Bách Nhãn Quật.

Giết con nhỏ lại ra con lớn, tôi không tin cậu có thể đối phó nổi!" "Nói khó nghe một chút, có thể bị đám chồn hôi đó chơi cho đến chết!" Trong chốc lát, không khí trở nên trầm mặc, cả ba người không ai nói gì.

Một lúc lâu sau, Vương mới chậm rãi nói.

"Thật ra cũng dễ giải quyết thôi.

Tôi sẽ xử lý con chồn hôi đó, rồi tiện thể đến Bách Nhãn Quật dọn dẹp cả ổ luôn!" Lý hương đầu cười khẩy: "Cậu nói thì dễ lắm, cậu biết cách đối phó với đám Hoàng Đại Tiên đó không?!" "Nếu thật sự dễ dàng như vậy, năm đó Trương Chấn Thiên đã lấy được Mộc Trần Châu ra rồi, đâu có chuyện như bây giờ." Vương châm một điếu

thuốc, hút một hơi rồi lắc đầu.

“Lý hương đầu, ông đã thần thánh hóa đám chồn hôi đó rồi.

Chúng chỉ là một đám yêu tinh giỏi giả thần giả quỷ mà thôi, không đáng sợ như vậy đâu.” Thân mang huyết mạch Bạch Trạch, tầm nhìn của hắn đương nhiên khác với người thường.

Vương biết rõ điểm yếu của Hoàng Đại Tiên, cũng biết cách đối phó với chúng.

Đang lúc hắn còn đang đau đầu không biết làm cách nào để lấy Mộc Trần Châu từ tay đám chồn hôi ở Bách Nhãn Quật, thì bây giờ, một kế hoạch lớn đã dần hình thành trong đầu hắn.

Vương đứng dậy cười không nói gì, trực tiếp chọn một phòng rồi đi vào.

“Lý hương đầu, hôm nay hai chúng tôi ở lại đây nhé.” Lý hương đầu bực bội liếc hắn một cái, sau đó nhìn ra ngoài cửa.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật nảy mình.

Chỉ thấy ở cửa có một con chồn hôi đang đứng thẳng, trên đầu đội một mảnh xương sọ, nhìn chằm chằm vào Lý hương đầu.

Đột nhiên, một giọng nói ám ảnh vang lên trong đầu Lý hương đầu.

“Nhìn xem tôi có giống người không?” ...

Trời đã tối, cả ngôi làng chìm trong bóng đêm, ngay cả ánh đèn cũng rất hiếm hoi, đi đường ban đêm chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt trước mắt.

Trương Phàm Phàm lúc này đang đi trong làng.

“Tìm một nhà dân xin ở nhờ một đêm khó vậy sao?

Tại sao mỗi nhà đều không có đèn đóm gì cả.” Trương Phàm Phàm lẩm bẩm.

Lúc chiều khi vào làng, cô phát hiện dân làng đều tập trung ở sân nhà một hộ dân.

Đương nhiên cô cũng đi theo, và tình cờ nhìn thấy Vương trong đám đông.

Nhưng cô không lên tiếng, vì cô cảm thấy đây không phải là thời điểm tốt nhất để nhận mặt Vương.

Nếu Vương hỏi tại sao cô lại ở đây...

Suy nghĩ tìm một nhà dân xin ở nhờ của Trương Phàm Phàm càng thêm kiên định.

Không lâu sau, cô đi đến trước cửa nhà mà ban ngày cô đã thấy Vương.

Chương 99

Sân nhà này có đèn sáng, dường như người bên trong vẫn chưa ngủ.

Trương Phàm Phàm sờ vào chiếc ba lô sau lưng, lấy bảo đao ra giắt vào hông.

Làm xong tất cả, Trương Phàm Phàm mới gõ cửa.

"Có ai ở nhà không?" Thời gian trôi qua từng giây, nhưng không có một tiếng động nào phát ra.

Trương Phàm Phàm do dự một lát, rồi tiếp tục gõ cửa: "Có ai ở nhà không?" Đột nhiên, cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo, xuất hiện trước mắt cô là một bà lão mặt nhọn.

Bà lão toàn thân toát ra một mùi hôi thối, mắt trợn ngược, dùng giọng điệu kỳ quái nói với Trương Phàm Phàm.

"Cô gái nhỏ, người nơi khác đến à?" Trương Phàm Phàm gật đầu: "Đúng vậy, cháu là người nơi khác.

Cháu có thể ở nhờ nhà bà một đêm không ạ, cháu sẽ trả năm trăm tệ tiền trọ." Bà lão đột nhiên cười khanh khách, thân hình vốn đã còng nay càng cong hơn.

Đột nhiên, bà ta dừng lại, dẫn Trương Phàm Phàm vào sân.

Lúc này trong sân, con trai thứ hai nhà họ Lý và Lý Lan Hoa đều ở đó.

Sau khi thấy Trương Phàm Phàm đi vào, sắc mặt họ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Con trai thứ hai nhà họ Lý, Lý Thiết Ngưu, nghiến răng đứng dậy,

run rẩy hỏi: “Đại tiên...” Đột nhiên, sau khi Lý Thiết Ngưu nói hai chữ “đại tiên”, miệng anh ta như bị dán lại, không thể nói thêm được chữ nào.

Bà lão Lý híp mắt nhìn anh ta: “Mệt rồi, về nghỉ đi.” Lý Thiết Ngưu toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu, chạy về phòng.

Đến lúc này, dù Trương Phàm Phàm có ngây thơ đến đâu cũng phát hiện ra điều bất thường.

Gia đình này...

đầy rẫy sự quỷ dị.

Liệu có liên quan đến những gì mình đã thấy khi mới vào làng không?

Khi nghĩ đến đó, cô đột nhiên thắt lòng, thầm kêu một tiếng không ổn, bà lão Lý này chắc chắn có vấn đề!

Trương Phàm Phàm bề ngoài không tỏ ra gì, ngẩng đầu nhìn bà lão Lý, hỏi một câu.

Cũng chính câu nói này đã khiến bà lão Lý sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm mặt không biểu cảm hỏi.

“Nhìn xem tôi có giống người không?” Lời này vừa thốt ra, bà lão Lý và Lý Lan Hoa đều sững sờ tại chỗ!

Trương Phàm Phàm thu hết biểu cảm của bà lão Lý vào mắt, lập tức xác nhận, bà lão Lý này chắc chắn là do chồn hôi biến thành.

Cô lập tức rút bảo đao từ hông ra, nhắm vào cổ bà lão Lý chém tới.

“Quả nhiên, tôi biết bà có vấn đề!” Bà lão Lý khi ngửi thấy sát khí và mùi máu tanh trên bảo đao, trong lòng lập tức dâng lên nỗi kinh hoàng, kêu lên một tiếng quái dị, trực tiếp bò ra đất, dùng cả tay và

chân bò ra ngoài cửa!

Dáng đi của bà lão Lý giống hệt một con chồn hôi!

Bà ta vặn vẹo thân mình, áp sát mặt đất, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm!

Trương Phàm Phàm toàn thân nổi da gà, vừa xấu hổ vừa tức giận, mắng lớn.

"Con chồn hôi khốn kiếp, dám lừa bà đây, chết đi!" Không nói hai lời, cô trực tiếp xách bảo đao đuổi theo bà lão Lý.

Phải biết rằng Trương Phàm Phàm thân mang huyết Kỳ Lân, từ nhỏ đã luyện võ, xét về tốc độ, bà lão Lý sao có thể chạy thoát?

Không lâu sau, Trương Phàm Phàm xách đầu bà lão Lý quay lại.

Ném đầu bà lão Lý xuống đất: "Cô nương, yêu nghiệt đã bị tôi trừ khử rồi, sau này cô cũng có thể sống yên ổn." Ai ngờ Lý Lan Hoa lập tức khóc nấc lên: "Đó không phải là yêu quái, đó rõ ràng là mẹ ruột của tôi.

Tại sao cô lại giết bà ấy?

Mẹ tôi vô tội, cô phải đi giết con chồn hôi nhập vào người bà ấy chứ!" Trương Phàm Phàm ngây người, nhất thời không biết phải làm sao, đầu óc trống rỗng.

Chỉ thấy Lý Lan Hoa ôm đầu bà lão Lý khóc một hồi, rồi mới đứng dậy, nức nở nói.

"Chết cũng tốt, cũng là giúp mẹ tôi giải thoát.

Chuyện này không trách cô được, đáng lẽ tôi phải cảm ơn cô đã giúp mẹ tôi thoát khỏi bể khổ." "Ngồi đi, tôi sẽ kể cho cô nghe chuyện của nhà họ Lý chúng tôi." Trương Phàm Phàm ngồi trong sân, nghe Lý Lan Hoa kể lại câu chuyện khiến người người phẫn nộ.

Một lúc lâu sau, Trương Phàm Phàm á khẩu không nói nên lời ngồi tại chỗ.

Một cảm giác rùng rợn dâng lên từ tận đáy lòng, sau đó cô mới lẩm bẩm.

"Tôi biết rồi, Vương đến đây là để đối phó với đám chồn hôi này." Đột nhiên, cô nghĩ đến một câu, quay đầu hỏi.

"Chồn hôi hỏi 'nhìn xem tôi có giống người không' là có ý gì?" Lý Lan Hoa nhìn cô một cái: "Cô đã trả lời thế nào?" "Tôi nói 'giống cái con khỉ, mày chỉ là một con chồn hôi'." Sắc mặt Lý Lan Hoa lập tức thay đổi, lòng còn sợ hãi nhìn xung quanh, sau đó thần bí nói.

"Chồn hôi đang 'thảo khẩu phong' (xin người định đoạt).

Chỉ cần cô nói nó giống người, nó sẽ có thể đắc đạo thăng tiên.

Ngược lại, mấy trăm năm tu hành của nó sẽ tan thành mây khói." "...

Con chồn hôi đó tám phần là đã ghi hận cô rồi.

Cô xem gia đình tôi bị chúng hành hạ thành ra thế nào đi, cô nương, cô nhất định phải cẩn thận." "Loài chồn hôi này vô cùng thất thường.

Nếu cô nói nó giống người, sau này đắc đạo nó sẽ báo đáp cô.

Nếu nói không giống, thì tám phần là sẽ gặp tai ương." Trương Phàm Phàm không nhịn được nghĩ đến bi kịch của gia đình năm người nhà họ Lý, toàn thân đột nhiên rùng mình.

Lý Lan Hoa oán hận nhìn cái bụng to của mình, nhưng ánh mắt đó sau đó lại trở nên dịu dàng.

"Tôi sinh ra một con chồn hôi, nhưng nó cũng là con của tôi." Mắt Trương Phàm Phàm trợn to, một cô gái xinh đẹp như vậy, trong bụng

lại mang một con chồn hôi, trong lòng cô dâng lên một cảm giác ghê tởm.

Nửa đêm, Trương Phàm Phàm ở lại nhà họ Lý, ở trong một căn phòng, dần dần chìm vào giấc ngủ. ...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Vương đã dậy sớm, ra khỏi cửa.

Lý hương đầu và Vệ Chiêu vẫn chưa tỉnh ngủ, nhân lúc này hắn một mình đến nhà họ Lý xem thử.

Chương 100

Buổi sáng trong làng, không khí lơ lửng một lớp sương mù, ngửi nhẹ có thể cảm nhận được mùi ẩm ướt.

Đi qua con đường đất quanh co, hắn đến trước cửa nhà họ Lý.

"Cửa...

đang mở?" Vương thấy rõ ràng, cửa lớn nhà họ Lý đang mở, trong không khí có một mùi máu tanh!

Hắn vội vàng đi vào, nhìn kỹ. 【Tên: Đất ẩm】 【Chú thích: Bị sương sớm làm ướt, tỏa ra mùi hương của đất】 Vương lại nhìn về phía chiếc ghế đẩu có vài vết máu. 【Tên: Ghế nhựa】 【Chú thích: Dính một ít máu tươi của bà lão Lý】 "Máu tươi của bà lão Lý?" Vương trong lòng kinh ngạc, không ngừng quan sát những căn nhà cấp bốn.

Đột nhiên, một bóng người từ trong phòng bước ra.

"Anh đang làm gì vậy?" Lý Lan Hoa vác cái bụng to, nhẹ giọng hỏi.

Vương không trả lời: "Bà lão Lý đâu rồi?" Hốc mắt Lý Lan Hoa đột nhiên đỏ lên, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Chết rồi." ...

Không lâu sau, Lý Lan Hoa kể lại cho Vương nghe chuyện xảy ra tối qua, che mặt khóc nức nở, đau thương không thể kiềm chế.

Vương nghe xong, bất ngờ hỏi một câu.

"Cô có biết người giết bà lão Lý tên là gì không?" Lý Lan Hoa khẽ gật đầu, run rẩy nói: "Biết, tên là Trương Phàm Phàm." "Trương Phàm Phàm?" Lý Lan Hoa nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Vương, không hiểu tại sao, lẩm bẩm.

“Tên là Trương Phàm Phàm, sao vậy?” Vương lắc đầu: “Cô ấy ở phòng nào?” Lý Lan Hoa chỉ vào một căn phòng sát chân tường: “Ở đó.

Tôi biết anh cùng hội với Lý hương đầu, nhưng chuyện này không thể trách Trương Phàm Phàm, cô ấy cũng là xuất phát từ lòng tốt, xin anh đừng trút giận lên cô ấy.” Vương cười: “Yên tâm đi, tôi trút giận lên ai cũng không thể trút giận lên cô ấy được.” Nói xong, hắn trực tiếp đi về phía phòng của Trương Phàm Phàm. *Cốc cốc cốc.* Sau ba tiếng gõ cửa trầm đục, giọng nói ngái ngủ và đầy cảnh giác của Trương Phàm Phàm vang lên.

“Ai đấy?” Vương không nói gì, chỉ nghe bên trong có tiếng sột soạt, sau đó Trương Phàm Phàm mở cửa.

Mắt cô còn đang lim dim, nhưng khi nhìn thấy người trước mặt, cô lập tức tỉnh táo. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Nội tâm: Mình không nhìn nhầm chứ?

Sao Vương lại xuất hiện ở nhà họ Lý vào sáng sớm thế này?

Không đúng không đúng, chắc chắn là do đầu óc mình còn mơ hồ.】 Vương nhìn Trương Phàm Phàm đầy ẩn ý.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm đóng sầm cửa lại rồi mở ra, lần này, cô mới thực sự tin rằng người trước mặt chính là Vương.

“Không... anh yêu, nghe em ngụy biện, à không, giải thích!” Vương cười tủm tỉm nhìn Trương Phàm Phàm: “Nói đi.” Trương Phàm Phàm ló đầu ra ngoài nhìn, sau đó vội kéo Vương vào phòng, cúi đầu như một đứa trẻ phạm lỗi.

“Cái đó... em...” Trương Phàm Phàm ấp úng mãi không nói được một câu hoàn chỉnh. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Nội tâm: Nếu mình nói thẳng là vì lo cho anh yêu nên mới theo sau, anh ấy có tức

giận không nhỉ?】 Vương trong lòng ấm áp, một tay kéo Trương Phàm Phàm vào lòng: "Ngốc ạ, em lo cho anh anh vui còn không kịp, sao lại trách em được?" Trương Phàm Phàm sững sờ, anh yêu làm sao biết mình đang nghĩ gì?

Nhưng ngay sau đó, cô nhớ lại lúc ở trong mộ Hiến Vương, Vương cũng có cách đối thoại với con rắn yêu quái, nên cô không nghĩ nhiều nữa.

Hai người ôm ấp một hồi, Vương hỏi.

"Nghe nói em đã giết mẹ của cô ấy?" Trương Phàm Phàm trong lòng chùng xuống, chuyện này cô cũng rất áy náy.

Chỉ nghe Vương tiếp tục nói.

"Cũng không trách em được.

Bà lão Lý đã bị chồn hôi nhập một thời gian rồi, tinh khí của bà ấy sắp bị hút cạn, em không phát hiện bà ấy trông ngày càng giống một con chồn hôi sao?" "Người không biết sự thật chắc chắn sẽ nghĩ bà ấy là do chồn hôi biến thành.

Em... cũng là giúp bà lão Lý giải thoát." Một lúc lâu sau, tâm trạng của Trương Phàm Phàm mới dần ổn định lại.

Cứ như vậy, sau khi từ biệt Lý Lan Hoa, Vương dẫn Trương Phàm Phàm về nhà Lý hương đầu.

Lúc này Vệ Chiêu và Lý hương đầu cũng đã tỉnh, đang ngồi trong sân ăn sáng.

Sau một hồi giới thiệu, Trương Phàm Phàm cũng đã làm quen với Vệ Chiêu và Lý hương đầu.

Đáng nói là, vì lý do hạ mộ, Trương Phàm Phàm gần như không gặp gỡ bạn bè của Vương, ngay cả Vệ Chiêu cũng chưa từng gặp.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Lý hương đầu gắp một miếng dưa muối bỏ vào miệng, húp một ngụm cháo loãng, nói không rõ lời.

“Tối nay lão thợ săn hạ táng rồi, đến lúc đó mọi người cẩn thận một chút, không chừng đám chồn hôi trên núi lại giở trò gì đó.” Trương Phàm Phàm do dự.

“Có một câu cháu không biết có nên nói không.

Bà lão Lý kia cũng chết rồi.” Lý hương đầu lập tức bất động, ngơ ngác quay đầu nhìn Trương Phàm Phàm, không thể tin nổi.

“Cái gì?” Vương mặt mày bình tĩnh: “Bà lão Lý cũng chết rồi.” Lý hương đầu không hỏi chết như thế nào, sắc mặt âm u bất định, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Xong rồi xong rồi, lần này nhà họ Lý sắp gặp đại họa rồi.” Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau: “Tại sao lại nói vậy?” Lý hương đầu ném đôi đũa xuống, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Con chồn hôi thuộc nhánh Bách Nhãn Quật nhập vào người bà lão Lý, bà ấy tương đương với ‘linh hài’ (vật chủ linh hồn).

Linh hài chết thì bản thể sẽ bị trọng thương.” “Ai... tiếp theo chắc chắn sẽ phải chịu sự báo thù điên cuồng của con chồn hôi đó.” Đột nhiên sắc mặt ông ta thay đổi, nhìn chằm chằm Trương Phàm Phàm.

“Bà lão Lý chết thế nào?

Lúc chết Hoàng Đại Tiên đã đi chưa?” Trương Phàm Phàm nhìn Vương, sau khi nhận được sự khẳng định của anh, cô chậm rãi nói ra sự thật.

“Bị cháu chém đứt đầu, lúc chết bà ấy bò trên đất như một con chồn hôi, con chồn hôi đó chắc là vẫn chưa đi.” *Ầm!* Lý hương đầu trong lòng như có sét đánh, đột nhiên sắc mặt thay đổi, lập tức đứng

dậy.

"Tất cả cút hết cho tôi, tôi Lý hương đầu không quen biết các người, mau đi đi!" Ba người nhìn Lý hương đầu kích động như vậy, trong lòng không hiểu vì sao. [Tên: Lý hương đầu] [Nội tâm: Bọn thỏ con này đúng là gây phiền phức cho mình rồi, giết chết linh hài của Hoàng đại tiên, chắc chắn sẽ có tai họa tìm đến.

Không thể để nó liên lụy đến mình được!] Vương kéo Lý hương đầu lại, "Yên tâm, tôi chắc chắn có cách xử lý lũ hoàng bì tử này, gấp sao?".

Lý hương đầu quát lớn, "Tôi không gấp được sao, lần trước Trương Chấn Nam chém linh hài của hoàng bì tử, ông xem giờ hắn ta thành ra thế nào rồi?!".

Chương 101

Vương khựng lại, hóa ra bệnh lạ của Trương Chấn Nam là vậy.

“Lão Lý tôi đây, mắt thấy lão gia nhà họ Lý tối nay đã hạ táng, không thể để tôi tối lại đi nữa sao?”.

Lý hương đầu thần sắc bất định, cuối cùng nghiến răng.

“Được rồi, xong tối nay thì đi mau, đừng gây thêm rắc rối cho tôi nữa!”.

“Ôi, cái mạng già của tôi sắp mất nửa rồi.”.Sau khi ăn trưa ở nhà Lý hương đầu, trời cũng dần tối.

Vương và hai người kia tự giác đi ra ngoài mà không cần Lý hương đầu thúc giục.

Mặc kệ Lý hương đầu có ra sức đuổi ba người ra ngoài thế nào đi nữa.

Vương và hai người kia ngồi trên vỉa hè ven đường, ngắm cảnh trong thôn.

“Chúng ta cứ thế chờ đợi cũng không được gì, chi bằng cứ đến nhà họ Lý xem sao.”.

“Tôi nghe Lý hương đầu nói, tiểu hoàng bì tử trong bụng Lý Lan Hoa mấy ngày nữa sẽ sinh, chúng ta đến đó canh chừng.”.

Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu không chút do dự đồng ý, ba người lập tức đến nhà họ Lý.Vừa đẩy cửa ra, một mùi thi thể cực kỳ nồng nặc xông tới.

Con trai thứ hai nhà họ Lý là Lý Thiết Ngưu mặc áo tang đi tới đón mặt, “Tối nay lão gia và lão thái thái sẽ hạ táng, nếu có lòng thì

hãy vào xem đi, hai người đang nằm trong tổ từ.”.

Hắn ta cầm một chiếc khăn tay lau tay phải, sắc mặt có chút tái nhợt.

Ánh mắt Lý Thiết Ngưu dừng lại trên người Trương Phàm Phàm vài giây, vừa hận Trương Phàm Phàm đã giết lão thái thái nhà mình, lại vừa cảm thấy Trương Phàm Phàm không sai, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Trương Phàm Phàm thở dài một tiếng, có vẻ áy náy nhìn Vương.

“Em quả thật nên đi xem lão thái thái Lý, anh đợi em một lát nhé, em đi một mình để sám hối, như vậy trong lòng cũng dễ chịu hơn.”.

Vương gật đầu, “Đi đi, anh đợi ở bên ngoài.”.

Nói rồi, Trương Phàm Phàm đi về phía tổ từ.

Lý Thiết Ngưu lại nói với Vương và Vệ Chiêu: “Đi theo tôi, có chuyện về lão gia và lão thái thái, tôi cần nói chuyện với hai người.”.

Ánh mắt Lý Thiết Ngưu chớp động không ngừng. [Tên: Lý Thiết Ngưu] [Nội tâm: Phải tìm cách lôi hai người này đi, phía Lan Hoa chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.] Vương nhíu mày, tốt lắm, Lý Thiết Ngưu đang tính toán gì à?

Muốn lôi tôi và Vệ Chiêu đi.

Chỉ có thể là nhắm vào Trương Phàm Phàm.

Tìm chết!

Vương đột nhiên túm chặt cổ áo Lý Thiết Ngưu, “Nếu dám làm hại Trương Phàm Phàm, tôi sẽ giết anh ngay lập tức!”.

Ai ngờ Lý Thiết Ngưu mềm nhũn ra, mặt mày đưa đám, hai tay run rẩy nói.

“Xin đừng trách tôi, mẹ tôi bảo tôi phải đưa cô bé đó vào tổ từ, nếu không thì sẽ giết tôi và Lan Hoa!”.

Vương giật mình, “Mẹ?

Mẹ không phải đã chết rồi sao!”.

Sắc mặt Lý Thiết Ngưu trắng bệch vô cùng, giờ phút này cuối cùng cũng không nhịn được nữa, run rẩy đưa tay phải lên.

Chỉ thấy trên tay phải có hai vết cắn răng sâu hoắm, máu tươi đang chảy ra ào ào.

“Tay tôi đặt lên mép quan tài, ai ngờ đột nhiên bị mẹ tôi cắn một phát, tôi nghe thấy mẹ tôi nói một câu.”.

“, ‘Đưa con bé đó vào tổ từ đi, nếu không ta sẽ khiến nhà họ Lý tuyệt hậu!’”.

Thực ra có một chuyện Lý Thiết Ngưu chưa nói.

Tối qua khi đang ngủ, hắn nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ the thé từ bên ngoài cửa sổ.

Nhẹ nhàng hé cửa sổ ra nhìn, ai ngờ trước mắt lại là đôi mắt lão thái thái Lý đang trợn ngược lên!

Lý Thiết Ngưu lập tức tỉnh táo.

Biết là đại tiên đang quấy phá, hắn lập tức gõ ba cái đầu thật mạnh xuống giường, “Đại tiên có tâm nguyện gì cứ việc nói, tiểu nhân sẽ cố gắng làm theo!”.

Cũng chính vì câu nói đó, lão thái thái Lý đã mở miệng.

“Đêm mai đưa con bé đó vào tổ từ, nếu không ta sẽ cho nhà họ Lý biết tay!”.

Lão thái thái Lý để lại câu nói đó, sau đó từng bước từng bước đi

về tổ từ.

Lý Thiết Ngưu mạnh dạn thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, ai ngờ đầu lão thái thái Lý lại bị kẹp ở ngang eo, cổ thì đen sì một mảng, hoàn toàn không có!

Lão thái thái Lý từng bước từng bước đi về quan tài, thậm chí còn nở một nụ cười quỷ dị với Lý Thiết Ngưu.

Do đó, mới có chuyện ngày hôm nay.

Chỉ thấy Vương một cước đá văng Lý Thiết Ngưu, "Thứ chết tiệt này, đợi tôi quay lại sẽ xử lý anh!".

Nói rồi, hắn trực tiếp lao về phía tổ từ.

Ai ngờ hai người vừa chạy được vài bước, Lý Lan Hoa thấy vậy liền vội vàng, lập tức lấy một cái khóa ra khóa chặt cửa tổ từ lại.

Trương Phàm Phàm nghe thấy động tĩnh liền dùng sức đập cửa, "Làm gì vậy?!".

Chỉ nghe Lý Lan Hoa "phịch" một tiếng ngã xuống đất, khóc lóc gào thét.

"Đừng trách tôi, nếu tôi không khóa cô lại bên trong, nhà họ Lý của tôi sẽ tiêu đời mất!".

Trương Phàm Phàm càng thêm sốt ruột, đập cửa "phanh phanh phanh", "Có ý gì vậy!".

"Đi hỏi lão thái thái Lý ấy.".

Lý Lan Hoa khóc lóc gào thét.

Lão thái thái Lý?

Chẳng lẽ lão thái thái Lý...

Chương 102

không chết sao?

Trương Phàm Phàm lập tức nổi hết da gà.

Nhẹ nhàng rón rén đi về phía quan tài, sau đó kiễng chân, nhìn vào trong.

Đập vào mắt là dáng vẻ âm u của lão thái thái Lý, tuy không mọc lông nhưng khuôn mặt lại giống hệt hoàng thử lang!

Trương Phàm Phàm lập tức kinh hãi, vội vàng chạy đến cửa đập mạnh, "Mau mở cửa ra, mau mở cửa!".

Nhưng bên ngoài cửa, tiếng khóc gào của Lý Lan Hoa lại không có tiếng đáp lại.

Đúng lúc đó, phía sau Trương Phàm Phàm vang lên tiếng "lạc lạc lạc", giống như tiếng nuốt nước bọt.

Quay đầu nhìn lại, lão thái thái Lý với khuôn mặt hoàng thử lang đã ngồi dậy, đôi mắt đỏ ngầu trừng thẳng vào Trương Phàm Phàm, lộ ra một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Sau đó nói một câu, "Cô bé, xem tôi có giống người không?".Đúng lúc đó, Vương và Vệ Chiêu đã chạy đến.

Vương một tay đẩy Lý Lan Hoa ra, trực tiếp đá văng cửa lớn tổ từ.

"Phàm Phàm!".

Hắn ôm chầm lấy Trương Phàm Phàm, "Phàm Phàm không sao chứ?".

Trương Phàm Phàm sắc mặt tái nhợt, nhìn Vương, tay run rẩy chỉ

về phía quan tài.

“Lão thái thái Lý... không chết!”.

Vương trong lòng kinh hãi, lập tức nhìn về phía quan tài.

Quan tài không có nắp!

Hắn đứng dậy, đi về phía quan tài, thò cổ vào nhìn.

Đập vào mắt là thi thể không đầu của lão thái thái Lý.

Hắn trong lòng chùng xuống, rồi quay đầu nhìn Trương Phàm Phàm. [Tên: Trương Phàm Phàm] [Trạng thái: Bị nguyền rủa (Lời nguyền độc ác từ Hoàng đại tiên)] [Giải thích: Cần dùng Mộc Trần Châu mới có thể hóa giải lời nguyền, nếu không vận rủi và ảo ảnh sẽ luôn đeo bám Trương Phàm Phàm.] Vương và Trương Phàm Phàm đi ra khỏi tổ từ, cả hai đều có vẻ mặt khó coi.

Lý Lan Hoa vô lực ngã trên mặt đất, trên trán lấm tấm mồ hôi, trên đùi có máu tươi chảy xuống.

Cô ta ôm bụng rên la đau đớn, bụng cô ta thỉnh thoảng lại nổi lên một cục nhỏ, như thể có thứ gì đó đang giãy giụa bên trong.

Vương trầm giọng nói.

“Vỡ ối rồi, tiểu hoàng bì tử trong bụng sắp sinh ra!”.

Lý Thiết Ngưu lảo đảo chạy đến, quỳ xuống bên Lý Lan Hoa, nắm chặt tay cô ta, thất thần hét lên với ba người Vương: “Mau giúp một tay đi, không thì em gái tôi sẽ chết mất!”.

Bụng Lý Lan Hoa chảy ra rất nhiều máu, e rằng sẽ chết ở đây mất.

Vương hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải tôi ra tay nhanh, Trương Phàm Phàm hôm nay e rằng đã bỏ mạng trong tổ từ nhà họ Lý rồi, còn anh nào mặt mũi nào bắt tôi giúp đỡ?!”.

Nói rồi, hắn cất bước đi ra ngoài.

“Sống chết liên quan gì đến tôi!”.

Nhưng Trương Phàm Phàm đột nhiên kéo tay hắn lại, nghiêm túc nói nhỏ.

“Theo lời Lý hương đầu, cái nghiệt chướng trong bụng đó nhất định phải chết, nếu không cả thôn sẽ gặp nguy hiểm.”.

“...”.

“Em đã giết mẹ cô ta, Lý Lan Hoa cũng vì muốn sống sót mới nhốt em vào tổ từ.

Tiểu hoàng bì tử trong bụng nhất định phải chết, nhưng em có thể giữ lại mạng cho Lý Lan Hoa.”.

Trương Phàm Phàm khiến Vương cứng họng, hắn bất đắc dĩ thở dài, ngồi xổm xuống bên cạnh Lý Lan Hoa.

Đột nhiên, Vương quay đầu lại hỏi.

“Tôi đỡ đẻ cho cô ta, em sẽ không trách tôi chứ?” Trương Phàm Phàm kiên định lắc đầu.

Cô làm vậy cũng là để bản thân dễ chịu hơn một chút, vì đã không phân biệt đúng sai mà giết lão thái thái Lý, coi như bù đắp mà giữ lại mạng cho Lý Lan Hoa.

Còn chuyện Lý Lan Hoa nhốt cô vào tổ từ, sẽ đòi lại từ tiểu hoàng bì tử trong bụng cô ta.

Như vậy hai chuyện vừa hay triệt tiêu lẫn nhau, không ai nợ ai.

Vương và hai người kia ngồi xuống, trước tiên lấy từ trong túi ra gạc và cồn, cầm máu cho Lý Lan Hoa.

Chỉ thấy Lý Lan Hoa đột nhiên đau đớn gào thét lớn.

“Không được, đau quá tôi không chịu nổi nữa!”.

Vừa nói xong, cô ta đột nhiên trợn to mắt, hai con ngươi tròn xoe như muốn rớt ra ngoài.

Tứ chi đột nhiên duỗi thẳng, sau đó toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất, không động đậy nữa.

Dưới váy của cô ta, lộ ra một cái đầu nhỏ nửa người nửa hoàng bì tử.

Khuôn mặt đứa bé mọc đầy lông vàng, hai mắt trợn ngược lên, điều quan trọng nhất là... nó có một cái mũi giống hệt dã thú!

Đứa bé nhăn nheo khắp mặt, không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị.

Lý Lan Hoa chết rồi, nhưng cái yêu nghiệt nửa người nửa hoàng bì tử kia lại sống sót. [Danh xưng: Hoàng bì tinh quái] [Giải thích: Nghiệt tử do con người và hoàng thử lang sinh ra, sẽ mang đến vận rủi.] Lý Thiết Ngưu khóc không thành tiếng, nước mũi nước mắt trộn lẫn vào nhau, hắn úp mặt lên thi thể Lý Lan Hoa mà khóc thảm thiết.

Trương Phàm Phàm thở dài, kéo đứa bé ra khỏi thi thể Lý Lan Hoa.

Ba người rời khỏi nhà họ Lý, đi rất xa vẫn còn nghe thấy tiếng khóc gào của Lý Thiết Ngưu.

“Hoàng bì tử...”.

Chương 103

Trương Phàm Phàm chỉ nói ba từ đó, rồi không biết nên nói gì nữa.

Ban ngày hôm nay, Vương đã kể cho cô nghe chuyện gia đình lão thợ săn.

Họ coi hoàng bì tử là đại tiên mà thờ cúng, kết quả nó lại quay đầu đi ức hiếp con gái họ, sau khi chết thì âm hồn không tan, nhập vào thân lão thái thái Lý.

Còn lão thợ săn kia, miệng bị nhét đầy lông hoàng bì tử, bị nghẹn đến chết.

Cả gia đình... thật sự rất thê thảm.

Cầm theo tiểu hoàng bì tử, ba người đi thẳng đến cửa nhà Lý hương đầu.

"Phanh phanh phanh." "Mở cửa!".

Không ai đáp lại.

"Mở cửa!

Nếu không mở cửa tôi sẽ đá cửa xông vào đấy!".

Quả nhiên, trong sân vang lên tiếng nói có vẻ sốt ruột của Lý hương đầu.

"Lại quay lại rồi à, không phải đã bảo là đừng quay lại sao!".

Hắn ta một tay mở cửa, sau đó nhìn thấy tiểu hoàng bì tử trong tay Trương Phàm Phàm.

Mắt trợn to, "Lý Lan Hoa sinh rồi à?!".

Vương gật đầu.

Lý hương đầu nửa ngày không nói gì, sắc mặt bất định, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhường một bên.

"Vào đi.".

Bốn người ngồi trong sân, trên bàn đặt tiểu hoàng bì tử đó.

Lý hương đầu uống một ngụm rượu, nói.

"Sáng mai tôi sẽ làm một buổi pháp sự, vặn đầu tiểu hoàng bì tử ra, chôn riêng ở hai nơi.".

"Giờ thì, tôi đã kết tử thù với đám hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật rồi.".

"Còn địa chỉ của Bách Nhãn Quật, lát nữa tôi sẽ viết cho cậu, nhất định phải cẩn thận.".

Hiện tại Vương không chủ động đến Bách Nhãn Quật, những hoàng bì tử kia cũng sẽ theo mùi máu tanh mà tìm đến báo thù, không tránh được tai họa.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của Vương.

Lý hương đầu dặn dò vài câu qua loa, rồi bảo Vệ Chiêu vặn đầu tiểu hoàng bì tử ra, đầu và thân thể đựng trong hai bao tải, đặt ở đầu phía đông và đầu phía tây của sân.

Sau đó, lại đưa cho Vương một tờ giấy trắng, trên đó viết địa chỉ chính xác của Bách Nhãn Quật.

Xong xuôi mọi việc, mọi người về phòng nghỉ ngơi thật tốt.

Bởi vì ngày hôm sau là ngày Lý hương đầu làm pháp sự, cũng là lúc họ khởi hành đi Bách Nhãn Quật.

Nhất định phải dưỡng sức thật tốt.

Vương ngẫm nghĩ mọi chuyện xảy ra hôm nay, bất tri bất giác

chìm vào giấc ngủ.Sáng sớm hôm sau, Vương và những người khác đã nghe thấy tiếng lẩm bẩm trong sân.

Hé rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy Lý hương đầu mặc đạo bào, tay cầm kiếm gỗ đào, đang lẩm bẩm những ngôn ngữ không thể hiểu được, nhảy những vũ điệu cực kỳ quỷ dị.

Toàn bộ quá trình kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Lý hương đầu sắc mặt tái nhợt ngồi trên bồ đoàn, đặt kiếm gỗ đào lên đầu gối nghỉ ngơi một lát.

Gió trong không khí đột nhiên ngừng lại.

Đúng lúc đó, Lý hương đầu đối diện với phía đông và phía tây của sân lần lượt gõ hai cái đầu thật mạnh xuống đất, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Đến khi gió lại thổi lên lần nữa, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

Vương và những người khác cũng đi ra khỏi phòng vào lúc đó.

Vệ Chiêu hùng hổ hét lên.

"Lý hương đầu làm gì vậy?!".

Kể từ khi theo Vương ra ngoài, dường như hắn đã tìm lại được nhiệt huyết năm xưa, cả người khôi phục tinh thần không ít, tính cách cũng trở nên cởi mở hơn.

Lý hương đầu lườm hắn một cái, "Thằng thỏ con này, tôi không phải đang dọn dẹp bãi chiến trường cho cậu sao!".

Lý hương đầu vội vàng cởi đạo bào ra, hậm hực nói.

"Mau đi đi, tranh thủ thời gian này mau rời khỏi đây, nếu không mọi công sức buổi sáng của tôi sẽ đổ sông đổ biển hết!".

Lý hương đầu vừa thúc giục, vừa thở hổn hển.

Đúng lúc đó, cửa lớn trong sân vang lên tiếng "phanh phanh phanh", như thể có người đang sốt ruột đập cửa bên ngoài.

"Ai đó?".

Bên ngoài truyền đến tiếng của một phụ nữ trung niên, có vẻ hơi hoảng sợ.

"Mau mau đi xem nhà lão Lý đi, Lý Thiết Ngưu cũng chết rồi, nội tạng đều bị móc ra hết!".

Lý hương đầu toàn thân chấn động, ngay sau đó nhìn Vương, nghiêm túc nói.

"Mau đi, không đi nữa thì không kịp mất!".

"Tôi biết cậu có bản lĩnh, nhưng người trong thôn này không hiểu những chuyện này, nếu không đi nữa thì cả thôn sẽ gặp vận rủi.".

Vương cũng không nói nhiều, Lý hương đầu đã vì họ mà hy sinh, hắn đều nhìn thấy rõ.

"Được, tôi đi.".

Nói rồi, hắn vào nhà thu dọn hành lý, dẫn Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu rời khỏi đó.

Điều đáng nói là, khi mở cửa lớn ra, ánh mắt của người phụ nữ trung niên đó nhìn họ, cứ như đang nhìn một con yêu quái.

Chương 104

Lý hương đầu đi cùng người phụ nữ đó đến nhà lão Lý, còn Vương thì đi ra khỏi thôn.

Trương Phàm Phàm tâm trạng không được tốt lắm, nhìn Vương, hỏi.

"Anh yêu, em... có phải đã gây phiền phức cho thôn rồi không?".

Vương cười lắc đầu, "Lão thợ săn kia đã dính líu đến hoàng bì tử, em xem, nếu không giết lão thái thái Lý, thì sớm muộn gì lão thái thái cũng sẽ bị hoàng bì tử làm cho chết thôi.".

"Còn Lý Lan Hoa... cô ta chết vì hoàng bì tử trong bụng, nếu không cố chấp muốn sinh ra thì đã không chết.".

"Lý Thiết Ngưu thì tôi không biết, có lẽ hoàng bì tử lại tìm đến báo thù rồi.".

"Đừng nghĩ nhiều nữa, chưa chắc nếu chúng ta không can thiệp thì cái chết của gia đình họ sẽ không thảm hơn đâu.".

Sự thật đúng là như vậy, Vương cũng không làm sai.

Không lâu sau, ba người đã đi ra khỏi thôn.Đột nhiên, từ bãi cỏ bên cạnh truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Một con hoàng bì tử đột nhiên chui ra khỏi bụi cỏ, đứng thẳng người lên, trên đầu đội một khuôn mặt người.

Nó trừng mắt nhìn Vương, một giọng nói vang lên trong lòng Vương: "Xem tôi có giống người không?".

Vương tạm thời quên mất lời hoàng bì tử hỏi, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đội trên đầu hoàng bì tử, toàn thân không

ngừng nổi da gà.

Chỉ thấy trên đầu con hoàng bì tử đội, chính là khuôn mặt của lão thái thái Lý!

Chính là con hoàng bì tử đã nhập vào thân lão thái thái Lý!

Mọi người trong lòng kinh hãi, đặc biệt là Trương Phàm Phàm, nhìn con hoàng bì tử này càng thấy quen mắt.

"Không phải đó là con hoàng bì tử em thấy lúc vừa vào thôn sao!".

"Hôm đó em đã thấy một con hoàng bì tử béo mập dắt lão thợ săn đi ra khỏi thôn!".

Vương trong đầu lóe lên tia sáng.

Lập tức, mọi chuyện đều rõ ràng.

Con hoàng bì tử này và con đã đánh chết lão thợ săn đều cùng một dòng, con chết đi âm hồn không tan, trực tiếp đợi con hoàng bì tử kia giết chết lão thợ săn, con hoàng bì tử béo mập đó mới dắt hồn lão thợ săn rời đi.

Chính là con hoàng bì tử vẫn luôn quấy phá ở nhà họ Lý này!

Nó nhìn Vương đầy khiêu khích, hai con mắt đỏ ngầu trợn ngược lên, khóe miệng hé ra một nụ cười quỷ dị. [Danh xưng: Hoàng thử lang] [Thân phận: Hoàng đại tiên] [Năng lực: Tà thuật] [Giải thích: Đã tu hành mấy trăm năm, chỉ còn một bước nữa là có thể được xếp vào hàng tiên.] [Nội tâm: Con người chắc chắn không dám nói không giống, người phụ nữ bên cạnh đã gặp báo ứng, ta không tin hắn không sợ hãi.] Vương đột nhiên cười.

Hắn một tay tóm lấy con hoàng bì tử, nhấc bổng nó lên không trung.

Con hoàng bì tử lập tức kinh hãi và tức giận, không ngừng vặn

vẹo cơ thể, ánh mắt đầy hoảng sợ.

“Không phải mày nghĩ tao không dám bất kính với mày sao?”.

“Gan lớn thật đấy!”.

Nói rồi, Vương trực tiếp rút ra một thanh quân đao, vung thẳng vào cổ hoàng bì tử.

Lưỡi dao lóe sáng, đầu và thân hoàng bì tử đột nhiên lìa nhau, rơi xuống đất.

“Chôn con hoàng bì tử này cùng với tiểu nghiệt chủng kia đi.”.

Nói rồi, Vương và những người khác lại đi thêm vài trăm mét, tùy tiện đào một cái hố đất, ném hai cái đầu hoàng bì tử vào.

Lại đi thêm vài trăm mét, chôn hai cái thân hoàng bì tử vào hố đất.

Xong xuôi mọi việc, ba người quay về thành phố, đi đến sân bay.

Tiếp theo, họ sẽ đến Bách Nhãn Quật trên thảo nguyên rộng lớn, cướp Mộc Trần Châu từ tay đám hoàng bì tử.

Vương nhìn tình hình của Vệ Chiêu, lòng không khỏi trùng xuống vài phần.

Điều đáng nói là, Vệ Chiêu từ đầu đến cuối đều đeo kính râm và khẩu trang, mặc áo hoodie đen trùm kín, che khuất toàn bộ da thịt và khuôn mặt.

Như vậy mới không khiến người khác phát hiện điều bất thường.

Nhưng mấy thứ đó trước mặt Vương thì có tác dụng gì? [Tên: Vệ Chiêu] [Thân phận: Tá Lĩnh Lực Sĩ] [Năng lực: Tam đỉnh chi lực] [Giải thích: Đã trúng thi độc nghiêm trọng, e rằng không sống quá mười ngày, chỉ có Mộc Trần Châu mới có thể cứu mạng.] [Nội tâm: Không biết mình còn sống được mấy ngày nữa, ông trời ơi con xin người, hãy để con sống cùng Vương đi hết chuyến này rồi chết cũng

được, đây là lần cuối con gặp anh em của con rồi.]Lần này, Vương vì muốn tiết kiệm thời gian, không chọn đi máy bay dân dụng, mà trực tiếp dẫn Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu lên máy bay riêng.

Trương Phàm Phàm kinh ngạc nhìn chiếc máy bay riêng này, "Anh yêu, chiếc máy bay này từ đâu ra vậy?".

Vương không nói gì, ngược lại, tiếp viên hàng không trên máy bay kính cẩn cười nói.

"Máy bay riêng của nhà họ Vương.".

Trương Phàm Phàm ngây người, "Nhà họ Vương?".

Cô đột nhiên hiểu ra, quay đầu nhìn Vương, "Anh yêu, cái 'nhà họ Vương' này... không phải là của anh đấy chứ?".

Vương cười không nói, gật đầu.

"Là cách gọi tôn kính với tôi thôi, không có gì to tát, đừng nghĩ linh tinh.".

Trương Phàm Phàm ngơ ngác gật đầu, cái đầu nhỏ của cô dường như đã hiểu ra, lại dường như chưa hiểu rõ.

Cô cũng không biết có nên hỏi hay không, đoạn đường dài khiến cô có chút mệt mỏi, cứ thế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đợi sau khi chuyện này kết thúc, về nhà nhất định phải hỏi Vương làm cái gì mà... ngay cả máy bay riêng cũng có?

Vương có thể tặng xe thể thao hàng chục triệu.

Cứ thế, ba người trong giấc ngủ say đã đến được thảo nguyên rộng lớn ở phía bắc nước ta.

Chương 105

Ở thành phố Hulun, nếu nói đến món ăn nổi tiếng nhất thì đương nhiên là thịt xiên nướng và bánh bao nướng.

Ba người xuống máy bay, trực chỉ quán ăn vặt vỉa hè trong thành phố, mua một đống thịt xiên nướng và bánh bao nướng, vừa ăn vừa liên hệ đội xe, chuẩn bị đến Bách Nhãn Quật.

"Alo, gần đây có chuyến xe nào đi đến thảo nguyên sa mạc Sahalim không, chúng tôi có ba người.".

Chưa đợi Vệ Chiêu nói xong, đầu dây bên kia đã cúp điện thoại.

"Ý gì vậy, có việc làm mà không làm sao?".

Ngay sau đó, hắn lại gọi đến một số điện thoại khác.

"Alo, xin hỏi gần đây có chuyến xe nào đi đến thảo nguyên sa mạc Sahalim không.".

"Tút, tút, tút." Lần này, đầu dây bên kia vẫn cúp điện thoại.

Không tin tà, Vệ Chiêu liên tục gọi bốn năm cuộc, tất cả đều như vậy, cho đến người cuối cùng, nói thêm với Vệ Chiêu một câu.

"Chết thì đừng lôi tôi theo, giờ giới xe việt dã ai mà không biết Sahalim đi không được?".

"Bị thứ bên trong chơi chết thì đừng có lôi người khác làm bia đỡ đạn!".

Nghe xong những lời này, Vương cuối cùng cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra lũ hoàng bì tử trong Bách Nhãn Quật đã làm loạn, khiến tất cả những người đi đến Sahalim đều hoang mang lo sợ, e rằng sẽ bỏ

mạng ở đó.

Vương vỗ vỗ vai Vệ Chiêu, "Không sao, không chở chúng ta đi thì thôi, đằng nào trong tay tôi cũng có bản đồ Lý hương đầu đưa rồi.".

Vệ Chiêu mặt mày đưa đám, "Lại không có xe đi à?".

Vương cười.

Tiếng động cơ ầm ĩ vang lên, Vệ Chiêu ngồi trên ghế lái, tâm trạng dâng trào.

Bên cạnh là những bãi sa mạc Gobi hoang vu vô tận, cát vàng bay lượn, mặt trời gay gắt chiếu rọi.

"Anh em ơi, con Unimog này lái sướng thật đấy, khỏe kinh khủng!".

Ba người ngồi trong một chiếc xe việt dã màu trắng tuyết, kiểu dáng khá hầm hố.

Chính là chiếc Unimog của dòng xe Mercedes-Benz.

Mặc dù chiếc xe này không phải là xe việt dã đắt nhất thế giới, nhưng nếu xét về hiệu suất thì tuyệt đối có thể xếp hạng nhất.

Trước đó, Vương đã gọi một cuộc điện thoại, trực tiếp nói.

"Tôi đang ở thành phố Hulun, chuẩn bị cho tôi một chiếc xe việt dã, trong vòng ba tiếng đồng hồ tôi muốn thấy xe.".

Cứ thế ba tiếng đồng hồ sau, quả nhiên có một chiếc Unimog dừng trước cửa khách sạn.

Khiến Trương Phàm Phàm càng ngày càng không thể hiểu nổi thực lực của Vương.

Vương cười nói, "Chuyện nhỏ thôi.".

Nói rồi hắn lấy bản đồ Lý hương đầu đưa ra, tỉ mỉ nhìn.

“Trước hết lái về phía bắc, khi thấy một cây cổ thụ đường kính ba mét bị nghiêng thì rẽ về phía đông, lái thêm ba tiếng đồng hồ nữa là đến.”.

Vệ Chiêu lên tiếng đáp lại, đạp mạnh ga, một cảm giác đẩy mạnh đột ngột ập đến, ấn ba người vào lưng ghế.

Chiếc Unimog lao đi trên bãi sa mạc Gobi đầy cát vàng như đi trên đường bằng phẳng.

Đi được khoảng ba tiếng đồng hồ, lúc này vị trí của Vương và những người khác đã hoàn toàn không nhìn thấy khu đô thị nữa.

Vệ Chiêu nheo mắt, nhìn về phía một ngọn đồi nhỏ ở phía trước bên trái, “Xem kìa, ở đó... không phải có thứ gì sao?”.

Vương và Trương Phàm Phàm nhìn theo hướng tay Vệ Chiêu chỉ, chỉ thấy dưới ngọn đồi cát vàng kia, lờ mờ có một ụ đất nhỏ.

“Đi, đến xem sao.”.

Càng đến gần, đường nét của ụ đất nhỏ càng rõ ràng, cho đến khi ba người còn cách ụ đất trăm mét, mới nhìn rõ một thứ.

“Một thi thể... hình như không phải người hiện đại!”.

Hắn từ từ dừng xe bên cạnh thi thể, ba người đồng thời xuống xe, đi về phía thi thể.

Thi thể đã bị phong hóa, nhưng quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn, trông giống người thời nhà Minh. [Danh xưng: Minh Đại Cán Thi] [Thân phận: Quan Sơn Thái Bảo] [Niên đại: 632 năm] [Giải thích: Thi thể của một người thuộc dòng Quan Sơn Thái Bảo thời Đại Minh, do hoạt động của tinh quái dưới lòng đất, dẫn đến thi thể nổi lên từ đáy cát.] Vương đồng tử co rụt lại, hóa ra lại là thi thể của một Quan Sơn Thái Bảo!

Dòng Quan Sơn đến thảo nguyên sa mạc Sahalim làm gì?

Theo những gì Vương biết, ở thảo nguyên sa mạc rộng lớn này, chỉ có Bách Nhãn Quật là đáng để dòng Quan Sơn Thái Bảo đến khám xét.

Thi thể này đã hơn sáu trăm năm tuổi, vậy chẳng phải... lũ hoàng bì tử trong Bách Nhãn Quật ít nhất cũng có lịch sử hơn sáu trăm năm sao?!

Có thể khiến Quan Sơn Thái Bảo, một tổ chức hoàng gia chuyên dùng, bỏ mạng ở đó, thì đạo hạnh của đám hoàng bì tử này... không thể xem thường!

Vương không nói nhiều, cùng Vệ Chiêu chôn thi thể vào cát, sau đó thành kính cúi lạy.

"Tiễn tiền bối nhập thổ vi an, mong tiền bối phù hộ phúc trạch cho chúng con!".

Nói rồi, họ lên xe và phóng đi.

Trong xe, Trương Phàm Phàm tò mò hỏi.

"Anh yêu, đó là một thi thể cổ, tại sao lại phải cúi lạy?".

Vương châm một điếu thuốc hút một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa, chậm rãi nói.

"Là một vị tiền bối trong giới của chúng ta, chính là Quan Sơn Thái Bảo, một trong bát đại môn phái.".

Chương 106

"Quan Sơn Thái Bảo?!".

Vệ Chiêu đột nhiên kêu lên kinh ngạc, ngay sau đó quay đầu ngơ ngác nhìn Vương, "Dòng Quan Sơn Thái Bảo đã sớm suy tàn rồi, liệu có liên quan đến đám hoàng bì tử kia không?!".

Vương xoa xoa cằm, trầm giọng nói.

"Có thể có chút liên quan, phải biết rằng dòng Quan Sơn Thái Bảo nổi lên từ thời nhà Minh và suy tàn cũng trong thời nhà Minh, dường như chỉ là một môn phái thoáng hiện rồi vụt tắt, hiện tại trên đời chỉ còn những truyền nhân tản mát.".

Thực ra không chỉ riêng dòng Quan Sơn Thái Bảo, dòng Phát Khâu Thiên Quan chỉ còn lại Ninh Thái Nghi, dòng Vu Cổ Địa Sư chỉ còn lại Vương và con tiểu trùng Vu Cổ lão tổ kia, Mạc Kim Giáo Úy cũng chỉ còn lại ba truyền nhân không chính thống là Hồ Ba Nhất.

Phàm là những môn phái dính líu đến đạo mộ, cơ bản đều đã tiêu vong.

Người trong giới đều biết có Tứ Đại Môn Phái là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Nhưng lại không biết có Tứ Đại Gia Tộc là Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương, Quan Sơn Thái Bảo!

Mạc Kim và Phát Khâu vốn là một, vì vậy cộng thêm dòng Vu Cổ Địa Sư mới thành Tứ Đại Môn Phái.

Tứ phái và Tứ tộc cộng lại mới thật sự là Bát Đại Thế Lực danh tiếng lẫy lừng trong giới, trong đó thế lực của Tứ Đại Gia Tộc mạnh

hơn Tứ Đại Môn Phái không ít.

Bởi vậy khi Vương ở tổ địa nhà họ Trương nhìn thấy Lý Thiên Tứ của Cửu U Tướng Quân, hắn mới kinh ngạc đến vậy.

Giờ thì, lại nhìn thấy thi thể của một vị tiền nhân Quan Sơn Thái Bảo thuộc Tứ Đại Gia Tộc.

Cần biết rằng, Tứ Đại Gia Tộc mỗi nhà đều sở trường những thứ không giống nhau, vô cùng thần dị.

Âm Dương Đoan Công xem hình đo thế, Cửu U Tướng Quân trấn sông hàng long, Câu Thi Pháp Vương hàng yêu trừ ma, Quan Sơn Thái Bảo thông hiểu yêu thuật!

Ngay cả Quan Sơn Thái Bảo thông hiểu yêu thuật, cũng đã bỏ mạng trên thảo nguyên Sahalim.

"Đám hoàng bì tử này, không dễ đối phó chút nào!".

Vương cười lẩm bẩm, trong lòng không khỏi dâng lên một trận hưng phấn, nóng lòng muốn hội ngộ với đám hoàng bì tử.

Hắn vô ý nhìn về phía cốp xe, sau đó nhắm mắt lại, phục hồi tinh thần.

"Lái đi, chúng ta trực tiếp đến Bách Nhãn Quật, tôi muốn xem đám hoàng bì tử đó kiêu ngạo đến mức nào.".

Trong cốp xe, có đặt vũ khí bí mật để đối phó với hoàng bì tử, sau khi Vương thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch, hắn đã biết được phương pháp hiệu quả nhất để đối phó với hoàng bì tử.

Tin rằng đám hoàng bì tử đang làm loạn kia, chắc chắn sẽ rất vui mừng với món quà lớn mà Vương mang đến.

Vệ Chiêu lên tiếng đáp lại, sau đó đạp mạnh ga, phóng đi.

Ai ngờ đã lái được sáu tiếng đồng hồ, giờ trời đã tối, toàn bộ sa

mạc rộng lớn tối đen như mực, chỉ có hai chiếc đèn xe khổng lồ đang phát ra ánh sáng chói mắt.

Vương bò từ ghế sau lên, suy nghĩ một lát, nói.

"Hôm nay đừng lái nữa, ban đêm dễ xảy ra chuyện, đợi sáng mai mặt trời mọc chúng ta lại xuất phát.".

Vệ Chiêu vừa bật chức năng sưởi ghế, vừa mở điều hòa ấm, nói.

"Được, thảo nguyên Sahalim ban đêm rất lạnh, có thể không xuống xe thì cố gắng đừng xuống, trên thảo nguyên này chuyện tà ma đặc biệt nhiều, chúng ta cố gắng đừng trêu chọc.".

Ba người nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, không cần thiết phải lãng phí tinh thần trên đường, đợi đến khi vào Bách Nhãn Quật thì có đám hoàng bì tử mà chịu đựng.

Vương và Trương Phàm Phàm ngồi ở ghế sau, tựa vào nhau ngủ thiếp đi, Vệ Chiêu ngồi trên ghế lái chính, châm một điếu thuốc.

Hắn nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, rồi ánh mắt dừng lại trên gương chiếu hậu.

Trong gương chiếu hậu phản chiếu khuôn mặt hơi mệt mỏi của Vương, hắn không khỏi cười thầm một tiếng.

"Cậu vất vả rồi, anh em.".

Bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, toàn bộ thảo nguyên chỉ có duy nhất một chiếc xe việt dã, trông có vẻ yếu ớt và nhỏ bé.

Vệ Chiêu ngủ mơ mơ màng màng, lờ mờ nghe thấy Vương nói một câu.

"Ra xem bánh xe của chúng ta có đè phải thứ gì không?".

Hắn dụi dụi mắt, mơ hồ nói: "Được, hai người đừng xuống nhé.".

Nói rồi, hắn đẩy cửa xe bước xuống.

Một trận gió lốc gào thét thổi qua, nhiệt độ lạnh lẽo trực tiếp thổi cho Vệ Chiêu tỉnh táo, hắn run rẩy chạy đến chỗ bánh sau xe, dùng đèn pin chiếu vào.

"Hả?".

Vệ Chiêu từ từ đi tới, dường như nhìn thấy trên bánh xe có thứ gì đó.

"Vương nói đúng thật, thật sự đè phải thứ gì đó.".

Vệ Chiêu càng đến gần, đột nhiên dường như hiểu ra điều gì đó, hắn ngây người đứng tại chỗ, toàn thân dâng lên một luồng khí lạnh.

Hai con ngươi đột nhiên co rút lại, trong lòng như hẫng một nhịp.

"Không đúng, tôi không phải đang nghỉ ngơi trên xe sao, làm sao có thể đè phải thứ gì đó được?!".

Hắn lập tức phản ứng lại, xe căn bản không di chuyển, hoàn toàn không thể đè phải thứ gì!

Đúng lúc đó, thứ dưới bánh xe bắt đầu nhúc nhích, cát vàng trên đất lún xuống, dường như có thứ gì đó muốn giãy giụa chui ra.

Vệ Chiêu nghiến răng, quay người chạy về phía sau.

Không được, trên thảo nguyên này có những thứ tà ma như hoàng bì tử, không thể một mình đối mặt!

"Rầm!" Vệ Chiêu vừa quay người lại, dường như va phải thứ gì đó, hắn lùi lại hai bước rồi nhìn kỹ.

Xuất hiện trước mắt hắn, chính là thi thể khô của Quan Sơn Thái Bảo mà ban ngày đã nhìn thấy!

Lúc này, cái xác khô đang đứng thẳng người, ngây người đứng sau

Vệ Chiêu, không động đậy.

Vệ Chiêu là Tá Lĩnh Lực Sĩ, đã thấy qua nhiều thứ bẩn thỉu rồi, hắn lập tức ổn định lại tinh thần, nhanh chóng phản ứng.

Hắn trực tiếp gõ vào cửa kính phía sau xe việt dã, hét lớn.

“Mau tỉnh dậy, có thứ bẩn thỉu rồi!”.

Chỉ thấy Vương ở trong xe lập tức tỉnh dậy, trực tiếp nhảy xuống xe, đến bên cạnh Vệ Chiêu.

Chương 107

“Không sao chứ?”.

Vệ Chiêu thần sắc ngưng trọng lắc đầu, “Nhìn bánh sau xe kìa!”.

Vương nhìn theo ánh đèn pin, chỉ thấy dưới bánh xe, dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong tai hai người.

“Ra xem bánh xe của chúng ta có đè phải thứ gì không?”.

Hai người không thể tin nổi nhìn nhau, cả hai đều nghe ra, đó là giọng của Vương!

Tuy nhiên, nguồn gốc của giọng nói... lại là từ trên thi thể khô!

Vương lập tức định thần nhìn kỹ. [Danh xưng: Minh Triều Cán Thi] [Trạng thái: Bị yêu pháp khống chế] [Giải thích: Bị hoàng bì tử đắc đạo dùng yêu pháp khống chế, trong cơ thể ẩn chứa một con hoàng bì tử.] Vương chửi lớn một tiếng.

“Hoàng bì tử giỏi lắm, dám bắt chước lời tôi nói, tìm chết!”.

Hắn trực tiếp rút ra một thanh quân đao từ bên hông, vung thẳng xuống thi thể khô!

Chỉ thấy lưỡi dao của Vương không chút trở ngại chém thi thể khô thành hai, hai nửa thi thể đổ ập xuống hai bên trái phải.

“Bụp!” Từ trong thi thể khô, đột nhiên rơi ra một con hoàng bì tử béo mập!

“Quả nhiên có một con hoàng bì tử, tôi thấy mày chán sống rồi!” Vệ Chiêu túm một con hoàng bì tử béo mập ra, vỗ mạnh vào đầu nó, chửi lớn: “Dám dọa ông mày à, tìm chết!” 【Tên gọi: Chồn Vàng】

【Tên: Hoàng Cửu Thập Lục】 【Thân phận: Cháu đời thứ 96 của dòng dõi Địa Tạng Thiên Tiên ở Bách Nhãn Quật】 【Chú thích: Hoàng bì tử tu hành chưa đủ trăm năm, đạo hạnh không sâu, chỉ biết vài trò vặt trêu người】 【Nội tâm: Chuyện gì vậy, hai con người này phát hiện ra mình sao?】 Vệ Chiêu giơ thẳng nắm đấm định đấm vào đầu con hoàng bì tử, sức mạnh vốn có tam đỉnh chi lực, tuy đã trúng thi độc nhưng sức lực vẫn lớn hơn người thường không ít!

Nếu cú đấm này trúng thật, con hoàng bì tử này chắc chắn sẽ chết!

Vương vội cản Vệ Chiêu lại: "Chờ đã, tôi có vài chuyện muốn hỏi nó." Vệ Chiêu ngơ ngác: "Con hoàng bì tử này lại không biết nói tiếng người, hỏi nó thế nào được?" Vương lắc đầu, đặt con hoàng bì tử từ tay Vệ Chiêu xuống, hỏi: "Tôi hỏi câu nào cậu trả lời câu đó, nếu không hôm nay chắc chắn phải chết." Con hoàng bì tử nọ chỉ khinh miệt cười một tiếng, hai mắt híp lại thành một đường kẻ. 【Nội tâm: Buồn cười chết đi được, tao không tin con người thật sự dám giết tao, huống hồ còn giao tiếp với tao sao?】 Vương cười lắc đầu, vung con dao quân dụng lóe lên ánh sáng lạnh, chém đứt một chân của con hoàng bì tử!

"Oao!" Con hoàng bì tử hét lên một tiếng ai oán thảm thiết, ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm Vương, vẻ mặt tràn ngập sự khó tin.

"Bằng việc dao của tôi đủ nhanh, bằng việc tôi dám giết mày!" Con hoàng bì tử lập tức kinh hãi tột độ, chuyện gì vậy, con người thật sự có thể nghe hiểu lời của nó sao?

Chỉ nghe Vương hỏi: "Địa Tạng Thiên Tiên là cái gì?" 【Nội tâm hoàng bì tử: Địa Tạng Thiên Tiên là lão tổ tông của dòng dõi Hoàng Đại Tiên chúng ta, nếu mày dám giết tao, lão tổ chắc chắn sẽ biết, đến lúc đó mày có muốn chết cũng không được!】 Vương mặt không cảm xúc, tiếp tục hỏi: "Là dòng dõi của Bách Nhãn Quật phải không, trong

sa mạc này còn thế lực hoàng bì tử nào khác không?" Con hoàng bì tử lập tức cười gian xảo đầy kiêu ngạo. 【Nội tâm: Cả vùng sa mạc này chỉ có một dòng dõi của tao thôi, mày có thể giết tao, nhưng hy vọng sau này đừng hối hận!】 Vương không nói thêm gì nữa, dao hạ xuống, chém đứt đầu con hoàng bì tử.

Hắn tiện tay ném cái đầu lên cát, vừa đi vừa nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, tối nay chắc sẽ không có chuyện gì khác xảy ra đâu, sáng mai chúng ta sẽ hành động sớm nhất có thể." Nói xong, hắn trực tiếp lên xe.

Trong xe Trương Phàm Phàm vẫn đang ngủ, không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

Vương ôm lấy Trương Phàm Phàm, từ từ nhắm mắt lại.

Vệ Chiêu ngây người nhìn bóng lưng của Vương, nhất thời không nói nên lời.

"Người anh em này của mình… từ lúc nào đã trở nên như vậy?" Trong nhận thức của Vệ Chiêu, thân phận của Vương rất lớn, rất đáng sợ, nhưng cậu ta chưa bao giờ biết Vương lại có những phương pháp đặc biệt, có thể giao tiếp với yêu vật!

Càng đi cùng, cậu càng cảm thấy Vương khó mà lường được.

Trước là bình tĩnh đối mặt với đủ loại chuyện tà ma, sau lại dứt khoát gọn gàng giết chết con hoàng bì tử.

Vệ Chiêu lắc đầu, ngồi vào ghế lái, suy nghĩ một lúc rồi cũng ngủ thiếp đi. … Trương Phàm Phàm mắt sáng lên, chỉ về phía trước kinh ngạc kêu lên: "Anh xem kìa, phía trước có một cái cây cổ lệch khổng lồ!" Vệ Chiêu lập tức nhấn ga sát ván, phấn khích nói: "Thấy rồi, tôi còn tưởng lão Lý đầu làng lừa chúng ta chứ!" Ba người sau một đêm nghỉ ngơi, trời vừa tờ mờ sáng đã xuất phát, mất cả một buổi sáng

mới nhìn thấy cái cây cổ lệch.

Sau khi đi qua cây cổ lệch, họ tiếp tục đi về phía đông, khoảng ba tiếng sau thì thấy một công trình kiến trúc dài mấy trăm mét ở phía xa.

Công trình dài khoảng 400 mét, rộng khoảng 200 mét theo hướng nam bắc.

Ngọn núi cao hơn mặt đất xung quanh khoảng hơn 40 mét.

Giữa thảo nguyên sa mạc rộng lớn có một ngọn đồi.

Trên mặt đất sừng sững một khối đá sa thạch màu đỏ cô độc.

Cảnh tượng kỳ lạ này trông vừa quỷ dị vừa thần bí.

Điểm đến của ba người Vương chính là Bách Nhãn Quật.

Họ đỗ xe ở một nơi không xa, dự định đi bộ đến đó.

Vương đeo ba lô, mở cốp sau xe ra, lập tức truyền đến một tràng tiếng "cạc cạc cạc".

Nằm trong cốp xe, kinh ngạc thay lại là hai con ngỗng lớn béo mập!

Vệ Chiêu có chút không hiểu nhìn Vương: “Huynh đệ, mang ngỗng lớn để làm gì vậy, chẳng lẽ hoàng bì tử lại sợ thứ này sao?” Vương cười một cách bí ẩn.

“Cậu không biết đấy thôi, hoàng bì tử thuộc âm, tiếng kêu của ngỗng lớn lại vang dội dương cương, hoàng bì tử nghe thấy tiếng ngỗng kêu sẽ run lên, toàn thân đạo hạnh giảm đi ba phần.” “Đây là lựa chọn tốt nhất để khắc chế hoàng bì tử.” “Máu của ngỗng lớn thậm chí có thể thiêu rụi cả lông của hoàng bì tử.” Vệ Chiêu sững sờ, một lúc sau mới không thể tin nổi lẩm bẩm: “Bảo sao bọn hoàng bì tử trong làng lão Lý đầu làng lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra là vì không có ai nuôi ngỗng lớn!” Vương ném hai con ngỗng lớn về phía Vệ Chiêu:

“Cũng không hẳn, có thể ngỗng lớn đều bị bọn hoàng bì tử hợp sức giết chết rồi.” Đây là phương pháp khắc chế hoàng bì tử tốt nhất mà huyết mạch Bạch Trạch mang lại.

Đừng thấy hoàng bì tử vô thường, âm hiểm xảo trá, nhưng toàn thân không có chút dương khí nào, nghe tiếng ngỗng kêu thôi cũng đủ sợ đến tè ra quần!

Đôi khi, những thứ trong dân gian lại khó tin đến vậy.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp đám hoàng bì tử đó, xem rốt cuộc chúng có bản lĩnh gì!” Vương ánh mắt lóe lên tinh quang, nóng lòng muốn gặp đám hoàng bì tử tà ma này.

Ba người đi về phía Bách Nhãn Quật, khoảng mười phút sau đã đến chân Bách Nhãn Quật.

Trước mặt họ là một cánh cửa gỗ đã khô cong hoàn toàn.

Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng đẩy một cái, chỉ nghe tiếng “két” một tiếng, cánh cửa đổ về phía sau, rơi mạnh xuống đất.

Vương nhíu mày, chỉ cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Nếu đám hoàng bì tử này thường xuyên ra ngoài làm điều xấu, sao có thể không ai phát hiện ra sự bất thường của Bách Nhãn Quật?

Hơn nữa, cánh cửa gỗ đã sớm hỏng, nếu có hoàng bì tử ra vào từ đây, cánh cửa này đáng lẽ đã không còn tồn tại.

Chẳng lẽ...

“Đám hoàng bì tử này chưa từng đi ra từ đây, chắc chắn có lối đi khác, đó mới là nơi dẫn đến hang ổ của chúng!” Dù là yêu vật, nhưng lối đi mà hoàng bì tử có thể chui vào, người thì chưa chắc.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước, đám hoàng bì tử này giỏi về ảo ảnh, Vương cũng có Huyễn Đồng, đến lúc đó không ngại cho

chúng biết cảm giác chìm sâu trong ảo ảnh là như thế nào.

Chương 108

Trương Phàm Phàm do dự một lúc rồi nói: "Em vào trước nhé, đi một bước xem một bước." "Được, nghe lời em." Ba người bật đèn pin, đi vào bên trong Bách Nhãn Quật.

Đó là một căn phòng theo phong cách của dân du mục, trên ghế đá có những mảnh vải dệt từ lông bò Tây Tạng vương vãi, cả căn phòng vô cùng lộn xộn. 【Tên gọi: Ghế đá】 【Năm tuổi: Bảy trăm bốn mươi sáu năm】 【Chú thích: Kiến trúc phong cách dân du mục thời Nguyên, điêu khắc hoa văn tinh xảo】 Vương nhìn chiếc ghế đá, lẩm bẩm: "Phong cách kiến trúc thời Nguyên sao, Bách Nhãn Quật lại có từ thời nhà Nguyên." Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng và xác nhận không có manh mối gì, họ đẩy một cánh cửa khác trong phòng và đi vào.

Vừa vào đã không ổn, hiện ra trước mắt kinh ngạc là một rừng táo!

Trên cây táo treo lủng lẳng những quả táo lớn khô héo, xanh pha chút đỏ, cành cây mảnh khảnh, cả cây chỉ cao khoảng ba mét.

Trương Phàm Phàm kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt: "Chuyện gì vậy, trong Bách Nhãn Quật lại có cả một rừng táo?" Vương không nói gì, ánh mắt tập trung nhìn vào rừng táo. 【Tên gọi: Cây táo】 【Niên đại: Bảy trăm hai mươi năm】 【Trạng thái: Khô héo】 【Chú thích: Cây táo được dân du mục trồng ở đây, dùng phương pháp đặc biệt để đảm bảo cây táo có thể sinh trưởng tươi tốt, nhưng cuối cùng vì một số lý do, dân du mục đã từ bỏ nơi này】 Vương cũng không hiểu nổi: "Đám người này thật kỳ lạ, trồng cây táo ở đây để làm gì." Hắn tiện tay hái một quả táo lớn, đặt trong lòng bàn tay quan sát kỹ. 【Tên gọi: Táo lớn】 【Trạng thái: Khô héo】 【Chú

thích: Táo lớn đã treo trên cây mấy trăm năm, hoàng bì tử trong Bách Nhãn Quật hàng ngày dùng ánh trăng nuôi dưỡng cây táo, đảm bảo nó không mục nát.】 Vương càng không hiểu: "Đám hoàng bì tử này có sở thích lạ vậy sao, thích ăn táo à?" Lắc đầu, hắn tiện tay ném quả táo xuống đất.

Vương một tay kéo Trương Phàm Phàm, đi sâu vào rừng táo.

Vạch những chiếc lá trước mặt, họ đi qua từng cây táo một.

Đột nhiên, Vệ Chiêu kinh ngạc kêu lên.

"Có một xác hoàng bì tử?!" Cậu ta đưa một tay nhấc xác hoàng bì tử lên, vẻ mặt đầy khó hiểu.

"Không phải hoàng bì tử tụ tập ở Bách Nhãn Quật sao, trên người con hoàng bì tử này có vết thương, hình như chết vì mất máu quá nhiều." Vương và Trương Phàm Phàm liếc nhìn nhau, vội vàng đi đến bên cạnh Vệ Chiêu.

Hiện ra trước mắt Vương là một xác hoàng bì tử gầy gò đầy vết thương, mắt trợn tròn, tứ chi bị bẻ cong ở một góc độ kỳ dị. 【Tên gọi: Xác hoàng bì tử】 【Tên: Hoàng Tam Thập Nhị】 【Thân phận: Cháu đời thứ ba mươi hai của Địa Tạng Thiên Tiên】 【Chú thích: Bị hoàng bì tử cùng dòng dõi vứt xác ở đây, trở thành phân bón cho rừng táo】 Vương trong lòng kinh ngạc, thảo nào cây táo có thể sống sót bảy trăm năm mà không cần ánh mặt trời, hóa ra là dùng âm khí của hoàng bì tử để nuôi dưỡng!

Nhưng… đám hoàng bì tử này nuôi cây táo để làm gì?

Vỗ vỗ vai Vệ Chiêu: "Đi thôi, cái xác này vô dụng, chúng ta đi tiếp xem sao." Vệ Chiêu gật đầu, cũng không để ý đến cái xác nữa, đi theo sau Vương vào sâu trong rừng táo.

Hắn do dự một lúc rồi hỏi: "Sao lại có xác hoàng bì tử ở đây?"

Vương không cần suy nghĩ đáp: "Bị dòng dõi Bách Nhãn Quật vứt xác ở đây, dùng để nuôi cây táo." Vệ Chiêu kinh ngạc: "Cậu cũng biết sao?" Vương liếc cậu ta một cái, tiếp tục nói: "Không chỉ vậy, cây táo đã sống hơn bảy trăm năm, rừng táo này có tác dụng rất lớn đối với bọn hoàng bì tử, nhưng cụ thể có tác dụng gì thì… tôi chưa rõ." Vệ Chiêu gật đầu như hiểu như không: "Hóa ra là vậy." Ba người vừa đi vừa nói, không lâu sau đã đến cuối rừng táo.

Mặt đất ở đây lồi lõm, vừa ẩm ướt vừa âm u, không khí tỏa ra một mùi ẩm mốc.

Trương Phàm Phàm nhìn quanh một vòng: "Hết đường rồi." Hiện ra trước mặt mọi người là một bức tường đá trơ trụi, hoàn toàn không có lối đi đến nơi tiếp theo.

"Đừng vội." Vương bình tĩnh nói.

Hắn dùng mắt, quan sát xung quanh. 【Tên gọi: Vách đá】【Chú thích: Vách đá thật thật giả giả, có nơi bị hoàng bì tử thi triển huyễn thuật, dùng mắt thường không thể phân biệt được sự khác biệt.】 Vương cười: "Quả nhiên, tôi biết đám hoàng bì tử này chắc chắn sẽ giở trò." Bức tường đá này chắc chắn không giống như vẻ bề ngoài, bên trong nhất định có cơ quan!

Nếu không có Vương sở hữu huyết mạch Bạch Trạch đứng ở đây, chắc chắn sẽ phải đau đầu một trận để phá giải ảo ảnh này.

Bởi vì ảo ảnh này khác với ảo ảnh của quỷ hoa trong lăng mộ Lỗ Vương, ảo ảnh của quỷ hoa là nhắm vào con người, còn ảo ảnh mà đám hoàng bì tử này tạo ra, đơn thuần chỉ để che đậy một số sự thật.

Nhưng Vương hiện tại thân mang huyết mạch Bạch Trạch, điểm yếu của yêu quái thế gian và phương pháp phá giải đều đã thuộc lòng, ảo ảnh này hoàn toàn không làm khó được hắn!

Chỉ thấy Vương đưa tay ra, lấy từ trong túi ra một chậu máu chó đen, hai ngón tay nhúng vào chậu máu chó.

Sau đó, hắn dùng ngón tay điểm lên tường, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Bộp, bộp, bộp.

Sau ba tiếng gõ, Vương đổ toàn bộ chậu máu chó đen lên vách đá.

Vệ Chiêu có chút ngơ ngác: "Làm gì vậy, máu chó đen chúng ta giữ lại còn có việc, không thể lãng phí như vậy được." Trương Phàm Phàm không nói gì, vì cô biết bản lĩnh của Vương rốt cuộc lớn đến đâu, làm như vậy chắc chắn là có cách.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy những tảng đá trên vách tường dường như bắt đầu dần dần tan chảy, có nơi biến thành một vũng chất lỏng màu đỏ tươi, dần dần bong ra khỏi vách tường.

Không khí tràn ngập một mùi hôi thối.

Toàn bộ quá trình kéo dài khoảng mấy chục giây, cuối cùng chất lỏng trên vách tường hoàn toàn bong ra, để lộ bộ mặt thật.

Vệ Chiêu nhìn bức tường trước mặt, kinh ngạc kêu lên: "Chuyện gì vậy, sao trên tường lại có nhiều xác hoàng bì tử thế này?!" Vách đá lồi lõm, có chỗ bị xác hoàng bì tử nhét đầy, có chỗ treo cả một tấm da chồn vàng.

Một mùi hôi thối khó tả lan tỏa trong không khí.

Ở chính giữa vách tường có một cái hang đá rộng hơn một mét, hang đá bị xác hoàng bì tử nhét đầy, khiến người ta không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Vương nhìn chăm chú. 【Tên gọi: Xác khô hoàng bì tử】 【Chú thích: Bị hoàng bì tử cùng dòng dõi của Bách Nhãn Quật vứt xác ở đây, cố ý chặn lối vào hang động.】 Sau đó hắn lại nhìn những xác

hoàng bì tử khác trên tường, chỉ thấy thông tin của những xác này gần như giống nhau, không có tin tức hữu ích nào khác.

Vệ Chiêu đi đến trước hang đá đó, mạnh mẽ kéo một xác khô hoàng bì tử ra ngoài!

Lập tức, không khí cuộn lên một trận bụi bặm.

Cái xác hoàng bì tử mà Vệ Chiêu kéo xuống giống như một cái chốt cửa, kéo theo toàn bộ những xác còn lại rơi xuống, cùng với mùi hôi thối của xác chết là cảnh tượng bên trong hang đá.

Một hang đá sâu không thấy đáy.

Vệ Chiêu ghét bỏ ném cái xác sang một bên: "Thối thật, đám hoàng bì tử này đang giở trò quỷ gì vậy, dùng mạng sống của đồng tộc để chặn cái cửa hang này sao?" Vương ánh mắt ngưng trọng, liếc nhìn Trương Phàm Phàm, sau đó quay đầu đi, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, Trương Phàm Phàm đột nhiên nói một câu: "Bọn hoàng bì tử dùng xác chết chặn ở cửa động, có phải vì những thi thể này có điểm chung không?" "Em thấy mấy con hoàng bì tử này đều rất gầy yếu, có lẽ trong nội bộ dòng dõi Bách Nhãn Quật có mâu thuẫn." Vương mắt sáng lên, không ngờ Trương Phàm Phàm lại nhìn ra những thông tin này từ một góc độ khác.

Vệ Chiêu cũng kinh ngạc kêu lên: "Thật này, nhìn mấy con hoàng bì tử này xem, con nào con nấy gầy như khỉ, con dài nhất cũng chưa đến nửa mét!" Tất nhiên, có thể là do những con hoàng bì tử này đều là xác khô, nên trông có vẻ gầy yếu.

Nhưng… suy đoán của Trương Phàm Phàm cũng không phải không có lý.

Vương suy nghĩ một lúc: "Chuyện này cứ để ý là được, chúng ta vào trong hang xem sao, xem có thể gặp được thứ gì." Hai người đồng

thanh đáp lại, vô cùng tán thành quyết định của Vương.

Vệ Chiêu trực tiếp bước chân chui vào trong hang đá, hang đá chỉ cao hơn một mét, ba người chỉ có thể bò vào.

Vệ Chiêu vẫy vẫy tay: "Mau vào đi, bên trong không có gì đâu!" Hai người gật đầu, Vương nói với Trương Phàm Phàm: "Em vào trước đi, anh bọc hậu." Trương Phàm Phàm cũng không khách sáo, trực tiếp chui vào.

Ba người cứ thế bò vào trong, đường hầm âm lãnh tối tăm ngày càng ẩm ướt, có một luồng gió lạnh từ dưới đất thổi lên, dọa Vệ Chiêu giật nảy mình.

"Thứ quỷ quái gì vậy, dọa chết ông mày rồi!" Cậu ta tức giận mắng, tiện tay đập nát con bọ đen nhỏ bằng ngón tay trước mặt.

Vì đường hầm rất hẹp và ngoằn ngoèo, ba người gần như cứ bò được vài bước là phải chuyển hướng, hoàn toàn không nhìn thấy thứ gì ở sau góc cua.

Vì vậy, mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận.

Đi thêm mười mấy phút nữa, không khí dường như bắt đầu lan tỏa một mùi hôi thối nhàn nhạt.

Chương 109

Ba người đều là những tay lão luyện đã lăn lộn dưới lòng đất nhiều năm, vừa ngửi đã nhận ra.

Trương Phàm Phàm lên tiếng: "Phía trước hình như có thứ không sạch sẽ, mọi người cẩn thận một chút, em ngửi thấy mùi hôi của xác chết." Vương và Vệ Chiêu gật đầu: "Tôi cũng ngửi thấy rồi, đặc biệt là cậu đấy Vệ Chiêu, đi đầu tiên không an toàn đâu, cẩn thận!" Vệ Chiêu không nói gì, người đã trúng thi độc lại càng nhạy cảm với những thứ này, chỉ thấy hai mắt cậu ta ngưng trọng, từng bước từng bước bò về phía trước.

Đi thêm hai bước nữa là đến góc cua tiếp theo.

Mùi hôi thối trong không khí cũng ngày càng nồng nặc.

Vệ Chiêu nín thở, đột ngột thò đầu qua góc cua!

Cậu ta suýt chút nữa bị dọa mất hồn, chỉ thấy phía trước có một cái xác bà lão tóc bạc trắng đang nằm ngửa, đầu hơi ngẩng lên, hai con mắt tà dị đang nhìn thẳng vào Vệ Chiêu!

Mặt cái xác đầy nếp nhăn, một đôi mắt đỏ rực tràn đầy tà khí, khóe miệng bị rạch ra, cong lên một góc độ kỳ dị.

Giống như, cái xác đó đang cười với Vệ Chiêu!

"Thứ quái quỷ!" Vệ Chiêu cả người giật lùi, không khỏi lùi lại hai bước, sau đó thở hổn hển, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

"Sao rồi!?" Vệ Chiêu cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Không sao, phía trước có một cái xác!" Sau khi quan sát kỹ một lúc, cuối cùng cậu ta nghiến răng mắng: "Chết tiệt, cái xác này không di chuyển được, chỉ có thể bò qua người nó thôi!" "Hai người chịu khó một chút nhé, không gian

trong đường hầm thật sự quá nhỏ, không có chỗ để dịch chuyển!" Chỉ thấy Vệ Chiêu với vẻ mặt kinh tởm bò qua người cái xác bà lão, sau đó Trương Phàm Phàm mới ló đầu ra, nhìn về phía cái xác.

Cô ghét bỏ vẫy tay: "Trời ơi, cái xác này xấu quá, sao lại có thể trông như vậy chứ?!" Trương Phàm Phàm đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nên khi nhìn thấy cái xác này mới không bị dọa.

"Sống mũi khá cao, xem ra là một người nước ngoài, chỉ là hơi già, chắc là bị hoàng bì tử hạ tà thuật, chết không minh bạch ở đây." Vệ Chiêu lập tức dừng bước, quay đầu lại ngơ ngác nói: "Người nước ngoài?

Cái xác này không phải là một bà lão sao?" Trương Phàm Phàm cũng sững sờ, lập tức, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên đến đỉnh đầu: "Đừng dọa em, rõ ràng là một người nước ngoài mà!" Vệ Chiêu đã bò lên phía trước, hoàn toàn không nhìn thấy Trương Phàm Phàm ở phía sau.

Cậu ta nghiêm túc nói: "Tôi thấy là một bà lão có khuôn mặt cáo, cậu thấy gì?" Trương Phàm Phàm nuốt nước bọt, trầm giọng: "Em thấy… một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, là một người phụ nữ!" Vương, người nãy giờ không nói gì, dường như đã hiểu ra, vội vàng nói với Trương Phàm Phàm: "Mau bò qua đi, để anh xem!" Trương Phàm Phàm nhanh chóng bò qua, Vương liền ngay sau đó thò đầu ra, nhìn về phía cái xác kia.

Xuất hiện trước mắt hắn, kinh ngạc thay lại là một cái xác trẻ con đang cuộn tròn cơ thể, toàn thân màu sẫm!

Trong lòng hắn trầm xuống: "Hỏng rồi." 【Tên gọi: Ảo ảnh thi thể hoàng bì tử】 【Chú thích: Một thi thể hoàng bì tử đã đắc đạo, bị Địa Tạng Thiên Tiên vứt ở đây, có thể nhìn thấy dáng vẻ của kiếp trước trên thi thể này】 【Phương pháp phá giải: Nhẹ nhàng gõ vào trán của

thi thể, ảo ảnh tự nhiên sẽ được giải trừ】 Vương dùng khớp thứ hai của ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vào trán thi thể, chỉ nghe ba tiếng "bộp bộp bộp" trầm đục vang lên, cái xác trẻ con trước mắt đột nhiên biến mất, biến thành một con hoàng bì tử cao bằng một người.

Con hoàng bì tử mặc trang phục du mục màu đỏ sẫm, trên đầu đội một cái vòng cài tóc, mặt dài giống như một con cáo.

Vương thở dài một hơi: "Quả nhiên là như vậy." Hắn lắc đầu, bò qua cái xác, khi đi ngang qua, mắt của con hoàng bì tử dường như đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Vương cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, cuối cùng cũng vượt qua được cái xác.

Đột nhiên không biết tại sao, có thể là do cái xác hoàng bì tử này quá tà dị, đầu óc hắn giật một cái, lại quay đầu lại nhìn một lần nữa.

Không quay đầu thì không sao, vừa quay đầu lại thì kinh ngạc phát hiện, cái xác hoàng bì tử đã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn!

Đôi mắt đó cực kỳ tà tính, trong con ngươi dường như đang cháy lên ngọn lửa màu tím, giống như có thể hút hồn của Vương đi vậy!

"Thứ quái quỷ!" Cánh tay hắn lập tức run lên, suýt chút nữa không chống đỡ nổi cơ thể mà ngã xuống.

Đợi khi hắn nhìn kỹ lại lần nữa.

Thì lại phát hiện cái xác đã trở lại dáng vẻ ban đầu!

"Chẳng lẽ là ảo giác của mình…" Vương không tin, lại nhìn vào thông tin của cái xác. 【Tên gọi: Thi thể hoàng bì tử】 【Tên: Hoàng Nhị Thập Nhất】 【Thân phận: Cháu đời thứ hai mươi mốt của lão tổ Địa Tạng Thiên Tiên】 【Chú thích: Cái xác này đã nằm ở đây mấy trăm năm, mỗi khi có hoàng bì tử đi qua đều phải cúi đầu thể hiện sự kính trọng, nếu không sẽ gặp đại nạn, trên người cái xác này dường

như có khí tức của Địa Tạng Thiên Tiên.】 "Địa Tạng Thiên Tiên!" Vương nghiến răng nói.

Lúc này hắn cũng đã phản ứng lại, cảnh tượng hắn vừa thấy đâu phải là ảo ảnh, rõ ràng là Địa Tạng Thiên Tiên đã phát hiện ra hắn, dùng cái xác hoàng bì tử này để quan sát!

Nếu không… khí tức của Địa Tạng Thiên Tiên trên người cái xác này từ đâu mà có!

"Lão tổ tông của hoàng bì tử… có chút khó đối phó đây!" Giảo hoạt, cẩn thận.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Vương về vị Địa Tạng Thiên Tiên chưa từng gặp mặt.

Trương Phàm Phàm quay đầu, lo lắng hỏi: "Sao vậy anh yêu, anh không sao chứ?" Vương thở ra một hơi ổn định lại tâm thần, vẻ mặt như thường đáp lại: "Không sao, em yên tâm đi." Lúc này, giọng của Vệ Chiêu từ phía trước vọng lại: "Huynh đệ, cậu thấy gì, tại sao ảo ảnh cái xác chúng ta thấy lại không giống nhau?" Vương không nói gì.

Nếu nói cho họ biết tác dụng của ảo ảnh, liệu có gây ra ảnh hưởng không tốt không.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Vương chậm rãi nói: "Ảo ảnh của hoàng bì tử, có thể nhìn thấy cách chết của mỗi người ở kiếp trước." Lập tức, Vệ Chiêu không thể tin nổi chửi lớn: "Không thể nào, kiếp trước của ông mày lại là một bà lão có khuôn mặt cáo sao?" Câu nói của Vệ Chiêu lập tức khiến Trương Phàm Phàm bật cười, Vương cũng không để ý, ngược lại thúc giục: "Đừng không tin nữa, mau đi về phía trước đi, trong hang đá này không chừng còn có thứ gì khác." Vệ Chiêu không cam lòng lẩm bẩm, nhưng cũng biết nặng nhẹ, tay chân không hề rảnh rỗi tiếp tục bò về phía trước.

Đi thêm nửa tiếng nữa, ba người cuối cùng cũng bò ra khỏi đường hầm.

Vừa ra khỏi đường hầm, Vương thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi ở trong đường hầm, hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần chú ý đến tình hình xung quanh, chỉ cần có một chút tiếng động lạ là phải xem xét.

Bây giờ đã xuyên qua đường hầm, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Nhưng… có một chuyện hắn không hiểu.

Nếu Hoàng Nhị Thập Nhất vừa rồi trong đường hầm bị vứt xác ở đó, vậy thì chứng tỏ địa vị của nó trong dòng dõi Bách Nhãn Quật không cao.

Nếu không, hoàng bì tử dù có vô thường đến đâu cũng không thể tùy tiện vứt xác của tổ tiên nhà mình đi được.

Thi thể được bảo quản cực kỳ tốt, khi hắn xem thông tin của cái xác, trên tài liệu hiển thị những con hoàng bì tử đi qua đường hầm đó, đều phải cúi đầu ba cái trước Hoàng Nhị Thập Nhất, nếu không sẽ có đại họa giáng xuống đầu.

Vương lập tức không hiểu nổi.

Vứt xác của Hoàng Nhị Thập Nhất ở đó, lại để cho hậu nhân cúi đầu thể hiện sự tôn trọng, rốt cuộc là có ý gì?

Mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy chuyện của đám hoàng bì tử này không đơn giản như vậy.

Xác chết trong rừng táo, xác khô trát đầy tường đá, Hoàng Nhị Thập Nhất trong đường hầm.

Tất cả những chuyện phát hiện trên đường đi, đều âm thầm toát ra

một luồng khí quỷ dị, cảm giác này khiến ba người cảm thấy lạnh sống lưng.

Trong lúc Vương đang nghỉ ngơi, Vệ Chiêu dùng đèn pin chiếu vào một không gian trống.

Đèn pin quét qua quét lại, vẻ mặt của cậu ta ngày càng kinh ngạc, cuối cùng không thể tin nổi nói: "Xem này, nơi này có chút thú vị đấy." Vương và Trương Phàm Phàm cũng bật đèn pin, nhìn về phía không gian đó.

Không khí có từng đợt mùi hôi thối truyền đến, ở chính giữa cả hang động… dường như có một cái ao nước?

Trong ao nước tỏa ra ánh sáng, bên trong dường như có thứ gì đó đang bơi qua bơi lại.

Vệ Chiêu lấy hết can đảm, từng bước từng bước đi về phía ao nước.

Cẩn thận thò đầu ra, khẽ nhướng mày, nhìn vào trong ao.

Lập tức, một cảm giác kinh hoàng nhanh chóng lan tỏa trong lòng, toàn thân rùng mình một cái, vội vàng lùi lại.

"Sao vậy, bên trong có gì?" Vệ Chiêu không nói gì, hít một hơi thật sâu, sau đó lại nhìn vào trong ao.

Chương 110

Lần này, cậu ta hoàn toàn xác nhận, thứ mình thấy không phải là ảo ảnh.

"Mẹ kiếp, trong ao nước có một con hoàng bì tử biết bơi, giống như một con cá, không có tay chân!" Vương và Trương Phàm Phàm liếc nhìn nhau, trong mắt hai người tràn đầy sự khó tin, vội vàng chạy đến bên ao, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong ao nước có một con hoàng bì tử giống như con lươn, không ngừng uốn éo thân mình bơi qua bơi lại!

Đột ngột, Vương nghiêm túc nói: "Không đúng, nhìn kỹ lại đi!" "Đó không phải là hoàng bì tử, mà là một người bị chặt hết tứ chi!" Vừa nghe Vương nói vậy, Vệ Chiêu và Trương Phàm Phàm vội vàng trừng lớn mắt nhìn vào bên trong.

Một lúc sau, Vệ Chiêu mới chậm rãi thở ra một hơi: "Thật là tà ma, đúng là một người côn!" Xuất hiện trước mắt họ, đâu phải là hoàng bì tử, rõ ràng là một người bị chặt hết tứ chi!

Người này đầu to tai lớn, nhưng trên người lại mọc lưa thưa những sợi lông vàng, giống như những sợi lông vàng đó được cắm vào người vậy.

Đặc biệt là mũi của người này, rất giống dã thú.

Vệ Chiêu đột nhiên nói: "Nhìn người này, có giống đứa con mà Lý Lan Hoa sinh ra không?" Không cần Vệ Chiêu nói, Vương và Trương Phàm Phàm cũng đã sớm phát hiện, đây không phải là dáng vẻ của tiểu hoàng bì tử mà Lý Lan Hoa sinh ra sau khi lớn lên sao?

Người này sống sờ sờ giống một con hoàng bì tử, sau khi bị chặt

hết tứ chi lại có chút giống một con cá, cứ bơi mãi trong ao nước, không biết đã bơi bao lâu rồi. 【Tên gọi: Hoàng bì tinh quái】 【Trạng thái: Hồn hồn ngạc ngạc (Mơ màng, không tỉnh táo)】 【Chú thích: Tinh quái do con người và hoàng bì tử sinh ra, sinh mệnh bán nhân bán thú này không được hoàng bì tử chấp nhận, bị dòng dõi hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật chặt hết tứ chi, vĩnh viễn không được siêu sinh】 Vương mắt co lại, toàn thân không khỏi rùng mình.

Đám hoàng bì tử này đùa giỡn với những cô gái trong trắng thì thôi đi, ngay cả con ruột của mình cũng không ưa, còn phải chặt hết tứ chi, đặt trong ao nước vĩnh viễn không được siêu sinh!

Vương có thể tưởng tượng được, khi đám hoàng bì tử hạ tà thuật lên các cô gái, bộ dạng đó đáng ghê tởm đến mức nào.

Hắn ôm lấy Trương Phàm Phàm, quay đầu cô đi.

Trương Phàm Phàm khó hiểu hỏi: "Làm gì vậy anh yêu." Vương không nói gì, chỉ thấy hắn rút dao quân dụng ra, một nhát dao chính xác không sai sót cắm vào đầu của hoàng bì tinh quái.

Trong ao nước đột nhiên xuất hiện một làn sương máu, hoàng bì tinh quái toàn thân mềm nhũn, từ từ chìm xuống đáy ao.

Vương thậm chí còn nhìn thấy trên khuôn mặt nó một nét giải thoát.

Dù sao hoàng bì tinh quái này trên người cũng có huyết mạch của con người, rõ ràng không làm gì sai, lại phải bị biến thành người côn, chịu đựng những khổ nạn như vậy.

Đám hoàng bì tử này… tàn nhẫn đến cực điểm.

"Đừng nhìn thứ này nữa, chúng ta xem chỗ khác đi." Trương Phàm Phàm không nói nhiều, mơ hồ hiểu được Vương vừa làm gì.

Cô không lên tiếng, dùng đèn pin chiếu xung quanh ao nước.

Vệ Chiêu đưa một tay vào trong ao, nhẹ nhàng khuấy động nước, nhìn sâu xuống đáy ao.

Ao nước sâu không thấy đáy, lớp trên trong vắt, nhưng lớp dưới lại đổi sang một màu khác, màu xanh lam đậm sâu thẳm.

Giống như hai dòng sông có ranh giới rõ ràng, chia ao thành hai phần.

Ao nước sâu thẳm u ám, tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ quỷ bí, khiến người ta không khỏi muốn nhìn thêm vài lần.

Vệ Chiêu nhìn kỹ xuống đáy ao.

Trong hang động có một cái ao như vậy chắc chắn không chỉ có người côn đơn giản như thế, tất nhiên phải có thứ khác.

Trong lúc Vệ Chiêu đang thất thần, vai của cậu ta đột nhiên bị vỗ một cái, dọa Vệ Chiêu toàn thân giật nảy mình, đèn pin suýt chút nữa không cầm vững rơi xuống ao.

Cậu ta đột ngột quay đầu lại, mới bình tĩnh hạ tâm.

"Làm gì vậy, dọa chết tôi rồi!" Người vỗ vai cậu ta chính là Vương đang đi tới.

Vương cười ha ha nhìn Vệ Chiêu: "Tôi tưởng Tá Lĩnh Lực Sĩ gan lớn lắm chứ, lại bị tôi dọa sao?" Vệ Chiêu bĩu môi: "Cậu không hiểu, Tá Lĩnh Lực Sĩ chúng tôi có mấy trăm người, tệ lắm cũng phải mấy chục người cùng hành động, Tống tử nghìn năm cũng bị chúng tôi xử lý rồi, tình huống ba người cùng hành động như thế này đặc biệt hiếm thấy." Vương cũng không vạch trần, làm như không nhìn ra Vệ Chiêu vừa rồi đang ngụy biện.

"Cậu có nhìn ra ao nước có vấn đề gì không?" Vệ Chiêu lắc đầu: "Tôi cảm thấy ao nước này không đơn giản, nhưng hoàn toàn không nhìn ra được gì, bảo tôi xuống dưới thì thôi đi, nước ngầm dưới lòng

đất nên hạn chế tiếp xúc, không chừng có thứ bẩn thỉu.” Vương cũng hiểu sâu sắc đạo lý này, nên không nói nhiều.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, đẩy vai Vệ Chiêu về phía sau.

“Đi thôi!” Vệ Chiêu loạng choạng suýt ngã, sau đó đứng vững lại, đi về phía khác.

Khi đứng dậy, cậu ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Nếu đáy ao có một màu khác, vậy không phải chứng tỏ, bên trong còn có một thế giới khác sao?

Vệ Chiêu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng!

Hầu như chỉ trong một khoảnh khắc, mắt cậu ta liếc vào trong ao.

Lập tức, Vệ Chiêu đột ngột phát ra một tiếng kinh hô!

“Vãi!” Một con hoàng bì tử toàn thân ướt sũng mọc ra một đôi tay người, hai con mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm Vệ Chiêu, vẻ mặt đó âm hiểm độc ác, đang định tóm lấy mắt cá chân của cậu ta kéo xuống nước!

Dọa cậu ta vội vàng lùi lại mấy bước, thở hổn hển mấy hơi rồi mới nhìn lại vào ao nước.

Vương vội vàng đi tới: “Sao vậy?” Chỉ thấy Vệ Chiêu nhíu mày: “Tôi vừa thấy một con hoàng bì tử tóm lấy chân tôi, kéo tôi xuống nước!” “Nhưng không biết tại sao… bây giờ lại không thấy nữa.” “Có thể là ảo ảnh.” Vệ Chiêu dường như đang tự an ủi mình, liên tiếp tự hỏi tự trả lời ba câu.

Vương cũng không mơ hồ, lập tức nhìn chăm chú xuống đáy ao. 【Tên gọi: U Đàm】 【Chú thích: Ao nước được hình thành do âm khí rót vào, âm khí chìm xuống, ngưng tụ ở đáy ao, trong âm khí có cất giấu một cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc.】 “Quan tài?” Vương nghi

ngờ hỏi một câu, Vệ Chiêu sững sờ: "Quan tài nào?" Chỉ thấy Vương thở ra một hơi: "Dưới đáy ao có một cỗ quan tài, ảo ảnh cậu vừa thấy chắc là do thứ trong quan tài gây ra!" Trương Phàm Phàm nghe hai người nói chuyện, không nhịn được lại gần Vương thêm vài phần, khoác tay Vương ngẩng đầu, trầm giọng nói: "Vậy thứ trong quan tài đó không thể xem thường được, ở dưới đáy ao mà có thể tạo ra ảo ảnh, đạo hạnh chắc chắn khá sâu." Không cần Trương Phàm Phàm nói, Vương và Vệ Chiêu đương nhiên có thể phản ứng lại, hai người liếc nhìn nhau.

Vệ Chiêu nói: "Tôi xuống dưới xem sao, vớt cái quan tài lên, xem bên trong rốt cuộc có trò gì, không giải quyết tôi khó chịu lắm!" Không ngoài dự đoán, Vương lập tức bác bỏ cách làm của Vệ Chiêu.

"Tình hình còn chưa rõ ràng, lúc này mà xuống nước thì đúng là đi tìm cái chết!" "Đầm nước này quái dị lắm, xuống rồi chưa chắc đã lên được." Vệ Chiêu cũng do dự, "Vậy phải làm sao?" Vương không nói gì, nhìn chằm chằm vào đầm nước, một ý nghĩ dần nảy ra trong đầu.

"Cứ chờ một chút." Nói xong, Vương đi sang một bên, nhặt một đống sỏi đá rồi quay lại.

Vệ Chiêu cười nói: "Nhặt nhiều đá thế làm gì, ném thia lia à?" "Cút đi." Vương cũng biết Vệ Chiêu đang đùa, cười mắng một tiếng, ánh mắt rơi vào vùng âm khí sâu trong đầm nước.

Hắn ném mạnh một viên sỏi vào đầm nước, chỉ nghe một tiếng "phõm", viên sỏi làm gợn lên một vòng sóng rồi chìm thẳng xuống dưới.

Dưới sự chứng kiến của cả ba, viên sỏi càng lún càng sâu, cuối cùng rơi vào trong vùng âm khí, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Không ai nói gì, dường như đang chờ đợi điều gì đó xảy ra trong đầm.

Vài giây trôi qua, gợn sóng trên mặt nước dần lắng lại, không có chuyện gì xảy ra cả.

Lần này, Vương trực tiếp ném hết số sỏi đá còn lại vào trong.

Những viên sỏi đó trôi nổi trong nước một lúc, cuối cùng tất cả đều rơi vào trong vùng âm khí.

Vệ Chiêu nhìn chằm chằm vào đầm nước, đột nhiên nói: "Cẩn thận, thứ bên trong sắp ra rồi!" Chỉ thấy trên mặt đầm bắt đầu xuất hiện những gợn sóng, dường như có thứ gì đó bắt đầu rung chuyển từ trong vùng âm khí dưới đáy, một vật gì đó trong nước sắp trồi lên!

Không cần Vệ Chiêu nói nhiều, Vương và Trương Phàm Phàm gần như cùng lúc rút quân đao và bảo đao ra, nắm chặt trong tay.

Chương 111

Vùng âm khí dưới đáy đầm bắt đầu dần dần bốc hơi, giống như nước suối đang sủi bọt, khuấy đục cả một vùng nước!

Khi cả đầm nước trở nên đục ngầu, cả ba hoàn toàn không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Đột nhiên, một chiếc quan tài từ từ nổi lên từ trong đầm nước, lẳng lặng lơ lửng trên mặt nước!

Trên quan tài có những giọt nước nhỏ li ti tụ lại thành một dòng suối nhỏ, chảy dọc theo thành quan tài xuống dưới.

Toàn bộ chiếc quan tài có màu đỏ sẫm, bên trên buộc từng sợi dây sắt màu đen, dây sắt quấn thành từng vòng, dường như muốn phong ấn chiếc quan tài lại.

Vương nhìn kỹ. 【Tên gọi: Quan tài máu bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc】【Ghi chú: Chỉ những quan tài chôn cất yêu vật mới dùng dây sắt tẩm máu lừa đen để trói lại, bên trong có yêu vật đã đắc đạo.】 "Bên trong có yêu quái, cẩn thận một chút!" Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu gật đầu, mặt nước rung chuyển, thứ bên trong dường như có thể phá quan tài lao ra bất cứ lúc nào!

Đột ngột!

Những sợi dây sắt trên quan tài bắt đầu đứt từng sợi một, dần dần, tốc độ đứt của dây sắt ngày càng nhanh!

Khi sợi dây sắt cuối cùng đứt lìa, toàn bộ chiếc quan tài đột nhiên rung chuyển dữ dội, từ bên trong phát ra một tiếng kêu ai oán thê lương mà chói tai!

Âm thanh đó dường như có thể xuyên thủng màng nhĩ, chấn động

khiến tai Vương đau nhói.

Sau đó, nắp quan tài đột nhiên bay lên, văng cao hai ba mét trong không trung, rồi cắm thẳng xuống nước, lảo đảo vài vòng rồi nổi lềnh bềnh trên mặt đầm.

Chỉ là...

Thứ bên trong quan tài không ngồi dậy, cũng không làm gì khác.

Dường như tất cả mọi thứ đã trở nên yên tĩnh sau khi nắp quan tài bật tung.

Vệ Chiêu thở hổn hển: "Kỳ lạ thật, thứ bên trong đâu rồi, sao không ra?" Trương Phàm Phàm không nói nhiều, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào quan tài, nếu có bất kỳ động tĩnh gì, cô sẽ vung đao ngay lập tức.

Vương lại nhặt hai viên sỏi trên mặt đất, ném về phía quan tài.

Chỉ nghe vài tiếng "cạch cạch", viên đá không phát ra thêm âm thanh nào nữa.

Bên trong quan tài, hình như trống không.

Vệ Chiêu càng thêm hoang mang: "Lạ thật đấy, nghe tiếng thì bên trong quan tài không có gì cả, chuyện gì vậy?" Vương lắc đầu: "Đúng là tà ma." Hắn lại nhặt một đống đá lớn, ném hết vào trong quan tài.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nói.

"Bên trong thật sự không có gì, chắc chắn có ẩn tình gì đó." Vì cả ba không thể lội xuống nước nên hoàn toàn không nhìn thấy bên trong quan tài rốt cuộc có gì.

Không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, con mắt của Vương cũng không phát huy được tác dụng.

Cứ giằng co như vậy một lúc, cuối cùng Vệ Chiêu đột nhiên thở

phào một hơi nói.

“Theo tôi thấy, hay là chúng ta đi tiếp đi, có khi nào thứ trong quan tài cố ý để chúng ta đi không?” Ba người bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng Vương không yên tâm, hắn luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, bên trong quan tài không thể không có yêu quái.

Hơn nữa, con mắt của hắn đã nói rõ cho hắn biết, bên trong chắc chắn có yêu quái tồn tại, chỉ là không nhìn thấy bóng dáng của nó.

Thật sự kỳ lạ.

Cuối cùng, Vương thở dài một hơi: “Vậy cứ thế đi, tìm lối ra thôi.” Điều đáng nói là, vì không yên tâm về chiếc quan tài kỳ lạ kia, cả ba không dám đi quá xa nhau, mỗi người đều giữ khoảng cách hai mét.

Khoảng mười mấy phút sau, Vệ Chiêu chỉ vào một mỏm đá nhỏ ở góc tường.

“Hình như tôi tìm thấy cơ quan rồi!” Vương nhìn kỹ, đó là một cái công tắc nhỏ hình trụ, giống như một cột đá đứng ở góc tường. 【Tên gọi: Khóa cơ quan】 【Ghi chú: Chìa khóa để mở đường đến hang động tiếp theo】 Vương không nói hai lời, trực tiếp kéo khóa cơ quan xuống.

Một tiếng “ầm ầm” vang vọng khắp hang động, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

Vệ Chiêu lớn tiếng nói: “Chỉ nghe tiếng mà không thấy hình, đây là khóa cơ quan à?

Sao tôi cảm thấy xung quanh không có chút thay đổi nào vậy?” Trương Phàm Phàm cũng thấy lạ: “Thật đó, hình như không có chút

thay đổi nào cả.” Hai người họ tìm kiếm một cách vô định, cuối cùng Vương không thể nhìn được nữa.

Hắn đưa tay chỉ về phía đầm nước, ánh mắt nhìn hai người.

“Nhìn bên đầm nước kìa.” Trương Phàm Phàm lập tức nhìn sang, chỉ thấy nước trong đầm... không biết từ lúc nào đã biến mất!

Chiếc quan tài vừa rồi còn nổi trên mặt nước cũng biến mất!

Vệ Chiêu nhanh chân chạy đến bên đầm nước nhìn vào trong: “Hay thật, hóa ra bên trong đầm nước này ẩn chứa huyền cơ!” “Không đúng, cái quan tài kia đâu rồi, đi đâu mất rồi?” Hiện ra trước mắt mọi người là một cái hố sâu hình phễu, lồi lõm không bằng phẳng, lúc này nước đầm và âm khí đã biến mất.

Đáy hố trống rỗng, âm khí và nước đầm đã chảy ra theo lối đó.

Cái quan tài kia... chắc cũng đã biến mất theo cửa động.

Vương trầm giọng nói: “Chắc là ở dưới đáy đầm rồi.” “Đúng lúc lắm, chúng ta xuống xem thử rốt cuộc trong quan tài đó có thứ gì!” Cả ba không nói hai lời, trực tiếp bám vào những tảng đá lồi lõm trên vách hố để leo xuống.

Trương Phàm Phàm mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận, trên đá toàn là nước, căn bản không bám chắc được.

Cô dịu dàng nói: “Trơn quá, anh yêu cẩn thận một chút nhé.” Vương cười đáp lại, hắn thì không sao, chỉ có Vệ Chiêu đang xách hai con ngỗng lớn trong tay là hơi vất vả.

Hai con ngỗng lớn vốn dĩ rất yên tĩnh suốt quãng đường, kết quả không biết Vệ Chiêu động phải cái gì, hai con ngỗng lại giãy giụa kịch liệt, dường như có thứ gì đó dưới đáy đầm khiến chúng cảm thấy khó chịu.

Vệ Chiêu sốt ruột.

“Tôi nói này, không phải Trương Phàm Phàm có máu Kỳ Lân sao, lẽ nào máu Kỳ Lân lại không bằng ngỗng lớn?” Ý của hắn là, hiệu quả của máu Kỳ Lân chắc chắn tốt hơn ngỗng lớn nhiều, đám Hoàng bì tử kia sợ ngỗng lớn thì không thể không sợ máu Kỳ Lân được sao?

Vương liếc nhìn hắn một cái.

“Nếu máu Kỳ Lân hữu dụng thì tôi còn tốn công mang ngỗng lớn vào làm gì, đám Hoàng bì tử đó không sợ máu Kỳ Lân, nếu không thì năm đó nhà họ Trương…” Hắn áy náy liếc nhìn Trương Phàm Phàm, thấy đối phương không hề phát hiện ra, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương đã hứa với Trương lão gia tử sẽ không nói chuyện đó ra ngoài.

Đúng lúc này!

Vệ Chiêu không nắm chắc, trực tiếp lăn từ vách đá xuống!

Hắn lăn mấy vòng trên vách đá, rơi thẳng vào trong cửa động.

Chương 112

"Vệ Chiêu!" Lòng Vương chùng xuống, hắn tăng tốc, leo về phía đáy động.

Nếu thể chất của Vệ Chiêu đang ở trạng thái đỉnh cao thì chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm nhỏ như vậy, nhưng bây giờ hắn đang trúng thi độc, trong tay lại cầm hai con ngỗng đang giãy giụa kịch liệt.

Cho nên mới không cẩn thận rơi xuống.

"Vệ Chiêu!" Trong cửa động không có một chút âm thanh nào, lòng Vương càng thêm sốt ruột.

Hắn ba chân bốn cẳng nhảy thẳng vào trong cửa động.

"Thứ gì đây!" Vương lập tức đồng tử co rút, bất giác lùi lại hai bước, toàn thân cứng đờ.

Xuất hiện trước mắt hắn, chính là một cỗ thi thể không đầu!

Cỗ thi thể này cực kỳ tươi mới, dường như vừa mới chết, trên cổ còn đang rỉ máu tươi!

Vương nhìn kỹ, một cảm giác quen thuộc từ từ dâng lên trong lòng, tim hắn đột nhiên run lên.

"Vệ Chiêu." Hắn nhận ra từ trang phục trên thi thể, đó chính là bộ quần áo mà Vệ Chiêu đang mặc!

Trong cơn hoảng loạn, Vương vội vàng ổn định tâm thần, nhìn chằm chằm vào thi thể. 【Tên gọi: Thi thể】 【Tên: Vệ Chiêu】 【Ghi chú: Thi thể của Vệ Chiêu, đầu đã bị người khác chặt mất, hung thủ vừa mới rời đi không lâu】 Vương không thể tin được nhìn vào thông tin trước mắt.

Một nỗi bi phẫn không tên dâng lên từ trong lòng hắn, đột nhiên hắn hét lớn.

"Chết tiệt!" Nói xong, hắn trực tiếp cầm quân đao lóe hàn quang chạy vào sâu bên trong!

Để Vệ Chiêu mau chóng chữa khỏi thi độc, hắn mới đưa cậu ta đến đây tìm Mộc Trần Châu, ai ngờ...

Vệ Chiêu lại chết ở đây!

Vương đang tức giận đến mức dường như hoàn toàn quên mất phía sau còn có một Trương Phàm Phàm, hắn cứ thế chạy thẳng vào sâu trong hang động.

Bước chân của hắn vội vã mà mạnh mẽ, làm bắn lên từng đợt nước trên mặt đất.

Chờ hắn biến mất không lâu, Trương Phàm Phàm mới chậm rãi leo xuống từ vách đá, nhìn thấy thi thể của Vệ Chiêu, lòng cô run lên.

"Sao có thể, sao Vệ Chiêu có thể chết như vậy." Một cảm giác hoang đường tràn ngập trong lòng Trương Phàm Phàm, cô vội vàng gọi Vương.

Trương Phàm Phàm nhíu chặt mày, trong đôi mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

"Anh yêu chắc chắn rất đau lòng." Ngay sau đó, Trương Phàm Phàm đuổi theo bóng lưng của Vương.

Vương lòng đầy lửa giận ngút trời, mắt không ngừng nhìn xung quanh, tìm kiếm manh mối.

Đột nhiên, hắn dừng bước trước một vách đá.

Vương kinh ngạc nhìn thấy trên vách tường có một vệt máu tươi!

"Có!" 【Tên gọi: Vết máu dính thi độc】 【Nguồn: Vệ Chiêu】

【Ghi chú: Vết máu rơi ra từ người Vệ Chiêu, vẫn chưa khô, dường như Vệ Chiêu vừa mới rời đi không lâu】 Vương lập tức ngây người.

"Chuyện gì thế này, không phải Vệ Chiêu vừa mới chết sao?!" Hắn lẩm bẩm một cách khó tin.

Vừa rồi hắn rõ ràng nhìn thấy một cỗ thi thể không đầu dưới hang động, con mắt của hắn cũng đã nói rõ cho hắn biết, chủ nhân của cỗ thi thể kia chính là Vệ Chiêu!

Nhưng bây giờ con mắt của hắn lại nói, vệt máu tươi trước mắt... thuộc về Vệ Chiêu!

Điều này trực tiếp phá vỡ nhận thức của Vương, phải biết rằng khoảng cách ở giữa là mấy chục mét, làm sao Vệ Chiêu có thể chạy đi chạy lại một vòng?

Chẳng lẽ Vệ Chiêu sau khi rơi xuống hang động, trực tiếp đứng dậy chạy mấy chục mét, rồi lại chạy về đánh nhau với hung thủ?

Hoặc là Vệ Chiêu vừa xuống không nói hai lời, chạy đến bôi máu tươi lên tường, rồi lại chạy về?

Cuối cùng, Vệ Chiêu bị hung thủ giết chết, máu tươi là do hung thủ vô tình bôi lên tường!

Cuối cùng, Vương xác định được suy nghĩ trong lòng, tiếp tục chạy vào sâu bên trong.

"Bất kể là ai, hôm nay chắc chắn phải chết!" Trong mắt Vương lóe lên một tia hàn quang, nếu không tìm ra hung thủ, hắn sẽ cho người san bằng Bách Nhãn Quật!

Hắn muốn toàn bộ đám Hoàng bì tử của Bách Nhãn Quật phải chôn cùng Vệ Chiêu!

Tiếp tục đi sâu vào hang động, hắn tập trung quan sát mọi thứ.

Vô số thông tin lóe lên trước mắt hắn, nhưng tất cả những thông tin này đều được Vương tiếp nhận, hắn không thể bỏ sót bất kỳ một dữ liệu nào.

Cho đến khi chạy đến trước một vách đá nhẵn bóng, hắn mới dừng bước.

Bởi vì hắn loáng thoáng nghe thấy, bên trong vách đá có tiếng đánh nhau.

"Không đúng." Vương tập trung lắng nghe, chỉ nghe thấy bên trong vách đá truyền ra từng tràng tiếng chửi rủa.

Lòng hắn run lên, da đầu tê dại.

"Giọng của Vệ Chiêu?!" Từ bên trong vách đá, hắn nghe thấy tiếng chửi của Vệ Chiêu, còn có tiếng kêu "quạc quạc quạc" của ngỗng lớn.

Tiếng ngỗng kêu rất ồn ào, át đi tiếng của Vệ Chiêu, khiến hắn không nghe rõ được gì.

Nhưng Vương có thể chắc chắn, đó đích thực là giọng của Vệ Chiêu!

Hắn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ở trong bóng tối bên trái vách đá, hắn nhìn thấy một cái lỗ nhỏ.

Mắt Vương sáng lên, hắn định chui vào từ cái lỗ nhỏ đó.

Yên tâm đi anh em, bất kể cậu ở trong đó ra sao, tôi cũng sẽ vào đưa cậu ra.

Đột nhiên, một cái đầu thò ra từ trong cái lỗ nhỏ!

Hắn lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào cái đầu đó.

"Vệ Chiêu?!" Xuất hiện trước mắt Vương, chính là cái đầu của Vệ Chiêu đã chết!

Vương lòng tức giận không thể kìm nén, gầm lên.

“Bên trong rốt cuộc là ai, dám lấy đầu anh em ta ra sỉ nhục!” Nói xong, hắn trực tiếp đi tới, đưa tay túm lấy cái đầu đó kéo ra ngoài.

Hắn muốn chui vào từ cái lỗ nhỏ đó, lôi thứ bên trong vách đá ra băm xương thành tro!

Chương 113

Đột nhiên, một giọng nói đau đớn vang lên từ trong lòng bàn tay hắn.

"Đau đau đau, nhẹ tay một chút được không, giật tôi làm gì?!" Cánh tay Vương cứng lại, vội vàng buông đầu Vệ Chiêu ra, không thể tin được nhìn vào cái đầu đó.

Chuyện gì thế này, đầu của Vệ Chiêu... biết nói!

Trên mặt Vệ Chiêu, lại xuất hiện biểu cảm vô cùng giống người, đang tức giận và đau đớn nhìn về phía Vương!

Chuyện quái dị như vậy, lại thực sự xảy ra ngay trước mắt Vương.

Hắn lập tức nhìn kỹ. 【Tên: Vệ Chiêu】【Nội tâm: Vương bị sao vậy?

Sợ rằng không phải là muốn mưu sát tôi đấy chứ, sao lại giật tóc tôi mạnh thế, đầu sắp bị giật đứt luôn rồi!】 Dưới sự chú ý của Vương, Vệ Chiêu chậm rãi bò ra khỏi động đá, với vẻ mặt vô cùng khó hiểu nhìn về phía Vương.

"Sao lại nhìn tôi như vậy?" Vương kinh ngạc đến ngây người, "Không phải cậu chết rồi sao?!" Vệ Chiêu lập tức tức điên lên, cười mắng: "Cậu mới chết ấy, tôi đây phúc lớn mạng lớn, ngay cả ông trời cũng không thu được mạng tôi!" Một ý nghĩ hoang đường, lập tức lan tràn trong đầu Vương, hắn nhìn đi nhìn lại số liệu của Vệ Chiêu.

Hắn xác nhận Vệ Chiêu không phải là ảo ảnh, cũng không phải do Hoàng bì tử biến thành, càng không phải là thi thể.

Vệ Chiêu trước mắt, là một người sống sờ sờ!

Vương sắp xếp lại tâm tư, kiềm chế những cảm xúc dư thừa, rồi mới chậm rãi nói.

"Thực ra vừa rồi ở cửa động, tôi nhìn thấy một thi thể, trên thi thể đó không có đầu, nhưng lại mặc quần áo giống hệt cậu." Tất nhiên hắn không thể nói là thông qua năng lực mà nhìn ra đó là thi thể của Vệ Chiêu.

Nghe xong, Vệ Chiêu ngây người.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

"Không thể nào, nếu tôi chết rồi, vậy tôi là ai?" Câu nói này có chút vấn đề, nhưng Vương có thể hiểu, dù sao trong tình huống này, câu nói của Vệ Chiêu dường như cũng không có gì sai.

"Cậu chắc chắn đó không phải là ảo ảnh do Hoàng bì tử tạo ra chứ?" Vương lắc đầu, "Không thể nào, đó hoàn toàn không phải là ảo ảnh." Nếu đó là ảo ảnh, con mắt của hắn sẽ trực tiếp hiển thị thông tin cho hắn.

Lúc này, Trương Phàm Phàm thở hổn hển chạy đến từ phía sau, trước tiên đứng bên cạnh Vương, sau đó không thể tin được nhìn Vệ Chiêu.

Cô bất giác lùi lại hai bước, "Vệ Chiêu?!" "Không phải cậu chết rồi sao?!" Vệ Chiêu phát điên, "Hai người làm sao thế, cứ trù tôi chết à?" Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ không thể tin được.

Họ rõ ràng đã nhìn thấy thi thể của Vệ Chiêu, nhưng bây giờ xuất hiện trước mặt hai người, cũng đích thực là Vệ Chiêu!

Vương mặt đầy nghi hoặc.

Chuyện gì thế này, rốt cuộc ở giữa đã xảy ra chuyện gì, một Vệ Chiêu chết đi, lại xuất hiện một Vệ Chiêu khác.

Hắn hỏi.

“Sau khi cậu rơi xuống, đã xảy ra chuyện gì?” Vệ Chiêu suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi vừa rơi xuống đã ngã vào trong cái quan tài đó, đèn pin cũng vỡ nát.” “Lúc đầu óc tôi còn đang mơ màng, đột nhiên có thứ gì đó đấm tôi một cái, tôi có thể nhịn được sao, tôi lập tức đánh trả.” “Chỉ là bên dưới tối quá, tôi không có đèn pin nên căn bản cũng không nhìn thấy gì, chỉ có thể đánh nhau trong bóng tối với thứ đó.” “Nhưng tôi đã giải quyết nó trong ba nốt nhạc, trực tiếp rút con dao găm bên hông ra, cắt đầu nó đi.” Sau đó, vẻ mặt Vệ Chiêu nghi hoặc suy tư, sau một hồi giãy giụa, hắn chậm rãi nói.

“Tôi cảm thấy người đó là con người, bởi vì tôi sờ được ngũ quan và tóc.” Vương nghe xong lặng người không nói nên lời, trong lòng hắn dần nảy ra một ý nghĩ điên rồ, vào khoảnh khắc ý nghĩ đó xuất hiện trong lòng, toàn thân hắn lại không nhịn được nổi từng lớp da gà.

Có khả năng nào như vậy không...

Người mà Vệ Chiêu giết... chính là cậu ta?

Hắn nhìn vào số liệu của Vệ Chiêu. 【Tên: Vệ Chiêu】 【Nội tâm: Không biết Vương có tin không, nhưng sự thật đích xác là như vậy.】 Vương cố nén suy nghĩ trong lòng, thở ra một hơi, nói.

“Vậy vừa rồi cậu ở trong vách đá làm gì?” Vệ Chiêu đột nhiên biến sắc, một lúc lâu sau, hắn chậm rãi nói: “Vừa rồi trong bóng tối, lại có một thứ nữa đánh nhau với tôi, không biết sao lại đánh vào trong vách đá, giải quyết xong tôi mới bò ra.” “Sau đó... thì gặp cậu.” Vương thở dài một hơi, “Được rồi, chúng ta xem thử thứ bên trong vách đá trông như thế nào đã.” Nói xong, hắn cúi người định bò vào hang động, lôi ‘thứ đó’ trong miệng Vệ Chiêu ra.

Vệ Chiêu vội vàng ngăn Vương lại, sắc mặt âm u bất định, cắn răng dường như đang do dự.

Vương thấp giọng nói.

"Sao vậy?" Chỉ thấy Vệ Chiêu nhìn Vương, rồi lại nhìn hang động, cuối cùng dường như thở phào một hơi, chậm rãi lùi sang một bên.

"Cậu lôi nó ra đi, tiện thể tôi cũng xem thử thứ đó trông như thế nào." 【Tên: Vệ Chiêu】 【Nội tâm: Không biết sau khi nhìn thấy cỗ thi thể kia cậu ấy sẽ có cảm nghĩ gì, có tin tôi không, rốt cuộc tôi là ai, tôi có phải là Vệ Chiêu không.】 Lòng Vương thắt lại.

Hắn không biết Vệ Chiêu rốt cuộc đã làm gì, nhưng xem ra...

Vệ Chiêu dường như có chuyện gì đó đang giấu hai người!

Trương Phàm Phàm cũng nhìn ra manh mối, nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương, trầm giọng nói.

"Để em." Nói xong, Trương Phàm Phàm trực tiếp chui vào trong động.

Vệ Chiêu sắc mặt âm u bất định, Vương cứ nhìn như vậy, không ngừng đọc suy nghĩ nội tâm của hắn. 【Nội tâm: Làm sao bây giờ, tôi có nên nói thẳng ra không.】 【Nội tâm: Nhưng chuyện này thực sự không có cách nào giải thích, lúc đó sẽ chỉ làm tăng thêm khoảng cách.】 【Nội tâm: Nếu bị phát hiện, trên đường đi cậu ấy sẽ luôn đề phòng tôi.】 Nhìn những suy nghĩ nội tâm phong phú của Vệ Chiêu, Vương nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe thấy bên trong vách đá truyền ra tiếng kinh hô của Trương Phàm Phàm.

"Trời ạ, sao lại thế này?!" Vương từ trong giọng nói của cô, nghe ra được một chút kinh ngạc và sợ hãi.

"Trong động đá... sao lại có bốn con ngỗng lớn?" Sau đó, Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng bò ra khỏi động, khi thò đầu ra, việc đầu tiên là

nhìn chằm chằm vào Vệ Chiêu.

Sắc mặt đó tràn đầy vẻ không thể tin được.

Khi cô bò ra ngoài... cuối cùng, cô cũng mang theo cỗ thi thể bên trong vách đá ra.

Vương nín thở, chiếu đèn pin về phía thi thể đó.

Đột nhiên, một cảm giác kinh ngạc hoang đường tràn ngập trong lòng hắn, hắn kinh hãi nhìn Vệ Chiêu, không nhịn được lùi lại hai bước.

"Chuyện gì thế này, rốt cuộc cậu là ai!?" Xuất hiện trước mắt Vương, chính là một cỗ thi thể của Vệ Chiêu!

Cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, trước mắt Vương đang đứng một Vệ Chiêu, bên cạnh lại nằm một thi thể Vệ Chiêu!

Sau khi xác nhận lại nhiều lần, chắc chắn không phải là ảo ảnh, hắn chỉ cảm thấy cả chuyện này ngày càng không thể tin được.

Chương 114

Vệ Chiêu mặt mày âm trầm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vương.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên thở phào một hơi, nói.

"Không biết cậu có tin không, tóm lại..." "Lúc tôi vừa rơi xuống, đúng là đã ngã vào trong quan tài, sau đó tôi liền nhìn thấy một bản thể khác của mình." "Bản thể khác đó muốn giết tôi, sau một hồi vật lộn... tôi đã giết chết hắn." "Rồi sau đó từ trong bóng tối lại xuất hiện một bản thể khác của tôi!" Nói đến đây, sắc mặt Vệ Chiêu trở nên ngày càng sợ hãi, hắn cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Hắn run rẩy nói: "Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể chiến đấu với hắn, hai chúng tôi từ trong đường hầm đánh vào trong vách đá này, cuối cùng tôi may mắn giết chết hắn." Vệ Chiêu đột nhiên sụp đổ.

"Tôi cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy!" "Cậu có thể hiểu được cảm giác đó không, tôi nhìn hắn giống như đang nhìn chính mình, tôi đã tự tay giết chết chính mình!" Hắn đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất, đầu óc một mảng trống rỗng. 【Tên: Vệ Chiêu】 【Nội tâm: Bất kể cậu có tin hay không, dù sao sự việc đích thực là như vậy.

Những gì tôi nên nói đều đã nói rồi, tùy cậu vậy.】 Vương đột nhiên thở phào một hơi.

Điều duy nhất không thể xác nhận được là, Vệ Chiêu trước mắt rốt cuộc có phải là thật không.

Sau khi xem suy nghĩ trong lòng Vệ Chiêu vừa rồi, Vương cuối cùng cũng có thể xác nhận người anh em đã đi cùng mình suốt chặng đường, chính là Vệ Chiêu.

Hắn đi về phía Vệ Chiêu, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai cậu ta.

"Tôi gần như biết được nguyên nhân rồi." Vệ Chiêu đột nhiên ngẩng đầu, "Thật sao?!" Vương gật đầu không chút do dự, dùng đèn pin chiếu lên người Vệ Chiêu, đi một vòng quanh cậu ta.

Đột nhiên, khi đi đến bên tay trái Vệ Chiêu, mắt hắn chợt sáng lên!

Hắn nhìn thấy một thứ!

Một miếng ngọc bội, hình dáng giống như hai con cá, giữa hai con cá có một chút sóng nước đang cuộn trào. 【Tên gọi: Song ngư ngọc bội】 【Trạng thái: Hoàn hảo】 【Ghi chú: Người tiếp xúc cơ thể với Song ngư ngọc bội sẽ không ngừng phân tách ra một bản thể khác, trong hai người chỉ có một người có thể sống sót, nếu không cả hai sẽ cùng nổ tung mà chết, ngay cả đồ vật trên người cũng có thể sao chép】 Hắn rút một miếng vải từ trong túi ra, che tay lại, sau đó đưa về phía Song ngư ngọc bội.

Chỉ thấy Song ngư ngọc bội trong tay hắn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khá là thần kỳ.

Trương Phàm Phàm vội vàng ghé lại, nhìn kỹ miếng ngọc bội đó.

"Đừng chạm vào!" Vương đột nhiên lên tiếng.

Trương Phàm Phàm giật mình lập tức thu tay lại, sau đó, Vương mới nói cho hai người biết công năng của Song ngư ngọc bội.

Vệ Chiêu nghe xong, một lúc lâu không nói nên lời.

"Hóa ra là vậy, thảo nào tôi cứ liên tục phân tách ra một bản thể khác." Vương vừa cất Song ngư ngọc bội đi, vừa nói với hai người: "Cứ như vậy đi, tuyệt đối không được dùng da thịt để tiếp xúc, nếu không sẽ phân tách ra một bản thể khác." "Nhưng..." "Tại sao Song ngư ngọc bội lại xuất hiện ở Bách Nhãn Quật." Vương không hiểu, hắn biết Song ngư ngọc bội ở khu vực hoang mạc không người ở

vùng Tây Bắc, sau đó được giao nộp cho cấp trên, rồi mới lưu truyền trong dân gian truyền thuyết bí ẩn về Song ngư ngọc bội.

Nhưng bây giờ... nó lại xuất hiện ở Bách Nhãn Quật!

Trong đó, nhất định có bí mật!

Hắn nắm tay Trương Phàm Phàm, đi về phía trước.

"Đi thôi, ở đây không có gì đáng xem cả, đúng rồi Vệ Chiêu, cậu vào trong lấy ngỗng ra đi." Vệ Chiêu "ờ" một tiếng, chui vào trong vách núi lấy hai con ngỗng ra, thò đầu ra khỏi cửa động hỏi: "Bên trong còn hai con nữa, có cần lấy ra cùng không?" Vương lắc đầu, "Cậu có nhiều tay thế không, có thể đồng thời bắt bốn con ngỗng mà cầm được à." Vệ Chiêu cười một tiếng, kéo hai con ngỗng bò ra khỏi cửa động.

Ba người tiếp tục đi vào sâu bên trong.

"Bây giờ chúng ta chắc đang ở vị trí trung tâm của cả Bách Nhãn Quật, đi thêm một đoạn nữa, có lẽ sẽ thấy được sào huyệt của đám Hoàng bì tử." "Đến lúc đó..." Có một câu Vương không nói ra, đến lúc đó Mộc Trần Châu vào tay, có thể chữa khỏi thi độc trên người Vệ Chiêu, cũng có thể giải trừ lời nguyền của Hoàng bì tử trên người Trương Phàm Phàm.

"May mà đã lấy cái Song ngư ngọc bội đó xuống, không thì bây giờ có khi tôi đã bị một bản thể khác của mình giết chết rồi ấy chứ." Vệ Chiêu vô cùng may mắn nhìn Vương.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

Môi trường ở đây trở nên ngày càng ẩm ướt, từng cơn gió lạnh thổi qua, khiến cả ba không khỏi cảm thấy một trận lạnh thấu xương.

"Nơi này tà ma thật đấy, rõ ràng cũng không có gì, lại có thể khiến người ta cảm thấy một luồng khí lạnh." Vệ Chiêu nhìn xung quanh,

nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đây là một cái hang trống rỗng, xung quanh có những cái ổ cỏ của Hoàng bì tử, xem ra đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trong không khí tỏa ra một mùi hôi thối.

Vệ Chiêu đi đến bên cạnh ổ cỏ, ngồi xổm xuống khẽ bóp một cái.

Rắc!

Cành cây trên ổ cỏ, trực tiếp bị bóp nát.

Dường như bên trong cành cây không có một chút nước nào, hoàn toàn khô héo.

"Trời ạ, xem ra đám Hoàng bì tử đã chuyển đi từ lâu rồi, chúng ta đến muộn rồi!" Vương không nói gì, nhìn về phía ổ cỏ đó. 【Tên gọi: Sào huyệt Hoàng bì tử】【Trạng thái: Khô héo】【Ghi chú: Ổ cỏ do Hoàng bì tử dùng cành táo tàu xây nên, có thể hấp thụ âm khí】 Vương đột nhiên ngộ ra, mạnh mẽ ngẩng đầu nói: "Tôi biết rồi!" Trương Phàm Phàm ngẩn ra, "Sao vậy anh yêu?" Giọng Vương cao vút: "Tôi biết tại sao đám Hoàng bì tử lại trồng một rừng táo tàu ở bên ngoài rồi!" "Táo tàu thuộc dương, Hoàng bì tử thuộc âm, thông qua rừng táo tàu để thay đổi âm khí của bản thân, khiến cho âm dương trong cơ thể cân bằng!" Lời này vừa nói ra, Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu lập tức ngây người.

Một lúc lâu sau, Trương Phàm Phàm mới lẩm bẩm: "Đám Hoàng bì tử đó... mưu đồ quả là lớn!" Vệ Chiêu cũng nói tương tự: "Chúng muốn... thoát ra khỏi Bách Nhãn Quật, mở rộng địa bàn!" Vương gật đầu, "Không sai, đám Hoàng bì tử của Bách Nhãn Quật mưu đồ rất lớn, không chỉ muốn ở lại trong rừng cát thảo nguyên." Vệ Chiêu trực tiếp đứng dậy, từ trong túi lấy ra một chiếc bật lửa chống gió, "Hôm nay tôi đốt hết chỗ này, lát nữa lúc ra ngoài, tôi sẽ đốt cả khu rừng táo

tàu đó, xem chúng mày lấy gì tu luyện!" Nói xong, hắn trực tiếp châm lửa đốt ổ cỏ, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, soi sáng cả hang động.

Trong hang động có khoảng mười mấy cái ổ cỏ, Vệ Chiêu làm y như cũ, lần lượt đốt hết mười mấy cái ổ cỏ.

Trong không khí lan tỏa mùi khói khét lẹt, ba người Vương bịt mũi miệng, đi về phía hang động tiếp theo.

Phía sau họ, là một biển lửa.

Vệ Chiêu xuyên qua biển lửa, đi đến bên cạnh hai người Vương.

Hắn quay đầu nhìn biển lửa, không nhịn được cười một tiếng.

"Không biết đám Hoàng bì tử sau khi nhìn thấy sẽ phản ứng thế nào, chắc sẽ tức điên lên nhỉ, ha ha." Tiếng cười của Vệ Chiêu đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, một cảm giác kinh khủng khó tả lan tràn trong lòng hắn, đồng tử đột nhiên co rút, không thể tin được nhìn vào góc của hang động trước đó.

Ở đó... có một con Hoàng bì tử, hai tay chống lên tường, thò một cái đầu ra, đang nhìn chằm chằm về phía Vương!

Ánh mắt đó trống rỗng mà đáng sợ, bên trong dường như có vô tận hận thù, khóe miệng lộ ra những chiếc răng nanh nhỏ mà sắc nhọn, bộ dạng đó âm độc và tàn nhẫn!

"Mẹ kiếp!" Hắn hét lên một tiếng, sau đó lại nhìn kỹ.

Chương 115

“Không có gì.” Lần này, con Hoàng bì tử đó dường như đã biến mất, hoặc là...

“Lẽ nào tôi bị ảo giác?” Vệ Chiêu lắc đầu, áy náy nhìn lại hướng mà Hoàng bì tử vừa xuất hiện.

“Con Hoàng bì tử đó... hình như đã gặp ở đâu đó.” Hắn suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng thở dài một hơi.

“Quên đi, căn bản không phải đã gặp ở đâu, kệ đi, có khi là ảo giác của tôi thôi?” Nói xong, Vệ Chiêu vội vàng đuổi theo Vương.

Lúc này Vương lại hoàn toàn không để ý Vệ Chiêu vừa rồi đã làm gì, trong đầu hắn chỉ toàn một chuyện.

Theo lời của Vệ Chiêu, sau khi rơi vào quan tài trong động, đã xuất hiện một bản thể khác của cậu ta.

Cho nên miếng Song ngư ngọc bội kia... chắc là bảo vật vốn có trong quan tài.

Nhưng... con mắt của hắn đã nhìn thấy, đó là quan tài phong ấn yêu vật, chẳng lẽ Song ngư ngọc bội là yêu vật?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi bật cười.

“Không thể nào.” Hoàn toàn là chuyện nhảm nhí, thông tin của Song ngư ngọc bội đã ghi rõ ràng, đó là một bảo vật ẩn chứa màu sắc thần bí.

Trương Phàm Phàm thấy Vương có vẻ lơ đãng, cố ý khoác tay Vương, nũng nịu nói.

“Anh yêu đang nghĩ gì thế, có thể nói cho em biết không?” Vương

hoàn hồn, cưng chiều sờ sờ đầu nhỏ của Trương Phàm Phàm.

“Không có gì, anh đang nghĩ, Song ngư ngọc bội, tại sao lại xuất hiện trong quan tài nhỉ?” “Có người cố ý bỏ vào?

Nhưng...” “Trong quan tài rốt cuộc chôn cất thứ gì, chúng ta bây giờ cũng không biết.” Trương Phàm Phàm nghe xong cũng im lặng, cô hoàn toàn không hiểu những chuyện này.

“Em cũng không biết, nhưng...” “Xe đến trước núi ắt có đường, thứ trong quan tài không ra thì chúng ta không cần quan tâm, chỉ cần nó dám xuất hiện trước mặt chúng ta, chắc chắn sẽ khiến nó ăn không ngon ngủ không yên!” Cô tỏ ra vô cùng tự tin.

Vương cười gật đầu, cũng không nói nhiều.

Ba người tiếp tục đi vào sâu bên trong, đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, không biết đã đi được bao xa.

Có thể là vài trăm mét, cũng có thể là vài nghìn mét.

Xa xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách, ba người nhìn nhau.

“Phía trước chắc là một loại sông ngầm gì đó, đám Hoàng bì tử không ra ngoài, có lẽ là dựa vào sông ngầm để lấy nước.” “Chúng ta chắc sẽ gặp được vài con Hoàng bì tử!” Vệ Chiêu thản nhiên nói.

“Vậy chúng ta mau đi thôi, cũng lâu rồi, giết mấy con Hoàng bì tử xem sao!” Hắn trực tiếp hăng hái đi ra ngoài, không bao lâu sau, lại với vẻ mặt kinh hãi chạy về.

Sự tương phản rõ rệt trước sau, Trương Phàm Phàm không nhịn được cười thành tiếng.

“Phía trước có bao nhiêu Hoàng bì tử vậy, dọa cậu thành ra thế này?” Chỉ thấy Vệ Chiêu áy náy nói.

“Không nhiều, nhưng bên trong có một con Hoàng bì tử mặc trang

phục của dân du mục, trông giống một bà lão, cao gần bằng một người!" Vương càng nghe Vệ Chiêu miêu tả càng thấy quen tai, dường như...

đã gặp con Hoàng bì tử đó ở đâu rồi.

Đột nhiên, hắn chợt nhớ đến Hoàng Nhị Thập Nhất trong đường hầm!

Vệ Chiêu và Trương Phàm Phàm đi trước Vương trong đường hầm nên không nhìn thấy bộ dạng của Hoàng Nhị Thập Nhất.

Nhưng Vương đã phá giải ảo ảnh của Hoàng Nhị Thập Nhất, nhìn thấy bộ mặt thật của nó!

Một con Hoàng Bì Tử mặc trang phục của dân du mục, có khuôn mặt của một bà lão.

Đây chẳng phải là bộ dạng của Hoàng Nhị Thập Nhất sao?!

Lòng Vương lập tức trùng xuống.

Hoàng Nhị Thập Nhất rõ ràng đã chết rồi, vậy con ở phía trước kia...

Lẽ nào là một con Hoàng Bì Tử khác?, Vương nói: "Chúng ta ra phía trước xem sao, một con thì giết một, hai con thì giết cả đôi!" Vệ Chiêu lập tức lên tinh thần: "Được!" Ba người vì muốn tránh đả thảo kinh xà nên đã tắt đèn pin từ trước.

Theo lời Vệ Chiêu, con sông ngầm phía trước phát ra ánh sáng, bên trong khá sáng sủa, có thể dựa vào đó để quan sát Hoàng Bì Tử.

Không lâu sau, họ nấp sau một tảng đá khổng lồ, nhìn chằm chằm vào ba con Hoàng Bì Tử phía trước.

Hai trong số đó là loại Hoàng Bì Tử bình thường nhất, vừa mới bắt đầu tu hành.

Kích thước và hình dáng của chúng không khác gì những con Hoàng Bì Tử thông thường.

Còn con ở giữa...

Vương chấn động trong lòng, đúng là Hoàng Nhị Thập Nhất! 【Tên gọi: Hoàng Nhị Thập Nhất】 【Thân phận: Cháu đời thứ hai mươi mốt của Địa Tạng Thiên Tiên】 【Năng lực: Ảo ảnh Hoàng Bì, hấp thu khí vận】 【Chú thích: Địa vị của Hoàng Nhị Thập Nhất trong nhánh Bách Nhãn Quật khá cao, chỉ sau Địa Tạng Thiên Tiên.】 【Nội tâm: Dẫn theo hai đứa nhóc lông lá này thật làm mất thân phận của ta, có nên ăn thịt chúng không nhỉ.】 Vương nhìn ánh mắt âm hiểm và tham lam của Hoàng Nhị Thập Nhất mà không khỏi rùng mình nổi da gà.

Hoàng Nhị Thập Nhất thật độc ác, ngay cả Hoàng Bì Tử cùng dòng dõi cũng ăn thịt!

Nhưng... vừa rồi tôi đã thấy rõ ràng, Hoàng Nhị Thập Nhất đã chết.

Vậy con trước mắt này... lại là chuyện gì?

Lại có đến hai con Hoàng Nhị Thập Nhất.

Bất chợt!

Vương nghĩ đến Song Ngư Ngọc Bội!

Lập tức, tư duy trở nên thông suốt, Hoàng Nhị Thập Nhất chắc chắn đã tiếp xúc với Song Ngư Ngọc Bội, con nằm trong đường hầm kia chính là Hoàng Nhị Thập Nhất được Song Ngư Ngọc Bội phân thân ra.

Vì vậy nó mới bị bỏ lại đó, địa vị của Hoàng Nhị Thập Nhất trong nhánh Bách Nhãn Quật khá cao, nên những con Hoàng Bì Tử đi qua mới cúi đầu lạy nó để tỏ lòng tôn kính.

Xem ra... nhánh Hoàng Bì Tử ở Bách Nhãn Quật đã nắm được cách sử dụng Song Ngư Ngọc Bội!

Chương 116

Nhánh Hoàng Bì Tử này... không thể để lại!

Nếu không sớm muộn cũng là tai họa!

Vương trầm giọng nói: "Hoàng Bì Tử không có gì đặc biệt cả, lát nữa cứ chém chết hai con nhỏ trước, con lớn để lại, tôi có việc cần dùng." Trương Phàm Phàm gật đầu, siết chặt bảo đao trong tay.

Vệ Chiêu rút một con dao găm từ bên hông ra, trên lưỡi dao đã có vết gỉ sét.

Chỉ nghe Vương đột nhiên ra lệnh: "Hành động!" Lời Vương vừa dứt, Trương Phàm Phàm lao ra như mũi tên rời cung, cầm bảo đao lao về phía hai con Hoàng Bì Tử nhỏ!

Vệ Chiêu cũng không chịu thua kém, giao hai con ngỗng đầu sư tử cho Vương, cũng cầm dao găm xông lên.

Hai người tấn công từ hai phía, khiến ba con Hoàng Bì Tử không kịp phản ứng, hai con nhỏ đã bị chém chết ngay lập tức!

Hoàng Nhị Thập Nhất ngơ ngác nhìn Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu, đầu óc trống rỗng. 【Tên họ: Hoàng Nhị Thập Nhất】 【Nội tâm: Chuyện gì vậy, sao ở đây lại có hai con người?!】 Vương cười khẩy.

Cũng không trách Hoàng Nhị Thập Nhất không phản ứng kịp, nhánh Hoàng Bì Tử ở Bách Nhãn Quật đã sống ở đây hàng trăm năm, chưa từng có con người nào vào sâu được đến đây!

Cảm giác nhìn thấy con người ở đây không khác gì nhìn thấy hành tinh va vào Trái Đất.

Nhưng Hoàng Nhị Thập Nhất dù sao cũng là Hoàng Đại Tiên tu

luyện nhiều năm, chỉ sững sờ một lúc rồi nhanh chóng phản ứng lại.

Nó nằm rạp xuống đất, nhe răng về phía Trương Phàm Phàm, gầm gừ cảnh cáo, lông đuôi phía sau dựng đứng cả lên.

Trương Phàm Phàm hừ lạnh một tiếng: "Hừ, chỉ là một con Hoàng Bì Tử giả thần giả quỷ mà thôi, dám nhe răng với ta, tìm chết!" Dứt lời, cô vung bảo đao, chém thẳng về phía Hoàng Nhị Thập Nhất!

Xoẹt!

Trong tầm mắt của Trương Phàm Phàm, Hoàng Nhị Thập Nhất không kịp phản kháng, đã bị chém bay đầu!

Trong phút chốc, máu thịt bay tứ tung, chỉ nghe một tiếng "bịch".

Thi thể của Hoàng Nhị Thập Nhất rơi xuống đất, lăn hai vòng.

Vẻ mặt nó trước khi chết vẫn giữ nguyên bộ dạng khiêu khích, bất cần.

Trương Phàm Phàm vác đao lên vai, quay đầu nhìn Vương: "Thế nào, không tồi chứ?" Trương Phàm Phàm đang định nói gì đó thì miệng đột nhiên cứng đờ.

Trong tầm mắt của cô, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra: Vương và Vệ Chiêu đang tàn sát lẫn nhau!

Vương đang bóp cổ Vệ Chiêu một cách tàn nhẫn, vẻ mặt âm độc hung ác, phảng phất như có mối thù sâu như biển máu, cô chưa bao giờ thấy Vương như vậy!

Vương chửi rủa: "Dám biến thành huynh đệ của ta, tìm chết!" Trương Phàm Phàm lập tức hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra Vệ Chiêu là do Hoàng Bì Tử biến thành!

Cô không chút do dự cầm bảo đao lao về phía Vệ Chiêu: "Tìm chết!" Cổ Vệ Chiêu bị Vương siết chặt, không thể cử động.

Bảo đao của Trương Phàm Phàm chém mạnh xuống cổ anh ta!

Nếu nhát đao này trúng đích, Vệ Chiêu chắc chắn đầu lìa khỏi cổ, không có khả năng sống sót!

"Dám lừa người yêu của ta, tìm chết!" Bất chợt, bên tai Trương Phàm Phàm dường như vang lên một tiếng kêu trong trẻo mà vang dội.

Quạc!

Quạc!

Quạc!

Một bàn tay to lớn ấm áp từ bên cạnh vươn ra, nắm lấy cổ tay cô, khiến cô không thể động đậy.

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt Trương Phàm Phàm thay đổi.

Chỉ thấy Vệ Chiêu vẫn đang nằm trên mặt đất, nhưng hai tay anh ta đang siết chặt cổ mình, như thể muốn tự bóp chết chính mình.

Mắt Vệ Chiêu trợn trừng, chứa đầy hận thù.

Còn Vương...

đang đứng bên cạnh Trương Phàm Phàm, ngăn cô chém vào cổ Vệ Chiêu.

Sau khi nghe tiếng ngỗng đầu sư tử kêu, Vệ Chiêu cũng tỉnh táo lại.

Anh ta lập tức buông tay, thở hổn hển đầy sợ hãi.

Hai người bất giác cùng hỏi: "Vừa rồi tôi bị sao vậy?!" Vương thở dài: "Trúng ảo ảnh của Hoàng Bì Tử, suýt nữa thì chết rồi." Nếu không có Vương, hôm nay hai người họ chắc chắn sẽ chết một cách không minh bạch ở đây!

Trương Phàm Phàm đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội nhìn quanh:

“Con Hoàng Bì Tử kia đâu rồi?” Cô chợt nhớ ra, hình như vừa rồi mình đã chém chết con Hoàng Bì Tử đó.

Không biết đó có phải ảo ảnh không.

Vương đã dặn là phải bắt sống.

Xong rồi, xong rồi.

Ánh mắt Trương Phàm Phàm có chút hoảng loạn, giống như một đứa trẻ phạm lỗi.

Vương cười, nghiêng người, để lộ khoảng không gian phía sau.

Con Hoàng Bì Tử vừa rồi...

đã bị Vương trói lại!

Nó có chút ngạc nhiên nhìn Vương, không biết đang nghĩ gì.

Vương nói: “Vừa rồi sau khi em chém chết mấy con Hoàng Bì Tử nhỏ thì có lẽ đã trúng ảo ảnh, đạo hạnh của con Hoàng Bì Tử này khá cao, đã ảnh hưởng đến em lúc nào không hay.” Trương Phàm Phàm vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.” Nếu vừa rồi Vương không ngăn lại, cô thật sự đã chém đầu Vệ Chiêu.

Sau đó không biết... sẽ còn xảy ra chuyện kinh khủng hơn!

Vệ Chiêu đứng dậy phủi mông, chửi mắng Hoàng Nhị Thập Nhất: “Yêu quái khốn kiếp, vừa rồi suýt nữa trúng kế của mày, nếu không phải huynh đệ tao đến kịp lúc, chắc tao đã bị chính mình bóp chết rồi!” Nói xong, cảm thấy chưa hả giận, anh ta bước tới bên cạnh Hoàng Nhị Thập Nhất, đá mạnh một cú vào bụng nó.

Sắc mặt Hoàng Nhị Thập Nhất lập tức trở nên vô cùng đau đớn, nó há to miệng, cổ họng trào ngược lên.

Chương 117

"Ọe." Hoàng Nhị Thập Nhất, bị Vệ Chiêu đá cho nôn mửa!

Một mùi vị khó tả lan tỏa trong không khí, trong bãi nôn của Hoàng Nhị Thập Nhất, có một ít lông màu vàng và một chiếc vuốt chồn!

Vệ Chiêu thấy vô cùng ghê tởm, chửi rủa: "Hoàng Bì Tử khốn kiếp, ngay cả đồng tộc cũng ăn, thật đáng chết!" Dứt lời, anh ta lại đá thêm một cú vào bụng Hoàng Nhị Thập Nhất.

Hoàng Nhị Thập Nhất thở hổn hển, liếc nhìn Vệ Chiêu với vẻ khiêu khích và gian xảo, hai mắt híp lại thành một đường, tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

Vương ngăn anh ta lại, tuy Vương cũng ghét Hoàng Nhị Thập Nhất, nhưng sợ Vệ Chiêu không kiểm soát được lực đạo, đá chết nó luôn.

Anh còn phải giữ lại mạng của Hoàng Nhị Thập Nhất để hỏi chuyện.

Vương xách đầu Hoàng Nhị Thập Nhất, ấn xuống sông ngâm cọ rửa mấy lần rồi mới ném lên bờ.

"Tôi hỏi câu nào cậu trả lời câu đó, đừng nói sai." Vương giơ một ngón tay lên, "Thứ nhất, sào huyệt của các người ở đâu?" Hoàng Nhị Thập Nhất tỏ vẻ vô cùng bất phục, rồi đột nhiên cười khẩy đầy đắc ý với Vương, như thể đang nói: Ngươi là cái thá gì, không đủ tư cách.

Vương cười.

Anh đưa một tay ra, trên tay cầm một con dao quân dụng sáng loáng.

Chỉ thấy Vương vung dao, "xoẹt" một tiếng, chém đứt một chân của Hoàng Nhị Thập Nhất!

Vẻ mặt của Hoàng Nhị Thập Nhất từ kinh ngạc chuyển sang đau đớn chỉ trong vòng không phẩy mấy giây.

Nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, căm hận nhìn chằm chằm Vương. 【Nội tâm: Con người chết tiệt, ngươi gây họa lớn rồi, ta sẽ hút hết khí vận của ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết cả đời!】 Vương cười: "Thú vị đấy, khí vận của tôi mà cậu cũng hút hết được sao?" Có thể xuyên không và nhận được bàn tay vàng, bản thân tôi đã có khí vận ngút trời, sau đó lại có được huyết mạch Kỳ Lân và Thiên Quan chúc phúc.

Một kỹ năng và một huyết mạch mang lại sự gia tăng khí vận, có thể nói là kinh khủng!

Hoàng Nhị Thập Nhất sững sờ. 【Nội tâm: Sao vậy, con người này có thể thấy được suy nghĩ của mình?】 "Nói ra cậu cũng không hiểu, nếu không muốn chết.

Thì ngoan ngoãn nói ra hang ổ của Hoàng Bì Tử ở đâu." Hoàng Nhị Thập Nhất đảo mắt lia lịa. 【Nội tâm: Hang ổ ở hạ lưu sông ngầm, tự đi mà tìm.】 Vương nhìn về phía con sông ngầm có vẻ sâu thẳm.

Anh lắc đầu, rồi giơ tay lên.

Đột nhiên, anh dừng lại.

Vương hỏi một câu khiến Hoàng Nhị Thập Nhất lập tức kinh hãi.

"Chuyện con Hoàng Nhị Thập Nhất được Song Ngư Ngọc Bội sao chép ra, Địa Tạng Thiên Tiên có biết không?" Hoàng Nhị Thập Nhất chết lặng, toàn thân đột nhiên cứng đờ, tim như lỡ một nhịp!

Vương không nói nhiều nữa, vung dao chém bay đầu Hoàng Nhị

Thập Nhất.

Anh từ từ đứng dậy, dùng vải lau sạch vết máu trên lưỡi dao.

"Đi thôi." Từ sắc mặt của Hoàng Nhị Thập Nhất, Vương đã nhìn thấu mọi chuyện.

Vừa rồi anh chỉ đột ngột hỏi bừa, thăm dò Hoàng Nhị Thập Nhất, nhưng không ngờ... lại thăm dò ra được sự thật.

Con Hoàng Nhị Thập Nhất thật sự đã bị giết và thay thế, ngay cả Địa Tạng Thiên Tiên cũng không biết chuyện này!

Con Hoàng Nhị Thập Nhất sống ở Bách Nhãn Quật, từ trước đến nay đều là một con Hoàng Bì Tử giả do Song Ngư Ngọc Bội tạo ra!

"Nghĩ kỹ lại thật đáng sợ." Một kẻ mạo danh sống ngay dưới mí mắt của Địa Tạng Thiên Tiên mà ngay cả ông ta cũng không phát hiện ra.

Còn con Hoàng Nhị Thập Nhất thật... bị Địa Tạng Thiên Tiên vứt trong đường hầm, không thèm đoái hoài.

Trương Phàm Phàm kéo tay Vương, mở to mắt tò mò hỏi: "Thế nào, anh hỏi được gì từ con Hoàng Bì Tử đó không?" Vương lắc nhẹ đầu: "Chưa có gì cả, chúng ta đến hạ lưu sông ngầm xem sao, biết đâu ở đó có manh mối." Ba người cũng không chần chừ, lập tức đi về phía hạ lưu sông ngầm.

Vừa rồi Hoàng Nhị Thập Nhất nói với Vương, sào huyệt của Hoàng Bì Tử ở hạ lưu sông ngầm.

Chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là biết chắc chắn là giả.

Hoàng Bì Tử thuộc tính âm, thích nơi âm u mát mẻ là đúng, nhưng âm khí ở hạ lưu sông ngầm quá nặng.

Cái gọi là vật cực tất phản, nếu sào huyệt của Hoàng Bì Tử được

xây ở đó, chúng sẽ bị âm khí xung quanh đông cứng đến chết.

Tóm lại, Hoàng Nhị Thập Nhất chắc chắn cảm thấy, ở hạ lưu sông ngầm có thứ gì đó có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của ba người Vương.

Anh tò mò, nên mới nghe lời Hoàng Nhị Thập Nhất, đến sông ngầm xem thử.

Phải biết rằng, dù là thứ nguy hiểm đến đâu, trong mắt Vương cũng không thể che giấu, nhưng... nhỡ đâu ở đó có bảo vật thì sao?

Thông thường những nơi được canh gác cẩn mật, chắc chắn có bảo vật quý giá!

Biết đâu...

Mộc Trần Châu ở đó!

Ba người đi khoảng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến hạ lưu sông ngầm.

Cảnh vật xung quanh... có chút tương tự với lăng mộ Viêm Đế!

Trương Phàm Phàm lên tiếng: "Anh yêu, em thấy cái thác nước này quen quen." Vương cười nói: "Sông ngầm trong lăng mộ Viêm Đế cũng có một cái thác nước tương tự, chiều cao và chiều rộng cũng gần như giống hệt." Chỉ là...

Ở đây không có thiên lao giam giữ thần thú Bạch Trạch.

Trương Phàm Phàm lập tức trợn to mắt, kinh ngạc nói: "Thật sao anh, thật sự rất giống!" Không chỉ là giống, thác nước ở sông ngầm Bách Nhãn Quật và cái thác trong lăng mộ Viêm Đế gần như giống hệt nhau!

Hai người nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến Vệ Chiêu bên cạnh.

Vệ Chiêu lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi: “,Hai người đã đến lăng mộ Viêm Đế á?!” Trong mắt Vệ Chiêu, lăng mộ Viêm Đế thuộc về lăng mộ thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, người bình thường trong giới trộm mộ căn bản còn không nhìn thấy được bóng dáng của loại lăng mộ cấp bậc đó, càng đừng nói là đi vào.

Ngay cả những cao nhân có kinh nghiệm và đạo hạnh thâm sâu cũng chưa chắc có được cánh cửa vào lăng mộ Viêm Đế!

Điều đáng sợ nhất là, Vương và Trương Phàm Phàm đã toàn thân trở ra từ đó!

Chương 118

Điều này đã đủ để nói lên một số vấn đề rồi.

Vương quay đầu nhìn Vệ Chiêu: "Sao vậy?" Vệ Chiêu cố tỏ ra bình tĩnh lắc đầu: "Không có gì." 【Tên họ: Vệ Chiêu】 【Suy nghĩ: Trời ạ, huynh đệ của mình cũng giấu kỹ quá rồi, tôi cứ tưởng cậu ta chỉ là một siêu phú hào bình thường, không ngờ đến cả lăng mộ Viêm Đế cũng đã đi!】 Vương nhìn bộ dạng cố tỏ ra bình tĩnh của Vệ Chiêu, lại nhìn suy nghĩ trên đầu anh ta, không khỏi thầm bật cười.

Vệ Chiêu tưởng mình che giấu rất tốt, nhưng không ngờ... suy nghĩ của anh ta, đã bị phơi bày hoàn toàn trước mặt Vương.

Vương không để ý đến Vệ Chiêu, lấy ba cái phi hổ trảo từ trong túi ra, găm chắc vào vách đá.

"Đi thôi, chúng ta xuống dưới." Nói xong, Vương trực tiếp đu dây xuống phía dưới thác nước.

Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu cũng lần lượt đu xuống.

Vương vừa chạm đất, liền bật đèn pin lên.

"Quả nhiên." Vẻ mặt anh đột nhiên trở nên phấn khích, dùng đèn pin chiếu thẳng về một hướng.

Trong luồng sáng đó... là một cánh cổng hình vòm!

Nếu không ngoài dự đoán của Vương, sau cánh cổng này chắc chắn có bảo vật!

Trên cánh cổng đó dùng sơn màu vàng vẽ hai con Hoàng Bì Tử giống hệt nhau, một con bên trái, một con bên phải, vừa vặn chiếm hết hai cánh cửa.

Trên người Hoàng Bì Tử mặc quan phục, đầu đội mũ quan, hai con Hoàng Bì Tử đang híp mắt nhìn về phía ngai vàng trên đỉnh cổng! 【Tên gọi: Cửa phù điêu dã sử hoang đường】 【Chú thích: Được người ghi chép dã sử khắc lên cửa, bên trong ghi lại lịch sử thời nhà Nguyên, độ tin cậy của dã sử thông thường không cao, nhưng những gì khắc trên cánh cổng này lại là lịch sử thật sự.】 【Phương pháp mở khóa: Giữa cửa đá có một khe lõm, chỉ cần đặt Song Ngư Ngọc Bội vào là có thể mở được cửa đá.】 Xem xong chú thích, Vương chấn động trong lòng, không biết nên nói gì cho phải!

"Quá hoang đường." Nếu những gì ghi trên cổng là sự thật, vậy thì quan viên thời nhà Nguyên... là Hoàng Bì Tử?!

Chẳng trách thực lực nhà Nguyên lại mạnh mẽ như vậy, biết đâu trong đó có công lao của Hoàng Bì Tử!

Việc mở cửa đá lại liên quan đến Song Ngư Ngọc Bội.

Phải biết đây là sản vật từ thời nhà Nguyên, lẽ nào từ thời đại đó, sự thần kỳ của Song Ngư Ngọc Bội đã bị người ta phát hiện?

Bất chợt!

Vương linh quang lóe lên, nghĩ đến một khả năng!

Hai con Hoàng Bì Tử trên cửa đá trông giống hệt nhau, vậy có khả năng nào, vốn chỉ có một con Hoàng Bì Tử, chỉ là bị Song Ngư Ngọc Bội sao chép ra một con khác không?

Vương càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Nếu không, tại sao lại vẽ hai con Hoàng Bì Tử giống hệt nhau?

"Thật sự phải vào xem thử." Vương lẩm bẩm một mình, nhưng cuối cùng vẫn chưa hành động.

Anh phải đợi Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu xuống, ba người

cùng vào.

Không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân của Trương Phàm Phàm, cô chạy đến bên cạnh Vương, rồi nhìn vào cánh cổng đó.

Một lúc lâu sau, Trương Phàm Phàm không thể tin nổi lẩm bẩm: "Trời ạ." Cô cũng đã nhìn ra điều gì đó từ cánh cổng đá!

Cuối cùng, sau khi Vệ Chiêu đến bên cạnh hai người, cả ba không do dự bước về phía cánh cổng.

Họ nóng lòng muốn tìm hiểu sự thật ngay bây giờ!

"Cẩn thận, đừng chạm vào Song Ngư Ngọc Bội." "Lúc đó mà sao chép ra một tôi nữa thì phiền phức lắm." Ngay lập tức, tay Vương dừng lại.

Cũng không phải là không thể sao chép ra một Vương khác, một thân bản lĩnh mạnh mẽ đáng sợ, cũng không quá khi nói là nhân vật hàng đầu trong giới trộm mộ.

Nếu một Vương khác có thể bị kiểm soát, như vậy có thể xử lý nhiều việc cùng lúc!

Ví dụ như một bên điều tra vị trí của các thần thú còn lại, một bên điều tra tung tích của Hoài Nam Đồ.

Đương nhiên, tất cả cũng phải dựa trên tiền đề là Vương thứ hai có thể nghe lời.

Nếu Vương thứ hai không nghe lời, thì tất cả đều là nói suông.

Sau đó, Vương đặt Song ngư ngọc bội vào khe trên cửa.

Chỉ thấy Song ngư ngọc bội vừa khít với khe lõm, trong cánh cổng đột nhiên phát ra một tiếng động trầm đục.

Cửa mở rồi.

Chỉ mở ra một khe hẹp, nhưng đủ để một người lách vào.

Vệ Chiêu một tay cầm đèn pin, một tay xách con ngỗng đầu sư tử, tự đề cử: "Để tôi!" Nói xong, anh ta đi thẳng vào trong.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô của Vệ Chiêu từ bên trong.

"Mẹ kiếp, mau nhìn này!" Vương đi thẳng vào, ánh mắt rơi vào vị trí của Vệ Chiêu.

Chỉ thấy trước mặt Vệ Chiêu là một tế đàn cao tầng rất lớn.

Trên tế đàn không có quan tài, mà lại có hai cỗ xác khô!

Một người, một Hoàng Bì Tử!

Người mặc long bào màu vàng kim, bên cạnh là Hoàng Bì Tử... cũng mặc một chiếc long bào màu vàng kim!

Dưới thân hai cỗ xác khô là hai chiếc ngai vàng sang trọng lộng lẫy.

Cả hai đều gục đầu, yên lặng ngồi trên ngai vàng.

Trong chốc lát, cả ba người dường như đều quên cả thở.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt... thực sự quá khó tin!

Vệ Chiêu không thể tin nổi lẩm bẩm: "Tình hình gì đây?" Trương Phàm Phàm cũng ngây người: "Em cũng không biết." Hai người đồng loạt quay đầu nhìn Vương, mong có được câu trả lời từ anh.

Chương 119

Ánh mắt Vương rơi vào con Hoàng Bì Tử. 【Tên gọi: Hoàng Nhất】 【Thân phận: Lão tổ của nhánh Hoàng Bì Tử Bách Nhãn Quật, Địa Tạng Thiên Tiên】 【Chú thích: Địa Tạng Thiên Tiên đã chết từ lâu, thân thể đã trở thành một cỗ xác khô, một thân đạo hạnh đã mất đi phần lớn.】 Vương kinh hãi trong lòng.

Anh sớm biết thân phận của con Hoàng Bì Tử này chắc chắn không đơn giản, nhưng vạn lần không ngờ... thi thể của con Hoàng Bì Tử này chính là Địa Tạng Thiên Tiên!

Tiếp đó, anh lại quay đầu nhìn về phía cỗ xác người còn lại. 【Tên họ: Mông Ca】 【Thân phận: Nguyên Hiến Tông, Hoàn Túc Hoàng Đế】 【Chú thích: Xác khô của hoàng đế nhà Nguyên, Nguyên Hiến Tông, bị Địa Tạng Thiên Tiên mang đi, chôn cùng với ông ta.】 Vương vừa nhìn, liền kinh ngạc kêu lên: "Địa Tạng Thiên Tiên mưu đồ cực lớn, muốn làm hoàng đế!" Mang trong mình phong thủy cấm thuật, anh nhìn ra được, thông qua long khí trên người Nguyên Hiến Tông, khí vận của Địa Tạng Thiên Tiên không ngừng được gia trì!

Cung nữ hầu hạ hoàng thượng lâu ngày trong cung, trên người ít nhiều cũng sẽ nhiễm một chút long khí.

Càng không cần phải nói đến Địa Tạng Thiên Tiên luôn ở cùng Nguyên Hiến Tông!

Trương Phàm Phàm lập tức hỏi: "Hoàng Bì Tử điên rồi hay sao mà muốn làm hoàng đế, không sợ không trấn áp nổi khí vận của một quốc gia, bị phản phệ đến chết à?" Vệ Chiêu có chút hiểu biết về phương diện này, vừa nghe Vương chỉ điểm, cũng hiểu ra đôi chút.

Anh trầm giọng nói: "Không phải chuyện đùa đâu, Hoàng Bì Tử ở

cùng Nguyên Hiến Tông, lâu ngày trên người sẽ sinh ra một ít long khí, nhưng hàm lượng long khí đó lại xa xa không đủ để trấn quốc." Hai người bàn luận không ngừng, nhưng Vương lại không nói lời nào.

Anh đang nghĩ về một chuyện khác.

Tại sao...

Địa Tạng Thiên Tiên đã chết rồi, còn mưu cầu long khí trên người Nguyên Hiến Tông?

Lẽ nào, ông ta có thể sống lại kiếp thứ hai, trở về dương gian sao?

"Không đúng!" Hai mắt Vương lóe lên tinh quang, lập tức nghĩ đến một chuyện!

Song Ngư Ngọc Bội!

Có lẽ lão tổ Địa Tạng Thiên Tiên sớm đã biết sự thần kỳ của Song Ngư Ngọc Bội, thông qua Song Ngư Ngọc Bội, gia trì long khí lên người mình!

Chẳng trách chìa khóa của cánh cổng này lại là Song Ngư Ngọc Bội, nhánh Hoàng Bì Tử ở Bách Nhãn Quật, sớm đã nắm được phương pháp sử dụng Song Ngư Ngọc Bội!

Như vậy, hai người được vẽ trên cổng là ai, cũng rõ ràng rồi.

Đó chính là Địa Tạng Thiên Tiên và một người khác được sao chép ra từ Song Ngư Ngọc Bội!

Hai người họ không biết vì sao đã đạt được thỏa thuận chung, cũng đã thoát khỏi lời nguyền rằng sinh mệnh được sao chép từ Song Ngư Ngọc Bội sẽ cùng lúc chết bất đắc kỳ tử.

Hai Địa Tạng Thiên Tiên ở trên cao triều đình, trở thành cánh tay phải và trái của Nguyên Hiến Tông.

Vương cười khẩy, lắc đầu: "Chẳng trách Nguyên Hiến Tông tại vị chỉ có chín năm, xem ra đều bị Địa Tạng Thiên Tiên làm lỡ dở cả rồi." Trương Phàm Phàm mở to đôi mắt tò mò, hỏi: "Chuyện gì vậy anh yêu?" Vương kể lại những suy đoán của mình cho hai người nghe.

"Con Hoàng Bì Tử là lão tổ tông của nhánh Bách Nhãn Quật, Địa Tạng Thiên Tiên." "Xác khô của con người... là hoàng đế nhà Nguyên, Nguyên Hiến Tông!" Ầm!

Trương Phàm Phàm lập tức kinh hãi trong lòng, không thể tin nổi nhìn Địa Tạng Thiên Tiên, rồi lại nhìn Nguyên Hiến Tông.

"Trời ơi, thật không thể tin nổi." Một là lão tổ tông của một nhánh Hoàng Bì Tử, một là đế vương cai quản một quốc gia, hai sự tồn tại không hề liên quan lại ngồi cùng một chỗ?

Chỉ nghe Vương tiếp tục nói: "Địa Tạng Thiên Tiên muốn làm hoàng đế, có thể mặc được long bào trên người, chứng tỏ trên người ông ta có chút ít long khí." "Chiếc ngai vàng dưới thân..." "Là công cụ để truyền long khí, Địa Tạng Thiên Tiên muốn truyền toàn bộ long khí trên người Nguyên Hiến Tông cho mình." "Hai con Hoàng Bì Tử trên cổng, một trong số đó là Địa Tạng Thiên Tiên, con còn lại là do Địa Tạng Thiên Tiên dùng Song Ngư Ngọc Bội sao chép ra." "Còn về việc thoát khỏi lời nguyền của Song Ngư Ngọc Bội, chuyện này tôi không biết, những chuyện còn lại chắc cũng không khác nhiều so với suy đoán của tôi." Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu nghe xong, một lúc lâu không nói nên lời.

Hồi lâu sau, Trương Phàm Phàm chiếu đèn pin vào người Địa Tạng Thiên Tiên.

"Một con Hoàng Bì Tử lòng dạ khó lường, lại dám to gan như vậy, ý đồ còn đánh lên cả ngai vàng!" "Ân?" "Không đúng, nhìn bên cạnh móng vuốt của Địa Tạng Thiên Tiên xem.

Có phải có thứ gì đó không?" Vương vừa rồi không để ý, lúc này được Trương Phàm Phàm nhắc nhở, lập tức nhìn vào thứ đó.

Một thẻ tre làm bằng trúc. 【Tên gọi: Thẻ tre】 【Chú thích: Ghi lại những chuyện kỳ lạ xảy ra trong năm năm Địa Tạng Thiên Tiên ở trên cao triều đình.】 Vương sáng mắt lên.

Đây là một thứ tốt.

Không đợi anh nói gì, chỉ thấy Vệ Chiêu hùng hổ bước tới, nói: "Để tôi đi lấy xem sao!" Vệ Chiêu dù sao cũng sắp không qua khỏi, lần này vào Bách Nhãn Quật, những chuyện nguy hiểm đều là người đầu tiên xông lên phía trước.

Anh ta muốn, dùng chút sinh mệnh còn lại, bảo vệ an toàn cho hai người Vương nhiều hơn một chút.

Như vậy, ra đi cũng có thể yên lòng.

Vương sao lại không hiểu ý của Vệ Chiêu.

Nhưng anh không có hành động thừa thãi, chỉ im lặng nhìn Vệ Chiêu, nhẹ nhàng thở dài.

Quyết định của Vệ Chiêu, cũng là tâm nguyện của một người sắp chết, chỉ cần không phải chuyện quá nguy hiểm, Vương sẽ không can thiệp.

Sau khi Vệ Chiêu cầm thẻ tre trong tay, anh ta vỗ vào đầu Địa Tạng Thiên Tiên, chửi: "Hoàng Bì Tử thối, chết như mày là còn nhẹ!" Chỉ nghe một tiếng "rắc".

Đầu của Địa Tạng Thiên Tiên bị Vệ Chiêu vỗ rụng xuống!

Cái đầu lâu khô khốc không chút sinh khí, lăn trên đất như một viên đá hai vòng, vừa hay lăn đến bên chân Vương.

Sắc mặt Vương vẫn như thường, im lặng quan sát khuôn mặt của

Địa Tạng Thiên Tiên.

Vệ Chiêu đột nhiên nhìn chằm chằm vào cổ của Địa Tạng Thiên Tiên.

Chỉ thấy bên trong cơ thể của Địa Tạng Thiên Tiên... có một thứ gì đó lấp lánh?!

Vệ Chiêu kinh hô: "Mẹ kiếp, nhìn kìa, xương sống của Địa Tạng Thiên Tiên đều biến thành màu vàng rồi!" Vệ Chiêu là người ra tay dứt khoát, không nói nhiều, trực tiếp xé xác của Địa Tạng Thiên Tiên ra.

Vừa xé ra, lại lôi ra một thứ!

Anh ta tò mò nhìn vào vị trí dưới mông của Địa Tạng Thiên Tiên.

"Lại có một tấm da người?" "Hình như... là da của một người phụ nữ?" "Lạ thật, Địa Tạng Thiên Tiên thật ghê tởm!" Vệ Chiêu vẻ mặt ghê tởm xua tay, như đuổi ruồi.

Anh ta không để ý đến tấm da người đó, một tay cầm thẻ tre, một tay ném thi thể của Địa Tạng Thiên Tiên xuống đất.

Đột nhiên, anh ta phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

"Hai người xem, xương sống đều biến thành màu vàng, có phải có vấn đề không?" Vương nhìn kỹ, chỉ thấy từ phần cổ của Địa Tạng Thiên Tiên trở đi, xương bên trong đều biến thành màu vàng.

Chương 120

Trương Phàm Phàm dùng mũi bảo đao chọc vào xương của Địa Tạng Thiên Tiên, chỉ nghe một tiếng "keng" trong trẻo vang lên từ mũi đao.

Xương không hề có một vết nứt nào.

"Xương cứng vậy sao?

Ngay cả đao của em cũng không đâm thủng." Trương Phàm Phàm khẽ lẩm bẩm, đầy kinh ngạc.

Vương nhìn sang. 【Tên gọi: Bán long tích cốt】 【Chú thích: Sau hàng trăm năm Địa Tạng Thiên Tiên hấp thu thi cốt của Nguyên Hiến Tông, khiến xương sống nhiễm một lớp long khí, long khí thẩm thấu vào xương vài milimét, trăm năm nữa có thể biến thành kim long tích cốt thật sự.】 Anh hơi trợn mắt, nhìn vào bán long tích cốt.

"Quả nhiên, Địa Tạng Thiên Tiên quả thực muốn làm hoàng đế." "Thật đáng cười." Vương lắc đầu, nói: "Địa Tạng Thiên Tiên thông qua việc hấp thu long khí sinh ra từ thi cốt của Nguyên Hiến Tông, có thể nói, nửa trên xương sống của ông ta đã là xương rồng rồi." Vệ Chiêu không suy nghĩ nhiều, hỏi: "Xương rồng có tác dụng gì?" Không đợi Vương nói, Trương Phàm Phàm lập tức nói: "Có tác dụng chứ, chắc chắn là để trấn áp long khí, nắm giữ vận mệnh của một quốc gia!" Vệ Chiêu lộ vẻ bừng tỉnh.

"Ra là vậy!" Nhìn ánh mắt có chút khinh bỉ của hai người, Vệ Chiêu cười gượng: "Thật ra tôi sớm đã hiểu rồi, tôi chỉ đang phối hợp với bầu không khí căng thẳng hiện tại thôi." Vương không vạch trần Vệ Chiêu, dùng tay gạt qua gạt lại thi thể của Địa Tạng Thiên Tiên, nói: "Xương rồng là thứ tốt, chúng ta mang về đi, sau này chắc chắn

có tác dụng lớn!" Lời Vương vừa dứt, Vệ Chiêu trực tiếp rút dao găm từ bên hông, mổ xẻ xác khô của Địa Tạng Thiên Tiên.

Vương tranh thủ lúc đó, mở thẻ tre của Vệ Chiêu ra, nhìn kỹ.

Cuốn sách cổ được viết bằng sự kết hợp giữa chữ Phạn và chữ Hán, ý nghĩa của dòng đầu tiên là: Thi cốt của Nguyên Hiến Tông Mông Ca bị một người đánh cắp sau khi tử trận năm 1259, chuyện này tình cờ bị tôi nhìn thấy, nên đã ghi lại.

Phông chữ của dòng thứ hai đột nhiên thay đổi, trở nên kỳ lạ và méo mó.

Tôi đã thấy rõ, long thể của Nguyên Hiến Tông bị làm nhục, bị một người mặc quan phục kéo lê hai chân mang đi, nhưng lại không có ai tin tôi!

Ánh mắt Vương lại rơi xuống dòng thứ ba.

Người đời đều không tin những gì tôi nói, long thể của Nguyên Hiến Tông đang được vận chuyển về Đại Đô, làm sao có kẻ to gan lớn mật, dám động đến long thể?

Thế là, để tự chứng minh sự trong sạch của mình, tôi đã âm thầm điều tra, cuối cùng đã tìm ra thân phận của người đó.

Đại thần trong triều, Hách Thiên Đĩnh!

Vương khẽ thở dài, nếu không ngoài dự đoán, Hách Thiên Đĩnh chính là hóa thân của Địa Tạng Thiên Tiên.

Ánh mắt anh, đặt vào dòng cuối cùng.

Tôi tuyệt vọng vô cùng, một đại thần trong triều có bao nhiêu năng lượng tôi biết rõ, căn bản không phải là thứ tôi có thể đối đầu.

Thế là, tôi viết thẻ tre này, hy vọng hậu thế có thể phát hiện, chứng minh sự trong sạch của tôi.

Tôi xin thề ở đây.

Tôi, Hoàng Đạo Bà, nếu có nửa lời giả dối, sẽ bị trời đánh sét đánh, chết không yên lành!

Đột nhiên, Vương phát hiện ở cuối thẻ tre, có một câu nói.

Phông chữ hoàn toàn khác với phông chữ trước đó, thậm chí còn tỏa ra một cảm giác yêu dị.

Trên đó viết mấy chữ: Được, vậy ta sẽ thỏa mãn ngươi.

Hách Thiên Đĩnh lưu.

Nhìn thấy vậy, Vương lập tức rùng mình nổi da gà!

Anh đột ngột ngẩng đầu, nhìn về phía ngai vàng trên tế đàn!

Nơi đó đang yên lặng nằm... một tấm da người!

Vương bước nhanh về phía trước, đi thẳng tới, nhìn kỹ. 【Tên gọi: Da người】 【Niên đại: Nhà Nguyên】 【Nguồn gốc: Hoàng Đạo Bà】 【Chú thích: Da người bị Địa Tạng Thiên Tiên đích thân lột xuống, ngồi dưới mông, ngụ ý vĩnh viễn không được siêu sinh.】 "Một Địa Tạng Thiên Tiên độc ác như vậy." Ánh mắt Vương lóe lên.

Gần như ngay lập tức, anh đã hiểu ra chuyện xảy ra năm đó.

Chỉ có một khả năng.

Địa Tạng Thiên Tiên không biết vì sao, đã phát hiện ra chuyện Hoàng Đạo Bà âm thầm điều tra và chôn thẻ tre, sau đó để sỉ nhục Hoàng Đạo Bà và trút giận, đã lột da của bà ra, ngồi dưới mông mình!

Vương lấy tấm da người từ trên ngai vàng xuống, đặt lên mặt đất.

Hai tay chắp lại, thành kính vái tấm da người một cái.

"Tôi nhất định sẽ trả lại cho bà một sự trong sạch, xin tiền bối cứ yên tâm đầu thai, quên đi kiếp trước." Bất chợt, tấm da người như có

hồn, bay thẳng lên!

Dường như đang gật đầu với Vương, sau đó lại "bịch" một tiếng rơi xuống đất.

Vương biết, Hoàng Đạo Bà đã chấp nhận ý tốt của anh, rời khỏi nhân thế.

Anh thở dài.

Trương Phàm Phàm đợi Vương làm xong mọi việc, mới nhẹ nhàng bước tới.

"Anh yêu, tại sao anh lại phải cúi đầu trước tấm da người vậy, còn nữa, tại sao nó lại bay lên?" Vương xoa đầu cô: "Chủ nhân của tấm da người là Hoàng Đạo Bà, bị Địa Tạng Thiên Tiên đè nén hàng trăm năm không được đầu thai, sớm đã nuôi dưỡng một thân sát khí rồi." "Anh vừa mới gỡ bỏ gông cùm trên người bà ấy, trong thời gian ngắn rất dễ xảy ra biến cố." "Chỉ có hai khả năng." "Thứ nhất, Hoàng Đạo Bà giải phóng toàn bộ sát khí ra, vậy thì sẽ biến thành một đại hung chi vật hiếm có trên đời." "Thứ hai, Hoàng Đạo Bà buông bỏ quá khứ, đi đầu thai." Trương Phàm Phàm lập tức nói: "Em hiểu rồi!" "Để phòng ngừa bà ấy biến thành đại hung chi vật, nên mới phải giải quyết tâm nguyện của Hoàng Đạo Bà, trả lại cho bà ấy một sự trong sạch!" Vương cười nói: "Đúng là như vậy." Hắn nhẹ nhàng nhặt tấm da người lên, lấy một chiếc xẻng Lạc Dương từ trong túi ra, sau đó đào một cái hố nhỏ trên mặt đất, đem tấm da người chôn vào.

Đợi đến khi làm xong mọi việc, phía Vệ Chiêu cũng đã gần xong.

Chỉ thấy trong tay Vệ Chiêu đang cầm một đoạn xương sống dài nửa mét, chính là nửa đoạn xương sống rồng của Địa tạng thiên tiên. "Bên trong hẳn là còn có thứ khác, chắc chắn không đơn giản chỉ có hai bộ xương." Vương chiếu đèn pin về phía hài cốt của Nguyên Hiến Đế, xem xem bộ xương có chỗ nào khác thường không.

Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu chia nhau ra tìm kiếm trong sơn động, còn Vương thì bước lên tế đàn, đến bên cạnh Nguyên Hiến Đế.

Long bào được bảo quản hoàn hảo, thi thể khô quắt, đầu gục xuống.

Mọi thứ đều không có gì khác lạ.

Vương lắc đầu, xoay người bước xuống khỏi tế đàn. "Sao rồi, hai người có phát hiện gì không?" Trương Phàm Phàm lắc đầu: "Không có." "Tôi cũng không." "Vậy chúng ta đi thôi, đến thượng nguồn con sông ngầm xem thử, biết đâu ở đó là sào huyệt của đám Hoàng bì tử." Đã đi sâu vào tầng dưới cùng của Bách Nhãn Quật.

Lẽ nào Hoàng bì tử lại có thể xây tổ trong nước sao?

Ba người rời khỏi nơi này, thuận theo phi hổ trảo leo lên thác nước.

Trương Phàm Phàm và Vương thì dễ dàng, nhưng Vệ Chiêu có hơi vất vả.

Một tay cầm hai con ngỗng lớn, còn phải cõng thi cốt của Địa tạng thiên tiên.

Chương 121

"Này, hai người không thể xách giúp tôi được à, không biết tôi là bệnh nhân sao?" "Huynh đệ à, lúc nãy một cước đá con Hoàng bì tử văng ra, sao không thấy cậu là bệnh nhân nhỉ?" "Ha ha, đúng vậy, ông xã của em nói đúng lắm." Vệ Chiêu khẽ thở dài. "Số tôi đúng là khổ thật." Vương và Trương Phàm Phàm bật cười.

Hai người họ làm sao không biết tình trạng cơ thể hiện tại của Vệ Chiêu, cầm mấy thứ này quả thực dễ như trở bàn tay, không có gì khó khăn.

Vệ Chiêu hoàn toàn là đang lười biếng.

Vương lắc đầu, dứt khoát không quan tâm nữa.

Chẳng bao lâu, ba người đã đến thượng nguồn của con sông ngầm.

Nơi này căn bản không nhìn thấy được đầu nguồn con sông ở đâu, nhưng phía trước đã không còn đường đi.

Trương Phàm Phàm suy nghĩ một lúc, bật đèn pin, tay cầm bảo đao, soi xung quanh.

Trước mắt cô là vách đá lồi lõm, sông ngầm chảy ra từ khe hở dưới chân vách đá.

Tuy là khe hở, nhưng trông nó càng giống một tảng đá chi chít lỗ thủng, trải dài trên vách đá mấy mét.

Không thể nào, sào huyệt của Hoàng bì tử không thể ở sau vách đá được.

Cô lại nhìn sang bờ sông.

Một thứ hiện ra trước mắt.

Hình như là một hang động?

Mắt Trương Phàm Phàm sáng lên, lập tức quay đầu nói với Vương. "Ông xã mau nhìn kìa, có một cái hang động!" Vương lập tức đi tới, chăm chú nhìn vào trong hang.

Hang động sâu hun hút, chiếu ánh sáng đèn pin vào cũng không thấy được gì. 【Tên gọi: Lối vào sào huyệt Hoàng bì tử】 【Trạng thái: Ẩm ướt】 【Chú thích: Thông qua một hang động dài và sâu là có thể đến được sào huyệt của nhánh Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật, bên trong có rất nhiều Hoàng bì tử sinh sống】 Vương cười. "Đúng là hang ổ của Hoàng bì tử rồi, bảo bối làm tốt lắm!" Trương Phàm Phàm đắc ý vênh mặt: "Thật ra cũng thường thôi mà, đâu có lợi hại đến thế!" "Hai người đừng sến súa nữa, mau tránh ra cho tôi vào!" Vệ Chiêu chen qua giữa hai người, trực tiếp bò vào cửa hang.

Vương cười khổ. "Thật là." Bất lực, nhưng đồng thời cũng có chút xót xa.

Vệ Chiêu biết mình không còn nhiều thời gian, nên việc gì cũng xông lên làm đầu tiên.

Vương và Trương Phàm Phàm đi sau Vệ Chiêu, liên tục đi sâu vào hang động này. "Cửa hang này rộng hơn cái lúc đầu nhiều, ở đó tôi còn không thẳng lưng nổi, bây giờ có thể đứng thẳng mà đi rồi!" Ánh mắt Vệ Chiêu như đang tỏa sáng, hắn lớn tiếng nói: "Tôi cứ có cảm giác, ở đây không có cảm giác quỷ dị như trong đường hầm lúc nãy, tâm trạng dường như cũng thoải mái hơn nhiều." Trương Phàm Phàm nghe vậy, cũng nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận.

Một lúc sau, cô mở mắt ra. "Đừng nói nữa, đúng là có cảm giác đó thật!" Ba người đi một mạch đến cuối, trên đường không xảy ra chuyện gì kỳ lạ.

Ngược lại, Vệ Chiêu cứ lải nhải không ngừng.

Vương biết, hắn sợ rồi.

Một mình đi ở phía trước nhất, luôn cần chút biện pháp để lấy can đảm.

Đột nhiên, Vệ Chiêu dừng bước, quay đầu lại nói với Vương. "Phía trước hết đường rồi, làm sao bây giờ?" Vương thò đầu ra, đi qua bên cạnh Trương Phàm Phàm.

Do đường hầm cực kỳ chật hẹp, hai người gần như phải dán sát vào nhau.

Vương khó khăn lắm mới lách qua được bên cạnh Trương Phàm Phàm, quay đầu lại tò mò nói. "Được đấy Phàm Phàm, lại lớn hơn rồi à?" Mặt Trương Phàm Phàm lập tức đỏ bừng, cô cúi đầu, khẽ đánh Vương một cái, giọng nũng nịu. "Xấu xa!" Vương cười ha hả hai tiếng, đến sau lưng Vệ Chiêu, nhìn vào một không gian phía trước.

Nơi này quả thật không có đường, phía trước là một vách đá trơ trụi, trên đó mọc đầy rêu xanh, có chỗ còn treo những dây leo khô héo.

Vương chỉ sang bên phải. "Bên phải không phải có đường sao?" Vệ Chiêu lập tức nói. "Làm gì có đường, ở đó có đường mà tôi không thấy được à?

Cậu tưởng tôi mù thật sao?" Thấy vẻ mặt không tin của Vệ Chiêu, Vương không nói hai lời, trực tiếp đi tới.

Hắn vén những dây leo rậm rạp treo trên vách đá ra.

Lập tức, một luồng ánh sáng ấm áp chiếu vào!

Vệ Chiêu từ từ trợn to hai mắt, không thể tin nổi nói. "Trời ạ, đám Hoàng bì tử này cũng biết chơi thật, lại có thể tạo ảo ảnh từ đá sao?" Trong mắt Vệ Chiêu, lúc nãy nơi đó chỉ là một vách đá trơ trụi, hoàn

toàn không có dây leo.

Không sai, đám Hoàng bì tử này cẩn thận đến mức tạo ra hai lớp ảo ảnh!

Lớp thứ nhất là ảo ảnh tảng đá khổng lồ, lớp thứ hai là dây leo rậm rạp, mục đích là để che giấu không gian phía sau!

Vương thò đầu ra, nhìn vào bên trong.

Hồi lâu, hắn không nói được câu nào.

Phải đến mấy phút sau, hắn mới thu đầu lại với vẻ mặt kỳ quái. "Tôi cũng không biết nên nói gì nữa, hai người tự xem đi." Trương Phàm Phàm cũng tò mò thò đầu vào xem.

Chỉ nghe cô kinh hô một tiếng. "Trời ơi!" Ngay sau đó cô liền rụt đầu lại, lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt không giấu được sự kích động và kinh ngạc.

Vệ Chiêu sốt ruột. "Sao thế?" Trương Phàm Phàm không thèm để ý, lại thò đầu vào xem.

Mãi mấy phút sau mới rụt đầu lại.

Chương 122

"Quá không thể tin nổi!" Vệ Chiêu không đợi được nữa, trực tiếp lách qua người Vương, thò đầu vào xem. "Vãi chưởng!" Một lúc lâu sau. "Ngầu vãi!" Vệ Chiêu rụt đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc: "Lợi hại quá vậy, đây đều là do Hoàng bì tử xây dựng sao?" Vương cười nói. "Chúng ta vào xem là biết chứ gì?" Nói xong, ba người đạt được thỏa thuận, cất bước đi vào.

Trong khoảnh khắc, dường như cả không gian đều trở nên khác biệt.

Giống như đang ở trên một con phố sầm uất thời Nguyên, trên đường treo từng chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng màu cam, soi sáng cả không gian.

Những tòa nhà đều giữ lại phong cách kiến trúc thời Nguyên, sử dụng kết cấu cột lưới toàn gian, mái lợp ngói lưu ly.

Quán bánh bao ven đường, trên xửng hấp vẫn đang bốc hơi nóng.

Tiếng rao hàng vang lên không ngớt, ba người có cảm giác như xuyên không về thời cổ đại.

Chỉ có điều... trên đường không một bóng người, ngay cả trên các sạp hàng ven đường cũng không có một bóng ma nào.

Vậy tiếng rao hàng đó... từ đâu mà có?

Nghĩ đến đây, Trương Phàm Phàm không khỏi nổi da gà.

Lúc này, bên tai cô lại vang lên một tiếng, âm thanh như từ xa vọng lại, lại như ngay bên tai. "Bán bánh bao đây, bánh bao tươi ngon đây." Ba người đồng loạt nhìn về phía quán bánh bao, chỉ thấy bên trong quán không một bóng người, nhưng âm thanh... lại phát ra từ

trong đó. "Đúng là tà ma!" Vệ Chiêu chửi một câu, không tin tà mà bước về phía trước.

Quả nhiên, đi chưa được hai bước, hắn đột nhiên nhìn về phía tiệm cầm đồ bên trái.

Chỉ thấy trong tiệm có một nam một nữ.

Người đàn ông đang cầm một miếng ngọc cổ nghịch trong tay, vẻ mặt khinh thường nhìn người phụ nữ. "Thanh Hoàn tiểu thư, miếng ngọc này không đáng giá, nhiều nhất là ba lạng bạc!" Mắt hạnh của Thanh Hoàn trợn lớn, mày liễu dựng ngược. "Không thể nào, đây là bảo vật gia truyền của nhà tôi mà, ông xem lại kỹ đi, có phải ông xem nhầm rồi không?" Thanh Hoàn mặc trang phục đặc trưng của phụ nữ thời Nguyên, vạt váy kéo lê trên đất, trông vô cùng thanh nhã.

Lão chưởng quỹ vung tay, sốt ruột nói. "Ta nói không đáng tiền là không đáng tiền, đừng có cãi với ta nữa!" Nói xong, lão trực tiếp đẩy Thanh Hoàn ra cửa, Thanh Hoàn loạng choạng, chỉ nghe một tiếng "bịch", không đứng vững, ngã sấp xuống bậc cửa!

Máu tươi chảy ròng ròng từ trên đầu Thanh Hoàn xuống, đôi mắt cô dần trở nên mơ hồ.

Vệ Chiêu không nhìn nổi nữa.

Hắn bước nhanh tới, một tay túm lấy cổ áo lão chưởng quỹ, đấm thẳng vào mặt lão một cú thật mạnh. "Ông có lương tâm không hả!" Vệ Chiêu mạnh tay đẩy lão chưởng quỹ sang một bên, nhanh chân bước đến bên Thanh Hoàn: "Cô nương, cô không sao chứ?" Chỉ thấy Thanh Hoàn khẽ mở mắt, đột nhiên hỏi một câu. "Xem ta có giống người không?" Xem ta có giống người không?

Vệ Chiêu lập tức bừng tỉnh, hắn đã từng nghe câu này ở đâu đó!

Đúng rồi, ở thôn Lý Hương, những con Hoàng bì tử hắn gặp về

cơ bản đều sẽ hỏi người khác một câu.

Xem ta có giống người không?

Đây là đang thảo khẩu phong!

Thanh Hoàn... là do Hoàng bì tử biến thành!

Đến khi Vệ Chiêu nhìn lại khuôn mặt đang ở cực gần mình, dung mạo tuyệt mỹ vốn có...

đã biến chất.

Mắt Thanh Hoàn xếch lên như Hoàng bì tử, khóe miệng đang nhếch lên một đường cong quỷ dị.

Cả khuôn mặt dường như đang tan chảy, cười một cách kỳ quái với Vệ Chiêu!

Vệ Chiêu cảm thấy cổ họng thắt lại, hắn hét lên một tiếng quái dị, vội vàng buông Thanh Hoàn ra! "Mẹ nó, hóa ra là Hoàng bì tử!" Vệ Chiêu lòng còn sợ hãi thở hổn hển, liên tục dẫm lên mặt Thanh Hoàn, đến khi dẫm nát đầu cô ta mới chịu dừng lại.

Vương và Trương Phàm Phàm lúc này đang đứng ở không xa, lặng lẽ nhìn Vệ Chiêu phát điên.

Cô đột nhiên hỏi một câu. "Lúc nãy khi em bị rơi vào ảo giác... cũng có bộ dạng này sao?" Vương gật đầu: "Chắc cũng gần giống vậy." Cô che mặt, đau lòng nói. "Cũng quá... quá mất mặt rồi." Trong tầm nhìn của hai người, Vệ Chiêu đang diễn một vở kịch hay với không khí.

Bên cạnh hắn không một bóng người, làm gì có Hoàng bì tử nào.

Cũng là ảo giác!

Nhìn một lúc lâu, Vương đi về phía Vệ Chiêu.

Vỗ vỗ vai hắn, sau đó dùng sức bóp con ngỗng lớn trong tay.

Quạc!

Quạc!

Quạc!

Chương 123

Sau mấy tiếng kêu giòn giã vang dội, cảnh tượng trước mắt Vệ Chiêu lập tức thay đổi.

Lúc này, đâu có con phố đèn đuốc lộng lẫy nào, đây rõ ràng là một hang động tối đen đầy mạng nhện, gió âm thổi vù vù!

Vệ Chiêu lúc nãy, chính là đang phát điên với không khí trong hang!

Hồi thần lại, hắn tức giận chửi bới. "Tao đúng là có bệnh, bị lừa mấy lần rồi mà không có trí nhớ!" Tiếng ngỗng kêu không chỉ phá vỡ ảo giác trước mắt Vệ Chiêu, mà ngay cả ảo giác con phố cũng bị phá tan.

Trương Phàm Phàm một lần nữa quan sát môi trường xung quanh, không chắc chắn hỏi. "Ông xã, đây không phải là ảo giác nữa chứ?" Ánh mắt Vương lướt qua xung quanh.

Một lúc sau, mới chắc chắn nói. "Không phải nữa, đây chính là hang ổ của Hoàng bì tử, chỉ là nơi chúng ở sâu hơn một chút." Trương Phàm Phàm gật đầu: "Vậy chúng ta mau đi thôi, giải quyết xong đám Hoàng bì tử này sớm, chúng ta về sớm." "Em thật sự chịu hết nổi nơi này rồi, cả đời này cũng không muốn nghe ba chữ Hoàng bì tử nữa." Cô lòng còn sợ hãi mà rùng mình, vẻ mặt đầy chán ghét.

Kể từ khi gặp đám Hoàng bì tử, những chuyện ba người trải qua trên đường đều quá quỷ dị.

Nếu từ đâu đó nhảy ra một con cương thi, thi vương thì còn tốt.

Cùng lắm là đánh một trận, đấu tay đôi còn thoải mái hơn.

Nhưng đám Hoàng bì tử này, bản thân sức chiến đấu không mạnh,

nhưng những thứ tà ma ngoại đạo thì lại nghiên cứu không ít.

Mỗi việc chúng làm ra đều cực kỳ rợn người, khiến Trương Phàm Phàm hận không thể lột da cả đám Hoàng bì tử.

Lần này Vệ Chiêu đã ngoan hơn, không dám tiếp tục chạy lung tung nữa, ngoan ngoãn ở bên cạnh Vương, cụp đuôi làm người.

Một lúc sau, hắn mới yếu ớt nói. "Thật ra cũng không thể trách tôi, đổi lại là bất kỳ chàng trai trẻ nhiệt huyết nào đứng ở đó, thấy một đại mỹ nữ như vậy bị bắt nạt, chắc chắn đều không nhịn được." "Ồ, cậu nhiệt huyết nhất, được chưa?" Vệ Chiêu nhướng mày, dường như có chút gì đó, nhưng đảo mắt một vòng, liền xìu xuống. "Được thôi, dù sao cũng có Vương chống lưng cho cậu, tôi lại không được." Trương Phàm Phàm làm mặt quỷ với Vệ Chiêu, nắm tay Vương tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, ba người đã đến sâu trong hang động.

Nơi đây có từng ngôi nhà đá được xếp bằng đá, chỉ để lộ một cửa nhỏ, có thể cho động vật ra vào.

Động vật cũng không cần nói, chính là Hoàng bì tử.

Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện quái dị, cuối cùng mọi người cũng đến được hang ổ của Hoàng bì tử.

Trương Phàm Phàm nhìn những ngôi nhà đá ở xa, thần bí nói. "Bây giờ làm sao đây, hay là chúng ta thả ngỗng ra, dọa đám Hoàng bì tử này chết khiếp, rồi xông ra một đao giải quyết một con?" Vương cười một tiếng. "Không được đâu, trước hết âm khí ở đây quá nặng, ngỗng lớn căn bản không trấn áp được nhiều Hoàng bì tử như vậy." "Trừ khi chúng ta trực tiếp giết ngỗng, tiếng kêu trước khi chết của nó đủ lớn, có thể làm chấn động đám Hoàng bì tử này." "Hơn nữa, chúng ta chưa tìm ra vị trí của Địa tạng thiên tiên, làm vậy sẽ bứt dây động rừng."

Một tràng lời nói, trực tiếp khiến Trương Phàm Phàm im lặng.

Một lúc sau, cô mới ngẩng đầu hỏi. "Vậy làm sao bây giờ?" Vương cười không nói, ánh mắt lại rơi vào những ngôi nhà đá ở xa. ...

Vệ Chiêu thở hổn hển, lao đầu vào một căn nhà đá.

Lập tức, một mùi hôi thối ngút trời xộc tới, khiến hắn suýt chút nữa không thở nổi, nước mắt cũng rơi ra.

Bên tai hắn vang lên một tiếng rít kỳ quái.

Giống như tiếng móng tay cào trên bảng đen, nghe mà Vệ Chiêu nổi da gà.

Mở mắt ra, hắn nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bốn năm con Hoàng bì tử đang bò trên mặt đất, nhe nanh múa vuốt gầm gừ với hắn, phát ra từng trận cảnh cáo. "Kêu cái rắm!" Vệ Chiêu không nói hai lời, trực tiếp rút dao găm từ bên hông, chém về phía một con Hoàng bì tử cường tráng nhất!

Đôi mắt đỏ rực của con Hoàng bì tử chợt lóe sáng, sau đó lộ ra vẻ mặt cực kỳ châm chọc.

Đột nhiên, vẻ mặt của nó đông cứng lại.

Nó nhìn thân thể đang bò trên mặt đất của mình, lại nhìn những con còn lại với vẻ mặt không thể tin nổi.

Bịch một tiếng.

Đầu của con Hoàng bì tử nặng nề rơi xuống đất.

Huyễn thuật không có tác dụng, nó đã bị Vệ Chiêu một đao chém đứt đầu!

Những con Hoàng bì tử còn lại hỗn loạn, chạy về phía cửa.

Nhưng ở cửa sớm đã bị Vệ Chiêu đặt hai con ngỗng lớn, chỉ cần

có Hoàng bì tử đến gần, ngỗng lớn liền kêu "quạc" một tiếng, dọa đám Hoàng bì tử này sợ đến run rẩy!

Mất đi chủ lực, đám Hoàng bì tử lập tức tuyệt vọng, có một con phẫn hận đứng thẳng người, nhắm vào chân thứ ba của Vệ Chiêu mà cắn tới.

Nhìn là biết một con Hoàng bì tử có kinh nghiệm, biết điểm yếu của đàn ông là ở đâu.

Vệ Chiêu lập tức hoảng hốt, chỉ cảm thấy giữa hai chân lạnh toát, vội vàng một cước đá bay con Hoàng bì tử đang lao tới. "Mẹ nó, đã muốn chết như vậy thì tao cho mày thành thái giám luôn!" Hắn giận dữ chửi một tiếng, trực tiếp tóm lấy đầu một con Hoàng bì tử ấn mạnh xuống đất, rồi dùng một tay cố định bốn chi của nó lại, nhìn kỹ. "Quả nhiên là một con Hoàng bì tử đực, tao sẽ cho mày nếm thử mùi vị làm thái giám!" Vệ Chiêu tức giận chửi bới, vung đao xuống!

Lập tức, trên mặt con Hoàng bì tử xuất hiện biểu cảm vô cùng đặc sắc.

Tức giận, oán độc, sụp đổ.

Vệ Chiêu lấy oán báo oán, đã cắt đi tôn nghiêm của một con Hoàng bì tử đực!

Làm xong mọi việc, hắn nhổ một bãi nước bọt vào mặt con Hoàng bì tử, rồi lần lượt giết chết ba con còn lại.

Chỉ để lại con Hoàng bì tử thái giám cuối cùng.

Con Hoàng bì tử này toàn thân vô lực nằm bẹp trên mặt đất, cả người mềm nhũn, thỉnh thoảng co giật.

Ánh mắt của nó, không còn nhìn ra chút ánh sáng nào nữa.

Chương 124

Vệ Chiêu bịt miệng nó lại, trói bốn chân vào nhau, rồi đi ra ngoài không ngoảnh đầu lại.

Để con Hoàng bì tử này chết vì mất máu, quả là một trái tim tàn nhẫn!

Giết xong một ổ, Vệ Chiêu lại đi về phía một ổ khác ở xa.

May mà mỗi căn nhà đá cách nhau khá xa, nên tiếng ngỗng kêu không bị nghe thấy.

Vệ Chiêu làm theo cách cũ, trực tiếp ném ngỗng lớn ở cửa, xông vào nhà đá lại giết thêm một ổ.

Nhưng lần này, hắn cố ý để sót lại một con.

Con Hoàng bì tử đó nhìn bóng lưng xa dần của Vệ Chiêu, rồi lại nhìn cửa căn nhà đá gần nhất.

Từ trong nhà đá đó bắt đầu chảy ra từng mảng máu tươi và chi thể tàn phế.

Nó lòng còn sợ hãi mà thở hổn hển, rồi dùng ánh mắt vừa âm độc vừa cay nghiệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Vệ Chiêu.

Tại sao... con người này lại không bị trúng huyễn thuật?

Nó không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp chạy về một hướng khác, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Ở nơi mà con Hoàng bì tử không nhìn thấy.

Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau cười. "Ông xã thật lợi hại, lần này em có thể tìm ra Địa tạng thiên tiên ở đâu rồi!" Vương khẽ cười. "Chuyện nhỏ." Vừa rồi, Vương đã vạch ra một kế hoạch.

Một mình Vệ Chiêu ra ngoài giết đám Hoàng bì tử, cố ý thả chạy mấy con, để chúng đi thông báo.

Đám Hoàng bì tử này, có mách lẻo thì có thể mách đi đâu được chứ?

Cùng lắm là mách Địa tạng thiên tiên thôi.

Nhưng Vương lại mong Địa tạng thiên tiên sớm lộ diện, để hắn xem thử, con cóc ghẻ từng làm hoàng đế kia, rốt cuộc trông như thế nào.

Còn về huyễn thuật của Hoàng bì tử, tại sao lại không có tác dụng với Vệ Chiêu.

Thật ra rất đơn giản.

Vương vừa rồi đã bôi máu Bạch Trạch lên người Vệ Chiêu, giết một con ngỗng lớn, đem tim ngỗng đặt lên người hắn!

Máu Bạch Trạch có thể gặp hung hóa cát, cộng thêm tim ngỗng là nơi dương khí dồi dào nhất trên người ngỗng, song kiếm hợp bích, mới đảm bảo được an toàn cho Vệ Chiêu!

Quả nhiên, theo Vệ Chiêu đi sâu vào, số Hoàng bì tử chết dưới tay hắn ngày càng nhiều.

Hắn không khỏi day day trán.

Lẩm bẩm nói. "Mẹ nó, máu của huynh đệ tôi... thật tốt dùng a!" Trên trán Vệ Chiêu, có máu Bạch Trạch do Vương bôi lên!

Đồng thời, Vệ Chiêu cũng ngày càng không hiểu Vương.

Hai người quen nhau từ lúc còn tay trắng, khi đó Vệ Chiêu vừa mới trở thành Tá Lĩnh Lực Sĩ, chỉ là một lính mới.

Vương lúc đó lại đang đi học.

Đáng nói là, Vệ Chiêu lớn hơn Vương tới bảy tuổi.

Nhưng không biết tại sao, Vệ Chiêu luôn cảm thấy trên người Vương, có một mặt khác với người thường.

Năm đó khi Vương nói với Vệ Chiêu về kế hoạch như trời long đất lở của mình, Vệ Chiêu không chút do dự lựa chọn tin tưởng.

Và trong lần trộm mộ đầu tiên, hắn đã bán mạng lấy được đồ cổ bán đi, đưa cho Vương làm vốn khởi động.

Phải biết rằng...

đó là hai triệu tệ!

Vương đã không phụ sự hy sinh của Vệ Chiêu, trên thương trường một đường thăng tiến, giành được vô số danh dự!

Nhưng bây giờ...

Vệ Chiêu ngày càng không hiểu Vương.

Hắn bắt đầu trộm mộ từ khi nào?...

Vương về mọi mặt, khiến Vệ Chiêu cảm thấy bị bỏ lại một khoảng cách rất xa.

Bất kể là phong thủy, nhãn lực, hay sự hiểu biết về yêu ma dưới lòng đất.

Vương đều bỏ xa Vệ Chiêu mấy con phố!

Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ tạp nham.

Vệ Chiêu lòng quyết tâm, cầm dao găm, đi về phía sâu hơn.

Càng giết càng nhiều, nhánh Hoàng bì tử của Bách Nhãn Quật gần như đã bị giết đi một nửa.

Đúng lúc này, bước chân của Vệ Chiêu dừng lại. "Ngôi nhà đá phía trước... sao lại lớn hơn những cái khác nhiều như vậy?!" Hắn

kinh ngạc nhìn, cách đó năm mươi mét, có một ngôi nhà đá khổng lồ, cao tới hơn năm mét! "Chẳng lẽ..." "Là hang ổ của Địa tạng thiên tiên?", Vệ Chiêu không khỏi biến sắc. "Trúng số độc đắc rồi!" Đôi mắt hắn chợt sáng lên, dường như đã thấy được cảnh tượng Địa tạng thiên tiên bị bắt sống!

Đến lúc đó, trực tiếp mang Địa tạng thiên tiên đến trước mặt Vương, chắc chắn...

Vệ Chiêu không khỏi nhếch miệng cười.

Chương 125

Hắn muốn chứng minh cho huynh đệ của mình thấy.

Ở xa, Trương Phàm Phàm và Vương, luôn giữ một khoảng cách không xa không gần với Vệ Chiêu.

Khoảng cách này, hai người có thể nhìn thấy Vệ Chiêu.

Nhưng không thấy rõ, càng không thể thấy được ngôi nhà đá lớn phía trước.

Chân Trương Phàm Phàm đột nhiên bị một tảng đá vấp phải.

Cô khẽ kêu lên: "Ái da!" Vương vội vàng kéo Trương Phàm Phàm lại: "Phía trước... hết đường rồi." Hai người vẫn luôn trốn trong đống đá phía sau những ngôi nhà đá, nhưng bây giờ, phía trước không còn đá nữa.

Thay vào đó, là một vách đá nhẵn bóng. "Không đúng, ông xã nhìn vách đá đi, trên đó có thứ gì đó!" Chuyện xảy ra gần như trong nháy mắt, Vương lập tức quay đầu, chăm chú nhìn về phía vách đá.

Chỉ thấy trên đỉnh vách đá... dường như có một con Hoàng bì tử đang bò ngược trong đêm tối, đôi mắt đỏ rực của nó đang nhìn chằm chằm vào hai người Vương, không biết đã nhìn bao lâu rồi!

Hai người không khỏi nổi một lớp da gà, chỉ cảm thấy cổ họng thắt lại, không nói nên lời.

Đúng lúc này!

Con Hoàng bì tử đó, cười một cách âm hiểm với Vương.

Có một giọng nói, đột nhiên vang lên bên tai Vương. "Xem ta có giống người không?" Ầm!

Trong lòng Vương chấn động mạnh, không nhịn được lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn chằm chằm con Hoàng bì tử!

Hắn nghe ra rất rõ ràng, đó là giọng của lão thợ săn!

Trước đó ở trong thôn, Vương và Vệ Chiêu đã gặp lão thợ săn một lần ở đầu thôn.

Chính ở đó, hắn đã nghe thấy giọng của lão thợ săn.

Thêm vào đó, cái chết của lão thợ săn vô cùng thảm thương, nên hắn mới nhớ sâu sắc giọng của lão như vậy.

Nhưng không ngờ... giọng của lão thợ săn lại phát ra từ trên người một con Hoàng bì tử!

Vương không nói gì, chăm chú nhìn con Hoàng bì tử đang bò kia. 【Tên gọi: Hoàng bì tử】 【Thân phận: Cháu đời thứ ba trăm hai mươi của Địa tạng thiên tiên】 【Chú thích: Bị Hoàng bì tử dắt đi linh hồn, tiêm vào thi thể Hoàng bì tử, lại sống lại, trước khi chết là một con người】 Con Hoàng bì tử đó bò càng lúc càng nhanh, giọng nói bên tai Vương cũng càng lúc càng hung bạo, càng lúc càng dồn dập. "Tại sao không cứu ta..." "Tại sao không cứu ta!" "Ngươi giết cháu ta ta muốn ngươi đền mạng, giết vợ ta, giết con gái ta!" Vương nhíu mày.

Câu nói "núi cao sông hiểm sinh dân dữ" quả không sai chút nào, Vương từ đầu đến cuối không hề hãm hại gia đình lão thợ săn, nhưng lão ta lại đổ hết thù hận lên đầu hắn.

Cũng được thôi.

Giết thì giết.

Ánh mắt của con Hoàng bì tử ngày càng độc ác, nó nhe hàm răng nhỏ li ti với Vương, hận không thể một miếng cắn đứt đầu hắn!

Chỉ nghe nó đột nhiên gầm lên một tiếng, sau đó lao thẳng về phía Vương!

Vương không hề hoảng loạn, trực tiếp rút quân đao ra.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, thân thể con Hoàng bì tử... bị quân đao xuyên thủng hoàn toàn!

Trên mặt nó lộ ra biểu cảm vô cùng giống người, dường như đang nói, tại sao huyễn thuật lại không có tác dụng với ngươi?

Chỉ thấy đồng tử của con Hoàng bì tử ngày càng giãn ra, biên độ động tác trên cơ thể ngày càng nhỏ, cuối cùng cả người đột nhiên mềm nhũn, đầu gục sang một bên.

Nhưng dù vậy, ánh mắt của nó, vẫn nhìn chằm chằm vào Vương.

Vương nhíu mày, hất con Hoàng bì tử khỏi quân đao.

Trương Phàm Phàm vẻ mặt ngưng trọng nhìn thi thể Hoàng bì tử, đột nhiên ngẩng đầu. "Ông xã, em cảm thấy con Hoàng bì tử này có chút quen mắt?" Vương chăm chú nhìn, tất nhiên không thể gặp qua con Hoàng bì tử này, nhưng hắn đã gặp lão thợ săn, có lẽ là một loại cảm giác quen thuộc bắt nguồn từ linh hồn.

Đột nhiên, mắt Vương sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì. "Trước đó lúc vào thôn, em có thấy một con Hoàng bì tử dắt một ông lão mặc quần bông hoa không?" Trương Phàm Phàm sững sờ, rồi gật đầu. "Có, hai người họ xuyên qua cơ thể em, em cũng không biết tại sao, có thể là ảo giác." "Không, không phải ảo giác!

Em nhìn thấy là hai linh hồn!" Trương Phàm Phàm lập tức kinh ngạc, "Cái gì..." "Linh hồn?!" Trương Phàm Phàm không quá kinh ngạc.

Dù sao lúc đầu, khi lão thợ săn xuyên qua cơ thể mình, Trương Phàm Phàm cũng đã đoán ra được chút manh mối rồi.

Chỉ có điều...

Trương Phàm Phàm không biết rằng, con Hoàng bì tử đó dắt lão thợ săn nghênh ngang đi ra khỏi thôn, chỉ có Trương Phàm Phàm mới có thể nhìn thấy hai người họ.

Nếu không, tại sao con Hoàng bì tử đó lại nghênh ngang đi qua bên cạnh Trương Phàm Phàm, mà lại hoàn toàn không để ý đến cô?

Con Hoàng bì tử đó, căn bản không nghĩ Trương Phàm Phàm có thể nhìn thấy nó!

Nó sớm đã bị lão thợ săn lột da hút hồn rồi!

Chuyện này, chỉ cần Trương Phàm Phàm không nhận ra, sẽ không bao giờ có ai biết.

Vương hít một hơi thật sâu. "Xem ra đám Hoàng bì tử này... không dễ đối phó như tôi nghĩ." Trương Phàm Phàm sững sờ: "Sao vậy?" Cô nghĩ đến bộ dạng 'đại sát tứ phương' của Vệ Chiêu vừa rồi, đám Hoàng bì tử này dưới sự gia trì kép của máu Bạch Trạch và tim ngỗng của Vương căn bản không có sức chống cự.

Mất đi huyễn thuật, Hoàng bì tử cũng không khác gì dã thú bình thường.

Chương 126

Vương nói: "Đám Hoàng bì tử này có thể câu hồn người khác, chuyện này tôi không ngờ tới." Trương Phàm Phàm trầm tư.

Có thể câu hồn người khác...

Làm sao có thể làm được?

Đột nhiên, cả người cô chấn động mạnh!

Đám Hoàng bì tử này câu hồn người ta, sau đó tiêm vào trong cơ thể Hoàng bì tử, vậy chẳng phải... những con Hoàng bì tử ở đây, có bao nhiêu là do con người biến thành?

Nghĩ đến đây, Trương Phàm Phàm không khỏi tê dại da đầu, lông tơ trên gáy cũng dựng đứng cả lên!

Ánh mắt Trương Phàm Phàm trở nên ngưng trọng, không thể tin nổi nói. "Quá độc ác!" Vương liếc nhìn Trương Phàm Phàm, chắc cũng đã hiểu cô đang nghĩ gì, trầm giọng nói. "Nhánh Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật này... không thể lưu lại!" Nói xong câu đó, liền không có lời tiếp theo.

Hai người suy nghĩ một hồi, liền đi xuống khỏi nơi này, bước lên con đường đầy những ngôi nhà đá.

Tăng tốc chạy về phía Vệ Chiêu.

Chẳng bao lâu, liền nhìn thấy một ngôi nhà đá cao năm mét.

Trương Phàm Phàm cẩn thận quan sát một lượt: "Chắc hẳn người ở trong này, phải là Hoàng bì tử cấp bậc tổ sư gia của nhánh Bách Nhãn Quật." Vương không nói gì, ánh mắt lướt qua. 【Tên gọi: Nơi ở của Hoàng Tam gia】 【Chú thích: Nơi ở của lão tổ tông xếp thứ ba trong nhánh Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật, bên trong đang diễn ra

một cuộc tàn sát.】 "Đi!" Tài liệu hiển thị hai chữ tàn sát, rõ ràng tình hình của Vệ Chiêu không ổn chút nào!

Ba người đi một mạch dù có nguy hiểm nhưng không gặp nạn, đám Hoàng này giỏi huyễn thuật, căn bản không có chiêu số nào có thể trí mạng.

Nhưng hai chữ tàn sát... sự không chắc chắn trong đó quá nhiều, Vệ Chiêu chắc chắn đã gặp rắc rối ở bên trong! ...

Vệ Chiêu nghiêng đầu, né được cú va chạm của một con Hoàng bì tử, sau đó giơ cao dao găm, đâm mạnh xuống. "Mẹ nó sao mà nhanh nhẹn thế, có phải Hoàng bì tử không vậy!" Một đòn không thành, hắn vội vàng lùi lại.

Con Hoàng bì tử trước mắt... to con hơn Hoàng bì tử bình thường không ít, dài tới hơn một mét, Vệ Chiêu có thể nhìn thấy cơ bắp cuồn cuộn trên tứ chi của nó.

Cảm giác như đang nhìn một mỹ nam thể hình toàn thân đầy lông.

Con Hoàng bì tử đó cười một cách âm hiểm, từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng cảnh cáo kỳ quái.

Lông trên người nó đều dựng đứng, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Vệ Chiêu. "Nhìn cái gì, tìm chết à!" Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên đùi Vệ Chiêu bắt đầu rỉ ra máu tươi, trên đó có một vòng dấu răng.

Là do Hoàng Tam gia cắn.

Vệ Chiêu cầm dao găm xông lên, dù sao cũng là liều mạng rồi, trong cơ thể có thi độc, nếu Hoàng bì tử không sợ chết thì cứ cắn, cùng lắm là chết chung!

Dù sao Vệ Chiêu cũng không sống được bao lâu, trước khi chết đổi mạng với một con trông như cấp bậc tổ sư gia, cũng đáng!

Khi Hoàng Tam gia gầm lên một tiếng, tiếp tục lao về phía Vệ Chiêu.

Bất thình lình!

Một luồng sáng lạnh lẽo lóe lên!

Ngay sau đó, hai chân trước của Hoàng Tam gia, đồng loạt bị chém đứt, nó không nhịn được kêu thảm một tiếng, "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất. "Hai người đến rồi à?" Người đến chính là Vương và Trương Phàm Phàm!

Chỉ thấy tay Vương trống không, con dao quân dụng trong tay đã bay ra, cắm thẳng vào vách đá.

Hai chân trước của Hoàng Tam gia, chính là bị phi đao chém đứt.

Vương nói: "Phía trước không có đường, nên xuống đây xem cậu thế nào." Vệ Chiêu vẻ mặt càng lúc càng nghi ngờ, sau đó hỏi một cách kỳ quái. "Không phải cậu thấy tôi không xong đấy chứ?" Vương căn bản không để ý, đi thẳng đến bên cạnh Hoàng Tam gia ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào đầu nó. "Hoàng Tam gia?" Hoàng Tam gia sững sờ, ngay sau đó nhìn chằm chằm Vương nhe nanh múa vuốt, đang định phát ra cảnh cáo.

Chỉ thấy Vương một tát tát vào mặt nó. "Ngoan ngoãn chút đi!" Cú tát này có sức mạnh của tam đỉnh, Vương căn bản không nương tay, trực tiếp tát cho Hoàng Tam gia choáng váng.

Nó chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng, ngay cả cảm giác đau đớn từ chân trước cũng tạm thời quên mất.

Vương tiếp tục nói. "Ta hỏi một câu ngươi đáp một câu, không nghe lời thì tiếp tục chặt chân." "Thứ nhất, Địa tạng thiên tiên ở đâu?" Hoàng Tam gia hồi thần, liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt có phần khinh bỉ.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ trong lòng Vương. "Nhóc con, có bản lĩnh vào sâu được đến đây cũng không dễ, ta nể tình ngươi tu hành không dễ..." Chưa kịp nói xong, Vương lại một tát tát vào mặt nó.

Lần này, nửa bên răng của Hoàng Tam gia đều bị tát rụng, theo nước bọt và máu cùng nhau bay ra khỏi miệng.

Nửa bên mặt sưng vù với tốc độ mắt thường có thể thấy, trông như một con lợn béo. "Gọi ai là nhóc con, ta thấy ngươi sống đủ rồi!" Hoàng Tam gia cũng không biết lấy đâu ra tự tin, bị tát như vậy mà vẫn vẻ mặt ngạo nghễ.

Trong lòng Vương lại vang lên giọng nói. "Có bản lĩnh thì giết ta đi, xem Hoàng Tam gia ta biến thành lệ quỷ có tìm ngươi gây phiền phức không!" "Đến lúc đó ta lại sống lại một đời, vẫn là Hoàng Tam gia của Bách Nhãn Quật!" Vương nghe ra ý tứ khác thường, cười cười.

Ngay sau đó, từ trong túi lấy ra một miếng ngọc bội, trên ngọc bội có hai con cá đang nhìn nhau. "Ngươi dựa vào Song ngư ngọc bội để hồi sinh phải không?" Hoàng Tam gia lập tức ngây người.

Chương 127

Song ngư ngọc bội sao lại có trên người con người!?

Đầu óc Hoàng Tam Gia như bị co rút, hắn hỏi vọng vào trong lòng Vương: "Rốt cuộc là ai?

Tại sao Song Ngư Ngọc Bội lại ở trên người ngài?!" Vương cười không đáp.

Một lúc sau, đợi sự kinh hãi trong lòng Hoàng Tam Gia hơi lắng xuống, Vương mới nói: "Hỏi lại lần nữa, Địa Tạng Thiên Tiên ở đâu?" Thần sắc Hoàng Tam Gia bất định, cuối cùng lộ ra một biểu cảm cực kỳ giống con người, khẽ thở dài, nói trong tâm trí Vương: "Có lấy cái mạng già này của tôi thì cậu cũng không tìm được Địa Tạng Thiên Tiên đâu.

Lão tổ tông mạch Bách Nhãn Quật chúng tôi há lại không có chút pháp thuật ẩn thân?" Vương bật cười.

Chuyện này càng lúc càng tà môn, giống như đạo sĩ Mao Sơn vậy, đối mặt không phải cương thi dưới lòng đất thì là lũ Hoàng bì tử tà dị đến cực điểm.

Hắn liếc nhìn Trương Phàm Phàm một cái.

Trương Phàm Phàm hiểu ý bước tới, vung bảo đao lên chém xuống!

Lập tức, hai chân sau của Hoàng Tam Gia bị chém đứt!

Mũi và mắt Hoàng Tam Gia nhăn tít lại một chỗ, phát ra tiếng kêu gào cực kỳ thê lương.

Bụng của nó run lên bần bật, toàn thân run rẩy không ngừng.

Nhưng trong lòng Trương Phàm Phàm lại không có chút cảm xúc nào.

Hoàng Tam Gia đã sống yêu cửu (lâu năm thành tinh), chắc chắn đã làm không ít chuyện xấu, không biết bao nhiêu người đã bị nó tai họa đến mức không ra hình người.

Chém tứ chi của nó, coi như là còn hời cho nó rồi.

Hoàng Tam Gia oán độc mắng trong lòng Vương: "Đúng là gan to bằng trời!

Muốn biết vị trí của lão tổ tông ta sao, đừng hòng mơ tưởng, đợi mạch Bách Nhãn Quật báo thù đi!" Vương thở dài, nếu Hoàng Tam Gia đã không nguyện ý thì thôi vậy.

Hắn xoay người, đi về phía cửa hang.

Trương Phàm Phàm cực kỳ ăn ý giơ bảo đao lên, dưới ánh mắt kinh khủng oán độc của Hoàng Tam Gia, chém xuống một nhát kết liễu.

Ba người cứ thế rời khỏi ngôi nhà đá.

Đứng trên con đường gập ghềnh, Vệ Chiêu có chút cảm giác mê mang: "Bây giờ chúng ta nên đi đâu?" "Cả con sông ngầm tôi đều đã xem qua, không còn chỗ nào khác có thể đi vào nữa." "Cả cái hang ổ Hoàng bì tử này hẳn là ở đây, nhưng trong này lại không có Địa Tạng Thiên Tiên." Ba người đi một mạch, những chỗ nào vào được đều đã vào xem, nhưng căn bản không phát hiện ra bóng dáng Địa Tạng Thiên Tiên.

Vệ Chiêu chậm rãi thở dài: "Haizz." Trương Phàm Phàm cũng có chút không biết làm sao, nhưng trong mắt cô lại không có vẻ dư thừa lo lắng.

Trái lại, cô nhìn Vương với vẻ mặt đầy tin tưởng.

Trong mắt cô, Vương là trụ cột tinh thần, là cả bầu trời của cô.

Quả nhiên, Vương không làm Trương Phàm Phàm thất vọng.

Hắn mỉm cười, thong thả nói: "Vội gì?" Một con Hoàng bì tử lén lén lút lút bò về.

Chính là con mà Vệ Chiêu vừa cố ý thả đi!

Nó ngửi ngửi trong không khí, sau đó đứng dậy nửa người, ánh mắt tràn đầy oán độc.

Nó ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm trong không khí.

Một mạch Hoàng bì tử bọn chúng đã bị con người giết quá nửa!

Sự thật cũng đúng là như vậy, Vương cố ý để Vệ Chiêu chỉ giết một nửa.

Để lại một nửa, cốt là để Địa Tạng Thiên Tiên quay về cứu tử tử tôn tôn.

Con Hoàng bì tử tiếp tục luồn lách qua lại bên cạnh các cột đá, bò về phía trước, sợ bị Vệ Chiêu phát hiện rồi cũng chịu kết cục đầu mình hai nơi.

Nhưng nó không biết rằng, ở ngay phía sau nó, luôn có sáu con mắt đang chăm chú dõi theo!

Ba người bọn Vương đã sớm nấp sau cột đá ở cửa hang rồi!

Vệ Chiêu nói nhỏ: "Huynh đệ, một con Hoàng bì tử đã quay về, thế Địa Tạng Thiên Tiên đâu?" "Cứ từ từ, cháu chắt chết càng nhiều thì trong lòng lão ta so với chúng ta càng gấp gáp hơn." Nghe Vương nói vậy, Vệ Chiêu cũng không lo lắng nữa, cẩn thận quan sát động tĩnh của con Hoàng bì tử kia.

Chỉ thấy nó luồn lách trái phải, đến một bãi đất trống thì đột nhiên đứng khựng lại không động đậy. "Chuyện gì vậy?" "Đâu ra mà lắm

mồm thế, cứ xem trước đã, đừng vội." Vài phút trôi qua, con Hoàng bì tử kia đột nhiên như bị đông cứng, bất động.

Vương cũng không hiểu nổi.

Con Hoàng bì tử này đang giở trò quỷ gì? 【Danh xưng: Hoàng Nhất Bách Linh Nhị】 【Trạng thái: Phóng không (Trống rỗng)】 【Năng lực: Huyễn thuật】 【Minh họa: Cháu đời thứ một trăm linh hai của Địa Tạng Thiên Tiên, đạo hạnh non nớt, tham ăn lười làm】 【Nội tâm: Vô】 Vô?

Vương lập tức trầm xuống trong lòng.

Nội tâm trống rỗng, chứng tỏ ý thức của nó đã biến mất!

Một con Hoàng bì tử vừa nãy còn nhảy nhót tưng bừng lén lút, đột nhiên lại mất đi ý thức?

Trong chuyện này, định nhiên có nguyên nhân tà môn!

Trương Phàm Phàm cũng không nhịn được nữa, hỏi: "Chúng ta có nên ra xem thử không, em cứ cảm thấy có chút không ổn." Lông mày cô nhíu lại, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Vệ Chiêu cũng nói: "Đúng đấy, đến Trương Phàm Phàm còn nhìn ra con Hoàng bì tử này có cổ quái, chúng ta cứ đứng đợi làm gì?" Vương cắn răng: "Đợi!" Đột ngột!

Con Hoàng bì tử kia mãnh liệt quay đầu nhìn về hướng ba người bọn Vương, đôi mắt đỏ ngầu dường như có chút ý vị không rõ, khóe miệng nhếch lên một độ cong quỷ dị, sống động như một lệ quỷ đòi mạng!

Một giọng nói đồng thời vang lên trong lòng cả ba người: "Giết con cháu ta?" Giọng nói này cực kỳ già nua, lại có chút mùi vị gian trá bên trong.

Ba người không hẹn mà cùng nghĩ đến một cái tên: Địa Tạng Thiên Tiên!

Con Hoàng bì tử kia đã bị Địa Tạng Thiên Tiên nhập xác, thảo nào dám đơn thương độc mã quay lại giết chóc!

Nhất thời, Vương trầm xuống trong lòng, nghĩ đến một khả năng cực kỳ tồi tệ.

Địa Tạng Thiên Tiên không sợ đại ngỗng cũng không sợ máu Bạch Trạch!

Đạo hạnh của lão đã cao thâm đến một trình độ nhất định, không hổ là lão tổ tông của mạch Bách Nhãn Quật!

Một mùi hôi thối bắt đầu lan tràn trong không khí.

Vương khẽ nhíu mày, ngay sau đó đứng dậy, đi về phía con Hoàng bì tử kia.

Chương 128

Trương Phàm Phàm sóng vai đi cùng Vương, Vệ Chiêu cũng vội vàng đuổi theo.

Nhìn thấy ba người dám xông tới, con Hoàng bì tử bị Địa Tạng Thiên Tiên nhập xác cười quỷ quyệt, âm trầm nói: "Đến Bách Nhãn Quật của ta... muốn cái gì?" "Mộc Trần Châu?" "Song Ngư Ngọc Bội?" "...

Hay là Hoài Nam Đồ?" Nghe đến đó, trong lòng Vương chấn động mạnh, Địa Tạng Thiên Tiên biết tung tích của quyển Hoài Nam Đồ cuối cùng!

Hai thứ đầu tiên con Hoàng bì tử nói đích xác tồn tại ở Bách Nhãn Quật.

Vậy Hoài Nam Đồ... liệu cũng ở trong Bách Nhãn Quật sao?

Hắn nhớ rõ ràng một câu trong Hoài Nam Đồ: "Thượng cổ Tam Đế cùng soạn Hoài Nam Đồ, bên trong chứa đại bí mật trường sinh!" Đây cũng là thứ mà Hiến Vương, Lỗ Thương Vương luôn truy tìm.

Hơn nữa, Trương Qua Tử cũng sở hữu Hoài Nam Đồ, và đã dẫn Vương vào trong mộ Viêm Đế!

Hoài Nam Đồ chính là tâm điểm của mọi mê đoàn!

Chỉ cần tìm được quyển Hoài Nam Đồ thứ ba, phá giải bí mật trường sinh, không chừng lúc đó tất cả mọi chuyện đều sẽ chân tướng đại bạch!

Vệ Chiêu khinh thường nói với con Hoàng bì tử: "Nói nhảm, ông đây đến Bách Nhãn Quật thuần túy là nhìn lũ Hoàng bì tử ngứa mắt, muốn diệt cả tộc chúng mày thôi!

Làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý còn cần tao phải nói sao?" Con Hoàng bì tử cười khẩy: "Được, ta xem ngươi còn cứng miệng được bao lâu.

Không nhìn kỹ xem sau lưng có thứ gì à?" Vương đột nhiên hét lên: "Đừng quay đầu!" Hầu như ngay lúc con Hoàng bì tử nói thì hắn đã mở miệng, nhưng vẫn chậm một bước!

Chỉ thấy Vệ Chiêu và Trương Phàm Phàm đồng thời quay đầu nhìn lại, ngay sau đó hai người đồng bộ phát ra tiếng thét chói tai!

Vương cắn răng, trực tiếp rút quân đao chém bay đầu con Hoàng bì tử.

Trên mặt con Hoàng bì tử vẫn còn treo nụ cười âm hiểm oán độc, biểu cảm của nó vĩnh viễn đông cứng tại khoảnh khắc này.

Vương cũng vội vàng giữ lấy Trương Phàm Phàm, xoay người cô lại đối diện với mình.

Dùng biện pháp đối phó ảo giác trong đầu để phá trừ ảo giác cho Trương Phàm Phàm!

Ngay từ lúc Địa Tạng Thiên Tiên đồng thời nói chuyện trong lòng ba người, hắn đã hiểu Địa Tạng Thiên Tiên muốn làm gì.

Thủ đoạn của Địa Tạng Thiên Tiên đê hèn nhưng cũng hữu hiệu.

Trong hoàn cảnh căng thẳng này, Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu sợ xuất hiện nguy hiểm nên gần như cùng lúc quay đầu lại.

Vừa quay đầu liền trúng huyễn tượng của Địa Tạng Thiên Tiên.

Vương giữ chặt tay Trương Phàm Phàm, không cho cô loạn động, lại bẻ chính đầu cô để cô nhìn thẳng vào mình.

Chỉ thấy Vương cắn rách đầu lưỡi, dùng ngón tay chấm chút máu, bôi lên trán Trương Phàm Phàm.

Quả nhiên, thần sắc vốn dị thường kinh khủng của Trương Phàm Phàm dần dần bình tĩnh lại.

Vài giây sau, cô nhìn Vương với vẻ sợ hãi chưa tan, lẩm bẩm nhỏ: "Anh yêu, dọa chết em rồi, vừa nãy em nhìn thấy một con quái vật, toàn thân..." Nghe Trương Phàm Phàm miêu tả hình dáng con quái vật kia, Vương cũng nhịn không được nổi da gà, xoa xoa đầu Trương Phàm Phàm, ra hiệu đừng lo lắng: "Vệ Chiêu đang ở trong huyễn tượng, hiện tại chờ anh một chút." Thấy Trương Phàm Phàm gật đầu, Vương xoay người nhìn về phía Vệ Chiêu. 【Danh xưng: Huyễn tượng】【Nguồn gốc: Địa Tạng Thiên Tiên】【Minh họa: Địa Tạng Thiên Tiên đạo hạnh cao thâm, có thể khiến người ta bất tri bất giác sinh ra ảo giác, không thể nhìn thấu.】 Đột nhiên, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt trào dâng, giống như trong minh minh có sự cảm ứng, toàn bộ lông tơ trên người Vương đều dựng đứng!

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã trúng huyễn tượng của Địa Tạng Thiên Tiên!

Địa Tạng Thiên Tiên tâm cơ thật sâu, Vương lập tức phản ứng lại, huyễn thuật vừa rồi căn bản không phải nhắm vào Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu.

Từ đầu đến cuối, Địa Tạng Thiên Tiên là đang đánh chủ ý lên người Vương!

Giả vờ thi triển huyễn tượng với Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu, nhưng mục tiêu chỉ có một mình Vương!

Lợi dụng tình cảm của Vương đối với hai người, cưỡng ép Vương bước vào trong huyễn tượng.

Cuối cùng, lại để Vương chết một cách không minh bạch trong ảo giác.

Nếu Vệ Chiêu là huyễn tượng... vậy Trương Phàm Phàm há chẳng phải cũng là huyễn tượng sao?

Vương không hề do dự, ngay lập tức nghiêng người, mãnh liệt xoay người lại!

Hách nhiên nhìn thấy "Trương Phàm Phàm" đang nhìn hắn với nụ cười gian xảo, trong tay cầm một con quân đao đâm tới!

Nếu không phải huyết mạch Bạch Trạch và đôi mắt của Vương nhắc nhở, chắc chắn hiện tại hắn đã ngã trong vũng máu!

Sau lưng, Vệ Chiêu vẻ mặt ngưng trọng chạy tới đứng bên cạnh Vương: "Trương Phàm Phàm làm sao vậy?" Vương liếc nhìn một cái, không nói gì.

Hắn biết mình đang ở trong huyễn tượng, nhưng không dám mạo muội ra tay.

Vương không thể xác định hành động của Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu có phải là do hai người trong hiện thực đang bị thao túng hay không!

Giống như lúc Hoàng Nhị Thập Nhất thi triển huyễn thuật lên hai người vậy.

Những gì nhìn thấy và sự thật căn bản không giống nhau, nếu Vương không ngăn cản Trương Phàm Phàm thì lúc đó đầu Vệ Chiêu đã rơi xuống rồi.

Nếu Vương chém một dao về phía Trương Phàm Phàm trong huyễn thuật mà trúng phải Trương Phàm Phàm ở thế giới thực thì sao? "Vệ Chiêu" đang giả bộ tỉnh táo, trong lòng hắn chắc chắn cũng đang tính toán ra tay với Vương.

Vương quét mắt nhìn qua, quả nhiên không ngoài dự liệu. 【Danh xưng: Địa Tạng Thiên Tiên】 【Nội tâm: Nhân loại không ngờ lại

cảnh giác như vậy.

Nhưng ta không tin là không vây khốn được ngươi!】 Cái gọi là trong thật có giả, trong giả có thật, hư hư thực thực mới khiến người ta không phân biệt được đâu là ảo giác đâu là hiện thực.

Địa Tạng Thiên Tiên đã chơi huyễn thuật đến mức vô cùng thấu triệt.

Nhưng... kẻ hắn gặp phải lại là Vương!

Nếu trên thế giới này ai khắc chế huyễn thuật nhất, chắc chắn ngoại trừ Vương ra thì không còn ai khác.

Đôi mắt của Vương quả thực là thiên địch của mọi loại huyễn thuật!

Hắn thè đầu lưỡi, điểm lên trán mình một cái, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Chương 129

Lại chớp mắt một cái, cảnh tượng trước mắt Vương đã biến đổi.

Vệ Chiêu vẫn đứng bên cạnh hắn, Trương Phàm Phàm cũng vẫn cầm quân đao đối diện hắn.

Nhưng điều khác biệt là, bên cạnh ba người xuất hiện một con Hoàng bì tử cao bằng người, mặc long bào, đang cười tủm tỉm nhìn về phía ba người.

Xung quanh nó tụ tập hàng chục con Hoàng bì tử.

Vệ Chiêu ở bên cạnh hắn đang liên tục đấm vào không khí, điên điên khùng khùng mắng lớn: "Dám làm thế với anh em tao à, tao giết chết mày!" Trương Phàm Phàm không còn vẻ mặt gian xảo nữa mà tràn đầy ngưng trọng, trong mắt ngập nước mắt, khóc hô: "Đừng, anh yêu đừng chết!" Không biết Trương Phàm Phàm đã nhìn thấy gì, nhưng Địa Tạng Thiên Tiên lợi dụng việc làm hại Trương Phàm Phàm để công kích tâm lý, Vương tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Nếu Địa Tạng Thiên Tiên thích chơi huyễn thuật... vậy ta cũng không ngại để hắn nếm thử mùi vị thâm hãm trong huyễn tượng là như thế nào!

Đột nhiên, đôi mắt Vương trừng lớn, trong mắt có chút quang hoa lóe lên.

Huyễn Đồng, phát động!

Muốn ăn miếng trả miếng, khiến cho lũ Hoàng bì tử này sợ hãi đến chết!

Chỉ thấy sắc mặt Địa Tạng Thiên Tiên từ từ biến đổi.

Cũng không biết hắn nhìn thấy gì, nhưng thần sắc càng lúc càng

khó coi, rồi dần chuyển sang sợ hãi!

Đám Hoàng bì tử phía sau hắn, con thì hung hăng đập đầu vào cột đá, đập đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng rống lên một tiếng rồi trực tiếp đập vỡ đầu mình mà chết!

Có con thì lập tức nhặt đá dưới đất lên, nhai rau ráu.

Nhai đến mức máu thịt lẫn lộn đầy miệng cũng không dừng, trong thần sắc đầy vẻ tham lam.

Có mấy con Hoàng bì tử rống lên, lao thẳng vào một con khác, gặm cắn khiến con kia toàn thân trên dưới không còn một miếng thịt lành lặn!

Còn Địa Tạng Thiên Tiên... trực tiếp "bịch" một tiếng quỳ xuống, nói ra một câu khiến Vương chấn động đinh tai nhức óc.

Địa Tạng Thiên Tiên liên tục dập đầu, dùng ngữ điệu cực kỳ thê thảm nói: "Trương Tổ, chuyện này thật sự không trách ta a, ta đâu biết Nguyên Hiến Đế lại dễ chết như thế!" "Sớm biết thế này, năm xưa ta đã không đặt Song Ngư Ngọc Bội lên người hắn, tạo ra vị hoàng đế thứ hai!" "Cầu xin ngài tha cho ta đi, ta thật sự không phải cố ý làm vậy." Vương lập tức kinh hãi.

Trong miệng Địa Tạng Thiên Tiên thốt ra hai từ khóa vô cùng quan trọng: Trương Tổ!

Hoàng đế thứ hai!

Vương lập tức nghĩ đến một khả năng.

Nếu Địa Tạng Thiên Tiên biết sự tồn tại của Hoài Nam Đồ, vậy chẳng phải chứng tỏ hắn cũng có quan hệ với Trương Qua Tử sao?

Phải biết rằng, hai quyển Hoài Nam Đồ trong tay Vương đều là do Trương Qua Tử cố ý để lại!

Nếu Trương Tổ chính là Trương Qua Tử... vậy tại sao Địa Tạng Thiên Tiên lại phải gọi là Trương Tổ?

Trương Tổ, tổ tiên, thủy tổ...

Chữ "Tổ" này rốt cuộc có ngụ ý gì!

Địa Tạng Thiên Tiên sợ hãi vị "Trương Tổ" này như vậy, chẳng lẽ đạo hạnh trên người Trương Tổ còn cao thâm đến mức khiến Địa Tạng Thiên Tiên cũng phải run sợ?

Lại nói, Địa Tạng Thiên Tiên gan to bằng trời, tạo ra Nguyên Hiến Đế thứ hai, cũng không sợ bị Long khí trấn áp chết tươi!

Nhưng cũng thảo nào triều Nguyên trong lịch sử lại là triều đại có lãnh thổ lớn nhất.

Nguyên nhân chính là vì Song Ngư Ngọc Bội!

Hai vị hoàng đế, tức là hai phần trấn quốc Long khí!

Triều Nguyên vốn đã cường thế vô cùng lại sở hữu Long khí, hèn gì có thể chấn nhiếp biên cương, mở rộng bản đồ, giết cho ngoại bang đảm chiến tâm kinh!

Phải biết rằng, Long khí của một quốc gia là có hạn.

Làm như vậy để tạo ra vị hoàng đế thứ hai, tương đương với việc cưỡng ép gia tăng Long khí, như vậy khí vận của cả nước sẽ cường thịnh vô cùng là không giả, nhưng... nhưng cũng sẽ giống như đóa hoa quỳnh sớm nở tối tàn, sau khi nở rộ rực rỡ liền khô héo.

Tuổi thọ của triều Nguyên vốn không chỉ dừng lại ở chín mươi bảy năm.

Dựa vào khí vận đỉnh thịnh của Thành Cát Tư Hãn, triều Nguyên vốn có thể xưng bá vài trăm năm không dứt, đáng tiếc...

đáng tiếc bị Địa Tạng Thiên Tiên làm cho khí vận bị căng đến phát

nổ, ngạnh sinh sinh rút ngắn thiên niên thịnh thế xuống còn chưa đầy trăm năm!

Trong lúc Vương đang bị sự thật làm cho chấn kinh, Địa Tạng Thiên Tiên tiếp tục nói: "Còn về Mộc Trần Châu, ta tìm được rồi!" Nói xong, Địa Tạng Thiên Tiên cung cung kính kính từ trong ngực lấy ra một hạt châu to bằng lòng bàn tay.

Hạt châu tròn trịa vô cùng, trên bề mặt có những đốm lốm đốm, bên trong dường như có một chiếc lông vũ phượng hoàng màu nâu nhạt đang không ngừng trầm phù. 【Danh xưng: Mộc Trần Châu】【Lai lịch: Quân chủ đời thứ 23 nhà Thương là Vũ Đinh, tại một ngọn núi sụp đổ đã tìm thấy một con mắt ngọc cổ nhiễm đầy tẩm hoàng kim.

Vũ Đinh cho rằng con mắt ngọc cổ này là do Hoàng Đế sau khi tiên hóa để lại, vô cùng trân quý, sau chứng thực là phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, đại diện cho con mắt luân hồi trường sinh bất diệt.】【Minh họa: Mộc Trần Châu cực kỳ trân quý, thời Thương Chu được cho là thần khí có thể thông thiên, tu luyện thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, nhưng cần phải ở địa điểm đặc thù mới có thể phát huy tác dụng.】【Công hiệu: Vạn độc bất xâm, khử âm bổ dương, là vật chí dương cực hiếm trên thế gian.】【Bổ sung: Mộc Trần Châu có thể khiến người thăng tiên, nhưng Chu Văn Vương đã ghi chép chi tiết những nội dung này trong Thiên Thư.】 Trong mắt Vương hiện lên vẻ rực nóng hiếm thấy!

Đây chính là mục đích cuối cùng của chuyến đi này: Mộc Trần Châu!

Chắc hẳn Địa Tạng Thiên Tiên cũng không ngờ lại có con người sử dụng huyễn thuật nhỉ?

Hoàng bì tử thành danh nhờ huyễn thuật, nhưng vạn vạn không

ngờ lại bị một con người đánh bại ngay trên phương diện sở trường nhất!

Mạch Bách Nhãn Quật nổi tiếng nhất trong các Hoàng đại tiên, hôm nay e rằng phải toàn bộ gãy cánh trong tay Vương!

Vương không vội vàng đi lấy Mộc Trần Châu.

Hắn nhìn Địa Tạng Thiên Tiên hai tay run rẩy cung kính dâng Mộc Trần Châu lên, đầu cúi thật thấp, thi thoảng lại ngẩng đầu cẩn thận liếc nhìn một cái, chờ đợi "Trương Tổ" lấy Mộc Trần Châu từ trong tay hắn.

Vương bôi một ít máu Bạch Trạch lên đầu ngón tay, điểm lên đỉnh đầu Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu.

Hai người hoảng hốt khôi phục tinh thần.

Trương Phàm Phàm mê man nhìn Vương, đột nhiên hiểu ra, vội vàng sờ soạng trên người xem có thiếu miếng thịt nào không.

Cô thở phào nhẹ nhõm: "Phù, may quá." Vương nhịn cười hỏi: "Trong ảo cảnh em nhìn thấy cái gì?" Trương Phàm Phàm đỏ mặt: "Kỳ thực cũng không có gì." "Lão Địa Tạng Thiên Tiên đó cho em ăn cái gì đấy, em cứ tưởng là thuốc độc, làm em đau lòng muốn chết." "Kết quả..." "Kết quả là cho ăn cái loại thuốc kia, ăn xong cứ đỏ mặt tía tai nhìn anh." "Sau đó anh giúp em giải độc mà." Hai chữ "giải độc" Trương Phàm Phàm dùng quả thực duy diệu duy tiêu.

Cô nữu nữu niết niết che mặt: "Ai mà biết được chứ, vừa xong việc bụng em đã to lên với tốc độ mắt thường cũng thấy được, bụp một cái rớt ra một đứa bé!" Vương vẻ mặt quái dị, có chút không hiểu tại sao Trương Phàm Phàm lại nhìn thấy loại này.

Chương 130

Một loại huyễn thuật lợi hại nhất sẽ khiến người ta nhìn thấy thứ mình không muốn thấy nhất, hoặc là thứ mình muốn thấy nhất.

Loại trước không cần nói, sẽ khiến người ta khó chịu chết đi được.

Loại sau sẽ giáng một đòn mạnh ngay lúc người ta vui vẻ nhất, khiến nạn nhân không chấp nhận được sự phản chênh lệch, trực tiếp đau lòng đến mức ngớ ngẩn.

Chắc hẳn ảo cảnh mà Trương Phàm Phàm nhìn thấy là loại sau.

Nhưng cô mới chỉ trải qua "đại hỉ", chưa kịp trải qua "đại lạc" thì đã bị Vương đánh thức.

Cho nên...

điều Trương Phàm Phàm muốn thấy nhất là sinh con cho hắn sao?

Vương không kìm được cười, nói với Trương Phàm Phàm đầy thâm ý: "Đừng vội, đợi chuyến này về, anh làm cho em một đứa." "Không phải con trai con gái em đều thích sao?" Trương Phàm Phàm thẹn thùng nũng nịu: "Đồ hư hỏng!" Vương cười một trận, sau đó bên tai vang lên một giọng nói: "Hai người đối xử với tôi tốt thật đấy, không thấy ở đây còn có một người, à có một cái bóng đèn à?" Vệ Chiêu nhìn về phía Địa Tạng Thiên Tiên rồi kinh hô: "Vãi chưởng, sao nhiều Hoàng bì tử chết thế này!" Trương Phàm Phàm nghe tiếng nhìn sang, lập tức trừng lớn mắt, quay đầu nhìn Vương: "Đám Hoàng bì tử này đều chết rồi?" Vương thong thả nói: "Bọn chúng không phải sở trường huyễn thuật sao, cho chúng nếm thử mùi vị thâm hãm trong ảo cảnh rốt cuộc là như thế nào." Mắt Vệ Chiêu dần dần trừng lớn, cằm suýt nữa thì rớt xuống đất: "Không thể nào... cậu biết huyễn thuật?"

Vương không phủ nhận.

Trương Phàm Phàm hừ mũi nói: "Huyễn thuật thì có là gì, anh yêu nhà tôi biết nhiều thứ lắm đấy." Lời này cũng không giả, chỉ riêng huyễn thuật một hạng cũng đủ khiến Vệ Chiêu rớt cằm.

Hắn day day mặt, xác định không phải ảo giác xong, Vệ Chiêu cực kỳ phục khí giơ ngón tay cái với Vương: "Huynh đệ, Vệ Chiêu tôi ở mạch Tá Lĩnh cũng có chút danh tiếng, tiền bối cao nhân tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng...

Tôi chưa từng thấy ai đức trí thể mỹ lao toàn diện phát triển như cậu!" Vương không nói gì, đứng tại chỗ cười tủm tỉm, không biết đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Vương thực sự chịu không nổi ánh mắt sùng bái của Vệ Chiêu, bèn chuyển chủ đề: "Vệ Chiêu, cậu được cứu rồi." Vệ Chiêu cười gượng một tiếng: "Đừng đùa nữa." Nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Vương, Vệ Chiêu nén sự kích động trong lòng, thăm dò hỏi: "Đừng trêu tôi, đùa kiểu này chẳng vui chút nào đâu." Vương xác nhận: "Yên tâm, tôi không đùa." "Đã tìm thấy Mộc Trần Châu rồi." Thần sắc Vệ Chiêu từ không thể tin nổi chuyển sang hân hỉ như điên, biểu tình trên mặt cực kỳ đặc sắc.

Hắn run run giọng nói: "Thật... thật sao?" Vương gật đầu.

Hốc mắt Vệ Chiêu đỏ lên, hai tay run rẩy không ngừng.

Không ai biết những ngày qua hắn đã sống thế nào, cả ngày ru rú trong phòng, kéo rèm cửa dày đặc.

Một mình ngẩn ngơ cả ngày, không ăn không uống, ôm hai chân co rúc trong góc tường chờ đợi tử vong giáng lâm.

Có thể cảm nhận rõ ràng sinh mệnh lực đang trôi đi, đối với một người từng ý khí phong phát như hắn, không nghi ngờ gì là một đả

kích trầm trọng.

Trước mặt Vương hắn giả vờ khoát đạt, cũng chỉ là không muốn để Vương lo lắng mà thôi.

Nhưng hiện tại...

Vương rốt cuộc đã tìm thấy Mộc Trần Châu, hắn rốt cuộc có cơ hội sống tiếp!

Vệ Chiêu rốt cuộc đã nhìn thấy ánh sáng hy vọng!

Hắn cố gắng bình phục tâm tình, nhưng vẫn không nhịn được run rẩy hỏi: "Mộc Trần Châu...

ở đâu?" Vương hất hất cằm về phía Địa Tạng Thiên Tiên, Vệ Chiêu nhìn theo.

Hắn nhìn thấy trong tay Địa Tạng Thiên Tiên là hạt châu khá thần dị kia!

Vương thu hết biểu hiện của Vệ Chiêu vào mắt, cười đi tới trước mặt Địa Tạng Thiên Tiên.

Vươn tay, lấy châu, xoay người, rời đi.

Một loạt động tác không có chút trở ngại nào.

Vương tùy ý ném Mộc Trần Châu về phía Vệ Chiêu: "Cầm lấy!" Vệ Chiêu lập tức cuống lên, chằm chằm nhìn Mộc Trần Châu đang bay trong không trung, tay chân luống cuống vội chụp lấy: "Này, cậu có thể nhẹ tay một chút được không, có biết Mộc Trần Châu rốt cuộc trân quý đến mức nào không?!" Vương nhún vai.

Lập tức, một luồng khí ấm áp từ trong Mộc Trần Châu chảy ra, ngay sau đó dũng mãnh tiến vào cơ thể Vệ Chiêu.

Một loại khí đen mắt thường có thể thấy được từ từ bay ra khỏi người Vệ Chiêu.

Cơ thể Vệ Chiêu cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Không bao lâu sau, sắc mặt Vệ Chiêu liền hồng nhuận trở lại, hắn giật phắt cái mũ trên đầu xuống, trong mắt lấp lánh thần thái. "Vệ Chiêu ta...

đã trở lại!" 【Họ tên: Vệ Chiêu】 【Trạng thái: Khỏe mạnh】 【Thân phận: Tá Lĩnh lực sĩ】 【Năng lực: Tam Đỉnh chi lực】 【Minh họa: Sau khi sử dụng Mộc Trần Châu, cơ thể Vệ Chiêu trở nên cực kỳ khỏe mạnh, khôi phục lại phong thái ngày xưa.】 【Nội tâm: Đa tạ Vương, nếu không... mấy ngày nữa ta chỉ là một đống đất vàng.】 Không đợi ba người giao lưu thêm, chỉ nghe Địa Tạng Thiên Tiên nói: "Đại nhân, Mộc Trần Châu đã giao cho ngài rồi, nhưng quyển Hoài Nam Đồ thứ ba kia...

Ta hiện tại không có nửa phần đầu mối, ta đã nỗ lực tìm kiếm, cả cái Đông Tam Tỉnh đều bị ta lật tung lên rồi!

Xin Trương Tổ cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định sẽ không để ngài thất vọng.

Đúng đúng, ta đích xác biết quan hệ giữa Mộc Trần Châu và Hoài Nam Đồ, hai thứ này tương phụ tương thành thiếu một thứ cũng không được, nhưng ta thật sự không có tâm tư tư tàng!" Nói xong, Địa Tạng Thiên Tiên trực tiếp quỳ xuống, phanh phanh phanh không ngừng dập đầu!

Thân thể lão run rẩy không kìm được!

Vương trong lúc kinh ngạc cũng không khỏi càng thêm tò mò về vị "Trương Tổ" kia.

Trương Tổ... rốt cuộc là người nào?

Cứu cánh là nhân vật ra sao mà khiến đường đường Địa Tạng

Thiên Tiên cũng phải sợ hãi như vậy!

Vương ngưng mắt, tiếp tục nhìn Địa Tạng Thiên Tiên.

Chỉ thấy lão không nói nữa, quỳ rạp xuống đất, không dám nhúc nhích.

Vương thấy lão không nói thêm gì liền trầm tư.

Một lúc sau, Vương búng tay một cái.

Tiếng búng tay thanh thúy vang vọng khắp hang động, hàng chục con Hoàng bì tử đột nhiên tỉnh lại.

Trước tiên là ngẩn ra, sau đó lông toàn thân dựng đứng, không ngừng rống lên.

Những con đang gặm nhấm đồng loại thì gào lên một tiếng, toàn thân run rẩy, oán hận nhìn Vương.

Có con thậm chí còn cực kỳ nhân tính hóa liếm liếm thi thể đồng loại đã chết, phát ra từng tiếng rên rỉ trầm thấp, rơi cả nước mắt.

Địa Tạng Thiên Tiên đứng dậy từ dưới đất, oán độc thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Vương, nhe răng trợn mắt, phảng phất như có thâm cừu đại hận.

Nhưng ngay sau đó lão ngẩn ra, tràn đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Vương, lùi lại hai bước: "...

Chương 131

Tại sao ngươi lại biết huyễn thuật?

Ngươi với Trương Tổ... có quan hệ gì?!" Bề ngoài Vương thần sắc như thường, nhưng nội tâm lại chấn động.

Trương Tổ... cũng biết huyễn thuật?

Vương không trả lời Địa Tạng Thiên Tiên, đôi mắt hờ hững nói: "Hoài Nam Đồ ở đâu?" Sắc mặt Địa Tạng Thiên Tiên biến đổi, trong lòng dường như càng xác tín thêm vài phần.

Xem ra tên nhân loại này đích xác có vài phần quan hệ với Trương Tổ!

Nếu không... sao hắn lại biết Hoài Nam Đồ?

Khoan đã... không đúng!

Vừa nãy trúng huyễn thuật, không chừng là lỡ miệng nói ra lúc không tỉnh táo.

Mắt Địa Tạng Thiên Tiên đảo một vòng.

Sợ người này đích xác có quan hệ với Trương Tổ, lại không dám quá phóng túng, lão nói: "Thứ như Hoài Nam Đồ... không thể nào ở trên người ta!

Hoài Nam Đồ to lớn vô cùng, to bằng cả một bức tường, sao có thể ở chỗ ta?" Vương cười.

Địa Tạng Thiên Tiên quả nhiên gian trá, cố ý ngộ đạo để chứng thực thân phận của hắn.

Hắn từ trong ngực lấy ra một quyển mật tịch da người, lông mày khẽ nhướng: "Ồ?

Thế cái này của ta là...

đồ giả sao?" Địa Tạng Thiên Tiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy quyển mật tịch da người trong tay Vương dường như vô cùng quen thuộc.

Đột nhiên, trong lòng hắn chấn động mạnh, chỉ thấy cổ họng thắt lại, không nói nên lời.

Địa Tạng Thiên Tiên nhận ra, thứ trong tay Vương chính là Hoài Nam Đồ!

Trong lòng vang lên tiếng nổ, không biết nên nói gì cho phải.

Một lúc sau, Địa Tạng Thiên Tiên nói: "Ta...

Ta chỉ biết một chút manh mối về Hoài Nam Đồ.

Lôi Kích Mộc, Địa Long Đằng, Chung Nam Hải, Trường Sinh Hiện!

Về tung tích Hoài Nam Đồ, ta chỉ biết mười hai chữ này!" Ánh mắt Vương khẽ ngưng lại. 【Danh xưng: Địa Tạng Thiên Tiên】 【Nội tâm: Nói ra quả nhiên dễ chịu hơn nhiều, nếu người này có vài phần quan hệ với Trương Tổ, chắc hẳn nói ra Trương Tổ cũng sẽ không trách tội ta.】 Nhìn suy nghĩ của Địa Tạng Thiên Tiên, quả nhiên là lời thật.

Vương đứng tại chỗ trầm tư giây lát.

Mục đích chuyến đi đã đạt được, Mộc Trần Châu đã tới tay, lại còn ngoài ý muốn thu hoạch được manh mối về quyển Hoài Nam Đồ thứ ba.

Siêu ngạch hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng...

Vương còn một chuyện chưa rõ.

Hắn mở miệng nói: "Có nhớ ở một thôn lạc phía Bắc, có một con Hoàng bì tử béo tốt vô cùng, dắt linh hồn một lão thợ săn về không?" Địa Tạng Thiên Tiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Ta biết.

Đó là cháu đời thứ một trăm ba mươi sáu của ta.

Còn về bí pháp dắt linh hồn người đó... là bí thuật của mạch Bách Nhãn Quật chúng ta, Khiên Hồn Thuật." Vương dần nhíu mày: "Có tác dụng gì?" "Do mạch Bách Nhãn Quật chúng ta quanh năm không xuất thế, sinh sản trở thành một vấn đề lớn, cho nên mới nghiên cứu ra bí pháp này, tiêm linh hồn con người vào trong thi thể Hoàng bì tử đã chết để đảm bảo sự duy trì của tộc ta.

Ngươi hẳn đã thấy rừng Táo Thụ kia, là do ta thông qua cây táo nghiên cứu ra.

Thi thể Hoàng bì tử trong vách tường... chính là từng cái vật chứa." Trong lòng Vương lập tức bùng lên một ngọn lửa giận dữ, lũ Hoàng bì tử này thật ác độc!

Hắn mắng lớn: "Tao thấy chúng mày sống đủ rồi, dám dùng linh hồn con người!

Mạch Hoàng bì tử Bách Nhãn Quật... hôm nay chắc chắn sẽ bị xóa sổ!" Địa Tạng Thiên Tiên có chút run tay: "Là Trương Tổ cho phép ta làm như vậy, chẳng lẽ ngài ấy không nói cho ngươi?

Không đúng...

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Địa Tạng Thiên Tiên mãnh liệt đứng dậy, ánh mắt oán độc thẹn quá hóa giận, rống lên: "Ngươi căn bản không quen biết Trương Tổ!

Tìm chết!" Dứt lời, đám Hoàng bì tử phía sau thi nhau nhe răng trợn mắt xù lông, hoàn toàn không còn vẻ khúm núm vừa rồi.

Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu rảo bước đi tới bên cạnh

Vương.

Hai người rút vũ khí ra, ánh mắt ngạo nhiên quét nhìn đám Hoàng bì tử.

Trương Phàm Phàm giận dữ, lũ Hoàng bì tử này dám đánh chủ ý lên Vương, đã chạm vào ranh giới cuối cùng của cô! "Một lũ Hoàng bì tử chỉ biết chơi huyễn thuật mà thôi, có tác dụng gì?

Hừ, xem bà đây chém chết cả lũ chúng mày, ngon thì nhào vô!" Vệ Chiêu cũng không hề sợ hãi, tứ vô kỵ đạn trào phúng: "Mấy con chồn hôi chúng mày thật sự coi mình là thần tiên chắc, có bản lĩnh thì cầm dao thật thương thật ra đây khô máu với ông, ông đây một mình chém lật cả đàn!" Địa Tạng Thiên Tiên âm trầm nhìn chằm chằm ba người, dần lộ ra nụ cười âm lãnh.

Nhưng không đợi hắn cười xong, Vương trực tiếp nói: "Sắp chết đến nơi rồi còn không biết, đúng là ngu xuẩn." Trong mắt hắn có quang hoa lóe lên.

Huyễn Đồng, phát động!

Đột nhiên, lũ Hoàng bì tử dường như nhìn thấy gì đó, thi nhau sợ hãi thét chói tai.

Chúng chạy trốn tán loạn, rống lên, vô cùng sợ hãi.

Chương 132

Nhưng trong số đó có một con ngoại lệ.

Địa Tạng Thiên Tiên rất nhanh liền tỉnh lại, giả vờ như đang trúng huyễn thuật, len lén lút lút lùi về phía sau. 【Danh xưng: Địa Tạng Thiên Tiên】 【Nội tâm: Giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, đợi ngày sau ta tìm được Trương Tổ, nhất định phải khiến tên nhân loại này muốn sống không được muốn chết không xong!】 Vương cười khẩy một tiếng.

Ngay sau đó, hắn vung tay, phi thẳng bảo đao đi.

Chỉ thấy một luồng hàn mang xẹt qua không trung, "phập" một tiếng, bảo đao cắm thẳng vào đầu Địa Tạng Thiên Tiên!

Động tác của lão sậu nhiên đông cứng, sau đó "bịch" một tiếng ngã xuống đất. 【Danh xưng: Địa Tạng Thiên Tiên】 【Trạng thái: Tử vong】 Đường đường là Địa Tạng Thiên Tiên, lão tổ tông Hoàng bì tử đã khiến gia chủ Trương gia Trương Chấn Nam bị bệnh ngoan tật quấn thân hơn hai mươi năm, vậy mà trước mặt Vương lại không có chút tôn nghiêm nào, bị đánh bại ngay trên phương diện huyễn thuật đắc ý nhất, hiện tại lại bị một dao cắm vào đầu, chết thẳng cẳng!

Chắc hẳn thế gian trong vài chục năm tới, người tin vào Hoàng đại tiên sẽ càng ngày càng ít.

Dù sao thì Địa Tạng Thiên Tiên quỷ dị nhất của mạch Hoàng đại tiên cũng đã bị Vương sống sờ sờ giết chết rồi!

Nhưng Vương dường như chỉ vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, căn bản không có chút đắc ý nào.

Hắn tiếp tục nhìn lũ Hoàng bì tử từng con từng con đập đầu chết

vào cột đá.

Cho đến khi con Hoàng bì tử nhỏ cuối cùng lao đầu vào cột đá ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Toàn bộ Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật đều chết dưới huyễn thuật của Vương! "Đi thôi, Bách Nhãn Quật cũng không có gì đáng lưu luyến nữa." Nói xong, Vương trực tiếp xoay người rời đi.

Trương Phàm Phàm và Vệ Chiêu cũng thần sắc nhẹ nhõm đi theo.

Đến đây, chuyện về Hoàng bì tử rốt cuộc cũng có thể cáo một đoạn lạc.

Trên đường trở về, Vương nhìn đám mây ngoài cửa sổ, tâm trạng có chút bất an.

Tuy Mộc Trần Châu đã cầm chắc trong tay, nhưng đột nhiên lại lòi ra một kẻ tên Trương Tổ?

Đó là một nhân vật thần bí có thể ra lệnh cho cả Địa Tạng Thiên Tiên.

Trương Tổ, cũng mang họ Trương, liệu có liên quan gì đến Trương gia không?

Việc để Địa Tạng Thiên Tiên thi triển Khiên Hồn Thuật lên con người là điều không thể chấp nhận được, kẻ đó chắc chắn chẳng phải hạng tốt lành gì.

Vệ Chiêu thong dong cắt một miếng bít tết bỏ vào miệng nhấm nháp, nói: “Người anh em, bít tết trên phi cơ riêng này được đấy, tôi đi ăn ở nhà hàng ba sao Michelin cũng không ngon bằng thế này.

Thịt bò tươi mềm, hỏa hầu vừa chuẩn.” Nói đoạn, cậu ta lộ ra vẻ mặt say mê.

Vương liếc nhìn một cái, không nhịn được nói: “Đầu bếp của tôi

là đào từ nhà hàng năm sao Michelin về đấy." Vệ Chiêu ngẩn ra: "Hóa ra là thế." Trương Phàm Phàm ở bên cạnh cười khúc khích, ôm lấy cánh tay Vương, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt sùng bái nhìn anh: "Anh yêu, anh lợi hại quá." Vương mỉm cười, không phủ nhận.

Ngay sau đó, Trương Phàm Phàm lại hỏi thêm một câu: "Nhưng mà anh yêu, rốt cuộc anh giàu đến mức nào vậy?" Ánh mắt cô quét qua nội thất bên trong máy bay: "Chỉ riêng bộ ghế ngồi này chắc cũng phải mấy trăm nghìn tệ nhỉ?" Ánh mắt Trương Phàm Phàm dần trở nên tinh quái: "Lần trước thế mà anh lại đưa em đi tàu điện ngầm, khai mau, anh còn bao nhiêu tiền?" Tim Vương thắt lại.

Anh chưa bao giờ nói thật với Phàm Phàm về gia sản của mình.

Bởi vì sợ cô tự ty nên anh đã nói dối mình chỉ là một công dân lương thiện bình thường.

Vạn nhất bị cô phát hiện ra thân phận đại gia tiềm ẩn, Vương cũng thấy đau đầu.

Anh vẫn giữ thần sắc như thường, vừa định mở miệng thì nghe Vệ Chiêu vừa nhai vừa nói: "Em không biết sao?

Tôi cứ tưởng Vương nói với em rồi.

Thân phận của Vương ấy à, nhiều vô kể, tùy tiện lôi ra một cái cũng đủ dọa chết người!" Vương vội quay đầu nhìn Vệ Chiêu, nói lớn: "Này, tôi làm gì có nhiều thân phận thế?" Anh nháy mắt với Vệ Chiêu, ra hiệu đừng có lỡ miệng.

Nhưng Vệ Chiêu căn bản chẳng thèm quan tâm, cứ như không thấy ánh mắt của Vương, oang oang nói: "Hả?

À à, tôi hiểu rồi, Vương căn bản không có mấy thân phận đâu." Vương thở phào nhẹ nhõm, thì nghe cậu ta bồi thêm: "Chỉ có một thân

phận thôi, đó là cổ đông lớn nhất của tập đoàn hóa dầu Chung Thạch!" Đột nhiên, trên trán Vương nổi đầy vạch đen.

Vệ Chiêu, cậu hiểu sai ý tôi rồi!

Trương Phàm Phàm sững sờ: "Chung Thạch Hóa?

Cái tập đoàn dầu khí quốc gia đó sao?" Vệ Chiêu gật đầu: "Chứ còn gì nữa?" Trương Phàm Phàm nhìn Vương với ánh mắt quái dị, ánh mắt ấy dần trở nên sắc bén: "Hay lắm anh yêu, thế mà dám giấu em." Vương chỉ còn biết gửi gắm hy vọng vào Vệ Chiêu, ra sức ám thị.

"Này, tôi còn không biết mình có thân phận đó đấy?" Vệ Chiêu lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hiểu ra ngay: "À tôi nhớ nhầm, Vương căn bản không phải cổ đông lớn nhất của Chung Thạch Hóa, mà là nhà tài trợ chính thức cho chương trình thám hiểm không gian!" Trương Phàm Phàm nhìn Vương, rồi lại nhìn Vệ Chiêu.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra: "Khai mau, rốt cuộc anh còn bao nhiêu chuyện giấu em?" Vương thấy không giấu được nữa, thở dài một tiếng: "Thực ra cũng không có mấy cái đâu, ngoài hai cái Vệ Chiêu nói ra, thì anh còn là người đạt giải nghiên cứu khoa học Nobel, người đứng đầu dự án công nghệ sinh học 234..." Vương kể liền tù tì năm cái thân phận mà Trương Phàm Phàm nghe không hiểu nhưng biết chắc chắn là rất lợi hại.

Anh nhún vai: "Thật sự hết rồi." "Phàm Phàm?

Phàm Phàm ơi?" 【 Tên: Trương Phàm Phàm 】【 Trạng thái: Đại não trống rỗng 】 Một lúc lâu sau, Trương Phàm Phàm mới hồi thần, ngơ ngác nói: "Hả, em không sao, em không sao." 【 Nội tâm: Những thân phận này của anh yêu... cũng quá đáng sợ rồi, mình đang mơ sao?

Trên thế giới này còn có người đàn ông nào xuất sắc hơn anh ấy

không? 】 Vương thở dài một tiếng: “Anh biết ngay là sẽ có kết quả này mà, thế nên anh mới không muốn nói cho em biết.” Trong lòng Trương Phàm Phàm ngổn ngang cảm xúc, cô quả nhiên bị dọa cho ngốc luôn rồi.

Đại tiểu thư Trương gia sau khi nghe xong gia sản của anh cũng kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Cứ thế, suốt quãng đường đi Trương Phàm Phàm không nói thêm câu nào, thỉnh thoảng lại cười ngây ngô, miệng lẩm bẩm “mình hạnh phúc quá”.

Thỉnh thoảng cô lại nhìn Vương bằng ánh mắt hàm tình mạch mặc khiến anh chịu không nổi, trực tiếp kéo cô vào phòng vệ sinh “giáo huấn” một trận.

Ba người xuống máy bay ở Tương Thành, cuối cùng Vệ Chiêu có việc đi trước, Vương và Trương Phàm Phàm trở về nhà.

Hai người vừa bước vào cửa đã thấy Ninh Thái Nghi đang mặc váy ngủ ngồi trên sofa, trong lòng ôm một con búp bê lớn.

Cả ba nhất thời rơi vào im lặng.

“A a a a!” Ninh Thái Nghi hét lên một tiếng, quăng con búp bê ra ngoài, đỏ mặt chạy biến về phòng.

Chỉ nghe một tiếng “rầm” khô khốc, cửa phòng bị đóng sầm lại.

Trương Phàm Phàm nhìn Vương với vẻ ái ngại, trong mắt nồng nặc mùi giấm.

Vương biết, hôm nay e rằng bị cô nàng hầu gái hờ này hại thảm rồi, anh vờ như bình thản chuyển chủ đề: “Phàm Phàm nhìn kìa, Mệnh Quả chúng ta mang ra từ mộ Viêm Đế thế mà đã lớn nhường này rồi!” Quả nhiên, Trương Phàm Phàm lập tức bị thu hút, thần sắc cô dần trở nên kinh ngạc: “Thật kìa!

Mệnh Quả bây giờ to gần bằng đứa bé năm tháng tuổi rồi!" Mệnh Quả tròn ủng, đang nhắm mắt mút ngón tay, dường như cú quăng của Ninh Thái Nghi vừa rồi chẳng hề gây ra tổn thương gì cho nó. 【 Tên: Mệnh Quả 】【 Trạng thái: Đang ngủ 】【 Chú thích: Quả của Thông Thiên Huyết Đằng, đang ở thời kỳ trẻ sơ sinh, còn hai năm lẻ một tháng nữa là có thể thành hình người 】 Ánh mắt Vương dần trở nên kỳ quái.

Chương 133

Thời kỳ trẻ sơ sinh?

Vậy chẳng phải sau đó còn có thời kỳ nhi đồng, thiếu niên, thanh niên sao?

Thế này là anh rước một đứa trẻ về nuôi à?

Đặc biệt là Mệnh Quả trông tròn trịa, có chút đáng yêu.

Trương Phàm Phàm lập tức trỗi dậy bản năng làm mẹ, khuôn mặt tràn đầy vẻ cưng chiều nhìn Mệnh Quả, khẽ bế nó vào lòng.

Cô nhẹ nhàng đung đưa, một tay vỗ nhẹ vào mông nhỏ của Mệnh Quả, không nhịn được mà hát: "Ngủ đi, ngủ đi, bé yêu của mẹ..." Khóe miệng Vương giật giật, trong lòng trào dâng một cảm giác kỳ lạ.

Ngồi tĩnh lặng bên cạnh Trương Phàm Phàm, anh có cảm giác như mình cũng đã lên chức bố vậy.

Một lúc lâu sau, Ninh Thái Nghi mới từ trong phòng đi ra.

Cô nàng khép nép, trên người mặc thêm mấy lớp quần áo, Vương nhìn thấy không nhịn được cười: "Giỏi thật, có bao nhiêu bộ là mặc hết lên người bấy nhiêu à!" Mặt Ninh Thái Nghi đỏ bừng, cô nhìn Vương, nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Thật đáng ghét, bị lão sư phụ hờ này chiếm tiện nghi rồi, xấu hổ quá.

Ơ?

Không đúng, sao mình lại phải xấu hổ?

Có lẽ ngay cả Ninh Thái Nghi cũng không nhận ra, không chỉ xấu hổ, trong lòng cô thậm chí còn có chút vui thầm.

Có lẽ chuyện này liên quan đến sở thích đặc thù của cô.

Chuyện đó tạm thời không bàn tới, tóm lại kết quả cuối cùng là Ninh Thái Nghi đã thức tỉnh một thuộc tính không rõ tên nào đó, khiến sau này cô ngày càng phóng túng trước mặt Vương.

"Sư phụ, chúng ta nói chuyện nghiêm túc trước đi đã." Vương cười tủm tỉm nhìn Ninh Thái Nghi.

Ninh Thái Nghi chỉ cảm thấy như mình bị lột trần trước mặt Vương vậy. 【 Nội tâm: Chết tiệc, sao sư phụ lại nhìn mình như thế, không lẽ mình đã để lộ tâm tư nhỏ mọn rồi? 】 Ninh Thái Nghi lén nhìn Vương một cái. 【 Nội tâm: Chết tiệc, sư phụ sẽ không làm chuyện gì quá đáng với mình chứ, nhưng chị Phàm Phàm đang ở đây mà. 】 Vương kinh ngạc.

Trong đầu Ninh Thái Nghi chứa cái gì vậy?

Không đợi cô nói thêm, Ninh Thái Nghi đã ngồi xuống cạnh Vương, tò mò hỏi: "Sư phụ, hai người đi du lịch à, sao một tuần mới về?" Trương Phàm Phàm nghe vậy thì ngẩng đầu: "Không có, bọn chị đi tìm Mộc Trần Châu." "Mộc Trần Châu?" Ninh Thái Nghi càng nghe càng thấy quen: "Mộc Trần Châu?" Đột nhiên, cả người cô chấn động: "Không lẽ...

đó là Mộc Trần Châu trong truyền thuyết có thể khử bách độc, ẩn chứa tinh hoa thế gian!?" Nhìn biểu tình thản nhiên của sư phụ và sư mẫu, Ninh Thái Nghi không nhịn được nuốt nước miếng, hỏi: "Vậy...

đã tìm thấy chưa?" Cô có chút không dám tin, nhưng nghĩ lại thì sư phụ Vương của cô đi tìm Mộc Trần Châu, dường như chuyện này cũng không phải là xa vời quá.

Quả nhiên, Vương lấy từ trong túi ra một viên châu màu nâu, bên trong dường như có một sợi lông phượng hoàng đang trôi nổi.

Ninh Thái Nghi không nhịn được hít sâu một hơi lạnh, mắt trợn tròn, cằm suýt thì rơi xuống đất.

"Trời đất ơi, đúng là Mộc Trần Châu thật!" Trương Phàm Phàm hỏi: "Em từng thấy Mộc Trần Châu rồi sao?" "Chưa, nhưng sư phụ trước khi lâm chung của em...

À nhầm, sư phụ đừng để ý nhé, ý em là sư phụ trước kia của em trước khi mất có cho em xem một cuốn đồ sách, trên đó vẽ hình dáng Mộc Trần Châu, y hệt như viên trong tay sư phụ!" Cô nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: "Em có thể chạm thử một cái không?" Vương tùy tiện ném qua: "Sờ đi." Ninh Thái Nghi tức thì cứng đờ cả người, vội vàng đón lấy Mộc Trần Châu, sau đó toàn thân thả lỏng, không ngừng run rẩy: "Sư phụ, thầy có biết Mộc Trần Châu trân quý thế nào không mà ném tùy tiện thế?" Đến cả một người vốn dĩ cực kỳ cung kính với Vương như Ninh Thái Nghi lúc này cũng không nhịn được mà tức giận.

Sư phụ nhà cô đúng là phí của trời, ngay cả món bảo vật bậc nhất thế gian như Mộc Trần Châu mà cũng dám ném bừa, vạn nhất cô không đỡ kịp thì sao?

Cả đời này chẳng phải sẽ sống trong hối hận sao?

Đương nhiên cô cũng chỉ dám mắng một câu trong lòng.

Sau khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Vương, cô liền nhụt chí, vội vàng nhìn vào Mộc Trần Châu để chiêm ngưỡng.

Ngắm nghía mười mấy phút, Ninh Thái Nghi mới luyến tiếc trả lại Mộc Trần Châu cho Vương: "Sư phụ, thầy thật sự quá lợi hại." Ngay cả bảo bối như Mộc Trần Châu cũng tìm được, còn việc gì sư phụ nhà cô không làm được nữa?

Nghĩ vậy, lưng của Ninh Thái Nghi cũng thẳng lên hẳn: "Thầy có

thể kể cho em nghe thầy tìm thấy nó ở đâu không?" Vương không nói gì, ngược lại Trương Phàm Phàm lại nhiệt tình tiến tới nắm tay Ninh Thái Nghi, kể chi tiết những chuyện ba người đã trải qua suốt quãng đường.

Khi nghe câu chuyện về gia đình lão thợ săn, trong lòng Ninh Thái Nghi vừa đau buồn vừa phẫn nộ, hận không thể lôi lũ Hoàng bì tử kia ra giết thêm lần nữa.

Khi nghe đến đoạn ba người gặp Vệ Chiêu, cô không nhịn được nổi da gà.

Cuối cùng, khi nghe Vương dùng ảo thuật giết sạch lũ Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật, Ninh Thái Nghi cuối cùng không nhịn được nữa.

Cô mạnh mẽ quay đầu nhìn Vương, ánh mắt rực cháy không thèm che giấu.

"Sao nhìn tôi ghê vậy?" 【 Tên: Ninh Thái Nghi 】【 Nội tâm: Trời ơi, sư phụ của mình cũng quá xuất sắc rồi, thời đại này thực sự có người đàn ông hoàn hảo như vậy sao? 】 Có lẽ những đại mỹ nữ xung quanh Vương hoàn toàn không ý thức được rằng, sau khi gặp Vương, dù trước đó họ có ưu tú thế nào, có bao nhiêu người theo đuổi, thì trước mặt anh họ đều cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Đôi khi ngay cả Trương Phàm Phàm cũng không nhịn được tự hỏi: Mình tốt ở chỗ nào mà lại may mắn có được người bạn trai như Vương?

Cảm giác đó, từ Lý Tiểu Mạn, chị em họ Trần, đến Đường Nam, Ninh Thái Nghi, mỗi một người trong lòng ít nhiều đều bị Vương để lại một dấu ấn đậm nét, không thể nào quên.

Bởi vì sau khi đã biết một người đàn ông xuất sắc như Vương, họ

sẽ không còn để mắt đến bất kỳ ai khác được nữa.

Ninh Thái Nghi thở dốc vài hơi, cuối cùng không thể đè nén được sự kích động trong lòng, đột nhiên hét lớn: "Sư phụ, em không làm đồ đệ nữa!" Vương hồ nghi: "Thế định làm gì?" Trương Phàm Phàm sau khi nghe câu trả lời của Ninh Thái Nghi thì vẻ mặt đang hóng hớt bỗng chốc đờ đẫn như gỗ.

Chỉ nghe Ninh Thái Nghi nói: "Em muốn làm em gái của anh!" Mọi người đều là người trưởng thành cả, ai chẳng hiểu đạo lý này: trước là anh em, sau thành người yêu!

Khóe miệng Vương giật giật: "Nói sằng nói bậy gì thế?" Trương Phàm Phàm không biết trong đầu đang nghĩ gì, cứ ngây người nhìn Ninh Thái Nghi.

Ninh Thái Nghi tiếp tục: "Làm thế này thì quan hệ gần gũi hơn, sau này anh với chị Phàm Phàm đi xuống mộ, sẽ không bỏ rơi em nữa!" Nói xong câu này, Ninh Thái Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi đầu óc cô chập mạch, không biết nói gì nên đã nói ra suy nghĩ thật lòng của mình.

Trương Phàm Phàm cũng thở phào: "Chị cứ tưởng chuyện gì, sau này chị với Vương đi đâu cũng sẽ mang em theo, đừng thấy tủi thân nữa." Ninh Thái Nghi bĩu môi, uất ức nói: "Sư phụ không dạy em bản lĩnh thực sự, vốn dĩ ở đây em không có bạn bè, kết quả sư phụ và chị Phàm Phàm đi xuống mộ cũng không mang em đi." Trương Phàm Phàm nghĩ lại, hình như đúng là vậy thật.

Ninh Thái Nghi vốn quen biết từ mộ Viêm Đế, cả Tương Thành này cô nàng chỉ biết có vài người, lại thân cô thế cô không nơi nương tựa.

Trương Phàm Phàm không khỏi có chút giận lây, liếc nhìn Vương

một cái: "Anh yêu, sau này chúng ta đi xuống mộ thì mang theo cả Ninh Thái Nghi đi, nhìn con bé uất ức chưa kìa." Vương không nói gì, châm một điếu thuốc hút một hơi, trong lòng thở phào.

Vừa rồi Ninh Thái Nghi nói một câu gây sốc, cả ba người có mặt đều sững sờ, may mà cô nàng kịp thời chữa cháy.

Chuyện này cứ thế mơ hồ qua đi.

Chương 134

Trương Phàm Phàm cầm Mộc Trần Châu trong tay, tập trung tinh thần nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm truyền ra từ viên châu.

Ninh Thái Nghi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lên tiếng hỏi: "Sư phụ, chị ấy làm gì vậy?" Vương tựa lưng vào gối tựa: "Phàm Phàm bị trúng lời nguyền của Hoàng bì tử, đang dùng dương khí của Mộc Trần Châu để xua tan lời nguyền." Nói đoạn, chỉ thấy từ cơ thể Trương Phàm Phàm bay ra từng đợt khí đen, tan biến vào không trung.

Chẳng bao lâu sau, cô đột nhiên mở mắt. 【 Tên: Trương Phàm Phàm 】【 Trạng thái: Khỏe mạnh 】【 Chú thích: Bản thân trúng lời nguyền Hoàng bì tử, nhưng thông qua công hiệu đặc thù của Mộc Trần Châu đã trục xuất được lời nguyền, khôi phục lại vẻ rạng rỡ như xưa. 】 Gò má cô ửng hồng, đôi mắt càng thêm sáng rõ, cả người dường như xinh đẹp thêm vài phần.

Điểm có thần nhất trên gương mặt Trương Phàm Phàm chính là đôi mắt to tròn ấy.

Lúc này, đôi mắt ấy lại lấp lánh ánh sáng, khiến cô trông linh động và thoát tục.

Vương nhìn đến mê mẩn, không nhịn được cười: "Đẹp thật." Ninh Thái Nghi liếc nhìn một cái, rõ ràng tâm trạng không được tốt lắm.

Trương Phàm Phàm lái chiếc Rolls-Royce màu hồng phấn, Vương ngồi ghế phụ, Ninh Thái Nghi ngồi hàng sau.

Cô từ từ dừng xe bên lề đường, bấm một dãy số điện thoại.

"Alo?" "Alo Phàm Phàm, tôi sắp đến rồi, đừng giục nữa!" "Được

rồi được rồi, nhanh lên nhé, tôi đang ở quán lẩu Thôi Béo rồi.” Nói đoạn, Trương Phàm Phàm cúp máy.

Cô và Vương về Tương Thành được ba ngày, vốn định liên lạc với mọi người tụ tập một bữa, vì từ lần trước rời khỏi mộ Viêm Đế đến nay đã hơn một tháng, mọi người vẫn chưa được ăn một bữa ra hồn.

Vương, Trương Phàm Phàm, bốn cô bạn thân của Trương Phàm Phàm, cộng thêm Ninh Thái Nghi và Vệ Chiêu, tổng cộng là tám người.

“Vào trước đi, tôi thấy Vệ Chiêu rồi.” Vương nhìn ra cửa sổ xe cười vẫy vẫy tay.

Vệ Chiêu và Thôi Béo đang đứng trước cửa quán lẩu.

Có thể thấy Vệ Chiêu đã khôi phục lại phong thái ngày trước, các khối cơ bắp trên người đã săn chắc lại, khí sắc cực tốt, đôi mắt có thần.

Thôi Béo hồ nghi nhìn Vệ Chiêu một cái: “Cậu quen ai à mà vẫy tay loạn lên thế?” Vệ Chiêu khinh bỉ nói: “Còn ai có thể lái cái con xe sang màu mè thế này dừng trước cửa quán nữa?” “Hình như cũng đúng.” Chỉ thấy từ trên xe bước xuống ba người, Vệ Chiêu đắc ý: “Tôi đã nói rồi mà?” Cậu ta sải bước tiến về phía Vương, trao cho anh một cái ôm thật chặt: “Nhớ chết tôi mất!” “Ai, đừng có thế, tôi thấy ghê lắm.” Mọi người được một trận cười sảng khoái.

Chẳng mấy chốc, cả hội đi lên lầu, vẫn chỗ cũ, phòng bao Thiên tự số 20.

Khoảng nửa tiếng sau, nhóm Đường Nam mới lững thững tới nơi, Vương lập tức bắt mỗi người tự phạt ba ly.

Sau một hồi ồn ào, rượu cũng đã vào bụng.

Vương nhận ra trong suốt bữa ăn, Vệ Chiêu cứ vô tình hay hữu ý nhìn về phía Ninh Thái Nghi.

Anh mỉm cười, thầm nghĩ hóa ra Vệ Chiêu đang có ý đồ với Ninh Thái Nghi đây mà.

Vệ Chiêu nâng chén rượu, nói với mọi người: "Hôm nay mọi người cứ ăn uống thoải mái, tôi đề nghị một ly, ai nể mặt tôi thì uống cùng tôi một ly, không uống thì coi như tôi chưa nói gì." Nói xong cậu ta nốc cạn.

Quả nhiên không ai là không uống cùng.

Thấy Ninh Thái Nghi nể mặt mình, Vệ Chiêu cười hớn hở.

Cậu ta lân la đến bên cạnh cô nàng đang ngà ngà say, cười hì hì nói: "Chưa kịp giới thiệu tử tế, tôi là Vệ Chiêu, anh em tốt của Vương, xin hỏi tên cô là gì?" Ninh Thái Nghi nuốt miếng thịt trong miệng xuống: "Tôi là Ninh Thái Nghi, đồ đệ của Vương.

À không, là nha hoàn." Nha hoàn?

Khóe miệng Vệ Chiêu giật giật.

Vương từ lúc nào mà có một cô nha hoàn xinh như tiên giáng trần thế này?

Cậu ta cứ ngỡ Ninh Thái Nghi nói đùa, tiếp tục: "Ha ha ha, thế thì trùng hợp quá, cô ăn no chưa, để tôi lấy thêm cho cô nhé?" Vệ Chiêu đầy vẻ cẩn trọng, mắt không tự chủ được mà liếc nhìn người Ninh Thái Nghi, nuốt nước miếng.

"Tôi không ăn gì nữa đâu." Nói rồi Ninh Thái Nghi nhìn sang Vương: "Sư phụ, à không, lão gia ăn chưa ạ?" Vệ Chiêu nhìn ánh mắt của Ninh Thái Nghi dành cho Vương, đôi mắt ấy như có những ngôi sao nhỏ đang lấp lánh.

Cậu ta lập tức cảm nhận được cái gọi là sự chênh lệch.

Chưa hết, chỉ nghe Vương vẻ mặt không kiên nhẫn, giọng điệu không mấy thiện cảm nói: “Lo mà ăn đi, cứ hỏi tôi làm gì?

Tối nay không cho về nhà nữa bây giờ.” “Lão gia em sai rồi, em không hỏi nữa, em không dám nữa đâu, đừng không cho em về nhà!” Vệ Chiêu muốn khóc mà không có nước mắt, lòng đau như cắt, lủi thủi quay về chỗ ngồi của mình, lầm lũi uống rượu một mình.

Trần Vấn Ngọc gắp một miếng sách bò, nhìn Vương đang uống rượu, đột nhiên lên tiếng: “Anh Vương!” “Gì thế?” Trần Vấn Ngọc trầm tư một lúc: “Không biết anh còn nhớ ba người lần trước cùng chúng ta đi mộ Viêm Đế không?” “Hồ Ba Nhất à?” Mắt Trần Vấn Ngọc sáng lên: “Đúng!

Lần trước anh Khải Toàn bảo em, sợ anh bận quá mà quên mất họ rồi.” Vương không nhịn được bật cười.

Quên ai chứ sao quên được ba người đó, câu chuyện của họ chẳng khác nào sách vỡ lòng cho ngành đổ đấu.

“Nói đi, Trần Vấn Ngọc đột nhiên nhắc đến ba người họ, chắc chắn là có chuyện đúng không?” “Gì vậy?” Trần Vấn Ngọc cười hì hì: “Quả nhiên là anh Vương, nhìn một cái là biết em có việc ngay.

Chuyện là thế này, trên người ba người đó có một lời nguyền, cần một loại bảo vật trong truyền thuyết mới có thể giải trừ, họ nhờ em hỏi xem anh có thời gian không, đi cùng họ một chuyến.” Nhìn biểu tình nửa cười nửa không của Vương, Trần Vấn Ngọc bổ sung thêm: “Họ nói rồi, thù lao anh cứ tùy ý đưa ra, họ sẽ cố gắng đáp ứng, chỉ cần tìm được bảo vật đó thôi!” Vương thong dong hỏi: “Cái bảo vật đó tên là gì?” Trần Vấn Ngọc ngẩn ra một lúc: “Hình như... không nói.” Lúc này, Trần Trình vội vàng giúp lời: “Anh Vương, em thấy mấy người Vương Bàn Tử đó cũng khá tốt, cũng hợp tính với chúng

ta, hay là anh giúp họ đi?" Đột nhiên, cả bàn ăn không ai nói gì nữa.

Mọi người đều nhìn Vương, chờ đợi quyết định của anh.

Vương cười: "Thật sự bảo vật gì cũng được sao?" Anh nghĩ đến một thứ: Phượng Hoàng Đảm.

Nếu anh không nhớ nhầm thì Phượng Hoàng Đảm chính là bảo vật mà Chu Vũ Đinh giành được cùng với Mộc Trần Châu!

Nếu nói nó không liên quan đến Mộc Trần Châu, Vương tuyệt đối không tin.

Không biết hiện tại do anh xuất hiện làm xáo trộn nên Hồ Ba Nhất đã đi Côn Luân Thần Cung chưa.

Trần Vấn Ngọc gật đầu thật mạnh: "Đều được hết!" Với tâm thế thử xem sao, Vương nói: "Được, gọi điện cho họ đi, bảo họ đến Tương Thành." Mắt Trần Vấn Ngọc sáng rỡ, cô đứng bật dậy, cười hớn hở nâng chén rượu: "Đây, ly này em uống thay anh, thật sảng khoái, đúng là nể mặt em quá!" 【 Nội tâm: Hanh, cũng nhờ có Trần Vấn Ngọc mình trong mắt anh Vương có chút vị thế, nếu không làm sao anh ấy dễ dàng đồng ý như vậy chứ? 】 Vương cười không nói, đáp lễ Trần một ly.

Uống xong, Trần Vấn Ngọc chạy ra ngoài gọi điện, không lâu sau quay lại với vẻ mặt hơi khó xử.

"Cái đó... anh Vương." "Nói đi." Trần Vấn Ngọc cắn môi, dường như đang đấu tranh: "...

Cái bảo vật đó ở Bách Nhãn Quật.

Thêm nữa, ở Bách Nhãn Quật có thế lực Hoàng bì tử lớn nhất, tổ tông của chúng có lẽ vẫn chưa chết, họ bảo em phải thông báo tình hình trước một tiếng.

Chuyến đi này muôn phần nguy hiểm, đám Hoàng bì tử đó cực kỳ giỏi ảo thuật, họ bảo anh cứ cân nhắc kỹ, nhưng điều kiện vẫn như cũ.” Sắc mặt Trương Phàm Phàm dần trở nên quái dị, Vệ Chiêu cũng bắt đầu thấy có mùi gì đó.

Họ nhìn Vương với vẻ mặt kỳ quặc, chỉ thấy Vương khẽ gật đầu.

Chương 135

Trương Phàm Phàm không nhịn được bật cười.

Hai người họ vừa hoàn thành một cuộc giao lưu cực kỳ ăn ý.

Vương xua tay: "Không sao, bảo họ cứ đến đi." Một ngày sau.

Vương Bàn Tử tháo kính râm, một tay xách túi, nheo mắt nhìn lên trời: "Giỏi thật, nắng ở Tương Thành độc quá nhỉ!" Hồ Ba Nhất đang hút thuốc, đưa cho Shirley Dương một chai Coca ướp lạnh: "Thời tiết này phải uống Coca, mấy thứ khác không ăn thua.

Đúng rồi, Vương không bảo chúng ta đến đâu tìm cậu ấy à?" Vương Bàn Tử khinh bỉ: "Gọi điện thoại không được sao, không có số à?" Hồ Ba Nhất đột nhiên nghẹn lời, chỉ đành bấm số gọi cho Vương.

"Alo?

À, tôi đây, Hồ Ba Nhất đây.

Tôi đến Tương Thành rồi, đến đâu tìm cậu?

Ở bãi đỗ xe ngoài nhà ga à?

Được, cho tôi biển số xe, tôi qua ngay.

Hả?

Rolls-Royce màu hồng phấn à?

Được, qua ngay." Nói đoạn, anh cúp máy, cười nói: "Không cần chúng ta đi tìm đâu, Vương đến đón chúng ta rồi." Chẳng mấy chốc, ba người đã tìm thấy chiếc Rolls-Royce màu hồng vô cùng nổi bật.

Vương Bàn Tử rất tự giác leo lên xe, nhìn Vương ở ghế phụ với vẻ mặt kinh ngạc: "Được đấy người anh em, đối tượng của cậu mà

cũng lái được xe sang thế này cơ à?" Trương Phàm Phàm liếc nhìn một cái: "Vấn Ngọc không nói với các anh là tôi và Vương làm gì sao?" Cô không nói thẳng ra, nhưng ý thực tế là: Vấn Ngọc không nói với các anh tôi và Vương giàu đến mức nào sao?

Vương Bàn Tử lắc đầu: "Nói với tôi làm gì, vốn dĩ tôi cũng không ngờ cậu lại có thân thế giàu có thế này, giàu thế thì đi đổ đấu làm cái gì?" Sau khi Hồ Ba Nhất và Shirley Dương lên xe chào hỏi đơn giản, Vương thong thả hỏi: "Thế còn các anh, tại sao lại phải xuống mộ?" Ba người nhóm Vương Bàn Tử nhìn nhau, giọng nói trầm xuống.

"Chúng tôi mà không xuống mộ thì cầm chắc cái chết.

Chuyện là thế này, chúng tôi đã đi vào một ngôi mộ lớn, nơi đó có Cửu Tầng Yêu Tháp." Vương Bàn Tử kể lại đại khái trải nghiệm của ba người ở Tinh Tuyệt Cổ Thành cho Vương và Trương Phàm Phàm nghe.

Mất khoảng nửa tiếng đồng hồ mới giải thích rõ ràng ngọn ngành sự việc.

Đại ý là trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đã tìm thấy lối ra 'Quỷ Động', sau khi ra ngoài thì trên người xuất hiện một đồ án hình nhãn cầu.

Đó là lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Người trúng lời nguyền này, huyết sắc tố trong máu sẽ dần biến mất, khiến con người bị hành hạ sống dở chết dở như ác quỷ dưới địa ngục.

Lời nguyền này không biến mất theo cái chết, mà còn truyền lại cho con cháu đời sau, vĩnh viễn chịu khổ.

Nếu không thì nhóm Hồ Ba Nhất cũng chẳng cần phải đi xuống mộ dày đặc như vậy để tìm cách giải lời nguyền.

Vương nghe xong, thong thả nói: "...

Các anh đang tìm Mộc Trần Châu phải không?" Vương Bàn Tử cũng không mấy ngạc nhiên, nghĩ rằng với đạo hạnh và kinh nghiệm của Vương thì biết đến Mộc Trần Châu cũng chẳng có gì lạ.

Cậu ta tự đắc nói: "Không sai, chúng tôi đang định đi tìm Mộc Trần Châu.

Ban đầu tôi cứ tưởng Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương, vì tôi tìm được một cuộn mật thư bằng da người trong Cửu Tầng Yêu Tháp có ghi chép về tung tích của nó." Đột nhiên, Vương Bàn Tử chửi đổng lên: "Nhưng mẹ nó chứ ai mà ngờ được, mộ Hiến Vương sập rồi!

Cũng không biết cái thằng cha đen đủi nào đã nhanh chân hơn chúng tôi một bước, vào mộ Hiến Vương trước." Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau, thần sắc hai người càng thêm quái dị.

Cuối cùng, khi thấy Vương Bàn Tử càng chửi càng hăng, Trương Phàm Phàm cuối cùng không nhịn được nữa, nói: "Thực ra mộ Hiến Vương là tôi với Vương đi đấy." Đột nhiên, không khí dường như ngưng đọng.

Bầu không khí vô cùng ngượng ngùng.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, cả người đờ ra.

Hồ Ba Nhất che mặt, trông như kiểu vô cùng mất mặt.

Shirley Dương thì quạt quạt tay, chỉ thấy hơi nóng mặt, không biết là vì thời tiết hay vì xấu hổ thay cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cười khan hai tiếng, ngượng ngùng nói: "Thì ra là cậu à!

Tôi đã bảo mà, người anh em của tôi đúng là thần thánh phương nào, ngay cả cái nơi như mộ Hiến Vương cũng dám đi, đúng là anh em chúng ta có duyên!" Cậu ta dường như đã lấy lại bình tĩnh, tiếp tục tâng bốc: "Tôi vừa nhìn địa hình đó là biết mộ Hiến Vương định sẵn

là vô cùng hung hiểm, người thường vào chắc chắn chết không có chỗ chôn!

Nhưng ai ngờ được là người anh em của tôi chứ, có thể làm sập mộ Hiến Vương thì cũng chẳng có gì lạ, bình thường thôi." Nói rồi Vương Bàn Tử ghé sát đầu lại, tròn mắt hỏi: "Thế nào, bên trong có Mộc Trần Châu không?" Vương chậm rãi lắc đầu.

Ba người nhóm Mô Kim không khỏi thất vọng một trận, nhưng ngay sau đó Hồ Ba Nhất nói: "Xem ra tin tức của tôi đúng là chính xác, Mộc Trần Châu chắc chắn ở Bách Nhãn Quật.

Về Bách Nhãn Quật, có lẽ Trần Vấn Ngọc chưa nói rõ cho cậu, thực ra nơi đó vô cùng hung hiểm!

Anh có biết Trương gia ở Đông Bắc không, cái gia tộc đạo mộ huyền thoại đó ấy, gia chủ của họ cũng mắc bệnh nan y từ Bách Nhãn Quật mà ra.

Trên thảo nguyên Sa Lâm đó không ai dám bén mảng tới, sợ bị Hoàng bì tử ám, ngay cả quân đội cũng không dám phái người vào.

Tôi nghe nói phía trên đang nghiên cứu dùng tên lửa để san phẳng Bách Nhãn Quật, nhưng không biết vì sao mà mãi vẫn chưa thấy động tĩnh gì." Hồ Ba Nhất thật sự đã dốc hết gan ruột, không hề có ý lừa gạt Vương.

Bách Nhãn Quật hung hiểm thế nào anh ta đều nói rõ mồn một, để Vương tự quyết định.

Vương Bàn Tử lại bồi thêm: "Tình hình đại khái tôi đã nói rồi, còn việc đi hay không hoàn toàn tùy vào cậu, không đi thì chúng ta vẫn là bạn." Trương Phàm Phàm gục đầu xuống vô lăng, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Cô chỉ thấy chuyện này quá thú vị, ba người họ cứ mải miêu tả

Bách Nhãn Quật hung hiểm thế nào, mà không hề biết kẻ đã san bằng lũ Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật, giết sạch chúng như thần tiên đang ngồi ngay trước mặt mình đây.

Vương châm một điếu thuốc hút một hơi, thong thả nói: "Tôi hỏi một câu, các anh có biết thứ gì gọi là Tị Thủy Châu không?" Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái: "Đương nhiên là biết!

Thứ đó ở trong Côn Luân Thần Cung, vốn dĩ tôi định đi xem thử, nhưng tình cờ có tin tức về Mộc Trần Châu nên mới chuẩn bị đi Bách Nhãn Quật trước." Nghe vậy, Vương cũng đã hiểu.

Xem ra Tị Thủy Châu vẫn chưa bị nhóm Hồ Ba Nhất lấy mất, như vậy cũng tốt, đỡ mất công sau này tìm không thấy.

Về chuyện Tị Thủy Châu, trong nguyên tác vốn không có, nhưng lần trước Hồ Ba Nhất đã kể với Vương, hiện tại không tiện nói chi tiết, để sau này tính.

Hay là thế này, trước tiên cứ cho họ mượn Mộc Trần Châu, đợi vào Côn Luân Thần Cung giải trừ lời nguyền xong thì lấy Tị Thủy Châu giao lại cho anh.

Như vậy chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao?

Vương cũng có thể tiết kiệm thời gian để đi điều tra chuyện Trương Qua Tử và Trương Tổ.

Dù sao Vương vẫn luôn nhớ rõ, ở tổ địa Trương gia còn có Cửu U Tướng Quân và Phi Thiên Tống Tử.

Nếu có thời gian, Vương nhất định phải đi xem một chuyến.

Anh luôn cảm thấy bí mật ở tổ địa Trương gia không chỉ đơn giản là Kỳ Lân Trảo.

Chương 136

Chắc chắn còn bí mật khác mà anh chưa phát hiện ra!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử lại nói thêm một câu: "Thật lòng mà nói, tôi cũng hơi hãi khi phải đi Bách Nhãn Quật, tôi cứ cảm giác lũ Hoàng bì tử đó tà môn lắm, tôi mà vào chắc bị chúng vờn cho đến chết mất!

Hồ Ba Nhất cười cái gì?

Tôi nói không đúng à?

Tôi không tin trên đời này có ai trị được cái lũ Hoàng bì tử đó, nếu không phải trên người có lời nguyền thì cả đời này tôi cũng không thèm đặt chân vào thảo nguyên Sa Lâm một bước!" Trương Phàm Phàm không nhịn được nữa, cười khúc khích thành tiếng.

Cô cười đến nỗi hụt cả hơi, người ngả nghiêng về phía trước.

Mặt Vương Bàn Tử đỏ bừng: "...

Cười cái gì, có gì mà cười chứ?" Trương Phàm Phàm vừa cười vừa nói: "Cười chết tôi mất, thực ra cái Bách Nhãn Quật đó đã bị anh yêu của tôi san phẳng rồi, lũ Hoàng bì tử bên trong chết sạch cả rồi!" "?!" Vương Bàn Tử hoàn toàn chấn động, quên bẵng cả việc mình vừa chém gió về sự hung hiểm của Bách Nhãn Quật thế nào.

"Không thể nào, lũ Hoàng bì tử đó giỏi ảo thuật lắm, ngay cả quân đội cũng không dám khinh suất, mà lại bị Vương san phẳng rồi sao? ...

Một con Hoàng bì tử cũng không còn sao?" Vương Bàn Tử như muốn phản bác: "Không thể nào, chuyện gì khác tôi cũng tin, nhưng chuyện này tôi nhất định không tin!" Hồ Ba Nhất vốn cẩn trọng nên không nói gì, thấy Vương vẫn chưa bày tỏ thái độ, anh ta liền nhìn

Vương.

Quả nhiên, Vương lên tiếng: “Phàm Phàm nói hơi quá rồi.” Ba người nhóm Mô Kim thở phào nhẹ nhõm, trên đời làm gì có ai lợi hại đến thế chứ.

“San phẳng thì không hẳn, lũ Hoàng bì tử đó cũng gây cho tôi chút rắc rối nhỏ.” Ý ngoài lời là Vương thực sự đã giết sạch lũ Hoàng bì tử đó!

Vương Bàn Tử tức thì trợn tròn mắt, cằm suýt rơi xuống đất.

Lúc này, biểu cảm trên mặt ba người nhóm Mô Kim đã từng bôn ba khắp nơi lại y hệt nhau, bị Vương làm cho kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Chuyện này nghe cứ như là đĩa bay rơi xuống từ trên trời vậy, thật không thể tin nổi!

Trương Phàm Phàm cười nói: “Được rồi được rồi, không trêu các anh nữa, nhìn xem đây là cái gì?” Cô từ trong túi của Vương lấy ra một viên châu màu nâu, bên trong có sợi lông phượng hoàng.

Vương Bàn Tử tức thì thất thanh gọi: “Mộc Trần Châu?!” Cái hộp vừa mở ra, ngay cả Hồ Ba Nhất cũng không ngồi yên được nữa.

Hắn suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, mãn nhãn đầy vẻ kinh ngạc. "Thật sự là Mộc Trần Châu sao?!" Ánh mắt hắn dán chặt lên người Vương.

Vương đang rít một hơi thuốc, vẻ mặt phong khinh vân đạm.

Trương Phàm Phàm ở bên cạnh lại cười khanh khách, không giống như đang nói đùa, mà giống như đang cười đám người này chưa va chạm nhiều.

Cô nàng nói: "Không phải Mộc Trần Châu thì là gì?" "Không thể

nào." "Gấp hay không gấp thì còn phải nghe anh yêu nói đã, đúng không anh yêu?" Vương liếc nhìn cô một cái, không nhịn được cười: "Hiểu chuyện đấy." Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía ba người Vương Bàn Tử, chậm rãi nói: "Chỉ có Mộc Trần Châu thôi thì không được, cần phải đi Côn Luân Thần Cung một chuyến, đến lúc đó mới biết nên giải trừ lời nguyền như thế nào." Đối với chuyện này, Hồ Ba Nhất ngược lại không hề hàm hồ.

Hắn biết rõ, lời nguyền trên người bọn họ rất tà tính, chỉ dựa vào một hạt Mộc Trần Châu thì không thể giải quyết hoàn toàn vấn đề.

Không giống như thi độc liệt tính trên người Vệ Chiêu, cũng không giống lời nguyền Hoàng bì tử trên người Trương Phàm Phàm.

Có thể nói, loại lời nguyền mà ba người bọn họ trúng phải, mức độ nan giải phóng mắt nhìn khắp thế giới cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà chuyện ba người có thể giải trừ lời nguyền hay không, còn phải xem ý của Vương.

Có thể nói, tính mạng của cả ba người bọn họ, tất cả đều nắm trong tay Vương.

Hồ Ba Nhất cắn răng, trước khi Vương mở miệng liền nói: "Huynh đệ, đã Mộc Trần Châu đang ở trong tay cậu thì tôi cũng không khách sáo nữa.

Có điều kiện gì cậu cứ việc đề ra, nếu như không yên tâm, sợ chúng tôi làm hỏng Mộc Trần Châu, cậu có thể đích thân cùng chúng tôi đi Côn Luân Thần Cung một chuyến.

Sau khi ra ngoài, tất cả bảo vật đều thuộc về cậu." "Không được, đợi sau khi ra ngoài tôi sẽ đưa thêm một triệu tệ, cậu thấy có được không?" Vương Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Lão Hồ nói cái gì thế, người

ta gia đại nghiệp đại, còn thiếu một triệu của ông chắc?" "Hơn nữa, đi đâu kiếm ra một triệu bây giờ, cho dù bán sắt vụn cũng không được cái giá đó!" Hồ Ba Nhất cũng suy nghĩ lại.

Những lời này, quả thực có chút coi thường ý tứ của người ta.

Tuy rằng không cố ý nói vậy, nhưng dù sao cũng lỡ lời.

Hồ Ba Nhất lập tức ôm quyền, xấu hổ nói: "Huynh đệ, vừa rồi tôi nhất thời sốt ruột nên nói sai, thật xin lỗi." Vương cũng không phải người nhỏ mọn, không nói gì nhiều, chỉ nhìn Vương Bàn Tử, xem xem từ trong miệng tên Béo này có thể thốt ra lời gì hay ho.

Vương Bàn Tử suy tính một chút: "Theo tôi thấy, người anh em chắc là thích những loại bảo vật thần dị đúng không?

Ví dụ như Tị Thủy Châu?" Vương cười: "Chính xác!" Vương Bàn Tử vỗ tay cái bốp: "Hiểu rồi, yên tâm, tôi khẳng định sẽ mang Tị Thủy Châu từ trong Côn Luân Thần Cung ra!" Vương Bàn Tử tuy rằng nhìn qua có vẻ bừa bãi, nhưng tâm tư lại cực kỳ tinh tế.

Từ vài câu nói ngắn ngủi liền hiểu được ý của Vương.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nãy giờ vẫn im lặng bỗng mở miệng: "Tôi có thể lấy những thứ đáng giá nhất trên người ba chúng tôi đặt ở chỗ anh, đợi chúng tôi trở về sẽ chuộc lại, anh thấy được không?" Bốn người trong xe đều tề chỉnh nhìn về phía Vương, xem hắn phản ứng thế nào.

Vương ung dung nói: "Chuyện này cũng không phải là không thể, nhưng tôi nhớ mang máng, muốn giải trừ lời nguyền cần phải có Mộc Trần Châu làm vật tế.

Thôi bỏ đi, nói các người cũng không hiểu." "Tóm lại chỉ một câu: Muốn giải trừ lời nguyền thì cần phải dùng Mộc Trần Châu làm vật tế phẩm, hiểu chưa?" Nhất thời, mọi người trầm mặc.

Vương Bàn Tử mạnh mẽ ngẩng đầu: "Chẳng lẽ không có cách nào khác để giải trừ lời nguyền sao?" Ba người nhất thời khó xử.

Vương cần Mộc Trần Châu, nhưng ba người bọn họ cũng cần Mộc Trần Châu làm vật tế phẩm.

Đột nhiên, Vương nói: "Cũng không phải là không thể." Vương Bàn Tử hai mắt sáng lên: "Huynh đệ nói mau!" "Trước tiên cứ mang Tị Thủy Châu ra cho tôi, tôi luôn cảm thấy giữa Tị Thủy Châu và Mộc Trần Châu khẳng định có đại bí mật, không chừng đủ để giải trừ lời nguyền!" Ba người nhìn nhau.

Hồi lâu, Hồ Ba Nhất cắn răng: "Được!" ...

Chuyện này tạm thời cáo một đoạn lạc, ba người Hồ Ba Nhất lưu lại Tương Thành hai ngày, hai ngày này bọn họ đã lĩnh lược một phen quang cảnh Tương Thành.

Sau đó liền cáo từ rời đi, xuất phát đi Côn Luân Thần Cung.

Lúc đi, Vương Bàn Tử thần bí hề hề giao cho Vương một cái hộp đen nhỏ, nói là đồ tốt, bảo Vương đợi bọn họ đi rồi hãy mở ra.

Chuyện này bị Vương quẳng ra sau đầu, đã mấy ngày rồi vẫn chưa đụng tới.

Cho đến một hôm, trong nhà đón một vị khách không mời mà đến.

Hôm nay, Trương Phàm Phàm kéo Ninh Thái Nghi đi dạo phố, nói là muốn mua cho Ninh Thái Nghi mấy bộ quần áo dáng dấp đàng hoàng.

Vương cũng không hiểu nổi, rõ ràng chỉ cần một cú điện thoại là đủ loại hàng hiệu limited đều có thể được đưa đến tận nhà, hai người lại cứ nhất quyết đòi đi dạo phố.

Hắn dứt khoát ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, hưởng thụ thời gian

nhàn hạ hiếm có.

Đột nhiên, điện thoại của hắn vang lên. "Trương Vãn?" Vương vỗ đầu một cái mới nhớ ra, từ sau khi rời khỏi Trương gia, hắn vẫn chưa liên lạc với cô em gái "tiểu đệ" hờ này.

Chương 137

Nhấc máy, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia cực kỳ hưng phấn: "Đại ca, nhớ anh chết mất!" "Thế nào, dạo gần đây Trương Chấn Nam không làm khó dễ cô chứ?" "Không có không có, ông ấy nào dám chứ, hôm qua còn cùng ba em làm thân hỏi thăm tình hình của anh đấy!" Vương nhíu mày, Trương Chấn Nam dò hỏi tin tức của hắn làm gì?

Chỉ nghe Trương Vãn tiếp tục nói: "Đợi đã, chuyện này lát nữa gặp mặt rồi nói, em đến Tương Thành rồi, anh dọn nhà rồi sao?" Vương ngẩn ra: "Chưa dọn nhà, cô cứ đến thẳng đây đi." "Tuân lệnh!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Vương không nhịn được day day thái dương. "Vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng một ngày, mấy hôm nay bị Phàm Phàm hành cho tôi có chút mệt mỏi, ai ngờ lại lòi ra một cô Trương Vãn." Nếu để Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, khẳng định sẽ mắng một câu "sướng mà không biết hưởng".

Bên cạnh Vương, cô nào mà chẳng là đại mỹ nữ sắc nước hương trời?

Kết quả Vương lại chẳng coi ra gì, suốt ngày chê phiền, bảo tránh xa ra một chút.

Thật đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

Không bao lâu sau, chuông cửa vang lên.

Trương Vãn đến.

Vương đi thẳng vào vấn đề, mở cửa liền hỏi: "Có chuyện gì?" Trương Vãn hôm nay mặc váy liền thân ngắn màu đen, loại bó sát người.

Hai người chừng một tháng không gặp, ai ngờ Trương Vãn đã đổi kiểu tóc, một mái tóc đen nhánh uốn lọn lớn xõa trên vai, phối hợp với khuôn mặt trắng đến phát sáng kia, có một loại vũ mị khác thường.

Hôm nay cô tô son đỏ tươi, chu cái miệng nhỏ, không vui nói: "Đã lâu như vậy không gặp, đại ca không ôm em một cái sao?" Nhìn ánh mắt có chút u oán kia, Vương không chút dao động. `[Họ tên: Trương Vãn]` `[Nội tâm: Được lắm, lâu như vậy không gặp đại ca cũng không ôm tôi một cái, uổng công tôi tỉ mỉ trang điểm một phen, xem ra kế hoạch 'lên giường' tối nay lại ngâm nước nóng rồi.]` Vương giật giật khóe miệng.

Lên giường?!

Cô em gái hờ này, cô điên rồi sao?

Vương nói một câu hai nghĩa: "Nghĩ hay lắm, vào nhà trước đã." Hai người ngồi trên ghế sô pha, Trương Vãn căn bản không coi mình là người ngoài, tự rót một tách trà từ từ thưởng thức.

Hai người câu được câu không tán gẫu, không tán gẫu thì thôi, chứ đại khái nội dung toàn là Trương Vãn "hoa rơi hữu ý", còn Vương thì "nước chảy vô tình".

Kỳ thực chuyện này, cũng là sau khi Trương Vãn từ Viêm Đế Mộ trở về mới từ từ phát hiện ra tâm tư của mình.

Lúc đầu ở trước mặt Trương Chấn Nam, thề sống thề chết nói không thích Vương.

Nhưng sau đó Trương Vãn liền biết, mình đã yêu người đàn ông này.

Lúc đó chỉ có một ý niệm.

Đại ca cứu mình nhiều lần như vậy, ngay cả lúc đầu sau khi ra tay với mình, cũng không có làm gì quá đáng.

Thật ra cô không biết, Vương không giết cô là để cô mang lời nhắn cho Trương Nhị Ma Tử mà thôi.

Còn về sau cứu Trương Văn, là do Vương muốn mượn thân phận người Trương gia để thu thập một số thông tin.

Dù sao thì âm sai dương thác, tình cảm của Trương Văn đối với Vương ngày càng sâu sắc, ngày càng khó quên.

Vương luôn giữ cái vẻ phong khinh vân đạm ấy, phảng phất như mọi chuyện đều không làm khó được hắn, cộng thêm vài lần ra tay tương cứu.

Huống chi ngoại hình của Vương chấm điểm max cũng không sai, dưới đủ loại nhân tố, Trương Văn rốt cuộc sau khi khôi phục sức khỏe, quyết định đến Tương Thành, tìm Vương thẳng thắn nói chuyện một lần.

Không làm đàn em nữa, mà muốn đứng bên cạnh hắn, cho dù... cho dù là đứng ở phía sau hắn cũng được.

Trương Văn do dự, sau đó lộ vẻ đấu tranh, hồi lâu mới thở phào một hơi, nói: "Đúng rồi, anh biết vì sao gần đây tộc trưởng lại dò hỏi em tin tức về anh không?" Vương lắc đầu: "Không biết." Trương Văn cũng không cảm thấy Vương lạnh lùng, ngược lại dáng vẻ này của Vương trong lòng cô càng thêm mị lực.

Cô hứng thú bừng bừng nói: "Em nghe ba em nói, căn bệnh lâu năm của tộc trưởng hơn mười năm nay đột nhiên khỏi rồi, hình như có liên quan đến anh." "Lúc đó, ba em nói thế này..." "Rằng đại ca trị tận gốc bệnh cũ cho tộc trưởng, chắc chắn ông ấy sẽ quấn lấy em đòi phương thức liên lạc với đại ca cho xem." Nói đến đây, Trương Văn càng thêm đắc ý: "Đại ca không biết đâu, lúc đó em oai phong cỡ nào, Trương Chấn Nam cái lão già đó đối với em khách khách khí khí, em mới miễn cưỡng đáp ứng giúp ông ấy bắt cầu." Vương cũng nghe

hiểu rồi.

Hóa ra là vì chuyện này.

Trương Chấn Nam muốn gặp hắn một lần.

Không cần nói cũng biết, bệnh cũ trên người Trương Chấn Nam hẳn là sau khi Vương giết sạch đám Hoàng bì tử mới khỏi.

Trương Chấn Nam cũng biết chuyện bọn họ đi Bách Nhãn Quật, xâu chuỗi mấy chuyện này lại, tên ngốc cũng hiểu ra vấn đề.

Có điều, nếu chỉ là muốn cảm ơn, cũng không đến mức phải đại phí chu chương như vậy chứ?

Trương Chấn Nam, khẳng định còn có chuyện khác. "Không nói gì khác nữa sao?" Trương Văn ngẫm nghĩ: "Không có, chỉ nói muốn gặp mặt cảm ơn, bảo em bắt cầu, quay về sẽ cho em làm trưởng lão." Nói đến đây, Trương Văn mày phi sắc vũ, giống như trên mặt cực kỳ có quang.

Đúng là có một loại khoái cảm "một người làm quan cả họ được nhờ".

Vương cười một tiếng: "Được, chuyện này cô sắp xếp đi, ngày kia bảo ông ta đến gặp tôi." Trương Văn vui vẻ cười. `[Họ tên: Trương Văn]` `[Nội tâm: Không hổ là người đàn ông của mình, mình vừa nói một câu đại ca đã đồng ý gặp mặt rồi, còn ai có mặt mũi lớn hơn mình chứ?]` Sau khi ứng phó xong chuyện của Trương Văn, điện thoại của Trương Phàm Phàm gọi tới. "Anh yêu, em với Tiểu Ninh đi tìm Nam Nam, tâm trạng cô ấy không tốt lắm, hôm nay có khả năng em sẽ về nhà muộn một chút, được không anh?" Trương Phàm Phàm giọng điệu đáng thương, đang dùng phương thức thỉnh cầu nói chuyện với Vương. "Được, có cần anh đến xem không?" "Không cần đâu, cô ấy không muốn gặp đàn ông." Hai người lại tán gẫu một lúc

mới cúp điện thoại, trong lúc đó Trương Văn dỏng tai lên tỉ mỉ nghe xem bọn họ nói những gì.

Càng nghe nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, mãi đến khi Vương cúp điện thoại, cô mới giả bộ sóng yên biển lặng.

Biết rõ còn cố hỏi: "Ai gọi thế đại ca?" Vương lắc đầu: "Không có gì." "Đã bảy giờ rồi.

Anh ăn tối chưa?" Trương Văn hai mắt sáng lên, vội vàng lắc đầu: "Chưa ăn nè, đại ca ăn gì em mời?" Thế là một tiếng sau, hai người ngồi trong một nhà hàng Tây có hoàn cảnh u nhã.

Vốn dĩ Vương định đi quán lẩu Thôi Bàn Tử, ai ngờ Trương Văn sống chết không đi, hôm nay nhất định phải mời Vương ăn một bữa sang chảnh.

Ánh nến trên bàn chập chờn, ánh đèn trong nhà hàng hôn ám nhu hòa, rất có cảm giác ăn tối dưới ánh nến.

Vương nhìn Trương Văn một cái. `[Họ tên: Trương Văn]` `[Nội tâm: Cơ hội tốt, không khí tốt, người cũng ở đây, huống hồ Phàm Phàm tỷ cũng không có mặt, cơ hội hiếm có như vậy không nắm bắt thì đợi đến bao giờ?

Nhưng mà... lo quá.]` Cô đang lo lắng, nếu Vương cự tuyệt thì sao.

Vậy thì sau này ngay cả làm đàn em cũng không còn cơ hội.

Vương thở dài, không nói gì.

Chương 138

Hai người cứ thế cắm cúi ăn bít tết, hồi lâu, Trương Văn chậm rãi ngẩng đầu, xoắn xuýt nói: "Đại ca." "Sao?" "Không có gì, anh với Phàm Phàm tỷ gần đây tốt không?" "Ừ.

Rất tốt." Trương Văn mím môi, không nói gì nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương lại vang lên. "Sao thế Phàm Phàm?" "Xin lỗi nha anh yêu, Nam Nam nôn dữ quá, buổi tối không có người trông thì không được, tối nay em e là không về được rồi." Cũng không biết Trương Văn nghe thấy cái gì, chỉ thấy mắt cô đột nhiên sáng lên, giảo hoạt nhìn Vương, lè lưỡi.

Vương không nói nhiều, coi như không nhìn thấy.

Sau khi cúp điện thoại, Trương Văn lại khôi phục cái bộ dáng cười hì hì, câu được câu không tán gẫu với Vương.

Hôm nay Trương Văn hình như đặc biệt cao hứng, gọi hai chai sâm panh thượng hạng, muốn cùng Vương không say không về.

Vương có thể chiều cô sao?

Luận về tửu lượng thì cả đám cộng lại Vương cũng không ngán.

Chính là Trương Văn có chút tâm tư nhỏ, muốn mượn cơ hội này chuốc say bản thân đến mức bất tỉnh nhân sự, để lúc tỉnh dậy dễ mở miệng với hắn.

Quả nhiên, Trương Văn uống cực kỳ hung mãnh, rượu ngấm, không bao lâu sau liền gục xuống bàn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Trương Văn, Vương không nhịn được thở dài một hơi. "Haizz, hà tất phải như vậy chứ." Vương sờ sờ túi quần, hồi lâu lẩm bẩm: "Đi vội quá, quên mang chìa

khóa." Hắn mang Trương Vãn đến khách sạn Hòa Bình dưới danh nghĩa của cô, thuê một phòng suite rồi đưa cô vào.

Ngửi mùi rượu trên người Trương Vãn, Vương nhíu mày. "Không có việc gì uống nhiều rượu như vậy làm chi." Phịch.

Ném Trương Vãn lên giường, vừa định rời đi, lại nghe thấy Trương Vãn mơ màng nói mớ: "Đại ca, em... em thật sự rất thích anh." "Có thể hay không đừng phớt lờ em nữa." Vương quay đầu, nhìn thân ảnh Trương Vãn. "Haizz." Trong lòng hắn có một loại cảm giác không nói nên lời, khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

Vương lắc đầu, không nghĩ nữa.

Hắn sang một phòng khác tắm rửa, khoan khoái nằm lên giường.

Đêm đó, trong cơn buồn ngủ mông lung, Vương cảm giác hình như có người đang thì thầm bên tai hắn. "Đại ca." Vốn là thanh niên trai tráng huyết khí phương cương, sao có thể nhịn? ...

Trương Vãn tới Tương Thành ngày thứ ba, trong thời gian này vẫn luôn ở tại phòng suite mà Vương thuê cho.

Có điều gần đây Trương Phàm Phàm cứ dính lấy Vương, khiến cô không có cơ hội, đang u oán nhìn ra cửa sổ. "Đại ca xấu xa, không cần người ta nữa rồi." Đột nhiên, điện thoại của cô vang lên.

Định thần nhìn lại, hóa ra là Trương Chấn Nam gọi tới. "Alo tộc trưởng?" "Tiểu Vãn à, bác với Vân Long đã đến Tương Thành rồi, xem xem lúc nào thì thông báo cho Vương?" Trương Vãn sướng rơn, được tộc trưởng Trương gia uy nghiêm chí cực đối đãi nịnh nọt như thế, cảm giác sắp bay lên trời rồi.

Đương nhiên, cô chỉ cảm thấy đây là điều xứng đáng.

Dù sao hiện tại, cô cũng là người phụ nữ của "đại ca" rồi. "Yên tâm đi tộc trưởng, bác đợi chút, cháu gọi điện thoại cho đại ca sắp

xếp." Nói xong liền cúp máy, bấm số gọi cho Vương. "Alo đại ca, Trương Chấn Nam đến rồi, hiện tại anh có rảnh không?" Đầu dây bên kia Vương trầm mặc hai giây, chậm rãi nói: "Được, bảo bọn họ đến quán lẩu Thôi Bàn Tử đi, phòng chữ Thiên số 201." Sau khi cúp điện thoại, Vương lơ đãng nhìn Trương Phàm Phàm ở bên cạnh một cái.

Từ sau ngày hôm đó, mỗi lần Trương Văn gọi điện cho Vương đều phải tránh né Trương Phàm Phàm một chút, có khả năng là vì chột dạ.

May mà Trương Văn không nói gì mờ ám. "Phàm Phàm, Trương Chấn Nam đến rồi, cứ đòi gặp anh một lần, anh ra ngoài trước đây." Trương Phàm Phàm ngẩng đầu, tung chăn ra: "Có thể cho em đi cùng không?

Em còn chưa thấy Trương Chấn Nam trông như thế nào nữa." Vương cười xoa đầu cô: "Không phải lúc này, sớm muộn gì cũng sẽ cho hai người gặp mặt." Vương đã nói đến nước này, Trương Phàm Phàm cũng chỉ đành thôi, không vui lắm: "Vậy được rồi, em đi dạo phố với Tiểu Ninh đây." ...

Vương đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Trương Chấn Nam và Trương Vân Long lập tức đứng dậy, đặc biệt là Trương Chấn Nam, vẻ mặt lấy lòng cười với Vương.

Trương Văn ngồi bên cạnh Trương Vân Long, liếc mắt đưa tình với Vương, còn gửi một cái hôn gió.

Trương Chấn Nam đi tới, đưa hai tay ra nắm lấy tay Vương: "Tiểu huynh đệ đã lâu không gặp, mau ngồi xuống, chúng ta nói chuyện đàng hoàng nào." Vương cười không nói.

Hắn sao lại không biết tâm tư của Trương Chấn Nam?

Vô phi là thấy Vương phá giải được căn bệnh ngoan cố trên người

mình, khiến lão giật mình kinh sợ mà thôi.

Đường đường là tộc trưởng Trương gia, người đứng đầu trong nghề đạo mộ, ở trước mặt Vương lại không dám có chút giá nào, nói ra ngoài sợ là sẽ làm rớt cằm cả đám người!

Vương nhập tọa, chỉ nghe Trương Chấn Nam tiếp tục nói: "Trước kia là tôi mắt kém, tôi thật không biết tiểu huynh đệ có loại bản lĩnh này, tôi mạo muội hỏi một câu." Trương Chấn Nam ghé sát lại gần một chút: "Đám Hoàng bì tử đó đâu?" "Chết rồi." "Chết rồi?" Trương Chấn Nam ngẩn ra, lại hỏi: "Chết mấy con?" "Đều chết cả rồi." Chỉ thấy Trương Chấn Nam toàn thân co rút, mắt trừng cực tròn, hít ngược một hơi khí lạnh: "Địa Tạng Thiên Tiên cũng chết rồi?" Vương mất kiên nhẫn: "Ông già này sao nói nhiều thế nhỉ, tôi đã bảo là chết hết rồi, ý là không chừa lại con nào, hiểu chưa?" Trương Chấn Nam hồi lâu mới tiêu hóa được tin tức này.

Có chút không dám tin, thần sắc không ngừng biến hóa, không biết đang nghĩ gì. `[Họ tên: Trương Chấn Nam]` `[Nội tâm: Thật hay giả vậy, Vương ngay cả Địa Tạng Thiên Tiên cũng có thể giết chết?

Nhưng mà lời nguyền trên người mình chính là do Địa Tạng Thiên Tiên hạ, việc nó biến mất cũng có thể gián tiếp chứng minh Địa Tạng Thiên Tiên đúng là đã chết rồi.]` Trương Vân Long và Trương Vãn ở bên cạnh không hiểu ra sao nhìn Vương, hai cha con căn bản không biết ba chữ "chết hết rồi" đại biểu cho cái gì.

Chỉ có người từng đi Bách Nhãn Quật mới có thể cảm nhận được, ba chữ "chết hết rồi" nhẹ nhàng bâng quơ ấy ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến mức nào!

Trương Chấn Nam, không nhịn được đối với Vương dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi!

Người thanh niên này thực sự quá thâm sâu khó lường rồi, nhìn

dáng vẻ hắn ở trong Bách Nhãn Quật căn bản không hề bị thương, cứ thế khinh miêu đạm tả mà giết sạch cả ổ Hoàng bì tử Bách Nhãn Quật sao? "Vương tiểu huynh đệ, có thể... kể chi tiết cho tôi nghe được không?" Mắt thấy Vương nhíu mày, tộc trưởng Trương gia Trương Chấn Nam vội vàng nói: "Cậu đừng vội, chuyện này liên quan đến một bí mật, tôi đảm bảo, cậu khẳng định sẽ có hứng thú với chuyện này!" "Thôi được rồi, chuyện này tôi vốn định mang xuống quan tài, nhưng nếu cậu thật sự có bản lĩnh giết chết đám Hoàng bì tử kia, tôi nói với cậu cũng không phải là không thể!" Vương dần dần tò mò, ngược lại muốn biết xem, Trương Chấn Nam trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì? `[Họ tên: Trương Chấn Nam]` `[Nội tâm: Nếu Vương thật sự đã giết chết đám Hoàng bì tử mạch Bách Nhãn Quật, thì chuyện này nói với cậu ta cũng chưa hẳn không được, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện năm đó của mấy ca ca.]` Vương nhấp một ngụm rượu, đem chuyện gia đình lão thợ săn, rồi chuyện xảy ra trong Bách Nhãn Quật kể ra một lượt.

Kể dị thường chi tiết, nhưng không có thêm mắm dặm muối.

Chỉ như vậy cũng đã khiến ba người Trương gia nghe đến tâm kinh đảm chiến, đặc biệt là Trương Văn, vành mắt thậm chí đều đỏ lên.

Chương 139

`[Họ tên: Trương Văn]` `[Nội tâm: Đại ca ở cái nơi tà hồ đó nhất định rất khó chịu, thật hối hận lúc trước mình vì sao lại không gặp anh ấy một lần, nếu mình có thể ở bên cạnh anh ấy thì tốt biết bao.]` Trong lòng Vương ấm áp.

Không ngờ Trương Văn vì hối hận mới đỏ hoe mắt. "Hết rồi, chỉ có thế thôi." Đương nhiên, tin tức Mộc Trần Châu ở trong Bách Nhãn Quật là do Trương lão gia tử nói cho hắn biết.

Đồng dạng, Trương Chấn Nam cũng khẳng định biết.

Vương cũng không giấu giếm, đem chuyện Mộc Trần Châu và Song Ngư Ngọc Bội nói ra.

Hồi lâu, ba người trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì.

Trương Chấn Nam ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Vương, thở dài một hơi thật dài: "Hậu sinh... khả úy a!" Ông ta tin tưởng Vương cũng không nói dối, dù sao cái Bách Nhãn Quật đó không phải ai cũng đi được, các chi tiết đều có thể đối chiếu.

Không giống như ông ta năm đó, đi vào xong bị Hoàng bì tử chơi cho chóng mặt nhức đầu, tốn sức chín trâu hai hổ mới nhặt về được một cái mạng.

So với Vương, quả thực là một trời một vực.

Nếu không có Lão Thiên Quan chúc phúc, nói không chừng năm đó thật sự chết hết ở trong đó rồi.

Vương châm điếu thuốc rít một hơi, Trương Chấn Nam nhẹ nhàng lắc đầu, phát ra một tiếng cười tự trào.

Ông ta đang cười nhạo chính mình.

Căn bệnh ngoan cố giày vò ông ta hơn hai mươi năm, lại bị Vương dễ dàng hóa giải như vậy.

Đang lúc dò hỏi bí mật của Vương, Vương đột nhiên nói: "Tôi muốn hỏi một chuyện, năm đó sau khi từ Bách Nhãn Quật trở về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trương Chấn Nam thần sắc biến đổi, trầm mặc giây lát, quay đầu nói với Trương Vân Long: "Hai đứa ra ngoài trước đi, bác muốn nói chuyện riêng với Vương." Trương Vân Long gật đầu, trực tiếp dẫn Trương Văn đi ra ngoài.

Hiện tại, cả bao sương chỉ còn lại Vương và Trương Chấn Nam.

Trên mặt Trương Chấn Nam hiện lên vẻ truy ức, từ từ kể lại một câu chuyện.

Sự tình là như thế này.

Năm đó anh em Trương gia, Lão Thiên Quan, người nhà họ Uông, Vu Cổ Địa Sư tổng cộng năm người, có thể nói là ý khí phong phát.

Đội hình đẳng cấp này, trong thiên hạ cái mộ nào mà không đi được?

Thế là, có một hôm tên người nhà họ Uông kia kiếm được một tấm bản đồ, ra vẻ thần bí hề hề với Trương Chấn Thiên: "Huynh đệ, tôi kiếm được chút đồ tốt, đừng có cái kiểu miệng rộng đi rêu rao lung tung, chuyện này tôi không định nói cho người khác đâu!" Trương Chấn Thiên lập tức tò mò: "Đồ gì thế?" Người nhà họ Uông kia tên là Uông Triêu, Uông Triêu ngay sau đó từ trong ngực móc ra một khúc xương, Trương Chấn Thiên định thần nhìn lại, hô to một tiếng: "Hoành cốt!?" Khúc xương này dáng dấp cực dẹt, giống như một cái đĩa tròn không quy tắc. "Kiếm ở đâu ra thế?" Uông Triêu đắc ý cười: "Đừng quản tôi kiếm ở đâu, trên miếng Hoành cốt này có đại bí mật!" "Trường sinh!" Vừa nghe thấy hai chữ trường sinh, phản ứng đầu tiên của Trương Chấn Thiên là không tin.

Nhưng ngay sau đó, một tràng lời nói tiếp theo của Uông Triêu lại triệt triệt để để khiến Trương Chấn Thiên tin phục. "Miếng Hoành cốt này được rút ra từ trên người một con hồ ly già đắc đạo nhiều năm, bị người ta dùng bí thuật ghi chép bí mật, chỉ có dùng pháp môn đặc thù mới có thể xem được." "Mấy hôm trước tôi đi ngang qua một đạo quán, bên trong có một lão đạo sĩ đột nhiên gọi giật tôi lại, thần thần thao thao: 'Trên người thí chủ thi khí nồng nặc, ấn đường biến đen, sợ là không lâu sau sẽ có tai nạn ập xuống đầu a!'" "Tôi mắng một câu 'có bệnh' rồi định đi, kết quả lão đạo sĩ nhất quyết không tin, cứ đòi kéo tôi vào trong đạo quán." "Tôi nghĩ thầm, chỉ cần không bắt tôi bỏ tiền ra thì đều được, thế là đi theo vào xem thử.

Ông đoán xem tôi nhìn thấy cái gì?" Tính tò mò của Trương Chấn Thiên đã lên đến tận cổ họng rồi: "Thấy cái gì?" "Mẹ kiếp, phía sau đạo quán đặt một cái hộp đen, bên trong nhốt một con hồ ly già!

Lúc đó tôi sững sờ, chỉ thấy lão đạo sĩ lẩm bẩm niệm chú, con hồ ly già toàn thân lông trắng liền tỉnh lại, lao thẳng vào người tôi!" "Tôi vừa định phản kháng, lại cảm giác con hồ ly già này có chút quen mặt." "Lúc đó không kịp nghĩ nhiều, một lòng chỉ lo chống cự, lão đạo sĩ kia lại ở bên cạnh hét lớn 'đừng có lộn xộn', tôi có thể nghe sao?" "Kết quả con hồ ly già kia thật sự không làm gì tôi, tôi cũng không chống cự nữa, xem nó có thể giở trò gì." "Sau đó..." Sắc mặt Uông Triêu cũng bắt đầu trở nên có chút khó coi. "Con hồ ly già ở trước mặt tôi giãy dụa vài cái, biến thành một tấm da hồ ly nhũn nhùn phủ lên người tôi." "Lúc đó tôi sợ ngây người, lão đạo sĩ đi tới vẻ mặt đầy than thở, nói là phúc báo của tôi, bảo tôi hãy trân trọng cho tốt.

Lão hồ ly này năm đó đi theo Trương Tổ, xong việc liền đưa cho tôi một miếng Hoành cốt, bảo tôi nhất định phải giữ lấy." "Thế là tôi đem da hồ ly và miếng Hoành cốt kia đi, trên đường hồn hồn ngạc ngạc, mãi đến sáng hôm nay tôi mới phản ứng lại." Uông Triêu vỗ đùi

cái đét: "Tôi bảo sao cái mặt hồ ly kia trông quen thế, tôi từng nhìn thấy con hồ ly già này trong tranh thờ ở tổ miếu Uông gia!

Tổ tiên Uông gia tôi là Uông Tạng Hải ông biết chứ, trên bức tranh đó con hồ ly già đứng ngay cạnh ngài ấy.

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng lấy miếng Hoành cốt kia ra xem." Trương Chấn Thiên bị hấp dẫn: "Thấy cái gì?" Uông Triêu không nói gì, ngược lại đem miếng Hoành cốt đặt ngay ngắn trước mặt, để Trương Chấn Thiên nhìn cho kỹ.

Mắt vừa dùng lực, trên Hoành cốt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt người!

Lúc đó trực tiếp dọa Trương Chấn Thiên giật nảy mình, ngay sau đó mặt người biến thành một con hồ ly già, lại biến thành một con Hoàng bì tử.

Tứ Đại Tiên: Hồ, Lâm, Phong, Hoàng lần lượt xuất hiện.

Còn về việc vì sao không có Hôi Tiên (chuột), cũng là bởi vì thứ này sau khi Tứ Đại Tiên truyền sang Nhật Bản, người bên đó thêm con chuột vào rồi mới truyền ngược lại.

Không tính là Yêu Tiên bản địa của chúng ta.

Trong lúc Trương Chấn Thiên đang nhìn đến xuất thần, hình ảnh trên Hoành cốt lại thay đổi.

Biến thành một nam tử bên hông đeo ngọc bội Trương thị!

Cái này triệt để khiến Trương Chấn Thiên kinh ngạc.

Sao có thể không nhận ra, miếng ngọc bội bên hông người đàn ông kia, chính là tín vật của Trương gia?

Một con hồ ly già chết đi để lại miếng Hoành cốt, trên đó lại có thể chiếu ra mấy bức họa, còn nhìn thấy cả tiên nhân của Trương gia!

Chuyện này thực sự quá tà hồ, tính tò mò mãnh liệt của Trương Chấn Thiên bị kích thích.

Trương lão gia tử năm đó có thể nói là ý khí phong phát, căn bản không để những thứ này vào mắt.

Ông hỏi một câu: "Có liên quan gì đến trường sinh?" Uông Triêu vẻ mặt thần bí: "Xem tiếp đi!" Trương Chấn Thiên định thần nhìn lại: "Mẹ kiếp, thứ gì thế này!" Chỉ thấy Hoành cốt lại thay đổi, bên trong thậm chí còn phát ra âm thanh!

Âm thanh kia hư vô phiêu miểu, chỉ nói đơn giản mười hai chữ: "Lôi kích mộc, địa long đằng, Chung Nam Hải, trường sinh hiện!" Nói xong liền không còn động tĩnh gì nữa, mặc cho Uông Triêu mân mê thế nào cũng không động đậy.

Uông Triêu bĩu môi: "Lúc tôi đi, lão đạo sĩ kia còn lẩm bẩm về Bách Nhãn Quật.

Ông có biết Bách Nhãn Quật ở đâu không?" Trương Chấn Thiên không biết, sau đó liền tìm Trương Chấn Nam, kể lại chuyện này.

Hai người vì để cho chắc ăn, lại gọi thêm Lão Thiên Quan và Lão Địa Sư.

Năm người đều là những kẻ to gan lớn mật, ngay lập tức quyết định muốn đi Bách Nhãn Quật kia xem thử.

Qua nhiều phương diện nghe ngóng, rốt cuộc cũng tìm được vị trí Bách Nhãn Quật, năm người trực tiếp đi tới đó.

Chuyện sau đó... vô phi là không địch lại huyễn thuật của Hoàng bì tử, ở trong Bách Nhãn Quật cửu tử nhất sinh mới trốn thoát được.

Cũng thật mất mặt, vốn định nghe được thiên cơ từ trong Hoành cốt, lại bị Địa Tạng Thiên Tiên lừa cho vào tròng, năm người cứ thế xám xịt chạy về.

Nhưng sau đó, sự việc càng lúc càng tà hồ.

Những chuyện tiếp theo, Trương Chấn Nam coi như nói thật với Vương, những người còn lại cũng không biết.

Chương 140

Năm đó sau khi Trương Chấn Nam trở về thì mắc bệnh lạ, nhưng không dám làm rùm beng.

Đúng lúc đó, đại ca Trương Chấn Thiên sắp thành hôn, làm em trai như Trương Chấn Nam dù biết chị dâu chỉ là một người bình thường, cũng không nói gì, mãn tâm hoan hỉ.

Nhưng đại ca kết hôn, em trai cũng không thể đi tay không chứ?

Thế là ông lại đi ra ngoài một chuyến, đến Nam Hải, định từ trong tay ngư dân địa phương kiếm chút đồ chơi hiếm lạ mà nội địa không có để tặng cho đại ca.

Trùng hợp thật sự tìm được một ngư dân, gã ngư dân kia thần thần thao thao nói với ông: "Tôi quả thực có chút đồ tốt, nhưng thứ này tà tính lớn lắm, tôi sợ cậu trấn không nổi!" Trương Chấn Nam vừa mới thất bại ở Bách Nhãn Quật, nghe câu này sao có thể nhịn?

Lập tức chửi ầm lên, đánh cho gã ngư dân kia một trận, cướp lấy đồ tốt trong tay gã, ném lại một đống tiền rồi rời đi.

Sau đó, gã ngư dân kia ở sau lưng ông nói một câu khiến Trương Chấn Nam cả đời cũng không quên được: "Đức hạnh của hậu bối Trương gia thế này, xem ra Trương gia cũng chẳng trường cửu được nữa đâu, thôi cũng được!" Câu này nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng chuyện Trương Chấn Nam xuất môn ai cũng không báo, ngay cả Trương Chấn Thiên cũng không biết, một gã ngư dân Nam Hải, sao lại trực tiếp nói toạc ra thân phận người Trương gia?

Trương Chấn Nam lúc đó trong lòng kinh hãi, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, lại thấy gã ngư dân kia đã biến mất không thấy tăm hơi!

Giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ gặp quỷ rồi?

Trương Chấn Nam cũng không màng đến đồ tốt nữa, trực tiếp ném thứ đó xuống đất, lớn tiếng nhận sai, nói một số lời như "biết sai rồi" các kiểu.

Vương cảm thấy, lúc đó Trương Chấn Nam chắc là đã quỳ xuống gọi ông nội xin tha, nhưng lão đầu tử này sĩ diện nên không tiện nói ra.

Nhưng bất luận thế nào, gã ngư dân kia sống chết không xuất hiện, ông chỉ đành đặt đồ tốt lại chỗ cũ, lại để thêm một ít tiền, mới chạy một mạch về phương Bắc.

Kết quả, trên đường chậm trễ thời gian, lỡ mất hôn lễ của anh ruột.

Nhưng cũng may Trương Chấn Thiên không hề hoài nghi, dù sao hai anh em tình như thủ túc, chuyện này còn làm Trương Chấn Nam cảm động mất một thời gian.

Tháng ngày cứ thế trôi qua, Trương Chấn Thiên tự cho là có thể mãi mãi sống hạnh phúc như vậy.

Hơn nửa năm sau, sự tình đột nhiên xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ.

Trương Chấn Nam từ nơi khác trở về, liền không thấy bóng dáng Trương Chấn Thiên trong nhà đâu nữa.

Vội vàng tìm người hỏi, nhưng ai ngờ vừa hỏi, đã dọa Trương Chấn Nam giật mình thon thót!

Mọi người đều nói, chính ông đã tố cáo Trương Chấn Thiên, ông không nhớ sao?

Nhưng Trương Chấn Nam thời gian đó vẫn luôn ở nơi khác, căn

bản không về Trương gia, sao có thể chạy về tố cáo Trương Chấn Thiên?!

Nhưng mỗi một người đều nói như vậy.

Bất luận Trương Chấn Nam giải thích thế nào, muốn giấu giếm chuyện này đi, nhưng lại không có ai nghe.

Tại viện tử của Trương Chấn Thiên, ông nhìn thấy đứa bé mới sinh Trương Phàm Phàm.

Cũng thật khéo, đúng vào ngày Trương Phàm Phàm oa oa chào đời, một "Trương Chấn Nam" khác của Trương gia đã tố cáo Trương Chấn Thiên!

Hai việc này chẳng lẽ không có quan hệ?

Nhưng lúc đó Trương Chấn Nam tịnh không nghĩ nhiều như vậy, cả người đều chìm trong đau khổ.

Nghe đến đây, Vương xác nhận nhìn về phía Trương Chấn Nam. `[Họ tên: Trương Chấn Nam]` `[Nội tâm: Chuyện năm đó đến hiện tại vẫn chưa giải quyết rõ ràng, nhưng có thể tìm một người nói cho thỏa lòng cũng không tệ, khó có được một người chịu tin tưởng mình.]` Vương trong lòng kinh hãi.

Trương Chấn Nam không nói dối, ông ta vẫn luôn nói thật!

Ông không chú ý đến thần sắc của Vương, tự mình tiếp tục kể.

Câu chuyện tiếp theo càng thêm đơn giản.

Đương nhiên, trong đó có mấy cái nghi vấn khiến Vương nhìn không thấu, dù sao người trong cuộc là Trương Chấn Nam cũng chưa làm rõ được.

Tiếp đó, bởi vì Trương Chấn Thiên phạm vào tổ huấn, nên bị trục xuất khỏi Trương gia.

Nhưng bình thường kết hôn với người thường cũng không đến mức bị đuổi khỏi nhà, nhưng Trương Chấn Thiên lại có một đứa con nhỏ, liền không còn đường thương lượng.

Cũng không biết có phải xuất phát từ chuyện "Tứ đại linh" kia hay không, tóm lại Trương gia đối với tộc nhân huyết mạch không thuần linh dung nhẫn.

Trương Chấn Thiên vừa đi, vị trí tộc trưởng đời tiếp theo rơi xuống đầu Trương Chấn Nam.

Là người được lợi lớn nhất trong chuyện này, bất luận Trương Chấn Nam nói thế nào cũng không ai tin, dù sao động cơ của ông cũng quá rõ ràng.

Đó chính là vị trí tộc trưởng Trương gia.

Trương Chấn Nam tìm Trương Chấn Thiên để giải thích, nhưng ai ngờ Trương lão gia tử trực tiếp độn tẩu, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Chuyện này cứ thế kết thúc không minh bạch, mãi đến một đêm ba năm sau, Trương Chấn Nam mới hiểu ra, ngày hôm đó vì sao lại xuất hiện một "người kia".

Trương Chấn Nam bắt đầu kể tỉ mỉ về chuyện của Uông Triêu.

Vốn dĩ Uông gia và Trương gia từ xưa đã không đội trời chung, mối quan hệ giữa hai tộc như nước với lửa, trong đó cũng có một phần nguyên nhân từ anh em họ Trương và Uông Triêu.

Uông Triêu quen biết Trương Chấn Thiên hoàn toàn là một sự tình cờ, họ gặp nhau ở chợ đen.

Thời đó việc dùng hỏa khí bị cấm rất nghiêm, Trương gia cũng không ngoại lệ.

Những tộc nhân bình thường khi đi đổ đấu thường kiếm ít súng ống đạn dược, tộc không quản, ai có bản lĩnh thì tự làm.

Ở chợ đen chẳng ai dùng tên thật, toàn dùng bí danh.

Uông Triêu và Trương Chấn Thiên cứ thế mà quen nhau, sau này trò chuyện mới biết hóa ra Uông Triêu cũng đi đổ đấu, thế là hẹn nhau cùng đi một chuyến.

Đợi đến lúc cả hai thẳng thắn công khai thân phận mới ngã ngửa, nhưng cái gọi là anh hùng trọng anh hùng, họ cứ thế mà kết giao.

Thời gian càng lâu tình cảm càng tốt, sau này phát triển thành những chiến hữu thân thiết không kẽ hở.

Đó là lý do Uông Triêu trộn lẫn với anh em Trương gia, còn chuyện thù hận giữa Trương gia và Uông gia đổ lên đầu họ thì để sau hãy nói.

Trương Chấn Nam nhấp một ngụm trà, có vẻ vẫn còn sợ hãi mà thở hắt ra một hơi, bí mật nói với Vương: "Tiểu huynh đệ, bác không biết sau khi nói chuyện này ra có gây phiền phức gì cho cháu không, nếu cháu không muốn nghe bác sẽ im miệng ngay!" Vương lập tức phát cáu: "Bác nói nhanh đi, đã kể đến đây rồi còn định diễn kịch cho cháu xem à?" "Được rồi, mặc kệ nghe hay không, bác cũng phải hỏi một câu." Ông kể tiếp.

Ba năm sau vào một đêm nọ, Trương Chấn Nam thường xuyên bất an, ngồi không vững trên ghế tộc trưởng Trương gia, nên đêm đêm lại ra ngoài đi dạo.

Kết quả trên đường đi, ông bắt gặp một người trông rất quen mắt.

Nhìn kỹ lại thì chẳng phải lão ngư dân sống ở Trương gia bao năm qua sao?

Chương 141

Trương Chấn Nam lập tức nổi giận, vốn dĩ ông đã thấy chuyện đại ca bị tố cáo có gì đó không ổn, chắc chắn có liên quan đến lão ngư dân này, nên xông đến túm cổ áo lão mà mắng: "Lão già khốn kiếp này, năm đó là ông giở trò đúng không?

Làm Trương gia tôi chao đảo, mẹ kiếp!" Lão ngư dân lại cười hì hì nhìn ông: "Quy tắc tổ tiên định ra năm đó ông quên rồi sao?" "Giao thiệp mật thiết với người Uông gia, lại mập mờ với Vu Cổ sư, anh em Trương gia bị báo ứng, khiến tổ tiên hiển linh rồi!" Nghe vậy, dù Trương Chấn Nam có phẫn nộ thế nào cũng cảm thấy có gì đó sai sai.

Lão ngư dân sao lại rõ chuyện Trương gia đến thế?

Ông nghi hoặc lùi lại hai bước: "Ông rốt cuộc là ai?" Lão ngư dân cầm một miếng ngọc bội rồi bỏ đi: "Đừng quản tôi là ai, năm đó có một kẻ khác do tôi tạo ra để đưa ra lời cảnh cáo đấy, nếu sau này còn liên lạc với người Uông gia, tôi sẽ khiến cả nhà ông chết bất đắc kỳ tử!" Miếng ngọc bội đó có hình hai con cá đối xứng nhau, trông vô cùng thần dị.

Nghe lời đó, Trương Chấn Nam chỉ nghĩ đó là cao nhân đắc đạo nên cũng không dám phản bác, để lão rời đi.

Về đến nhà, ông vẫn luôn suy nghĩ về thân phận lão ngư dân, nhưng tìm khắp lăng mộ cũng không thấy manh mối gì.

Thời gian trôi qua, ông cũng quên bẵng chuyện đó.

Cho đến một ngày Uông Triêu đột nhiên liên lạc, nói muốn cùng giải mã bí mật Hoành cốt.

Nhưng chưa kịp có hành động gì tiếp theo thì nhà Trương Chấn

Nam xảy ra chuyện.

Một người bà thẩm trong họ, sau khi gặp Uông Triêu về thì đập đầu vào cạnh bàn mà chết!

Lúc đó ông nổi giận, chất vấn người trong nhà. "Ngày đó tôi vốn đang ở ngoài sân, bà thẩm ở trong nhà đập muỗi, tôi bảo bà ấy đi lại vận động một chút." "Tôi cứ nghĩ bảo bà ấy đi vận động thì đi thôi, ai mà biết được lại đập đầu vào cạnh bàn rồi chết luôn chứ!" Cô gái nhỏ khóc nức nở.

Trương Chấn Nam càng thấy không đúng, làm sao mà dễ chết thế được?

Đột nhiên, ông nhớ đến lời lão ngư dân.

Lúc đó ông sợ đến mức run rẩy cả người, lông tơ dựng đứng, cứ ngỡ lão ngư dân đó làm phép.

Trương Chấn Nam như già thêm mấy tuổi, chuyện này chỉ đành bỏ qua.

Không tìm được lão ngư dân, ông chỉ đành nuốt cục tức này xuống, cho Uông Triêu leo cây và không qua lại nữa.

Năm đó những người định cùng Uông Triêu đi giải mã bí mật Hoành cốt đều đã chết, vợ của ông ta cũng chết.

Nếu Trương Chấn Nam phó ước, có lẽ sẽ không đến mức đó.

Uông Triêu đổ hết nợ lên đầu Trương Chấn Nam, cũng chính vì nguyên nhân này mà thù hận giữa Uông gia và Trương gia càng thêm sâu sắc.

Uông Triêu từ đó tính tình đại biến, nhìn thấy người Trương gia là không nể nang gì.

Đồng thời, Trương Chấn Nam cũng tuyên bố nghiêm cấm người

Trương gia giao thiệp với Uông gia, nếu phát hiện sẽ bị trục xuất khỏi gia môn.

Cứ thế, dần hình thành nên cục diện như ngày nay.

Nghe xong, Vương cuối cùng đã hiểu rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không.

Lão ngư dân đó cư nhiên nắm giữ một miếng ngọc bội hình hai con cá?

Chẳng lẽ là Song ngư ngọc bội!

Chỉ có Song ngư ngọc bội mới có thể nhân bản ra một Trương Chấn Nam khác!

Đột nhiên, trong đầu anh lóe lên một tia sáng.

Song ngư ngọc bội đó được phát hiện ở Bách Nhãn Quật, vậy chẳng lẽ lão ngư dân đó chính là Trương Tổ trong miệng Địa Tạng Thiên Tiên?

Trên Hoành cốt của lão hồ ly có hình một người đàn ông đeo ngọc bội của Trương gia, người đó chẳng phải Trương Tổ trong truyền thuyết sao?

Nếu thật sự là vậy, thì Trương Tổ chắc chắn đã sống hàng nghìn năm!

Biết đâu lão cũng giống Trương Qua Tử, đã giải mã được bí mật trường sinh của người Trương gia!

Vương đột nhiên có manh mối, chưa kịp tận hưởng niềm vui thành công thì lập tức nhận ra một điều.

Vừa rồi nghe câu chuyện của Trương Chấn Nam, anh cảm giác như trong bóng tối có một bàn tay lớn đang thúc đẩy mọi chuyện phát

triển!

Giống như một bàn cờ, dường như ở phía sau có người đang thao túng tất cả!

Nếu không, tại sao Uông Triêu lại có được Hoành cốt, mà trên Hoành cốt lại có chân dung người Trương gia?

Tại sao lão ngư dân lại xuất hiện đúng lúc Trương Chấn Nam đi ra ngoài, và tại sao lại tình cờ xuất hiện một Trương Chấn Nam khác?

Tất cả đều đã được thiết kế sẵn!

Năm đó mấy đại năng đạo mộ đầy nhiệt huyết đã bị lão ngư dân quay như chong chóng!

Nghĩ đến đây, Vương không khỏi rùng mình nổi da gà!

Trương Chấn Nam kể ra bí mật đè nén trong lòng bấy lâu thì thấy thoải mái hơn hẳn.

Tinh thần cả người cũng tốt lên, ông nói tiếp: "Tiểu huynh đệ à, thực ra bác có một chuyện muốn nhờ cháu giúp đỡ." Vương mỉm cười: "Nếu cháu đoán không lầm thì có liên quan đến miếng Hoành cốt kia đúng không?" Trương Chấn Nam gật đầu mạnh: "Đúng thế, bác chính là muốn nhờ cháu chuyện này!" Trương Chấn Nam chẳng phải đang đối đầu với Uông Triêu sao?

Lại còn tìm cách giải quyết chuyện Hoành cốt.

Rốt cuộc ông ấy đang toan tính điều gì?

Trương Chấn Nam dường như nhìn ra nỗi băn khoăn của Vương, ông thở dài một tiếng. "Chuyện là thế này, vốn dĩ Uông Triêu đối xử với bác và anh bác rất chân thành, chưa từng làm gì có lỗi với anh em bác." "Ngược lại là bác, vì sợ Trương gia tiếp tục có người chết nên mới quyết định tuyệt giao." "Đến cùng, cũng là bác đã làm tổn thương

lòng ông ấy, ông ấy ghi hận chuyện vợ con chết lên đầu bác bác cũng có thể hiểu được, nhưng... bác không hy vọng cả đời này cứ như vậy mãi, bác muốn cháu giúp ông ấy tháo gỡ nút thắt trong lòng." Những lời tâm huyết của Trương Chấn Nam khiến đôi mắt già nua đỏ hoe.

Có thể thấy, đây quả thực là một gánh nặng đè nặng trong lòng ông.

Có điều, Vương vẫn còn một chuyện chưa rõ. "Chuyện đó để sau hãy nói, cháu hỏi thêm một câu nữa.

Bác biết Trương Chấn Thiên không tố cáo bác, vậy tại sao không đi tìm ông ấy giải thích rõ ràng?

Bây giờ công nghệ phát triển như vậy, với thân phận gia chủ Trương gia, tìm Trương Chấn Thiên chắc không khó chứ?" Trương Chấn Nam vẻ mặt khó xử, hồi lâu mới ngắc ngứ nói ra một câu: "Cháu tưởng bác không đi sao, thực ra bác đã sớm tìm gặp anh bác rồi, nhưng một khi nghĩ đến việc năm đó là một 'tôi' khác đi tố cáo, bác không biết phải đối mặt thế nào.

Giả sử có một ngày cháu thấy em trai mình đi tố cáo mình, sau đó quay đầu lại lại coi như không có chuyện gì, cháu có tin được không?" Vương hiểu rồi, đúng là không thể tin nổi.

Chương 142

Anh cũng hiểu cho Trương Chấn Nam được phần nào.

Nhưng kẻ gây ra toàn bộ chuyện này, Song ngư ngọc bội, hiện tại đang nằm trong tay Vương!

Nếu anh muốn, hoàn toàn có thể hóa giải mâu thuẫn giữa anh em họ Trương.

Có điều chuyện này không cần vội. "Cháu biết rồi.

Bác có thể chắc chắn bí mật Hoành cốt trong tay Uông Triêu chưa được giải khai không?" Trương Chấn Nam tự giễu một tiếng: "Bác vẫn luôn âm thầm quan sát, chỉ là không thể tiếp xúc với ông ấy mà thôi, đối với người bạn già mà bác nợ quá nhiều này, bác không yên tâm nổi đâu.

Đúng rồi, cháu đến Uông gia là có thể tìm thấy Uông Triêu.

Ông ấy hiện là gia chủ Uông gia." Vương bừng tỉnh đại ngộ, hèn chi người Uông gia và Trương gia lại giương cung bạt kiếm như thế, hóa ra gia chủ hai nhà có mối thâm thù từ mười mấy năm trước.

Nếu chuyện giữa Uông Triêu và Trương Chấn Nam không xảy ra, với địa vị gia chủ hiện tại của hai người, Trương gia và Uông gia chắc chắn sẽ hòa thuận, biết đâu thù hận nghìn năm cũng được hóa giải.

Thấy Vương không nói lời nào, Trương Chấn Nam lập tức hiểu ý: "Sẽ không thiếu thù lao của cháu đâu, chuyện này một nghìn vạn, thấy thế nào?" Vương cười khẩy một tiếng: "Bác tưởng cháu thiếu tiền sao?" Trương Chấn Nam im lặng, nếu Vương không thích tiền, Trương gia chỉ có tuyệt kỹ đổ đấu, chẳng lẽ Vương lại thèm khát

tuyệt kỹ của Trương gia?

Vương có thể một mình diệt sạch Bách Nhãn Quật mà!

Trương gia để người ta học, hay Trương gia làm học trò của Vương thì đúng hơn.

Trương Chấn Nam càng thêm khó xử, cho đến khi Vương nói một câu: "Cháu yêu cầu không nhiều, cháu chỉ muốn biết bí mật của Trương gia, từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến thời Chiến Quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Trương Chấn Nam rúng động cả người, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vương.

Vương biết Trương gia tồn tại từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế?

Đây là bí mật mà ngay cả trong Trương gia cũng chỉ có cực ít người biết!

Đến cả Trương Chấn Thiên cũng không biết, Trương Chấn Nam cũng chỉ sau khi lên làm tộc trưởng, vào tổ đường mới tìm hiểu được!

Trong lúc Trương Chấn Nam còn đang do dự, Vương lại bồi thêm một câu: "Có thể bác không biết, năm xưa bảo vật mà lão ngư dân dùng để nhân bản ra một người khác được gọi là Song ngư ngọc bội." Trương Chấn Nam lúc đầu chưa hiểu gì, sau đó như nhớ ra điều gì, ánh mắt nhìn Vương càng lúc càng kinh hãi. "Cháu..." Vương châm một điếu thuốc rít một hơi: "Đúng thế, nó đang ở chỗ cháu." Sắc mặt Trương Chấn Nam biến đổi rõ rệt, từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, đôi tay run rẩy nắm lấy vai Vương.

Vương cười nói: "Nếu bác đồng ý kể cho cháu bí mật đó, cháu sẽ đồng ý lấy Song ngư ngọc bội ra để bác và Trương lão gia tử nhận nhau." "Trương lão gia tử?" Vương giật mình, hỏng rồi, lỡ miệng!

Không còn cách nào khác, đành đại phương thừa nhận vậy: "Thực không giấu gì bác, cháu đã sớm quen biết Trương Chấn Thiên rồi."

Điều làm Vương ngạc nhiên là Trương Chấn Nam không có vẻ gì bất ngờ, ngược lại còn ung dung nhấp ngụm trà: "Thực ra bác cũng sớm biết cháu quen anh bác rồi, bác còn biết cháu có quan hệ thân mật với con gái anh ấy nữa." Lần này đến lượt Vương kinh ngạc: "Vậy bác không phải người đi tìm cháu gây rắc rối sao?" Trương Chấn Nam liếc mắt một cái: "Đó là chuyện của anh bác, chỉ cần không có ai ở Trương gia công khai vạch trần chuyện này thì bác việc gì phải chia rẽ hai đứa?" Vương dần nở nụ cười.

Trương Chấn Nam quả nhiên trọng tình trọng nghĩa.

Dù biết tổ huấn không thể trái nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở với chuyện nhà anh trai, giống y như năm xưa.

Vương đột nhiên cảm thấy Trương Chấn Nam thật là một người đáng thương.

Năm đó tố cáo Trương Chấn Thiên không phải là ông, đoạn tuyệt quan hệ với Uông Triêu cũng không phải chuyện ông có thể quyết định, cứ thế mang theo một bụng ấm ức mà ngồi trên ghế gia chủ Trương gia suốt hai mươi năm.

Suy cho cùng, Uông Triêu, Trương Chấn Thiên, Trương Chấn Nam cả ba đều là những người trọng tình trọng nghĩa.

Nhưng đáng tiếc kẻ trong bóng tối đã sắp đặt sẵn vận mệnh cho họ.

Một người mất vợ mất con, bị anh em phản bội.

Một người bị chính em trai tố cáo trục xuất khỏi gia môn, vợ chết.

Một người chẳng làm gì sai nhưng lại phải gánh hết tiếng xấu, có nỗi khổ không nói ra được.

Đúng là ba người có vận mệnh trắc trở.

Hai người nhanh chóng đạt được thống nhất.

Trương Chấn Nam dặn dò thêm một số việc, chẳng hạn như làm sao để Uông Triêu tin phục.

Sau khi gặp Uông Triêu, chỉ cần nói đúng mười hai chữ: "Lôi kích mộc, địa long đằng, chung nam hải, trường sinh hiện!" Chỉ cần nói ra mười hai chữ này, Uông Triêu sẽ biết Vương đến làm gì.

Thật ra dù Trương Chấn Nam không nhờ vả, Vương cũng phải đi tìm.

Dẫu sao từ miệng Địa Tạng Thiên Tiên đã nghe được tin tức về quyển thứ ba của Hoài Nam Đồ, có thể nói chuyện của Trương Chấn Nam hoàn toàn là giúp Vương một tay.

Nếu không chỉ dựa vào Vương, chẳng biết đến bao giờ mới tìm được manh mối.

Giúp Trương lão gia tử trở về Trương gia cũng cần một thời gian.

Dù sao lúc đầu, nguyên nhân chủ yếu khiến ông không cho phép Vương ở bên Phàm Phàm là vì trong lòng có nút thắt, không muốn Phàm Phàm lặp lại bi kịch năm xưa.

Nhưng giờ Trương Chấn Nam đã bày tỏ thái độ với Vương, hoàn toàn không quản chuyện của anh và Trương Phàm Phàm nữa, như vậy mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Lấy Song ngư ngọc bội ra diễn thị một phen trước mặt Trương lão gia tử, rồi để ông nhận lại Trương Chấn Nam.

Mọi chuyện đã bàn bạc xong xuôi, Trương Chấn Nam gọi Trương Vân Long và Trương Văn trở lại.

Bốn người cùng nhau ăn một bữa cơm vui vẻ, Trương Chấn Nam để lại cho Vương một địa chỉ rồi cùng Trương Vân Long rời đi.

Còn Trương Vãn, Trương Vân Long muốn dắt đi cũng không được, cậu ta muốn ở lại bồi đắp tình cảm với đại ca nhiều hơn.

Vương làm sao mà không hiểu ý đồ đó?

Chẳng qua là muốn lấy lòng thôi, hai ngày nay quả thực có chút quá tay.

Nhân lúc có thời gian, Vương bèn cùng Trương Vãn đến khách sạn Hòa Bình để trị 'bệnh' cho cậu ta. "Bảo bối, anh về rồi đây." Vừa vào nhà, Vương đã ngửi thấy một mùi hương, anh hít hà thật kỹ: "Thịt kho tàu à?" Trương Phàm Phàm mặc tạp dề ló đầu ra từ nhà bếp: "Mau nghỉ ngơi đi, hôm nay em làm món ngon cho anh." "Á, tiểu Vãn cũng đến à, mau vào đi." Trương Vãn mỉm cười lễ phép với Trương Phàm Phàm: "Chào chị Phàm Phàm!" "Khách sáo gì chứ, em trai của Vương là em trai chị." Nói rồi cô lại quay vào bếp bận rộn tiếp, chẳng thèm để ý đến Vương.

Vương vẻ mặt kỳ quái.

Trương Phàm Phàm là chị gái.

Đúng là anh đã tìm cho Phàm Phàm một đứa em gái, chẳng lẽ cô đã phát hiện ra rồi định lật bài ngửa?

Trương Vãn cũng thấy hơi ngượng ngùng, cậu ta ho khan hai tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Vương. "Hôm nay là ngày gì vậy?" Đi ra phòng khách xem thử.

Trời ạ, trên sofa có bao nhiêu mỹ nữ đang ngồi: Lý Tiểu Mạn, Đường Nam, Trần Trình, Trần Vấn Ngọc. "Ninh Thái Nghi đâu?" Lý Tiểu Mạn chỉ chỉ vào bếp, vừa xem tivi vừa nói: "Đang giúp Phàm Phàm nấu cơm trong đó kìa." Vương sắc mặt hơi lạnh: "Mấy cô không vào giúp à?" "Hung dữ thế, em có biết nấu đâu." Mấy đại mỹ nữ mới phát hiện Vương đã về, chị em họ Trần ngọt ngào chào

Vương: "Chào anh Vương ạ." Đường Nam liếc nhìn Vương một cái, sau đó lập tức cúi đầu nghịch điện thoại.

Chương 143

[Tên: Đường Nam] [Nội tâm: Tên Vương chết tiệt này, giờ nhìn thấy đàn ông là tôi thấy phiền, tức chết đi được.] Vương nhướn mày, hay thật, Đường Nam làm sao thế này, bị lụy tình à?

Rõ ràng nhớ mấy hôm trước Đường Nam còn đang mơ tưởng về mình mà?

Vương cũng không nói nhiều, ngồi xuống cạnh Lý Tiểu Mạn, thần bí hỏi: "Hôm nay là tình hình thế nào?" Chỉ thấy Lý Tiểu Mạn vô tình liếc nhìn Đường Nam một cái, nhỏ giọng ghé vào tai Vương: "Hôm nay Phàm Phàm bày tiệc, Đường Nam mấy hôm trước bị bọn đa cấp lừa, mất đâu đó mấy trăm vạn." "Thân phận của Nam Nam anh cũng biết rồi đấy, mấy trăm vạn đó đều là tiền không sạch sẽ, cũng không thể báo cảnh sát, chỉ đành ngậm đắng nuốt cay." "Mấy ngày nay tâm trạng cô ấy cứ u uất mãi, Phàm Phàm muốn làm cô ấy vui lên." Vương mới hiểu ra đầu đuôi.

Hóa ra không phải lụy tình mà là xót tiền!

Anh cố nén cười, chia sẻ chuyện này với Trương Văn.

Khoảng một tiếng sau, từ trong bếp cuối cùng cũng truyền ra tiếng của Trương Phàm Phàm: "Cơm chín rồi đây!" Trên bàn bày đầy thức ăn, sơ qua cũng khoảng mười sáu món. "Trận thế này làm cứ như sắp ăn Tết ấy." Lúc đầu Đường Nam còn im lặng, kết quả mấy ly rượu vào bụng, mặt nhỏ cũng đỏ ửng lên, bắt đầu chửi bới: "Tôi biết ngay tên đó không phải hạng tốt lành gì mà, giám đốc doanh nghiệp niêm yết gì chứ, quan trọng là có thể chứng minh thân phận, ai dè..." Đường Nam vừa chửi vừa khóc, có vẻ vô cùng đau khổ.

Nghe nửa ngày trời, Vương cũng hiểu ra chuyện.

Có một gã sở hữu một công ty niêm yết, chuyện này là thật.

Gã bảo Đường Nam góp vốn, cam đoan trong vòng mấy tháng sẽ lời gấp bội, Đường Nam thấy gã gia đại nghiệp đại chắc không lừa mình nên đã dốc hết vốn liếng ra góp.

Dù sao hai người cũng quen nhau mấy năm rồi, Đường Nam cũng rất tin tưởng.

Nhưng ai mà ngờ gã ôm tiền chạy mất tích!

Đúng là vừa bực vừa buồn cười, Vương nhịn không được hỏi: "Cô có thông tin của hắn không, biết đâu tôi có thể tìm được người." Giúp Đường Nam hoàn toàn là vì mấy ngày nay Trương Phàm Phàm bị Đường Nam hành hạ đến gầy sọp cả người, anh không muốn vợ mình mệt mỏi, chi bằng đòi tiền lại cho Đường Nam cho xong chuyện.

Vương tìm một người rất đơn giản, chỉ cần một cuộc điện thoại.

Đương nhiên, chỉ có thể tìm ra hắn đang ở đâu với thân phận công khai, còn thân phận ngầm thì tra hơi phiền, chắc phải mất một ngày mới có tin tức.

Đường Nam mắt sáng rực: "Tất nhiên là có, hắn họ Uông, tên là Uông Vũ.

Cái công ty đứng tên hắn ở Ba Thục, thành phố Quân Nam, Công ty TNHH Khoa kỹ Đằng Nguyên!" Vương lập tức nghi hoặc: "Họ Uông?" Đường Nam gật đầu mạnh: "Ừ, chính là cái nhà họ Uông có thù với Trương gia đấy." Sắc mặt Vương dần trở nên kỳ quái.

Đang không biết làm sao để gặp Uông Triêu thì Uông Vũ lại tự dâng xác đến!

Anh châm một điếu thuốc: "Được, chuyện này cứ để tôi lo, đợi tin của tôi." Trên bàn ăn, Vương vừa uống rượu vừa an ủi Đường Nam, sau đó anh một mình đi ra góc phòng, gọi vào một số điện thoại. "Alô,

giúp tôi tra một người tên Uông Vũ, người Uông gia." Nói xong anh liền cúp máy.

Quay lại bàn ăn ngồi cạnh Trương Phàm Phàm.

Không lâu sau, điện thoại nhận được một tin nhắn đa phương tiện kèm theo một bức ảnh màu. "Uông Vũ, 26 tuổi, người Quân Nam, Ba Thục, giám đốc Công ty TNHH Khoa kỹ Đằng Nguyên, cha tên Uông Hải, mẹ tên Uông Cẩm Thải, cậu là gia chủ Uông gia Uông Triêu, hiện đang trên chuyến tàu cao tốc G-7752 về Quân Nam." Bức ảnh là một tấm hình sinh hoạt bình thường.

Một gã đàn ông chải tóc ngược, trông hơi mập, mặc áo sơ mi hoa hòe hoa sói, ra dáng một gã trọc phú.

Vương mắt sáng lên. "Hóa ra Uông Vũ là cháu ngoại của Uông Triêu." Đã vậy thì chuyện này dễ giải quyết rồi.

Sau khi ăn no rượu say, Đường Nam ở lại nhà Vương luôn.

Trương Phàm Phàm vất vả lắm mới cùng Vương dìu được Đường Nam vào phòng, vừa định rời đi thì Đường Nam nắm chặt lấy cổ tay cô. "Phàm Phàm, mình khổ quá." Trương Phàm Phàm thở dài, quay đầu nhìn Vương. "Anh à, Nam Nam tâm trạng không tốt lắm, hay là tối nay em ngủ cùng cô ấy nhé, nhịn một đêm đi, để mai em bù cho." Nhìn đôi mắt to tròn long lanh của Trương Phàm Phàm, Vương không nỡ từ chối: "Được rồi, tối nay em ngủ với cô ấy đi." Nói xong Vương về phòng ngủ một giấc thật ngon, để mai đi gặp gã Uông Vũ kia.

Ban đêm.

Cửa phòng Vương dường như bị ai đó rón rén mở ra.

Anh khẽ mở mắt, thấy bóng một người phụ nữ đang đi về phía mình. "Tiểu đệ à, muộn thế này rồi, lại còn Phàm Phàm đang ở phòng bên cạnh, thế này có vẻ không hay lắm nhỉ?" Trương Văn cười tinh

quái: "Sợ gì chứ?

Cùng lắm là em không phát ra tiếng là được." Sáng sớm hôm sau, Vương vào phòng Trương Phàm Phàm, hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi mới rời nhà.

Một mình anh tìm đến chỗ Uông Vũ. "Alô Vương gia, Uông Vũ em tìm thấy rồi, ở khu mới Quân Nam, khách sạn Tây Lai Bác phòng 432, anh cứ trực tiếp đến là được." "Tốt." Cúp điện thoại, Vương mỉm cười.

Đêm qua trước khi đi ngủ anh đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, chắc chắn Uông Vũ cũng chẳng hiểu nổi mình đã đắc tội Vương ở chỗ nào.

Lúc này, trong khách sạn Tây Lai Bác.

Chát!

Một tiếng tát giòn giã vang lên, Uông Vũ bị đánh sưng mặt như đầu heo, trân trối nhìn người đàn ông trước mặt, chửi bới: "Vô duyên vô cớ bắt tôi làm gì, biết cậu tôi là ai không, cậu tôi là Uông Triêu đấy!

Về mà nghe ngóng đi, các người gặp rắc rối lớn rồi!" Bị một trận đòn đau nhưng Uông Vũ vẫn không hề khuất phục, ngược lại càng thêm hống hách, liên mồm đe dọa.

Một người đàn ông mặc áo ba lỗ đen cười lạnh, phủi phủi máu trên tay rồi túm tóc Uông Vũ: "Uông Triêu à?

Có biết gã sắp chết đến nơi rồi không, đắc tội với Vương gia mà còn đòi sống sao?" Uông Vũ ngẩn ra: "Vương gia?" Thấy phản ứng của Uông Vũ, trong phòng đột nhiên rộ lên một tràng cười lớn.

Trong phòng có tổng cộng mười mấy người, vây quanh Uông Vũ đang bị trói trên ghế, ánh mắt như nhìn một kẻ sắp chết.

Tên cầm đầu chế giễu: "Đừng có giả ngốc với tao, Vương gia đã gọi điện cho tao rồi, mày còn chối à?" "Láo lếu, tao vốn chẳng biết Vương gia là cái thá gì, tao chỉ biết cậu tao là Uông Triêu thôi!

Hôm nay các người phải thả tao đi, chuyện này coi như xong, nếu còn cố chấp... tao sẽ khiến các người cả đời này phải hối hận!" Người đàn ông kia lắc đầu đi ra một bên, nhìn đồng hồ. "Được, tao không thèm đôi co với mày, còn khoảng ba bốn tiếng nữa là Vương gia đến rồi, lúc đó đừng có trách tao không để lại đường sống cho mày!" Uông Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy vẻ toan tính.

Vương gia là ai?

Không biết, gã chỉ biết ở thành phố Quân Nam hay cả vùng Ba Thục này, Uông gia là gia tộc có thể một tay che trời.

Đường đường là cháu ngoại của Uông Triêu mà bị một lũ người không rõ lai lịch bắt giữ đánh đập, sao gã chịu nổi?

Cứ đợi đấy, chờ cậu tao tìm thấy tao, tao sẽ bắt chúng mày quỳ xuống cầu xin tao.

Gã nhìn chằm chằm từng người có mặt với vẻ độc địa, thầm thề rằng lũ người này đều phải chết!

Chương 144

Gã lên tiếng: "Có giỏi thì cho tao gọi một cuộc điện thoại, dám không?" "Ha ha, gọi đi, tao để xem Uông Triêu biết chuyện thì làm được gì." Người đàn ông kia ném điện thoại sang rồi bảo người cởi trói cho Uông Vũ.

Uông Vũ lộ ra nụ cười đắc ý, vênh váo gọi cho Uông Triêu, cố ý mở loa ngoài: "Alô cậu ạ?" "Tiểu Vũ đấy à?" Uông Vũ mang theo giọng nức nở nhưng mặt lại vô cùng đắc thắng: "Cháu sắp bị người ta đánh chết rồi, bọn chúng chẳng coi cậu ra gì cả, còn bảo cậu sắp chết đến nơi, cậu phải giúp cháu báo thù nhé!" Cái vẻ mặt đó mới thật là hợm hĩnh làm sao.

Đầu dây bên kia im lặng.

Ba giây sau, giọng Uông Triêu rõ ràng trầm xuống: "Đứa nào mà gan lớn vậy, bảo nó nghe máy!" Uông Vũ ném điện thoại qua, khoanh tay trước ngực, nhìn người đàn ông kia với vẻ đắc ý.

Phen này xem chúng mày làm gì được tao?

Chỉ thấy người đàn ông kia mặt không đổi sắc: "Alô, lão Uông à?" "..." Giọng Uông Triêu trở nên nghi hoặc: "Lão Phó?" Uông Vũ lập tức thót tim, chuyện gì vậy, bọn họ quen biết cậu mình sao?!

Nghe giọng điệu, Lão Phó dường như có quan hệ khá tốt với cậu mình, hơn nữa cũng là một kẻ có số má ngang hàng.

Cậu gã có thể một tay che trời ở Ba Thục, vậy Lão Phó chắc cũng là một con địa đầu xà trong tỉnh?!

Một nhân vật như vậy mà phải đích thân ra tay đánh gã sao?

Uông Vũ càng nghĩ càng thấy không ổn, đột nhiên dường như hiểu

ra điều gì, mắt trợn tròn, tay bắt đầu run rẩy.

Vừa rồi Lão Phó nói mình đắc tội với Vương gia, người có thể khiến Lão Phó cũng phải tôn xưng là Vương gia, rốt cuộc là ai?!

Gã rốt cuộc đã đắc tội với ai vậy?

Uông Vũ cảm thấy như rơi vào hầm băng, cả người bắt đầu tuyệt vọng.

Lão Phó ném cái nhìn đầy khiêu khích cho Uông Vũ: "Tôi nói này, cháu ngoại ông đắc tội với đại nhân vật rồi có biết không?" Uông Triêu lại im lặng: "...Là vị cao nhân phương nào?" Lão Phó ngẩng cao đầu, ra vẻ như quen biết người đó là một vinh dự lớn lắm: "Vương gia!" "Vương gia?!" Uông Triêu nghi hoặc: "Vương gia là ai?" Lão Phó chậc một tiếng, có ý chê bai: "Lão Uông nhà ông ơi, già đầu rồi mà đến Vương gia là ai cũng không biết sao?

Uông gia ở Ba Thục có thể một tay che trời cơ mà, hay là dạo này ông không tham gia vào chuyện của gia tộc nữa rồi?" Uông Triêu trầm giọng: "Mấy năm gần đây tôi quả thực không can dự vào chuyện của gia tộc nữa, hiện tại tôi có một chuyện cấp bách khác phải làm, đừng vòng vo nữa, nói nhanh đi." Lão Phó rít một hơi thuốc: "Cũng phải thôi, đến Vương gia ông còn không biết.

Vậy để tôi nói cho nghe, Vương gia là đại nhân vật mới nổi mấy năm gần đây, chẳng ai rõ lai lịch cả, tóm lại chỉ một câu.

Ngoài vị đứng đầu ở An Lạc ra, lời của Vương gia là có trọng lượng nhất!" Uông Triêu lập tức kinh hãi: "Trên đời này lại có người như vậy sao?!" "Tôi mà thèm lừa ông à?

Ai quen biết Vương gia cũng đều thực sự khâm phục đấy.

À suýt quên, Vương gia năm nay mới ngoài hai mươi, có đáng sợ không?" Uông Triêu hiếm khi im lặng mấy phút.

Không nói thêm lời nào, ông ta cúp điện thoại luôn.

Nghe tiếng tút tút trong máy, Uông Vũ hoàn toàn tuyệt vọng. "Ngay cả cậu cũng không quản nổi mình, xong đời rồi." Ngoài vị Vương gia đó ra, quyền thế của Vương gia rốt cuộc lớn đến nhường nào?

Lại còn đắc tội với người như vậy.

Uông Vũ rũ rượi cúi đầu, mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Lão Phó cũng không nói gì, ngồi bên giường đợi Vương gia đến.

Tầm cỡ địa vị này rồi, thời gian là vàng bạc, một ngày hận không có bốn mươi tám tiếng.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng Lão Phó thôi.

Vùng Ba Thục chia thành hai tỉnh Thục Khang và Ba Xuyên.

Thế lực Uông gia ở Thục Khang, thế lực Phó gia ở Ba Xuyên.

Phó gia tuy kém Uông gia một bậc nhưng cũng là một gia tộc vô cùng cường thịnh.

Lão Phó chính là gia chủ Phó gia.

Vậy mà Lão Phó lại sẵn sàng đợi Vương gia mấy tiếng đồng hồ, vì ông ta cảm thấy đợi mấy tiếng mà được gặp mặt Vương gia một lần cũng đáng.

Cứ thế, ba bốn tiếng sau.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Thình thình thình.

Lão Phó mắt sáng lên: "Đến rồi!" Ông ta vội vàng chạy ra mở cửa, khom lưng cúi đầu cung kính mời Vương vào. "Vương gia mời ngồi, ngồi mấy tiếng máy bay riêng chắc là mệt rồi, tối nay em sắp xếp mấy em xinh tươi cho anh thoải mái nhé!" Vương bước vào phòng, dọc

đường đi Lão Phó khom lưng đến nỗi suýt gãy cả lưng, mỗi câu nói lại kèm một cái cúi đầu. "Không cần đâu, để tôi xử lý chuyện này trước đã." "Dạ vâng ạ." Lão Phó đứng cạnh Vương, Vương thì ngồi trên sofa, nhìn Uông Vũ đang bị trói trên ghế.

Uông Vũ bị đánh sưng như đầu heo, nếu không xem tài liệu trước chắc Vương không nhận ra gã.

Vương châm một điếu thuốc: "Quen Đường Nam không?" Uông Vũ nghe vậy là biết mình đắc tội Vương ở chỗ nào, vội vàng gật đầu lia lịa, hối lỗi vô cùng: "Tôi biết sai rồi, tôi sẽ trả lại năm trăm vạn cho Đường Nam, không, tôi trả thêm năm trăm vạn nữa, tôi trả một nghìn vạn!" Chuyện của Đường Nam giải quyết dễ dàng vậy sao.

Nhưng Vương không muốn kết thúc đơn giản như thế.

Dẫu sao mấy ngày nay Trương Phàm Phàm đã mệt mỏi vì chuyện này, có một nghìn vạn thì bõ bèn gì?

Anh lắc đầu: "Chưa đủ." Uông Vũ lập tức cứng họng, mắt đảo liên hồi, thận trọng ướm lời: "Vậy... hai nghìn vạn?" Uông Vũ vừa nói xong mà mặt mũi méo xệch.

Không còn cách nào khác, để bảo toàn mạng sống, có dốc hết vốn liếng ra cũng phải chịu.

Khi gã đang dùng ánh mắt đầy hy vọng nhìn Vương thì Vương vẫn bình thản nhìn lại.

Ánh mắt như sói đó khiến Uông Vũ thấy lạnh sống lưng.

Gã nghiến răng: "Ba nghìn vạn!

Bốn nghìn vạn!

Đại ca tha cho tôi đi, tôi thực sự không còn nhiều tiền thế đâu, bốn nghìn vạn là tôi phải bán nhà bán xe mới gom đủ đấy!" Uông Vũ khóc

lóc, cảm giác cô độc không nơi nương tựa này thật sự khiến gã tuyệt vọng.

Cuối cùng, khi gã sắp suy sụp, Vương cũng lên tiếng: "Năm nghìn vạn, đích thân mang đến trước mặt Đường Nam, tôi tha cho một lần này." Cơ mặt Uông Vũ giật giật mạnh, không nói nên lời. "Lão Phó, động thủ." "Vâng!" Uông Vũ đột nhiên hét lên: "Tôi đồng ý!" Vương mới hài lòng mỉm cười: "Sớm vậy có phải tốt không?

Nhưng tôi đã nói là phải động thủ thì không thể nuốt lời được.

Lão Phó, thay cho nó bộ răng mới đi, cái miệng đó làm bạn tôi chịu thiệt thòi rồi." Lão Phó lập tức đáp ứng: "Rõ!

Chương 145

Nhưng Vương gia này, nhổ một bộ răng thì hời cho nó quá, em thấy nên cắt thêm cái lưỡi nữa thì hay hơn." Nghe hai người thản nhiên bàn bạc như vậy, Uông Vũ suýt thì tè ra quần, hai chân run cầm cập. "Không cần đâu.

Đúng rồi, sắp xếp thời gian đi, tôi muốn gặp mặt Uông Triêu một lần." "Dạ vâng Vương gia, có gì cứ việc sai bảo, dạo này anh có ưng em sao hạng A nào không?

Em gửi qua cho anh?" "Không cần." Mấy cô sao hạng A đó Vương chẳng thèm để ý.

Anh thừa biết cái giới giải trí đó nước sâu thế nào.

Đám minh tinh đó để nổi tiếng thì chuyện gì cũng dám làm, xức dầu bùa lên trán, nuôi tiểu quỷ trong nhà.

Thậm chí có kẻ còn ra nước ngoài nhờ đại sư khai quang cho chỗ đó để trở nên 'khít' hơn nhằm câu dẫn đại gia và nhà đầu tư.

Chẳng qua chỉ là một lũ tục nhân có vẻ ngoài diễm lệ mà thôi.

Nghe Vương nói vậy, Lão Phó mới đáp lời rồi bắt đầu dùng mỏ lết nhổ răng Uông Vũ.

Nghe tiếng kêu thảm thiết trong phòng, Vương ra ngoài cửa châm điếu thuốc.

Anh gọi điện cho Trương Phàm Phàm. "Phàm Phàm à?" "Ơi anh yêu?

Đúng rồi, tìm thấy Uông Vũ chưa anh?" "Bảo Đường Nam yên tâm đi, chuyện xử lý xong rồi." Chỉ nghe đầu dây bên kia vang lên một trận hoan hô reo hò, ngay sau đó, người nghe máy đã đổi người. "Anh

Vương giỏi quá, em yêu anh chết mất, chụt chụt!" "..." Vương cúp máy.

Nếu anh không nghe nhầm thì người vừa hôn gió trong máy là Đường Nam đúng không?

Không biết Phàm Phàm có đứng bên cạnh không nhỉ?

Lúc này, trong nhà họ Vương ở Tương Thành, bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng gượng gạo.

Hồi lâu sau, Trương Phàm Phàm mới mở lời: "Nam Nam, mình vừa rồi không nghe nhầm chứ?" Đường Nam vô cùng lúng túng lắc đầu: "Không có, mình chỉ là quá kích động, nhất thời nói nhầm thôi.

Cậu không tin mình sao?

Mình là bạn thân tốt nhất của cậu mà, lẽ nào mình lại có ý đồ với người đàn ông của cậu?" Còn việc trong lòng có ý đồ hay không, chỉ mình Đường Nam rõ nhất.

Thấy ánh mắt Trương Phàm Phàm vẫn còn chút hoài nghi, Đường Nam liền ôm lấy cánh tay cô: "Thôi mà Phàm Phàm, đừng giận nữa, mình mời cậu đi ăn thịt nướng nhé?" Vừa nghe thấy thế, Ninh Thái Nghi không biết từ đâu chui ra: "Có thể cho em đi cùng không?" Trương Phàm Phàm cười đáp: "Đương nhiên là được rồi." Nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của Trương Phàm Phàm, Đường Nam thầm nghĩ chuyện này coi như đã qua.

Cô bất giác thở phào một hơi.

Hỏng bét, vừa rồi sơ ý nói ra lời thật lòng.

Không biết Vương có đối xử tốt với mình như vậy không?

Nếu cứ tiếp tục thế này, mình thực sự sẽ không khống chế được mất.

Đường Nam lắc đầu, đổi một vẻ mặt khác nhìn hai người: "Đi thôi, hôm nay bao nhiêu mình cũng bao hết." Tôi đang ngồi trong quán ăn, liếc nhìn đồng hồ.

Bây giờ là 3 giờ 21 phút, còn 9 phút nữa là đến thời gian hẹn với Uông Triêu.

Uông Triêu...

ông ta sẽ đến chứ?

Tôi hơi nhíu mày.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên đột nhiên ngồi xuống đối diện tôi, chìa ra bàn tay đầy vết chai, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: "Cậu Vương, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Tôi ngước mắt nhìn lên.

Người này da dẻ sạm đen như do phơi nắng lâu ngày, mặc một bộ đồ đen, thân hình cân đối, hoàn toàn không giống dáng vẻ của người đã hơn năm mươi tuổi.

Đặc biệt là đôi mắt dị thường sáng quắc, tóc ngắn đen bóng. 【Họ tên: Uông Triêu】 【Thân phận: Gia chủ Uông gia, Trưởng Thần Bộ】 【Năng lực: Võ thuật, 1000 năm đạo hạnh】 【Nội tâm: Đây là cậu Vương mà lão phó nói sao?

Quả nhiên còn trẻ, không biết tìm mình có mục đích gì.】 Tôi hơi sững sờ.

Một nghìn năm đạo hạnh?

Ngay sau đó tôi hiểu ra và không để tâm lắm.

Cái gọi là một nghìn năm đạo hạnh nghe có vẻ đáng sợ, nhưng con người vốn do linh khí thiên địa hóa thành, bản thân việc sinh ra đã là một chuyện may mắn.

Theo lời của Đạo gia, từ lúc lọt lòng, con người đã sở hữu năm trăm năm đạo hạnh rồi.

Một nghìn năm đạo hạnh như Uông Triêu cũng chỉ tương đương với lượng của hai người trưởng thành mà thôi.

Còn vì sao ông ta lại có đạo hạnh, tôi nhớ đến khối Hoành cốt của con lão hồ ly kia, có lẽ Uông Triêu thường xuyên nghiên cứu nó nên nhiễm phải chút yêu khí.

Còn về Thần Bộ môn, tôi biết người Uông gia thực sự có một bộ phận bí ẩn, khả năng bói toán cực kỳ chính xác.

Bộ phận này ngay cả trong nội bộ Uông gia cũng ít người biết, chỉ có vài nhân vật cốt cán mới hay.

Đây là bí mật lớn nhất của họ.

Không ngờ Uông Triêu lại là Trưởng Thần Bộ!

Xem ra vị trí này cũng giống như tộc trưởng Trương gia, ai làm gia chủ thì người đó nắm giữ.

Tôi cũng đưa tay ra: "Chào bác." "Phát hiện một nghìn năm đạo hạnh, có trích xuất không?" "Xác nhận!" Đột nhiên, tôi cảm thấy tầm nhìn trước mắt trở nên rộng mở hơn.

Tốc độ hoạt động của đại não dường như nhanh hơn một chút, đôi mắt cũng trở nên có thần hơn.

Ngoài ra không còn cảm giác nào khác. tôi tự giễu trong lòng.

Một nghìn năm đạo hạnh cũng chỉ bằng hai người trưởng thành, sao có thể tăng tiến khủng bố được?

Đạo hạnh là thứ mà gia súc hay dùng để tu luyện, hoặc là các đạo sĩ pháp sư coi trọng, còn đối với hạng người thường xuyên đi dưới lòng đất như tôi thì thực sự không có nhiều tác dụng.

Uông Triêu gật đầu ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Cháu ngoại tôi là Uông Vũ trước đó đã đắc tội với cậu, xin cậu đại nhân đại lượng đừng chấp nhất với nó.” Tôi lắc đầu: “Chuyện đó qua rồi.” “Nó chết rồi sao?” “Chưa chết.” “Chưa chết là tốt rồi.” Uông Triêu thở phào, chỉ cần Uông Vũ không chết thì mọi chuyện đều ổn.

Tiếp theo là một vấn đề khác.

Chương 146

Uông Triêu kính tôi một ly rượu: "Không biết cậu Vương tìm tôi có chuyện gì?" "Cũng không có gì lớn, chỉ là mười hai chữ này: Lôi kích mộc, địa long đằng, chung nam hải, trường sinh hiện!" Bất thình lình, Uông Triêu rúng động toàn thân, đột ngột ngẩng đầu chằm chằm nhìn tôi: "Làm sao cậu biết được?" Tôi vẫn giữ vẻ mặt đó, thong thả nói: "Bác không cần quản điều đó, cháu chỉ là tò mò bí mật trong Hoành cốt mà thôi, bác có hứng thú cùng cháu nghiên cứu một chuyến không?" Sắc mặt Uông Triêu thay đổi thất thường, ánh mắt loé lên, cuối cùng nghiến răng nói: "Chuyện này e là không được, đây là gia sự của tôi, cũng liên quan đến những chuyện cũ năm xưa.

Tâm kết của tôi, trừ chuyện này ra thì cái gì cũng được." Tôi cũng không nổi giận, biết rằng hôm nay chắc chắn sẽ có kết cục này.

"Thực ra là Trương Chấn Nam nhờ cháu đấy." Vừa nghe thấy ba chữ Trương Chấn Nam, ngọn lửa giận trong mắt Uông Triêu như muốn phun trào: "Cậu Vương!" "Bác đừng vội." Tôi đem toàn bộ sự việc năm đó kể lại cho Uông Triêu nghe.

Nói đến khô cả cổ, tôi nhấp một ngụm trà cho nhuận họng.

Uông Triêu nãy giờ vẫn im lặng, cúi đầu không biết đang nghĩ gì. 【Nội tâm: Chẳng lẽ chuyện năm đó thực sự như lời cậu Vương nói?

Nếu Trương Chấn Nam nói thật, vợ con mình có lẽ đã không chết, món nợ này dù thế nào mình cũng phải tính lên đầu ông ta!】 Tôi thở dài, biết chuyện này không dễ dàng gì được chấp nhận ngay.

Dù sao cũng là hận thù mười mấy năm, lại liên quan đến người thân.

Chỉ thấy Uông Triêu đứng dậy: "Để tôi suy nghĩ thêm đã." Nói

xong, ông ta quay người rời khỏi quán. tôi ở Quân Nam cũng không có việc gì làm, bèn gọi Trương Phàm Phàm đi cùng.

Hai người cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy, cũng rất vui vẻ.

Cho đến nửa tháng sau, tôi nhận được điện thoại của Uông Triêu.

"A lô cậu Vương, chuyện đó tôi vẫn không quên được.

Gần đây cậu có thời gian không?

Tôi làm chủ, chúng ta lập một cuộc hẹn." Tôi mỉm cười: "Được, vậy mai nhé." Trương Phàm Phàm ôm lấy cánh tay tôi, hai người đang chơi ở công viên nước.

"Anh yêu, ai gọi đấy ạ?" "Là Uông Triêu mà mấy hôm trước anh gặp, tối mai ông ấy tổ chức một buổi tiệc, mời anh đến dự." Trương Phàm Phàm cúi đầu, đôi mắt to tròn long lanh, đột nhiên ngẩng lên hỏi với vẻ đáng thương: "Em có thể đi cùng không?" Quả nhiên, tôi cười từ chối: "Chuyện giữa người Trương gia và Uông gia phức tạp lắm, ba lời hai câu nói không hết được, tốt nhất em đừng đi, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." tôi không cho Trương Phàm Phàm đi thuần túy là vì vụ việc của bà lão ở nhà Trương Chấn Nam đã cảnh tỉnh tôi.

Chỉ mới gặp mặt Uông Triêu một lần mà trong nhà đã có người đức cao vọng trọng qua đời.

Với một người Trương gia không chính thống như Phàm Phàm, bản thân không có thù hận với Uông gia, vạn nhất lúc đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?

"Dạ được rồi." Trương Phàm Phàm có chút thất vọng nhưng cũng không nói thêm gì.

Về chuyện của Uông gia, cô cũng đã nghe Trương lão gia tử kể qua, biết thân phận mình không thích hợp xuất hiện trong bữa tiệc ngày mai.

“Chào cậu Vương.” Uông Triêu vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đưa hai tay ra đón tiếp tôi.

Tôi gật đầu, đánh giá một lượt.

Hôm nay chỉ có Uông Triêu và tôi, nhìn thế trận này tôi biết chuyện Hoành cốt đã ổn rồi.

Quả nhiên, hai người vừa ăn vừa uống, khi rượu đã quá ba tuần, Uông Triêu bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Cậu Vương, hôm đó thực sự không phải tôi không nể mặt, mà là vừa nghe thấy mấy chữ Trương Chấn Nam là tôi chỉ muốn giết quách ông ta cho xong!” “Cháu hiểu được.” Uông Triêu thở phào: “Hiểu được là tốt rồi.

Còn về việc nhờ tôi giải mã bí mật Hoành cốt... thật không giấu gì cậu, nửa tháng trước tôi chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng sau đó tôi cũng hiểu ra, cậu không phải Trương Chấn Nam, tôi có gì mà không nguyện ý chứ?

Huống hồ, một người có thân phận như cậu lại muốn hợp tác với tôi.” Uông Triêu không kìm được vẻ sùng bái. 【Nội tâm: Nếu không phải mình đột nhiên nảy ra ý định điều tra lý lịch của cậu Vương này, có lẽ mình đã bỏ lỡ cơ hội rồi.

Ai mà ngờ được một người trẻ tuổi như vậy lại có thể bước ra từ mộ Viêm Đế, còn giết sạch đám Hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật cơ chứ?】 tôi hơi nhướn mày.

Khá khen cho Uông Triêu, thảo nào ông ta lại chủ động hẹn gặp.

Hẳn là xem xong lý lịch của tôi nên mới kinh sợ, sau đó mới hạ quyết tâm hợp tác.

Tôi cũng không vạch trần: “Cũng bình thường thôi ạ, không lợi hại

đến mức đó đâu." "Cậu Vương khiêm tốn quá!" Uông Triêu giơ ngón tay cái lên tán thưởng, sau đó lấy lại bình tĩnh, đột nhiên nghiêm nghị nói: "Cậu có biết năm đó tôi đưa vợ con đi đâu không?" Nghe thấy vậy, tôi tỉnh rượu được ba phần: "Đi đâu ạ?" Uông Triêu lộ vẻ hồi tưởng, chậm rãi nói: "Năm đó khi tôi ở Uông gia, không quyền không thế, cũng chính nhờ chuyến đi đó mới giúp tôi lên được vị trí tộc trưởng." tôi không ngắt lời, chỉ im lặng nghe Uông Triêu kể.

Chuyện này phải bắt đầu từ thời nội chiến.

Lúc đó Uông gia và Trương gia chọn ủng hộ hai phe khác nhau.

Uông gia chọn phe thất bại, còn Trương gia chọn phe chiến thắng.

Thực ra cuộc chiến năm đó cũng là hình ảnh thu nhỏ của cuộc chiến giữa Uông gia và Trương gia.

Kết cục hiển nhiên, Uông gia thua trận, nguyên khí đại thương, phải lẩn trốn để âm thầm phát triển.

Còn Trương gia thì nhân thế mà quật khởi, địa vị ở trong nước vô cùng siêu nhiên.

Nhưng Uông gia nhờ có Thần Bộ tồn tại nên vẫn không sụp đổ, đó là nền tảng giúp họ phát triển lại được như ngày nay. tôi vẫn chưa hiểu tại sao Uông Triêu lại kể chuyện này.

Nhưng ngay sau đó, nghe xong một câu tôi liền hiểu.

Hồi đó, vị đại nhân kia phất tay một cái, viết ra tám chữ: "Kiến quốc chi hậu bất hứa thành tinh!" (Sau khi thành lập quốc gia không được phép thành tinh!).

Như vậy, vào lúc quốc gia chuyển giao, khí vận đạt đến đỉnh thịnh, lời của vị đó giống như ngôn xuất pháp tùy.

Những lão yêu tinh tu hành khắp thiên hạ lập tức bị tước mất bảy

thành đạo hạnh, thậm chí có những tiểu yêu sắp hóa hình bị ép trở lại nguyên hình!

Trong mấy chục năm sau đó, chỉ cần vị đại nhân kia còn tại thế, yêu quái trong thiên hạ không dám tu luyện.

Mãi đến năm 76, khi vị đó qua đời, yêu vật trong thiên hạ mới bắt đầu hoạt động trở lại.

Đợi đến khi Uông Triêu hơn hai mươi tuổi, đám yêu vật đã nghỉ ngơi dưỡng sức được hơn hai mươi năm, vừa vặn có thể xuống núi hành tẩu.

Khoảng thời gian đó vào những năm chín mươi, trong dân gian xuất hiện rất nhiều truyền thuyết như thấy chân long độ kiếp, thấy phượng hoàng, hay gặp Hoàng bì tử nói tiếng người.

Sở dĩ yêu vật ngang ngược là vì vị đại nhân kia đã đi rồi, không còn ai trấn áp nữa.

Con lão hồ ly mà Uông Triêu gặp phải chính là nhân lúc thời đại đó xuống núi.

Tình cờ nó được một lão đạo sĩ phát hiện, đưa về đạo quán cứu mạng, nếu không đã chết sớm trong núi rồi.

Tôi đột nhiên hỏi: "Sau đó bác có quay lại tìm lão đạo sĩ kia không?" Uông Triêu thở dài một tiếng dài, vẻ mặt đau đớn: "Tất nhiên là có, những chuyện xảy ra sau đó có quan hệ mật thiết với lão đạo sĩ kia!" Uông Triêu kể nhiều như vậy đều là để dẫn dắt cho câu chuyện phía sau.

Chương 147

Thực ra năm đó, khi thương nghị với Trương Chấn Thiên về chuyện Hoành cốt, ông ta đã che giấu một số sự thật, ví dụ như nguồn gốc của nó.

Cái gọi là Hoành cốt là mảnh xương nằm ở vị trí lồng ngực, con người không có, chỉ yêu quái tu luyện mới có.

Chúng phải nhả mảnh xương này ra mới có thể hóa thành hình người.

Con lão hồ ly đó chính là một yêu quái sắp hóa hình người.

Còn về mối duyên nợ giữa lão đạo sĩ và lão hồ ly, Uông Triêu cũng không rõ.

Nhưng từ sau khi rời khỏi đạo quán, ông ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Mọi chuyện quá kỳ quái, tự dưng bị kéo vào đạo quán, rồi tự dưng nhận được một mảnh Hoành cốt, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Sau khi liên lạc với Trương Chấn Thiên, Uông Triêu đã quay lại đạo quán đó.

Kết quả... không đi không biết, đi rồi mới giật mình!

Đạo quán đó căn bản không có lão đạo sĩ nào cả, phía sau cũng không có hộp đen, toàn bộ đạo quán cũng không hề sạch sẽ như hôm đó thấy.

Trên mái nhà mạng nhện giăng đầy, hỏi thăm dân xung quanh thì họ nói đạo quán này đã hoang phế nhiều năm rồi!

Lúc đó Uông Triêu sợ đến mức nổi da gà, vội vàng chạy về nhà, mảnh Hoành cốt kia cũng không dám nghiên cứu kỹ.

Sau đó là chuyến đi Bách Nhãn Quật.

Sau khi về Trương Chấn Thiên mất tin tức, tìm Trương Chấn Nam thì ông ta lại vì chuyện ngư dân mà đoạn tuyệt liên hệ.

Uông Triêu tâm nản ý lạnh, về Uông gia tự mình nghiên cứu Hoành cốt.

Trong khoảng thời gian đó, ông ta có liên lạc với lão Thiên Quan và lão Địa Sư, rồi sau đó vợ con ông ta gặp chuyện.

Ngày hôm đó, Uông Triêu dẫn người tới Nam Hải để xem mười hai chữ bí mật kia liệu có liên quan đến Nam Hải hay không.

Ở đó một tháng, thực sự đã tìm được một số manh mối!

Uông Triêu định thần lại, nhìn chằm chằm vào tôi, trầm giọng nói: "Ở thôn Ô Đằng phía tây nam của Nam Hải có một cây cổ thụ nghìn năm!

Nghe dân làng kể, cái cây đó to lớn dị thường, tán cây che phủ được cả nửa cái thôn.

Sau đó có một ngày trời giáng bão lớn, thần linh nổi giận giáng xuống một đạo thiên lôi đánh cháy đen cái cây!

Nhưng nó vẫn đứng vững, tuy thân cây đen kịt như than nhưng không có dấu hiệu sụp đổ.

Lúc đó tôi rất kinh ngạc, trên đời lại có loại cự thụ như vậy sao?" Dân làng kể tiếp: "Thực ra nếu không nhờ một lão đạo sĩ trong thôn, cây đã đổ từ lâu rồi.

Lão đạo sĩ đó đã làm một buổi pháp sự, nếu không nó không sống lâu được như thế." Lão đạo sĩ?

Uông Triêu vội hỏi hình dáng lão đạo sĩ.

Câu trả lời nhận được khiến ông ta vô cùng chấn động: Râu trắng, lông mày trắng, bộ đạo phục rách rưới, bên hông đeo một hồ lô rượu!

Chính là lão đạo sĩ đã đưa Hoành cốt cho ông ta!

Nhưng dân làng nói lão đạo sĩ đã đi khỏi đó từ nửa năm trước, tính ra chính là khoảng thời gian đoàn người đi Bách Nhãn Quật?

Nghĩa là ngay sau khi Uông Triêu rời khỏi đạo quán, lão đạo sĩ cũng tới Nam Hải!

Lão đạo sĩ, Hoành cốt, lôi kích mộc, Nam Hải.

Uông Triêu vừa ngẫm nghĩ, chẳng phải trong mười hai chữ bí mật có nhắc đến lôi kích mộc sao?

Thế nhưng khi chưa kịp nghiên cứu kỹ, trong nhà lại truyền tới hung tin.

Vợ con ông ta bị xe tải đâm chết.

Nghe nói tài xế uống rượu, cộng thêm phanh xe hỏng, vợ con ông ta bị đâm đến mức thịt nát xương tan, không còn hình người.

Lúc đó Uông Triêu đau đớn tột cùng, thức đêm chạy về lo hậu sự.

Một gia đình hạnh phúc giờ chỉ còn lại một mình ông ta.

Có đôi khi Uông Triêu thầm nghĩ, nếu Trương Chấn Nam cùng ông ta đi Nam Hải, có lẽ hai người đã về sớm hơn, vợ con ông ta có lẽ đã không chết?

Vì thế ông ta mới trút hết hận thù lên đầu Trương Chấn Nam.

Nhưng gần đây nghe tôi nói về chuyện ngư dân, Uông Triêu liền chính sắc hỏi tôi: "Cậu Vương, cái chết của vợ con tôi liệu có liên quan đến chuyện ngư dân đó không?" tôi chậm rãi gật đầu.

Sau khi nghe chuyện vợ con ông ta chết thế nào, tôi cũng liên tưởng ngay tới chuyện ngư dân, việc này e là có liên quan mật thiết!

Uông Triêu thở dài một tiếng dài, nét mặt đầy vẻ thương tang: "Tôi đã hận nhầm Trương Chấn Nam rồi." tôi không nói gì, tâm kết của ông ta tôi không tiện xen vào nhiều.

Uông Triêu uống cạn một ly rượu, kể tiếp.

Lão Thiên Quan lúc đó đã gieo cho ông ta một quẻ: "Từ khi có được mảnh Hoành cốt này, mệnh cách của ông đã thay đổi hoàn toàn, tai tinh chiếu mệnh, xương chân mày đen sì, e là có đại họa lâm đầu!" Uông Triêu vốn mê tín lão Thiên Quan nên lập tức nghe theo, từ đó không nghiên cứu Hoành cốt nữa.

Cứ như thế trôi qua ba năm, cho đến một ngày có một sự việc xảy ra khiến ông ta phải cầm lại nó.

Lúc đang đi tản bộ trên đường, ông ta lại gặp lại lão đạo sĩ kia!

Lão đạo sĩ đó đang lôi kéo người khác, nói mấy câu kiểu như ấn đường đen sì, sắp có họa huyết quang.

Uông Triêu không lên tiếng, lặng lẽ bám theo xem lão ta giở trò gì.

Kết quả bám theo mười ngày, lão đạo sĩ đêm ngủ bên lề đường, tỉnh dậy thì uống chút rượu, tuyệt nhiên không ăn gì.

Thỉnh thoảng lão lại đột ngột lao ra xem tướng cho người đi đường.

Ngay khi Uông Triêu định bỏ cuộc thì đột nhiên lão đạo sĩ có hành động khác.

Lão đi vào một góc khuất, cũng may Uông Triêu thân thủ khá nên không bị phát hiện.

Ông ta trốn vào một thùng rác bên đường, ghé mắt nhìn qua khe

hở, kết quả thấy từ sau mông lão đạo sĩ thò ra một cái đuôi!

Một cái đuôi hồ ly trắng muốt!

Chương 148

Lập tức ông ta liên tưởng đến con lão hồ ly ba năm trước cũng trắng như tuyết!

Chẳng lẽ lão đạo sĩ và con bạch hồ đó có quan hệ gì với nhau?

Đến đây thì tôi cũng có thể chắc chắn rồi.

Lão đạo sĩ đó chính là một con lão bạch hồ!

Vừa vặn sau khi thành lập quốc gia hơn hai mươi năm, lão đạo sĩ và lão hồ ly cùng lúc xuất hiện, vốn dĩ có khả năng là một đôi.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Uông Triêu khiến tôi nổi cả da gà.

"Tôi thấy lão ta hình như đang đốt thứ gì đó, đợi lão đi rồi tôi mới tiến lên xem.

Thứ lão đốt chính là bộ Quan Diện Thuật hiếm thấy trên đời!" tôi rúng động toàn thân.

Tôi cũng có Quan Diện Thuật, chẳng lẽ nó cũng có liên quan đến lão đạo sĩ này sao?

"Vậy bộ Quan Diện Thuật đó bác có thu thập lại không?" Uông Triêu lắc đầu: "Tôi cũng muốn thu lắm chứ, nhưng nó bị đốt hỏng rồi, tôi chỉ kịp nhìn ra mấy chữ Quan Diện Thuật trên bìa thôi.

Haiz, Quan Diện Thuật là kỳ thuật hiếm có, là tồn tại cấp hóa thạch trong huyền học đấy." tôi cau mày.

Quan Diện Thuật nói trắng ra chẳng phải là xem tướng mạo sao, tại sao Uông Triêu lại sùng bái nó như thế?

"Quan Diện Thuật có tác dụng gì ạ?" Uông Triêu ngẩn người: "Cậu Vương, cậu không biết tác dụng của nó sao?

À, tôi cứ nghĩ người có thân phận như cậu chắc chắn phải biết chứ, nhưng không biết cũng không sao.

Nói đơn giản thì tầng nông của nó có thể xem vận thế và tính cách, tầng sâu hơn thậm chí có thể nhìn thấu tâm tư người khác.

Nhưng cái huyền diệu nhất, thần kỳ nhất chính là người học đến cảnh giới cao thâm có thể cải biến mệnh cách của con người!" tôi sững sờ.

Không ngờ Quan Diện Thuật lại có công năng này?

Nghĩ lại mình có nó cũng mấy năm rồi, nhưng chỉ coi nó như một môn tướng diện đơn giản.

Hồi đó Hoắc Đan nghĩ tôi biết Quan Diện Thuật là vì ông ta tưởng tôi nhìn thấu được diện tướng của ông ta.

Hoắc Đan nghĩ tôi ở tầng hai, ai dè tôi ở tầng một, còn đôi mắt của tôi lại ở tận tầng năm.

Đợi khi về phải nghiên cứu kỹ lại cuốn sách này mới được, nó bị tôi đè dưới đáy rương, không chừng đã mốc meo rồi.

Uông Triêu nói tiếp: "Ngay lúc tôi đang thẫn thờ thì lão đạo sĩ đột nhiên quay lại." Ngày hôm đó, Uông Triêu đang xót xa cầm mảnh Quan Diện Thuật bị cháy thì đột nhiên vai bị vỗ một cái.

Vốn đang chột dạ nên ông ta giật nảy mình hét lên, quay đầu lại thì thấy lão đạo sĩ!

Ông ta nhìn lão với vẻ hậm hực như bị bắt quả tang.

Nhưng nghĩ đến mảnh Hoành cốt, ông ta liền cứng giọng chất vấn: "Mục đích ông đưa cho tôi mảnh Hoành cốt đó là gì?" Lão đạo sĩ mặt không đổi sắc, không ai nhìn thấu được lão đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau lão chỉ nói một câu rồi rời đi: "Chuyện năm đó không

phải do ta làm.

Nếu có thể phá giải bí mật Hoành cốt thì có thể giải thoát, bằng không...

đời đời kiếp kiếp đều không thoát được vòng lặp tử thần." Nói xong lão đạo sĩ bỏ đi.

Lão vẫn mặc bộ đạo bào đó nhưng đi đứng giống như không có chân vậy, cứ thế lướt đi trên mặt đất.

"Đừng đi, tôi còn một chuyện chưa rõ, địa long đằng rốt cuộc là ý gì!" Nhưng lão đạo sĩ không đáp lại, cứ thế lướt đi xa dần, Uông Triêu đuổi theo thế nào cũng không kịp.

Từ đó về sau ông ta không bao giờ gặp lại lão đạo sĩ nữa.

Sau khi về Uông gia, ông ta suy ngẫm kỹ lời lão nói: "Bí mật Hoành cốt, đời đời kiếp kiếp vòng lặp tử thần." Càng nghĩ càng hoảng, Uông Triêu không đợi thêm nữa mà lấy mảnh Hoành cốt ra tiếp tục nghiên cứu.

Cứ thế, sóng yên biển lặng trôi qua mười mấy năm cho tới tận hôm nay.

Câu chuyện của Uông Triêu coi như đã kể xong.

Tôi cũng hiểu sơ qua về những chuyện của hai mươi năm trước.

Những người đứng đầu giới đạo mộ thế hệ trước gồm: Trương Chấn Thiên, Trương Chấn Nam, Uông Triêu, lão Thiên Quan và lão Địa Sư.

Giờ đây trong năm người, lão Thiên Quan và lão Địa Sư đã chết.

Truyền nhân lão Thiên Quan giờ thành nha hoàn của tôi, còn truyền nhân Địa Sư đã bị tôi giết.

Còn chuyện về lão Thiên Quan và lão Địa Sư, chắc tôi không có cơ

hội được biết nữa.

Ninh Thái Nghi cái đồ ngốc nghếch này, hỏi gì về sư phụ cũng không biết, tôi từng nghi cô ấy nói dối nhưng sau vài lần xem tư liệu thì thấy cô ấy thực sự không biết gì thật nên cũng không hỏi nữa.

Ba người còn lại sống đến ngày hôm nay đều là vì một mảnh Hoành cốt.

Lòng tôi nhất thời dâng lên cảm xúc lẫn lộn.

"Bác có mang theo Hoành cốt không?" Uông Triêu lắc đầu: "Nó ở Nam Hải, tôi đã xây dựng một căn cứ ở đó chuyên để nghiên cứu nó." tôi nhìn Uông Triêu thêm một lần nữa, không ngờ ông ta lại đầu tư nhiều tâm huyết vào nó như vậy.

"Nghiên cứu có tiến triển gì không bác?" Nhìn vẻ mặt khó nói của Uông Triêu, tôi liền hiểu ra.

Quả nhiên, ông ta đáp: "Không có." Không có cũng chẳng sao, tôi tin rằng lúc đó dùng đôi mắt của mình nhìn qua là sẽ biết đại khái thôi.

"Cậu Vương, khi nào chúng ta khởi hành đi Nam Hải?" tôi suy nghĩ một lát.

Không chừng mảnh Hoành cốt đó chính là mười hai chữ bí mật kia, trong biển có thứ gì đó.

Mấy ngày trước tôi đã bảo nhóm Hồ Ba Nhất đi Côn Luân Thần Cung lấy Tị thủy châu, đợi họ về thì chúng tôi sẽ đi Nam Hải.

Nếu thực sự phải xuống nước thì mang theo Tị thủy châu là an toàn nhất.

Khoan đã... trong biển?

Bất chợt, một tia sáng loé lên trong đầu tôi, một luồng điện như chạy xẹt qua não khiến tôi hưng phấn đến run rẩy.

Tôi nhớ đến bức “Hải trung kim lân đồ”!

Đó là một trong ba bức bích họa tôi từng thấy trong Lỗ Vương Cung!

Chương 149

Một người đàn ông đeo ngọc bội Trương gia quỳ trên mũi thuyền, dưới biển có những phiến vảy vàng khổng lồ đang trồi sụt!

Không chừng bức bích họa đó và mười hai chữ bí mật của Hoành cốt có liên quan với nhau! tôi nóng lòng muốn tới Nam Hải để tận mắt nhìn thấy mảnh Hoành cốt đã khiến thế hệ trước phải quyết liệt với nhau.

"Đi thôi, tối nay khởi hành luôn!" Uông Triêu không hề thắc mắc, lập tức đứng dậy đi ra ngoài: "Được, tôi về Uông gia dặn dò vài việc, tối nay tôi sẽ đích thân đến đón cậu." Uông Triêu đi rồi, tôi cũng không rảnh rỗi.

Tôi quay về khách sạn tìm Trương Phàm Phàm.

Vừa mở cửa, thấy cô ấy đang nằm trên giường, tôi nhẹ nhàng tiến lại gần.

Tôi chỉ làm vài động tác nhỏ đã khiến Phàm Phàm thức giấc.

Thấy là tôi, cô ấy nũng nịu: "Á!

Anh yêu thật là xấu quá đi!" tôi ôm lấy cô ấy, hai người quấn quýt một hồi.

"Bảo bối, tối nay chắc anh không về được rồi." "Hả?

Tại sao ạ?" Tôi chậm rãi kể cho Phàm Phàm nghe về câu chuyện Hoành cốt.

"Đại khái là vậy, chắc anh đi mất vài ngày." Trương Phàm Phàm không nói gì, thở dài một tiếng rồi nhìn ra hồ nước ngoài cửa sổ thẫn thờ.

Dạo này tôi bận quá, hết việc này đến việc khác, chẳng có thời gian ở bên cô ấy.

Ước gì mình lợi hại hơn một chút để có thể sát cánh bên anh ấy đối mặt với mọi chuyện.

Trương Phàm Phàm không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Thực ra cô ấy đã rất giỏi rồi, chỉ là đứng cạnh tôi thì có phần mờ nhạt thôi, chứ so với người khác thì cô ấy đã là cao thủ hàng đầu.

Thực ra lần này tôi không dẫn cô ấy theo là vì lời nguyền mà người ngư dân kia nói quá tà môn, tôi không dám để Phàm Phàm gặp người Uông gia.

Tôi nhìn thấu tâm tư của cô ấy qua đôi mắt dữ liệu: 【Nội tâm: Mình phải lợi hại hơn nữa để anh ấy có thể dẫn mình đi cùng.】 tôi cười xoa đầu cô ấy: "Đồ ngốc, anh sợ em bị dính lời nguyền rồi xảy ra chuyện thôi.

Em cứ về Tương Thành trước đi, ở nhà đợi anh về được không?" Trương Phàm Phàm nhìn gương mặt góc cạnh của tôi, khẽ gật đầu như một cô bé: "Vâng." Lòng cô ấy ấm áp lạ thường, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Ngoài cửa sổ nắng gắt, trong phòng không khí đầy ám muội.

Tình thâm khó cưỡng, Trương Phàm Phàm từ từ nhắm mắt, khẽ ngẩng đầu đón nhận nụ hôn.

"Cậu Vương, lộ trình là thế này.

Chúng ta sẽ bay tới Nam Hải trước, sau đó ngồi xe Jeep khoảng mười tiếng nữa mới tới được thôn Ô Đằng.

Đường đi hơi vất vả, mong cậu thông cảm." Uông Triêu ngồi ở ghế phụ nói với tôi đang ngồi ở hàng sau. tôi khẽ gật đầu: "Không sao,

căn cứ ở thôn Ô Đằng à bác?" "Đúng vậy, tôi cảm thấy thôn Ô Đằng có bí mật, có khả năng liên quan đến mười hai chữ kia nên mới đặt ở đó." Uông Triêu kể thêm một đống thứ, đại khái là thôn Ô Đằng có một số bí mật liên quan đến truyền thuyết Kim Ô, nên ông ta mới xây căn cứ ở đó.

Có thể thấy Uông Triêu làm công tác bảo mật rất tốt, suốt dọc đường chỉ có ba người: tài xế thân tín của ông ta, ông ta và tôi.

Sau năm tiếng bay và hơn mười tiếng ngồi xe, chúng tôi mới thấp thoáng thấy bóng dáng một ngôi làng.

"Cậu Vương, thôn Ô Đằng kia rồi!" tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía trước là một vùng tối mịt, gió biển mang theo hơi ẩm, bên cạnh là bãi cát trắng trải dài vô tận, phía trước là rừng cây rậm rạp.

Sâu trong rừng cây thấp thoáng ánh đèn màu cam, đó chính là thôn Ô Đằng.

Ba người chúng tôi mất khoảng mười bảy tiếng di chuyển, xuất phát từ trưa mà đến tận rạng sáng mới tới nơi.

Cả ba đều mệt mỏi rã rời, giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Khoảng nửa tiếng sau, trời sắp sáng, xe mới chậm rãi đi vào làng.

Dân làng thấy Uông Triêu đều chủ động chào hỏi.

"Chào anh Uông!" "Chào mọi người, đi làm đồng à?" "Vâng, dạo này thời tiết quái lạ quá, hạt giống vừa gieo xuống chẳng cái nào nảy mầm cả, chán quá." Nghe cuộc trò chuyện giữa Uông Triêu và người dân, tôi thầm nghĩ quan hệ của ông ta ở đây không tồi, chắc là đã gây dựng từ lâu.

Những người xây dựng căn cứ bí mật như ông ta muốn giữ kín

chuyện thì bắt buộc phải hòa nhập với người địa phương.

Suốt ngày cứ thần thần bí bí thì kẻ ngốc cũng nhận ra có vấn đề, chỉ có trên phim mới đóng thế thôi.

Không lâu sau, Uông Triêu vừa chào hỏi mọi người vừa dẫn chúng tôi tới một căn nhà lầu ba tầng.

"Cậu Vương, mời cậu." tôi đóng cửa xe, xuống nhìn căn nhà lầu trước mắt. 【Tên: Nhà lầu ba tầng】 【Trạng thái: An toàn】 【Thuyết minh: Ba tầng trên dùng để ở, còn tầng hầm mới là căn cứ nghiên cứu.】 Nhìn bên ngoài không ai biết ngôi nhà có tầng hầm.

Sau khi vào nhà, tôi được Uông Triêu sắp xếp cho căn phòng lớn nhất, vừa đặt lưng xuống giường là tôi chìm vào giấc ngủ sâu.

Còn chuyện Hoành cốt, cứ để tỉnh dậy rồi tính. tôi ngủ một giấc cực kỳ ngon lành, lúc tỉnh dậy cảm thấy hơi mỏi người nhưng tinh thần rất sảng khoái.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi bước ra ngoài.

Gã tài xế của Uông Triêu đang đứng trước cửa, không biết đã đứng bao lâu rồi.

"Cậu Vương tỉnh rồi ạ, tộc trưởng đang đợi ở tầng hầm, mời cậu theo tôi." tôi gật đầu, theo gã tài xế vào một gian kho tạp hóa.

Thấy gã lôi một cái thùng trong góc ra rồi loay hoay bên cạnh, tôi tò mò ghé đầu nhìn.

Chà, làm kín kẽ thật đấy!

Thì ra cái thùng chỉ là vật trang trí, bên dưới nó là một khóa điện tử được nối trực tiếp vào mặt sàn.

Gã tài xế bấm một chuỗi mật mã dài, rồi quét vân tay và mống mắt, sau đó mới nghe một tiếng "tích".

Gã quay đầu cười hối lỗi với tôi: “Xin lỗi cậu Vương, tính chất công việc của tôi hơi đặc thù nên phải bảo mật một chút.” tôi không nói gì, cũng có thể hiểu được.

Gã tài xế lại đi tới trước một tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lộ ra một lối cầu thang sâu hun hút.

Xuống tới tầng hầm, Uông Triêu đang thẫn thờ nhìn mảnh Hoành cốt trong lồng kính, nghe tiếng bước chân mới sực tỉnh.

“Cậu Vương tới rồi!” tôi gật đầu, sau đó nhìn vào mảnh Hoành cốt phía sau ông ta.

Chương 150

Dữ liệu về nó lập tức hiện lên trước mắt tôi. [Tên: Hoành cốt] [Trạng thái: Hoàn hảo] [Mô tả: Hoành cốt chứa đựng một chút yêu lực, bên trong có thông tin về 12 bí tự của quyển thứ ba Hoài Nam Đồ.] Chỉ nhìn phần mô tả thì không thấy gì thêm.

Vương nhớ mang máng là Uông Triêu từng dùng sức mạnh từ đôi mắt để kích hoạt hoành cốt, khiến các loại họa tượng hiện lên.

Không chừng từ những họa tượng đó có thể nhìn ra được điều gì. "Uông Triêu, bây giờ ông có thể kích hoạt hoành cốt không?" Uông Triêu gật đầu: "Đương nhiên là được, không hiểu sao chỉ có tôi mới có thể kích hoạt nó, những người khác đều không hành." "Mười mấy năm qua ông có nghiên cứu được tiến triển gì không?" Uông Triêu hơi lúng túng, sắc mặt không được tự nhiên: "Cũng có một chút." "Ví dụ như tôi đã tìm ra bí mật về thôn Ô Đằng, có khả năng liên quan đến thần thú Kim Ô." "Cũng biết được rằng người Trương gia sở hữu huyết mạch Kỳ Lân là vì tổ tiên đã giết Kỳ Lân, uống máu Kỳ Lân." "Cho nên tôi mới ở lại thôn Ô Đằng này mười mấy năm, tìm cách giết chết Kim Ô, biết đâu chừng nhà họ Uông tôi cũng có thể sở hữu huyết mạch thần thú." Nói vòng vo một hồi, cơ bản chẳng liên quan gì đến chuyện hoành cốt.

Vương cũng nhìn ra rồi, tính ra mười mấy năm qua Uông Triêu phí công vô ích, chẳng tìm được chút manh mối nào. "Lấy hoành cốt xuống trước đi, kích hoạt cho tôi xem." Uông Triêu trực tiếp nhấc lồng kính lên, cẩn thận bưng hoành cốt ra, sau đó đôi mắt đột ngột phát lực.

Chẳng mấy chốc, trên hoành cốt xuất hiện một bức họa.

Đập vào mắt là một khuôn mặt người. [Tên: Hiên Viên Diện Đồ] [Thân phận: Hoàng Đế] [Mô tả: Họa tượng khuôn mặt của Hoàng Đế, từng thống lĩnh Tứ Tiên, nên được xếp ở vị trí đầu tiên.] Vương cuối cùng cũng thấy được thông tin hữu ích!

Hình ảnh khuôn mặt của Hoàng Đế!

Chẳng lẽ người phong ấn bức họa này vào hoành cốt của con cáo già kia đã sống từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế?!

Có khả năng đó sao?!

Theo như Vương biết, người sống thọ nhất hiện nay là Trương Qua Tử, đó là một kẻ tàn nhẫn sống từ thời Chiến Quốc đến tận bây giờ.

Chẳng lẽ người tạo ra bức họa này còn sống lâu hơn?!

Không đợi Vương kịp nghĩ kỹ, hình ảnh lại thay đổi, biến thành một con cáo già. [Tên: Hồ Nhị Đại Gia] [Thân phận: Lão tổ tông của dòng dõi Hồ Tiên] [Mô tả: Hiện đã chết, hoành cốt bị người ta lấy ra, hiện đang nằm trong tay Uông Triêu.] Vương không nhịn được lùi lại hai bước.

Khá khen cho kẻ tạo ra những hình ảnh này, phải có uy năng lớn đến mức nào mới có thể dùng hoành cốt của lão tổ tông Hồ Tiên để truyền đạt tin tức!

Đột nhiên, hình ảnh lại biến đổi.

Đập vào mắt là một con hoàng bì tử mặc long bào! "Mẹ kiếp, Địa Tạng Thiên Tiên!" Vương quét mắt nhìn qua, quả nhiên, bức họa hoàng bì tử xuất hiện trước mắt chính là họa tượng của Địa Tạng Thiên Tiên! [Tên: Họa tượng Hoàng Nhất] [Thân phận: Lão tổ của dòng dõi hoàng bì tử ở Bách Nhãn Quật, Địa Tạng Thiên Tiên] [Mô tả: Địa Tạng Thiên Tiên đã chết, họa tượng bị người ta phong ấn vào

trong hoành cốt.] Vương trong lòng chấn động.

Quả nhiên sự thật đúng như vậy, chính là Địa Tạng Thiên Tiên!

Nhưng tại sao họa tượng của Địa Tạng Thiên Tiên lại xuất hiện ở đây?

Bất thình lình, Vương nghĩ đến một người.

Trương Tổ!

Nếu bức họa cuối cùng hiện lên là một người đàn ông đeo ngọc bội của họ Trương, thì người đàn ông đó có khả năng chính là Trương Tổ trong miệng của Địa Tạng Thiên Tiên!

Sau đó, hình ảnh lại thay đổi một lần nữa.

Ngoài Hồ Tiên, Hoàng Tiên, hai vị còn lại trong Tứ Tiên là Bạch Tiên và Thường Tiên vẫn chưa xuất hiện.

Quả nhiên, Thường Tiên và Bạch Tiên lần lượt hiện ra. [Tên: Liễu Thái Gia] [Thân phận: Lão tổ tông của Liễu Tiên] [Mô tả: Lão tổ tông của dòng dõi Liễu Tiên, từng cùng Hoàng Đế chinh chiến tứ phương, sau đó đắc đạo, vảy trên khắp cơ thể biến thành màu vàng.] Vảy màu vàng?

Vương ngay lập tức nhớ đến bức tranh "Kim lân trong biển"!

Giữa đại dương cuồn cuộn xuất hiện mấy phiến vảy vàng, nếu đó là vảy rắn, thì con rắn đó phải to lớn đến nhường nào?

Kế đến, trong đầu anh lóe lên một tia sáng.

Nộ Tình Tương!

Thể hình của Nộ Tình Tương đã to lớn như vậy, nếu Liễu Thái Gia đắc đạo, chẳng lẽ thật sự có thể to lớn đến mức đó!

Sau Liễu Thái Gia là sự xuất hiện của Bạch Tam Nãi Nãi.

Một con nhím nhỏ nhắn, không nhìn ra có điểm gì khác biệt. [Tên: Bạch Tam Nãi Nãi] [Thân phận: Lão tổ tông của dòng dõi Bạch Tiên] [Mô tả: Do số lượng người tín phụng Bạch Tiên không nhiều, Bạch Tam Nãi Nãi đã biến mất trong dòng chảy lịch sử.] Cuối cùng là một người đàn ông đeo ngọc bội của họ Trương. [Tên: Trương] [Thân phận: Trương Tổ] [Mô tả: Lão tổ tông của nhà họ Trương, một trong những người tham gia thảo phạt Kỳ Lân năm đó, là cố giao của Tam Đế, địa vị cực cao.] "Trời ạ!" Lần này, ngay cả Vương cũng không nhịn được mà thốt lên kinh ngạc.

Thật không ngờ danh tính thực sự của Trương Tổ lại là người này!

Anh từng lấy ra một cái vuốt Kỳ Lân từ pho tượng họ Trương, cái vuốt đó hiện đang để cùng với da Bạch Trạch trong mật thất tại nhà anh.

Đột nhiên, tất cả các manh mối đều được xâu chuỗi lại với nhau.

Trương Tổ chính là thủy tổ của nhà họ Trương.

Ông ta đã tồn tại từ thời Tam Đế cho đến tận ngày nay, và bức họa trong mộ Lỗ Thương Vương cũng đã có lời giải.

Người được vẽ ở đó không phải Trương Qua Tử, mà là Trương Tổ!

Bức tranh "Đế phạt Kỳ Lân" mô tả Trương Tổ cùng Tam Đế thảo phạt Kỳ Lân nằm trong mộ Viêm Đế!

Bức tranh "Kim lân trong biển" mô tả mối quan hệ giữa Trương Tổ và Liễu Thái Gia nằm trong Lỗ Vương Cung!

Nhưng Vương nhớ rõ, trong tranh, Trương Tổ đang quỳ lạy những phiến vảy vàng giữa biển, nhưng theo lý mà nói, địa vị của Trương Tổ cao hơn Liễu Thái Gia, tại sao lại phải quỳ lạy?

Chắc chắn bên trong còn có câu chuyện mà Vương chưa biết.

Trong bức bích họa cuối cùng ở Lỗ Vương Cung, có câu chuyện về Trương Tổ và Thông Thiên Huyết Đằng.

Dưới trướng Trương Tổ có Địa Tạng Thiên Tiên, nhưng dữ liệu vừa rồi hiển thị rõ ràng Tứ Tiên từng chinh chiến bên cạnh Hoàng Đế.

Vì vậy, chỉ có một khả năng: Địa Tạng Thiên Tiên sau khi Hoàng Đế băng hà mới đi theo Trương Tổ.

Vậy ba vị đại tiên còn lại, chẳng lẽ cũng đi theo ông ta?

Chương 151

Vương không rõ, dựa vào thông tin trong tay chỉ có thể suy đoán đến mức đó.

Ngay sau đó, không đợi anh suy nghĩ kỹ hơn, từ hoành cốt đột nhiên phát ra một âm thanh.

Âm thanh xa xăm, thương tang. "Lôi kích mộc, địa long đẳng, chung hải nam, trường sinh hiện!" Sau đó, hoành cốt mất đi vẻ thần dị, khôi phục lại dáng vẻ cũ, nằm yên tĩnh trong tay Uông Triêu.

Uông Triêu đặt hoành cốt trở lại, lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: "Cũng không biết tại sao, mấy năm gần đây mỗi lần kích hoạt hoành cốt đều rất tốn sức, đúng là già thật rồi." "Sao rồi, cậu nhìn ra được gì chưa?" Vương không nói gì, đang mải suy nghĩ về những gì vừa thấy.

Nhất thời đầu óc anh có chút rối loạn. "Tôi về phòng trước đã, lát nữa tôi sẽ tìm ông." Uông Triêu hỏi: "Vương gia, cậu có chỗ nào không khỏe sao?" "Không sao, tôi đi nằm một lát là được, đầu óc hơi loạn." Nói xong, anh quay về phòng.

Vương châm một điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ suy nghĩ về tất cả.

Theo dòng thời gian từng bước một: Đầu tiên, Trương Tổ cùng Tam Đế sát hại một con Kỳ Lân, sau đó mang máu Kỳ Lân về nhà họ Trương, từ đó mới có huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia.

Sau đó Hoàng Đế băng hà, Tứ Tiên vô chủ.

Lúc này, Trương Tổ lại xuất hiện, thu nhận Địa Tạng Thiên Tiên vào dưới trướng, sai bảo đi tìm Hoài Nam Đồ và hạt ngọc Mộc Trần.

Hạt ngọc Mộc Trần đã được Địa Tạng Thiên Tiên tìm thấy, còn về quyển thứ ba của Hoài Nam Đồ, Địa Tạng Thiên Tiên thông thạo huyễn thuật, từ miệng năm người bọn Trương Chấn Thiên đã biết được 12 bí tự.

Lại không biết dùng cách nào để xác nhận 12 bí tự này chính là manh mối của quyển thứ ba Hoài Nam Đồ.

Khoảng cách thời gian giữa các sự kiện này kéo dài hàng ngàn năm.

Nhưng nếu Trương Tổ là cố giao của Tam Đế, tại sao ông ta lại không biết Hoài Nam Đồ ở đâu?

Cùng Tam Đế giết Kỳ Lân, minh chứng cho một mối quan hệ ít nhất cũng là bạn chiến đấu.

Như vậy, Trương Tổ cũng không có manh mối về Hoài Nam Đồ sao?

Tại sao phải tìm kiếm nó?

Vì trường sinh?

Tuy nói trong Hoài Nam Đồ ẩn chứa bí mật trường sinh, nhưng người viết ra nó là Viêm Đế đã chết, căn bản không có trường sinh.

Nếu thế gian thực sự có trường sinh, Vương tin rằng không ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ đó.

Nhưng Viêm Đế thực sự đã chết, chính mắt Vương đã thấy thi cốt!

Vậy bí mật trường sinh trong Hoài Nam Đồ là thật hay giả?

Hay tất cả đều là một lời nói dối động trời do Tam Đế dựng lên để lừa gạt thế gian!

Chuyện về Tam Đế và Trương Tổ, Vương đã đạt được tiến triển

mang tính đột phá.

Nhưng ai ngờ được, vừa nghĩ sâu thêm một chút lại rơi vào vòng xoáy mê cung lớn hơn.

Đột nhiên, Vương lại nghĩ đến một người: Trương Qua Tử!

Theo như Vương biết, Trương Qua Tử đã có được toàn bộ Hoài Nam Đồ và phá giải được bí mật trường sinh!

Dù sao Trương Qua Tử cũng là người duy nhất Vương biết sống từ thời Chiến Quốc đến tận bây giờ.

Còn Trương Tổ, Vương chỉ mới thấy trong họa tượng, hoàn toàn không thể xác nhận liệu có còn sống trên đời hay không.

Nhưng theo những manh mối hiện có, Trương Tổ đã sống qua thời Chiến Quốc.

Nếu không thì ba bức bích họa trong Lỗ Vương Cung vẽ ai?

Tổng không thể là Trương Qua Tử chứ.

Lúc ở Trương gia đã kiểm chứng rồi, cả hai đều họ Trương, nhưng Trương Qua Tử không phải người Trương gia, sau này mới đổi họ Trương, chính yêu xà trong mộ Hiến Vương đã nói với Vương điều đó, chuyện này không thể giả được.

Trương Qua Tử có được quyển một và hai của Hoài Nam Đồ, còn dùng kế đưa cả hai quyển đó đến bên cạnh Vương.

Trương Tổ cũng đang tìm kiếm Hoài Nam Đồ.

Giữa hai người họ chẳng lẽ có liên hệ?

Cùng họ Trương, cùng là người Trương gia, chỉ là một người chưa kiểm chứng, một người đã xác nhận.

Còn một điểm cuối cùng khiến Vương bách tư bất đắc kỳ giải: Tứ

Tiên đi theo Hoàng Đế chinh chiến, địa vị chắc chắn dưới quyền Trương Tổ, vì Trương Tổ có thể ngồi ngang hàng với Tam Đế.

Nhưng tại sao sau này Trương Tổ lại quỳ lạy Liễu Thái Gia? "Không thông." Vương chỉ cảm thấy nhức đầu, đành thôi không nghĩ nữa. "Liễu Thái Gia, nếu đắc đạo xong thể hình thực sự có thể lớn đến nhường ấy..." Đột ngột, trong đầu Vương lóe lên một ý tưởng, anh đoán ra được một khả năng. 12 bí tự!

Lôi kích mộc, địa long đằng, chung hải nam, trường sinh hiện! "Khốn khiếp, hóa ra ý là vậy!" Thử đoán táo bạo xem, nếu Liễu Thái Gia đắc đạo, thể hình trở nên to lớn như con kim lân trong tranh, vậy đổi góc độ mà nhìn, một con rắn khổng lồ vảy vàng toàn thân, trông có giống một con rồng không?

Liễu Thái Gia vốn là rắn ở trên mặt đất, chẳng phải ứng với ba chữ "Địa Long Đằng" (Rồng đất bay lên) sao!

Địa Long Đằng có nghĩa là Liễu Thái Gia đắc đạo, rời khỏi mặt đất.

Nếu nhìn như vậy, mọi manh mối đều trở nên sáng tỏ!

Liễu Thái Gia và quyển thứ ba Hoài Nam Đồ có quan hệ mật thiết!

Mắt Vương sáng lên, anh lập tức đứng dậy đi xuống tầng một. "Uông Triêu!" "Nghỉ ngơi xong chưa Vương gia, nếu không được thì cứ về ngủ thêm chút nữa, chúng ta không gấp một ngày." Vương lắc đầu, ánh mắt rạng rỡ: "Tôi phải về một chuyến, không chừng tôi đã tìm ra bí mật của 12 bí tự rồi!" Uông Triêu nhìn Vương với vẻ không tin nổi: "Tìm ra nhanh vậy sao?" Nếu Uông Triêu không nhớ lầm thì Vương mới chỉ xem hoành cốt một chút rồi về ngủ một giấc.

Tỉnh dậy đã tìm ra bí mật rồi?

Chuyện này chẳng phải hơi quá nhanh sao.

Thấy Uông Triêu không tin, Vương cũng không giải thích nhiều.

Chương 152

"Tin hay không tùy ông, nhưng tôi nhất định phải về một chuyến, nếu suy đoán của tôi không lầm, tôi sẽ ngay lập tức, không, chỉ vài ngày là có thể phá giải bí mật!" Nhìn thấy ánh mắt đầy tự tin của Vương, Uông Triêu cuối cùng cũng nghiêm túc: "Thật chứ?" "Thật!" Trong lòng Uông Triêu trào dâng một niềm vui sướng mãnh liệt, ông nắm lấy vai Vương, phấn khởi nói: "Đi nhanh về nhanh, tôi đợi cậu ở đây!" "Được!" Vương quay người rời đi, tài xế của Uông Triêu đưa anh rời khỏi thôn Ô Đằng đến sân bay.

Trước khi đi, tài xế mạo muội hỏi một câu: "Vương gia, ngài định đi đâu?" Vương cười nói: "Tề Lỗ." Nói xong, anh quay người đi qua cửa an ninh, lên máy bay riêng hướng về vùng đất Tề Lỗ.

Anh phải quay lại Lỗ Vương Cung để xem kỹ lại ba bức bích họa đó một lần nữa!

Đặc biệt là bức "Kim lân trong biển", Vương luôn cảm thấy trên bích họa đó còn có manh mối khác mà lúc đó mọi người chưa phát hiện ra!

Nếu lần này đoán không sai, quyển thứ ba Hoài Nam Đồ sắp nằm gọn trong tay rồi!

Bí mật về trường sinh cũng sẽ được Vương phá giải!

Lần này Vương hành động đơn độc, không có nhóm Trương Phàm Phàm đi cùng nên tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Anh vẫn nhớ mang máng lúc đầu đi vào Lỗ Vương Cung mất bốn năm tiếng đồng hồ.

Hôm nay, nhờ sở hữu sức mạnh của Tam Đỉnh, anh phi thân băng

rừng vượt núi.

Chỉ một tiếng rưỡi sau, anh đã đến được nơi từng đào đường hầm.

Vương lấy xẻng từ trong túi ra, đào thông lại đường hầm đã bị lấp.

Xuống dưới, anh dùng đèn pin soi sáng xung quanh.

Chỉ thấy bốn năm con Huyết hầu tử đang nằm co ro trong góc.

Rõ ràng bị ánh đèn mạnh làm cho hoảng sợ, chúng gào thét dữ dội với Vương.

Sau đó, ánh mắt của lũ Huyết hầu tử trở nên quái dị, không ngừng lùi lại phía sau.

Có vẻ như chúng vẫn nhớ Vương.

Vương cảm thấy hơi buồn cười, từng bước đi tới chỗ lũ Huyết hầu tử. "Chào." Lũ Huyết hầu tử ra vẻ như không thấy, cực kỳ nghiêm túc đề phòng nhìn Vương.

Mãi đến khi anh đi vào phạm vi ba mét, lũ Huyết hầu tử mới nhìn rõ con người đáng sợ từng gây ra vết thương cực lớn cho chúng. "Á!" Một con Huyết hầu tử rõ ràng nhận ra Vương, lập tức kêu lên kinh hãi rồi chạy biến dọc theo bờ sông.

Mấy con còn lại cũng y như vậy, vừa quái khiếu vừa bỏ chạy.

Vương nhìn theo bóng dáng lũ Huyết hầu tử với sắc mặt quái dị: "Không đến mức đó chứ.

Mình đáng sợ vậy sao?" Nghĩ kỹ lại, dường như anh cũng không làm chuyện gì quá đáng mà.

Đàn Huyết hầu tử ban đầu 'nhân đinh hưng vượng' khoảng bốn năm chục con, kết quả bị Vương giết sạch chỉ còn lại mấy con này,

bảo sao chúng không sợ?

Trong mắt chúng, Vương rõ ràng là một con quỷ dữ đội lốt người, gặp là mất mạng!

Vương lắc đầu, gạt chuyện đó ra sau trí óc, tiếp tục đi dọc bờ sông ngầm.

Mọi thứ trong mộ vẫn không thay đổi, cửa chính vẫn mở toang như trước, các cơ quan trên đường đi cũng đều bị hỏng.

Ngay cả hoa quỷ trong các kẽ hở của đường hầm vẫn đang lay động, tỏa ra hương thơm theo gió âm phong.

Lần này Vương đã có chuẩn bị, dễ dàng hóa giải được ảo giác.

Đương nhiên, từ hương hoa anh cũng suy đoán ra được hoa quỷ vẫn còn sống trong các kẽ hở.

Cuối cùng, anh cũng đến được mục đích của chuyến đi này: Phụ thất của Lỗ Thương Vương!

Vương thở phào nhẹ nhõm rồi bước vào trong. "Quả nhiên mấy bức bích họa vẫn còn trên tường!" Vương sợ nhất là đi một chuyến vô ích, thấy mấy bức tranh chưa biến mất mới an tâm.

Anh dùng đèn pin soi lên mặt tường, định thần nhìn kỹ.

Bức bích họa đầu tiên: Một vị tướng quân dẫn quân tấn công một con Kỳ Lân dưới gốc Thông Thiên Huyết Đằng.

Bức thứ hai: Một cây Thông Thiên Huyết Đằng đâm thẳng vào mây xanh, trên tầng mây có một con cá.

Vương luôn nghi ngờ cảnh này trong mộ Hiến Vương, nhưng không tìm thấy manh mối gì ở đó.

Bức bích họa thứ ba chính là mục đích của chuyến đi: Kim lân trong biển!

Một người đàn ông đang quỳ lạy trên đầu thuyền, hướng về phía mấy phiến vảy vàng đang cuộn trào dưới biển mà dập đầu!

Vương nhìn kỹ, bức tranh Kim lân trong biển chắc chắn có điều huyền bí!

Anh tập trung nhìn vào những phiến vảy vàng. [Tên: Liễu Thái Gia] [Thân phận: Lão tổ tông của Liễu Tiên] [Mô tả: Liễu Thái Gia đắc đạo, thân hình trở nên cực kỳ to lớn, đất liền không còn thích hợp để cư ngụ nên đã chuyển ra biển, tiện thể canh giữ lăng mộ Hoàng Đế.] Quả nhiên đúng là Liễu Thái Gia, suy đoán của Vương không sai!

Nhưng còn lăng mộ Hoàng Đế?

Chẳng lẽ lăng mộ Hoàng Đế nằm ở ngoài biển sao!

Nếu thật sự là vậy, thì việc Trương Tổ quỳ lạy Liễu Thái Gia là để... vào lăng mộ Hoàng Đế?

Anh vội vàng nhìn sang người đàn ông đang quỳ lạy. [Họ tên: Trương] [Thân phận: Tổ tiên họ Trương, Trương Tổ] [Mô tả: Trương Tổ trong tranh đang hướng về lăng mộ Hoàng Đế mà quỳ lạy.

Hoàng Đế đối với Trương Tổ vừa là thầy vừa là bạn, bức tranh này ghi lại cảnh Trương Tổ quỳ lạy trước ngày giỗ của Hoàng Đế.] Vương chấn động, hóa ra là như vậy!

Trương Tổ không phải quỳ lạy Liễu Thái Gia, chỉ là Liễu Thái Gia vô tình che khuất lăng mộ Hoàng Đế, nên nhìn từ góc độ bức tranh mới tạo ra ảo giác là đang quỳ lạy con rắn khổng lồ! "Lăng mộ Hoàng Đế... rốt cuộc là ở đâu?" Anh chậm rãi tiến lên phía trước, quan sát tỉ mỉ từng ngóc ngách của bức bích họa khổng lồ.

Không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào!

Chỉ vài phút sau, mắt Vương sáng lên, anh đã nhìn thấy một thứ!

Chương 153

Phía sau những phiến vảy vàng dường như có hư ảnh của một hòn đảo nhỏ!

Hướng quỳ của Trương Tổ chính là hướng hòn đảo đó!

Anh cố gắng nhìn vào hòn đảo, dữ liệu hiện lên trước mắt. [Tên: Đảo Đế Linh] [Mô tả: Đảo Đế Linh hiện nay gọi là đảo Lâm thuộc quần đảo Tây Sa, là nơi tọa lạc lăng mộ Hoàng Đế, chỉ khi thủy triều xuống nó mới lộ ra.] Ngay lập tức, một niềm vui sướng cực đại trào dâng trong lòng Vương.

Tìm thấy rồi!

Lần này tình cờ tìm thấy được vị trí lăng mộ Hoàng Đế!

Không, trước đó anh cũng đã ở đây, chỉ là không quan sát kỹ các phần của bức tranh nên không thấy được thông tin chi tiết.

Đương nhiên chuyện này cũng có liên quan một chút đến huyết mạch Bạch Trạch và phúc lành của Thiên Quan.

Nếu không có hai thứ đó, Vương tin rằng hôm nay mình khó lòng tìm ra được manh mối quan trọng này.

Dù sao nếu không có gì ngoài dự kiến, quyển thứ ba Hoài Nam Đồ chắc chắn nằm trong lăng mộ Hoàng Đế!

Đã tìm ra manh mối về lăng mộ Hoàng Đế, chuyến đi Lỗ Vương Mộ này coi như không uổng phí.

Anh quay người rời đi, bước ra khỏi Lỗ Vương Cung.

Vương hận không thể bay ngay về Nam Hải để báo tin phấn chấn này cho Uông Triêu.

Ba ngày sau. "Uông Triêu!" "Cậu về rồi sao Vương gia, mau nghỉ ngơi đi, tôi sai người làm cơm cho cậu ăn nhé?" Vương xua tay, trực tiếp ngồi xuống, uống cạn ly trà trên bàn. "Tìm thấy rồi." Uông Triêu ngẩn người: "...

Chẳng lẽ?" Nhìn thấy ánh mắt vừa kỳ vọng vừa nghi hoặc của Uông Triêu, Vương gật đầu. "Tôi biết những gì ghi trên hoành cốt rồi, nhưng hiện tại tôi chưa tiện nói, ông đi cùng tôi, chắc chắn sẽ hiểu rõ tất cả." Uông Triêu sững sờ, hồi lâu sau mới hoàn hồn.

Ông nhìn Vương với vẻ không tin nổi, giọng run rẩy: "Vương gia, cậu... cậu không lừa tôi chứ?" Thấy Vương gật đầu, khóe mắt Uông Triêu không kìm được mà trào ra những giọt lệ nóng hổi.

Lồng ngực ông phập phồng kịch liệt, toàn thân run rẩy. "Hơn mười năm rồi, cuối cùng... cuối cùng cũng có manh mối rồi!" Vương cười nói: "Không chỉ có manh mối, không chừng lần này có thể trực tiếp giải mã bí mật của hoành cốt." Anh không muốn nói quá chắc chắn, vạn nhất sau này có chuyện ngoài ý muốn thì sao.

Tuy nhiên, khi có Vương ở đó, chưa bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Uông Triêu lệ rơi đầy mặt, không khống chế được sự xúc động trong lòng, mãi một lúc sau mới định thần lại, cảm kích nói: "Đa tạ cậu, Vương gia." Vương cười: "Không có gì, nhân tiện tôi cũng có vài chuyện cần tìm hiểu, lăng mộ Hoàng Đế cũng có thứ tôi cần." "Lăng mộ Hoàng Đế?" "Đúng vậy, thông tin trong hoành cốt chính là vị trí lăng mộ Hoàng Đế." Uông Triêu lại chấn động, đầu óc chưa kịp xoay chuyển, 12 bí tự sao lại liên quan đến Hoàng Đế?

Chỉ nghe Vương nói tiếp: "Lôi kích mộc trong 12 bí tự chính là cây đại thụ ở thôn Ô Đằng, địa long đằng chính là Liễu Thái Gia." "À đúng rồi, hình như ông không biết Liễu Thái Gia là ai." Vương mất

vài phút để giải thích ngắn gọn mối quan hệ giữa Hoàng Đế và Tứ Đại Tiên, sau đó chậm rãi nói: "Cứ như vậy, 12 bí tự dẫn đến lăng mộ Hoàng Đế." Uông Triêu suy nghĩ một hồi: "Vậy 'trường sinh hiện' là thế nào?" "Chắc chắn là bảo vật trong lăng mộ Hoàng Đế rồi, đó cũng là mục đích chuyến đi của tôi, ông không định tranh với tôi chứ?" Nào ngờ Uông Triêu tự giễu: "Nào dám." "Nhà họ Uông tôi muốn trường sinh cũng phải có bản lĩnh mới nuốt trôi được." "Thứ của Vương gia, ai dám tranh?" [Họ tên: Uông Triêu] [Trạng thái: Tự giễu] [Nội tâm: Không biết có nên tin cậu ta không, nhưng tâm tôi đã chết từ mười mấy năm trước rồi, niềm tin duy nhất giúp tôi sống tiếp là giải mã bí mật hoành cốt, giải mã xong tôi sẽ sớm đi đoàn tụ với vợ con.] Vương nhíu mày.

Thật không ngờ Uông Triêu vốn dĩ không muốn sống nữa, chắc chắn sau chuyến đi tới lăng mộ Hoàng Đế này, ông ta sẽ đi xuống suối vàng đoàn tụ với vợ con.

Hy vọng ông ta đừng làm chuyện dại dột.

Dù sao Uông Triêu cũng là một người đáng thương.

Nếu đã không có ý đồ gì khác, Vương cũng có thể yên tâm. "Tôi tin ông." "Vậy tôi sẽ cung cấp thông tin lăng mộ Hoàng Đế." "Lăng mộ Hoàng Đế nằm trong quần đảo Tây Sa, lúc về tôi có xem dự báo thời tiết, nửa tháng sau trời nắng ráo, khá thích hợp để xuống biển." "Nửa tháng nữa tôi sẽ đến quần đảo Tây Sa để tới lăng mộ Hoàng Đế!" Vương không nói quá chi tiết, dù sao cũng phải giữ lại một chút bí mật cho mình.

Uông Triêu lập tức đồng ý. "Được, vậy tôi sẽ sắp xếp ngày." "Không tìm manh mối Kim Ô nữa sao, nói tôi nghe đi." Uông Triêu nhìn tài xế: "Lấy tài liệu ra." Tài xế gật đầu rồi đi vào phòng nghiên cứu dưới hầm.

Uông Triêu ghé sát lại, nói khẽ: "Chuyện về Kim Ô, xin Vương gia đừng tiết lộ cho người nhà họ Trương." "Nhà họ Uông tôi suy tàn đã lâu, chỉ hy vọng vào Kim Ô để đổi đời, tôi cũng vì tin tưởng cậu nên mới nói cho cậu biết." Không đợi Uông Triêu nói xong, Vương xua tay: "Yên tâm, tôi biết chừng mực." Anh không bao giờ làm chuyện qua cầu rút ván.

Hơn nữa, nếu muốn huyết mạch Kim Ô, anh chỉ cần thực hiện một cái bắt tay là xong, việc gì phải phức tạp như vậy?

Uông Triêu an tâm nói: "Thật ra lúc trước tôi đến thôn Ô Đằng hoàn toàn là vì hai chữ cuối cùng trong 12 bí tự để tìm manh mối." "Chẳng ngờ lại tìm thấy." "Có một ngày tôi gặp một ông lão, ông ấy kể cho tôi nghe một truyền thuyết ở thôn Ô Đằng này." "Trong truyền thuyết, cây đại thụ kia chính là tổ của Kim Ô, trước đây nơi này cực kỳ ẩm ướt, khí hậu căn bản không thích hợp cho sự sống." "Rồi có một con Kim Ô bay đến đậu ở đây, lấy cây đại thụ làm tổ, khí hậu mới dần tốt lên." "Sau đó, bắt đầu có người đến đây sinh sống, thờ cúng Kim Ô, thắp hương cho nó." "Kim Ô cũng vui vẻ chấp nhận, nhưng cảnh cáo người dân trong thôn không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, nếu không sẽ có đại họa ập xuống!" "Mấy năm đầu thì khá ổn, nhưng sau đó..." "Trong thôn có những thanh niên dã tâm hừng hực, không muốn sống cuộc đời như vậy, bèn đem thông tin về Kim Ô kể cho thế giới bên ngoài để đổi lấy tiền bạc." "Chưa đợi người ta đến tìm, Kim Ô đã bay đi mất, trước khi đi nó để lại một câu." "Loài người quả nhiên không thể tin tưởng, lẽ ra nên nghe lời Kỳ Lân.

Thôi bỏ đi, duyên phận giữa chúng ta đã tận." "Nói xong, Kim Ô liền bay đi, không bao giờ quay lại nữa." Uông Triêu thở dài: "Ban đầu tôi không tin, cho đến một ngày tôi nảy ra ý nghĩ, trên ngọn cây liệu có để lại thứ gì của Kim Ô không?" "Tôi leo lên xem thử." "Quả nhiên trên ngọn cây có một cái tổ khổng lồ!" "Cậu cũng biết những người

như chúng tôi thường nhạy cảm với những thứ thần bí, tôi cảm nhận được một luồng khí nóng hừng hực tỏa ra từ cái tổ đó." "Từ đó tôi mới hoàn toàn tin vào câu chuyện về Kim Ô." Câu chuyện này đơn giản nhưng lượng thông tin lại rất lớn.

Vương chú ý đến hai điểm có thể hữu ích cho mình.

Thứ nhất, câu nói của Kim Ô cho thấy nó quen biết Kỳ Lân!

Thứ hai là cái tổ khổng lồ trên ngọn cây!

Không nói chuyện gì khác, chỉ riêng thần thú Vương đã thấy qua hai con, tự nhiên anh tin Kim Ô có tồn tại.

Việc Kim Ô và Kỳ Lân quen biết nhau là chuyện anh không ngờ tới.

Không chừng con Kỳ Lân đó chính là con đã bị Tam Đế và Trương Tổ giết chết.

Vương đột nhiên hỏi: "Chuyện đó xảy ra vào thời đại nào?" "Theo lời ông lão thì là từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế rồi, đương nhiên tôi cũng không dám chắc chắn vì không có tài liệu kiểm chứng." Vương kinh ngạc.

Đến lúc này anh hoàn toàn có thể xác định: Con Kỳ Lân quen biết với Kim Ô chính là con đã bị Tam Đế và Trương Tổ giết!

Vương tính toán, kể từ lúc nhóm Vương Bàn Tử rời đi cũng đã gần nửa tháng rồi.

Một chuyến đi xuống mộ mất khoảng một tháng là đủ để ra khỏi Côn Luân Thần Cung.

Đương nhiên nếu không ra được thì lại là chuyện khác.

Suy tính một hồi, Vương nói: "Nếu đã vậy, nửa tháng sau chúng ta gặp lại, tôi phải về Tương Thành xử lý một số việc." Uông Triêu cũng

không lo lắng Vương sẽ tiết lộ bí mật cho nhà họ Trương, sảng khoái đáp: "Được rồi Vương gia, đến ngày đó tôi sẽ liên lạc, cậu cứ đi đi." Vương mỉm cười rời khỏi tòa nhà nhỏ.

Uông Triêu cũng là người thông minh, biết với khả năng của mình không thể giữ chân Vương, chi bằng cứ đại gan tin tưởng, coi như kết một thiện duyên.

Hai ngày sau, tại Tương Thành.

Lần này Vương về mà không báo trước cho ai, anh đi thẳng vào nhà.

Vừa đẩy cửa ra, anh bắt gặp một cảnh tượng vô cùng lúng túng.

Vì Vương không có nhà nên mấy cô gái ăn mặc khá tùy tiện, thế là...

Chương 154

"A a a a!" Ngoại trừ Trương Phàm Phàm, những người còn lại đều phát ra những tiếng hét chói tai.

Đường Nam, Trương Vãn và Ninh Thái Nghi đỏ mặt vội vàng chạy vào phòng, chỉ để lại mình Trương Phàm Phàm đối diện với Vương. "Anh yêu, về rồi à?" Vương gãi mũi, hơi ngượng: "Nhà của anh, anh về không được sao?" Trương Phàm Phàm cười trừ: "Cũng tại anh không báo trước một tiếng, nếu không đã chẳng lúng túng thế này." Đột nhiên sắc mặt Trương Phàm Phàm thay đổi, ánh mắt cười híp lại nhưng dường như ẩn chứa dao găm: "Đúng rồi, vừa nãy anh nhìn chăm chú lắm mà, đẹp không?" Ngay lập tức, Vương dường như cảm nhận được một luồng hàn ý lan tỏa từ cơ thể Trương Phàm Phàm.

Hỏng rồi, lẽ ra vừa rồi không nên nhìn kỹ như vậy, phải thu liễm một chút thì tốt hơn.

Tuy nhiên, dù trong lòng nghĩ vậy nhưng mặt Vương không đổi sắc, anh tiếp tục nói: "Có gì đẹp đâu chứ, anh vừa vào nhà trong mắt chỉ có một người, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương, Trương Phàm Phàm phụt cười thành tiếng.

Dù biết anh nói dối nhưng trong lòng vẫn không nhịn được thấy vui. "Anh yêu đối với em thật tốt, em yêu anh quá đi mất!" Trương Phàm Phàm lao thẳng tới ôm lấy Vương, đâm mạnh vào lòng anh.

Đúng lúc đó, trong phòng vang lên tiếng mở cửa.

Ninh Thái Nghi đã thay quần áo xong bước ra, đỏ mặt nhìn Trương Phàm Phàm và Vương.

Vốn dĩ cô đã bình tĩnh lại tâm tình trong phòng, nhưng vừa bước

ra, đặc biệt là khi thấy đôi mắt bình tĩnh của Vương, mặt cô lại đỏ bừng.

Cô nhớ tới lần trước khi chỉ có một mình ở nhà, Vương đột ngột trở về, bộ dạng cô khi đó thật quẫn bách.

Thôi thì kệ đi, dù sao cũng bị nhìn hết rồi, mặt dày một chút vậy!

Nghĩ vậy, Ninh Thái Nghi thậm chí còn ưỡn thẳng lưng. [Họ tên: Ninh Thái Nghi] [Nội tâm: Sợ gì chứ, có giỏi thì nhìn thêm lần nữa xem, bị nhìn hai lần rồi tôi còn sợ sao?

Hừ!] Sắc mặt Vương quái dị, cô nàng này... mạch não có vẻ không được bình thường cho lắm? "Chị Phàm Phàm à, hay là anh về phòng mặc quần áo vào đi, chờ mặc xong rồi hai người muốn ôm ấp hôn hít gì cũng được?" Trương Phàm Phàm nhìn xuống dưới, đỏ mặt chạy biến vào phòng.

Vương nhìn theo bóng lưng cô, không nhịn được mà bật cười.

Cô nàng này thật đáng yêu.

Sau đó, Đường Nam và Trương Văn lần lượt bước ra khỏi phòng, biểu cảm của cả hai giống hệt nhau.

Hai người thẹn thùng, nũng nịu ngồi xuống ghế sofa.

Trương Văn lén nhìn Vương một cái rồi nháy mắt với anh.

Ngay sau đó lại khôi phục vẻ thẹn thùng như cũ. [Họ tên: Trương Văn] [Nội tâm: Dù mình đã bị anh đại nhìn từ sớm rồi, nhưng trước mặt Phàm Phàm cũng phải diễn chứ, mình thật lợi hại, diễn xuất không một vết hở.] Vương: "..." Anh lại quay sang nhìn Đường Nam.

Chỉ thấy Đường Nam đang đan hai tay vào nhau, vẻ mặt hết sức ngại ngùng, cúi đầu không nói lời nào. [Họ tên: Đường Nam] [Nội tâm: Hỏng rồi hỏng rồi, bị Vương nhìn thấy rồi, phải làm sao đây?

Có nên bắt anh ấy chịu trách nhiệm không?

Mà nói đi cũng phải nói lại... cảm giác này cũng khá đặc biệt.] Đặc biệt?

Khóe miệng Vương giật giật.

Bên cạnh mình toàn là những người như thế nào vậy trời!

Không khí im lặng gượng gạo kéo dài cho đến khi Trương Phàm Phàm từ phòng ngủ bước ra, bầu không khí mới trở nên sôi động trở lại. "Anh yêu, sao anh về nhanh vậy?" "Là thế này..." Vương đem toàn bộ ngọn ngành sự việc kể rõ ràng.

Đối với những người đang ngồi ở đây, Vương không cần phải giấu giếm, họ đều là những người sẽ không bao giờ phản bội anh.

Mọi người nghe xong thì lặng người một lúc lâu.

Phải hồi lâu sau, Trương Phàm Phàm mới thở hắt ra một hơi: "Trời ơi, không ngờ Trương Tổ lại sống lâu đến thế.

Liệu ông ta có liên quan gì đến Trương Qua Tử không?" Mấy cô đại mỹ nữ đồng loạt nhìn về phía Vương.

Vương chậm rãi nói: "Anh nghĩ là có, cả hai đều họ Trương, nhưng Trương Qua Tử không có huyết mạch của người Trương gia, không chừng là vì bí mật trường sinh mới gia nhập họ Trương." Trương Phàm Phàm gật đầu: "Cũng đúng." "Cho nên anh chỉ ở nhà tối đa nửa tháng thôi, đợi nhóm Hồ Ba Nhất quay về rồi tính tiếp." "Đúng vậy, lúc đó nếu họ chưa về, anh cũng không còn cách nào khác, đành phải xuất phát thôi." Trương Phàm Phàm đảo mắt liên tục, đột nhiên nói: "Lần tới có thể cho em đi cùng không?" Câu nói vừa thốt ra giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm dậy sóng ngàn lớp. "Anh đại, có thể cho em đi cùng không?" "Ông chủ, ông chủ, tôi cũng muốn đi, ngài rủ lòng thương cho tôi đi với, tôi đáng thương quá mà."

"Tuy em không có sức chiến đấu nhưng em biết 'Văn tự quyết', anh Vương có thể cân nhắc mang em theo." Nhìn bốn đại mỹ nữ với bốn phong cách khác nhau đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ, Vương cảm thấy đầu to ra. "Không được, giữa nhà họ Trương và nhà họ Uông có lời nguyền, không thể gặp mặt, nếu không sẽ có tai họa giáng xuống." Đột nhiên, Đường Nam và Ninh Thái Nghi đồng thanh nói: "Vậy có thể mang tụi em đi không?" Vương cứng họng.

Khá lắm, mấy cô nàng này vì muốn đi xuống mộ cùng anh mà ai nấy đều hăng hái như vậy, thật khó lòng từ chối.

Vương đành phải gật đầu: "Đường Nam và Ninh Thái Nghi có thể đi, còn Trương Văn và Phàm Phàm thì cứ ở nhà đợi anh về." Không biết còn tưởng là sắp đi du lịch với Vương nữa chứ.

Trương Phàm Phàm làm mặt ủy khuất, Vương ôm cô vào lòng, an ủi một hồi.

Một lúc lâu sau, Trương Phàm Phàm mới lấy lại tinh thần. "Đưa cả hai đi đi, dù sao đó cũng là chuyện nửa tháng sau rồi, hiện tại em là của anh!" Vương cười cười.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua, hắn cùng Trương Phàm Phàm du sơn ngoạn thủy, cũng vô cùng khoái hoạt.

Trong thời gian đó hắn cũng tư hội với Trương Văn mấy lần.

Đặc biệt là có đôi khi, Trương Văn cứ đòi đi theo Vương, Vương không cho thì Trương Phàm Phàm lại không vui.

Làm cho Vương cũng không biết phải làm sao cho phải.

Nửa tháng sau.

Vương đang nằm trên giường, đột nhiên điện thoại vang lên.

Nhìn người gọi đến, trong lòng không khỏi yên tâm vài phần.

Là điện thoại của Hồ Ba Nhất. "Alo?" "Alo người anh em, tôi về rồi, cậu đang ở đâu đấy, tôi qua tìm cậu?" "Không cần đâu, trước tiên cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, đợi tối đến quán lẩu Thôi Bàn Tử, tôi tẩy trần cho các cậu." "Được, vậy tối liên lạc lại." Hồ Ba Nhất cũng không giả bộ khách sáo, một lời liền đáp ứng.

Chương 155

Chuyến đi Hoàng Đế Mộ lần này xem ra cũng ổn rồi.

Có Tị Thủy Châu, áp suất khủng bố dưới nước đối với Vương sẽ không thành vấn đề.

Đến lúc đó Vương ở trong Hoàng Đế Mộ chẳng phải là đi ngang đi dọc sao?

Thời gian vội vã trôi qua.

Buổi tối, tại quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở nói: "Khá lắm, người anh em không đi Côn Luân Thần Cung với bọn tôi thật đáng tiếc, cậu không nhìn thấy con đại tống tử kia đâu!

Toàn thân đều là thủy tinh, cậu đã thấy bao giờ chưa?" Vương mười phần phối hợp: "Chưa thấy." Hồ Ba Nhất vỗ một cái vào đầu Vương Bàn Tử: "Nếu không phải cậu cạy hai khối thủy tinh trên người con tống tử đó xuống, thì chúng ta có đến mức bị truy sát thảm như vậy không?

Chưa từng thấy ai chọc người như Vương Bàn Tử, tôi chưa từng thấy ai thấy tiền sáng mắt lên như vậy!" Lông mày Hồ Ba Nhất đều dựng cả lên, có thể thấy được là bị Vương Bàn Tử chọc cho tức điên.

Nói xong, hắn từ trong túi lấy ra hai hạt châu.

Một cái là Mộc Trần Châu, cái còn lại toàn thân xanh biếc, bên trong chân không giống như có bọt nước đang chuyển động. 【Tên: Tị Thủy Châu】 【Công năng: Mang Tị Thủy Châu theo người, xung quanh sẽ tản ra một lớp màng, không để một giọt nước nào dính vào người.】 【Mô tả: Thời thượng cổ, Đại Vũ trị thủy, phát hiện bảo

châu dưới đáy sông bèn thu lấy, từng có một khoảng thời gian Tị Thủy Châu biến mất không thấy tăm hơi, dần dần biến thành một loại bảo vật trong truyền thuyết.】 Vương trong lòng vui vẻ.

Hắn thu lấy hai hạt châu: "Như thế nào, lời nguyền trên người đã biến mất chưa?" Nhắc đến chuyện này, Vương Bàn Tử càng cao hứng, trực tiếp cởi áo ngắn tay ra, vỗ vỗ bả vai: "Người anh em nhìn xem, cái dấu hiệu đỏ lòm trên người tôi cũng không còn nữa!" Chỉ thấy Vương Bàn Tử toàn thân trắng lóa, trên bụng là từng tầng mỡ, trừ cái đó ra thì không có chút ấn ký nào.

Sau đó, nhóm ba người Hồ Ba Nhất hôm nay phá lệ cao hứng, có thể nói là ngày vui vẻ thả lỏng nhất sau khi trúng lời nguyền.

Thế là đêm nay không say không về.

Đến khi trời tờ mờ sáng, Vương mới đứng dậy rời đi.

Còn đám người Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ thì say đến bất tỉnh nhân sự, gục xuống bàn ngủ say sưa.

Vương chào hỏi Thôi Bàn Tử một tiếng, đợi buổi sáng Thôi Bàn Tử dậy sẽ phụ trách khiêng ba người Hồ Ba Nhất về khách sạn.

Vương về đến nhà, ngủ một giấc thật ngon.

Giấc này ngủ mười phần say, mãi đến tối mịt mới tỉnh.

Hắn gọi điện thoại cho Đường Nam trước, sau đó dẫn theo Ninh Thái Nghi và Đường Nam cùng đi, xuất phát đến thôn Ô Đằng.

Một ngày sau.

Uông Triêu nhìn hai đại mỹ nữ bên cạnh Vương, không khỏi tò mò hỏi: "Vương gia, hai vị này là?" Vương chỉ chỉ Đường Nam, lại chỉ chỉ Ninh Thái Nghi: "Đường Nam, Ninh Thái Nghi.

Một người là bạn tôi, một người là nha hoàn của tôi." Ánh mắt

Uông Triêu dừng lại trên người Ninh Thái Nghi thêm vài giây, tỉ mỉ đánh giá một phen, thầm nghĩ tư sắc của nha hoàn Vương gia cũng mười phần không tệ.

Đường Nam hôm nay ăn mặc mười phần già dặn, quần soóc siêu ngắn, áo ba lỗ nhỏ, đi giày thể thao, bên hông đeo một cái túi đeo hông.

Tóc buộc cao, lộ ra cái cổ thon dài.

Khác với phong cách bình thường, Đường Nam hôm nay tràn ngập sức sống lại tản ra khí tức nữ nhân thành thục.

Ninh Thái Nghi thì ăn mặc mười phần đơn giản.

Giống như đồ nữ sinh tập gym hay mặc.

Bộ đồ tập bó sát đem dáng người phác họa lồi lõm có quy luật, khiến Vương ngạc nhiên là Ninh Thái Nghi lại có cơ bụng số 11 (mã giáp tuyến).

Vương lại quay đầu nói với hai người Ninh Thái Nghi: "Đây là Uông Triêu, gia chủ Uông gia." Trước đó Vương ở nhà đã nói qua với các cô, nên cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng thân phận gia chủ Uông gia bày ở nơi đó, dù đã sớm chuẩn bị, hai người vẫn có chút khẩn trương.

Dù sao, đây cũng là gia chủ Uông gia, người có thể so tay đôi với Trương gia!

Uông gia gia chủ, đó chính là đại lão nhất đẳng trên giang hồ.

Đổi cách nói khác thì có thể hình tượng hơn.

Uông Triêu giống như chưởng môn nhân của siêu cấp đại thế lực trong tiểu thuyết, còn Ninh Thái Nghi chỉ là tiểu thiên tài mới ra đời, loại vô y vô kháo (không nơi nương tựa).

Ai cao ai thấp, lập tức hiển hiện.

Cũng không đúng.

Sau lưng Ninh Thái Nghi có Vương, là chỗ dựa lớn nhất thiên hạ này.

Mọi người đi vào trong nhà, Uông Triêu biết Vương mang hai người đến, khẳng định là muốn dẫn cả hai xuống Hoàng Đế Mộ.

Cho nên chuyện về Hoành cốt, hai người chắc cũng đã biết.

Ông ta trực tiếp mở cửa lớn tầng hầm ngầm, đi vào. "Vương gia về thật đúng lúc, từ ngày mai trở đi, Nam Hải sẽ đón mười ngày trời nắng to, chúng ta tốt nhất là xuống biển trong khoảng thời gian này." Vương hai mắt tỏa sáng: "Được, hôm nay chuẩn bị cho tốt, hết thảy trong Hoàng Đế Mộ đều là ẩn số, không cần nói cũng biết, trong Hoàng Đế Mộ nhất định vạn phần hung hiểm!" Hoàng Đế là nhân vật cùng cấp bậc với Viêm Đế, mức độ nguy hiểm của lăng mộ không cần nói cũng biết.

Những gì tao ngộ trong Viêm Đế Mộ trước kia, Vương không nói nhiều, đi thẳng về phòng, ngủ một giấc thật ngon.

Nằm ở trên giường, nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, khóe miệng hắn bất giác nhếch lên. "Hoàng Đế Mộ.

Tôi tới đây!" Giữa trưa hôm sau.

Lúc này sóng yên biển lặng, trên biển trời xanh không mây.

Thỉnh thoảng có hải âu bay qua đầu thuyền, hướng về phía Vương đòi cá ăn, không cho thì không đi.

Ninh Thái Nghi từ trong khoang cá bên cạnh vớt ra một con cá biển, ném về phía hải âu. "Đi đi!" Hải âu ngoạm con cá trong mỏ, vỗ cánh bay về phía xa.

Ninh Thái Nghi cười híp mắt nhìn hải âu: "Đại ca, động vật ở

Nam Hải thật có linh tính, đều biết xin người đòi cá ăn này." Vương đứng bên cạnh cô hút thuốc, hóng gió biển ẩm ướt: "Kỳ thật người thường xuyên ra khơi đều sẽ gặp phải tình huống này, chỉ là một loại phương thức chung sống giữa người và động vật thôi." Hắn đứng tại đầu thuyền.

Uông Triêu để lại Nam Hải một chiếc du thuyền, nghe nói đã tốn 48,5 triệu tệ để mua, trang trí bên trong khoang thuyền cực kỳ xa hoa.

Thân thuyền màu đồng bạch, tổng cộng chia làm ba tầng.

Tầng cao nhất là đài điều khiển, tầng thứ hai là boong tàu, v.v., đi cầu thang tầng hai xuống dưới liền có thể tới tầng cuối cùng, cũng là phòng nghỉ của du thuyền.

Chương 156

Chạy ba tiếng đồng hồ, trên đường đi sóng yên biển lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Uông Triêu từ phòng nghỉ đi lên: "Vào nghỉ ngơi một lát đi, cách quần đảo Tây Sa còn khoảng mười tiếng lộ trình nữa." Vương quay đầu cười nói: "Đúng rồi, Đường Nam đâu, dễ chịu hơn chút nào chưa?" Đường Nam vạn vạn lần không ngờ mình lại say sóng, lên thuyền không được bao lâu liền khó chịu, ngay sau đó liền chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Sau đó vẫn luôn nằm tại phòng nghỉ không dám động đậy.

Uông Triêu cười ha ha: "Vào xem chẳng phải sẽ biết sao?" Vương cùng Ninh Thái Nghi đi vào phòng nghỉ, liền trông thấy Đường Nam nằm trên ghế sa lon, cả người giống như mất đi ước mơ, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà. "Tôi tạo nghiệp gì thế này a." Ninh Thái Nghi suýt nữa không nhịn được, bật cười thành tiếng. "Cười cái gì mà cười, cô không say à?" Đường Nam nghiêng đầu, thẹn quá hóa giận nói.

Ninh Thái Nghi che miệng lắc đầu: "Em sai rồi!" Lần hành động này tổng cộng có năm người.

Phân biệt là Vương, Ninh Thái Nghi, Đường Nam, Uông Triêu và tài xế.

Lúc này du thuyền cũng là do tài xế điều khiển. "Cái tên tài xế này cái gì cũng biết lái à?" Vương nhớ được lần trước ngồi máy bay tư nhân của Uông Triêu, cũng là do tài xế đảm nhiệm cơ trưởng điều khiển, sau đó lại lái xe Jeep đưa hai người Vương đến thôn Ô Đằng.

Thường thì không để phi công lái xe, vì bàn thao tác máy bay vừa

vặn tương phản với ô tô, lái xe dễ xảy ra chuyện.

Nhưng Vương thấy tài xế lái xe Jeep cũng rất lụa, hiện tại cư nhiên còn biết lái tàu?

Thật đúng là hải lục không dạng dạng tinh thông a!

Uông Triêu cười bí hiểm: "Vương gia, ngài không phải là nhìn trúng tài xế của tôi rồi chứ?

Tôi nói thật với ngài, tài xế của tôi hồi nhỏ tên là Mông Đạt, là người dân tộc thiểu số.

Tôi nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi, giữ lại bên người huấn luyện một phen, hiện tại tên là Uông Đạt." Nhìn thần sắc Uông Triêu, Vương giống như đột nhiên hiểu rõ.

Uông Triêu khẳng định sau khi vợ con mất, liền đem toàn bộ tình yêu thương dồn cho Mông Đạt, coi cậu ta như con ruột.

Cho nên mới có chuyện hai người cùng chui vào thôn Ô Đằng, nếu không Uông Triêu vì sao không nói cho người khác biết chuyện này?

Dĩ thực lực của ông ta, chiêu mộ mấy nhân viên nghiên cứu căn bản không thành vấn đề.

Đã như vậy, ý niệm trong lòng Vương cũng tiêu tan.

Đây là con trai thứ hai của Uông Triêu, Vương cũng từ bỏ ý định thu Uông Đạt về dưới trướng.

Bảy tám tiếng sau, sắc trời cũng tối dần.

Cả mặt biển sương mù mênh mông một mảnh, lúc này chính là thời điểm nhật nguyệt giao thế.

Mặt trời hướng phía tây lặn xuống, mặt trăng bắt đầu từ từ bay lên.

Bất quá, càng đến gần quần đảo Tây Sa, không khí càng phát ra âm lãnh, làm cho người ta nhịn không được rùng mình.

Vương đi lên đài điều khiển tầng ba: "Tình huống thế nào?" Uông Đạt vừa nhìn thấy Vương lên, gật đầu với Vương cười nói: "Yên tâm đi Vương gia, hiện tại không thấy có tình huống gì, hết thảy đều bình thường.

Ngài nhìn hòn đảo nhỏ phía xa kia xem, nơi đó là đảo thứ ba của quần đảo Tây Sa tên là Vụ Mộng đảo, cách Trung Lâm đảo rất gần, chúng ta tới đó trước." Trung Lâm đảo chỉ là một hòn đảo siêu nhỏ, nước biển vừa dâng lên liền sẽ bị nhấn chìm.

Lúc này đang là lúc thủy triều lên, Trung Lâm đảo bị nước biển nhấn chìm rồi, mọi người chỉ có thể dừng thuyền ở Vụ Mộng đảo, đợi khi thủy triều xuống lại đi Trung Lâm đảo.

Vương gật gật đầu.

Hơn một tiếng sau, thuyền dừng lại bên bờ Vụ Mộng đảo, lẳng lặng chờ đợi thủy triều xuống.

Hiện tại không phải mùa du lịch, cho nên người ở quần đảo Tây Sa rất ít.

Trên quần đảo Tây Sa cũng không phải hòn đảo nào cũng có người, có người thì cũng cơ bản là hải quân được phái tới trấn thủ.

Chỉ cần không phạm sự, người ta căn bản sẽ không quản.

Uông Đạt rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút, vươn vai đi tới đầu thuyền, mở lon bia uống một ngụm.

Phía xa là đại hải mênh mông bát ngát.

Từ trên đảo truyền đến từng trận tiếng dã thú gào thét, tràn ngập hương vị nguyên thủy.

Uông Đạt quay đầu nhìn hải đảo, muốn xem thử có thể nhìn thấy dã thú trân quý gì không. "Quả nhiên là cũng không có." Hắn cười lắc đầu.

Trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác.

Không biết tộc trưởng một mực tìm kiếm Kim Ô rốt cuộc có tồn tại hay không, dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, nếu như thật sự có Kim Ô thì đã sớm bị người ta phát hiện rồi.

Nhưng trên cái cây lớn ở thôn Ô Đằng kia xác thực có một cái tổ chim khổng lồ.

Ân?

Cái gì!?

Uông Đạt trong lòng lập tức kinh hãi, lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

Hắn không thể tin nổi nhìn về phía Vụ Mộng đảo, dụi dụi con mắt. "Chẳng lẽ... mình nhìn lầm?" Vừa rồi, hình như hắn nhìn thấy có một con vật giống con khỉ nhưng toàn thân mọc đầy vảy đang gắt gao nhìn chằm chằm hắn, giống như coi hắn thành con mồi vậy!

Hắn lại nhìn thêm một hồi, xem thứ đó rốt cuộc có đi ra hay không. "Đến rồi!" Đột nhiên, trong bụi cỏ rậm rạp truyền ra một trận thanh âm sột soạt, Uông Đạt tụ tinh hội thần nhìn xem, ngay cả lon bia trong tay đều bị bóp biến hình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mau ra đây, để ông xem mày rốt cuộc là thứ gì!

Đột ngột!

Trong bụi cỏ thật sự chui ra một loại sinh vật!

Chương 157

Uông Đạt chậm rãi thở hắt ra một hơi, cơ bắp toàn thân đang căng cứng cũng buông lỏng xuống. "Hóa ra không phải quái vật." Xuất hiện tại trước mắt, là một người lính hải quân thân mặc đồ rằn ri màu lam, đội mũ sắt, sau lưng đeo một khẩu súng.

Lính hải quân hướng về phía Uông Đạt hét lớn: "Ai đó, từ đâu tới, đang làm gì!?" Một phen động tĩnh kinh động đến đám người trong phòng nghỉ.

Uông Triêu và Vương đi ra, vừa ngẩng đầu liền trông thấy lính hải quân trên bờ. "Tôi tới lặn biển, từ thôn Ô Đằng ở Nam Hải tới, tôi chỉ là một người dân thường hơi có chút tiền lẻ mà thôi!" Uông Triêu nói một cách nghiêm trang, nhưng một phen lời nói này đoán chừng không có ai tin.

Quả nhiên, lính hải quân hồ nghi nhìn hắn: "Người dân thường hơi có chút tiền lẻ?

Nhà dân thường nào có thể lái du thuyền mấy chục triệu tệ chứ?

Mau nói, rốt cuộc tới làm gì?" Vương đưa mắt nhìn về phía lính hải quân. 【Họ tên: Ngô Tứ】 【Thân phận: Hải quân】 【Trạng thái: Hoài nghi】 【Năng lực: Súng ống tinh thông, lặn tinh thông, bơi lội tinh thông】 【Nội tâm: Thông báo của cấp trên vừa xuống, không phải là không cho tới gần rồi sao, vạn nhất con quái vật kia bị người bình thường phát hiện, hậu quả khó mà tưởng tượng.】 Vương nhíu mày.

Quái vật?

Chẳng lẽ quần đảo Tây Sa có bí mật đại chúng không biết?

Đột nhiên liên tưởng đến Hoàng Đế Mộ, trực giác Vương mách bảo, con quái vật trong miệng lính hải quân khẳng định có quan hệ với Hoàng Đế Mộ!

Vương đi về phía trước: "Kỳ thật chúng tôi tới khảo sát địa hình, chúng tôi là người của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Đằng Nguyên, anh có thể đi tra.

Cổ đông lớn tên là Uông Vũ, đứng bên cạnh tôi là cậu của Uông Vũ, Uông Đạt!" Nghe vậy, trong lòng lính hải quân cũng tin vài phần.

Lý do này còn nghe lọt tai.

Hắn phất phất tay: "Được, ở yên trên thuyền cho tốt, buổi tối ở đây không an toàn, tôi không có biện pháp thời thời khắc khắc trông chừng các anh đâu." Nói xong, hắn chui vào trong bụi cây.

Đợi một lúc, Vương nhìn về phía Uông Đạt: "Có biết trong này có quái vật gì không?" Uông Đạt theo bản năng lắc đầu, ngay sau đó giống như nhớ ra gì đó, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy quái vật!

Đó là một con khỉ, nhưng toàn thân mọc lân phiến màu đen, giống như thể kết hợp giữa cá và khỉ vậy!" Vương mày nhíu càng sâu. "Nói tiếp đi." Uông Đạt nhớ lại một hồi mới nói: "Tôi cũng chỉ nhìn thoáng qua, không nhớ rõ rốt cuộc dáng dấp ra sao, hình như... gầy hơn khỉ, nhưng cánh tay rất dài." "Tôi có thể nói cho anh biết đó là cái gì." Nghe đến đó, trong lòng Vương cũng có thể xác định.

Là Thủy hầu tử trong truyền thuyết dân gian!

Từ sau khi đạt được huyết mạch Bạch Trạch, trong đầu hắn hiện ra tin tức của hàng ngàn hàng vạn loại tinh quái, trong đó có một phần về đại danh đỉnh đỉnh Thủy hầu tử.

Thủy hầu tử cũng không phải là khỉ, chỉ là lớn lên nhìn hơi giống

khỉ mà thôi.

Cụ thể thì, Thủy hầu tử là tập hợp thể do oan hồn của người chết đuối ngưng kết thành.

Đừng tưởng rằng ra khơi là một chuyện mười phần thi vị, trên thuyền so với những nơi khác còn nguy hiểm hơn.

Trước chưa nói đến các loại thiên tai nhân họa.

Mỗi một năm đều có người bị trói tay chân, ném vào trong biển.

Thuyền viên vừa về đến lục địa nói người kia ngã xuống, cũng không có camera giám sát càng không có chứng cứ, ai có thể đi tìm?

Hàng năm có rất nhiều thuyền trưởng hắc tâm không trả tiền công liền đem khổ công ném vào trong biển, thảm án phát sinh.

Càng có kẻ thù chuyên môn đem người giết chết trên thuyền, phao thi giữa biển.

Thế là, người chết oan nhiều, Thủy hầu tử liền sinh ra.

Thủy hầu tử còn có một cái tên khác, gọi là Hải hầu tử.

Hai cái này là cùng một loại sinh vật.

Dân gian có rất nhiều truyền thuyết về việc bị Thủy hầu tử lôi xuống nước.

Trong truyền thuyết, Thủy hầu tử ở trong nước khí lực cực lớn, nhưng vừa lên bờ liền bệnh ốm yếu, không có một chút khí lực.

Cái này không phải bịa đặt.

Dưới nước âm khí nặng, Thủy hầu tử bản thân là sản vật chí âm, cho nên rất thích nước.

Vừa lên bờ sẽ chịu ánh mặt trời chiếu rọi, phơi nắng giống như giội nước sôi lên người vậy, toàn thân kịch thống vô cùng, tự nhiên

không dùng được khí lực.

Đặc biệt Thủy hầu tử hung tàn vô cùng, đầy trong đầu đều là cảm xúc tiêu cực của người trước khi chết lâm chung: bạo táo, sợ hãi, oán độc, tăng hận.

Thứ này mười phần khó chơi, giống đám Hoàng bì tử (chồn tinh) vậy. "Nhìn thấy Thủy hầu tử, cũng không phải điềm lành a." Trong quần đảo Tây Sa, lại có Thủy hầu tử xuất hiện?

Chẳng lẽ vừa rồi người lính hải quân kia lúc đi dặn đừng xuống thuyền, chính là vì sự tồn tại của Thủy hầu tử?

Vương cảm giác quần đảo Tây Sa, hải quân và Thủy hầu tử giữa bọn họ có bí mật không muốn người biết.

Hắn đem lai lịch Thủy hầu tử báo cho mọi người.

Ninh Thái Nghi xoa xoa cánh tay, muốn làm cho da gà lặn xuống, hít vào một ngụm khí lạnh: "Chúng ta cũng đừng dây dưa với Thủy hầu tử, thứ này đặc biệt tà môn, sư phụ tôi từng nói với tôi một câu: 'Thà đánh hổ trên cạn, chớ trêu khỉ dưới nước!' Thủy hầu tử lôi người xuống nước cũng không ăn, cũng không làm cái gì khác, đơn thuần chính là dìm người ta chết!

Thứ này vô cùng giảo hoạt, mười phần mang thù, nếu như lần này không lôi được người xuống nước thì sẽ rất xui xẻo.

Thủy hầu tử sẽ đi theo mãi, ở trong sông hồ ao ngòi gần nhất chờ người tới cửa!" Đường Nam nghe mà da đầu đều tê dại: "Vậy chúng ta thành thật ở trên thuyền đi.

Súng ở trong nước lại không dùng được, chúng ta cũng không biết võ thuật như Vương và Phàm Phàm, ở trong nước gặp được Thủy hầu tử chỉ có nước chết." Vương nghe hai người giao đàm không nói gì.

Hắn đang nghĩ đến một chuyện khác.

Thủy hầu tử là tập hợp thể của oan hồn.

Cách quần đảo Tây Sa gần nhất là mộ địa nào?

Hoàng Đế Mộ.

Không cần nói cũng biết, trong Hoàng Đế Mộ nhất định có người bồi táng, đây là đãi ngộ của đế vương thời thượng cổ.

Không đúng.

Chương 158

Trong số hải quân phái xuống, khẳng định sẽ có cao nhân biết về Thủy hầu tử, chẳng lẽ không biết phụ cận từng có nhân loại tử vong quy mô lớn?

Nói không chừng Hoàng Đế Mộ đã sớm bị phát hiện rồi.

Nghĩ tới đây, Vương trong lòng trầm xuống.

Ánh mắt rơi vào trên hòn đảo nhỏ, lẩm bẩm nói: "Đừng để tôi uổng công một chuyến a, nếu quả thật như tôi nghĩ, căn cứ hải quân tôi cũng muốn đi một chuyến, đem bí mật Hoàng Đế Mộ moi ra." Đêm đã khuya.

Trên mặt biển gió lớn, sóng nước hung dữ.

Mọi người ngồi tại phòng nghỉ, không mở đèn.

Uông Đạt nhìn kính nhìn ban đêm: "Sắp đến lúc rồi, bình thường giờ này nước biển sẽ rút, tôi ngồi thuyền bơi qua?" Uông Triêu bĩu môi: "Kinh nghiệm tôi tích lũy mười mấy năm sinh hoạt ở bờ biển sẽ không sai." Đường Nam vừa nghe phải bơi qua, lập tức nhíu mày: "Bao xa?" "Cũng gần.

Bốn ngàn mét đi." "Vậy bơi cái khỉ gì, còn không đợi đến nơi người đã chết đuối rồi." Đường Nam mặt nhỏ trắng bệch, vốn là say sóng, thân thể cốt có chút không dùng được sức, lại bắt bơi qua.

Vương vỗ tay một cái: "Đi theo tôi, tôi dẫn các người đi." "Không biết Vương gia có biện pháp gì..." Uông Đạt nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam đi theo bước chân của Vương, rời đi phòng nghỉ.

Hai người phụ nữ này bị làm sao vậy, cư nhiên một chút cũng

không hoài nghi sao?

Lúc này Uông Đạt căn bản không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, sẽ không bao lâu nữa, hắn cũng sẽ giống như Ninh Thái Nghi hai người, đối với Vương có một loại lòng tin mù quáng.

Uông Triêu mang theo Uông Đạt, đi tới boong tàu nơi Vương đang đứng.

Chỉ thấy Vương nhìn quanh bốn phía. 【Tên: Bụi cỏ】 【Mô tả: Cỏ dại trên Vụ Mộng đảo, trên đại lục cũng thường gặp, bình thường mọc trên bãi cát.】 【Tên: Cành cây】 【Mô tả: Cành cây khỏe mạnh, bên trên mọc đầy lá cây khỏe mạnh.】 Vương dùng ánh mắt quét qua từng cái một, vài phút sau, xác định trong này không có thiết bị giám sát điện tử nào, trực tiếp nhảy vào trong biển.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Xung quanh Vương giống như xuất hiện một tầng lồng kính, đem hắn bao bọc ở bên trong, nước biển chung quanh bị ngăn cản ở bên ngoài.

Hắn hướng về phía đám người trên thuyền phất phất tay: "Xuống đây!" Hai mắt Ninh Thái Nghi lập tức sáng lên: "Trời ơi Tị Thủy Châu thần kỳ như vậy sao, có thể cho em mượn dùng mấy ngày không?" Vương nhìn chằm chằm cô, nhìn đến mức Ninh Thái Nghi một trận chột dạ.

Ninh Thái Nghi tranh thủ thời gian nhảy xuống.

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi rơi vào trong cái lồng trong suốt, dưới đáy giống như có thứ gì đó có thể ngăn cản rơi xuống vậy.

Giống như bạt nhún đem Ninh Thái Nghi nảy lên.

Cô đầy mắt ngạc nhiên đánh giá chung quanh: "Oa tắc, cũng quá thần kỳ đi!?" Uông Triêu cùng Uông Đạt từ từ trừng lớn mắt, cằm

đều sắp rớt xuống, không thể tin nổi nhìn một màn này. "...Tình huống gì?!

Vừa rồi tôi nghe Ninh Thái Nghi nói...

Vương có Tị Thủy Châu?!" Hai người lúc đó liền ngây ngẩn cả người.

Tị Thủy Châu loại đồ vật này, tại trong các tác phẩm điện ảnh thường gặp, nhưng ai ngờ được, trong hiện thực sinh hoạt thật sự có loại vật này?

Hai người mảy may không có chú ý, Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam nhảy đi xuống, được Vương vững vàng đỡ lấy.

Một lúc lâu sau, Vương bất đắc dĩ nói: "Hai người các ông có xuống hay không?" "Úc úc úc, xuống, xuống!" Uông Đạt hồi thần, trực tiếp lộn mèo xuống.

Chuẩn xác không sai lầm rơi vào trong lồng không khí, giống đứa bé chưa thấy việc đời cứ nhìn đông nhìn tây.

Cuối cùng, Uông Triêu mới chậm rãi thu hồi sự chấn kinh trong lòng, nhảy xuống. "Vương gia, tôi sớm biết ngài không phải là người bình thường, nhưng tôi vạn vạn không nghĩ tới... ngay cả Tị Thủy Châu loại bảo vật trong thần thoại này ngài cũng có!" Vương phất phất tay: "Biết là tốt rồi." Tam quan của gia chủ Uông gia, lại một lần nữa bị Vương làm cho đổi mới.

Thôi, cứ từng bước từng bước đi về phía trong nước.

Càng đi càng sâu, cho đến khi từ trên mặt nước không nhìn thấy thân ảnh.

Trừ Vương, bốn người còn lại tò mò nhìn hết thảy chung quanh.

Không phải bọn họ chưa thấy qua sự đời, thực sự là loại cảm giác

này quá mới lạ, làm cho người ta nhịn không được muốn tìm tòi nghiên cứu.

Một cái lồng không khí trong suốt đem bọn hắn bao ở bên trong, bên cạnh có cá bơi qua bơi lại.

Có con thậm chí xuyên thấu lồng không khí, rơi xuống bên chân mọi người phành phạch giãy dụa.

Ninh Thái Nghi nhặt con cá lên, ném ra bên ngoài.

Hai người phụ nữ ríu rít hưng phấn thảo luận ở phía sau, Vương nghe đến tâm phiền, mới nói: "Xuống đây để du lịch à?" Lời nói của Vương quả nhiên dùng tốt, hai người lập tức không lên tiếng nữa.

Vương dựa theo phương hướng Uông Đạt đưa ra đi tới, chừng một giờ sau, rốt cục trông thấy một hòn đảo nhỏ ở trong nước.

Hòn đảo đường kính chừng chỉ có một ngàn mét.

Nhưng phía dưới hòn đảo nhỏ có một cái trụ đá cực dài, trực tiếp chìm vào nước biển thâm bất kiến để (sâu không thấy đáy), nhìn không thấy điểm cuối.

Vương đưa mắt nhìn lại. 【Tên: Trung Lâm Đảo】 【Mô tả: Trung Lâm Đảo tên gốc là Đế Linh Đảo, là một trong các đảo thuộc quần đảo Tây Sa, chính là hòn đảo nơi có Hoàng Đế Mộ.】 Vương hai mắt tỏa sáng: "Đến rồi!" Hắn tranh thủ thời gian đi lên đảo nhỏ, muốn tìm kiếm một chút manh mối.

Nhưng đảo nhỏ đường kính chừng một ngàn mét, trong quần đảo coi như là nhỏ, nếu để cho Vương từng bước từng bước đạp đi tìm manh mối, kia không chừng phải tìm tới sáng mai.

Thế là dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, dùng con mắt triều phía bốn phía nhìn lại.

Không bao lâu, Uông Đạt nói: "Tôi thấy tìm như vậy cũng không phải là cách, đợi trời sáng sẽ không dễ hành động nữa, trên quần đảo Tây Sa nhưng là có hải quân.

Vạn nhất để bọn hắn phát hiện chúng ta đạo mộ..." Lời nói chưa dứt, nhưng mọi người đều biết ý tứ. "Tôi tính thủy tốt, tôi đi ra ngoài xem một chút trước, lấy hơi rồi quay lại." Uông Triêu gật gật đầu, Uông Đạt liền đeo lên kính lặn có gắn đèn pin, trực tiếp đi ra khỏi lồng không khí.

Chỉ thấy Uông Đạt ở trong nước không ngừng bơi, tư thế bơi lội rất đẹp, nhưng lộ tuyến hình như có chút lệch.

Bơi bơi, liền từ trong tầm mắt của Vương biến mất, lặn xuống phía dưới đáy đảo nhỏ.

Vương lập tức dâng lên một trận dự cảm không tốt, Uông Đạt nếu có ý ngoại gì... "Lão gia, hình như muốn xảy ra chuyện, tôi trước tiên cũng giúp không được gì a." Tại thời điểm lời nói của Ninh Thái Nghi vừa dứt, chỉ thấy từ phía dưới đảo nhỏ đột nhiên chiếu lên một trận tia sáng!

Tia sáng kia quét tứ phía, lộn xộn lại đứt quãng!

Chương 159

Uông Triêu trong lòng xiết chặt: "Nguy rồi, Uông Đạt xảy ra chuyện!" Chỉ thấy tia sáng đột nhiên biến mất, Uông Đạt cũng không có bơi lên nữa! "Mau đi xem một chút!" Uông Triêu hận không thể hiện tại bơi ra ngoài tìm Uông Đạt, nhưng bơi khẳng định không có Vương chạy nhanh.

Vương trực tiếp sải bước, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét hướng về phía Uông Đạt biến mất bơi đi.

Mười mấy giây sau, đã tới đáy đảo nhỏ.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía bốn phía. "Xong, căn bản không nhìn thấy Uông Đạt." Dòng nước chung quanh tựa hồ cũng không trong trẻo như trước đó, nhìn nước biển đen kịt bên cạnh, tâm tình Uông Triêu không khỏi trầm xuống.

Nếu như mất tích trên lục địa, trốn vào rừng sâu núi thẳm đều có thể tìm ra.

Nhưng ở trong đại hải mênh mông bát ngát này... mất tích là thật sự tìm không thấy, đừng nói có xác suất bao nhiêu, cái xác suất kia đều xếp sau dấu phẩy mười mấy vị trí rồi.

Vương trầm giọng nói: "Đừng hoảng hốt." Con mắt của hắn hướng nhìn hết thảy chung quanh.

Chung quanh là nước biển trống trải vô ngần, có cá bơi qua bên người, chỗ sâu hơn nữa liền đen kịt một mảnh, cái gì cũng nhìn không rõ.

Cảm giác này... làm cho người ta có chút hít thở không thông.

Lúc này, cộng thêm sự biến mất của Uông Đạt, một loại khủng

hoảng mạc danh lan tràn tại trong lòng mọi người.

Vốn đối với phiến hải vực này hoàn toàn không biết gì cả, không biết, mới là kinh khủng nhất.

Không biết thứ vật lộn với Uông Đạt rốt cuộc là cái gì.

Cá lớn?

Hay... quái vật trong biển?

Nghĩ đến đây, Đường Nam nổi da gà toàn thân.

Ánh mắt Vương rơi vào trên vách đá bên cạnh. 【Tên: Vách đá】【Mô tả: Bên trong có thông đạo Hoàng Đế Mộ, trên mặt để lại chút ít vết tích, là do vừa rồi Uông Đạt cùng Thủy hầu tử vật lộn lưu lại.】 Đột nhiên, Vương lên tiếng: "Tôi hình như biết Uông Đạt đi đâu rồi." Uông Triêu lập tức hỏi lại: "Đi đâu?!" Vương trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Vừa rồi... gặp Thủy hầu tử, hiện tại hẳn là..." "Không!

Không có khả năng, sao có thể gặp Thủy hầu tử, không phải Thủy hầu tử không thích tiếp cận nhân loại dương khí mười phần sao?!" "Đừng quên nơi này chính là đại hải, ánh mặt trời đều chỉ có thể chiếu xạ tiến vào một bộ phận, ở trong này là sân nhà thiên nhiên của Thủy hầu tử, ai đến cũng đều phải quỳ.

Vừa rồi lúc ở trên thuyền, chỉ có Uông Đạt nhìn thấy Thủy hầu tử, nói không chừng Thủy hầu tử từ lúc kia đã bắt đầu theo dõi hắn." Nếu như hai con Thủy hầu tử là cùng một con...

Vậy thì con vật này quá tà tính, đi theo Vương bơi xa như vậy, nhân lúc Uông Đạt một mình ra ngoài liền ra tay độc ác.

Nghĩ đến sau lưng đám người vẫn luôn có một con Thủy hầu tử đang dùng đôi mắt xanh mờ nhìn chằm chằm, Vương từ đáy lòng dâng lên một trận ác hàn.

Uông Triêu thất hồn lạc phách, xụi lơ ngã ngồi trong lồng không khí. "Tôi sớm năm tang thê tang tử, tuổi già lại trơ mắt nhìn Uông Đạt biến mất.

Ông trời vì sao lại đối với tôi như vậy, tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì?" Lời Vương chưa nói hết, nhưng ai cũng có thể nghe hiểu ý tứ.

Uông Đạt...

đa phần là chết hẳn, bị Thủy hầu tử mang xuống biển sâu.

Vương không nói lời nào, Uông Đạt lúc đi trên người cũng không mang vũ khí, gặp Thủy hầu tử chỉ có một con đường chết.

Nhưng hiện tại... quan trọng nhất là trước tiên tìm được lối vào Hoàng Đế Mộ.

Hắn tới gần vách đá, cẩn thận nhìn xem.

Trên vách đá ngoại trừ lưu lại chút ít dấu móng tay, liền không có bất kỳ vết tích gì.

Hắn thở dài, hướng về phía đáy trụ đá đi đến.

Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này trong lòng hai người cũng pha phần trầm trọng.

Còn chưa kịp tiến vào Hoàng Đế Mộ, đã chết trước một đồng đội.

Cứ đi như vậy chừng ba bốn phút sau, tia sáng chung quanh sắp biến mất không thấy đâu nữa.

Đột ngột!

Uông Triêu hai mắt tỏa sáng, hét lớn một tiếng: "Chạy đi đâu!" Nói xong trực tiếp xông ra ngoài, hướng về phía biển sâu bơi đi! "Mẹ nó muốn chết à, chỗ này đều hơn một trăm mét rồi, sớm đã vượt qua cực hạn nhân loại có thể chịu đựng, Uông Triêu điên rồi sao!" Không có biện pháp, Hoành cốt ở trong tay Uông Triêu, huống chi trong tay ông

ta còn có manh mối về Kim Ô.

Bỏ qua những chuyện này không nói, chỉ luận trên một tầng quan hệ chí hữu từng có với Trương lão gia tử, Vương cũng không thể thấy chết mà không cứu!

Hắn trực tiếp xông ra, muốn đem Uông Triêu vớt về.

Nhưng ai biết được.

Uông Triêu bơi còn nhanh hơn cá, trong nháy mắt liền biến mất trước mắt ba người!

Đường Nam kinh nghi bất định: "Chuyện gì xảy ra!?" Ninh Thái Nghi không xác định nói: "Kỳ thật chúng ta không cần kinh hoảng như vậy, em vừa rồi hình như trông thấy dưới quần áo Uông Triêu có mặc đồ lặn đặc chế, hẳn là đủ để đối mặt áp lực trong nước." "Đánh rắm, thân thể có thể gánh được nhưng cái đầu có thể gánh được sao, thêm một lúc nữa đầu đều muốn bị áp bạo!" Vương đại mạ, dưới chân lại không nhàn rỗi, phí sức bơi hướng về phía Uông Triêu biến mất đuổi theo.

Không bao lâu, đã đến đáy trụ đá.

Trong này không có thân ảnh Uông Đạt cùng Uông Triêu, chỉ có đầy đất san hô cùng rong biển.

Bên cạnh đáy trụ đá mọc đầy san hô, giống như một cái mê cung vậy.

Vương thở dài, trong mắt lại có lửa giận chớp động. "Uông Triêu không muốn sống nữa à, cái gì cũng dám chạy loạn!" Đồng thời với sự nóng nảy, trong lòng cũng có chút ít bất đắc dĩ.

Chương 160

Hắn biết, Uông Triêu đem toàn bộ tình phụ tử ký thác vào trên người Uông Đạt rồi, Uông Đạt chết, Uông Triêu sống cũng thật không có ý nghĩa.

Cũng có thể lý giải, nếu như Trương Phàm Phàm biến mất, Vương cũng sẽ giống như Uông Triêu bất chấp tất cả tìm kiếm.

Nhưng Uông Triêu làm như vậy thuần túy là muốn chết, hiện tại ở vị trí dưới nước khoảng một trăm năm mươi mét rồi, Vương cũng không dám mạo muội đi ra khỏi lồng không khí.

Ngay tại lúc này, Đường Nam ngồi xổm xuống.

Từ trong túi lấy ra xẻng Lạc Dương, xúc đất cát dưới đáy biển lên, từ dưới đáy thu lấy một khối nhỏ đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

Một lúc lâu sau, cô ngẩng đầu kinh kỳ nói: "Cách đây hướng Tây Nam, chừng ba bốn mươi mét, có một cái đại mộ!" Văn tự quyết của cô đã phát huy tác dụng mấu chốt.

Đương nhiên, chiêu này Vương cũng biết, nhưng thủ đoạn tìm mộ thật sự là quá nhiều, bình thường không cần dùng đến Văn tự quyết.

Chỉ thấy Đường Nam vươn một tay ra, chỉ hướng rừng san hô rậm rạp phía Tây Nam: "Ở đó, nơi đó có đại mộ!

Không đúng, nơi đó chính là địa điểm của Hoàng Đế Mộ!" Vương không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Hắn cũng chẳng tốn công tìm kiếm Uông Triêu nữa, ở độ sâu một trăm năm mươi mét dưới nước này, sợ là não của lão ta đã bị áp suất nước ép nổ tung rồi. "Rừng san hô này dày đặc quá." Ninh Thái Nghi lầm bầm một tiếng.

Ba người khó khăn trườn bò trong rừng san hô, lồng khí bảo vệ cũng bị chèn ép đến biến dạng.

Không gian hoạt động để lại cho nhóm của Vương vô cùng chật hẹp, đường đi lại ngoằn ngoèo, cứ đi một bước là phải đổi một tư thế.

Vương không chịu nổi nữa, trực tiếp lấy con dao quân dụng chém sắt như chém bùn từ trong ba lô ra.

Một dao chém xuống san hô, chỉ thấy nhánh san hô rơi xuống khỏi thân chính hệt như lá rụng. "Như thế này nhanh hơn nhiều rồi." Mắt Ninh Thái Nghi sáng lên: "Để bổn cô nương!" Hiếm khi có một cơ hội thể hiện, Ninh Thái Nghi dồn hết sức lực, tranh thủ biểu hiện thật tốt trước mặt Vương.

Cô cầm lấy con dao quân dụng trong tay Vương, chém mạnh một nhát vào nhánh san hô. "Hả?" Lưỡi dao chỉ lún vào nhánh san hô vài milimet, chứ đừng nói đến việc chém đứt nó.

Ninh Thái Nghi không tin vào tà thuật, vung dao thêm lần nữa.

Kết quả có thể đoán được, chẳng khác gì lần trước.

Cô cười gượng gạo: "Anh à, chuyện này là sao thế?" "Chuyện là sao à?

Em nhớ rõ ràng là dao có vẻ rất sắc bén mà?" Vương đoạt lấy con dao quân dụng: "Độ cứng của san hô tương đương với khối đồng, em chém nổi không?" Vương vừa nói vừa vung dao chém xuống, nhánh san hô lại một lần nữa bị cắt đứt ngọt xớt.

Ninh Thái Nghi sững sờ trong giây lát.

Cô lại có thêm một nhận thức rõ ràng về sức mạnh của Vương.

Nhìn bộ dạng phí sức vừa rồi của mình, rồi so sánh với vẻ khí

định thần nhàn của Vương trước mắt.

Quả thực là khác biệt một trời một vực!

Nói xong, Vương trực tiếp vừa đi vừa vung dao, tiến sâu vào rừng san hô.

Đột nhiên, Đường Nam nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: "Vương, anh không biết xấu hổ à, sờ em làm gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hiện lên một thoáng hồng hào, trong sự xấu hổ còn pha lẫn chút hưng phấn. "Ai sờ?" "Tôi đi ở đằng trước, em nhìn xem tôi có tay đâu mà sờ?" Đường Nam nhìn vào thắt lưng hắn, chỉ thấy Vương một tay cầm dao quân dụng, một tay cầm nhánh san hô.

Lập tức, một cảm giác rợn người dâng lên từ đáy lòng, đồng tử Đường Nam co rút lại. "Vậy vừa rồi... là ai sờ em?" Vừa rồi rõ ràng cô cảm giác được, dường như bị một bàn tay ướt sũng chạm vào!

Một luồng khí tức quỷ dị bắt đầu lan tràn giữa ba người.

Đột nhiên, Ninh Thái Nghi ngượng ngùng nói: "Vừa rồi em lỡ tay chạm phải, xin lỗi nha." Trái tim đang treo lơ lửng của Đường Nam lại hạ xuống, cô không nghĩ nhiều.

Ba người tiếp tục xuất phát về phía trước.

Lại đi thêm ba phút nữa. "Thái Nghi, cậu làm tớ đau đấy!" Đường Nam oán trách một tiếng, quay đầu nhìn Ninh Thái Nghi ở phía sau.

Chỉ thấy hai tay Ninh Thái Nghi đang bám vào nhánh san hô, nhích từng chút về phía trước.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lần này Đường Nam rốt cuộc cũng phản ứng lại, hai lần sờ soạng đó căn bản không phải là Ninh Thái Nghi!

Cô mạnh mẽ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một cánh tay ướt sũng

quấn đầy rong biển đang chộp lấy cổ chân mình.

Cái móng vuốt đó giống như chân gà không lông, móng tay màu xám nâu dài đến ba centimet!

Trong bụi san hô rậm rạp, một con quái vật mặt khỉ đang trừng đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm Đường Nam.

Trên người nó phủ đầy vảy dính đầy vết máu, đột nhiên dùng sức tóm chặt lấy cổ chân Đường Nam! "A!" Đường Nam hét lên một tiếng chói tai, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân cứng đờ không kìm chế được!

Xuất hiện trước mắt cô, rõ ràng là một con Thủy hầu tử!

Nhìn móng vuốt của Thủy hầu tử, Đường Nam cũng phản ứng lại, lần đầu tiên chắc chắn cũng là do con Thủy hầu tử này giở trò.

Nó định bắt lấy cô nhưng không cẩn thận trượt tay, tạo thành giả tượng có người sờ soạng!

Giây tiếp theo, Đường Nam bị một lực rất lớn kéo ngã xuống đất, cô vội vàng bám chặt lấy san hô, hét lớn: "Vương!

Cứu em!" Không cần Đường Nam nói, ngay từ lúc cô hét lên, Vương đã xoay người lao tới bên cạnh.

Tiếng Đường Nam vừa dứt, Vương đã chém xuống một dao!

Chỉ thấy con Thủy hầu tử lộ ra biểu cảm cực kỳ đau đớn, ngũ quan xấu xí vặn vẹo vào một chỗ.

Nó há mồm lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn, sau đó linh hoạt lùi lại vào rừng san hô, biến mất không thấy tăm hơi.

Tại chỗ cũ, chỉ để lại một cánh tay đang chảy dòng máu màu xanh lam.

Chương 161

Đường Nam vội vàng đứng dậy, hai tay vịn vào san hô, thở hổn hển từng ngụm lớn, trên mặt hiện rõ vẻ may mắn sống sót sau tai nạn.

Lòng Vương trầm xuống: "Bị nó chạy thoát rồi." Không cần nói nhiều, con Thủy hầu tử này nhất định sẽ ghi hận.

Cả nhóm phải thời thời khắc khắc đề phòng Thủy hầu tử chui ra từ phía sau, trong lòng Vương dâng lên một cảm giác rợn người.

Hắn thì không sợ, chỉ sợ Đường Nam và Ninh Thái Nghi thảm tao độc thủ.

Nếu bị kéo đi giữa rừng san hô này thì đúng là không tìm thấy xác đâu.

Vương chém san hô có dứt khoát đến mấy cũng không thể so sánh tốc độ với Thủy hầu tử được. "Lại gần tôi một chút." Nói xong, Vương tiếp tục đi về phía trước.

Hắn tăng tốc độ, nhất định phải sớm rời khỏi nơi này.

Đường Nam vừa rồi bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, lúc này cũng chẳng còn quan tâm gì nữa, vội vàng chạy ra sau lưng Vương, dán chặt lấy hắn.

Trong lòng cô, chỉ có Vương mới có thể mang lại cảm giác an toàn.

Ninh Thái Nghi vừa rồi tận mắt chứng kiến con Thủy hầu tử đó khủng khiếp thế nào, cũng sợ hãi vội vàng chạy sang bên kia của Vương. "Hai người làm cái gì thế, có biết như vậy làm tôi khó cử động không?" Chỉ thấy hai đại mỹ nữ dính chặt lấy người Vương như keo dán sắt, dù Vương nói thế nào cũng không chịu buông.

Hết cách, Vương chỉ có thể mang theo hai người họ đi về phía trước.

Thật kỳ lạ, con Thủy hầu tử đó thực sự không xuất hiện nữa.

Không lâu sau, ba người đã xuyên qua rừng san hô, đến bên cạnh cột đá nằm sát phía sau rừng san hô.

Ở đây có một hang đá sâu không thấy đáy, bên trong tối om.

Hang đá này trước đó bị rừng san hô cao ba bốn mét che khuất nên Vương mới không phát hiện ra. "Chắc là lối vào rồi." Ba người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đến được lối vào Hoàng Đế Mộ.

Vương cầm đèn pin, lập tức chiếu vào trong hang động.

Nơi ánh sáng chiếu tới, các loài sinh vật nhuyễn thể và cá trên mặt đất hoảng sợ bỏ chạy, chỉ còn lại rong biển phiêu dập dờn theo dòng nước.

Ba người nhóm Vương từ từ đi vào trong.

Mười mấy phút sau. "Anh ơi, em thấy nơi này hình như chỉ là một hang động bình thường thôi, không có lối vào nào cả." Vương ném cho Ninh Thái Nghi một cái nhìn khinh bỉ. "Nếu Hoàng Đế Mộ dễ tìm như vậy thì sớm đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi, còn đến lượt anh sao?" Vương không sợ lối vào kín đáo, chỉ sợ lối vào quá dễ tìm.

Dù sao đôi mắt của hắn có thể nhìn thấu vạn vật, lối vào dù có kín đáo đến đâu cũng không thể che giấu dưới mắt hắn.

Nếu Hoàng Đế Mộ dễ tìm thật, thì không chừng đã bị người yêu thích lặn biển nào đó phát hiện và báo cáo cho quốc gia rồi.

Trong mười mấy phút này hắn cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn dùng

mắt quan sát bốn phía, muốn tìm ra chút manh mối.

Đột ngột, hắn nhìn thấy một bức tường đá nằm sau đám rong biển trôi nổi.

Hình như có một cột đá hình trụ?

Ba người đi tới.

Vương cười, gạt đám rong biển ra.

Quả nhiên, dưới đáy cột đá có một cái rãnh.

Trong rãnh đó, dường như vừa vặn có thể đặt vào một cái đầu lâu có hình dạng quái dị. 【Tên gọi: Khóa Lương Trụ Viên】 【Mô tả: Ổ khóa để mở Hoàng Đế Mộ, nhưng cần có chìa khóa mới vào được bên trong, chìa khóa chính là đầu lâu Thủy hầu tử】 Cột đá này chỉ cao bằng nửa người, nhưng hình dạng lại cực kỳ khéo léo.

Người cổ đại xây nhà giảng giải về "tứ lương bát trụ".

Ý là bốn cái xà nhà, tám cái cột.

Cột đá này bên trên vừa vặn có bốn thanh xà, bên dưới do tám cây cột chống đỡ.

Hình tượng này không chừng còn có ngụ ý gì đó?

Nhưng, đứng trước mặt Vương - người sở hữu kỹ năng "Thính thanh khiêu tỏa" (Nghe tiếng mở khóa), tất cả đều trở nên vô dụng.

Loại cửa hi kỳ cổ quái nào mà hắn chưa từng thấy?

Có loại dùng ngọc phỉ thúy Vạn Vật Mẫu Khí để mở, có loại dùng Song Ngư Ngọc Bội để mở.

Cuối cùng chẳng phải đều bị Vương cạy mở hết sao?

Phải nói là kỹ năng này thực sự quá tiện lợi.

Hắn ngồi xổm xuống, từ trong túi mò ra hai sợi dây thép, áp tai vào

cột đá, nhắm mắt lại bắt đầu mở khóa.

Không lâu sau, chỉ nghe một tiếng "cạch".

Cả đáy biển dường như đều bắt đầu chấn động!

Từ phía trên hang động bắt đầu rơi xuống những vụn đá nhỏ, vô số cá bơi qua bên cạnh Vương, có con chui vào lồng khí rồi lại nhảy ra ngoài.

Dường như chúng đang vô cùng hoảng sợ, giống như đang trốn tránh thứ gì đó.

Nhưng Hoàng Đế Mộ theo lý thuyết vẫn chưa bị mở ra, chúng sợ cái gì?

Trong lúc Vương đang thất thần, cột đá ầm ầm lún xuống dưới, không bao lâu sau liền chìm vào trong cát đất biến mất không thấy đâu. "Được rồi." Vương nắm chặt dao quân dụng, phải đảm bảo sẵn sàng ứng phó với tình huống đột phát!

Đột ngột!

Bức tường đá nhẵn bóng sau cột đá bắt đầu xuất hiện vết nứt, vết nứt từ điểm trung tâm bắt đầu lan tràn lên trên và xuống dưới.

Sau đó, vách đá bắt đầu kéo dãn sang hai bên trái phải, cuối cùng lộ ra không gian bên trong.

Chương 162

Theo sự di chuyển của vách đá, đồng tử của ba người nhóm Vương càng co rút lại, lông tơ sau gáy đều dựng đứng cả lên, một luồng khí lạnh từ đầu đến chân ập tới!

Phía sau vách đá là từng đôi mắt xanh lục!

Ước chừng đại khái, có đến ba bốn mươi con như vậy!

Là một bầy Thủy hầu tử bị nhóm Vương đánh thức! "Anh ơi... làm sao bây giờ?" "Làm sao cái gì, cầm vũ khí lên!" Vương quát lớn một tiếng, lại xách dao quân dụng trực tiếp lao vào!

Hắn biết rõ đám Thủy hầu tử này sợ cái gì nhất.

Đối với loại sinh vật chí âm này, chỉ có chí dương mới có thể khắc chế!

Ví dụ như...

Kỳ lân huyết!

Phải biết rằng, Kỳ lân là đứng đầu trong các loài thụy thú, một thân huyết nhục trấn tà áp hung là chuyện nhỏ.

Dù sao không phải thứ gì cũng giống như Hoàng bì tử mà không sợ Kỳ lân huyết.

Đột ngột!

Trong đầu Vương lóe lên một tia linh quang, hình như hắn đã hiểu ra điều gì đó, nhịn không được toàn thân bắt đầu run rẩy.

Nếu quả thật là như vậy... thì chân tướng thực sự quá khủng khiếp!

Nhưng hiện tại không có thời gian nghĩ nhiều, sau khi giết chết

đám Thủy hầu tử này rồi hãy suy xét kỹ chuyện đó!

Hắn cắt ngón tay, bôi máu đều lên lưỡi dao. "Lũ súc sinh!" Một dao chém lên người con Thủy hầu tử đang lao vào lồng khí, lưỡi dao không trúng chỗ hiểm, chỉ rạch rách da mặt nó.

Chuyện không thể tin nổi đã xảy ra.

Con Thủy hầu tử đó biểu cảm lập tức trở nên cực kỳ đau đớn, sau đó từ miệng vết thương bắt đầu tản mát ra từng trận khói trắng dày đặc, nó lăn lộn không ngừng trên mặt đất, toàn thân co giật.

Không bao lâu sau, nó vô lực ngã xuống đất, thân thể bắt đầu tan chảy, biến thành một vũng máu màu xanh lam đậm, xương cốt và vảy cũng đều hóa lỏng.

Đồng thời, một mùi hôi thối xác chết khó ngửi lan tràn trong lồng khí.

Vương vội vàng đi về phía trước hai bước, rời khỏi nơi đó.

Ninh Thái Nghi và Đường Nam hai tay cầm súng, vẫn luôn đi theo sau Vương.

Hai người không thể tin nổi nhìn bóng lưng Vương, mắt sắp lồi cả ra. "Trời ơi, Kỳ lân huyết dùng tốt như vậy sao?" Hai người còn chưa kịp nổ súng, Huyết hầu tử chỉ mới ăn một dao của Vương liền toàn thân huyết nhục tan chảy, biến thành một vũng máu loãng.

Quá khủng khiếp!

Những con Thủy hầu tử còn lại thấy đồng bọn chết dễ dàng như vậy, lập tức bị kích thích sự oán độc trong lòng, nhao nhao từ sau vách đá chui ra, muốn cắn xé ba người Vương!

Đường Nam có chút tuyệt vọng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong nước vốn là sân nhà của Thủy hầu tử, lúc này một hơi chui

ra mấy chục con.

Lồng khí chỉ lớn có thế, Thủy hầu tử chẳng mấy chốc sẽ nhét đầy, đến lúc đó thì lấy đâu ra không gian để bọn họ hành động? "Xong rồi, lần này có Kỳ lân huyết cũng vô dụng rồi." Trong lúc Đường Nam tràn đầy tuyệt vọng, chỉ thấy Vương làm một động tác.

Hắn đưa ngón tay đang nhỏ máu ra ngoài lồng khí.

Lập tức, máu hòa vào trong nước biển, cả một vùng nước biển trong không gian đó đều pha lẫn thành phần Kỳ lân huyết!

Đám Thủy hầu tử đang khí thế hung hăng đột nhiên như uống phải thuốc độc cực mạnh, thân hình khựng lại, cực kỳ đau đớn tự bóp cổ mình, móng tay dài ngoằng cắm sâu vào da thịt cũng không chịu buông!

Hơn ba mươi con Thủy hầu tử suýt chút nữa tự bóp gãy cổ mình.

Đường Nam ngây người ra.

Ninh Thái Nghi từ từ hạ khẩu súng trong tay xuống, nhìn đám Thủy hầu tử tranh nanh khủng bố bên ngoài lồng khí.

Móng tay bọn chúng cấu vào trong thịt cũng không buông, giống như muốn sống sờ sờ tự bóp chết chính mình vậy.

Không bao lâu sau, cả đám Thủy hầu tử liền hóa thành một vũng máu loãng ngay trước mắt ba người, hòa tan vào trong nước biển.

Hơn ba mươi con Thủy hầu tử, dưới tác dụng của Kỳ lân huyết của Vương, lần lượt bỏ mạng!

Nửa ngày sau, Đường Nam và Ninh Thái Nghi vẫn chưa phản ứng lại. "Anh là thiên hạ đệ nhất!" Ninh Thái Nghi đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

Vương quay đầu nhìn cô một cái. "Đúng là giỏi nịnh nọt." Nói

xong, hắn trực tiếp đi vào trong vách đá.

Ninh Thái Nghi cũng không nản lòng, cả người như được tiêm máu gà, tiếp tục nói: "Ai bảo anh lợi hại như vậy, may mà lúc đầu em mặt dày mày dạn ở lại nhà anh, em thật anh minh!" Vương nhịn không được, quay đầu nhìn Ninh Thái Nghi. 【Họ tên: Ninh Thái Nghi】【Nội tâm: Chuyện gì thế này, sao anh ấy lại lợi hại như vậy?】 Khóe miệng hắn giật giật, trong mắt Ninh Thái Nghi toàn là sao nhỏ, nhìn đến mức da đầu hắn tê dại.

Đường Nam là người phụ nữ trưởng thành thế kia mà cũng có biểu cảm y hệt Ninh Thái Nghi.

Vương mắt không thấy tâm không phiền, bước nhanh vào trong vách đá.

Thông qua tư liệu về Khóa Lương Trụ Viên, Vương có thể xác định, vách đá này đích xác là lối vào Hoàng Đế Mộ.

Chỉ có điều, tại sao bên trong lại có một bầy Thủy hầu tử?

Phải biết rằng, Thủy hầu tử là loại sinh vật rất ít khi xuất hiện thành bầy đàn.

Dù sao chúng cũng là tập hợp của oan hồn, ở một số hồ nước hay vùng biển hòa bình, có khi mấy trăm năm cũng chẳng sinh ra được một con.

Chương 163

Vậy Hoàng Đế Mộ này... rốt cuộc có bao nhiêu oan hồn mới có thể sinh ra nhiều Thủy hầu tử như vậy?

Vương càng nghĩ càng thấy kinh hãi, không nhịn được mà da đầu tê dại.

Hắn dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Sau vách đá là một hang động đá vôi nhỏ, bên trong mọc đầy rong biển, còn có những loài cá không có mắt.

Ninh Thái Nghi đang đi, đột nhiên vấp ngã vào người Vương. "Ui da!

Anh ơi em không cố ý đâu, vừa rồi hình như bị vấp phải cái gì đó." Nói xong Ninh Thái Nghi nhìn xuống dưới chân.

Chỉ thấy trong đám rong biển, hình như có một hòn đá màu trắng sữa đang nằm yên lặng trên cát trắng dưới đáy biển.

Chỉ có điều, hòn đá màu trắng sữa này có vẻ hơi đặc biệt? "Á!" Ninh Thái Nghi ngồi xổm xuống, gạt rong biển ra.

Lập tức tay cô run lên: "Nguyên một cái đầu!" Xuất hiện trước mắt, hãi hùng thay lại là một cái đầu lâu!

Vương nghe tiếng nhìn lại, lập tức chiếu đèn pin về phía rong biển xung quanh.

Chỉ thấy gần đó rậm rạp chằng chịt toàn là những bộ xương trắng hếu, có đầu lâu, có xương chậu. 【Tên gọi: Bộ xương người】【Mô tả: Thủy hầu tử kéo hài cốt con người đã chết về đây, không ngừng tích tụ âm khí】 Tích tụ âm khí?

Vương nháy mắt liền hiểu ra.

Thảo nào những con Thủy hầu tử kia sau khi dính phải một chút Kỳ lân huyết liền đột nhiên toàn thân co giật, diện mục tranh nanh.

Âm khí giúp ích cho Thủy hầu tử tu hành, nhưng hấp thụ nhiều quá thì vật cực tất phản, chúng sẽ vô cùng sợ hãi dương khí.

Dương khí ở mức độ bình thường có thể không uy hiếp được Thủy hầu tử, nhưng một khi đạt đến một giới hạn nào đó, dương khí sẽ làm thân thể Thủy hầu tử sống sờ sờ tan chảy.

Giống như vừa rồi vậy.

Tuy nhiên, môi trường nhiều âm khí giúp ích cho tu hành, nhưng nơi âm khí vượng trong biển cũng có, hà tất phải phí công sức khuân vác hài cốt con người về đây?

Hơn nữa, chúng lấy đâu ra nhiều hài cốt con người như vậy?

Vương cũng không nhìn thấy một lối vào nào khác. "Thật kỳ quái." Lầm bầm một tiếng, hắn dứt khoát không nghĩ nữa. "Đi thôi." Sâu trong hang nước cũng chẳng khác gì cửa hang.

Rong biển phiêu dập dờn khắp nơi, những con cua ngốc nghếch bò qua bò lại. "Hết đường rồi?" Không thể nào, Vương định thần nhìn về bốn phía, muốn tìm ra chút manh mối.

Trước mắt hắn lại xuất hiện số liệu. 【Tên gọi: Mai Hoàng Quy】 【Trạng thái: Mọc đầy rong biển, ẩm ướt cứng rắn】 【Mô tả: Hoàng Quy là linh vật ăn thịt thối rữa, cực kỳ thông nhân tính, là sinh mệnh sinh ra cùng với Long khí, đây là mai của Hoàng Quy.】 Vương trong lòng kinh hãi, rốt cuộc là con Hoàng Quy lớn đến mức nào mà mai rùa mới có thể che kín bức tường đá cao ba mét trước mặt?

Hắn dùng dao quân dụng cạo sạch rong biển và rêu xanh trên "bức tường đá" trước mắt.

Vài phút sau, một mảnh mai rùa hình thoi xuất hiện trước mắt ba người. "Anh ơi, đây là cái gì?" "Mai Hoàng Quy." "Mai Hoàng Quy?!" Ninh Thái Nghi thốt lên kinh hãi, ngay sau đó kéo lấy cánh tay Vương, run rẩy nói: "Anh à, hay là chúng ta... bây giờ quay về đi?" "Dù sao thì hai người Uông Triêu cũng mất tích rồi, chúng ta có tiếp tục tìm kiếm bí mật Hoành cốt cũng vô dụng, không phải sao?" Vương quay đầu nhìn Ninh Thái Nghi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra thần sắc gần như cầu khẩn. 【Họ tên: Ninh Thái Nghi】 【Nội tâm: Tại sao ở đây lại xuất hiện mai của Hoàng Quy, loại sinh vật này sao có thể xuất hiện trong Hoàng Đế Mộ?

Không nên a.

Mau đi thôi, nơi này không thể ở lâu.】 Vương càng thêm tò mò.

Hoàng Quy có gì đặc thù mà lại khiến Ninh Thái Nghi sợ hãi như vậy?

Nhìn ánh mắt Vương, Ninh Thái Nghi kéo hai người về phía cửa hang, kể lại một câu chuyện.

Sư phụ từng kể cho Ninh Thái Nghi nghe.

Vào thời nhà Tần, lúc đó sáu nước vừa thống nhất.

Sau khi Doanh Chính lên ngôi ngày thứ hai, có một lão nông nhìn thấy một con rùa toàn thân vàng kim bên bờ suối.

Vừa nhìn đã biết con rùa này chắc chắn không tầm thường.

Thế là ông ta nảy sinh tham niệm, bắt mang về định đổi ít lương thực, trù tính vật hiếm lạ này có thể bán được giá cao.

Con rùa cực kỳ có linh tính, dường như nhìn thấu suy nghĩ của lão nông, nước mắt lưng tròng rơi xuống.

Lão nông đâu quản cái đó?

Cứ coi như là nước trên người con rùa nhỏ xuống thôi.

Ông ta mang rùa về nhà nuôi, định bụng ngày hôm sau mang ra chợ bán kiếm ít tiền.

Đến đêm, ông ta nằm mơ thấy một giấc mơ.

Một đứa trẻ bụ bẫm mặc áo gai vàng kim quỳ xuống chắp tay vái ông, khẩn cầu lão nông thả nó ra, trên người nó có sứ mệnh chưa hoàn thành.

Đứa trẻ bụ bẫm khóc lóc kêu gào: "Ông ơi ông thả cháu ra, cháu đảm bảo ông một đời vinh hoa phú quý, không có bệnh tật quấn thân, chỗ Hoàng Đế cần cháu!" Lão nông vừa nghe thấy hai chữ Hoàng Đế, trong lòng lập tức bắt đầu đánh trống.

Thứ có thể dính dáng đến quan hệ với Hoàng Đế, thì một lão già như ông ta sao có thể nhúng tay vào?

Lão nông lúc đó liền sợ đến tỉnh giấc, chỉ thấy con trai đang ở bên cạnh lay mình liên tục, nước mắt rơi lã chã, miệng gọi: "Tỉnh dậy, cha tỉnh dậy đi." Lão nông hỏi: "Làm sao thế?" Con trai lau nước mắt như một đứa trẻ: "Cha ơi, vừa rồi cha như bị quỷ nhập, cứ dập đầu lạy con rùa ngoài cửa, miệng kêu 'Ông ơi tôi sai rồi, ông ơi tôi sai rồi', dọa chết con rồi!" Lão nông lập tức kinh hãi, ngay lập tức nhớ lại giấc mơ vừa rồi. "Giỏi cho con súc sinh này, dám lừa ta gọi mày là ông!" Nói xong lão nông xỏ giày, trực tiếp vớt con rùa từ trong nước ra, hung hăng ném mạnh xuống đất!

Nghe đến đây, Ninh Thái Nghi rùng mình một cái.

Chương 164

Vương biết, tiếp theo mới là màn kịch chính.

Quả nhiên, lão nông lúc đó liền ném chết con rùa, miệng chửi mắng: "Tao cho mày chiếm tiện nghi của lão tử này, đồ chết tiệt!" Mai của con rùa đó nứt toác ra, đầu gục xuống đất, tứ chi vô lực, từ trong mai rùa chảy ra dòng máu màu vàng kim.

Lão nông vừa nhìn thấy máu, lập tức sững sờ.

Màu vàng kim...

Chẳng lẽ con rùa này thực sự có quan hệ với Hoàng Đế!?

Ông ta càng không dám làm ầm ĩ.

Lão nông kéo con trai lại, dặn dò nhất định không được nói chuyện này ra ngoài.

Sau đó gia đình lão nông cũng bình an vô sự, cho đến ngày thứ bảy sau khi con rùa chết, ngày đó chính là ngày đầu thất của nó.

Lão nông đêm dậy đi tiểu, bỗng nhiên nhìn thấy từ trên xà nhà rủ xuống một bóng người, giống như có người treo cổ.

Ông ta lập tức sợ đến tỉnh cả ngủ.

Đợi một lát, ông ta rón rén đi tới, đợi khi nhìn rõ thứ đó, lão nông lập tức đau đớn bi thống.

Xuất hiện trước mắt ông ta hãi hùng thay lại là đứa con trai hai mắt trợn tròn, sắc mặt đen sì! "Con ơi!" Ruột của con trai lão nông chảy ra từ vết thương trên bụng, buộc vào xà nhà, cậu ta bị chính ruột của mình siết cổ đến chết.

Lão nông khóc ròng rã suốt đêm, cho đến mấy ngày sau, bà vợ

cũng bỗng nhiên chết.

Hôm đó bà vợ xuống sông giặt quần áo, kết quả đi cả ngày trời không thấy về, khi được người ta phát hiện thì cả người đã chết cứng.

Tử trạng cực kỳ thê thảm, mặt ngửa lên trời, cả người ngâm trong nước suối, rõ ràng con suối nhỏ chỉ sâu mấy chục centimet lại dìm chết đuối một người sống sờ sờ!

Đôi mắt bà vợ nhìn thẳng về phía trước, trên mặt còn nở nụ cười, sắc mặt trắng bệch.

Cô con dâu phát hiện ra bà mẹ chồng trực tiếp bị dọa đến phát bệnh, nằm liệt giường mấy ngày liền.

Lão nông có ngốc đến mấy cũng phản ứng lại, vợ con liên tiếp chết đi, khẳng định có quan hệ với con rùa kia.

Thế là ông ta đi tìm một vị Luyện khí sĩ.

Vị Luyện khí sĩ vừa thấy lão nông, lập tức trả lại tiền vàng, vội vàng xua tay: "Chuyện này ta không quản được, không thuộc quyền quản lý của ta, ông về ăn ngon uống say đi." Lão nông sợ đến mức suýt sặc, cố sống cố chết kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Luyện khí sĩ, ai ngờ vị Luyện khí sĩ kia nghe xong mặt mày tái mét.

Nửa ngày sau, ông ta trực tiếp nằm vật ra đất, oán độc nhìn chằm chằm lão nông: "Ngươi trêu chọc phải thần tiên trên trời, không chỉ mình ngươi chết, mà ngay cả những người tiếp xúc với ngươi cũng phải chết!" "Thứ ngươi bắt được gọi là Hoàng Quy, là loại linh vật có linh tính nhất cũng tà tính nhất, mẹ kiếp ta đúng là xui xẻo tám đời!

Ta liều mạng với ngươi!" Lúc đó lão nông vừa kinh vừa sợ, bị Luyện khí sĩ đánh gãy một chân, cửu tử nhất sinh chạy về được trong thôn.

Ngày hôm sau, trong thôn có thêm một kẻ điên.

Lão nông đã phát điên.

Ông ta ngồi xổm bên cạnh bờ sông nhỏ, giống như một con ba ba bò trên mặt đất, cười ngây dại.

Có người hỏi: "Không về nhà à, làm gì ở đây thế?" Nụ cười trên mặt lão nông đột nhiên biến mất, quay đầu nhìn chằm chằm người đó.

Ánh mắt ông ta nhìn khiến người kia sởn gai ốc, chỉ thấy lão nông đột nhiên đổi một bộ mặt khác, hai tay chắp lại khóc lóc van xin: "Cầu xin ngài thả tôi ra, bên phía Hoàng Đế cần tôi." Từ đó về sau người trong thôn đều coi lão nông bị yêu quái nhập, không ai dám lại gần.

Không lâu sau, cả Luyện khí sĩ và lão nông đều lần lượt chết đi.

Lúc Luyện khí sĩ chết, trong miệng nhét đầy tiền giấy, sống sờ sờ bị nghẹn chết.

Lão nông chết càng thảm hơn, ngã ngửa chết bên cạnh vại nước nhà mình, cổ giống như bị ai đó sống sờ sờ xé đứt, chỉ còn một sợi gân dính lại.

Không chỉ có vậy, cô con dâu chứng kiến tử trạng của mẹ chồng cũng chết, chết ngay tại con sông đó.

Nhìn lại thì, tư thế chết của lão nông giống hệt tư thế chết của con Hoàng Quy.

Nơi bà vợ chết là con sông nhỏ bắt được Hoàng Quy.

Còn bộ dạng của người con trai, chính là dáng vẻ lúc lão nông dùng dây xách con Hoàng Quy về nhà.

Vạn nhất làm chết Hoàng Quy, hoặc là nhìn thấy thi thể của nó...

Tóm lại một câu: Tất tử vô nghi (chắc chắn phải chết).

Vương nghe mà da gà cũng nổi lên, không kìm được hỏi: "Có thể đảm bảo tính chính xác không?

Thời đó mà cũng chửi 'mẹ kiếp' à?" Ninh Thái Nghi bĩu môi: "Ý tứ đại khái là như thế, chuyện thời Tần chẳng lẽ bắt em dùng tiếng nước Tần kể lại sao?" "Trong cuốn cổ tịch Thiên Quan của sư phụ em có ghi chép lại một chuyện, Hoàng Quy được phái Thiên Quan liệt vào hàng linh vật không thể đắc tội nhất." "Trên đó viết, Hoàng Quy lúc còn sống có thể bảo hộ người bình an hưởng vinh hoa phú quý, nhưng sau khi chết sẽ là một kiếp nạn tày đình.

Ai nhìn thấy thi thể nó đều phải chết, cả người sẽ xui xẻo tận mạng." "Lão nông kia chỉ gặp một con Hoàng Quy nhỏ, còn con trước mắt chúng ta đây không chừng to đến ba bốn mét rồi." "Nghe nói mỗi khi có một vị đế vương tài tình tuyệt diễm lên ngôi, thì thế gian sẽ sinh ra một con Hoàng Quy." Nghe xong lời kể của Ninh Thái Nghi, Vương rốt cuộc cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Bạch Trạch huyết mạch tuy có thể biết được tư liệu về các loại yêu vật trên thế gian, nhưng Hoàng Quy rõ ràng thuộc về hàng thụy thú, cho nên hắn mới không biết.

Thứ dính dáng đến Hoàng Đế, căn bản không thể nào là yêu thú.

Bạch Trạch ghi chép điểm yếu của thụy thú làm gì, dù sao thụy thú cũng sẽ không hại người, đúng không?

Đường Nam nãy giờ im lặng liền lên tiếng: "Vậy chúng ta bây giờ... làm sao đây?" Cô cũng sợ rồi, Vương có lợi hại đến mấy, nhưng đối mặt với loại chuyện huyền bí khó lường này thì trong lòng cũng không nắm chắc.

Hai người đồng loạt nhìn về phía Vương.

Vương quay đầu, nhìn mai rùa Hoàng Quy trước mắt.

Hoàng Quy...

Thật sự tà hồ như Ninh Thái Nghi nói sao?

Một thứ tà hồ như vậy tại sao lại xuất hiện trong Hoàng Đế Mộ, hơn nữa chỉ còn là một bộ xương cốt.

Đột nhiên, trong đầu Vương xuất hiện một suy đoán to gan.

Hắn đột nhiên nói: "Liệu có khả năng nào Hoàng Đế chết là do con Hoàng Quy này không?" Lời này vừa nói ra, Ninh Thái Nghi và Đường Nam đều nổi da gà.

Đừng nói nha, thật sự có khả năng này!

Con Hoàng Quy to lớn như vậy, chắc chắn đã sống mấy chục năm hoặc mấy trăm năm, sau khi chết mang đến vận xui cho người ta là điều không thể tưởng tượng nổi!

Chương 165

Nói thế này đi, một người vốn dĩ có thể bị ung thư mà chết bệnh.

Nhưng sau khi nhìn thấy thi thể Hoàng Quy, sẽ bị người ta chặt tay chân, nhét mảnh thủy tinh vào miệng, kiểu chết đó đau đớn hơn vạn lần so với chết vì bệnh tật.

Kết cục giống nhau, nhưng quá trình thì "đặc sắc" hơn nhiều.

Đường Nam ghé vào vai Vương nhìn vào trong hang nước.

Bên trong tối om, cũng không nhìn rõ gì, không biết Đường Nam đang nhìn cái gì.

Hai người đều đang đợi Vương quyết định.

Vương trầm mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trên người hắn có chúc phúc của Thiên Quan, có huyết mạch Bạch Trạch, nếu chỉ là mức độ xui xẻo như lão nông kia thì dư sức đối phó.

Nhưng con Hoàng Quy già dài hai ba mét này, một thân đạo hạnh không biết cao thâm đến mức nào rồi, loại chuyện không nắm chắc này mới khiến người ta lo lắng.

Có một bộ thi thể Hoàng Quy bày ra ở đây, rõ ràng là có hai ý tứ.

Thứ nhất, nếu người phát hiện ra thi thể Hoàng Quy không hiểu biết gì, thì người đó chẳng bao lâu sau sẽ chết, tin tức về Hoàng Đế Mộ cũng có thể được giấu kín.

Thứ hai, nếu người phát hiện thi thể Hoàng Quy mà nhận ra nó là cái gì, thì cũng đừng suy tính nữa, mau chóng về nhà ăn được gì thì ăn, Hoàng Đế Mộ cũng đừng vào nữa, chẳng còn sống được mấy ngày

đâu, thuận tiện bảo người khác đừng đến đây, đến là chết.

Nhưng Vương là người nào, có thể bị một thứ đồ vật dọa sợ sao?

Thiên Vương lão tử đến đây, hôm nay cũng đừng hòng cản bước chân của Vương.

Nửa ngày sau, Vương cắn răng một cái: "Đi!" Nói xong xoay người đi vào bên trong, Đường Nam và Ninh Thái Nghi chỉ có thể cắn răng đi theo.

Kể từ khi Vương đưa ra quyết định, chứng tỏ Vương khẳng định có biện pháp đối phó.

Ôm ý nghĩ này, các cô cũng không biểu hiện ra chút nào không tình nguyện.

Vương dùng sức bê mai rùa Hoàng Quy sang một bên, lộ ra một cầu thang đá sâu hun hút.

Cầu thang đá đi xuống dưới, thông đến đáy biển thần bí khó lường, nơi đó... chính là nơi Hoàng Đế Mộ tọa lạc.

Ba người nhóm Vương không nói nhiều, trực tiếp đi vào.

Cầu thang đá dường như không nhìn thấy điểm cuối, chỉ rộng hơn một mét, ba người đi cùng nhau có chút chật chội.

Khoảng mười mấy phút sau, Đường Nam thở hồng hộc nói: "Chưa đến nơi sao, chân sắp đi gãy rồi, đáy Hoàng Đế Mộ sâu bao nhiêu thế?

Thật không hiểu đám người thời cổ đại xây dựng kiểu gì." Cứ coi như một giây đi được ba bậc thang đá, lúc này ba người cũng đã đi được gần hai nghìn bậc rồi!

Vương không nói gì, mắt quét qua một lượt, phát hiện không có gì dị thường, yên tâm tiếp tục đi xuống.

Lại đi thêm ba phút nữa.

Bậc thạch giai trước mắt thay đổi, không còn kéo dài xuống dưới nữa mà tăng dần lên phía trên.

Xuống cầu thang mười mấy phút, bây giờ lại phải leo lên.

Đường Nam vừa nhìn thấy thế, lập tức tuyệt vọng. "Mẹ ơi, mệt chết tôi rồi, cuối cùng cũng đi đến cùng." Lúc này, ba người sắp đi hết cầu thang đá.

Đáng nhắc tới là khi đi được một nửa, Vương kinh ngạc phát hiện phía trên không có nước biển!

Hơi suy tư một chút, hắn cũng hiểu ra là chuyện gì.

Nước biển thủy triều lên xuống có sự thay đổi áp suất, áp suất đáy biển thấp thì mộ huyệt tập thể nổi lên, ngược lại thì hạ xuống.

Lúc xuống mộ vừa vặn là lúc thủy triều lên, cho nên phía trước mới không có nước biển.

Ngay trước mắt là một cửa hang hình chữ Tỉnh, đó chắc chắn là Hoàng Đế Mộ.

Vương dẫn đầu leo lên.

Một lúc sau, hắn mới ung dung nói: "Lên đi, trong này không có nguy hiểm." Ninh Thái Nghi đỡ Đường Nam, đẩy cô lên trên: "Nam Nam ăn ít lại chút đi!" "Em có ăn cái gì đâu.

Được lắm Ninh Thái Nghi, cô mắng ai béo đấy?" Đều là lúc nào rồi, Đường Nam còn vì chuyện này mà tức giận, phụ nữ quả nhiên là phụ nữ.

Ba người tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Hang động ẩm ướt, xung quanh có ba cánh cửa, ở trung tâm hang động có một cỗ quan tài, chính xác là một cỗ thạch quan (quan tài đá).

Bên cạnh thạch quan có một gò đất nhỏ, bên trên cắm một cái bài vị?!

Tiểu thổ bao (gò đất nhỏ) rõ ràng là một ngôi mộ, trong Hoàng Đế Mộ lại nhìn thấy một ngôi mộ!?

Cảm giác này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là bên cạnh ngôi mộ còn có một cỗ thạch quan.

Vương cầm đèn pin đi tới.

Ninh Thái Nghi và Đường Nam cũng vội vàng đi theo, nhìn về phía cái bài vị.

Ninh Thái Nghi chậm rãi đọc: "Đá quá cứng ngủ không thoải mái, đống đất mềm hơn một chút." Đọc xong, ba người sững sờ.

Ý tứ trên bài vị là, thi thể trong thạch quan chê đá quá cứng ngủ không thoải mái, chạy ra ngoài đào một đống đất, rồi tự lập bài vị cho mình!

Thật sự gặp quỷ rồi!

Đường Nam xoa xoa cánh tay: "Chuyện này là sao, có khi nào có người cố ý chơi khăm không?" Vừa nói ra cô cũng biết là không thể nào.

Chưa nói đến mai rùa Hoàng Quy khổng lồ ở cửa Hoàng Đế Mộ, ngay cả vách đá cũng chưa từng có ai mở ra, ai có thể đến được đây?

Phải biết rằng nơi này chỉ có duy nhất một con đường cầu thang đá để đi!

Chân tướng chỉ có một, bài vị này mặc kệ là do người hay quỷ lập, tóm lại, nó khẳng định vẫn luôn ở trong Hoàng Đế Mộ!

Vương không nói nhiều, tránh để tâm lý hoảng sợ.

Hắn định thần nhìn lại.

Chương 166

【Tên gọi: Linh bài Thương Hiệt】【Mô tả: Linh bài này do Thương Hiệt viết, là ác thú vị nhất thời của Thương Hiệt】Thương Hiệt?

Vương lập tức nhớ ra một người, quân sư bên cạnh Hoàng Đế, có ghi chép rằng ông ta là vị thần nhân sớm nhất biết Kỳ Môn Độn Giáp!

Trong truyền thuyết, Văn tổ Thương Hiệt có hai con ngươi bốn con mắt, trời sinh duệ đức, nên có thể lĩnh ngộ tinh túy của Kỳ Môn Độn Giáp.

Năm xưa trận chiến giữa Hoàng Đế và Xi Vưu, chính là nhờ Thương Hiệt giúp Hoàng Đế mượn gió đông mới đánh bại được Xi Vưu.

Trong thời đại ngày nay, Vương căn bản chưa từng nghe nói ai biết Kỳ Môn Độn Giáp, đây là một môn kỳ thuật thực sự đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Có người nói, bởi vì Kỳ Môn Độn Giáp là đệ nhất thuật trong ngũ hành bát quái thiên hạ, nên đã bị phong ấn.

Nhưng lịch sử có ghi chép, những người học được một chút kiến thức nửa vời của Kỳ Môn Độn Giáp đều đã để lại một nét mực đậm nét trong lịch sử.

Ví dụ như Khương Thái Công, Gia Cát Khổng Minh, Lưu Bá Ôn!

Lúc này, Vương nảy sinh một tia hy vọng rằng Thương Hiệt còn sống, như vậy có thể từ trên người Thương Hiệt trích xuất ra Kỳ Môn Độn Giáp.

Lĩnh ngộ được tinh túy của Kỳ Môn Độn Giáp, thì đâu phải trình

độ hiểu biết kiểu của Gia Cát Lượng và Khương Thái Công có thể so sánh được!

Vương ngoài mặt bất động thanh sắc, ánh mắt lại rơi vào trên thạch quan.

Vừa nhìn, lập tức khiến lông tơ trên người Vương đều dựng đứng cả lên!

Chỉ thấy trên quan tài đá dường như có một bát mì khô nóng hổi! "Mẹ kiếp, ở đây mà lại có mì khô nóng?!" Nghe tiếng Vương kinh hô, Đường Nam và Ninh Thái Nghi cũng nhìn sang, phản ứng của hai người y hệt như Vương.

Chuyện này quả thật không phải là cảm giác vừa kinh dị lại vừa kinh ngạc bình thường.

Mì khô nóng được đựng trong bát nhựa, chẳng lẽ ở thời đại đó đã có bát nhựa? "Thật sự gặp ma rồi, em phát hiện từ lúc quen anh Vương, xuống cái mộ nào cũng không bình thường." Đường Nam lẩm bẩm, môi tái nhợt đi vì sợ.

Chẳng lẽ...

Thương Hiệt thích ăn mì khô nóng?

Không đúng, dù có thích ăn thì mì khô nóng cũng là sản vật thời Minh Triều, sao có thể xuất hiện trong mộ Hoàng Đế?!

Vương cảm thấy chắc chắn có điều kỳ lạ, bèn định thần nhìn kỹ. 【Tên: Mì khô nóng】【Mô tả: Mua từ quán Mì khô nóng Lão Trọng số 282 phố Lục Âm, thành phố Hà Vũ, nhiều ớt nhiều đường, mới ăn hai miếng.】 Vương lập tức kinh ngạc.

Khá lắm, ban đầu tưởng là ảo giác, ai ngờ là một bát mì khô nóng thật!

Ngay cả lịch sử cũng được chú thích rõ ràng.

Ai mua mang vào đây?

Thương Hiệt?

Chẳng lẽ Thương Hiệt thật sự có thể sống sờ sờ trong ngôi mộ Hoàng Đế âm u khủng bố này mấy nghìn năm, rồi lại chạy ra ngoài?

Vương nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng thắt lại, không nói nên lời.

Hắn vội vàng nhìn về phía quan tài đá. 【Tên: Quan tài đá Thương Hiệt】 【Mô tả: Từng táng Thương Hiệt, nhưng sau đó hắn chê nằm bên trong không thoải mái nên bỏ chạy.】 Vương vội quay đầu nhìn về phía gò mộ. 【Tên: Phần mộ Thương Hiệt】 【Mô tả: Thương Hiệt chê quan tài, chạy ra đào một cái hố đất, sau đó lại chê bên trong quá ẩm ướt, lại bỏ chạy tiếp.】 Vương ngẩn người.

Thương Hiệt này... cũng kén cá chọn canh thật!

Không biết làm một loạt thao tác này có gây bóng ma tâm lý cho hậu thế hay không nữa, lại còn là xác chết vùng dậy.

Nếu là người sống, làm sao sống được qua năm tháng đằng đẵng như vậy, ở trong mộ Hoàng Đế mà cũng có thể nhảy nhót lung tung.

Còn nếu là người chết...

Vương không kìm được rùng mình một cái.

Một người đã chết, chạy ra thành phố Hà Vũ mua mì khô nóng? "Cũng quá khó tin rồi." Vương lẩm bẩm, hiện tại hắn bị Thương Hiệt làm cho kinh ngạc đến mức không biết nói gì cho phải.

Người sống lâu như vậy Vương chưa gặp, nhưng hắn biết ba người có bản lĩnh đó.

Trương Tổ, Trương Qua Tử, và Thương Hiệt!

Hắn day day thái dương, cố gắng thả lỏng.

Đã Thương Hiệt không ở trong gò mộ và quan tài đá, không chừng đang ở chỗ khác trong mộ, không biết đang trốn ở đâu.

Không đúng, còn có một khả năng.

Hắn ta đã sớm rời khỏi mộ Hoàng Đế, đi vào thành phố rồi!

Vương nghĩ đến khả năng mình từng lướt qua vai một ông già sống mấy nghìn năm, trong lòng không khỏi dâng lên một trận ớn lạnh. "Thật sự không thể coi thường bất cứ ai, không chừng là quái vật già sống mấy nghìn năm đấy." Đường Nam hỏi: "Sao vậy anh?" "Không có gì, chúng ta tiếp tục đi xuống dưới thôi." Vương không nói chuyện Thương Hiệt cho hai người biết, sợ họ sợ đến mức không đi nổi nữa.

Phóng mắt nhìn ra xa, hắn quan sát ba cánh cửa đá xung quanh.

Ba mặt cửa đá giống hệt nhau, cao khoảng hơn một người rưỡi, độ dày không rõ. 【Tên: Cửa đá】 【Mô tả: Từ đây đi vào là Tả điện mộ Hoàng Đế, nhưng cửa đá rõ ràng có dấu vết lỏng lẻo, bình thường cần đầu lâu Thủy hầu tử mới có thể mở ra.】 【Tên: Cửa đá】 【Mô tả: Sau cửa đá là Hữu điện mộ Hoàng Đế, cửa đóng kín kẽ, chưa từng bị mở ra.】 【Tên: Cửa đá】 【Mô tả: Từ đây đi vào là Trung điện mộ Hoàng Đế, cánh cửa đá này bị gia cố rõ ràng.】 Vương ghi nhớ tư liệu về ba cánh cửa đá trong lòng.

Cửa đá Tả điện có dấu vết lỏng lẻo rõ ràng, chứng tỏ thường xuyên có người ra vào.

Người đó là ai?

Trong lòng Vương ẩn ước có một suy đoán, Thương Hiệt!

Người đó có khả năng vào Hữu điện khá ít, còn cửa Trung điện thì bị gia cố rõ ràng, không cho người vào.

Chương 167

Hoặc là... không cho thứ bên trong đi ra!

Trong lòng Vương đã có đáp án.

Trước tiên đi Tả điện xem sao, sau đó đi Hữu điện, cuối cùng sẽ cạy mở cửa Trung điện!

Hắn đi về phía cửa đá Tả điện, đưa tay đẩy một cái.

Chỉ thấy cửa đá quả nhiên xuất hiện một khe hở, Vương tăng thêm lực đạo, cửa đá cứ thế bị đẩy ra!

Đập vào mắt là một ngọn nến sáp không biết đã cháy bao nhiêu năm.

Bên cạnh đèn dầu, bày biện một đống đồ chơi nhỏ kỳ quái.

Một đống vảy không rõ tên, bên trên chất đầy hạt quả hạch, còn có bát đũa không biết đã tồn tại bao lâu.

Bên cạnh nến sáp, có một bức tượng điêu khắc cao bằng người thật, chỉ có điều mặt mũi và phần hạ bộ của tượng đã hoàn toàn biến dạng.

Chỉ có thể thông qua đặc điểm thân thể phán đoán ra, đây là một người đàn ông.

Nhìn sang bên cạnh, trong góc chất đầy đồ gốm và vỏ sò, đều là bảo vật thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Cả gian phòng trừ ngọn nến sáp phát ra ánh sáng màu cam có chút quỷ dị kia ra, thì không nhìn ra được gì khác. "Nến sáp này sẽ không phải dùng mỡ nhân ngư làm ra đấy chứ?

Em nghe sư phụ em nói, Nam Hải từng thật sự có mỹ nhân ngư

tồn tại, mỡ của mỹ nhân ngư có thể dùng làm nến, có thể cháy nghìn năm, lại còn tỏa ra mùi hương." Không cần Ninh Thái Nghi nói, Vương cũng đã nhìn vào số liệu của nến sáp.

Không ngờ lần này Ninh Thái Nghi nói trúng, đích xác là nến nhân ngư! 【Tên: Nến nhân ngư】 【Mô tả: Thời thượng cổ vạn vật sinh linh chung sống hòa bình, năm đó Hoàng Đế chinh chiến bên ngoài, tại Nam Hải gặp được mấy con nhân ngư, bèn bắt mấy con mang về, nuôi hai con, lại dùng con béo nhất rút mỡ ra, dùng làm nến nhân ngư.】 Vương không nhịn được cảm thán.

Béo cũng có tội, bị rút cạn mỡ dùng làm nến.

Có điều Ninh Thái Nghi sao lại biết cái này? "Nha đầu, tin tức về nến nhân ngư em biết từ đâu đấy?" Ninh Thái Nghi cười hì hì: "Là sư phụ nói cho em biết, được rồi được rồi, kỳ thực lúc sư phụ em vào quan tài có mang theo một cuốn, trên Cổ tịch Thiên Quan có ghi chép chuyện về nến nhân ngư, em ngẫu nhiên nhìn thấy nên nhớ kỹ." Vương không nhịn được càng thêm tò mò về Cổ tịch Thiên Quan.

Rốt cuộc trong đó ghi chép những gì, đến cả rùa vàng và nến nhân ngư cũng có. "Cổ tịch Thiên Quan rốt cuộc là gì?" "Là nhật ký của các đời Thiên Quan, nhưng trên đó trừ việc phát lao tao chém gió ra thì cũng ghi chép chút đồ hữu dụng." "Bởi vì dòng dõi Phát Khâu Thiên Quan bọn em mỗi đời chỉ có một vị Thiên Quan, cho nên quyển nhật ký được truyền từ đời này sang đời khác." "Em cũng không biết vì sao các đời Thiên Quan đều có cái thói xấu viết nhật ký, nhưng xem nhật ký thường ngày của họ cũng thú vị lắm." "Đương nhiên rồi, là nói dòng dõi sư phụ em thôi, dù sao trở thành Thiên Quan cũng đơn giản, chỉ cần có được Ấn Phát Khâu là được.

Nhưng chính thống nhất vẫn mãi là dòng dõi sư phụ em, quyển nhật ký không biết đã truyền bao nhiêu năm rồi, dù sao đến tay em

cũng là Thiên Quan đời thứ mười sáu." Vương cũng nghe hiểu rồi.

Có thể nói trên Cổ tịch Thiên Quan ghi chép đủ thứ linh tinh.

Ví dụ như: Ngày 8 tháng 2 thời tiết nắng, hôm nay đánh mạt chược với bà lão cổng thôn lại thua ba trăm, phải tìm cơ hội thắng lại.

Kiểu nội dung này khẳng định không thiếu.

Vương cũng đoán được Cổ tịch Thiên Quan dày cỡ nào, chắc phải dày bằng ba bốn quyển từ điển Tân Hoa mất?

Thảo nào Ninh Thái Nghi không mang theo bên người.

Đương nhiên, đây chỉ là một khúc nhạc đệm.

Vương quay đầu nhìn về phía nến nhân ngư, chỉ thấy nến sáp cũng sắp cháy hết rồi, không có giá trị.

Còn hạt quả hạch trên mặt đất bên cạnh...

Vương sắc mặt quái dị, nhìn tư liệu hiển thị là do Thương Hiệt ăn, tiện tay vứt trên mặt đất.

Vảy dưới hạt quả hạch là vảy nhân ngư.

Vảy nhân ngư trừ việc trông đẹp mắt hơn một chút, thì thành phần và tác dụng cũng không khác gì vảy cá bình thường.

Trừ những thứ này ra, không còn đồ vật gì có giá trị nữa.

Chẳng lẽ Thương Hiệt vào đây vì ở đây có ánh đèn?

Nói thật, cũng có khả năng này.

Dù sao Thương Hiệt một mình ở trong mộ Hoàng Đế, thời gian dài khẳng định không thoải mái, cho nên mới chạy ra thế giới bên ngoài, mới dựa gần vào nơi có ánh đèn.

Vương thở dài.

Không tìm được manh mối có giá trị, chỉ có thể rời khỏi đây.

Ba người vừa đi ra ngoài, chỉ nghe "bụp" một tiếng khẽ vang.

Nến tắt.

Đột nhiên, không khí trở nên âm lãnh.

Bên tai Vương... dường như vang lên một tiếng kêu ai oán.

Ninh Thái Nghi trong bóng tối vội vàng nói: "Đường Nam mau tìm đèn pin, tối om thế này không nhìn thấy gì cả." "Đừng giục, em đang tìm đây." Vương khẽ thở dài, chậm rãi bật đèn pin trong tay lên. "Hai người các cô thật giỏi, đèn pin cũng có thể làm mất?" Trước mắt có ánh sáng, Đường Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: "Không đúng nha, vừa rồi rõ ràng em bỏ đèn pin vào trong ba lô, sao lại không thấy đâu nhỉ?" "Rơi trên mặt đất à?" "Hai người mau giúp em tìm xem." Vương chiếu đèn pin xuống mặt đất, chỉ thấy trên mặt đất trừ hạt quả hạch khô khốc và vảy nhân ngư, không có vật gì khác.

Ninh Thái Nghi kinh hô một tiếng: "Nam Nam nhìn kìa, đáy ba lô có một cái lỗ lớn?" "Rách từ lúc nào thế, gần đây cũng không có vật gì sắc nhọn nha." Vương nhíu mày, vừa rồi nến nhân ngư tắt, ba lô của Đường Nam đúng lúc bị rạch một đường lớn.

Chuyện này... trùng hợp vậy sao?

Trên thế giới này, chỉ có hai loại người không tin vào sự trùng hợp.

Một loại là xem mệnh, thầy phong thủy.

Loại thứ hai, là những kẻ đổ đấu như Vương, trong hoàn cảnh âm sâm khủng bố dưới lòng đất thế này mà nói đến trùng hợp, tất cả đều có nguyên nhân!

Vạn nhất coi những chuyện kỳ quái là trùng hợp, vậy thì cách cái chết không còn xa nữa.

Chương 168

"Không đúng." Hắn rảo bước đi về phía tận cùng Hữu điện, quan sát tỉ mỉ, "Ở đây khẳng định có bí mật." Đột nhiên, hắn nhớ tới bức tượng hình người kia.

Định thần nhìn lại. 【Tên: Tượng điêu khắc Cơ Hiên Viên】【Thân phận: Hoàng Đế】【Mô tả: Cả Hữu điện đều dùng để cung dưỡng tượng Hoàng Đế, nhưng tượng điêu khắc đầy vết thương, dường như bị người ta sống sờ sờ đánh hỏng.】 Đánh hỏng?

Vương lập tức nghĩ đến Thương Hiệt, chỉ có Thương Hiệt thường xuyên ra vào Hữu điện, trừ hắn ra không có người khác có bản lĩnh đó.

Nhưng...

Thương Hiệt không phải là quân sư của Hoàng Đế sao, lại đi đánh tượng Hoàng Đế thành cái dạng quỷ này?

Vương không nhịn được đi về phía bức tượng, thò đầu ra, nhìn về phía sau tượng.

Tượng Hoàng Đế dán chặt vào tường, chỉ chừa ra một chút khe hở, lại vì phần lồi ra của tượng nên không cho phép dựa vào gần hơn nữa.

Hắn phí sức chiếu đèn pin vào sau tượng, định thần nhìn một cái.

Một cái thai nhi xác chết (anh thi) mọc đầy lông dài khắp người đang trợn to mắt đối diện với Vương.

Cánh tay nó dài vô cùng, ước chừng dài một mét, trong tay cầm hai cái đèn pin, cả thi thể dán chặt lên vách tường, Vương nhìn thấy bóng mình trong mắt nó. "Vãi!" Vương kinh hô một tiếng, cả người bắn

ngược ra sau, suýt chút nữa thì hất tung tượng Hoàng Đế. "Sao vậy?" Ninh Thái Nghi và Đường Nam vội vàng chạy tới, chỉ thấy một cái bóng đen từ sau tượng Hoàng Đế lao vút ra, trực tiếp úp lên mặt Đường Nam.

Đường Nam lập tức sợ đến hoa dung thất sắc.

Trong tầm nhìn của cô, trước mắt đen kịt một mảng, một mùi xác thối cực kỳ khó ngửi từ trên lông xác chết tỏa ra khiến cô không nói nên lời!

Thi anh hét lên một tiếng, há miệng cắn vào đầu Đường Nam, nó chỉ có bốn ngón tay, nhưng ngón tay dài vô cùng, khấu chặt vào trong da thịt Đường Nam!

Ninh Thái Nghi chửi thề một tiếng, trực tiếp móc Ấn Phát Khâu từ bên hông ra, đập mạnh lên con anh thi trên mặt Đường Nam! "Thi thân bất lạn hồn bất tán, quan ấn hiển linh hiện nguyên hình!" Niệm một câu khẩu quyết, chỉ thấy trên Ấn Phát Khâu lập tức lóe lên một trận quang mang, tiểu quỷ bị đánh trúng liền kêu gào, toàn thân co giật rơi xuống đất!

Lúc này, hai người mới ùa lên đè nghiến thi anh xuống, Vương cũng rốt cuộc chạy tới.

Sự việc xảy ra trong chớp nhoáng, Vương chỉ mất một hai giây là đã đến nơi.

Thấy Vương tới, hai cô gái thở phào nhẹ nhõm, cũng rốt cuộc có cơ hội quan sát kỹ bộ dạng con tiểu quỷ này. "Dọa chết em rồi, con tiểu quỷ này chui ra từ đâu thế, cứ nhằm mặt em mà nhảy vào!" Đường Nam vừa thở hổn hển vừa nói.

Ninh Thái Nghi ấn hai chân ngắn của tiểu quỷ, Đường Nam hung hăng ấn hai cánh tay dài ngoẵng của nó, ấn đến móng tay cũng trắng

bệch.

Mặt mũi tiểu quỷ trông bẩn thỉu, nanh xanh răng nhọn không gì sánh bằng.

Lúc này, nó đang ra sức giãy giụa, nhe răng nanh ra, không ngừng muốn cắn vào tay Ninh Thái Nghi và Đường Nam.

Đừng nhìn tiểu quỷ bé tí tẹo, nhưng lại rất hung dữ.

Vương định thần nhìn kỹ. 【Tên: Thạch thai anh thi】 【Trạng thái: Oán độc】 【Năng lực: Linh hoạt cơ mẫn, nhưng đồng thời cực kỳ thích những trò đùa dai tàn nhẫn, là oán linh phụ thân trên thai đá, lâu ngày sản sinh ra tinh quái.】 Thai đá.

Chắc là tượng Hoàng Đế.

Nhưng oán linh từ đâu mà ra?

Vương thử giao tiếp với anh thi, lại phát hiện nó căn bản không có ý thức, chỉ hành động theo bản năng, bèn vung tay chém một dao.

Anh thi chết hẳn, an tĩnh lại.

Vừa rồi nến tắt đột ngột, hẳn là do anh thi giở trò.

Đường Nam ghét bỏ nhặt hai cái đèn pin lên, dùng quần áo trong ba lô lau chùi một hồi, vứt bộ quần áo đó đi rồi mới đưa cho Ninh Thái Nghi một cái. "Thứ gì vậy?" Hai cô gái đồng loạt nhìn về phía Vương.

Họ cảm thấy trên đời này không có tinh quái cương thi nào mà Vương không biết, có gì không hiểu cứ hỏi Vương, đảm bảo biết.

Quả nhiên, Vương nói: "Gọi là Thạch thai anh thi, là thứ do thai đá và oán linh kết hợp sinh ra, không có tính nguy hiểm lớn, chỉ thích dọa người." Nghe vậy, hai người thở phào nhẹ nhõm. "Không nguy hiểm là được." Sau đó, Ninh Thái Nghi lấy băng gạc và thuốc đỏ từ trong ba

lô ra, quấn một vòng quanh cổ Đường Nam, giống như bó bột vậy. "Chị Tiểu Nghi, có cần thiết phải thế không, cổ em có gãy đâu?" "Chị cũng không thạo, đừng trách chị." Ninh Thái Nghi nói.

Đường Nam thở dài, chuyển ý: "Nhưng mà em không nhìn ra, Ấn Phát Khâu dùng tốt phết nhỉ, điện cho con tiểu quỷ co giật luôn!" Lúc anh thi rơi từ trên người Đường Nam xuống, vừa lúc cô nhìn thấy Ấn Phát Khâu trong tay Ninh Thái Nghi phát sáng, cộng thêm câu khẩu quyết kia, tự nhiên hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. "Cũng không phải Ấn Phát Khâu lợi hại, chủ yếu là Ấn Phát Khâu truyền mấy trăm năm, bên trên sớm đã dính đầy khí tức liệt tổ liệt tông, từng người đều đạo hạnh thâm hậu, tự nhiên biến Ấn Phát Khâu thành một món bảo vật.

Nói trắng ra, Ấn Phát Khâu là một tín vật." Vương vẫn không tham gia vào cuộc thảo luận của hai người, trong đầu hắn toàn là suy nghĩ: Oán linh rốt cuộc từ đâu ra?

Vừa đi vừa nghĩ, ba người đã tới Hữu điện.

Vương tạm thời gác chuyện này ra sau đầu, ngồi xổm xuống móc ra hai sợi dây kẽm, cạy khóa cửa.

Vừa rồi đã thử, cửa đá Hữu điện đẩy không ra, nhất định phải có chìa khóa mới được.

Đối với Vương, chìa khóa của mọi cánh cửa lớn chính là hai sợi dây kẽm này.

Không bao lâu, chỉ nghe "cạch" một tiếng, cửa đá cứ thế bị mở ra.

Có đôi khi Đường Nam và Ninh Thái Nghi đều không hiểu nổi, vì sao loại cửa đá này cũng có thể dùng dây kẽm mở ra?

Dù sao đồ cổ đại, khẳng định không giống khóa cửa hiện đại.

Nhưng sự thật lại thần kỳ như vậy, chỉ cần đưa cho Vương hai

sợi dây kẽm, hắn có thể cạy mở mọi ổ khóa.

Lần này ba người cẩn thận hơn một chút, chậm rãi đẩy cửa đá vào trong.

Hữu điện không giống Tả điện có nến nhân ngư, bên trong Hữu điện tối om, không nhìn rõ gì cả.

Ba người cùng lúc chiếu đèn pin vào trong.

Bàn đá, ghế đá, Vương thậm chí còn nhìn thấy một cái nồi đá.

Chương 169

Bên trong đặt toàn là nhu yếu phẩm sinh hoạt.

Không đúng.

Mộ Hoàng Đế khẳng định không chỉ có những thứ này.

Vương đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Đã Thương Hiệt nằm trong quan tài hay trong đất đều không thoải mái, sao không vào Hữu điện ngủ nhỉ?

Hắn thường xuyên đi Tả điện, nơi đó lại không có đồ tốt, chỉ có một con Thạch thai anh thi.

Đột nhiên, Vương sững người.

Oán linh!

Chẳng lẽ...

Thương Hiệt tạo thành oán linh khiến Thạch thai anh thi ra đời?

Như vậy cũng giải thích được thông suốt vì sao nó có thể sống lâu như thế, cũng giải thích được lai lịch của thi anh.

Không chừng, đây mới là đáp án đáng tin cậy nhất.

Nếu không phải oán linh thì không có cách nào đi vào những nơi nhân khí vượng thịnh như thành phố lớn, đây lại là một điểm không hợp lý duy nhất.

Thực sự không hiểu nổi, Vương bèn lắc đầu, đi vào trong Hữu điện.

Lấy ví dụ thế này, giả như Tả điện lớn như phòng chứa đồ tạp hóa, thì Hữu điện lớn như đại sảnh khách sạn.

Diện tích không gian giữa hai bên không biết chênh lệch bao nhiêu lần!

Đi vào Hữu điện ba người mới phát hiện, hóa ra chỉ có cửa ra vào là bày biện bàn đá ghế đá, sâu bên trong còn có động thiên khác!

Ba người không ngừng đi sâu vào, quan sát tỉ mỉ tất cả mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, Đường Nam dừng bước. "Phía trước có phải có thứ gì không?" Theo ngón tay Đường Nam chỉ, chỉ thấy phía trước có từng cái cọc gỗ làm thành chông gai, trên chông gai toàn là vết máu.

Không, thứ khiến ba người chấn động nhất, là đằng sau đám chông gai có một cái thập tự giá khổng lồ.

Thập tự giá cao ba mét, rộng hai mét, bên trên dùng kim loại làm thành gai nhọn.

Ngay trung tâm thập tự giá... có một thanh kiếm từ phía sau đâm xuyên qua, lưỡi kiếm xuyên qua thập tự giá ba bốn mươi cen-ti-mét.

Vết máu trên thập tự giá đều đã đen lại, giống như từng trói người.

Ba người nhìn nhau. "Qua đó xem sao." Đường Nam và Ninh Thái Nghi gật đầu, nuốt nước miếng, đi song song cùng Vương.

Chỉ có điều, chông gai không biết làm bằng gì, dị thường sắc bén, Ninh Thái Nghi chỉ không cẩn thận quẹt phải, trên chân liền xuất hiện một vệt máu.

Thập tự giá ở vị trí trung tâm bãi chông, Vương muốn đi tới trước mặt thập tự giá, nhất định phải vượt qua mấy chục mét đường chông.

Ba người lại có cảm giác như lúc ở trong mộ Viêm Đế, đối mặt với đường hầm đầy mật độc.

Mất khoảng mười mấy phút, ba người rốt cuộc cũng đi tới xung quanh thập tự giá.

Lúc này vượt qua bãi chông, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ánh mắt đặt lên trên thập tự giá.

Ninh Thái Nghi nhíu mày, vươn tay sờ một cái vào vệt máu đen sì.

Sau đó đưa lên trước mắt nhìn. "Lão gia... máu dường như chưa khô?" Cô chìa ngón tay ra cho hai người xem.

Chỉ thấy trên đầu ngón tay Ninh Thái Nghi có một vệt máu bán khô bán ướt, bên trên có những cục máu nhỏ, nhưng nhiều hơn là vết máu chưa khô hẳn.

Đường Nam dường như hiểu ra, ngẩng phắt đầu nhìn Vương. "Vết máu bên trên nhìn qua không giống từ mấy nghìn năm trước, cho nên... không phải là người khác để lại chứ?" "Có người đi vào mộ Hoàng Đế?

Không đúng, giải thích như vậy không thông." "Em thấy thập tự giá đều sắp bị máu tươi thấm đẫm rồi, nếu có người khác vào thì chảy nhiều máu như vậy cũng đủ chết mấy lần." Vậy... rốt cuộc là chuyện gì?

Vương định thần nhìn kỹ. 【Tên: Tù lao Mô Mẫu】 【Mô tả: Từng là nơi Mô Mẫu bị Hoàng Đế giết chết, máu tươi thấm vào thập tự giá, oán linh không tan, thập tự giá có thể tù cấm linh hồn con người, là một loại thủ đoạn trường sinh.】 Vương thầm kinh hãi trong lòng, Mô Mẫu... chết ở đây!

Phải biết rằng, Mô Mẫu tuy diện mạo xấu xí, nhưng phẩm đức hiền thục, tính tình ôn nhu.

Là người vợ thứ tư của Hoàng Đế, bà soi gương giúp Hoàng Đế đánh bại Viêm Đế, giết Xi Vưu, là hiền nội trợ nổi tiếng, được Hoàng

Đế kính trọng sâu sắc.

Trong bốn người vợ, Mô Mẫu là người được Hoàng Đế tôn kính nhất.

Vậy mà lại bị Hoàng Đế đích thân phanh thây!

Trong lúc Vương đang thất thần, chỉ thấy Ninh Thái Nghi dường như đột nhiên nghe thấy âm thanh gì đó. "Hả?" Cô nhìn Vương và Đường Nam: "Có nghe thấy tiếng gì không?" Vương lắc đầu, Đường Nam cũng biểu thị không có. "Kỳ lạ thật." Đúng lúc này, trong Hữu điện trống trải âm u, lại vang lên một trận âm thanh!

Lần này, cả ba người đều nghe thấy, là tiếng nước nhỏ giọt!

Chương 170

Ninh Thái Nghi thở phào nhẹ nhõm: "Hóa ra là tiếng nước, mộ Hoàng Đế vốn dĩ ở trong biển rộng, nghe thấy tiếng nước chảy cũng không lạ." Nhưng Vương lại nhíu mày: "Không đúng." Vừa rồi nghe rất rõ ràng, tiếng nước nhỏ giọt, chính là từ mặt sau thập tự giá truyền đến!

Chẳng lẽ... sau lưng thập tự giá có thứ gì đó?

Vương vừa nảy ra ý nghĩ này, liền không khống chế được đôi chân, nhất định phải xem tiếng nước rốt cuộc từ đâu ra. "Lão gia chậm chút." Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam học theo động tác của Vương, từ từ thò đầu ra sau thập tự giá.

Một đôi tay già nua trắng bệch đang bị đóng đinh trên thập tự giá, đôi tay từ phần cổ tay bắt đầu đứt lìa, tiếng nước nhỏ giọt chính là do máu từ đôi tay này chảy xuống phát ra! "Cái gì thế này!" Ninh Thái Nghi kinh hô một tiếng, cả người ngã ngửa ra sau, may mà kịp thời bám vào thập tự giá, nếu không đã ngã vào bãi chông rồi.

Hậu quả thế nào thì biết rồi đấy, thần tiên cũng cứu không được. "Tiểu Nghi không sao chứ?" "Không sao không sao." Đôi tay kia sau khi cảm nhận được thập tự giá chấn động liền cử động mạnh, nắm tay nắm chặt gõ vào thập tự giá, móng tay đều cấu trắng bệch.

Bịch!

Bịch!

Tiếng gõ cực kỳ giàu tiết tấu, tiếng vang trầm đục như muốn gõ vào trong tim ba người Vương.

Vương hoàn hồn, định thần nhìn về phía đôi tay.

Chỉ thấy từ chỗ đứt lìa ở cổ tay có thể nhìn thấy máu thịt đỏ tươi, vụn xương vỡ dính trên thịt, máu tươi hội tụ ở đáy, nhỏ xuống mặt đất.

Tuy rằng nhìn bề ngoài đôi tay không có chút huyết sắc nào, nhưng thịt dường như rất tươi mới, giống như vừa mới bị chặt xuống vậy.

Thảo nào trên thập tự giá đầy vết máu, vừa có vết máu đen sì, cũng có cục máu đông lại, lại có vết máu chưa khô!

Đôi tay này không biết đã chảy bao nhiêu máu, thấm đẫm cả thập tự giá! 【Tên: Tay của Mô Mẫu】【Trạng thái: Phong ấn】【Công năng: Phong ấn hai vía của Mô Mẫu, ngoài ra ba hồn năm vía khác không biết đi đâu.】【Mô tả: Mô Mẫu sau khi bị Hoàng Đế phanh thây, đôi tay bị đóng đinh chết trên thập tự giá, khiến bà vĩnh thế không được đào thoát, thủ pháp y hệt như Viêm Đế.】 Vương nhìn phần mô tả của thập tự giá, lúc đó trên tư liệu có nhắc đến hai chữ. "Trường sinh!" Đương thời còn có một người nữa.

Vợ của Viêm Đế, Nữ Tiết!

Lúc trước ở trong mộ Viêm Đế, Vương liền gặp được đôi chân và đôi tay của Nữ Tiết, tư liệu trên đó đồng dạng hiển thị là bị Viêm Đế phanh thây.

Viêm Đế và Hoàng Đế, đều phanh thây vợ mình, khiến oan hồn bất tán.

Làm vậy là vì trường sinh!?

Nếu dựa theo điểm thủ pháp của Hoàng Đế và Viêm Đế giống hệt nhau mà xem xét.

Có thể suy đoán ra, Viêm Đế lúc đó cũng là vì trường sinh mới phanh thây Nữ Tiết.

Trong lòng Vương trầm xuống.

Những đế vương thời thượng cổ này, thật sự vì trường sinh mà cái gì cũng làm ra được.

Có điều khi đó trường sinh không phiêu miểu như hiện tại, thế gian vạn vật đều có dấu vết để lần theo, Kỳ Lân và các thần thú khác đều sinh sống trên đại địa.

Cũng chính vì như thế, cho nên bọn Hoàng Đế mới si mê trường sinh như vậy đi.

Còn về đại bí mật trường sinh trên Hoài Nam Đồ...

Chẳng lẽ phải phanh thây vợ mình, tù cố linh hồn mới có thể đạt được?

Phải biết Hoài Nam Đồ là do ba vị thượng cổ đại đế cùng viết.

Hoàng Đế, Viêm Đế, và một vị đế vương khác.

Trong đó hai người đều đã phanh thây vợ mình, nói trên Hoài Nam Đồ thật sự không có bí pháp ghi chép loại này, Vương vạn lần không tin.

Nếu thật sự là như vậy, Vương thà rằng một mồi lửa thiêu rụi Hoài Nam Đồ cho sạch sẽ.

Hồi lâu, Vương thở dài, cạy cái đinh sắt đóng trên tay Mô Mẫu ra, giải phóng hai vía của bà. "Đi thôi, ở đây không còn đồ gì có giá trị nữa." Nói xong, Vương xoay người rời đi.

Ninh Thái Nghi nhìn đôi tay đang nhảy nhót như cá trên mặt đất, nói với Vương: "Lão gia, đôi tay kia làm sao bây giờ, em đem thả ở đâu?" "Chứ còn sao nữa?" Ninh Thái Nghi không nói gì nữa, cùng Đường Nam đi theo bước chân Vương.

Rời khỏi Hữu điện, Vương ngồi dựa vào quan tài đá, nhất thời trầm mặc.

Ninh Thái Nghi không nhịn được nữa, hỏi: "Lão gia...

đôi tay kia rốt cuộc là của ai?

Tại sao lại lưu lại trong mộ Hoàng Đế." Vương ngẩng đầu nhìn cô: "Nói ra cũng không sao, không thể nói bậy." Hắn kể hết những chuyện về Mô Mẫu, cũng như chuyện Nữ Tiết, chuyện hai vị Đế phanh thây vợ.

Đường Nam nghe mà da gà nổi hết lên, hít ngược một hơi khí lạnh. "Thật... khủng bố." Nghẹn nửa ngày mới thốt ra được hai chữ ấy.

Ninh Thái Nghi cũng không biết nói gì cho phải, trong mắt cô, những đế vương thời thượng cổ này, từng người đều công cao cái thế, được nhân dân kính trọng sâu sắc.

Nhưng hiện tại, lại trở thành kẻ ác nhân vì trường sinh mà thân thủ phanh thây vợ mình? "Trường sinh rốt cuộc có gì tốt, vì sao nhiều người muốn trường sinh như vậy." Ninh Thái Nghi nhỏ giọng lầm bầm một câu, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vương chỉnh lý lại tâm trạng: "Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi Trung điện xem một chút." Tả điện và Hữu điện đều không có đường thông xuống nơi tiếp theo, cho nên thông đạo đi vào nơi sâu hơn của mộ Hoàng Đế chỉ có thể ở trong Trung điện. "Có điều Trung điện trong đó khẳng định đại hung đại hiểm, cẩn thận một chút." Thương Hiệt thường xuyên ra vào Tả Hữu hai điện, nhưng Trung điện lại bị khóa chặt, đủ để nói rõ vấn đề rồi.

Nói xong, Vương xách quân đao giắt vào thắt lưng, từ trong ba lô lấy ra đèn đội đầu đeo lên.

Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam hai người cũng lên đạn súng lục, chuẩn bị tùy thời ứng đối tình huống đột phát.

Ba người nhìn nhau một cái, gật đầu.

Vương xoay người ngồi xổm xuống, từ trong túi móc ra dây kẽm, nhắm ngay ổ khóa Trung điện chọc vào.

Chương 171

Không bao lâu, chỉ nghe "cạch" một tiếng.

Khóa cửa Trung điện, hào vô nghi vấn bị Vương mở ra.

Cẩn thận đẩy cửa đá, ánh đèn chói mắt chiếu vào trong. "Em lạy hồn, nhiều nến nhân ngư như vậy, rốt cuộc đã chết bao nhiêu nhân ngư a, thảo nào nhân ngư đều biến thành truyền thuyết." Ninh Thái Nghi cằm sắp rớt xuống đất.

Trung điện không giống với Tả Hữu hai điện.

Ở đây giống miếu đường cổ đại hơn, hai bên thảm thú từ từ cháy nến nhân ngư, ở giữa là một tấm thảm thú vừa dài vừa rộng.

Thảm thú dường như lan tràn từ nơi sâu nhất của Trung điện, nơi đó có một cái vương tọa làm bằng vàng ròng!

Bên cạnh nến sáp thì đứng từng pho tượng đá, nhắm ngay vương tọa cúi đầu chắp tay, khiến người ta không nhìn thấy biểu tình.

Cho dù trên vương tọa trống không.

Vương nháy mắt liền hiểu, đây là tràng cảnh Hoàng Đế thượng triều thời thượng cổ.

Nhưng vì sao lại muốn sao chép cái tràng cảnh này ra?

Thương Hiệt lại chưa bao giờ vào Trung điện.

Vương nhìn về phía thảm thú. 【Tên: Thảm thú vạn huyết】【Mô tả: Tinh huyết nhân ngư hỗn tạp với tinh huyết dã thú thế gian nhuộm đỏ tấm thảm, bên trên sát khí cực kỳ nồng đậm, thời gian dài đứng ở trên đó sẽ dẫn đến thần trí không rõ, thảm thú sẽ hấp thực tinh huyết của con người, là tinh quái ăn thịt người chân chính.】 Vương

nhìn xuống chân.

Ba người đang đứng trên thảm thú.

Ánh mắt Vương lại rơi vào bên ngoài thảm thú.

Chỉ thấy trên mặt đất dùng gạch đá trơn bóng vô cùng lát phẳng, dường như thập phân an toàn. 【Tên: Gạch đá】 【Mô tả: Được thợ nổi tiếng gia công, là quy cách hạ táng cao nhất đương thời.】 【Tên: Gạch đá ám cách】 【Mô tả: Một khi dẫm phải gạch đá này, sẽ kích hoạt cơ quan trong Trung điện, mưa tên trên đỉnh động sẽ bắn người thành cái sàng.】 Vương cười.

Biết ngay Trung điện khẳng định không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy. "Đi theo tôi." Nói xong Vương đi sang một bên thảm thú, Ninh Thái Nghi khó hiểu nhìn Vương, nhưng cũng lão lão thực thực đi theo. "Xăng, bật lửa." Ninh Thái Nghi "dạ" một tiếng, nghe lời lấy từ trong ba lô ra một cái bình xịt và một cái bật lửa.

Trong bình xịt chứa xăng cô đặc. "Phun xăng lên khắp thảm thú, chúng ta thiêu nó!" "Thiêu thảm thú làm gì?" "Bảo làm thì làm, sao lắm chuyện thế?" Ninh Thái Nghi không nói nữa, đi hai bước phun xăng lên trên thảm thú, khoảng mấy chục giây sau, cả tấm thảm thú bên trên toàn là xăng cô đặc.

Vương ở phía sau nhìn Ninh Thái Nghi làm việc. "Châm lửa!" Ninh Thái Nghi hiểu ý, không dùng bật lửa mà lấy từ trong ba lô ra một hộp diêm.

Oanh!

Que diêm bùng cháy, Ninh Thái Nghi vung tay, ném que diêm lên thảm thú.

Sau đó, ngọn lửa ngập trời nháy mắt bùng lên!

Không bao lâu, Ninh Thái Nghi liền biết nguyên nhân Vương bảo

làm như vậy.

Trong ngọn lửa hừng hực, truyền ra từng trận tiếng dã thú kêu gào thảm thiết!

Ninh Thái Nghi lập tức nghe ra mấy chục loại tiếng dã thú.

Gấu đen, hổ, hồ ly...

Đợi lửa cháy thêm một lúc, bên trong thậm chí truyền ra tiếng ca thê lương uyển chuyển của nhân ngư!

Ba người trơ mắt nhìn từ trong đám lửa thăng lên ảo ảnh một con nhân ngư màu lam nhạt!

Nhân ngư này có chút khác biệt so với truyền thuyết.

Nhân ngư trong truyền thuyết, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là cá, vô luận nam nữ đều dị thường tuấn tú.

Nhưng con nhân ngư trước mắt ba người Vương... nửa thân dưới càng giống rắn hơn!

Nửa thân trên mặc quần áo vải thô thời cổ đại, trên đỉnh đầu cài trâm thoa, đang chắp tay trước ngực, cúi đầu cầu khẩn.

Đột nhiên, Đường Nam nói một câu: "Nhân ngư này... trông có giống Nữ Oa trong thần thoại cổ đại của chúng ta không?" Mắt Vương sáng lên, đúng lúc hắn cũng nghĩ đến điểm này!

Chẳng lẽ nhân ngư thời cổ đại...

đều là hậu nhân tộc Nữ Oa?

Một cỗ cảm giác xung kích khó tả lan tràn trong lòng, nháy mắt hắn liền nghĩ đến một khả năng.

Vì sao không thấy nến nhân ngư trong mộ Viêm Đế?

Phải biết rằng, Viêm Đế thống trị sớm hơn Hoàng Đế.

Nhưng Hoàng Đế... lại điên cuồng săn giết nhân ngư, dường như có mối thù không đội trời chung với nhân ngư.

Mãi đến hiện tại Vương mới hiểu được, nhân ngư mà người hiện đại nói, và nhân ngư mà người cổ đại nói căn bản là hai giống loài!

Nhân ngư người hiện đại nói là tinh linh trong biển, thân trên là người thân dưới là cá.

Còn nhân ngư thời cổ đại, là chỉ tộc Nữ Oa, chủng tộc thân trên là người thân dưới là rắn!

Là hậu nhân của Nữ Oa, người đã sáng tạo ra nhân loại trong truyền thuyết! "Có chút kích thích nha." Vương hưng phấn, dường như đã nhìn thấy một mê đoàn khổng lồ ẩn giấu trong dòng sông lịch sử!

Hoàng Đế là một đại đế vương có Long khí đỉnh thịnh nhất, lại điên cuồng bắt giết hậu nhân tộc Nữ Oa.

Chương 172

Chẳng lẽ, Hoàng Đế và Nữ Oa có thù?

Ba người lùi ra khỏi trung điện.

Bên trong khói đặc mù mịt, không khí như sắp bị thiêu khô. "Lão gia à, kích thích thật đấy, nghe tiếng dã thú gào thét làm em tỉnh cả ngủ." Ninh Thái Nghi quay đầu lại nhìn với vẻ sợ hãi, cười gượng gạo đùa một câu.

Vương không đáp lời, cứ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, muốn xem bên trong có tin tức gì khác không.

Khoảng nửa tiếng sau, ngọn lửa mới dần tắt, tiếng gào thét của dã thú cũng từ từ lắng xuống.

Khói tan đi, ba người Vương lại đi vào.

Trên mặt đất, đám thú thảm đã bị thiêu thành tro bụi, trong không khí di mạn một mùi khét lẹt xộc vào mũi. "Đi theo tôi." Vương nói một tiếng, bật đèn pin trên đầu, đi sâu vào trong trung điện. "Thương Hiệt không dám vào chắc chắn có nguyên nhân khác, không chỉ đơn giản là đám thú thảm yêu đâu." "Trung điện có diện tích lớn nhất mà không có bất kỳ bí mật hay bảo vật nào sao?" Suy tư giây lát, Vương chỉ vào một viên gạch lát nền, nói: "Đừng chạm vào viên gạch kia, chúng ta chia nhau ra tìm manh mối." Ninh Thái Nghi và Đường Nam ghi nhớ kỹ vị trí viên gạch đó, sau đó tản ra đi về bốn phía.

Vương chậm rãi bước lên vương tọa bằng vàng, Đường Nam thì đi về phía bên trái trung điện.

Nơi đó tối đen như mực, cũng không nhìn rõ gì.

Ninh Thái Nghi thì chui vào đám tượng đá dưới chân vương tọa để

tìm manh mối.

Vương định thần nhìn kỹ.

Vương tọa bằng vàng có hình dáng cực kỳ quái dị, trên lưng ghế có một bức phù điêu cũng bằng vàng.

Một con kim long năm móng đang vật lộn với một con trăn khổng lồ trên trời, bên cạnh có một ác quỷ tám chân, ba đầu sáu tay, mặt mũi dữ tợn đang hổ thị đam đam.

Hai bên nhe nanh trợn mắt, phảng phất như muốn dồn đối phương vào chỗ chết, xung quanh phong vân biến ảo, bầu trời giáng xuống sấm sét. 【 Danh xưng: Kim Long Bác Mãng Đồ 】 【 Niên đại: 6321 năm 】 【 Mô tả: Đây là cảnh tượng Hoàng Đế đại chiến với tộc nhân Nữ Oa.

Kim Long là Hoàng Đế, Cự Mãng là hậu nhân Nữ Oa, người mặt quỷ là Xi Vưu. 】 "Xi Vưu?" Trong lòng Vương kinh hãi.

Sở hữu huyết mạch Bạch Trạch, hắn biết rõ Xi Vưu là thứ gì.

Trong truyền thuyết, Xi Vưu là thuộc thần của Viêm Đế, thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê.

Bộ lạc Cửu Lê, thực ra còn có một tên gọi khác.

Ma La Đa Sát!

Ma La Đa Sát là ác quỷ xuất hiện từ thời thượng cổ, trừ Vương ra không ai biết lai lịch của chúng.

Ma La Đa Sát là những con quỷ hung ác nhất bò lên từ vực sâu Hắc Hải!

Chúng thích ăn thịt sống, tộc nhân thưa thớt, nhưng từng cá thể lại cực kỳ kiêu dũng thiện chiến, sức mạnh vô địch.

Xi Vưu chính là kẻ mạnh nhất trong đám Ma La Đa Sát.

Những chuyện xảy ra từ hàng ngàn năm trước, thực ra đều chân thực tồn tại.

Bức Kim Long Bác Mãng Đồ này sao lại xuất hiện bóng dáng Xi Vưu?

Sử sách ghi chép đại chiến giữa Xi Vưu và Hoàng Đế xảy ra sau trận Phản Tuyền (Long Quân chi chiến), là cuộc chiến sau khi Hoàng Đế đánh bại Viêm Đế.

Xi Vưu thân là thuộc thần của Viêm Đế đã tấn công Hoàng Đế.

Chẳng lẽ hình ảnh trên này chính là ghi lại cuộc chiến tranh đó?

Tộc nhân Nữ Oa sao lại xuất hiện ở đây?

Lăng mộ Hoàng Đế chắc chắn sẽ không lừa người, tộc nhân Nữ Oa quả thực đã có một cuộc chiến với Xi Vưu và Hoàng Đế!

Không đúng.

Đây có thể là nguyên nhân Hoàng Đế tàn sát tộc nhân Nữ Oa.

Đương nhiên, việc Hoàng Đế săn giết tộc nhân Nữ Oa cũng có thể là lý do khiến tộc nhân Nữ Oa tham gia chiến tranh.

Vương có một chuyện không rõ, tại sao trong lịch sử chỉ có vài lời giới thiệu ngắn ngủi về tộc nhân Nữ Oa, không có ghi chép gì nhiều?

Hoàng Đế, tộc Nữ Oa, Ma La Đa Sát.

Ba bên tưởng chừng không liên quan lại xảy ra một trận đại chiến vào mấy ngàn năm trước! "Rốt cuộc là vì cái gì?

Trường sinh sao?" Tất cả đều trở nên bất thường, mộ Hoàng Đế dường như đã mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Vương.

Lúc này, Ninh Thái Nghi đang luồn lách trong đám tượng đá. "Từng tên từng tên cúi gằm đầu xuống, ai nợ tiền các người à." Cô

lầm bầm một tiếng, hận không thể nhìn xem đám tượng đá này mặt mũi ra sao. "Ái chà!" Đột nhiên, Ninh Thái Nghi không chú ý dưới chân, bị chân một pho tượng ngáng ngã, ngã sấp mặt. "Thật xui xẻo!" Vừa định bò dậy.

Khoan đã, không phải vừa hay có thể nhìn xem đám tượng đá này mặt mũi thế nào sao!

Ninh Thái Nghi tò mò, vì sao đám tượng đá này đầu đều muốn chui xuống đất.

Thượng triều cũng không đến mức như vậy chứ?

Cô phí sức xoay người lại, thò đầu nhìn lên mặt pho tượng phía trên.

Một con mắt to bằng nắm tay suýt chút nữa rớt ra khỏi hốc mắt, con mắt tròn vo đó trừng trừng nhìn Ninh Thái Nghi, vẻ mặt hung sát phẫn phật như ẩn chứa cơn giận thấu trời! "Mẹ ơi!" Ninh Thái Nghi kinh hô một tiếng, cơ thể không nhịn được mà cứng đờ, vừa rồi cô cảm giác pho tượng kia dường như muốn nuốt chửng mình vào bụng! "Hù chết bà rồi." Cô vỗ vỗ ngực với vẻ sợ hãi, sau đó tỉ mỉ quan sát pho tượng.

Chương 173

Kích thước khuôn mặt giống người bình thường, nhưng hai con mắt lại to bằng nắm tay!

Vì sao mặt mũi đám tượng đá này lại dữ tợn như vậy?

Chẳng lẽ có ngụ ý gì?

Ninh Thái Nghi lắc lắc đầu, nhìn không ra, chi bằng lát nữa để đại ca xem thử.

Cô phủi mông đứng dậy, rời khỏi đám tượng đá, hét về phía Đường Nam: "Nam Nam, đằng đó có manh mối gì không!" "Trên tường hình như có cơ quan, nhưng tớ mở không được, mau lại xem!" Ninh Thái Nghi mắt sáng lên, vừa định gọi Vương, lại thấy hắn đang chăm chú nghiên cứu vương tọa bằng vàng. "Thôi, không làm phiền Lão gia nữa." Ninh Thái Nghi cũng không phát hiện ra, hiện tại thân phận "Vương Lão gia" dường như đã cắm rễ trong lòng cô.

Ngay cả khi lẩm bẩm một mình, cô cũng xưng hô Vương là Lão gia.

Cô rảo bước chạy về phía Đường Nam.

Cả ba người đều không phát hiện ra, pho tượng đá vừa bị Ninh Thái Nghi nhìn mặt đột nhiên cử động.

Nó toàn thân run rẩy, mặt mũi trở nên càng thêm dữ tợn, hai con mắt sắp lồi cả ra.

Trên người pho tượng tỏa ra sát khí nồng nặc.

Sau đó, nó cứng ngắc quay đầu, nhìn về phía Ninh Thái Nghi.

Vương nhìn xong, ánh mắt lại rơi xuống đệm ngồi, lùi lại vài

bước, quan sát tổng thể vương tọa bằng vàng. 【 Danh xưng: Hoàng Đế Vương Tọa 】 【 Mô tả: Ghế rồng mà Hoàng Đế ngồi khi tại vị, bên trên long khí cực kỳ nồng đậm, cũng bắt đầu từ Hoàng Đế, các đời quân vương sau này trên người ít nhiều đều sẽ xuất hiện một chút long khí. 】 Vương nhìn mô tả của vương tọa, nhất thời thất thần. "Có ý gì?

Chẳng lẽ long khí bắt đầu xuất hiện từ trên người Hoàng Đế?" Chuyện này quả thực quá điên rồ, trực tiếp phá vỡ nhận thức của Vương!

Hắn vẫn luôn cho rằng các đời quân vương đều có long khí, chỉ là dựa vào mệnh cách cá nhân và hành vi mà sẽ nhiều hay ít.

Nhưng không ngờ, long khí sớm nhất lại bắt đầu xuất hiện từ trên người Hoàng Đế!

Đột ngột!

Vương nhớ ra một chuyện.

Hoàng quy (rùa vàng) song sinh cùng với long khí, vậy thì... con hoàng quy sinh ra cùng lúc Hoàng Đế lên ngôi kia, chẳng phải là lão tổ tông trong loài hoàng quy sao?!

Vương nhớ lại xác con hoàng quy ở cửa mộ Hoàng Đế.

Không chừng đó chính là con hoàng quy song sinh cùng Hoàng Đế!

Thảo nào nó to đến hai ba mét! "Không đúng!

Hoàng quy và Hoàng Đế giữa họ định nhiên có câu chuyện, nếu không không thể nào bình bạch vô cố sinh ra một loại sinh vật như vậy!" Hoàng quy, Hoàng Đế.

Trách không được gọi là hoàng quy, hóa ra chính vì Hoàng Đế mới sinh ra trên đời, cho nên mới gọi là hoàng quy!

Vương sau khi biết chân tướng, cả người đều hưng phấn.

Hắn vừa định quay đầu nói cho hai người kia biết tin này, chỉ thấy một pho tượng đá trừng đôi mắt tròn vo đang đứng ngay sau lưng hắn, bàn tay đá thô ráp nắm chặt một cái dùi đá, đang định đập xuống đầu Vương!

Lồng ngực tượng đá phập phồng kịch liệt, phảng phất như trong lòng chứa cơn giận thấu trời, muốn băm Vương thành trăm mảnh!

Vương lập tức nheo mắt, nén cảm giác khó chịu, dùng sức khống chế cơ thể, giơ tay đỡ lấy cánh tay tượng đá!

Cánh tay tượng đá cứ thế khựng lại giữa không trung. "Chết đi!" Vương vung một quyền, cú đấm dùng hết toàn lực, móng tay cũng trắng bệch, đấm mạnh vào tượng đá!

Khuôn mặt dữ tợn quái dị của tượng đá giống như bã đậu, lập tức bị Vương đấm nát một mảng lớn!

Đá vụn từ trên mặt bong ra rơi xuống đất, phát ra một tràng tiếng vang lanh lảnh.

Ninh Thái Nghi và Đường Nam đồng thời quay đầu, vừa hay nhìn thấy cảnh Vương vật lộn với tượng đá. "Trời ơi, tượng đá là đồ sống!" Ninh Thái Nghi kinh hô một tiếng, cô mới vừa đối mắt với pho tượng hung tàn này, nếu lúc đó tượng đá ra tay thì e rằng đầu cô đã bị đập nát như dưa hấu rồi!

Cô theo bản năng nhìn về phía rừng tượng đá.

Đột ngột, đồng tử Ninh Thái Nghi co rụt lại, cô thấy pho tượng vừa đối mắt với mình đã biến mất!

Một cảm giác sợ hãi điên cuồng lan tràn trong lòng Ninh Thái Nghi, da gà toàn thân đều nổi lên.

Ninh Thái Nghi nuốt nước bọt.

Hai người đồng thời rút súng lục, chạy về phía Vương. "Tôi xử lý được!" Hai người vừa định bắn, chỉ thấy Vương lại tung một quyền, trực tiếp đấm nát mặt tượng đá! "Mạnh quá..." Đường Nam ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên cô trực quan cảm nhận được sức mạnh của Vương.

Không kìm được nghĩ, nếu luồng sức mạnh này va chạm vào người mình...

Đường Nam đỏ mặt, vội vàng chôn chặt ý nghĩ này xuống đáy lòng.

Giờ phút sinh tử, mình đang nghĩ cái gì thế này?

Vương thở hồng hộc, nhìn chằm chằm vào pho tượng đã bị đánh ngã. 【 Danh xưng: Tu Diện Thạch Tượng (Tượng đá xấu hổ) 】【 Trạng thái: Tô tỉnh 】【 Mô tả: Chỉ cần có người nhìn thấy mặt của Tu Diện Thạch Tượng, nó sẽ bừng tỉnh từ trong sự xấu hổ và giận dữ, trừ khi đập kẻ đó thành bùn nhão nếu không sẽ không chết không thôi. 】【 Yếu điểm: Toàn bộ năng lượng của Tu Diện Thạch Tượng đều bắt nguồn từ trái tim tộc nhân Nữ Oa ở vị trí tim, chỉ cần moi tim ra, Tu Diện Thạch Tượng chỉ là một đống đá không có sự sống. 】 Vương kinh hãi trong lòng.

Chương 174

"Trái tim tộc nhân Nữ Oa?!" Tượng đá lại cử động, giống như một cương thi vô ý thức lao về phía Vương! "Thật kinh tởm!" Vương mắng to một tiếng, trực tiếp đấm nát cánh tay tượng đá, sau đó đè chặt nó xuống, từng quyền từng quyền đấm vào vị trí tim.

Không bao lâu, đá ở ngực bị Vương đấm vỡ vụn.

Hắn trực tiếp moi ra từ bên trong một trái tim đang đập mạnh mẽ.

Tượng đá đột nhiên bất động.

Hiện tại nó đã mất đi nguồn năng lượng hoạt động.

Vương thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn vào trái tim.

Trái tim này có chút khác biệt với tim người.

Nếu tim người to bằng nắm tay, thì trái tim này chỉ to bằng hai quả óc chó, giống như hai cái sừng trâu cong cong quấn vào nhau.

Bên trái đập rồi đến bên phải đập. 【 Danh xưng: Trái tim tộc nhân Nữ Oa 】 【 Trạng thái: Phục hồi 】 【 Mô tả: Hoàng Đế thông qua trái tim tộc nhân Nữ Oa nghiên cứu ra một loại tượng đá chiến vô bất thắng.

Năm đó ngài lột da tộc nhân Nữ Oa bọc lên tượng đá để ngụy trang thành con người, nhờ đó đánh bại Viêm Đế. 】 【 Công hiệu: Trái tim tộc nhân Nữ Oa có sức mạnh thần kỳ, nhưng loại sức mạnh này cần bí pháp của Hoàng Đế mới có thể thôi động.

Bất kỳ vật thể nào bị trái tim phụ thân đều sẽ kế thừa toàn bộ cảm xúc tiêu cực của tộc nhân Nữ Oa khi còn sống. 】 Vương suy tư giây lát.

Cuối cùng cũng biết vì sao tượng đá lại không phân rõ phải trái mà tấn công người.

Năm đó Hoàng Đế săn giết tộc nhân Nữ Oa quy mô lớn như vậy, dẫn đến sự cừu hận của tộc Nữ Oa đối với nhân tộc đạt đến đỉnh điểm.

Vương chính là một thành viên trong nhân tộc, tượng đá sau khi được đánh thức mới căm hận con người như thế.

Không ngờ Hoàng Đế lại dùng bí pháp này để đối phó Viêm Đế, thảo nào Viêm Đế lại thất bại. "Quan hệ giữa họ không phải rất tốt sao, Hoàng Đế... thật tàn nhẫn a!" Vương phân minh nhớ rõ, Viêm Đế và Hoàng Đế cùng Trương Tổ đi săn giết Kỳ Lân.

Có thể cùng nhau săn giết Kỳ Lân chứng tỏ phải tin tưởng lẫn nhau, nếu không ai lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy với kẻ không rõ lai lịch? "Nhưng Hoàng Đế lại nghiên cứu ra bí pháp này để đối phó Viêm Đế." "Tam Đế sở hữu Hoài Nam Đồ, ngay cả Trương Tổ cũng đang tìm kiếm." "Mấy người này nhìn thì thân mật, nhưng thực tế ai cũng có toan tính riêng a!" Ninh Thái Nghi và Đường Nam cuối cùng cũng chạy đến bên cạnh Vương.

Hai người đồng thanh nói: "Lão gia (Anh Vương), không sao chứ?" Vương lắc đầu, ném trái tim tộc nhân Nữ Oa cho Ninh Thái Nghi. "Cất trái tim này đi, ngày sau không chừng sẽ có chỗ dùng." Nói xong, Vương đứng dậy khỏi vương tọa, nhìn xuống đám tượng đá bên dưới.

Quả nhiên, những tượng đá này toàn bộ đều là Tu Diện Thạch Tượng.

Nhìn sơ qua, trong này ít nhất cũng có cả trăm cái. "Tổng cộng có bao nhiêu tộc nhân Nữ Oa chứ, bị Hoàng Đế giết nhiều như vậy." Vương lắc đầu, thở dài một hơi.

Hoàng Đế làm thế rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ vì muốn đánh bại Viêm Đế, đăng lên vương tọa sao?

Không thể nào.

Nếu Hoàng Đế thực sự là loại người này, Viêm Đế không thể không nhìn ra, cũng không thể dẫn ngài ấy cùng đi giết Kỳ Lân.

Vương càng nghĩ càng thấy mơ hồ.

Từ sau khi vào mộ Hoàng Đế, bầy Thủy hầu tử vây quanh mộ, xác con hoàng quy ở cửa động, mối thù hận giữa tộc nhân Nữ Oa và Hoàng Đế, nguyên nhân đại chiến giữa Cự Mãng Chân Long và Hoàng Đế, rồi việc Hoàng Đế chế tạo ra nhiều Tu Diện Thạch Tượng như vậy.

Từng hiện tượng kỳ quái dường như đều xoay quanh một sự kiện.

Sự kiện này chính là trung tâm của cả mê đoàn.

Chỉ cần biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, sẽ có thể hiểu được thâm ý đằng sau tất cả những hành vi cổ quái này!

Vương càng thêm tò mò về mộ Hoàng Đế, nóng lòng muốn đến chủ thất mộ Hoàng Đế để tìm hiểu ngọn ngành.

Hắn quay đầu nhìn hai người: "Đã tìm được manh mối thông tới mộ thất tiếp theo chưa?" Đường Nam gật gật đầu, chỉ về hướng đông. "Ở đằng kia, trên tường có cơ quan, nhưng em mở không được." Ba người đi tới.

Vương dùng đèn pin chiếu lên tường.

Đập vào mắt là những cái lỗ nhỏ cỡ thanh sắt.

Những lỗ nhỏ này chi chít bao phủ cả mặt tường đá.

Vương nhìn số liệu trên tường đá, không nhịn được cười. 【 Danh

xưng: Kỳ Môn Độn Giáp cơ quan thuật 】【 Mô tả: Trong lỗ nhỏ trên mặt tường đá có cơ quan, cần phải cắm thanh sắt vào mới có thể kích hoạt, chỉ có làm theo lộ trình và các bước quy định mới có thể phá giải cơ quan thuật, đi đến mộ thất tiếp theo. 】【 Phương pháp phá giải: Hàng một ba, hàng ba sáu, hàng bảy bốn mươi hai, hàng mười hai mươi mốt. 】 Vương không ngờ mặt tường đá này lại vận dụng Kỳ Môn Độn Giáp!

Hắn nhìn về phía Đường Nam: "Thanh sắt ở đâu?" Đường Nam soi đèn pin về phía bên phải tường đá: "Ở kia kìa." Dưới ánh đèn, một đống thanh sắt chất chồng lên nhau, những thanh sắt này đường kính ba centimet, dài hai mét.

Ước chừng có cả trăm thanh.

Vương gật đầu. "Tôi báo vị trí, em cắm thanh sắt vào.

Nhớ kỹ, nhất định phải theo thứ tự!

Hàng một ba, hàng ba sáu, hàng bảy bốn mươi hai..." Đường Nam bê từng thanh sắt, Ninh Thái Nghi phụ trách cắm vào trong lỗ đá.

Khoảng mười mấy phút sau, hơn trăm thanh sắt đã cắm vào quá nửa.

Chương 175

Ninh Thái Nghi mệt lả ngồi bệt xuống đất: "Mẹ ơi, mệt chết em rồi." Vương cười cười, ánh mắt nhìn lên bức tường đá. "Hả?" Dường như từ trên tường đá... hắn nhìn thấy một con rồng thật?

Những thanh sắt này tổ hợp lại với nhau, dường như hình thành nên thân rồng của một con chân long!

Vương mắt sáng lên: "Mau làm việc tiếp!" Ninh Thái Nghi thở dài, đứng dậy nhậm lao nhậm oán cắm thanh sắt theo vị trí Vương cung cấp.

Cùng với từng thanh sắt cắm vào, chân long trên mặt tường dường như càng lúc càng rõ ràng!

Đường Nam cũng nhìn ra điểm bất thường, có chút kinh ngạc: "...Đây chẳng phải là một con rồng sao?" Đúng lúc này, Ninh Thái Nghi cắm thanh sắt cuối cùng vào.

Lập tức, chân long trên cả mặt tường đá như sống lại, tường thể bắt đầu chấn động kịch liệt!

Dưới sự chú ý của ba người Vương, chỉ thấy thanh sắt trên vách tường men theo rãnh lõm không ngừng biến đổi vị trí, kéo theo cả con chân long cũng chuyển động!

Nó không ngừng quay cuồng, cuối cùng ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, thân rồng bắt đầu phân giải, biến thành một cái thang sắt thông thiên!

Đỉnh động phía trên vách đá bắt đầu nứt vỡ, rơi xuống từng tảng đá lớn.

Một trận khói bụi nồng đậm bốc lên, khoảng mười mấy phút sau

khói mới từ từ tan đi.

Ba người cũng rốt cuộc nhìn thấy cảnh tượng nơi lỗ hổng trên đỉnh động.

Nơi đó hắt ra ánh đèn màu cam, bên trong dường như có người đang nô đùa.

Đột nhiên, từ bên trong truyền ra giọng nói của một lão già. "Động tĩnh gì thế?

Cơ quan thuật Kỳ Môn Độn Giáp ta thiết lập bị người ta mở ra rồi?!" Giọng nói già nua vô cùng, nhưng lại mang theo một chút mùi vị ngạo nghễ bất cần đời bên trong.

Ba người Vương nhìn nhau, trong đầu hiện ra một cái tên.

Thương Hiệt.

Ở niên đại đó, chỉ có Thương Hiệt nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp!

Chẳng lẽ... chủ nhân của giọng nói này là quân sư của Hoàng Đế - Thương Hiệt?

Cái ông già tự mua cho mình một cái gò đất rồi lập bài vị, chạy ra chợ Hà Vũ mua mỳ khô nóng ăn ấy hả?!

Chẳng lẽ thật sự có thể sống hơn bảy ngàn năm sao!

Nghe giọng nói, Thương Hiệt dường như cực kỳ khỏe mạnh, giọng tuy già nhưng khí lực mười phần, vô cùng vang dội.

Ba người không kìm được sự chấn kinh trong lòng, chỉ thấy cổ họng khô khốc, không nói nên lời.

Thương Hiệt... thật sự đã sống hơn bảy ngàn năm!

Ngay trong mộ thất trên đỉnh động!

Vương lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với nhân vật thời đại thần

thoại như vậy.

Thương Hiệt với tư cách là quân sư của Hoàng Đế, chắc chắn biết rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương vô cùng tò mò về việc vì sao Thương Hiệt lại ở trong mộ Hoàng Đế.

Phải biết rằng, Thương Hiệt giúp Hoàng Đế đánh bại Viêm Đế, công thần có công lao lớn như vậy lại nhận lấy kết cục phải bồi táng sao?

Không thể nào, bên trong chắc chắn có ẩn tình!

Nếu Thương Hiệt có thể sống hơn bảy ngàn năm, vậy thì Hoàng Đế... có phải cũng trường sinh bất tử?

Vương nuốt nước bọt: "Đi!" Nói xong trực tiếp bước lên thang sắt, đi vào mộ thất tầng trên!

Phía sau, Ninh Thái Nghi và Đường Nam nhìn nhau, hai người nuốt nước bọt, bước theo chân Vương.

Đối với cá nhân Thương Hiệt, hai cô cũng rất tò mò.

Rốt cuộc là nhân vật thế nào mà có thể chạy ra chợ Hà Vũ tự mua cho mình một bát mỳ khô nóng nhiều đường nhiều ớt?

Vương đạp lên thang sắt, từng bước từng bước đi lên.

Ánh mắt hắn rơi vào đại điện trống trải quỷ dị.

Nơi này cũng giống như trung điện, bày đầy nến mỡ người cá, nến cháy suốt mấy ngàn năm, không biết khi nào mới tắt.

Hắn nhìn quanh bốn phía, muốn xem rốt cuộc là ai đang nói chuyện.

Không đúng, người vừa nói chuyện đâu rồi? "Lão gia đi lên trước

hai bước, để bọn em vào bái kiến." Phía sau Vương truyền đến giọng Ninh Thái Nghi. "Vội cái gì?" Vương nhìn không chớp mắt, cuối cùng ánh mắt rơi vào một cái hộp.

Đại điện to cỡ nửa sân bóng đá, đập vào mắt đầu tiên là một cỗ quan tài.

Quan tài toàn thân đỏ rực, giống như ngọn lửa đang cháy, phía trên quan tài lẳng lặng đặt một cái hộp.

Hộp làm bằng gỗ, bên trên có từng vòng hoa văn thần bí.

Xung quanh quan tài chỉ có nến mỡ người cá, ngoài ra không còn vật gì khác.

Nến người cá được bày theo hình tròn, vây quanh quan tài từng tầng.

Vương ánh mắt hơi ngưng trọng. "Long Hổ Khốn Sát Trận à." Nến người cá bày thành một hình tròn, nửa bên trái hơi cao, nửa bên phải hơi thấp, nến hai bên nhấp nhô.

Chương 176

Nhưng điểm thấp nhất của nửa bên trái lại cao hơn điểm cao nhất của nửa bên phải vài centimet.

Dùng cốt nhục sinh linh chế thành để tăng sát khí, cốt nhục trộn lẫn dầu cá, là long cốt hổ cốt.

Nói nôm na là tả Long hữu Hổ tương tranh, trong vô hình trấn áp quan tài ở giữa.

Loại bố cục này thường dùng để trấn áp hung thú.

Nhưng trong quan tài rốt cuộc nằm ai mà phải dùng đến cả Long Hổ Khốn Sát Trận?

Vương cũng hiểu vì sao trong mộ thất lớn như vậy trừ nến và quan tài đều không có gì khác.

Bày biện các vật kiện khác sẽ ảnh hưởng quỹ tích vận động của không khí.

Nói cách khác, vật kiện khác sẽ ảnh hưởng hướng đi của Long Hổ Khốn Sát Trận, người bố trận này ra sức muốn phát huy Long Hổ Khốn Sát Trận đến cực hạn.

Hắn từ từ đi lên.

Phía sau, Ninh Thái Nghi và Đường Nam cũng đi tới.

Ninh Thái Nghi nhìn một hồi lâu: "Đại ca, chúng ta phí sức trèo lên đây, nơi này cư nhiên chỉ có một cỗ quan tài?" Cô sờ sờ cằm, mày cau lại. 【 Danh xưng: Huyết Quan 】 【 Mô tả: Dùng quan tài ngâm trong máu trăm ngày, sau đó máu sẽ hoàn toàn nhuộm đỏ quan tài, loại quan tài này cực kỳ dễ nuôi ra đại hung. 】 "Dùng Huyết Quan nuôi đại hung... vậy tại sao xung quanh lại bày Long Hổ Khốn Sát Trận?

Không cảm thấy mâu thuẫn sao, một bên nuôi đại hung, một bên lại dùng Long Hổ Khốn Sát áp chế hung tính." Vương không hiểu, ánh mắt lại rơi vào cái hộp trên nắp quan tài.

Nếu nến người cá là để bày Long Hổ Khốn Sát Trận hạn chế đại hung trong quan tài, vậy cái hộp kia lại có tác dụng gì? 【 Danh xưng: Hộp gỗ Ngô Đồng 】 【 Mô tả: Gỗ ngô đồng dương khí vượng thịnh, trong truyền thuyết là loại cây mà Phượng Hoàng và Kim Ô ưa thích.

Hộp gỗ ngô đồng được chế tạo từ gỗ ngô đồng, bên trong đựng lông vũ Kim Ô. 】 【 Công năng: Phàm là nơi có hộp gỗ ngô đồng, có thể bảo đảm không có quỷ quái tác quai tác quái, giữ một phương bình an. 】 Mắt Vương hơi trợn to.

Trong hộp gỗ ngô đồng...

đựng một chiếc lông vũ Kim Ô!

Quả nhiên, truyền thuyết về quan hệ giữa Kim Ô và rùa... quả nhiên là thật!

Nhưng... "Bên trong rốt cuộc chứa cái gì mà cần gỗ ngô đồng cùng lông vũ Kim Ô và cả Long Hổ Khốn Sát cùng trấn áp?!" Cao nhân bố trí Long Hổ Khốn Sát hẳn là cùng một người với người đặt hộp gỗ ngô đồng.

Từ sau khi vào mộ Hoàng Đế, mọi bố cục dường như đều đang bảo ba người Vương đừng vào trung điện.

Đầu tiên là đại môn bị phong tỏa, rồi đến khóa cơ quan Kỳ Môn Độn Giáp, cuối cùng lại là Long Hổ Khốn Sát Trận và hộp gỗ ngô đồng.

Không đúng.

Giọng nói vừa rồi đâu?

Ba người phân minh sau khi giải khai khóa cơ quan đã nghe thấy một giọng nói già nua.

Chủ nhân của giọng nói đó... không thấy đâu?

Chẳng lẽ... giọng nói đó truyền ra từ trong Huyết Quan?!

Vương không nhịn được nuốt nước bọt, chỉ thấy lông tơ trên gáy đều dựng đứng.

Giọng nói đó nói cơ quan thuật là do ông ta bố hạ, mà trong niên đại Tam Hoàng Ngũ Đế, chỉ có Thương Hiệt nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp.

Lòng Vương trầm xuống.

Thương Hiệt thường xuyên ra vào hai điện tả hữu, nhưng lại khóa chặt cửa trung điện.

Bên trong trung điện bố trí khóa cơ quan Kỳ Môn Độn Giáp, ba người Vương sau khi giải khai khóa rõ ràng nghe thấy có người nói một câu: "Cơ quan thuật Kỳ Môn Độn Giáp ta thiết lập bị người ta mở ra rồi?!" Người có thể thiết lập cơ quan thuật chỉ có Thương Hiệt, giọng nói truyền ra từ gian mộ thất này, mà trong mộ thất chỉ có một cỗ Huyết Quan.

Chẳng lẽ Thương Hiệt đang ở trong quan tài?

Vậy ông ta làm sao rời khỏi đây chạy ra chợ Nhiệt Hà mua một bát mỳ khô nóng?

Chuyện này quan hệ rất lớn, Vương có một loại trực giác, trong Huyết Quan chắc chắn có bí mật, ngọn nguồn của bí mật này... có khả năng chỉ hướng về Thương Hiệt!

Vương đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm hai người.

Đường Nam bị dọa giật mình, vuốt ngực một cái, hờn dỗi trách:

"Làm gì mà cố ý dọa người ta, thấy em hoa dung thất sắc anh vui lắm hả?" Vương không để ý đến câu đùa cợt đầy tính trêu chọc của Đường Nam, nghiêm túc nói suy đoán của mình cho hai người. "Sự tình là như vậy, có muốn mở Huyết Quan này ra hay không, hai người quyết định." Dù sao cũng không phải chuyện của một mình hắn, nếu quái vật trong Huyết Quan quá mạnh, Vương có lòng tin có thể rút lui, nhưng hai người Ninh Thái Nghi... thì không chắc.

Cô trầm mặc một lát, sau đó liếc nhìn nhau, dường như hạ quyết tâm. "Mở đi, không mở cũng không có cách nào, chúng ta đã đến đây rồi thì phải làm cho rõ mọi chuyện, nếu không đi về cũng có tiếc nuối!" "Được!

Hắc lư đề tử (móng lừa đen), gạo nếp, máu chó đen đều lấy ra!" Ba người tản ra, từ trong ba lô lôi ra các loại đồ nghề, đề phòng nhìn về phía Huyết Quan.

Ninh Thái Nghi nhúng hai tay vào máu chó đen, sau đó nhắm mắt không biết đang niệm cái gì.

Tịnh nhãn, thắp hương, dập đầu. "Tạm mượn chút phú quý, sau này sẽ làm công đức trả lại, chớ trách chớ trách!" Nói xong, cô cắm hương lên bát gạo nếp đặt ở hướng Tây Nam, kiên định đi về phía Huyết Quan.

Chương 177

Phía sau, Vương rút quân đao cầm trong tay.

Đường Nam cầm súng lục nhắm vào Huyết Quan, nuốt nước bọt.

Cô nhìn thoáng qua Vương, dường như muốn tìm kiếm chút cảm giác an toàn từ hắn.

Chỉ thấy Vương thần sắc bình tĩnh, cầm quân đao đứng thẳng tắp ở đó, giống như đại tướng quân xung phong hãm trận thời xưa. "May mà có anh Vương." Đường Nam nhìn Vương xong, trong lòng đột nhiên bình tĩnh lại.

Chỉ cần nơi nào có Vương... chính là nơi an toàn.

Cô tiếp tục đề phòng nhìn về phía Huyết Quan. "Phù." Ninh Thái Nghi thở hắt ra, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định.

Tay cô đặt lên hộp gỗ ngô đồng, sau đó cắn răng, mạnh mẽ nhấc cái hộp xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây.

Huyết Quan không có chút động tĩnh nào.

Ba người không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng biết, tiếp theo... mới là tiết mục chính.

Ninh Thái Nghi hai tay chậm rãi tới gần Huyết Quan, ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Tiếp đó, cô đi tới đầu quan tài, từ từ đẩy nắp quan tài.

Đồng thời, mắt cô nhìn chằm chằm vào Huyết Quan, nếu có biến sẽ lập tức rút lui.

Két...

Nắp quan tài phát ra một tiếng ma sát khô khốc chói tai, từ từ trượt về phía sau.

Cảnh tượng bên trong quan tài cũng từng chút từng chút hiện ra trước mắt Ninh Thái Nghi.

Cùng với nắp quan tài bị đẩy ra, hô hấp của Ninh Thái Nghi càng lúc càng dồn dập, hai tay cũng không nhịn được mà run rẩy, đồng tử co rút lại, phảng phật như nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp! "Trời ơi..." Đột nhiên cô dừng động tác tay lại, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vương. "Lão gia... anh lại đây xem cái này." Nói xong, cô nuốt nước bọt, bộ dạng như sợ vỡ mật.

Vương nhíu mày. 【 Tính danh: Ninh Thái Nghi 】 【 Trạng thái: Sợ hãi, chấn kinh 】 【 Nội tâm: Chuyện gì thế này, sao trong quan tài lại nằm một thứ như vậy. 】 Vương thấy Ninh Thái Nghi không bị thứ dơ bẩn nhập vào người thì yên tâm, nắm chặt quân đao, từng bước từng bước đi về phía Ninh Thái Nghi.

Đường Nam nhìn bóng lưng Vương, không nhịn được nhắc một tiếng: "Cẩn thận!" Hắn khẽ gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Ninh Thái Nghi, hai người cùng nhìn vào trong quan tài.

Đột ngột!

Nến xung quanh đồng thời vụt tắt, cả gian phòng lập tức trở nên tối tăm vô cùng, không nhìn thấy một tia sáng nào!

Không khí bỗng nhiên trở nên âm lãnh.

Một luồng hơi lạnh thấu xương từ lòng bàn chân xộc thẳng lên mi tâm, Ninh Thái Nghi chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng "Rầm", thứ gì đó bị lật đổ trên mặt đất!

Huyết Quan trước mặt hai người, bị lật rồi!

Tiếp đó một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, nghe âm

thanh giống như có ba bốn người đang ở cùng nhau, không biết chạy đi hướng nào.

Đồng thời, trong không khí vang lên một tràng tiếng quái ngữ rợn người kinh khủng.

Âm thanh giống như móng tay cào chậm rãi trên bảng đen, làm người ta vừa nghe đã không nhịn được nổi da gà toàn thân!

Vương lập tức dựa vào cảm giác kéo Ninh Thái Nghi lùi lại phía sau, hét lớn: "Mẹ kiếp, thứ trong quan tài sống lại rồi!

Mau bật đèn pin lên!" Ninh Thái Nghi nghe giọng Vương xong vội vàng ổn định tâm thần, bật đèn pin giắt bên hông lên.

Ánh đèn pin vừa vặn chiếu thẳng vào mặt Ninh Thái Nghi, khuôn mặt vốn diễm lệ chí cực trong tình huống này lại có vẻ vô cùng âm sâm, giống như lệ quỷ đòi mạng bước ra từ địa ngục!

Đường Nam vừa rồi suýt chút nữa không nhịn được mà nổ súng, tức giận dậm chân: "Tiểu Ninh, cô dọa chết tôi rồi, mau tìm xem thứ đó đi đâu rồi!" Ninh Thái Nghi cũng bị ánh sáng dọa giật mình, vừa định chiếu đèn pin sang chỗ khác.

Đột ngột, tim Vương và Đường Nam đập mạnh một cái, bọn họ nhìn thấy phía sau Ninh Thái Nghi xuất hiện một khuôn mặt quỷ dữ tợn chí cực! "Cẩn thận!" Ngay khi Đường Nam lên tiếng, ác quỷ giơ móng vuốt lên, tát mạnh xuống Ninh Thái Nghi! "Chết đi!" Vương bạo quát một tiếng, lao mạnh về phía Ninh Thái Nghi!

Đáng tiếc... chung quy vẫn chậm một bước!

Móng vuốt đỏ rực của ác quỷ có năm cái móng tay dài mười mấy centimet lốm đốm, trực tiếp đập xuống.

Bốp!

Đèn pin trong tay Ninh Thái Nghi... trực tiếp bị đập nát!

Lập tức, trước mắt ba người lại biến thành một màn đêm đen kịt không thấy năm ngón tay! "Á!" Ninh Thái Nghi thét lên thê thảm, tiếp đó từ hướng kia vang lên một tiếng "phịch".

Giống như... có tiếng máu tươi bắn ra!

Vương nghe tiếng động lao thẳng tới, vung quân đao chém mạnh xuống: "Chết cho ông!" Tuy mắt không nhìn thấy, nhưng không hề ảnh hưởng việc hắn nghe âm thanh xác định vị trí ác quỷ.

Chương 178

Một đao này, cũng chuẩn xác vô ngộ chém trúng người ác quỷ!

Chợt một tiếng gào thét thê thảm khàn đặc vang lên bên tai Vương, hắn mạnh mẽ quay đầu lại, lờ mờ... dường như nhìn thấy một đôi mắt thú hung ác!

Vương kinh hãi trong lòng, trực tiếp đấm tay trái đang không ra về phía đôi mắt thú kia.

Ác quỷ trúng một đao của Vương, lại hứng thêm một quyền toàn lực, chỉ nghe cách đó ba mét đột nhiên vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất trầm đục, Vương biết ác quỷ kia đã bị đánh bay.

Hắn lớn tiếng gọi: "Cô nha đầu kia đâu rồi?" Trong bóng tối không hề vang lên tiếng Ninh Thái Nghi, ngược lại Đường Nam dồn dập nói: "Tiểu Ninh ở đâu, đừng dọa tôi!

Đường Nam, đèn pin đâu, mau bật lên a!" Đường Nam sắp khóc đến nơi: "Em cũng không biết vứt đi đâu rồi, hình như vừa rồi lúc bê thanh sắt để quên ở bên dưới!" Vương trong lòng không nhịn được mắng to.

Đèn pin của hắn giao cho Đường Nam bảo quản, ai biết Đường Nam lại tuột xích vào thời khắc quan trọng này.

Nhưng hiện tại... cũng không còn cách nào khác.

Hiện tại Ninh Thái Nghi sống chết không rõ, trong bóng tối có một ác quỷ không biết là thứ gì đang hổ thị đam đam, đằng xa lại có một Đường Nam sức chiến đấu không đủ.

Đường Nam lúc này đang căng thẳng cầm súng, cẩn thận lắng nghe mọi tiếng động xung quanh.

Dường như cô cảm giác... trong mộ thất trống trải tối tăm này, có một con ác quỷ oán độc ngoan lạt đang vây quanh bên người cô, tìm kiếm cơ hội ra tay.

Một loại cảm giác... như gai nhọn sau lưng. "Anh Vương, xung quanh em... hình như có thứ gì đó." Đường Nam run rẩy nói.

Vương không trả lời, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe mọi động tĩnh.

Khi ác quỷ vừa chui ra từ quan tài, rõ ràng có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Nghe âm thanh này... nó không mang giày, là tiếng thịt bàn chân vỗ xuống mặt đất.

Nếu đã biết là thứ gì thì dễ xử lý rồi.

Trong đầu Vương có cả vạn cách đối phó với yêu thú, chỉ cần biết nó là con gì, chắc chắn nó phải chết!

Hắn nhẹ nhàng bước về phía Đường Nam.

Đột nhiên, trong ngôi mộ trống trải vang lên tiếng súng chói tai!

Vương không chần chừ nữa, vội vã lao về phía Đường Nam!

Đường Nam đã nổ súng, chứng tỏ ác quỷ đang ở ngay gần cô ấy, không thể bỏ lỡ thời cơ này!

Đường Nam cực kỳ thông minh, cô hiểu lý do Vương vừa rồi không lên tiếng.

Hắn cần nghe âm thanh để phán đoán vị trí ác quỷ.

Vì vậy, dù bị ác quỷ áp sát, cô cũng không nói một lời, chỉ cắn chặt răng và bóp cò về phía sau!

Quả nhiên, ác quỷ đang ở ngay sau lưng cô, đang định vồ tới!

Bốp!

Hình như có thứ gì đó đập vào tường, ngay sau đó là một tiếng gào thét khàn đặc, khô khốc. "Bắt được mày rồi, tao xem mày có chết không!" Vương gầm lên một tiếng, nhảy lên giữa không trung, vung dao chém xuống!

Phập!

Một dòng máu lạnh lẽo bắn thẳng vào mặt Vương.

Không chút do dự, hắn vươn tay túm chặt lấy ác quỷ, tay kia rút quân đao ra, nhanh chóng đâm xuống!

Từ lực cản truyền đến trên lưỡi dao, Vương cảm nhận được lưỡi dao đã đâm sâu vào máu thịt.

Đồng thời, dưới thân hắn vang lên tiếng gào thét đau đớn.

Trong đầu Vương đã hình dung ra đại khái tình hình, dù không nhìn thấy, hắn vẫn đấm từng quyền xuống dưới!

Nhưng chưa đấm được mấy cái, tay trái của hắn đã bị một cái móng vuốt lạnh lẽo tóm chặt, ngay sau đó tay phải cũng bị bắt lấy!

Đã vậy thì... dùng đầu húc!

Hắn hơi lấy đà, rồi dùng đầu húc thật mạnh xuống phía dưới!

Nhưng thật không ngờ, cổ hắn đột nhiên bị hai cái móng vuốt lạnh lẽo bóp chặt, cảm giác ngạt thở ập đến, tay chân bủn rủn vô lực!

Chuyện gì thế này, nó có bốn cái vuốt ư?

Ác quỷ... không, là một con quái vật!

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, một cơn đau quặn thắt truyền đến từ vùng bụng dưới.

Con quái vật còn hai cái vuốt nữa, hai cái vuốt đó đang đấm liên

tiếp vào bụng hắn!

Mẹ kiếp, quái vật này có sáu cánh tay.

Lần đầu tiên Vương cảm thấy nguy cơ, hắn dùng hết sức bình sinh hét lên với Đường Nam: "Mau đi tìm đèn pin!" Dù đã cố hét lớn, nhưng Đường Nam nghe tiếng hắn lại đứt quãng, tràn ngập sự suy yếu.

Cô rất nghe lời, vội vàng đứng dậy, dựa vào trí nhớ mò mẫm chạy về phía thang đá.

Chương 179

Trước khi đi, cô làm một động tác.

Đường Nam nhắm mắt lại, hét lớn: "Ở trên hay ở dưới!" "Dưới...

Ở dưới!" Họng súng lập tức di chuyển xuống dưới, đoàng đoàng đoàng, liên tiếp ba phát súng!

Phát đầu trượt.

Phát thứ hai trượt.

Đến khi tiếng súng thứ ba vang lên, Vương cảm thấy lực bóp ở cổ giảm hẳn, phát thứ ba của Đường Nam đã bắn trúng con quái vật!

Hắn hít lấy hít để không khí, sức lực toàn thân cũng hồi phục.

Con người khi ngạt thở sẽ không dùng được sức, đó cũng là nguyên nhân Vương bị khống chế vừa rồi.

Phát súng của Đường Nam đã tạo cơ hội cho hắn.

Nghe thấy tiếng gào thét, con quái vật vội vàng mò mẫm về phía thang đá, sau đó đạp hụt, ngã lăn xuống dưới.

Ngược lại, Vương sờ soạng trên người quái vật, cuối cùng cũng tìm thấy quân đao.

Hắn không rút dao ra mà rạch ngang một đường.

Hắn muốn chém đứt lưng con ác quỷ này!

Quả nhiên, tay vừa dùng lực, tiếng gào thét lại vang lên.

Vương dồn sức, kéo lưỡi dao rạch một đường dài ba mươi centimet!

Thậm chí hắn còn cảm thấy nội tạng ác quỷ đang chảy ra tay

mình. "Thế mà vẫn không chết?!" Vương chửi thề một câu, sau đó rút quân đao ra, đâm mạnh về phía phát ra tiếng kêu!

Phập.

Cảm giác như đâm thẳng vào đầu nó.

Nhưng ác quỷ vẫn không ngừng hoạt động, nó gầm lên giận dữ, đẩy mạnh Vương ra. "Đều không sao chứ?" Vương không nhịn được kinh ngạc.

Theo lý thuyết, ác quỷ bị đâm mấy nhát, lòi cả ruột, đầu cũng bị đâm xuyên, lẽ ra phải gục rồi mới đúng.

Sao vẫn còn sức bỏ chạy?

Đột nhiên!

Vương như nghĩ ra điều gì, tim thắt lại. "Sáu cánh tay, tiếng bước chân dồn dập, đâm vào đầu không chết...

Ác quỷ này chẳng lẽ là..." Cùng lúc đó, Đường Nam khó khăn lắm mới mò được đèn pin trong bóng tối, trong lòng mừng rỡ, vội vàng bật lên.

Sau đó, cô ném thẳng xuống theo hướng thang đá: "Đón lấy!" Chiếc đèn pin xoay tròn trên không trung, ánh sáng quét loạn xạ, lúc rơi chỗ này lúc rơi chỗ kia.

Cuối cùng, ánh sáng đèn pin tình cờ chiếu trúng người ác quỷ.

Một con ác quỷ ba đầu sáu tay, mọc tám cái chân, toàn thân gầy gò đỏ rực, cao khoảng chín thước, biểu cảm trên mỗi khuôn mặt đều khác nhau.

Một mặt đàn ông trung niên đang trừng mắt nhìn Vương chòng chọc.

Một mặt trẻ con vừa tủi thân vừa sợ hãi, nước mắt chảy dài.

Cuối cùng là một mặt lão già, miệng run rẩy, nếp nhăn trên mặt kẹp chết được cả ruồi muỗi.

Ba khuôn mặt đều có một điểm chung, đó là có ngũ quan nhưng không giống con người!

Ba khuôn mặt ác quỷ!

Vương kinh hãi trong lòng: "Quả nhiên, giống hệt như mình nghĩ!" Vừa rồi khi ác quỷ xuất hiện sau lưng Ninh Thái Nghi, chỉ thoáng qua trong chớp mắt, Vương không kịp xem thông tin.

Nhưng hiện tại, hắn đã bắt được dữ liệu của nó.

Không ngoài dự đoán, chính là nó.

Một con Ma La Đa Sát! _Trong truyền thuyết, tộc nhân Cửu Lê của Xi Vưu còn có một tên gọi khác là Ma La Đa Sát._ 【Tên: Xác khô Ma La Đa Sát】 【Trạng thái: Kinh nộ】 【Năng lực: Ma La Đa Sát trời sinh da dày thịt béo, sức mạnh vô song】 【Mô tả: Đây là tộc nhân Xi Vưu từng chinh chiến với Hoàng Đế năm xưa, tương truyền Xi Vưu có 81 huynh đệ, đây là xác khô của một trong số đó】 【Điểm yếu: Ma La Đa Sát sợ lửa, đây cũng là nguyên nhân năm xưa Viêm Đế hàng phục được chúng】 Ma La Đa Sát là tên một chủng tộc, cũng là chỉ từng cá thể trong đó.

Vương bình tĩnh lại.

Thứ chưa biết mới là thứ đáng sợ nhất.

Giờ đã biết con quái vật trước mắt là gì thì dễ đối phó rồi.

Vừa nãy sau lưng Ninh Thái Nghi chỉ lóe lên một khuôn mặt quỷ, chưa lộ hết toàn bộ hình dáng nên Vương mới không xác nhận được.

Giống như chỉ nhìn lông, sao biết được là lông mèo hay lông chó.

Vương vững vàng bắt lấy đèn pin, chiếu vào Ma La Đa Sát.

Lúc này, Đường Nam cũng hì hục leo lên từ thang đá, tay cầm một chiếc đèn pin khác.

Vương bảo: "Đi tìm Ninh Thái Nghi!" "Được!" Vương liếc nhìn Đường Nam rời đi, sau đó đối đầu với Ma La Đa Sát.

Nhìn bộ dạng của nó... hình như còn chút ý thức tự chủ?

Nhưng trên bảng dữ liệu không hiển thị mục nội tâm.

Hắn thử nói một câu: "Ma La Đa Sát?" 【Tên: Ma La Đa Sát】 【Trạng thái: ...】 【Mô tả: ...】 Quả nhiên, không có tiếng lòng.

Nói cách khác, con Ma La Đa Sát này không có ý thức tự chủ, không thể giao tiếp.

Vương thở dài, định thông qua nó tìm hiểu chuyện năm xưa.

Chương 180

"Tiếc thật, chỉ là một cái xác khô, nếu không có khi còn biết nói." Suy nghĩ đó chỉ thoáng qua, ngay sau đó hắn nắm chặt quân đao.

Lưỡi dao rạch qua ngón tay, một vệt máu tươi đỏ thẫm được bôi đều lên lưỡi dao.

Máu Kỳ Lân dương khí mười phần, dùng để đối phó với xác khô là tốt nhất.

Quả nhiên, Ma La Đa Sát ngửi thấy mùi máu Kỳ Lân liền lùi lại hai bước, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Vương đột nhiên hét lớn: "Có bình xịt lửa và cồn không!" Từ xa vọng lại tiếng Đường Nam: "Có, cầm lấy!" Cô lấy từ trong ba lô ra hai món đồ ném về phía Vương.

Hắn bắt gọn lấy, rồi nhìn cái xác khô Ma La Đa Sát cười khẩy: "Đi chết đi.

Không phải mày mọc sáu cánh tay sao, để tao xem mày có đỡ được lửa không!" Vương ném mạnh con dao dính máu Kỳ Lân về phía Ma La Đa Sát.

Ngửi thấy mùi máu cực kỳ nguy hiểm, nó vội vàng lùi lại.

Chính là lúc này!

Vương ném bình xịt tới, Ma La Đa Sát vươn tay ra đỡ theo bản năng.

Bốp!

Hắn nắm lấy bình xịt trong tay nó, rồi bóp mạnh!

Bình xịt chứa xăng cô đặc bị bóp nát!

Xăng tạt đầy người Ma La Đa Sát.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của nó, Vương không nhịn được cười: "Ngu thật, sắp tàn đời rồi." Dứt lời, Vương cầm bật lửa, lao người tới trước, mạnh mẽ bấm nút!

Phùng!

Những ngọn lửa bùng lên, nhanh chóng lan ra toàn thân cái xác khô Ma La Đa Sát!

Ba cái đầu phát ra tiếng gào thét đau đớn, như đang chịu đựng nỗi đau đớn nhất thế gian.

Nó cố dập lửa trên người nhưng dù giãy giụa thế nào cũng vô ích!

Ngay sau đó, khói đen bốc lên nghi ngút, nó ngã lăn ra đất co giật.

Ba đôi mắt tuyệt vọng oán độc nhìn chằm chằm vào Vương.

Trong lòng Vương lại chẳng có chút dao động nào, thậm chí còn châm điếu thuốc rít một hơi.

Vài phút sau, xác khô Ma La Đa Sát nằm bất động trên mặt đất.

Nhưng ngọn lửa trên người vẫn cháy hừng hực.

Vương quay người, đi về phía hai cô gái.

Quân đao cắm trên người Ma La Đa Sát, lúc này cán dao bọc vải đã bị thiêu rụi.

Vương quay đầu nhìn thoáng qua quân đao trong lửa, lẩm bẩm: "Thôi, cây dao này cũng trăm ngàn vết thương rồi, cũng đến lúc nghỉ hưu." Nói xong, hắn đi thẳng về phía Đường Nam mà không ngoảnh lại.

Trong tay hắn có móng vuốt Kỳ Lân và da lông Bạch Trạch, lát nữa vào mộ Hoàng Đế tìm thêm Kim Ô, dùng vật liệu của ba con thần

thú rèn ra một thanh bảo đao tuyệt thế.

Thanh đao đó chắc chắn sẽ thần cản giết thần, phật cản giết phật nhỉ?

Nhìn thấy Đường Nam đang bấm huyệt nhân trung cho Ninh Thái Nghi, hắn hỏi: "Em ấy sao rồi?" Đường Nam nhìn qua, không chắc chắn nói: "Vấn đề chắc không lớn, hô hấp bình ổn, trên người cũng không có vết thương nặng, chỉ có ba vết cào không sâu lắm.

Nhưng... gọi mãi không tỉnh, có thể là hôn mê rồi." 【Tên: Ninh Thái Nghi】 【Trạng thái: Hôn mê】 【Mô tả: Sau khi bị thứ kinh khủng dọa sợ, đầu lại đập vào huyết quan dẫn đến hôn mê bất tỉnh.】 Vương không nhịn được cười một tiếng.

Cũng dễ tưởng tượng, lúc đó Ninh Thái Nghi to gan đi mở quan tài, kết quả bên trong nằm một con quái vật ba đầu sáu tay thì chớ, lúc bật đèn lên, con Ma La Đa Sát đó lại đang trừng mắt ngay sau lưng cô.

Vừa quay đầu lại... suýt nữa dọa Ninh Thái Nghi lên cơn đau tim, nếu cô ấy có bệnh tim.

Đường Nam vẫn còn sợ hãi nhìn cái xác đang cháy, hỏi: "Quái vật đó... chết chưa?" "Chết rồi, nó gọi là Ma La Đa Sát..." Sau đó, hắn kể lại lai lịch Ma La Đa Sát một lượt.

Đường Nam nghe xong lặng người.

Cô nhìn Vương với ánh mắt phức tạp, không biết tại sao càng nhìn người đàn ông tuấn tú trước mắt lại càng thấy thuận mắt.

Có lẽ vì người đàn ông này luôn có thể bảo vệ họ qua cơn hoạn nạn, cũng có thể vì khí tức bí ẩn và khuôn mặt điển trai đó.

Cô nhìn Ninh Thái Nghi đang hôn mê, phân vân không biết có nên nói ra không.

Cuối cùng cô cắn răng, thốt ra một câu: "Em thấy anh hình như rất lợi hại, sức mạnh rất lớn, lực xung kích rất mạnh." Vương nghe câu nói đầu voi đuôi chuột này thì nhìn vào số liệu của Đường Nam.

Vừa nhìn, sắc mặt hắn lập tức trở nên quái dị. 【Tên: Đường Nam】 【Nội tâm: Không biết anh Vương có nghe hiểu không, mình có nên ám chỉ thêm không nhỉ.】 Vương ho khan một tiếng, thần sắc như thường: "Đúng vậy, đánh nhau với anh thì em biết rồi đấy, có muốn đứng dậy so chiêu với anh bây giờ không?" Đường Nam đột nhiên cứng họng, nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Vậy thôi khỏi." Để không làm chậm trễ hành trình, Vương lấy Mộc Trần Châu từ trong ba lô ra.

Hắn đặt hạt châu lên mi tâm Ninh Thái Nghi, chỉ thấy hạt châu tỏa ra từng đợt ánh sáng.

Khuôn mặt vốn tái nhợt của Ninh Thái Nghi dần hồng hào trở lại.

Cô khó khăn mở mắt, đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội vàng ngồi dậy: "Quái vật kia đâu, quái vật đâu rồi?" Nhìn hai người bên cạnh và ngọn lửa đang cháy phía xa, Ninh Thái Nghi không chắc chắn nói: "Chẳng lẽ... chết rồi hả?" Lúc nói cô còn thò đầu ra, lông mày nhướng lên, vẻ mặt đầy ham học hỏi.

Đường Nam cười: "Chết rồi." "Chết rồi?

Con quái vật ba đầu sáu tay đó chết rồi sao?

Ai giết?" Cô ngây người.

Vốn dĩ Ninh Thái Nghi tưởng rằng quái vật quá đáng sợ, ba người bọn họ căn bản không đối phó nổi.

Ai ngờ... quái vật lại chết rồi!

Chương 181

Nhìn bộ dạng này...

Vương và Đường Nam đều không bị thương?

Vương tuy dính chút bụi nhưng không có vết thương rõ ràng.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Ninh Thái Nghi, Đường Nam bật cười, giải thích lại những gì đã xảy ra và kể chuyện về Ma La Đa Sát cho cô nghe.

Nghe xong, Ninh Thái Nghi tặc lưỡi: "Quả nhiên, anh nhà mình lợi hại thật." Sự việc không khác gì cô nghĩ, quả nhiên đại ca đại hiển thần uy, giết chết cả loại quái vật ba đầu sáu tay như Ma La Đa Sát.

Sau đó, Ninh Thái Nghi cung kính dùng hai tay dâng Muchen Bead trả lại cho Vương: "Cảm ơn anh, anh thật tốt!" "Chỉ được cái dẻo mồm." Nói rồi Vương cũng không để ý đến cô nữa, chiếu đèn pin vào trong huyết quan. "Còn nhớ hai câu nói anh vừa bảo không?" Đường Nam không cần suy nghĩ: "Nhớ chứ, hình như là một ông già tưởng mình là Thương Hiệt gì đó." Không chỉ Đường Nam, cả ba người có mặt đều thấy lạ.

Nhưng sự thật không phải vậy, đánh nhau với Ma La Đa Sát lâu như thế mà chẳng thấy ông Thương Hiệt nào xuất hiện.

Lúc đầu ba người cũng không tìm thấy Thương Hiệt, cứ như hai câu nói đó đã tan biến vào hư không vậy.

Trực giác mách bảo Vương, trong quan tài... chắc chắn có bí mật.

Quả nhiên, Ninh Thái Nghi kinh hô: "Anh ơi, trong quan tài có một quyển trục này!

Khoan đã... là da thú?" Cô vớt quyển trục từ trong huyết quan ra,

đưa cho Vương. 【Tên: Thượng Cổ Dã Sử】 【Niên đại: 7231 năm】 【Mô tả: Sử thư do Thương Hiệt năm xưa lén lút ghi chép sau lưng Hoàng Đế, vì không muốn bị phát hiện, lại không dám nói cho ai, nên để lại trong mộ Hoàng Đế, dùng xác khô Ma La Đa Sát trấn thủ】 Nhìn thấy mô tả, Vương lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Thương Hiệt sở dĩ khóa chặt cửa trung điện, không cho ai phát hiện ra khóa cơ quan Kỳ Môn Độn Giáp, có lẽ là muốn để lại manh mối cho hậu nhân giải khai.

Tầng mộ thất này sở dĩ nằm ở phía trên, có lẽ là khi xây dựng mộ Hoàng Đế, Thương Hiệt đã giấu Hoàng Đế xây thêm một gian mộ thất này.

Nếu không thì mọi thứ từ trung điện trở đi đều trở nên cao siêu một cách khó hiểu.

Ví dụ như cơ quan trên gạch nền, khóa Kỳ Môn Độn Giáp, bố cục Long Hổ Khốn Sát, hộp gỗ ngô đồng.

Những biện pháp này đều chỉ có một mục đích, đó là bảo vệ quyển trục trong huyết quan.

Vừa muốn cho hậu nhân biết, lại không dám lấy ra ngoài sáng.

Bố cục Long Hổ Khốn Sát và huyết quan là để nuôi Ma La Đa Sát thành đại hung, nhưng lại không để nó tỉnh lại.

Như vậy vừa khiến người vào sau nảy sinh kiêng kỵ, lại vừa có thể bảo vệ tốt quyển trục trong huyết quan, không bị xác khô Ma La Đa Sát phá hoại.

Lúc này, Vương càng thêm tò mò về quyển trục thượng cổ.

Chỉ có một chuyện chưa giải khai.

Hai giọng nói kia... từ đâu tới?

Vương nhớ lại lúc vừa mở thang đá liền nghe thấy âm thanh.

Hắn xác định, âm thanh đó truyền đến từ ngay phía trên thang đá.

Vậy nên... có khả năng nào không?

Phía trên cùng của vách đá có một lối đi khác, dẫn đến nơi sâu hơn của mộ Hoàng Đế.

Nếu không thì chẳng có cách nào giải thích hai giọng nói đột nhiên xuất hiện rồi biến mất kia.

Lắc đầu, hắn quyết định làm rõ chuyện trong quyển trục trước đã.

Còn về lối đi... tính sau.

Dưới ánh mắt chăm chú của Ninh Thái Nghi và Đường Nam, Vương từ từ mở quyển trục ra.

Thực ra vào thời thượng cổ, thế gian chưa có chữ viết, mọi lịch sử và sự việc chỉ có thể ghi lại thông qua hình vẽ tượng hình.

Điều này dẫn đến việc ghi chép không hoàn chỉnh, hoặc xảy ra hiện tượng sai lệch ý nghĩa.

Dù sao thì ai sinh ra cũng không phải là đại nghệ sĩ, không thể vẽ cái gì cũng giống y như thật được.

Nhất là ở thời đại đó, biết vẽ tranh đã là giỏi lắm rồi.

Nhìn vậy mới thấy, công lao của Thương Hiệt đối với sự phát triển của đất nước quả thực không thể xóa nhòa.

Ông đã phát minh ra văn tự đầu tiên trong lịch sử.

Tương truyền, Thương Hiệt trời sinh đức độ, sinh ra có bốn mắt, có bản lĩnh giao tiếp với thần minh.

Danh xưng Văn Tổ Thương Hiệt quả nhiên danh bất hư truyền.

Đập vào mắt là từng dòng chữ cổ xưa.

Những chữ này nhìn vào giống như từng bức tranh đơn giản.

Chính là chữ tượng hình.

Nhưng... trong ba người ở đây, chẳng ai đọc hiểu được chữ tượng hình cả.

Ninh Thái Nghi cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh.

Đột nhiên, cô như nhớ ra điều gì, lại phấn chấn nhìn Vương: "Anh à, không lẽ ngay cả chữ tượng hình anh cũng biết chứ?" Vương không nói gì, chỉ đơn giản liếc nhìn một cái.

Ninh Thái Nghi lập tức hiểu ra: "Quả nhiên là anh nhà tôi, em không nhìn lầm người, mau nói cho em biết bên trên viết gì đi!" Vương không để ý đến cô, chuyên tâm xem quyển trục.

Trên quyển trục thượng cổ ghi lại một câu chuyện như sau.

Chương 182

Đó là năm thứ mười ba Viêm Đế tại vị.

Một ngày nọ, Cơ Hiên Viên và Thương Hiệt đi dạo trong rừng.

Đột nhiên, Cơ Hiên Viên dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Thương Hiệt: "Ngươi nói xem, Viêm Đế có phải hơi già rồi không?" Thương Hiệt kinh hãi trong lòng.

Ông biết Cơ Hiên Viên đã có lòng mưu phản, nhưng thân là thần tử, không thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo. "Viêm Đế tuy già, nhưng gừng càng già càng cay." Ý là Viêm Đế tuy già nhưng thực lực vẫn cường hoành, đang khuyên can Cơ Hiên Viên.

Cơ Hiên Viên nhìn ông đầy ẩn ý, không nói thêm gì nữa.

Thương Hiệt vốn tưởng chuyện này cứ thế qua đi.

Nhưng đến một đêm hơn ba mươi ngày sau, Thương Hiệt đang nằm ngủ trong nhà, trong lúc mơ màng dường như nghe thấy có người nói chuyện bên ngoài. "Kỳ lạ thật, muộn thế này ai còn ở bên ngoài?" Ông quyết định đi xuống xem thử.

Thương Hiệt đứng trước cửa sổ, ghé mắt qua khe hở nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Cơ Hiên Viên đang nói gì đó với một con hồ ly già đứng thẳng người.

Sở dĩ gọi là hồ ly già vì lông toàn thân nó đã bạc trắng, nhưng lại đứng thẳng như người, nhất cử nhất động đều giống hệt con người.

Thương Hiệt giật mình thon thót.

Cơ Hiên Viên... cấu kết với yêu thú trong núi ư?

Không biết một người một yêu đang nói gì.

Đột nhiên, con hồ ly già kia quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục với Cơ Hiên Viên, như đang cầu xin điều gì.

Cơ Hiên Viên nhíu mày, rút kiếm bên hông ra, kề vào cổ con hồ ly.

Ánh kiếm lóe lên hàn quang.

Sau đó, một người một yêu không biết lại nói gì, con hồ ly già từ từ gật đầu, rồi thất hồn lạc phách bỏ đi.

Cơ Hiên Viên nhìn theo bóng lưng hồ ly, thu kiếm vào vỏ, quay người đi vào nhà mình.

Lúc Cơ Hiên Viên quay người, con hồ ly già kia lại đột nhiên quay đầu lại.

Nó nhìn chằm chằm Cơ Hiên Viên, nở một nụ cười âm sâm quỷ dị.

Diện mục gian trá giảo hoạt.

Tim Thương Hiệt lỡ một nhịp, vội nằm lại lên giường.

Từ ngày hôm đó, quan hệ giữa Cơ Hiên Viên và Thương Hiệt nảy sinh một vết rạn.

Lại vài ngày sau, vào một đêm nọ.

Cơ Hiên Viên vào phòng Thương Hiệt, hỏi một câu: "Ta biết hôm đó ngươi đã nhìn thấy, chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng." Thương Hiệt kinh hãi.

Hắn phát hiện mình nhìn trộm sao?

Rõ ràng mình không phát ra chút tiếng động nào.

Ông không nói gì, tiếp tục giả vờ ngủ.

Cơ Hiên Viên lẩm bẩm một tiếng: "Quả nhiên chưa tỉnh." Nói

xong liền rời khỏi phòng Thương Hiệt, rồi rời khỏi bộ lạc, đi vào trong rừng sâu núi thẳm.

Đợi một lát, Thương Hiệt ngồi dậy.

Cơ Hiên Viên rốt cuộc đi làm gì?

Nhớ lại con hồ ly già đêm hôm đó, ánh mắt nó khiến ông bất an.

Cơ Hiên Viên dù sao cũng là huynh đệ lớn lên từ nhỏ với ông.

Thương Hiệt cắn răng, mặc quần áo bám theo.

Theo chân Cơ Hiên Viên vào rừng, chỉ nghe thấy từ xa truyền đến tiếng tranh luận kịch liệt, ông tìm một cái cây nấp phía sau, nhìn kỹ lại.

Một con chồn vàng (Hoàng bì tử) mắt la mày lét, một con trăn lớn thô kệch, một con nhím to bằng bàn tay, và con hồ ly già đêm hôm đó.

Ánh mắt chúng không lạnh lùng như những loài yêu vật khác mà sáng quắc, cực kỳ có linh tính.

Thương Hiệt chùng lòng xuống.

Cơ Hiên Viên... quả nhiên đứng cùng phe với yêu thú.

Cơ Hiên Viên nói: "Các ngươi nói đi lấy bảo vật từ chỗ tộc Nữ Oa cơ mà?" "Đùa à, tưởng Cơ Hiên Viên ta dễ lừa chắc!?" Nói rồi hắn ném hòn đá trong tay xuống đất. "Năm hạt giống thì có tác dụng gì?

Ta muốn đánh bại Viêm Đế, chứ không muốn làm ruộng!" Lão hồ ly vội vàng đứng ra hòa giải: "Cơ Vương, ta đã tốn bao công sức mới tìm được thứ này ở chỗ tộc Nữ Oa, chắc chắn có tác dụng lớn.

Lúc ta phát hiện ra hạt giống, chúng được canh giữ nghiêm ngặt, nhìn là biết không phải vật phàm!

Ta chỉ là chưa nghiên cứu ra thôi." Cơ Hiên Viên không tin: "Cho

các ngươi thêm ba mươi ngày, sau ba mươi ngày phải bí mật mang hạt giống đến cho ta." Nói xong liền bỏ đi.

Bốn con yêu thú vẫn ở lại chỗ cũ, đợi Cơ Hiên Viên đi thật xa.

Lão hồ ly lập tức thay đổi sắc mặt, hung ác và âm hiểm: "Một thằng ranh con loài người, đúng là không biết trời cao đất dày." Thương Hiệt thầm than: "Hỏng rồi." Cơ Hiên Viên chọn hợp tác với chúng, nhưng đám yêu quái này sau lưng lại có mưu đồ khác. "Hay là chúng ta trực tiếp làm thịt hắn đi, rồi chui vào rừng già, ai tìm được chúng ta?

Chúng ta cũng đâu đến mức bị một thằng ranh con uy hiếp.

Mới sống được bao lâu mà dám chỉ tay năm ngón với ta, sống chán rồi!" Con trăn lớn thè lưỡi, không nói tiếng nào bỏ đi.

Con chồn vàng cũng do dự, nhìn trăn lớn, lại nhìn lão hồ ly, cuối cùng tứ chi chạm đất chạy mất.

Chương 183

Chỉ còn lại con nhím và lão hồ ly mắt đối mắt.

Hai con yêu quái cũng không nói gì, cứ thế thi gan.

Thương Hiệt thấy trời sắp sáng.

Thực sự không ổn, hôm nay đi thôi, tiếp tục đợi cũng không có kết quả.

Vừa định rời đi, kết quả từ trong rừng già chui ra một người.

Người này trông hơi kỳ quái, đi đứng xiêu vẹo.

Là một người đàn ông.

Hai con yêu quái nhìn thấy người đàn ông thì cười.

Tiên sư hỏi: "Sao rồi, Cơ Hiên Viên nói gì?" Lão hồ ly lắc đầu: "Không có gì, hắn bắt ta tìm ra bí mật của năm hạt giống." "Ngươi thấy hắn thật sự làm được không?" "Nhỡ đâu phát hiện ra đó chỉ là năm hạt giống bình thường, không phải bảo vật tộc Nữ Oa thì sao?" Thương Hiệt thất kinh.

Hóa ra bốn con yêu thú không chỉ liên hợp lừa gạt Cơ Hiên Viên, mà trong nội bộ còn giấu giếm sự thật!

Lão hồ ly và con nhím lén lút thông đồng với người đàn ông này không biết đang mưu tính gì.

Nhìn bộ dạng... hình như đang nhắm vào hai con yêu thú kia và cả Cơ Hiên Viên.

Đột nhiên, người đàn ông kia nhìn chằm chằm về hướng Thương Hiệt: "Ai?!" Thương Hiệt kêu to không ổn, biết chuyện bại lộ, vội vàng chạy về nhà.

Nhưng lạ thay, người đàn ông kia lại không đuổi theo.

Sau đó Thương Hiệt kinh qua một thời gian dài dò la, cuối cùng cũng biết người đàn ông đêm hôm đó là ai.

Hắn tên là Trương, đến từ bộ lạc Thăng Long phương xa.

Một người đàn ông đến từ bộ lạc phương xa... lại trà trộn cùng đám yêu thú trong núi?

Bọn họ đang mưu tính điều gì.

Thương Hiệt muốn lên tiếng nhắc nhở Cơ Hiên Viên, lại sợ chuyện theo dõi bị bại lộ.

Cuối cùng ông quyết định không nói, chỉ âm thầm phòng bị người đàn ông kia. "Hiên Viên, ngài có biết trong rừng sâu núi thẳm có một đám yêu thú không, nghe nói đám yêu thú đó con nào cũng xảo trá vô cùng, hại chết không ít người rồi." Cơ Hiên Viên nhướng mày: "Thế à?

Yên tâm, sớm muộn gì ta cũng sẽ trừ khử đám yêu thú trong rừng, trả lại thái bình cho bộ lạc." Thương Hiệt thở dài, nếu Cơ Hiên Viên đã chấp mê bất ngộ thì cũng không tiện nói thêm.

Chỉ là... người đàn ông tên Trương kia biến đâu mất rồi?

Kể từ sau khi gặp trong rừng hôm đó, Trương từ đó về sau chưa từng xuất hiện, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Thương Hiệt dùng Kỳ Môn Độn Giáp suy diễn một hồi, lại không tra ra được nửa điểm tin tức về Trương.

Thông thường, Kỳ Môn Độn Giáp là kỳ thuật đệ nhất thế gian, ít nhiều cũng sẽ suy diễn ra chút gì đó.

Nhưng... người đàn ông tên Trương này, sự thần bí của hắn khiến ông không nhìn thấu được.

Điều này càng làm ông thêm đề phòng.

Cứ như vậy, lại qua hơn mười ngày.

Cơ Hiên Viên chạy đến nói với Thương Hiệt: "Đi thôi, chúng ta đến bộ lạc Thần Nông một chuyến, Viêm Đế triệu kiến ta." "...Ta nghe nói bên cạnh Viêm Đế có một cao nhân." Thương Hiệt hỏi: "Cao nhân bên cạnh Viêm Đế... lai lịch thế nào?" Cơ Hiên Viên nhìn vào mắt Thương Hiệt: "Ta tưởng ngươi biết chứ, là người đến từ phương xa, nghe nói trong tay nắm giữ bí pháp trường sinh, tên là Trương!" Trương!

Thương Hiệt kinh hãi. "Nắm giữ bí pháp trường sinh?" Đọc đến đây, Vương cuối cùng cũng hiểu ra.

Hắn đã biết bí pháp trường sinh trong tay Hoàng Đế và Viêm Đế từ đâu mà có, là từ trên người Trương truyền xuống!

Hắn nhớ rõ ràng, vừa rồi thông qua tay Mô Mẫu xem tư liệu hiển thị, bí pháp trường sinh của Hoàng Đế lấy được từ tộc Nữ Oa.

Vậy bí pháp trường sinh của Trương là chuyện gì?

Thượng cổ tam đế cùng trứ tác Hoài Nam Đồ... lại là gì?

Tiếp tục đọc tiếp.

Vài ngày sau, Cơ Hiên Viên và Thương Hiệt liền đến bộ lạc Thần Nông.

Bộ lạc Thần Nông không hổ là bộ lạc của Viêm Đế cai quản thiên hạ, không bộ lạc nào khác có thể so bì.

Hai người gặp Viêm Đế trong đại điện.

Viêm Đế ngồi trên một chiếc ghế làm bằng vàng.

Họ cũng nhìn thấy một con quái vật ba đầu sáu tay, mọc tám cái chân.

Thương Hiệt biết, đó là binh thần dùng binh xuất chúng dưới trướng Viêm Đế, Xi Vưu.

Lại thấy một người đàn ông cao lớn uy mãnh, thân cao mười thước, tay cầm cự phủ.

Thần tử của Viêm Đế, một người đàn ông anh dũng thiện chiến, được phong danh hiệu Chiến Thần Hình Thiên.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Thương Hiệt nhất là người đàn ông đứng bên cạnh Viêm Đế.

Người đàn ông đó nhìn Thương Hiệt một cái, rồi cười với ông.

Thương Hiệt kinh hãi, ông biết người đàn ông này đã nhận ra mình.

Chương 184

Người này chính là Trương.

Lần này Viêm Đế triệu kiến Cơ Hiên Viên... liệu có phải chủ ý của Trương?

Hắn muốn trừ khử Cơ Hiên Viên và ông ngay tại nơi này sao!

Lúc này, lông tóc sau lưng Thương Hiệt dựng đứng cả lên, ông nhìn Trương đầy ẩn ý.

Vương tiếp tục đọc xuống dưới, nhưng trên tấm da thú ghi chép...

ở cuối cùng chỉ để lại một câu: "Thượng cổ quyển trục, Thượng quyển, Hết." Xem ra cuốn sử thư dã sử này có ba quyển Thượng, Trung, Hạ, ba quyển hợp lại mới là lịch sử không được sử sách ghi chép của thời thượng cổ.

Xem xong, Vương nhắm mắt dưỡng thần.

Trong quyển thượng của quyển trục ghi lại rất nhiều thứ.

Ví dụ như con chồn vàng, hồ ly già, trăn lớn và nhím, hẳn là hình bóng thu nhỏ của Tứ Tiên ngày nay.

Vương biết Tứ Tiên từng là thuộc hạ của Hoàng Đế, sau này mới đi theo Trương.

Nhưng sau khi xem quyển trục... chẳng lẽ Tứ Tiên ngay từ đầu đã có quan hệ với Trương, chỉ là ngoài mặt kết minh với Hoàng Đế?

Rất có khả năng.

Thương Hiệt sẽ không tốn công sức lớn như vậy để ghi chép lại những thứ không có thật rồi canh giữ cẩn mật.

Chỉ tiếc Vương đã xem hết cả thượng quyển cũng không thấy lai

lịch về Trương.

Có thể ở trung quyển hoặc hạ quyển sẽ nói rõ chuyện này.

Điều quan trọng nhất là, quan hệ giữa Viêm Đế và Hoàng Đế căn bản không như sử sách ghi chép.

Xi Vưu cầm đầu bộ lạc Cửu Lê làm phản, Hoàng Đế dị quân đột khởi bình định phản loạn, Viêm Đế cảm kích thoái vị nhường hiền, để Hoàng Đế đăng cơ.

Nhưng trên quyển trục thượng cổ lại ghi chép rành rành, Hoàng Đế ngay từ đầu đã có lòng làm phản.

Hơn nữa, Xi Vưu đứng dưới Viêm Đế, rõ ràng là thuộc thần.

Hắn cười khẩy một tiếng lắc đầu: "Quả nhiên, lịch sử đều do kẻ chiến thắng viết lại." Ninh Thái Nghi nãy giờ không dám lên tiếng hỏi: "Anh ơi... trên đó viết gì thế?" Vương nhìn hai người, tóm tắt lại sự việc một lần.

Nghe xong, hai người lặng đi hồi lâu.

Ninh Thái Nghi tặc lưỡi: "Chậc, Hoàng Đế quả nhiên không phải thứ tốt lành gì." Đường Nam cũng thở dài: "Anh Vương nói đúng, lịch sử đều do kẻ chiến thắng viết lại." Nhưng đồng thời, cả ba cũng càng thêm tò mò về Thương Hiệt.

Dù sao thì hiện tại trạng thái của Thương Hiệt không rõ, không xác định là người hay ma, nhưng chắc chắn là có ý thức độc lập.

Cứ như vậy, ông ta đã ở trong mộ Hoàng Đế hơn bảy nghìn năm. "Thảo nào có thể làm ra cái loại chuyện đào mộ nhà người ta lên thế này, nếu là em phải ở trong này hơn bảy nghìn năm, em cũng sẽ thần kinh không bình thường." Ninh Thái Nghi lẩm bẩm, cảm thấy Thương Hiệt có chút đáng thương. "Đừng lo chuyện bao đồng nữa, mau tìm lối vào mộ thất tiếp theo, em càng ngày càng tò mò về mộ Hoàng Đế này

rồi." "Hai người trèo lên thang sắt xem trên vách tường một chút, tôi cứ cảm thấy chỗ đó có cơ quan." Nói rồi ba người liền đi tới bên thang sắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Miệng hang phía trên vách đá rất rõ ràng, một cái hang đá cao khoảng nửa người.

Trong lòng Vương không khỏi nảy ra một suy đoán.

Vừa rồi hắn quả thực nghe thấy tiếng nói, có khả năng sau khi Thương Hiệt nói xong đã rời đi từ hang đá này.

Hoặc là...

ông ta vẫn luôn ở trong hang đá, chăm chú quan sát hành động của ba người bọn họ.

Một cảm giác rợn tóc gáy từ trong lòng dâng lên.

Vương day day thái dương, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hang đá. [Danh xưng: Mộ đạo] [Mô tả: Lối đi thông tới phụ thất của mộ Hoàng Đế] Sau khi trong lòng đã xác nhận phía sau là mộ đạo, Vương đầu cũng không ngoảnh lại, nói: "Phi hổ trảo." Đường Nam đứng bên cạnh Vương không nhúc nhích.

Ninh Thái Nghi vô cùng tự giác lấy phi hổ trảo từ trong ba lô ra, đưa cho Vương: "Lão gia, của anh đây." Vương khẽ nhướng mày: "Ý là muốn tôi phải tự thân vận động sao?" Ninh Thái Nghi vỗ trán: "Ui da, vừa nãy ngã mê man nên quên mất, để em, để em!" Ánh mắt cô rơi vào hang đá, dùng sức ném phi hổ trảo lên trên.

Cái góc độ mà Ninh Thái Nghi ném lệch so với hang đá khoảng hơn ba mươi centimet, Vương khẽ thở dài một hơi.

Ai ngờ, phi hổ trảo sau khi đập vào vách đá lại nảy sang bên phải, móc chuẩn xác ngay tại miệng hang!

Vương hơi sững sờ.

Ngay sau đó liền nhớ tới kỹ năng bị động trên người Ninh Thái Nghi: Thiên Quan Chúc Phúc.

Trách không được vừa rồi khi Ninh Thái Nghi đối mặt với Ma La Đa Sát lại không bị thương, chỉ bị ngất đi.

Thiên Quan Chúc Phúc đã phát huy tác dụng cực lớn.

Phải biết rằng, Vương biết rõ khí lực của Ma La Đa Sát lớn đến mức nào, một vuốt kia mà đánh lên người Ninh Thái Nghi, không chừng đã khiến cô đầu thai chuyển thế ngay tại chỗ rồi.

Vương ngẫm lại, nếu trên người hắn không có huyết mạch Bạch Trạch và Thiên Quan Chúc Phúc, không chừng tình huống vừa rồi còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nếu không thì sau khi trúng nhiều quyền của Ma La Đa Sát như vậy, sao có thể chẳng hề hấn gì?

Trong lúc Vương đang thất thần, Ninh Thái Nghi đã móc phi hổ trảo chắc chắn vào miệng hang đá, lôi thử vài cái rồi quay đầu lại: "Lão gia, xong rồi!

Em leo lên xem trước, nếu không có việc gì thì hai người hãy lên!" Nói xong, Ninh Thái Nghi đi đầu, trực tiếp leo lên trên.

Hang đá cao khoảng năm mét, chỉ thấy Ninh Thái Nghi không tốn bao nhiêu sức lực, nhẹ nhàng linh hoạt leo lên.

Khoảng vài phút sau, bên trên không truyền xuống chút động tĩnh nào.

Đường Nam nhíu mày, khẽ giọng lo lắng nói: "Anh Vương, Tiểu Ninh có khi nào..." Lời còn chưa dứt, Ninh Thái Nghi đã từ miệng hang thò đầu ra, vẫy vẫy tay với Vương và Đường Nam: "Hai người

mau lên đi, bên trong an toàn!" Đường Nam thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy dây thừng phi hổ trảo leo lên.

Vương đi cuối cùng.

Hai người vừa vào cửa hang liền thấy Ninh Thái Nghi cầm đèn pin, đang bò về phía sâu trong đường hầm.

Chương 185

"Tiểu Ninh, cẩn thận một chút, anh và Vương ca còn ở phía sau này!

Trong không gian chật hẹp thế này, đợi lát nữa xảy ra chuyện gì thì hai người bọn anh không thể ứng cứu ngay được đâu!" Ninh Thái Nghi quay đầu, cười hì hì với Đường Nam: "Yên tâm đi Nam Nam, tôi biết chừng mực mà." Nói xong, cô tiếp tục bò về phía trước.

Vương khẽ nhíu mày: "Quay lại." "Dạ dạ." Ninh Thái Nghi lập tức đáp lời, vội vàng bò ngược trở lại.

Đường Nam nhìn hai người, trong lòng không nhịn được dâng lên một trận ghen tuông.

Ý gì đây, sao Ninh Thái Nghi lại nghe lời Vương như vậy, chẳng lẽ hai người có quan hệ gì?

Được lắm cái anh Vương này, đợi quay về em sẽ mách Phàm Phàm!

Đường Nam tức tối, quên sạch chuyện mình vừa ám chỉ với Vương lúc nãy.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, ba người xếp thành một hàng dọc bò về phía trước.

Ninh Thái Nghi đi đầu, Đường Nam ở giữa, Vương chốt đuôi.

Không gian trong hang đá cũng không ẩm ướt lắm, nhưng lại đặc biệt chật hẹp.

Bên trong ngoằn ngoèo khúc khuỷu, cho Vương cảm giác như đang ở trong đường hầm tại Bách Nhãn Quật.

Đám người này sao đều thích xây mộ đạo kiểu này nhỉ, có giảng cứu gì chăng?

Vương thầm oán thầm một câu, tiếp tục bò về phía trước.

Đột nhiên, Ninh Thái Nghi dừng bước.

Đường Nam không kịp phản ứng trực tiếp đâm sầm vào người Ninh Thái Nghi, vội vàng xoa xoa mũi, hờn dỗi nói: "Làm gì thế Tiểu Ninh, sao tự nhiên lại dừng lại?" Ninh Thái Nghi không nói gì, thậm chí không nhúc nhích.

Đường Nam định nói thêm gì đó thì thấy Vương vỗ vỗ vai cô, ra hiệu im lặng.

Đường Nam hiểu ý ngậm miệng lại, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây.

Trong vòng vài chục giây, ba người không ai phát ra nửa điểm âm thanh.

Đột ngột, Ninh Thái Nghi quay đầu nhìn hai người phía sau: "Lão gia.

Phía trước hình như có người?" "Có người?" Vương lẳng lặng lắng nghe.

Hình như... nghe thấy một trận tiếng hít thở bình ổn.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, nói: "Phía trước chưa chắc là người, nhưng nhất định là sinh vật sống, đi xem thử!" Ninh Thái Nghi nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì bò về phía trước.

Vừa rồi nghe lời Vương nên bị Ma La Đa Sát tát ngất xỉu.

Hy vọng lần này...

đừng cho cô gặp quái vật nữa.

Ba người càng bò vào sâu, tiếng hít thở càng ngày càng lớn.

Hiện tại cũng nghe rõ ràng hơn, là một trận tiếng hít thở dồn dập lại kịch liệt!

Trong tình huống này... rốt cuộc là sinh vật gì, lại gặp phải chuyện gì mà có thể phát ra tiếng hít thở dồn dập như vậy?

Ninh Thái Nghi lại bò thêm vài bước rồi dừng lại.

Cảm giác thứ ở phía trước kia...

đang ở ngay sau khúc ngoặt, chỉ cần qua khúc ngoặt là có thể nhìn thấy rốt cuộc là thứ gì!

Ninh Thái Nghi quay đầu nhìn Vương một cái, ngay sau đó lại quay lên: "Liều mạng!" Cô cắn răng, trực tiếp thò đầu nhìn ra sau khúc ngoặt!

Đường Nam và Vương vẫn luôn chăm chú nhìn Ninh Thái Nghi, chỉ thấy cô đột nhiên bất động. "Sao thế Tiểu Ninh?" Đường Nam gọi. "Gì vậy?" Vương hỏi. "Tiểu Ninh?" Đường Nam gọi lại một lần nữa, không yên lòng, vội vàng kéo Ninh Thái Nghi lùi lại. "Làm sao thế?" Chỉ thấy Ninh Thái Nghi vẻ mặt khiếp sợ: "Lão gia, Uông Đạt không phải đã lạc mất chúng ta rồi sao?" Uông Đạt ngay từ lúc mới xuống biển đã bị Thủy hầu tử lôi đi.

Nhóm Vương từng một độ cho rằng Uông Đạt đã chết hẳn rồi.

Vương vừa nghe Ninh Thái Nghi hỏi vậy, dường như đã đoán được gì đó: "Chẳng lẽ..." Ninh Thái Nghi gật gật đầu, vươn tay chỉ về phía bức tường đá ở khúc ngoặt: "Uông Đạt đang ở sau khúc ngoặt!" Vương trong lòng giật mình.

Chuyện gì xảy ra vậy, sao Uông Đạt lại ở đây?

Chẳng lẽ...

Mộ Hoàng Đế còn có một lối đi khác? "Đi xem thử!" Ninh Thái Nghi gật đầu, nuốt nước bọt, chậm chạp bò qua khúc ngoặt phía trước.

Đường Nam gắt gao đi theo phía sau cô, kinh hô một tiếng: "Vương ca mau nhìn, Uông Đạt... hình như sắp không xong rồi!

Không đúng... trúng thi độc!" Vương vòng qua khúc ngoặt nhìn lên.

Chỉ thấy Uông Đạt cả người mềm oặt dựa vào tường đá, sắc mặt trắng bệch.

Hắn nhắm chặt hai mắt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh lấm tấm, toàn thân run rẩy không ngừng, thỉnh thoảng lại co giật.

Móng tay hắn đều đã biến thành màu đen, quần áo trên người đầy vết rách, giống như vừa trải qua một trận vật lộn kịch liệt. [Tính danh: Uông Đạt] [Trạng thái: Thi độc quấn thân] [Mô tả: Uông Đạt vật lộn với hung vật, cuối cùng cửu tử nhất sinh nhặt lại một cái mạng, thông qua một đường hầm dài dằng dặc đi tới nơi này] Trên tư liệu có điểm đáng ngờ.

Chương 186

Hung vật kia...

đích thị là Thủy hầu tử.

Uông Đạt có thể vật lộn với Thủy hầu tử dưới nước một phen, nhặt lại một cái mạng đã là vạn phần không dễ.

Cư nhiên còn có thể trong lúc hoảng loạn tìm được một đường hầm thông tới mộ Hoàng Đế, trùng hợp gặp được ba người bọn họ ở phía trước?

Chuyện này...

đâu có trùng hợp như vậy?

Áp lực nước kinh khủng dưới biển sâu đủ để nghiền nát Uông Đạt mười mấy lần.

Chuyện này chỗ nào cũng thấu ra sự quỷ dị.

Lòng Vương trùng xuống, từ trong ngực lấy ra Mộc Trần Châu.

Bên trong Mộc Trần Châu dường như có một chiếc lông vũ phượng hoàng đang chìm nổi.

Vương đem Mộc Trần Châu điểm nhẹ lên trán Uông Đạt.

Chỉ thấy toàn thân Uông Đạt bắt đầu toát ra nước đen, nước đen cực kỳ khó ngửi, dường như từ sâu trong da thịt từng chút từng chút bị ép ra ngoài.

Sắc mặt hắn từ từ có huyết sắc, đôi môi ám đỏ cũng dần dần hồng hào trở lại.

Thân thể hắn chậm rãi không còn run rẩy nữa, đại khái mười mấy phút sau, Uông Đạt yếu ớt mở mắt.

Đầu tiên hắn cố hết sức chớp chớp mắt, đồng tử tan rã một lần nữa ngưng tụ.

Đột ngột!

Uông Đạt lập tức kinh tỉnh, vươn tay quờ quạng trên mặt đất vớ lấy một hòn đá, gắt gao lùi về phía sau, giơ hòn đá lên ngưng trọng nhìn ba người Vương.

Sau đó, dường như đã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, hắn cau mày kinh ngạc nói: "Vương gia?" Ninh Thái Nghi nhìn vào mắt Uông Đạt, giải thích lại sự tình vừa rồi một lần, cuối cùng hỏi một câu: "Từ sau khi chúng ta xuống biển đã xảy ra chuyện gì?" Uông Đạt vốn đã đỡ hơn, lúc này nghe Ninh Thái Nghi hỏi vậy, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc sợ hãi.

Ánh mắt hắn phiêu hốt bất định, cuối cùng mạnh mẽ ngẩng đầu: "Tôi nhớ ra rồi!

Tôi sau khi rời khỏi lồng không khí... gặp phải một người cá toàn thân đều là vảy, không đúng, không phải người cá, càng giống Hải Yêu hơn!" Vương nhíu mày càng sâu: "Hải Yêu..." Hắn lục lọi trong đầu những thông tin về Hải Yêu.

Hải Yêu nhìn qua thì giống người cá.

Nhưng điểm khác biệt là Hải Yêu sinh tính hung tàn, thích ăn thịt người.

Trong truyền thuyết phương Tây, những kẻ dùng tiếng hát dụ dỗ dũng giả xuống nước rồi ăn thịt chính là Hải Yêu.

Tất nhiên, phương Đông cũng có loại này, Vương từng nhìn thấy trong Sơn Hải Kinh.

Hải Yêu toàn thân đều là vảy, nửa thân dưới là cá, nửa thân trên là quái vật.

Hơn nữa, nửa thân trên của Hải Yêu không có làn da trơn bóng mà bao phủ một lớp chất sừng cứng rắn màu xanh đen, giống như mặc nhuyễn giáp vậy.

Không có mũi, một đôi mắt dọc giống như rắn, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh lóe hàn quang.

Uông Đạt tiếp tục nói: "Vốn dĩ lúc mới bắt đầu, tôi tưởng là một con người cá, tôi cũng nghe thấy tiếng hát nên mới bơi về phía dưới đảo Đế Linh.

Ai ngờ... người cá kia vừa quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt quỷ hung thần ác sát!

Con yêu quái đó cứ quấn lấy tôi, tôi có lòng muốn quay về cầu cứu, nhưng khí lực nó thực sự quá lớn, tôi trực tiếp bị lôi xuống đáy biển." "Sau đó...

Tôi hình như mê mê hồ hồ nhìn thấy gia chủ, rồi sau đó hai người chúng tôi hình như đã cùng nhau trốn thoát." "Đúng rồi, gia chủ đâu, ông ấy đi đâu rồi?" Giọng Đường Nam trầm xuống: "Ông ấy vì cứu cậu, từ độ sâu khoảng một trăm năm mươi mét dưới đáy biển rời khỏi lồng không khí, không biết đã đi đâu rồi." Đôi mắt Uông Đạt từ từ trở nên ngây dại, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, hối hận.

Hắn ôm đầu, vùi đầu thật sâu vào giữa hai chân.

Một lúc lâu sau, hắn bi thống khóc gào lên: "Quả nhiên, ký ức của tôi không phải hư cấu, gia chủ quả nhiên đã bị con Hải Yêu kia lôi đi!" Ninh Thái Nghi nhìn Vương một cái, gấp gáp hỏi Uông Đạt: "Ý cậu là, Uông Triêu bị Hải Yêu lôi đi?" "Không sai, đầu tôi trước đó đập vào đá, vốn dĩ tôi tưởng những chuyện đó đều là do tôi ảo giác ra, không ngờ là thật!" Giọng Uông Đạt hữu khí vô lực, rồi lại lớn tiếng khóc: "Tôi trước đó hình như nhìn thấy gia chủ bơi về phía tôi, sau đó hai người chúng tôi cùng nhau vật lộn với con Hải Yêu kia.

Cuối cùng ông ấy dùng sức đẩy tôi một cái, đẩy tôi vào trong một cái hang động!

Tôi cứ tưởng ông ấy sẽ đi theo...

Tôi quay đầu lại nhìn, cánh tay con Hải Yêu kia đã xuyên thủng tim gia chủ, cuối cùng ông ấy còn hét lớn với tôi một câu, nhưng tôi căn bản không nghe rõ.

Hiện tại nhớ lại... lúc đó ông ấy hét là: 'Mau chạy đi'." Nói xong, Uông Đạt lâm vào sự tự trách dài đằng đẵng.

Vừa khóc, hắn vừa nắm chặt nắm đấm, nện mạnh xuống mặt đất để phát tiết sự hối hận và tự trách trong lòng.

Ba người Vương trầm mặc.

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng đợi đến khi tin tức Uông Triêu thực sự tử vong truyền đến, trong lòng vẫn không nhịn được thấy tiếc nuối.

Một đời gia chủ Uông gia sất trát phong vân, cứ như vậy ảm đạm rời sân.

Cái lão già cố chấp chui vào thôn Ô Đằng, khổ tâm nghiên cứu bí mật Hoành cốt hơn mười năm ấy, đã chết rồi.

Vì cứu đứa con nuôi là nỗi lo lắng duy nhất còn sống trên đời của ông ta.

Gia chủ Uông gia một đời khảm khở, những năm đầu bị huynh đệ phản bội, lại chết vợ chết con, cuối cùng... vì cứu con nuôi mà chết.

Uông Triêu một đời, sống thản đãng, không có lỗi với bất kỳ ai!

Những đại nhân vật cùng thời kỳ, chỉ còn lại anh em Trương thị tồn tại trên đời.

Không biết Trương lão gia tử và Trương Chấn Nam khi nghe tin

Uông Triêu chết sẽ có cảm tưởng gì. "Xác định Uông Triêu thật sự đã chết?" Vương hỏi.

Uông Đạt dùng sức gật đầu, bong bóng mũi cũng phòi ra.

Uông Đạt ngày thường xử biến bất kinh, không kiêu ngạo không tự ti, lúc này lại khóc như một đứa trẻ: "Tôi xác định, tôi nhìn thấy Hải Yêu đang gặm nhấm đầu của gia chủ." [Tính danh: Uông Đạt] [Nội tâm: Gia chủ cứ như vậy mà đi rồi, sớm biết thế tôi quay đầu lại chết cùng ông ấy cho xong, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Chương 187

Hóa ra đó không phải ảo giác, đó không phải ảo giác.] Vương sau khi xem nội tâm của Uông Đạt, rốt cuộc cũng xác định tính chính xác của tin tức này.

Không trách Uông Đạt.

Lúc đó hắn khẳng định muốn đồng sinh cộng tử với Uông Triêu.

Chỉ là đầu đập vào đá, tinh thần hoảng hốt, căn bản phân không rõ hiện thực và hư ảo.

Hắn tưởng rằng ngay cả chuyện Uông Triêu cứu mình đều là do ảo giác sinh ra.

Cũng là một người đáng thương.

Trơ mắt nhìn người dạy dỗ mình, người như cha già của mình là Uông Triêu chết đi, tư vị đó... nhất định rất khó chịu.

Ba người không nói gì, cứ như vậy ngây ngốc ở bên cạnh Uông Đạt.

Uông Đạt khóc ba bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng chậm rãi thu hồi tiếng khóc.

Bất quá, ánh mắt hắn vẫn ảm đạm như cũ: "Sớm biết như vậy, lúc đầu tôi đã không chui vào hang đá..." Vương biết hiện tại không phải lúc hỏi cái này, nhưng vẫn hỏi: "Có nhớ cái hang đá kia ở đâu, lại thông tới đâu không?" Đầu óc Uông Đạt chuyển động cực chậm, khổ thống trong lòng thời khắc ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn: "Chắc là...

Xin lỗi Vương gia, tôi không nhớ nữa.

Xin lỗi." Vương lắc lắc đầu: "Không sao." Nói xong, Vương liền không nói thêm gì nữa, không biết đang suy nghĩ gì.

Ninh Thái Nghi an ủi: "Cậu cũng đừng quá đau buồn, Uông Triêu trước khi chết dùng sức đẩy cậu một cái là hy vọng cậu sống sót.

Nếu ông ấy biết cậu hiện tại một lòng muốn chết, nhất định sẽ hối hận vì lúc đầu đã cứu cậu.

Người chết đi đều có linh hồn, nhất cử nhất động của chúng ta ông ấy đều biết, cậu hy vọng Uông Triêu nhìn thấy bộ dạng này sao?

Cố gắng sống sót, sau khi trở về hãy tổ chức cho Uông Triêu một tang lễ phong quang." Uông Đạt gật gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ không đi tìm chết, tôi muốn đem huyết mạch Kim Ô về Uông gia, tôi muốn khai quật bí mật Hoành cốt, hoàn thành túc nguyện của gia chủ." Nói xong, hắn dường như vực lại tinh thần: "Đi thôi, chúng ta hiện tại nên đi đâu?" Ninh Thái Nghi chỉ chỉ phía trước: "Hướng này." Uông Đạt gật đầu, một tiếng không nói bò về phía sâu trong mộ đạo.

Ninh Thái Nghi chậm rãi thở phào nhẹ nhõm: "Khôi phục rồi." Nếu không cứ để Uông Đạt ở đây cũng không được, không để cũng không xong.

Nhìn trạng thái vừa rồi của Uông Đạt, không có mười ngày nửa tháng thì đừng hòng khôi phục, chẳng lẽ bọn họ có thể ở đây giằng co mãi?

Leo khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, bọn họ đi tới cuối mộ đạo.

Nơi này không có bất kỳ chướng ngại vật nào, phía trước hang đá tối đen như mực.

Nơi đó chính là lối vào phụ thất.

Vương đột nhiên tò mò.

Mô Mẫu thủ bị phong ấn ở Hữu điện.

Trong mộ thất phía trên Trung điện đặt một cỗ huyết quan chứa thây khô Ma La Đa Sát.

Vậy trong phụ thất này... quan tài lại chứa ai?

Uông Đạt dẫn đầu chui qua cửa hang.

Đột nhiên, từ cửa hang vang lên một trận tiếng đá vụn rơi xuống, Uông Đạt vội vàng ổn định thân hình, thò đầu nhìn xuống dưới: "Hang đá khá cao đấy, nghe âm thanh thì khoảng năm sáu mét!" Ninh Thái Nghi đưa qua một cái đèn pin, Uông Đạt chiếu xuống phía dưới.

Chỉ thấy trong mộ thất, ngoại trừ vàng bạc châu báu đầy đất, còn có một cỗ thây khô nằm ngay giữa mộ thất.

Bốn phía thây khô là bốn bức tượng điêu khắc khổng lồ.

Tượng điêu khắc tính sơ qua cũng cao khoảng bốn mét. "Có phi hổ trảo không?

Cảm ơn." Uông Đạt nhận lấy phi hổ trảo từ tay Ninh Thái Nghi, ghim chặt móng vuốt vào nham thạch ở cửa hang, đu xuống phía dưới.

Một phút sau: "An toàn, xuống đi!" Uông Đạt xuống xong cũng không chạy loạn, ở lại chỗ cũ lẳng lặng chờ đợi ba người Vương.

Mười phút sau.

Cả nhóm chỉ có hai cái đèn pin, Uông Đạt dùng một cái, Ninh Thái Nghi và Đường Nam đều muốn cùng Vương dùng chung một cái. "Hai người dán sát thế này không nóng à?" Hai người lắc đầu như cái trống bỏi: "Không nóng không nóng, lão gia không cần quản em, cứ đi đi." Vương khóe miệng giật một cái.

Hai người này giống như tả hữu hộ pháp, gắt gao ôm lấy cánh tay

hắn, làm Vương đi đường cũng có chút tốn sức.

Kỳ thực cũng không trách hai người được.

Vừa rồi khi đối mặt với Ma La Đa Sát, loại không khí âm u khủng bố đó đã để lại bóng ma tâm lý cho hai người.

Có khả năng cần vài ngày mới có thể nguôi ngoai.

Vương chiếu đèn pin lên tượng điêu khắc.

Dưới chân tượng điêu khắc là đầy đất vàng bạc châu báu.

Những thứ này tất nhiên không gợi được hứng thú của Vương, tiền tài loại đồ vật này Vương không cảm hứng.

Tượng điêu khắc, chính xác mà nói là vài tòa tượng điêu khắc.

Bốn tòa tượng điêu khắc khắc họa không đơn thuần là một người hoặc vật thể.

Tỷ như tòa tượng điêu khắc trước mắt Vương: Một nam tử đeo trường kiếm bên hông, trước mặt hắn có bốn đầu yêu thú đang quỳ: Hoàng bì tử (chồn), hồ ly, cự mãng, nhím.

Ánh mắt người đàn ông rơi vào phương xa, bốn con yêu thú phủ phục dưới chân hắn, phụng hắn làm chủ. [Danh xưng: Tượng Tứ Tiên Bái Đế] [Trạng thái: Khô ráo] [Mô tả: Ghi lại cảnh tượng Hoàng Đế năm đó thu phục bốn vị Đại tiên, Hoàng Đế vì sự nghiệp vĩ đại đã hoàn thành mà kiến tạo tượng điêu khắc.] Không ngoài dự đoán của Vương, nam tử trước mắt này chính là Hoàng Đế không sai.

Không biết chuyện này xảy ra vào năm nào, rốt cuộc là trước hay sau khi Viêm Đế triệu kiến Thương Hiệt.

Nếu là sau đó... thì thật thú vị.

Lão hồ ly và con nhím vốn cấu kết với Trương gia, lúc này lại tâm cam tình nguyện thần phục Hoàng Đế.

Chương 188

Vương hơi gợi lên một tia hứng thú, quay đầu nhìn về phía ba tòa tượng điêu khắc còn lại.

Tòa tượng điêu khắc thứ hai biểu đạt cái gì, Vương liền hiểu ngay.

Cảnh tượng Hoàng Đế đại chiến Xi Vưu.

Hoàng Đế giơ cao Hiên Viên kiếm, chém về phía Xi Vưu ba đầu sáu tay kia.

Ba khuôn mặt của Xi Vưu diện mục hung ác, nhưng lại giơ một tay che mặt, thân thể nghiêng về phía sau, một bộ dạng cực kỳ sợ hãi.

Dưới đáy tượng điêu khắc dùng chữ tượng hình viết một câu, đại ý là: Binh thần Xi Vưu bại dưới tay ta, ta chém rụng ba đầu lâu để răn đe kẻ khác, thế gian nếu có người dám phản kháng ta, Xi Vưu chính là kết cục của hắn!

Vương hừ lạnh một tiếng: "Hoàng Đế... khá ngông cuồng đấy!" Vương đại khái đoán được năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Vô phi là Hoàng Đế mưu quyền soán vị, Xi Vưu nhìn không được, kết quả suất binh đại chiến với Hoàng Đế rồi thất bại, bị chém rụng ba cái đầu lâu.

Cũng thật buồn cười.

Xi Vưu vốn là dị tộc nhân lại trung tâm cảnh cảnh với Viêm Đế, còn Hoàng Đế cùng là nhân tộc lại đối với vương vị của Viêm Đế mà hổ thị đăm đăm.

Thở dài một hơi, hắn nhìn về phía tòa tượng điêu khắc tiếp theo.

Tòa tượng này là một lão nhân mặc áo vải, đang đưa một cây đuốc cho Hoàng Đế, trên mặt Hoàng Đế tràn đầy vẻ ngạo nhiên. [Danh xưng: Tượng Viêm Đế Nhường Ngôi] [Mô tả: Ghi lại cảnh tượng Viêm Đế vì nguyên nhân nào đó, bất đắc dĩ đem vương vị truyền lại cho Hoàng Đế] Ở đáy tượng điêu khắc có một câu, đại ý là: Hôm nay Cơ Hiên Viên ta hữu hạnh được Viêm Đế thưởng thức, Viêm Đế đặc biệt đem vương vị truyền cho ta, ta thực sự thẹn thùng vô cùng.

Vương cười lạnh một tiếng: "Đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ." Cơ Hiên Viên rõ ràng là soán vị, lại còn làm giả tượng điêu khắc trong mộ, thực sự là hư ngụy đến cực điểm.

Cũng khó trách Thương Hiệt giấu một cái quyển trục thượng cổ cũng phải cẩn thận từng li từng tí, còn dùng huyết quan nuôi ra thây khô Ma La Đa Sát.

Nếu để Hoàng Đế phát hiện chuyện này, cái mạng nhỏ của Thương Hiệt há chẳng phải khó bảo toàn?

Ánh mắt Vương lại rơi vào tòa tượng điêu khắc cuối cùng.

Tòa tượng này làm Vương có chút xem không hiểu.

Một người khổng lồ cao lớn vô cùng, bên chân có một người thân rắn mặt người.

Ở phía đối lập của hai người bọn họ là Hoàng Đế thấp bé và một người phụ nữ bay giữa không trung. [Danh xưng: Chung Cực Nhất Chiến] [Mô tả: Hoàng Đế ghi lại cảnh tượng trận chiến cuối cùng trước khi đoạt được vương vị.

Trong trận chiến này, Hoàng Đế được Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ, đánh bại Viêm Đế có tộc Khoa Phụ và tộc Nữ Oa tương trợ] Vương trong lòng giật mình.

Tộc Khoa Phụ... hóa ra thật sự tồn tại trong lịch sử!

Trong truyền thuyết, tộc nhân Khoa Phụ hãn dũng thiện chiến, thường bắt những con hoàng xà hung ác treo lên hai tai làm đồ trang sức, lấy đó làm vinh dự.

Dùng hoàng xà làm trang sức tai, có thể thấy thân hình tộc Khoa Phụ to lớn đến mức nào.

Ít nhất cũng phải cao bảy tám mét!

Trong truyền thuyết, tộc Khoa Phụ và tộc Nữ Oa giúp đỡ Viêm Đế, còn Hoàng Đế cũng được Tứ tiên và Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ.

Đối với việc Cửu Thiên Huyền Nữ có tồn tại hay không, Vương kỳ thực trong lòng sớm đã có đáp án rõ ràng.

Cái thế giới này, ngay cả thi thể Bạch Trạch cũng đã thấy, còn có cái gì không thể tồn tại?

Chỉ là Cửu Thiên Huyền Nữ... trong truyền thuyết là sinh mẫu của Viêm Đế, sao lại đứng về phía Hoàng Đế?

Vương nhíu mày, chỉ cảm thấy sự tình cũng không đơn giản.

Quả nhiên, dưới đáy tòa tượng điêu khắc cuối cùng cũng có một hàng chữ.

Đoạn thoại này có chút dài: "Trận chiến hôm nay, Cơ Hiên Viên ta bình định phản loạn của tộc Khoa Phụ và tộc Nữ Oa, trả lại cho thế gian một cái thái bình.

Sau đó, Viêm Đế đối với ta thưởng thức có thừa, đem vương vị truyền thụ cho ta.

Từ giây phút này, chính thức mở ra bá nghiệp Cơ gia ta!" Cơ gia!

Vương nhìn hai chữ này, trong lòng mạnh mẽ chấn động.

Đối với lịch sử cực kỳ hiểu biết như Vương, tự nhiên biết "bá

nghiệp Cơ gia" trong miệng Hoàng Đế rốt cuộc là cái gì.

Hoàng Đế họ Cơ, tên Hiên Viên.

Tam Hoàng Ngũ Đế thời thượng cổ có rất nhiều cách nói.

Trong đó có một thuyết nói Ngũ Đế phân biệt là: Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn.

Năm vị Hoàng Đế này chi gian tồn tại quan hệ huyết thống thâm hậu!

Có người là ông và cháu, có người là cha và con.

Không chỉ những Hoàng Đế này, mà các Hoàng Đế khác cũng đều là hậu duệ của Hoàng Đế!

Từ sau Ngũ Đế đến Đại Việt, người kiến tạo Đại Vũ cũng là hậu duệ Hoàng Đế!

Nhà Hạ vẫn nằm trong sự chưởng khống của Cơ gia!

Sau đó đến Tây Chu, tổ tiên Chu Văn Vương được gọi là Hậu Tắc, Hậu Tắc là con của Đế Khốc.

Đế Khốc và Hoàng Đế vẫn tồn tại quan hệ huyết thống!

Sự thống trị của Cơ gia kéo dài mãi cho đến khi "anh hùng thảo căn" Lưu Bang xuất hiện mới chính thức tuyên cáo tan rã.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lưu Bang lại tin tưởng huyết thống như vậy.

Ở trước mặt hắn chính là một bộ sử thư dài hơn hai ngàn ba trăm năm, trên sử thư chỉ có một chữ đại tự: CƠ!

Lưu Bang tưởng rằng có thể bắt chước Cơ gia, hoàn thành thiên thu bá nghiệp của lão Lưu gia, nhưng nào biết Cơ gia có thể lớn mạnh như thế, sao có thể không có át chủ bài?

Chương 189

Một anh hùng thảo căn thì lấy đâu ra nội hàm để chèo chống mấy ngàn năm thống trị?

Có người nói Thành Cát Tư Hãn của nhà Nguyên mới là người khai sáng Hoàng Kim gia tộc chân chính.

Nhưng nào biết, ngay cả Thành Cát Tư Hãn cũng là nhờ có sự giúp đỡ của Song Ngư Ngọc Bội mới đưa nhà Nguyên phát triển đến địa bộ cường đại như vậy.

Tung hoành từ thời thượng cổ đến tận thời trung cổ, Cơ gia chưa từng đình chỉ sự thống trị đối với mảnh đất này.

Vương nhìn đến xuất thần.

Cơ gia cường thịnh không phải ngẫu nhiên, trong gia tộc này định nhiên có bí mật không muốn người biết.

Ví dụ như sự giúp đỡ của Tứ Tiên, ví dụ như thuật trường sinh cướp từ tộc Nữ Oa.

Đây cũng chỉ là một góc băng sơn mà Vương tiếp xúc được thôi, dưới ngọn núi lớn Cơ gia nhất định còn có bí mật kinh thiên động địa!

Hiện tại thứ mà Vương đang thám hiểm chính là một trong những bí mật lớn của Cơ gia: Thông Thiên Huyết Đằng!

Trong quyển trục thượng cổ có nói, trong tộc Nữ Oa có năm hạt giống.

Hoàng Đế ra sức săn giết tộc nhân Nữ Oa, cùng với thuật trường sinh của tộc Nữ Oa và năm hạt giống này, chắc chắn có liên quan cực lớn!

Trong lúc Vương đang xuất thần, Đường Nam đột nhiên chỉ vào trung tâm mộ thất.

Giọng nói kinh nghi bất định, dường như có chút run rẩy: "Nhìn kìa, cái xác khô vừa nãy nằm ở vị trí trung tâm... không thấy đâu nữa?" Vương mạnh mẽ ngẩng đầu.

Chỉ thấy tại trung tâm bốn tòa tượng điêu khắc, cái xác khô mà hắn chưa kịp quan sát kỹ kia đã bằng không biến mất!

Tức thì, một cảm giác rợn người như gai ở sau lưng từ trong lòng Vương chợt dâng lên! "Vừa rồi có ai chú ý cái xác khô kia đi đâu không?" Ba người còn lại mờ mịt nhìn quanh, bộ dáng hoàn toàn không biết gì. "Thật tà môn, xác khô còn có thể mọc chân chạy mất sao?" Người nói câu này vừa nhìn là biết Uông Đạt.

Đối với Đường Nam và Ninh Thái Nghi thường xuyên theo Vương xuống mộ, xác khô mọc chân chạy thì có gì kỳ quái?

Đã từng thấy qua thây khô ba đầu sáu tay, mọc tám cái chân rồi ấy chứ.

So với Uông Đạt cẩn thận, ba người Vương lại có vẻ thong dong hơn nhiều.

Ninh Thái Nghi nói: "Thế này đi, chúng ta đừng phân tán.

Không biết thứ trong bóng tối kia rốt cuộc là cái gì, không chừng xác khô là một con Tống tử.

Nếu là Tống tử thì dễ đối phó rồi, chỉ sợ là thứ gì chưa từng thấy thôi." Ninh Thái Nghi nói một tràng làm Uông Đạt nghe ngẩn người.

Tuy là người Uông gia, nhưng kỹ thuật đổ đấu của hắn cũng không cao siêu lắm.

Ngày thường hắn cùng Uông Triêu ở lại trong thôn Ô Đằng nghiên

cứu Hoành cốt và Kim Ô.

Đối với đủ loại chuyện dưới lòng đất ít có cơ hội thân thể nghiệm.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy xác khô biến mất.

Nhóm Vương từng bước từng bước đi về phía trung tâm bốn tòa tượng điêu khắc.

Điểm trung tâm chỉ có một cái tế đàn được đá khối đắp cao lên.

Sau khi Vương đi tới tế đàn, nhìn vị trí vừa đặt xác khô. "Nếu xác khô đặt ở đây mấy ngàn năm cũng không hủ lạn, chứng tỏ trên người nhất định có bảo vật.

Đương nhiên, cũng không loại trừ bản thân hắn đã được người xử lý để thi thể có thể ngàn năm bất hủ.

Bất quá... cỗ thây khô này rốt cuộc đã đi đâu?" Ánh sáng đèn pin chiếu về bốn phía mộ thất.

Mộ thất này cũng lớn tương đương với mộ thất đặt huyết quan, trống trải âm sâm.

Trong loại hoàn cảnh tịch mịch lại hắc ám này, đột nhiên biến mất một cỗ thây khô... chuyện này thực sự có chút làm người ta rợn tóc gáy!

Ánh mắt Vương ngưng lại, nhìn về phía nơi ánh đèn chiếu tới. [Danh xưng: Vách đá] [Mô tả: Tuy là cổ mộ trong biển, nhưng kết cấu bên trong bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, trong mộ thất khô ráo không có hơi nước, bao gồm cả mặt tường.] Đột ngột!

Vương nhớ ra một sự kiện.

Hoàng Đế ở khu vực Thăng Long, lăng mộ của hắn sao lại ở trong Nam Hải?

Là bởi vì tộc nhân Nữ Oa sao?

Trong lúc Vương đang suy nghĩ xuất thần thì Uông Đạt đang rón rén chuyển động xung quanh, xem xem quanh tế đàn có manh mối gì không.

Hắn đi tới bên phải tế đàn, nhẹ tay nhẹ chân, chậm chạp di chuyển.

Đột nhiên, hắn hình như nghe thấy âm thanh.

Giống như dã thú đang hô hấp, lại giống như lão nhân gần đất xa trời đang cố sức hít thở không khí mới mẻ.

Trong lòng Uông Đạt thắt lại.

Sẽ không phải... xác khô sống lại chứ?

Lông tơ sau lưng hắn đều dựng đứng cả lên.

Uông Đạt nuốt ngụm nước miếng, cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía góc khuất của tế đàn.

Vừa nhìn một cái, tức thì toàn thân hắn cương cứng, một cảm giác tê dại lan tràn trên đỉnh đầu!

Một con cương thi đỉnh đầu tóc thưa thớt, có lấm tấm đốm, đang dùng ngón tay khô khốc trắng bệch đặt tại mép tế đàn, giống như con chồn vàng cung người, nhìn về phía hướng ba người Vương!

Chương 190

Uông Đạt không nhịn được kinh hô một tiếng: "Ngọa tào!" Cương thi mạnh mẽ quay đầu, gắt gao trừng mắt nhìn Uông Đạt, Uông Đạt cũng rốt cuộc nhìn rõ diện mục cương thi!

Màu da trắng bệch, bên trên tràn đầy nếp nhăn và đốm thi, hốc mắt lõm sâu vào trong, nhãn cầu kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, một miệng đầy răng vàng khè cũng sắp rụng hết!

Nó đang nhe răng trợn mắt với Uông Đạt, phát ra một tiếng gào thét của dã thú!

Sau đó, thây khô chợt nhào về phía Uông Đạt!

Uông Đạt ngửi thấy mùi hôi thối truyền ra từ trong miệng nó, chỉ cảm thấy bữa sáng hôm kia cũng sắp nôn ra rồi, mùi vị này suýt chút nữa làm hắn ngất đi.

Dưới sự chú ý của Uông Đạt, thây khô há ra cái miệng lớn như chậu máu, hung hăng cắn xuống!

Ba người Vương sau khi nghe tiếng Uông Đạt kinh hô, ngay lập tức lao tới.

Ba người đứng tại bên cạnh tế đàn, rốt cuộc cũng nhìn thấy cỗ thây khô kia!

Thây khô giống như một con dã thú toàn thân không xương, gắt gao bám trên người Uông Đạt, cắn xuống cổ hắn!

Ninh Thái Nghi trong nháy mắt liền phản ứng, trực tiếp lấy ra Phát Khâu Ấn, mạnh mẽ nện xuống thây khô! "Chết đi!" Đường Nam cũng móc ra súng lục, chỉ là thây khô bám trên người Uông Đạt, Uông Đạt đang kịch liệt giãy dụa, sợ nổ súng ngộ thương Uông Đạt nên chần

chờ không bắn.

Phát Khâu Ấn của Ninh Thái Nghi không hổ là bảo vật truyền xuống của một mạch Phát Khâu Thiên Quan.

Bên trên dính nhiễm khí tức của lịch đại lão Thiên Quan, sớm đã trở thành một kiện chí bảo khắc chế tà vật!

Một ấn nện xuống, trực tiếp đánh trúng eo thây khô.

Chỉ thấy eo thây khô bùng lên một trận hỏa diễm màu trắng bệch, toàn thân co rút, không nhịn được kêu rên.

Bất quá quá trình này chỉ kéo dài vài giây.

Bốn giây sau, thây khô hoảng sợ hất Phát Khâu Ấn sang một bên, chạy biến vào trong bóng tối.

Uông Đạt rốt cuộc cũng có thể thoát thân, nằm tại chỗ thở hồng hộc.

Sắc mặt hắn đều trắng bệch, bất quá trên người không có vết thương, coi như khá may mắn rồi.

Nếu ba người Vương tới chậm một bước, không chừng răng của thây khô đã cắm vào cổ Uông Đạt.

Lúc đó thì thật sự có là thần tiên cũng hết cách cứu!

Ninh Thái Nghi vội vàng quay đầu nhìn Vương, lo lắng nói: "Lão gia, chúng ta đuổi hay không, nếu không đuổi thì thây khô chạy mất!" "Nó ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, không dễ đối phó!

Lão gia?" Ninh Thái Nghi liên tục gọi ba câu, kỳ quái nhìn Vương.

Vương hai mắt tan rã, hơi mở to mắt.

Hắn căn bản không nghe thấy Ninh Thái Nghi nói gì.

Hiện tại, đầy trong đầu hắn đều là hai chữ: Hoang đường!

Vừa rồi ngay cái nhìn đầu tiên thấy tư liệu của thây khô, hắn liền bị kinh đến ngây người.

Ai ngờ được... thân phận của cỗ thây khô nằm trong phụ thất kia lại là vị đó.

Vương vừa rồi nhìn rõ ràng, cỗ thây khô nằm trên tế đàn, chính là chủ nhân của cả gian mộ thất này, đại công thần khai sáng huy hoàng hơn hai ngàn năm của Cơ gia: Hoàng Đế, Cơ Hiên Viên!

Trong lòng Vương thầm kinh hãi.

Thi thể Hoàng Đế sao lại xuất hiện ở đây?

Vừa rồi nhìn thấy, trên người Hoàng Đế mặc bộ đồ bình thường nhất, là áo vải thô.

Một vị Hoàng Đế lừng lẫy sử sách, thi thể lại bị vứt tùy ý trên tế đàn trong mộ?

Khi hạ mộ chắc chắn là có người cố ý làm vậy, hậu nhân cố ý di chuyển thi thể.

Chuyện này thực sự không thể tin nổi, một kiêu hùng khai sáng thiên thu bá nghiệp vô thượng lại có kết cục này!

Vừa rồi Vương đã nhìn thấy diện mạo của xác khô, da dẻ toàn thân lỏng lẻo vô cùng, giống như xác ướp bước ra từ trong phim điện ảnh vậy.

Hoàng Đế, vì sao lại thê thảm như vậy?

Hắn chép miệng, lắc đầu.

"Không có." Vương không nói ra chuyện kinh thế hãi tục này, nguyên nhân sự việc chưa rõ, mạo muội công bố tin tức cũng chỉ làm tăng thêm sự kinh khủng mà thôi.

Vương chậm rãi nói: "Tìm xem trong này có manh mối gì không,

cẩn thận một chút, xác khô kia chắc chắn không đơn giản!" Đây là trực giác của Vương!

Tuy rằng vừa rồi xác khô Hoàng Đế bị Ninh Thái Nghi dùng Phát Khâu Ấn làm bị thương, nhưng hắn có một loại trực giác, xác khô Hoàng Đế chắc chắn sẽ không dễ đối phó như vậy!

Gọi Uông Đạt quay lại, bốn người cùng hành động.

Bốn người tỉ mỉ quan sát hết thảy xung quanh.

Nhìn qua thì đây chỉ là một mộ thất ghi chép lại quá trình quật khởi của Hoàng Đế, nhưng nơi đặt thi thể Hoàng Đế, có thể đơn giản thế sao?

Quả nhiên, mười mấy phút sau, bọn họ thực sự đã tìm được manh mối!

Ở phía sau mọi người, trên bức tường sơn động kia, có một hình vẽ totem khổng lồ.

Totem nhìn qua giống như một con Kim Ô bay lượn trên chín tầng trời.

Bên cạnh Kim Ô dường như có chín mặt trời bao quanh, thần dị phi phàm.

Phía sau Kim Ô, có một con Thần Long!

Thần Long cuộn mình trong mây, dường như đang truy đuổi Kim Ô. 【Tên: Chân Long Truy Ô Đồ】 【Mô tả: Trong bức tranh này, Chân Long là hình chiếu của Cơ Hiên Viên, Kim Ô phía trước là Kim Ô trong thần thoại, ghi lại cảnh tượng Cơ Hiên Viên truy sát thần thú Kim Ô.】 "Bức tranh này có ngụ ý gì?" "Cũng giống như bốn bức tượng điêu khắc kia, Hoàng Đế vì muốn phô trương sự lợi hại của mình nên ghi lại thôi." Hoàng Đế ví mình như Chân Long!

Không biết là cực độ tự tin hay tự đại.

Đột nhiên, Vương dường như nhìn thấy gì đó, mắt sáng lên.

Chương 191

“Không đúng.” Hắn luôn cảm giác chỗ mắt của con Kim Ô có gì đó không đúng?

Vương rảo bước đi tới, ba chân bốn cẳng leo lên.

“Anh chậm một chút, làm gì mà gấp thế?” Ninh Thái Nghi ở phía sau lo lắng hô to.

Vương quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Mắt có vấn đề!” Ninh Thái Nghi đột nhiên sững sờ: “Hả, mắt em cũng đâu có vấn đề gì đâu.

Sao tự nhiên anh lại mắng em?” Vương không để ý đến Ninh Thái Nghi đang ngơ ngác, định thần nhìn vào mắt Kim Ô.

“Quả nhiên, trong mắt Kim Ô có một cái ổ khóa màu đen!” 【Tên: Kỳ Môn Độn Giáp Cơ Quan Tỏa】【Mô tả: Thương Hiệt vẽ mắt cho Kim Ô, để nó bay đi, thoát khỏi sự truy sát của Hoàng Đế, bên trong giấu quyển thứ hai của Thượng Cổ Quyển Trục.】【Phương pháp mở: Chia thành chín phần, phần thứ nhất di chuyển lên trên, phần thứ hai di chuyển sang trái, phần thứ tám di chuyển xuống dưới...】 “Bên trong có trung quyển của Thượng Cổ Quyển Trục!” Trong lòng Vương đại hỉ, đối với hắn, làm rõ những chuyện xảy ra năm đó còn quan trọng hơn vàng bạc châu báu đầy đất nhiều!

Dù sao tiền đối với Vương cũng chỉ là một con số mà thôi.

Tài sản hiện tại của hắn căn bản đếm không hết.

Nhưng những thứ ghi chép trong Thượng Cổ Quyển Trục lại là những bí mật bị chôn vùi trong lịch sử, không ai biết đến.

Tư liệu văn hiến về thời kỳ thượng cổ của nước ta vốn vô cùng ít ỏi.

Từ mộ Hoàng Đế chưa từng bị ai khai quật mà lấy ra văn hiến chính là phương thức giải mã tốt nhất về niên đại đó!

Đặc biệt là lịch sử chân chính do Thương Hiệt lén lút ghi lại.

Những gì ghi trong Thượng Cổ Quyển Trục chân thực hơn nhiều so với lịch sử bị quan phương bôi đen cải biên kia!

Vương cầm lấy ổ khóa cơ quan hình tròn xuống.

Đó là một quả cầu đá màu đen, lấp lánh chút ánh sáng.

Nhìn kỹ, trên quả cầu đá có từng đường vân, chia quả cầu thành chín phần lớn nhỏ không đều.

Về phần thứ nhất, hẳn là phần nhỏ nhất, số một nhỏ nhất, số chín lớn nhất.

Vương ghi nhớ hình dạng chín phần trong lòng, bắt đầu dựa theo phương pháp hiển thị trên tư liệu để mở quả cầu đá.

Phần thứ nhất di chuyển lên trên, phần thứ hai sang trái...

Khoảng năm phút sau, chỉ nghe thấy tiếng "rắc" một cái, bên trong quả cầu đá đen phát ra một âm thanh thanh thúy.

Sau đó, chín phần phân tán ra, lộ ra hình dáng ở trung tâm quả cầu đá.

Đập vào mắt Vương là một miếng da thú được gấp lại. 【Tên: Thượng Cổ Dã Sử Quyển Trục】 【Trạng thái: Khô ráo】 【Mô tả: Trung quyển của dã sử quyển trục, ghi lại chuyện vì sao năm đó Hoàng Đế quyết tâm làm phản.】 Mắt Vương sáng lên.

Chính là thứ hắn muốn xem!

Không chần chừ nữa, Vương từ từ mở miếng da thú ra.

Phía sau hắn, ba người Ninh Thái Nghi cũng vội vàng xúm lại.

“Hả?” Ninh Thái Nghi lập tức trừng lớn mắt: “Sao lại có một quyển nữa?

Không phải vừa xem quyển trục trong quan tài Ma La Đa Sát sao!” Còn một quyển nữa ư?

Cô vội vàng ngậm miệng, không dám làm phiền Vương xem quyển trục.

Trên đó ghi toàn chữ tượng hình, ở đây ngoại trừ Vương thì không ai đọc hiểu được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ba người Ninh Thái Nghi nhàm chán ngồi trên mặt đất, chờ đợi Vương đọc xong quyển trục.

Một lúc lâu sau.

Vương hợp quyển trục lại, toàn thân cũng không nhịn được mà run rẩy, hai mắt phóng quang, đột nhiên lớn tiếng nói: “Hóa ra là như vậy.

Hóa ra là như vậy!” “Trời ạ, năm đó lại xảy ra chuyện như vậy, nguyên nhân là vì thế này!” Ninh Thái Nghi và Đường Nam nhìn nhau, đây là lần đầu tiên thấy Vương hưng phấn thành cái dạng này!

Đồng thời, hai người đối với quyển trục cũng càng thêm tò mò.

“Anh, trên đó viết gì vậy?” Vương bình phục tâm trạng, chậm rãi kể lại một câu chuyện.

Trung quyển Thượng Cổ Quyển Trục ghi chép số chữ nhiều hơn quyển trước.

Trung quyển bắt đầu ghi chép từ lúc Viêm Đế triệu kiến Hoàng Đế.

Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên được Viêm Đế triệu kiến.

Thương Hiệt nhìn người đàn ông bên cạnh Viêm Đế, trong lòng không khỏi thắt lại.

Viêm Đế triệu kiến ta và Hoàng Đế, không phải là định ra tay đấy chứ?

Trong lòng lo lắng, nhưng mặt ngoài vẫn trầm mặc như thường.

Cơ Hiên Viên chắp tay, cung kính nói: "Thần Cơ Hiên Viên, bái kiến Viêm Đế!" Lão giả ngồi trên cao vị khẽ gật đầu, tuy rằng dáng người có chút còng xuống, nhưng cả người tản mát ra khí thế không giận tự uy.

"Miễn lễ." Viêm Đế đánh giá Cơ Hiên Viên một phen, đây không phải lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Cơ gia và bộ lạc Thần Nông đều vô cùng cường thịnh, chẳng qua bộ lạc Thần Nông thống trị mảnh đất này mấy trăm năm, trong đó Viêm Đế đã đổi chín vị.

Ở chỗ này, Thương Hiệt đặc biệt ghi lại một chuyện.

Viêm Đế đời này tính Y Kỳ, tên là Y Kỳ Liệt.

Vương hiểu rồi.

Tuy biết Viêm Đế là một danh hiệu chứ không chỉ một người, phiếm chỉ thủ lĩnh họ Khương thống trị vùng đất An Lạc thời thượng cổ.

Nhưng Viêm Đế đời này vì sao gọi là Y Kỳ Liệt?

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, lần trước ở trong mộ Viêm Đế, đã nhìn thấy rõ ràng thi thể Viêm Đế Thần Nông Thị, vậy Y Kỳ Liệt là chuyện gì?

Chẳng lẽ lúc Hoàng Đế mưu quyền soán vị thì Viêm Đế không phải là Thần Nông Thị?

Như vậy cũng giải thích không thông.

Chương 192

Bởi vì Hoàng Đế vừa đăng cơ, thiên hạ liền đổi tên, từ đó liền đổi họ thành Cơ.

Vương sinh nghi hoặc, tiếp tục nhìn xuống.

“Lần này triệu kiến hai người, là để thương nghị chuyện thảo phạt yêu vật trong núi.” “Thăng Long hướng ta cường thịnh vô cùng, nhân tộc đỉnh thịnh, nhưng hiện tại luôn có tộc nhân mạc danh biến mất, có biết vì sao không?” Trong đôi mắt Viêm Đế dường như có lưỡi dao sắc bén, đôi mắt thâm thúy sáng ngời kia đâm vào khiến Cơ Hiên Viên chột dạ.

Nhưng hắn mặt không đổi sắc, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thuộc hạ không biết, xin Viêm Đế giải hoặc!” Viêm Đế cười một tiếng, đầy thâm ý nói một câu: “Ta phái người điều tra, nghe nói có nhân tộc câu kết với yêu vật trong núi, tặng người sống để đổi lấy liên minh, tâm địa đáng chém!” Cơ Hiên Viên không phản ứng, nhưng Thương Hiệt lập tức cứng đờ cả người.

Không thể nào.

Cơ Hiên Viên dùng sinh mệnh nhân tộc để đổi lấy sự giúp đỡ của đám yêu vật kia?

Cơ Hiên Viên từ khi nào trở nên tàn nhẫn vô tình như vậy?!

“Viêm Đế yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ tra ra manh mối, trả lại cho Thăng Long đại địa một sự thái bình!” Viêm Đế cười sảng khoái.

Đột nhiên, tiếng cười im bặt.

“Tốt!” Trên đường về, Cơ Hiên Viên dường như vẫn giống hệt

bình thường, không có vẻ gì là sợ hãi.

Thương Hiệt muốn hỏi lại không thốt nên lời, chỉ có thể chôn giấu nghi hoặc dưới đáy lòng.

Nhìn khuôn mặt Cơ Hiên Viên, trong lòng hắn không nhịn được nghĩ, Cơ Hiên Viên thật sự có thể làm ra loại chuyện này sao?

Hắn chưa bao giờ lộ ra ý định muốn soán vị, vì sao đột nhiên lại nảy sinh ý nghĩ soán vị?

Thương Hiệt trong lòng kinh hãi.

Vấn đề này sớm nên nghĩ tới, nhưng bị con hồ ly già trong núi và tên "Trương" bên cạnh Viêm Đế làm loạn tâm thần, mãi đến bây giờ mới phản ứng lại.

Trên người Cơ Hiên Viên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nói đến Trương.

Vốn dĩ Thương Hiệt tưởng rằng Trương sẽ mượn cơ hội lần này dìm Cơ Hiên Viên xuống bùn, không thể đứng dậy được nữa.

Ai ngờ, hắn từ đầu đến cuối chỉ đứng bên cạnh Viêm Đế, ngoại trừ cười với hắn ra thì một câu cũng không nói.

Thêm vào đó Kỳ Môn Độn Giáp cũng không thể bắt được bất kỳ quỹ tích nào của Trương.

Người đàn ông này, trong mắt hắn càng ngày càng thần bí.

Trước kia, Thương Hiệt tưởng rằng mình là người hiểu rõ Cơ Hiên Viên nhất.

Nhưng sau khi nhìn thấy sự việc đêm đó, hắn cảm thấy mình giống như một người ngoài cuộc, tất cả hiện tại đều xem không hiểu.

Chuyện này cứ thế không giải quyết được gì.

Thương Hiệt vốn tưởng rằng Viêm Đế chỉ gõ đầu một phen, như vậy Cơ Hiên Viên cũng sẽ thành thật, không làm những chuyện đại nghịch bất đạo kia nữa.

Cho đến một đêm nọ, có một người tìm tới cửa.

Thương Hiệt dụi dụi mắt, đi ra mở cửa.

"Ai?" Mắt hắn dần dần trừng lớn, cả người đều tỉnh táo.

"Trương?" Trương đứng ngược ánh trăng sáng tỏ, lộ ra hàm răng trắng, cười với Thương Hiệt: "Là tôi." Hắn đi thẳng vào vấn đề: "Có biết Cơ Hiên Viên gần đây đang mưu tính gì không?" Thương Hiệt không trả lời, trầm tư.

Cơ Hiên Viên...

Nghe Trương nói như vậy, Thương Hiệt cũng cảm thấy có chút không đúng.

Gần đây không có nhiều việc như vậy, nhưng hiện tại nghĩ lại thì Cơ Hiên Viên dạo này dường như luôn tránh mặt hắn, không biết đang âm thầm mưu tính gì.

"Không biết." Trương gật đầu: "Tôi đoán ông cũng không biết, đi theo tôi." Lời nói của hắn dường như có ma lực, Thương Hiệt thật sự đi theo, đi thẳng vào trong rừng sâu núi thẳm.

Chính là khu rừng già mà Viêm Đế nói thường xuyên có người mất tích.

"Đừng lên tiếng." Nói xong, Trương liền kéo Thương Hiệt ngồi xổm xuống.

Hơn nửa canh giờ sau, trong rừng già truyền đến một trận tiếng nói chuyện xì xào.

Thương Hiệt dùng khóe mắt nhìn Trương bên cạnh, trong lòng

không khỏi cười lạnh một tiếng.

Thật sự coi ta không nhìn thấy ngày đó ngươi đứng cùng một chỗ với con hồ ly già kia sao?

Ta sớm biết giữa các ngươi có bí mật không thể cho ai biết rồi, hiện tại dẫn ta tới đây là muốn châm ngòi ta với Cơ Hiên Viên sao?

Buồn cười, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể giở trò gì.

Thương Hiệt đầy thâm ý liếc nhìn Trương một cái, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn, đồng tử hắn chợt phóng đại, móng tay găm chặt vào vỏ cây, suýt chút nữa không nhịn được kinh hô.

Trương cười, nhìn hắn.

Không thể tin nổi đúng không, nhìn cảnh tượng trong rừng xem.

Sẽ như thế nào?

Xuất hiện trước mắt, chính là Cơ Hiên Viên!

Cơ Hiên Viên đang làm giao dịch với một người mặt người mình rắn.

Chính là tộc nhân Nữ Oa.

Hai người đột nhiên tranh cãi, Cơ Hiên Viên dường như bị thứ gì đó nhập vào, trực tiếp rút bội kiếm, đâm vào tim tộc nhân Nữ Oa!

Lại bồi thêm mấy đao lên người tộc nhân Nữ Oa, sau khi xác định đã chết hẳn, hắn hô một tiếng về phía rừng sâu.

Sau đó, một con rùa già hình dạng quái dị chậm chạp bò ra.

Con rùa già cực lớn, rộng chừng hơn một mét, gật gật đầu với Cơ Hiên Viên, sau đó bò đến bên cạnh tộc nhân Nữ Oa, vùi đầu gặm ăn.

Thương Hiệt hận không thể xông ra ngay bây giờ hỏi cho rõ ràng.

Nhưng hắn nhịn được.

Chương 193

Hắn quay đầu nhìn Trương, nghiêm túc nói: "Con hồ ly già kia đi đâu rồi?" Trương kinh ngạc, không ngờ Thương Hiệt lại chọc thủng lớp giấy cửa sổ, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ bình thường.

"Con hồ ly già kia...

ở ngay bên cạnh ông, không nhìn thấy sao?" Nói xong, hắn chu miệng về phía bên phải Thương Hiệt.

Thương Hiệt mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Một con hồ ly già toàn thân tuyết trắng, đang ra vẻ con người đặt hai chân trước lên vỏ cây, quay đầu lộ ra một nụ cười gian trá với Thương Hiệt.

Thương Hiệt cũng là lần đầu tiên nhìn con hồ ly già ở khoảng cách gần như vậy, hiện tại mới biết sự quỷ dị trên người nó.

Lông tóc trên mặt con hồ ly già sắp rụng hết, cái mũi dài nhỏ co rụt vào trong, làn da lộ ra trong không khí cũng từ màu hồng biến thành màu vàng.

Sống sờ sờ giống như một bà lão mang khuôn mặt hồ ly, đặc biệt là đôi mắt nhỏ dài xếch lên kia, quả thực quỷ dị đến cực điểm.

Con hồ ly này sắp hóa thành hình người!

Thương Hiệt toàn thân nổi da gà.

Cũng may định lực hắn vượt xa người thường, rất nhanh đã khôi phục lại.

Kế tiếp, hắn quay đầu nhìn Cơ Hiên Viên.

Cơ Hiên Viên cũng không biết, trong khu rừng lúc này có ba đôi

mắt tặc lưu đang nhìn chằm chằm hắn.

Không bao lâu sau, con rùa già liền ăn hết cả một tộc nhân Nữ Oa, ngay cả xương cốt cũng không thừa lại.

Đây mới là ăn người không nhả xương.

Sau khi ăn xong thi thể tộc nhân Nữ Oa, toàn thân lão quy dường như lóe lên một đạo kim quang.

Ánh sáng chợt lóe, Thương Hiệt cũng không xác định rốt cuộc mình có nhìn nhầm hay không.

Mãi đến một ngày nào đó sau này, hắn mới biết Cơ Hiên Viên rốt cuộc vì sao lại làm như vậy.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Sau khi Cơ Hiên Viên cho lão quy ăn xong, hắn mở cái bọc mà tộc nhân Nữ Oa đưa cho.

Bên trong đặt một khối mỡ đang chảy xuống chất lỏng nhầy nhụa.

Khối mỡ được bao bọc bởi bao tử dê, cũng là sau khi Cơ Hiên Viên mở bao tử dê ra một chút, Thương Hiệt mới nhìn thấy khối mỡ bên trong.

Hắn tâm mãn ý túc gật gật đầu, xoay người rời đi.

Đợi một lát, Thương Hiệt mở miệng nói: "Có ý gì?" Trương và con hồ ly già nhìn nhau cười, không trả lời vấn đề của Thương Hiệt, mà kể lại một câu chuyện.

Tổ tiên của Trương nuôi bốn con dã thú trong núi.

Bốn con dã thú này lần lượt là hồ ly, chồn, nhím và trăn.

Thời gian dài, bốn con dã thú và tổ tiên Trương tình cảm ngày càng sâu đậm, cùng bộ lạc họ Trương sinh sống.

Đương nhiên, không phải sống trong bộ lạc, mà sống ở ngọn núi phía sau bộ lạc.

Vì con người đối xử tốt, cho ăn ngon uống say, bốn con dã thú cũng dần dần ngày càng có linh tính, thậm chí tu ra được chút sức mạnh thần bí.

Cho đến một ngày, trong thôn có một vị khách không mời mà đến.

Không ai biết hắn tên là gì, nhưng nhìn thể hình khổng lồ ba bốn mét kia liền biết, là tộc nhân Khoa Phụ.

Tộc nhân Khoa Phụ như bị điên, tay cầm búa lớn, vừa vào bộ lạc liền đại khai sát giới.

Tộc nhân Khoa Phụ anh dũng thiện chiến, từng người thần dũng vô cùng, tộc nhân họ Trương sao có thể là đối thủ?

Rất nhanh, một bộ lạc mấy chục người bị giết chỉ còn lại hai người.

Hai người này, chính là Trương và cha của Trương.

Bọn họ một đường chạy trốn vào trong núi, tìm bốn con dã thú, khóc lóc kể lại sự tình.

Bốn con dã thú lập tức nổi giận, xuống núi đi tìm tộc nhân Khoa Phụ, kết quả... tộc nhân Khoa Phụ liền biến mất không thấy đâu.

Bộ lạc bị hủy, người thân chết đi, Trương năm đó chỉ mới ấu niên, lòng đầy bi thống.

Mang theo mối thù của toàn tộc, hắn trưởng thành.

Trong thời gian đó, có một ngày cha hắn ra ngoài săn bắn, mãi không thấy trở về.

Trương quyết định rời khỏi cái bộ lạc đã biến mất này.

Trương đơn thân độc mã, mang theo bốn con dã thú, vì tìm kiếm chân tướng toàn tộc bị sát hại mà đi khắp Thăng Long đại địa.

Muốn xem có thể tìm được manh mối gì không.

Quả nhiên, tộc Khoa Phụ dị thường thần bí thực sự bị Trương tìm được manh mối.

Tộc Khoa Phụ có qua lại với Viêm Đế!

Thế là, thông qua sức mạnh thần bí trên người bốn con dã thú, hắn tạo cho mình một hình tượng cao nhân.

Được Viêm Đế thưởng thức, cho đến một ngày, hắn nhìn thấy Cơ Hiên Viên đến bái kiến Viêm Đế.

Quanh năm ở cùng bốn con dã thú, Trương lập tức cảm giác được trên người Cơ Hiên Viên có một luồng khí tức kỳ quái.

Con hồ ly già nói cho hắn biết, đó là khí tức của tu nhân pháp.

Cái gọi là tu nhân pháp, chính là dùng tinh khí thần của con người để tráng đại bản thân, nâng cao khí vận.

Đây là bí pháp lưu truyền từ trong tộc Khoa Phụ.

Một con người, sao lại biết loại bí pháp này?

Trương hỏi, tu luyện thế nào?

Chương 194

Con hồ ly già đáp, giết người.

Trong lòng Trương thót một cái, nhớ tới thảm án diệt tộc của bộ lạc.

Chẳng lẽ tộc nhân Khoa Phụ năm đó cũng tu nhân pháp này?

Trương cảm thấy sau lưng Cơ Hiên Viên nhất định có bóng dáng tộc Khoa Phụ, không chừng có thể tìm được manh mối!

Thế là hắn cùng bốn con dã thú lập ra một kế hoạch.

Trước tiên để con hồ ly già tu luyện trong núi, trùng hợp để Cơ Hiên Viên nhìn thấy.

Quả nhiên, Cơ Hiên Viên thực sự cắn câu, nhất thời bị con hồ ly già trấn trụ đến mức không nói nên lời, chỉ cảm thấy do tu nhân pháp nên mới gặp vận may lớn.

Con hồ ly già nhất định là ông trời phái tới giúp hắn một tay!

Cơ Hiên Viên vốn đang nảy sinh ý nghĩ mưu quyền soán vị, căn bản không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Rất nhanh Cơ Hiên Viên và con hồ ly già đạt thành đồng minh.

Con hồ ly già thu liễm một thân đạo hạnh, chỉ hiển lộ ra nửa phần.

Cơ Hiên Viên tưởng rằng có thể nắm thóp được nó, liền thương lượng với con hồ ly già một kế hoạch.

Không biết nghe được từ đâu, Cơ Hiên Viên biết trong tộc Nữ Oa có chí bảo, muốn đoạt lấy chí bảo.

Thế là hắn một bên tu nhân pháp, một bên liên hệ với tộc nhân Nữ Oa.

Tác dụng của con hồ ly già là giúp Cơ Hiên Viên thâm nhập vào nội bộ tộc Nữ Oa, dùng tư thái dã thú bình thường để lấy được sự tín nhiệm của tộc Nữ Oa.

Đến lúc đó, sẽ trộm chí bảo ra.

Con hồ ly già cũng giới thiệu ba con dã thú còn lại cho Cơ Hiên Viên.

Ai ngờ Cơ Hiên Viên lại nhận hết, để chúng cùng nhau giúp đỡ.

Đương nhiên, Cơ Hiên Viên cũng rất hào phóng, đặt bài vị của bốn con dã thú trong tổ đường Cơ gia, giúp chúng tu hành.

Nhưng thời gian dài, trong bốn con dã thú liền có kẻ nảy sinh dị tâm.

Hoàng Thử Lang (Chồn) tham lam hương hỏa của Cơ gia, không muốn tiếp tục lợi dụng Cơ Hiên Viên nữa.

Nghe đến đây, Thương Hiệt cũng đã hiểu.

Thảo nào tộc nhân của Viêm Đế luôn biến mất, hóa ra căn bản không phải tinh quái trong núi tác quái, mà là Cơ Hiên Viên đang giở trò!

Những người đó...

đều là vì tu nhân pháp mà bị giết!

Trong lòng Thương Hiệt không ngừng dâng lên một trận ớn lạnh.

Cơ Hiên Viên...

đến lúc đó sẽ biến thành cái dạng gì?

Hắn nuốt nước miếng, tiếp tục nghe.

Trương nói, từ lúc đó đến nay đã gần nửa năm rồi.

Thương Hiệt bấm tay tính toán, Cơ Hiên Viên bắt đầu không thích

hợp cũng chính là từ nửa năm trước.

Vậy thời gian hắn đạt được nhân pháp... chắc chắn còn sớm hơn.

Về phần con rùa lớn vừa rồi... theo lời Trương nói, Cơ Hiên Viên nuôi rùa trong núi, Cơ Hiên Viên đoạt tinh khí con người, lão quy ăn thịt huyết của họ, hai bên hỗ trợ tu hành.

Chẳng qua Trương cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả con hồ ly già cũng không moi được nguyên nhân từ miệng Cơ Hiên Viên.

Kể xong, Trương trịnh trọng nhìn Thương Hiệt: "Cứ tiếp tục như vậy, Cơ Hiên Viên sớm muộn gì cũng sẽ binh biến, đến lúc đó Cửu Châu đại địa máu chảy thành sông, ông cũng không muốn nhìn thấy biến thành bộ dạng kia chứ?" Thương Hiệt do dự.

Máu có chảy thành sông hay không... quan hệ với hắn không lớn.

Chủ yếu là nếu Cơ Hiên Viên phát động binh biến, nhất định sẽ kéo hắn theo.

Thương Hiệt mang trong mình kỳ môn độn giáp, là kỳ nhân, Cơ Hiên Viên không có lý do gì thả hắn, vạn nhất đến lúc đó binh biến thất bại...

Hắn chẳng phải sẽ chết thẳng cẳng sao?

"Ta về suy nghĩ kỹ đã." Nói xong, Trương liền tiễn Thương Hiệt xuống núi.

Cả đêm đó, Thương Hiệt không chợp mắt, trong đầu không ngừng suy tư một việc.

Cơ Hiên Viên chắc chắn còn có con bài chưa lật khác, không thể chỉ dựa vào binh lực Cơ gia và nhân pháp của bản thân.

Chưa đủ để chống đỡ hoàn thành binh biến.

Cứ như vậy, Trương không tìm Thương Hiệt nữa.

Hành tung của Cơ Hiên Viên ngày càng quỷ dị, Thương Hiệt thậm chí có thể cảm giác được từ trên người hắn một luồng khí tức uy nghiêm.

Khiến hắn âm thầm kinh hãi.

Cứ như vậy, ba năm trôi qua.

Có một ngày, Cơ Hiên Viên đột nhiên tìm Thương Hiệt, mày nhíu chặt, trong ánh mắt âm tình bất định.

"Sao vậy?" Cơ Hiên Viên thở dài: "Viêm Đế...

đi rồi." Thương Hiệt cũng không vì tin tức này mà chấn động, lão Viêm Đế vốn đã già rồi.

Từ ba năm trước khi Cơ Hiên Viên hỏi Thương Hiệt có cảm thấy Viêm Đế già rồi không, Viêm Đế liền có chút hương vị xế chiều.

Chương 195

Chống đỡ được ba năm, cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa.

Nhưng Cơ Hiên Viên tìm hắn nói chuyện này là có ý gì?

Chẳng lẽ... lôi kéo hắn phát động binh biến?

Sắc mặt Thương Hiệt đều biến đổi.

Chưa kịp nói, chỉ nghe Cơ Hiên Viên lại nói: "Tân Viêm Đế tiền nhiệm rồi, tên là Thần Nông, ông có biết Thần Nông là người thế nào không?" Thương Hiệt sửng sốt: "Thần Nông?" "Ta nghe nói lão Viêm Đế vẫn luôn bí mật bồi dưỡng đứa con trai này, hiện tại đều mười tám tuổi rồi, vừa thượng vị liền thanh tẩy những người cũ trong bộ lạc.

Muốn làm một phen đại sự nghiệp a!" Nói xong, Cơ Hiên Viên quay đầu liền rời đi.

Dường như đến đây chỉ để nói cho Thương Hiệt tin tức này vậy.

Thương Hiệt đứng tại chỗ, suy tư ý tứ của Cơ Hiên Viên.

Đột nhiên, hắn tỉnh ngộ.

Câu nói cuối cùng của Cơ Hiên Viên, "làm một phen đại sự nghiệp a"!

Câu nói này không có chủ ngữ!

Cơ Hiên Viên có khả năng đang ám chỉ...

Hắn muốn bắt đầu làm một phen đại sự nghiệp!

Thông suốt mấu chốt này, sắc mặt Thương Hiệt càng thêm trắng bệch.

Kể tới đây, trung quyển của Thượng Cổ Quyển Trục đã hết.

Nghe xong lời Vương nói, ba người nhất thời nổi da gà.

"Hóa ra Tứ Tiên là yêu quái, hóa ra Tứ Tiên từng luôn đi theo Trương." Ninh Thái Nghi đột nhiên ngẩng đầu: "Anh, Trương này... rốt cuộc có phải thủy tổ Trương gia không?" Vương gật đầu.

Chuyện này không có nghi vấn, Trương chính là thủy tổ Trương gia, ở tổ địa Trương gia đã nhìn thấy sự thật này.

Chẳng qua, không có nói về Tứ Tiên yêu quái.

Cũng khó trách thuyết pháp về Tứ Tiên ở Đông Bắc thập phần thịnh hành, bởi vì Tứ Tiên chính là do tổ tiên Trương gia ở Đông Bắc một tay cung phụng ra!

Vương đột nhiên cảm giác có chút không đúng.

Nếu Tứ Tiên là do Trương gia cung phụng, vậy tại sao Địa Tạng Thiên Tiên lại sợ hãi Trương Tổ như vậy?

Đột nhiên nhớ tới một chi tiết.

Trong Thượng Cổ Quyển Trục, Trương nói Hoàng Thử Lang không muốn tiếp tục lợi dụng Cơ Hiên Viên.

Có khả năng Hoàng Thử Lang về sau đã làm chuyện gì đó không tử tế, chọc giận Trương.

Nhưng dựa theo Thượng Cổ Quyển Trục thì bản thân Trương tịnh không có chỗ nào xuất sắc, chỉ là một người bình thường mà thôi, làm sao khiến Hoàng Thử Lang đã tu ra đạo hạnh phải sợ hãi?

Đột nhiên, trong đầu hắn nảy ra một suy đoán.

Ở sau đó, nhất định đã xảy ra chuyện gì, khiến đạo hạnh của bản thân Trương tăng cao!

Về phần còn lại liên quan đến tộc Khoa Phụ, tộc Nữ Oa, Trương phục thù, câu chuyện giữa Thần Nông và Cơ Hiên Viên, tin tưởng sẽ được nói rõ ràng trong quyển cuối cùng của Thượng Cổ Quyển Trục!

Đường Nam vẫn luôn không nói gì day day thái dương, cúi đầu nhắm mắt hỏi: "Không có chuyện về thần thú sao?

Em còn muốn biết Kỳ Lân huyết mạch của lão Trương gia từ đâu mà có nữa." Không cần nói, Vương đương nhiên cũng muốn biết năm đó rốt cuộc làm thế nào mà ra được Huyết Kỳ Lân.

Là từ thi thể Bạch Trạch trong mộ Viêm Đế, hay là tìm được cái khác?

Phản chính trung quyển Thượng Cổ Quyển Trục căn bản không hề nhắc tới chuyện liên quan đến thần thú.

Sau khi xem xong trung quyển Thượng Cổ Quyển Trục, Vương có một loại cảm giác như vậy.

Dường như câu chuyện này mới chỉ vừa bắt đầu.

Thần Nông vừa mới thượng vị, Hoàng Đế cũng sơ bộ phát triển, Trương cũng dần dần giao thiệp với hai người.

Ngay từ đầu, quan hệ giữa ba người liền không thuần khiết.

Lão Viêm Đế sớm đã nhìn ra Cơ Hiên Viên không thích hợp, có thể không nói cho Thần Nông sao?

Cho nên, Thần Nông đối với Cơ Hiên Viên sớm có phòng bị.

Cơ Hiên Viên và Thần Nông chung sống, đồng thời sau lưng lại đang mưu tính chuyện binh biến.

Trương một lòng tìm kiếm chân hung diệt tộc.

Vương lắc đầu, cười khẩy một tiếng.

Nhưng càng ngày càng tò mò.

Ba người mỗi người một ý xấu như vậy, cuối cùng ai quyết định đi giết Kỳ Lân?

Trong Hải Trung Kim Lân Đồ, Trương quỳ lạy lăng mộ Hoàng Đế.

Sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến Trương tôn kính Hoàng Đế như vậy.

Sau đó, bốn người lại tìm kiếm một vòng lớn ở trong này, căn bản không thấy cái xác khô vừa rồi đi đâu.

"Cái xác khô kia... sẽ không thuận theo mộ đạo chạy mất rồi chứ?" Ninh Thái Nghi chỉ chỉ mộ đạo trên vách tường trước mặt.

Vương nhìn thoáng qua: "Hẳn là vậy, nếu không cũng không có biện pháp giải thích xác khô rốt cuộc đi đâu rồi." "Không đúng... xác khô có tự chủ ý thức sao?

Còn biết chạy trốn?" Hai câu sau là Đường Nam nói, tuy rằng từng gặp Tống tử, nhưng chưa từng thấy Tống tử nào có tự ngã ý thức.

Chương 196

Đặc biệt là trong hoàn cảnh mộ Hoàng Đế này, chuyện này càng ngày càng quỷ dị.

Uông Đạt dường như nghĩ tới điều gì, trong đầu lập tức linh quang nhất thiểm: "Tôi nhớ ra rồi, lúc tôi chạm mặt với xác khô kia, tôi cảm giác..." Ngữ khí của hắn có chút không xác định.

"Tôi luôn cảm giác xác khô dường như có tư duy vậy, đang nhìn chằm chằm tôi, cũng không biết đang nhìn cái gì." Đường Nam á khẩu, không phải thật sự bị đoán trúng rồi chứ.

Đồng thời, một cỗ cảm giác rợn tóc gáy từ sau lưng toát ra.

Một cái xác khô có tự ngã ý thức...

Đó căn bản không gọi là thi thể!

Đó là một người già nua đến cực hạn!

Mỗi người có mặt ở đây đều thông suốt mấu chốt này, toàn thân run lên, nổi da gà.

Ninh Thái Nghi khẽ nhướng mày, đầu nghiêng về phía mộ đạo: "Vậy anh, chúng ta đi xem thử chứ?" "Đi." Nói đi là đi, bốn người cùng xông vào trong mộ đạo.

Đây mới là mộ đạo bình thường, không giống những mộ đạo Vương đi suốt dọc đường, cái nào cái nấy như lỗ chó vậy.

Con đường mộ đạo hiện tại đang đi cực kỳ rộng rãi, rộng chừng hơn bốn mét, đi hai người song song cũng không chật.

Nhưng mộ đạo đường hoàng xuất hiện ở đây, cư nhiên không có cơ quan?

Vương không tin.

Ánh mắt nhìn tới, quả nhiên bị hắn phát hiện.

Gạch đá trên mặt đất. 【Tên: Cổn Thạch Cơ Quan】 【Mô tả: Nút bấm mở ra cơ quan đá lăn, chỉ cần giẫm lên, đá tảng khổng lồ sẽ từ sâu trong mộ đạo lăn xuống, đủ để nghiền nát tất cả thành bã vụn.】 Ngay khi Vương nhìn tư liệu, chân Uông Đạt sắp hạ xuống nút bấm rồi.

Hắn đẩy mạnh Uông Đạt ra.

"Viên gạch đá kia có cơ quan, đừng giẫm lên." Uông Đạt ngẩn người, ngay sau đó gật đầu: "Đa tạ Vương gia." Tuy trong lòng có chút nghi hoặc, Vương gia phát hiện cơ quan?

Viên gạch đá kia... chỉ bằng nhìn có thể nhìn ra vấn đề sao?

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào mỹ nữ bên cạnh Vương, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Vì sao hai người bọn họ lại vẻ mặt tin tưởng Vương gia như vậy?

Vương gia dù lợi hại hơn nữa, cơ quan trên mặt đất có thể phát hiện được gì sao?

Cứ như vậy, mang theo tâm tình nghi hoặc tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, Vương lại đẩy hắn ra, thốt ra hai chữ ngắn gọn: "Cạm bẫy." Uông Đạt gật đầu.

Thật hay giả mà lắm cạm bẫy thế, Vương gia sẽ không... nhắm vào tôi chứ?

Vì sao phải nhắm vào tôi?

Tôi lại không làm chuyện gì chọc giận Vương gia.

Đột nhiên, trong đầu Uông Đạt linh quang chợt lóe.

Chẳng lẽ... bởi vì hai người phụ nữ bên cạnh sao?!

Uông Đạt đặc biệt tránh xa Ninh Thái Nghi một chút.

Ba người nhóm Vương đi một bên, Uông Đạt đi ở bên trái ngoài cùng, giống như bị người ta bài xích vậy.

Ninh Thái Nghi nhìn không được nữa: "Này, trên người tôi có mùi à, sao anh cứ cố ý trốn tránh tôi thế?" Uông Đạt này, rõ ràng cô cũng chẳng làm gì, lại cứ bày ra bộ dạng như nhìn thấy ôn thần.

Có ý gì chứ?

Vốn dĩ Ninh Thái Nghi có ấn tượng không tốt với Uông Đạt, cái này càng không tốt hơn.

Uông Đạt chỉ cười gượng gạo, không giải thích nhiều.

Quả nhiên, từ sau khi rời xa Ninh Thái Nghi, Vương liền không đẩy hắn nữa.

Cũng khéo, trên một con đường mộ đạo chỉ có hai cơ quan, đều bị Uông Đạt đụng phải.

Việc này cũng khiến trong lòng Uông Đạt càng xác tín thêm vài phần.

Quả nhiên, Vương gia thập phần để ý Ninh Thái Nghi.

Sau khi ra ngoài, không chừng có thể tác hợp hai người bọn họ, làm trợ công, đến lúc đó cũng có thể lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Vương gia.

Uông Đạt thầm gật đầu, bị sự cơ trí của mình thuyết phục.

Nào biết, ý nghĩ này sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đối với Vương.

Sau khi ra ngoài hậu viện nhà Vương bốc hỏa, đều do một tay

Uông Đạt tạo thành.

Xuyên qua con đường mộ đạo này, đập vào mắt là một cánh cửa đồng xanh khổng lồ cao hơn năm mét.

Trên cánh cửa đồng xanh bố đầy hoa văn tinh tế dày đặc, ẩn ẩn ước ước, tựa hồ có bóng dáng một con Thần Long và Kim Ô!

Vương định thần nhìn lại. 【Tên: Chủ Thất Thanh Đồng Môn】【Mô tả: Cảnh tượng Hoàng Đế đại chiến với Kim Ô, được Hoàng Đế ghi lại, sau cánh cửa lớn chính là chủ thất mộ Hoàng Đế.】 Trong lòng chấn động.

Không sai, bốn người bọn họ đã trực tiếp đi tới chủ thất mộ Hoàng Đế!

Cửa lớn chủ thất, vừa nhìn đã thấy khác biệt với những nơi khác.

Vô luận là tả điện hay hữu điện, hoặc là trung điện, cửa lớn ở đó đều không có quy mô như chủ thất.

Đột nhiên, khi ánh mắt hắn rơi vào khóa cửa, bất giác nhíu mày.

Chương 197

"Sao lại thế này, khóa cửa... hình như bị mở ra rồi?" Vương lẩm bẩm một tiếng, ba người còn lại đều nhìn về phía cửa lớn.

Quả nhiên, đều phát hiện, cánh cửa lớn này đang khép hờ!

Điều này cũng gián tiếp chứng minh, xác khô Hoàng Đế vừa rồi đích xác chạy vào trong này.

Nhưng nếu đã có tự chủ ý thức, vì sao phải chạy vào phó thất nằm trên tế đàn?

Bốn người nhìn nhau, ngay sau đó Vương giơ đèn pin, dùng sức đẩy cửa lớn ra.

Theo cánh cửa lớn dần dần lùi về sau, dáng vẻ trong chủ thất cũng từng chút một hiện ra trước mắt bốn người.

Chỉ thấy một lão đầu tóc sắp rụng hết, trên người mặc áo phông ngắn tay Adidas, đi một đôi giày thể thao hầm hố, mặc quần bò.

Đang lẳng lặng ngồi bên cạnh quan tài chính trung tâm chủ thất, ngây ra nhìn bốn người nhóm Vương.

Không khí nhất thời ngưng cố.

Một lúc lâu sau, lão đầu phản ứng lại, nhe hàm răng vàng khè cười với bốn người nhóm Vương: "Quả nhiên tìm tới đây rồi, là hậu đại của mạch nào?

Khoa Phụ, Nữ Oa, hay là Cơ gia?" Vương nuốt nước miếng, nhìn số liệu của lão đầu.

Chính là kỳ nhân nắm giữ kỳ môn độn giáp, quân sư của Hoàng Đế, Thương Hiệt!

Một lão quái vật chân chính đã sống hơn bảy ngàn năm!

Uông Đạt ngơ ngác nhìn ông lão trước mặt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng chẳng biết ông ta là ai.

Nhưng vừa rồi nghe Vương nói về những chuyện ghi trên quyển trục thượng cổ, trong lòng Uông Đạt lờ mờ có một suy đoán.

Chẳng lẽ... lão già này còn vào mộ Hoàng Đế sớm hơn cả mình!?

Uông Đạt trong lòng kinh hãi.

Đạo hạnh của lão già này phải thâm sâu đến mức nào mới có thể đi trước người nhà họ Vương một bước chứ!

Uông Đạt ngây thơ đâu biết rằng, chân tướng sự việc còn kinh khủng hơn nhiều!

Đây là một lão quái vật đã sống hơn bảy ngàn năm!

Quân sư của Hoàng Đế - Thương Hiệt!

Nhìn lại ba người còn lại, biểu cảm trên mặt cũng y hệt nhau.

Kinh ngạc, hoảng sợ, ngây ra như phỗng.

Dù sao thì cả ba đều biết, bọn họ vừa mới đào mộ của Thương Hiệt xong!

Vương nuốt nước bọt, định thần nhìn vào dữ liệu của Thương Hiệt. 【Tên: Thương Hiệt】 【Thân phận: Quân sư của Hoàng Đế, Văn Tổ, người nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp】 【Kỹ năng: Kỳ Môn Độn Giáp】 【Ghi chú: Thương Hiệt nhờ bí pháp trường sinh trong Hoài Nam Đồ nên được trường sinh, nhưng do ở trong mộ quá lâu nên thần trí không tỉnh táo, dần dần trở nên điên loạn.】 【Nội tâm: Mấy đứa nhóc này nhìn là biết chưa va vấp nhiều, chẳng lẽ chưa nghe trưởng bối trong nhà kể về ta sao?】 Xem đến đây, Vương không khỏi thầm nghĩ.

Ý là, vừa rồi Thương Hiệt tưởng bọn họ là người của Cơ gia, tộc Nữ Oa hoặc tộc Khoa Phụ.

Ông ta coi họ là hậu nhân của mấy gia tộc đó.

Nhưng mà khoan đã...

Ký ức của Thương Hiệt hỗn loạn như vậy, chẳng lẽ ba tộc đó vẫn còn tồn tại trên đời?

Trong ba tộc đó, chắc chắn có cổ tịch ghi lại những chuyện xảy ra thời thượng cổ!

Vương không khỏi chùng xuống, nếu ba tộc này còn tồn tại, tại sao hắn chưa từng nghe nói đến?

Không khí trở nên trầm mặc.

Một lúc sau, Thương Hiệt mới từ từ đứng dậy, quan sát mọi người một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Vương.

Thương Hiệt hơi nhướng mày, dùng giọng điệu có chút ngạc nhiên nói: "Thật không ngờ, các người không phải người trong ba tộc kia, mà là hậu duệ của Trương gia." Trương gia hậu duệ?

Vương lập tức hiểu tại sao Thương Hiệt lại nói vậy.

Ông ta cảm nhận được huyết mạch Kỳ Lân trên người hắn!

Không đợi Vương trả lời, Thương Hiệt tiếp tục: "Nhưng mà nhóc con à, huyết mạch Kỳ Lân trên người cậu không thuần khiết, kém xa so với lão tổ tông của cậu nhiều lắm." Vương sắc mặt như thường, không kiêu ngạo không tự ti đáp: "Sao ông lại nói vậy?" Thương Hiệt chắp hai tay sau lưng, rõ ràng đang mặc trang phục hiện đại nhưng nhìn vẫn ra dáng một bậc đại lão nhân: "Trong cổ tịch của Trương gia không ghi sao?" Thấy Vương lắc đầu, Thương Hiệt cười khẩy, trong lòng dâng lên một cỗ hứng thú trêu chọc: "Vậy để ta kể cho mà nghe."

Thương Hiệt nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ hồi tưởng.

Một lúc sau, ông ta nói: "Đúng rồi, người nhà các cậu có ai có máu Kỳ Lân không?" "Chuyện này tôi biết, Tam Đế cùng Trương Tổ đã hợp sức giết chết Huyết Kỳ Lân." "Ai hỏi cái đó, ta hỏi là Trương Tổ của các cậu lấy được máu Kỳ Lân từ đâu!" "Cái đó thì tôi không biết." "Không biết là tốt nhất." Thương Hiệt vẫy tay gọi bốn người: "Mau ngồi xuống, ta kể cho mà nghe." Ông ta có vẻ rất hào hứng, xắn tay áo lên.

Ninh Thái Nghi và Đường Nam đều nhìn Vương, thấy Vương đi tới ngồi xuống bên cạnh Thương Hiệt, hai người mới đi theo.

Thương Hiệt giơ một ngón tay lên, lắc lư cái đầu nói: "Chuyện là thế này..." Chầm chậm, Thương Hiệt kể lại nguyên nhân dẫn đến việc thảo phạt Huyết Kỳ Lân năm xưa.

Vương cảm giác như một lớp sương mù chôn vùi trong lịch sử đang từ từ tan biến ngay trước mắt.

Đó là mười năm sau khi Thần Nông lên ngôi.

Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên đã lập thành một chiến tuyến thống nhất, cũng vào lúc đó, hai người bắt đầu mưu tính chuyện soán vị.

Tất nhiên, đây là do Vương đoán ra từ lời kể của Thương Hiệt, chứ ông ta không nói chi tiết việc này.

Đột nhiên, bên ngoài căn nhà của hai người vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Thương Hiệt đẩy cửa nhìn ra.

Người đến là một tộc nhân Nữ Oa!

Một trong những đồng minh của bọn họ, tên là Nữ Thanh. "Thanh thiên bạch nhật cô chạy đến đây làm gì, không sợ người khác nhìn

thấy sao?" Thương Hiệt vừa nói vừa kéo Nữ Thanh vào trong nhà.

Sau đó ông ta cẩn thận thò đầu ra ngoài quan sát một vòng, xác định không có ai mới yên tâm đóng cửa lại.

Thương Hiệt đưa Nữ Thanh tới bên bàn ngồi xuống: "Sao thế?" Nữ Thanh toàn thân run rẩy, vừa khóc vừa nói: "Tôi nhìn thấy thụy thú Kỳ Lân rồi!" Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên toàn thân chấn động, hai người nhìn nhau, vội vàng hỏi: "Thấy ở đâu?" Câu này là Cơ Hiên Viên hỏi.

Chương 198

Ông ta biết Kỳ Lân là thụy thú trong truyền thuyết, nếu có thể dính dáng đến Kỳ Lân, khí vận của bản thân sẽ đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Cộng thêm pháp môn tu nhân mười mấy năm nay, đến lúc đó, Viêm Đế cũng không thể chống lại ông ta!

Cho nên việc Cơ Hiên Viên gấp gáp như vậy cũng không có gì lạ. "Tôi rốt cuộc cũng biết năm hạt giống trong tộc dùng để làm gì rồi, đó là dùng để nuôi chí bảo trường sinh!" Nữ Thanh khóc lóc không ngừng, cả người dường như đã phát điên.

Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên nghe mà ù cả tai.

Sao lại lôi chuyện năm hạt giống vào đây?

Hai người an ủi Nữ Thanh gần nửa canh giờ, cô ta mới dần dần bình tĩnh lại.

Bình thường Nữ Thanh là người ít nói cười, giờ lại khóc thê thảm như vậy, khiến hai người càng tò mò về chuyện đã xảy ra. "Hôm nay tôi đang xử lý một số việc trong tộc, kết quả đột nhiên từ trên trời bay xuống một con Huyết Kỳ Lân!" "Vốn dĩ tôi tưởng trời ban điềm lành, trời muốn hưng thịnh tộc Nữ Oa chúng tôi!" "Ai ngờ đâu..." "Huyết Kỳ Lân lao thẳng vào căn nhà chứa hạt giống, cắp một hạt rồi bỏ chạy!" "Các trưởng lão trong tộc phát hiện, lập tức phái quân đội đuổi theo, trong đó có tôi." Nữ Thanh thần sắc phức tạp, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi tột độ. "Kết quả..." "Tôi chưa đi được bao xa, chỉ thấy trong ngọn núi phía xa, đột nhiên mọc lên một cây Huyết Đằng thông thiên!" "Cây Huyết Đằng đó cao đến mấy trăm mét, vươn thẳng vào trong mây!" Càng nói, Nữ Thanh càng kích động: "Mọi người có biết cảm

giác đó không, từ mặt đất đột nhiên vươn lên một cây huyết đằng khổng lồ!

Quá đáng sợ." Nghe nãy giờ, Thương Hiệt cũng chưa hiểu đầu đuôi: "Vậy thì liên quan gì đến chuyện cô khóc?" Vừa nói xong, ông ta biết mình lỡ lời, nhưng Nữ Thanh cũng không để ý. "Tôi chưa nói hết." "Sau đó, tôi cắn răng quyết định đi xem phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Kết quả...

Con Kỳ Lân đó nằm bên cạnh Huyết Đằng, đang quỳ lạy Huyết Đằng!

Nhìn thấy tôi, nó gầm lên một tiếng, chân đạp tường vân bay về phía mây xanh, sau đó biến mất tăm." "Tôi cứ tưởng Kỳ Lân đi rồi sẽ không quay lại, nhưng ai ngờ, nó lại từ trên trời giáng xuống!" Giọng Nữ Thanh bắt đầu run rẩy: "Đi cùng với sự xuất hiện của Kỳ Lân là một loại cảm giác không nói nên lời, giống như chuyện cũ đau lòng nhất trong lòng tôi bị lột trần, phơi bày trước mắt mọi người." Nữ Thanh ôm vai, nức nở: "Đó là ảo tượng, nhưng ảo tượng đó đủ để giết người.

Mười mấy tráng hán đi cùng tôi, kết quả trở về chỉ còn lại hai người!

Những người còn lại đều bị ảo tượng giết chết, kẻ thì tàn sát lẫn nhau, kẻ thì tự bóp cổ mình..." Thương Hiệt không khỏi nuốt nước bọt.

Đây là lần đầu tiên ông ta nghe chuyện về thần thú ở khoảng cách gần như vậy!

Cơ Hiên Viên đột nhiên nói: "Cho nên, cô đến tìm tôi cầu viện?" Nữ Thanh lắc đầu: "Không chỉ có vậy.

Tôi bị Kỳ Lân truy đuổi, vốn tưởng chết chắc rồi, ai ngờ vừa chạy

vào rừng sâu, nó đột nhiên bất động.

Tôi đâu dám lơ là, vội vàng liều mạng chạy, sau đó trốn thoát được.

Tôi nghĩ... trong số chúng ta, nhất định có kỳ nhân mang trên người thứ gì đó khiến Kỳ Lân kiêng kỵ!" Cơ Hiên Viên trầm mặc.

Nếu giết Kỳ Lân... liệu có rước họa vào thân không?

Thương Hiệt nhìn Cơ Hiên Viên, không nói gì, chờ ông ta quyết định.

Một lúc sau, Cơ Hiên Viên hỏi một câu: "Tôi hỏi cô, nếu tôi giết Kỳ Lân... tôi có lợi gì?" Nữ Thanh sững sờ, lắp bắp: "...Đó là thần thú trong truyền thuyết, máu thịt của nó chắc chắn có công hiệu thần kỳ, tộc Nữ Oa chúng tôi chỉ muốn tránh xa phân tranh!

Còn về việc giết Kỳ Lân... thi thể cho các ông, tôi không cần!" Cơ Hiên Viên đột nhiên đứng dậy, cười nói: "Được!" Thương Hiệt nhìn bộ dạng thần thái phi dương của Cơ Hiên Viên mà không hiểu gì cả.

Cơ Hiên Viên rốt cuộc đang nghĩ gì?

Đó là thần thú trong truyền thuyết, sao lại đồng ý đối phó dễ dàng như vậy?

Thương Hiệt thần sắc ngưng trọng, không nói gì.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Cơ Hiên Viên cùng Thương Hiệt đến bộ lạc Thần Nông.

Mục đích rất đơn giản, bái kiến Viêm Đế, thương nghị chuyện thảo phạt Kỳ Lân.

Trong đại điện. "Bái kiến Viêm Đế!" Hai người đồng loạt cúi chào, giọng điệu cung kính.

Thần Nông lúc này đang ở độ tuổi tráng niên, trong mắt dường

như có tinh quang chớp động, sáng ngời lạ thường.

Cả người đứng ở đó toát lên khí thế không giận mà uy.

Điểm này giống hệt vị Viêm Đế đời trước, cũng là cha của ông ta. "Có chuyện gì?" Thần Nông biết Cơ Hiên Viên sau lưng có chút bí hiểm, dường như đang mưu toan gì đó.

Nhưng hiện tại đại thế nằm trong tay, không ai có thể uy hiếp địa vị của ông.

Cho nên Thần Nông cũng chẳng để tâm xem Cơ Hiên Viên làm gì sau lưng.

Có quậy phá cỡ nào, chẳng lẽ còn hất cẳng ông khỏi vương vị được sao?

Cơ Hiên Viên ngẩng đầu, mắt sáng lên, nói: "Không biết Viêm Đế có biết về thần thú Kỳ Lân không?" Viêm Đế nhướng mày, cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Cơ Hiên Viên đột nhiên nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ hắn phát hiện ra Kỳ Lân?

Quả nhiên, Cơ Hiên Viên đem những lời Nữ Thanh nói hôm qua chuyển lại y nguyên cho Viêm Đế.

Cơ Hiên Viên tính toán, đã muốn mượn sức mạnh của Viêm Đế thì không thể giấu giếm, nếu không sau này sẽ bị quái tội.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, vô hình trung lại chắp mối cho Viêm Đế và tộc Nữ Oa!

Nghe xong lời Cơ Hiên Viên, Viêm Đế trầm mặc.

Một lúc sau, ông ta đột nhiên ngẩng đầu: "Chọn ngày khởi hành!"

...

Thương Hiệt đột nhiên quay sang đám người Vương hỏi: "Có

nước không?

Nói nãy giờ khát khô cả cổ." Ninh Thái Nghi vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chai nước suối: "Nước suối được không ạ?

Cháu không mang loại khác." Ức ức.

Uống xong, Thương Hiệt quẹt mồm: "Chuyện là như thế, có ai muốn hỏi gì không?" Vương không nói gì.

Chương 199

Hắn đang suy nghĩ về lượng tin tức trong đoạn đối thoại vừa rồi của Thương Hiệt.

Thứ nhất, Thương Hiệt trong mười năm đó, không biết vì sao lại đạt được thỏa thuận thống nhất chiến tuyến với Cơ Hiên Viên.

Nhìn giọng điệu trong quyển trục thượng cổ trước đây, Vương cứ tưởng Thương Hiệt là người biết giữ mình, không muốn tham gia tranh đấu.

Kết quả... cư nhiên lại bị Cơ Hiên Viên thuyết phục!

Thứ hai, năm hạt giống trong tộc Nữ Oa là hạt giống của Huyết Đằng thông thiên!

Vương đã sớm có suy đoán, nhưng đợi chính miệng Thương Hiệt nói ra, trong lòng vẫn không nhịn được mà chấn động.

Năm hạt giống rốt cuộc có lai lịch thế nào, lại thần dị như vậy, vừa trồng xuống đã có thể từ lòng đất mọc lên điên cuồng!

Hạt giống của tộc Nữ Oa...

Chẳng lẽ có liên quan đến bà Nữ Oa?

Điểm thứ ba, cũng là điểm Vương thắc mắc nhất.

Kỳ Lân đột nhiên chạy đến tộc Nữ Oa, nó biết tin tức về năm hạt giống từ đâu?

Nó cần năm hạt giống đó để làm gì?

Tại sao không lấy hết mà chỉ lấy một hạt?

Càng nghĩ, Vương càng thấy rối. "Không đúng!" Đột nhiên, Vương nhận ra: "Tại sao trong câu chuyện này không có sự xuất hiện

của Trương?

Trương Tổ đã đi đâu, sao câu chuyện này không có ông ấy?" Đột nhiên!

Vương lại nhớ ra một chuyện.

Nếu Thương Hiệt đang ở đây, tại sao không hỏi cho rõ chuyện về Trương Qua Tử?

Đây chính là lão quái vật đã sống hơn bảy ngàn năm mà! "Ông có quen Trương Qua Tử không?

Ông ấy có quan hệ gì với Trương Tổ?" Thương Hiệt ngẩn người: "Trương Qua Tử nào?

Ta chỉ quen mỗi một người họ Trương thôi.

À đúng rồi, sau khi giết chết Kỳ Lân, Trương bị con Kỳ Lân đó cắn đứt một chân." Tức thì, những người hiểu rõ nội tình có mặt ở đó đều hít sâu một hơi khí lạnh!

Vạn lần không ngờ, Trương Qua Tử... và Trương Tổ là cùng một người!

Tin tức này thực sự quá chấn động!

Vương kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Hóa ra từ đầu đến cuối, người mà bọn họ truy tìm là Trương Qua Tử, thủy tổ Trương gia, chính là Trương! "Sao lại như thế?" Ninh Thái Nghi ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đường Nam há hốc mồm, lắc đầu quầy quậy: "Chuyện này... cũng quá..." Không biết nói gì cho phải.

Trong đầu ba người đều hiện lên hai chữ: Hoang đường!

Vương nhớ rất rõ, lúc ở trong mộ Hiến Vương, con xà yêu kia đã

nói rõ ràng Trương Qua Tử không phải thủy tổ Trương gia, mà là kẻ phản bội của Trương gia!

Nhưng hiện tại... chuyện này e là có ẩn tình khác!

Đầu tiên, Trương sống từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, là người Trương gia đầu tiên!

Hơn nữa Trương gia bị người tộc Khoa Phụ diệt tộc, chỉ còn lại mình Trương trốn thoát.

Nếu nói Trương chính là Trương Qua Tử thì không sai.

Nhưng ai mới là kẻ phản bội?

Con xà yêu kia nói chắc như đinh đóng cột rằng Trương Qua Tử là kẻ phản bội!

Ngoài chuyện này ra, Vương còn một điều không hiểu.

Nếu Trương chính là Trương Qua Tử, vậy tại sao có lúc Trương không bị cụt chân, có lúc lại là kẻ thọt (qua tử)?

Trong nháy mắt, đầu óc Vương lóe lên, dường như đã hiểu ra, toát mồ hôi lạnh!

Hắn đã hiểu.

Là Song Ngư Ngọc Bội lấy được từ Bách Nhãn Quật!

Nếu Trương Qua Tử có thể nắm giữ Song Ngư Ngọc Bội, có thể khống chế phân thân... thì không chừng thực sự có thể làm được việc xuất hiện hai người Trương gia trong lịch sử! "Hèn chi..." Ánh mắt Vương càng lúc càng sáng.

Hèn chi trong số những người hắn biết, chỉ có Thương Hiệt, Trương và Trương Qua Tử là ba người có thể trường sinh!

Hóa ra Trương và Trương Qua Tử vốn là cùng một người!

Như vậy có thể giải thích rõ ràng vấn đề dòng thời gian rồi.

Đầu tiên, Hoàng Đế, Viêm Đế và Trương, ba người đích xác đã đi giết Kỳ Lân vào thời Viêm Đế tại vị.

Lúc đó Trương chưa bị thọt.

Chương 200

Theo lời Thương Hiệt, Trương bị Kỳ Lân cắn đứt một chân.

Không biết ba người bọn họ giết Kỳ Lân mất bao lâu.

Có thể hai ba ngày, cũng có thể hai ba năm thậm chí lâu hơn!

Dù sao cũng là thần thú trong truyền thuyết, khó nhằn là chuyện bình thường.

Nhưng bức tranh Kim Lân trong biển rõ ràng ghi lại cảnh tượng quỳ lạy trước mộ Hoàng Đế.

Lúc đó Trương chưa bị thọt.

Nói cách khác, chẳng lẽ...

Trương đã có được Song Ngư Ngọc Bội từ trước khi giết Kỳ Lân và đã nắm giữ nó?

Trương thật sự không biết đang trốn ở đâu, kẻ luôn tiếp xúc với Thương Hiệt và những người khác... là Trương thứ hai được Song Ngư Ngọc Bội sao chép ra!

Vương dường như lờ mờ chạm đến chân tướng sự việc! "Nếu có thêm chút thông tin nữa...

Bí mật của Trương, nhất định sẽ bị ta đào ra!" Tiếp đó, hắn lại nghĩ đến hai vị đế vương cùng thời kỳ.

Hoàng Đế và Viêm Đế sớm đã hóa thành nắm đất vàng!

Khoan đã, Viêm Đế đúng là đã chết, nhưng Hoàng Đế...

Trạng thái của ông ta Vương không tiện nói nhiều, cũng không nắm chắc.

Thi thể của Cơ Hiên Viên nằm giữa ranh giới sống và chết!

Mọi manh mối dường như đã sáng tỏ.

Còn về vị đại nhân nước Lỗ thời Chiến Quốc, tại sao lại lặn lội xa xôi đến tổ địa Trương gia mời Trương Qua Tử.

Chuyện này cũng đã có manh mối.

Chẳng qua là vị đại nhân kia không biết từ đâu nghe tin Trương Qua Tử là một lão quái vật trường sinh, nên đặc biệt mời xuống núi.

Chỉ là vì vấn đề trường sinh mà thôi.

Vương hiện tại đã biết bí mật của Trương Qua Tử, những chuyện còn lại cũng đoán được vài phần.

Giờ nhìn lại, vị đại nhân nước Lỗ kia có khả năng chính là Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương biết được sự thần dị của Trương Qua Tử, nghe Trương Qua Tử kể về những chuyện xưa kỳ bí, không khỏi nảy sinh lòng hướng về, cũng muốn trường sinh.

Nhưng trường sinh...

đâu có dễ dàng?

Vì một số nguyên nhân không rõ, Trương Qua Tử đã biến Lỗ Thương Vương thành "hóa thi thành xà" (xác chết hóa rắn), nhốt ông ta vào một mật thất khác, khiến ông ta vĩnh viễn không thể thoát ra.

Vương nghĩ mãi không thông các mấu chốt trong đó.

Nhưng trong lòng lờ mờ có suy đoán, chỉ là không chắc chắn.

Lỗ Thương Vương... rốt cuộc đã làm gì khiến Trương Qua Tử nổi giận, biến ông ta thành rắn?

Có thể sau này, Lỗ Thương Vương cũng dần nhận ra chuyện này.

Dù sao chủ thất không có lối ra vào, muốn ra ngoài thì biết tin ai?

Nhưng lúc đó đã hóa rắn rồi, tuy Trương Qua Tử không lừa ông ta, hóa rắn đúng là một loại trường sinh.

Nhưng đợi đến khi Lỗ Thương Vương tỉnh lại trong mộ... phát hiện mộ thất không có cửa?

Vậy trường sinh còn ý nghĩa gì?

Giống như bị giam cầm trong mộ huyệt, đời đời kiếp kiếp không ra được, có khác gì sự tra tấn vĩnh hằng!

Cho nên điều này cũng giải thích được tại sao khi nhìn thấy Trương Phàm Phàm, ông ta lại mang vẻ mặt oán độc và căm hận như vậy.

Bởi vì Lỗ Thương Vương ngửi thấy khí tức của người Trương gia và mùi vị huyết mạch Kỳ Lân trên người Trương Phàm Phàm.

Hắn nhớ tới kẻ tên Trương Qua Tử đã khiến hắn chịu đủ giày vò, cho nên mới trút hết phẫn hận trong lòng lên người cô.

Nhưng Vương thực sự quá thần dũng, một ấn ngọc tỷ đã trấn áp được ông ta.

Hiện tại, những mê đoàn vây quanh từ lúc bắt đầu đổ đấu đã được giải khai phần lớn.

Chuyện của Trương Tổ, bí mật của Trương Qua Tử, chuyện gì xảy ra thời Chiến Quốc, ai nằm trong mộ Lỗ Thương Vương, chuyện xảy ra khi Trương lão gia tử bị trục xuất khỏi gia môn...

Những bí ẩn này lần lượt được giải đáp trước mặt Vương, nhưng tất cả dường như đều xoay quanh một bí ẩn lớn hơn.

Đó là...

Trường Sinh!

Từ lúc bắt đầu, câu chuyện của năm người nhóm Trương lão gia tử là bắt đầu từ Hoành cốt.

Hoành cốt lại lờ mờ chỉ hướng về quyển thứ ba của Hoài Nam Đồ!

Bí mật ảnh hưởng đến hai thế hệ, cuối cùng đã bị Vương giải khai.

Hoài Nam Đồ mà Vương có được có thể là do Trương Qua Tử một tay giao cho, còn Trương Qua Tử rốt cuộc đang toan tính điều gì...

Vương không biết.

Ngoài ra, còn vài chuyện Vương chưa có đầu mối.

Chương 201

Ví dụ như chuyện về Tứ Tiên, Hoàng Bì Tử trong Tứ Tiên rõ ràng đã nảy sinh lòng phản bội, tại sao cuối cùng Trương Tổ lại tha thứ?

Ví dụ như trong truyền thuyết, tộc Khoa Phụ và tộc Nữ Oa vô cùng bí ẩn.

Năm hạt giống huyết đằng trong tộc Nữ Oa từ đâu mà có?

Tại sao Kỳ Lân lại biết chuyện hạt giống?

Mười năm giữa Thương Hiệt và Hoàng Đế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương lấy được Song Ngư Ngọc Bội từ đâu?

Thôi không nghĩ nữa, sau này ắt sẽ có đáp án.

Chỉ là, Vương có một chuyện chưa làm rõ.

Trương Tổ, cũng chính là Trương Qua Tử... có hai cơ thể, hai cơ thể này đã sống hàng ngàn năm!

Rốt cuộc đang mưu tính điều gì?

Cần phải bố cục hàng ngàn năm!

Phải biết rằng, từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, ông ta đã học được cách khống chế Song Ngư Ngọc Bội!

Còn nữa, người Trương gia hóa rắn trong mộ Hiến Vương kia, tại sao lại nói Trương Qua Tử là kẻ phản bội Trương gia?

Rõ ràng Trương Qua Tử là thủy tổ Trương gia mà!

Vương nghĩ không thông, dứt khoát không nghĩ nữa.

Bí mật lớn nhất của Trương Qua Tử đã được hé lộ, những bí mật

còn lại, Vương tin rằng sau này nhất định sẽ sáng tỏ.

Những chuyện xảy ra từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Thương Hiệt làm sao có được trường sinh...

Những chuyện này nhìn qua có vẻ rất bí ẩn.

Nhưng Thương Hiệt đang sờ sờ đứng ngay trước mặt Vương đây, lúc này không hỏi còn đợi đến bao giờ?

Vương vừa rồi mải suy nghĩ đến xuất thần, giờ hoàn hồn lại, phát hiện Thương Hiệt đang ăn lương khô Ninh Thái Nghi đưa.

Ăn đến mức dính đầy mồm, vừa ăn vừa nói: "Lương khô này ăn cũng ngon đấy, vị hành lá hả?" Thương Hiệt lật cái vỏ bao bì trong tay lên xem xét: "Người thời nay cũng biết làm đồ ăn gớm, ở thời đại của ta, mì khô nóng hay mì tôm đều không có." Đột nhiên, Ninh Thái Nghi bất ngờ hỏi: "Không phải từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, người Thăng Long đã thích ăn đồ làm từ bột mì rồi sao?" Thương Hiệt miệng đầy bánh, nói hàm hồ: "Đâu ra, thời đó làm gì có đồ làm từ bột mì, cô không học lịch sử à?" "..." Ninh Thái Nghi câm nín.

Vốn dĩ thấy Thương Hiệt thích ăn đồ bột mì như vậy...

Bánh quy nén, mì tôm, mì khô nóng.

Cô cứ tưởng người miền Bắc Thăng Long thích ăn mì là do truyền từ thời Thương Hiệt.

Vương cũng không nói gì, chờ Thương Hiệt ăn xong.

Mấy phút sau, Thương Hiệt nhìn cái bao bì rỗng tuếch trong tay, tiếc rẻ nói: "Còn không?

Chút lương khô này sao đủ cho ai ăn?" Không đợi Ninh Thái Nghi nói, Vương cướp lời: "Tôi cũng không mang nhiều, trên đường ăn hết rồi, ông theo tôi ra ngoài đi, bên ngoài cái gì cũng có." Ý của câu này là

hắn muốn biết tại sao Thương Hiệt cứ ở lì trong mộ Hoàng Đế, không chịu rời đi.

Phải biết rằng, Thương Hiệt có thể đi chợ Hà Vũ mua mì khô nóng ăn mà!

Đã có năng lực rời đi, tại sao lại phải cố thủ trong ngôi mộ tứ bề vắng lặng này?

Thương Hiệt không hổ là người sống mấy ngàn năm.

Trong mắt lóe lên tia sáng khó phát hiện, mặt không đổi sắc nói: "Bên ngoài chán lắm, ta không thích hợp với nhịp sống hiện tại, quá nhanh." 【Tên: Thương Hiệt】【Nội tâm: Thằng nhóc này đang thăm dò ta sao, hehe, ta có thể nói là vì trên người có hạn chế nên không thể rời đi được à?】 Hạn chế?

Vương bừng tỉnh đại ngộ, là hạn chế của trường sinh!

Trường sinh không thể nào không trả giá, dù sao đây cũng là phương thức sinh tồn không được thiên địa dung thứ!

Làm bất cứ chuyện gì cũng cần trả giá, huống chi là trường sinh?

Hắn hiểu rồi. "Vậy thì tiếc thật." "Tôi cứ tưởng trường sinh không cần hạn chế chứ, ai ngờ..." Thương Hiệt lập tức biến sắc.

Mạnh mẽ quay đầu nhìn Vương: "Cậu?!" Vương cười tủm tỉm nhìn Thương Hiệt, không nói gì.

Mặt mũi Thương Hiệt âm tình bất định, không biết đang nghĩ gì. 【Tên: Thương Hiệt】【Nội tâm: Thằng nhóc này biết từ đâu chuyện trường sinh cần hạn chế?

Ai nói cho nó?

Trương sao?】 Căn bản không có ai nói cho Vương cả, hắn đang lừa ông ta!

Dù sao Thương Hiệt cũng là người sống hơn bảy ngàn năm!

Có ai to gan như vậy, trước mặt một lão quái vật trường sinh, có thể chịu được áp lực tâm lý mà tìm cách moi tin từ miệng Thương Hiệt?

Một lúc sau, Thương Hiệt u ám nói: "Ai nói cho cậu biết?" Đây là bí mật lớn nhất chôn giấu trong cơ thể ông ta!

Trường sinh là ưu thế, đồng thời cũng là điểm yếu.

Nếu thằng nhóc này thực sự biết hạn chế của trường sinh...

Vậy thì ông ta có thể chết trong tay nó bất cứ lúc nào!

Phải biết rằng, ngay cả Trương cũng không dám ngang nhiên đi lại ngoài đường lớn, huống chi là Thương Hiệt? "Đừng căng thẳng, tôi rất kính trọng tổ tiên, nếu có vấn đề gì... tôi sẽ tìm cách giúp ông giải quyết." Nhìn bộ dạng thành khẩn của Vương, Thương Hiệt cuối cùng thở dài một hơi.

Phủi bụi trên phiến đá bên cạnh quan tài, đặt mông ngồi xuống.

Thương Hiệt nhìn Vương, nghiêm túc nói: "Ta thấy trên người cậu có khí tức máu Kỳ Lân, nói cho ta biết trước đã, cậu không phải người Trương gia sao?" "Tôi không phải, máu Kỳ Lân của tôi...

ông chắc cũng cảm giác được nó không thuần túy, là do tôi có được sau này." Vương vừa nói xong, Thương Hiệt dường như thở phào nhẹ nhõm.

Chương 202

Cảm giác cả người ông ta đều thả lỏng. "Thảo nào, ta cảm giác mùi trên người cậu không đúng lắm, hóa ra là nguyên nhân này." Nếu là như vậy... thì tán dóc với thằng nhóc này cũng không vấn đề gì.

Dù sao Thương Hiệt cũng đã lâu không gặp người sống.

Cho nên lúc này gặp đám người Vương chưa từng quen biết, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác thân thiết.

Hận không thể buôn chuyện ba ngày ba đêm.

Thương Hiệt suy tư một chút.

Nếu kể chuyện năm xưa cho đám nhóc này nghe... chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Nghĩ vậy, Thương Hiệt an tâm.

Dù sao mấy đứa này cũng không phải người của ba tộc kia, thằng nhóc cầm đầu máu Kỳ Lân cũng không thuần chính.

Thương Hiệt hắng giọng một cái, nói: "Chuyện này... phải kể từ sau khi ta và Cơ Hiên Viên từ chỗ Viêm Đế trở về.

Đúng rồi, cậu có biết trước đó đã xảy ra chuyện gì không?" Ý của ông ta là hỏi xem đám người Vương đã xem quyển trục thượng cổ chưa.

Vương sao có thể không hiểu ý, cười nói: "Quyển thượng và trung của quyển trục thượng cổ tôi đều xem rồi, ông cứ kể tiếp đi." "Đúng rồi, quyển thứ ba ở đâu thế?" Thương Hiệt lập tức bật cười: "Làm gì có quyển thứ ba, quyển trục thượng cổ ta viết chỉ có thượng và trung thôi, ha ha ha!" "Ha ha... không buồn cười sao?" Thương Hiệt ngượng ngùng thu lại nụ cười, nhìn biểu cảm cạn lời của đám người Vương

trước mặt. "Được rồi, không cười nữa.

Kể tiếp chuyện sau đó nhé." Đó là một tháng sau khi Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên từ bộ lạc Thần Nông trở về.

Trong thời gian đó, Thương Hiệt cứ ở lì trong nhà không ra ngoài.

Tất nhiên là sợ Cơ Hiên Viên tìm, bắt ông ta tham gia vào kế hoạch luyện binh.

Thương Hiệt vốn luôn giữ mình, đương nhiên muốn tránh mặt Cơ Hiên Viên.

Nhưng một tháng sau...

ông ta đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Cơ Hiên Viên đi đâu rồi?

Trong một tháng này, Thương Hiệt căn bản không thấy bóng dáng Cơ Hiên Viên đâu! "Cơ Hiên Viên... không lẽ xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Thương Hiệt toàn thân run lên.

Tuy không đồng ý với kế hoạch binh biến của Cơ Hiên Viên, nhưng dù sao Cơ Hiên Viên cũng là bạn nối khố lớn lên từ nhỏ.

Nếu Cơ Hiên Viên thật sự gặp nguy hiểm...

Thương Hiệt sẽ không thấy chết mà không cứu.

Thương Hiệt dò la trong bộ lạc một vòng, không ai thấy Cơ Hiên Viên đã đi đâu.

Đám thân tín tùy tùng của Cơ Hiên Viên cũng đã lâu không gặp chủ.

Cả bộ lạc bao trùm một bầu không khí u sầu.

Thương Hiệt thở dài thườn thượt.

Thế là ông ta một mình đi vào rừng sâu.

Ông ta muốn đi tìm bốn con dã thú của Trương, xem có thể lấy được tin tức gì của Cơ Hiên Viên từ chỗ đó không.

Trong đêm. "Hồ Tiên, Hồ Tiên có đó không?" Thương Hiệt chụm tay lên miệng, hét lớn vào trong rừng cây.

Vừa đi vừa gọi Hồ Tiên, Hoàng Tiên.

Gọi gần nửa canh giờ sau...

Đột nhiên, trong rừng cây dường như vang lên tiếng sột soạt.

Giống như có thứ gì đó đang trườn trên mặt đất, đang từ từ tiến về phía Thương Hiệt.

Ông ta đứng tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi.

Nghe tiếng động... chắc là con mãng xà bên cạnh Trương.

Thương Hiệt đã sớm biết con mãng xà đó cực kỳ có linh tính, hơn nữa ông ta cũng đã gặp lão hồ ly rồi, mãng xà chắc sẽ không làm hại ông ta.

Thương Hiệt nhìn bụi cỏ dưới chân, chỉ thấy bụi cỏ cách đó không xa bắt đầu rung động nhè nhẹ.

Ngay sau đó, bụi cỏ phía trước cũng bắt đầu lay động.

Bụi cỏ trước mặt Thương Hiệt rung lên liên hồi, ông ta chằm chằm nhìn vào đó.

Đột nhiên, Thương Hiệt dường như nhận ra một chuyện. "Không đúng, con mãng xà kia to như vậy, thân thể nó làm sao bị bụi cỏ che khuất được?" Thương Hiệt toàn thân lập tức nổi da gà, tim như lỡ một nhịp!

Thứ trong bụi cỏ... không phải là con mãng xà kia!

Thương Hiệt tuy mang trong mình Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng Kỳ

Môn Độn Giáp lại không tăng khả năng chiến đấu, thể chất của ông ta cũng chẳng khác gì người thường!

Chương 203

Đúng lúc này!

Từ trong bụi cỏ đột nhiên mọc lên một cái đầu rắn có mào gà, đang thè lưỡi về phía Thương Hiệt phát ra tiếng xì xì, đôi mắt âm lãnh oán độc tử tử nhìn chằm chằm Thương Hiệt, dường như muốn nuốt chửng ông ta bất cứ lúc nào!

Là một con...

Kê Quan Xà (Rắn Mào Gà)!

Cái mào trên đầu con Kê Quan Xà đang chuyển từ màu đỏ sang màu tím, đây là tín hiệu nó sắp tấn công!

Con Kê Quan Xà từ từ dựng thẳng người dậy, dường như đang so chiều cao với Thương Hiệt.

Kinh khủng nhất là nó phát ra những tiếng kêu "cục cục cục" quái dị như gà mái!

Thương Hiệt toàn thân cứng đờ.

Rõ ràng ông ta thấy con Kê Quan Xà còn cao hơn cả mình!

Kê Quan Xà trước khi tấn công sẽ đứng lên so chiều cao với con người, nếu người không cao bằng nó thì nó sẽ bỏ đi, ngược lại thì sẽ tấn công!

Hơn nữa, trên người Kê Quan Xà chứa kịch độc, trúng độc thì chắc chắn phải chết!

Giây tiếp theo, ông ta quay đầu bỏ chạy!

Không còn cách nào khác, nếu không chạy, hôm nay không chừng cái mạng già này phải bỏ lại đây!

Thương Hiệt chạy sang trái hai bước, lại ngoặt mạnh sang phải, cứ thế lặp lại.

Chiêu này đối phó với loài rắn là hiệu quả nhất.

Thương Hiệt mặt đầy hoảng sợ, chỉ cảm thấy phổi sắp nổ tung!

Chạy như vậy vài phút, ông ta dần dần dừng bước, cả người đã không còn chút sức lực nào. "Thế này... chắc là cắt đuôi được rồi nhỉ." Vừa quay đầu nhìn lại, ông ta suýt thì hồn bay phách lạc!

Con Kê Quan Xà đang bay cách mặt đất khoảng một mét lao về phía ông ta!

Hèn chi Thương Hiệt mãi không nghe thấy tiếng động, hóa ra con Kê Quan Xà này biết bay!

Bịch một tiếng, ông ta ngã xuống đất, từ từ nhắm mắt lại. "Thôi xong, mạng ta hưu rồi." Vài giây trôi qua, Thương Hiệt không cảm thấy chút đau đớn nào. "Chuyện gì thế?

Chẳng lẽ Kê Quan Xà đột nhiên đổi tính, tha cho ta?" Mở mắt ra nhìn.

Chỉ thấy một con mãng xà khổng lồ toàn thân màu xanh, trong miệng đang ngoạm chặt con Kê Quan Xà đã chết tươi, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Thương Hiệt. "Liễu Tiên..." Bên cạnh con mãng xà là một cây liễu lớn, lá cây liễu và hoa văn trên người con mãng xà cùng một màu.

Không biết tại sao, Thương Hiệt buột miệng thốt ra hai chữ "Liễu Tiên".

Thế là cách gọi Liễu Tiên bắt nguồn từ đó.

Trong Tứ Đại Tiên, Tiên Rắn chia làm Liễu Tiên và Thường Tiên.

Liễu Tiên là loại mãng xà khổng lồ này, còn Thường Tiên là loại

rắn lá tre nhỏ không độc.

Hoàng Tiên, Hồ Tiên, Liễu Tiên, ba cách gọi đại tiên thời hiện đại, thực ra đều từ miệng Thương Hiệt mà ra.

Còn về con nhím được gọi là Bạch Tiên, chuyện này không lâu sau sẽ được nhắc tới.

Con mãng xà kia vừa nghe thấy hai chữ "Liễu Tiên", cảm thấy rất phù hợp với thân phận của mình, bèn nói với Thương Hiệt: "Cái tên Liễu Tiên này không tồi." Thương Hiệt đâu dám bất kính, đây là ân nhân cứu mạng của ông ta!

Giọng điệu cung kính, ông ta trịnh trọng dập đầu với Liễu Tiên một cái: "Đa tạ Liễu Tiên ra tay cứu giúp!" Chính vào lúc này.

Có khả năng là do tín niệm chi lực (sức mạnh niềm tin) trên người Thương Hiệt đã khiến đạo hạnh của Liễu Tiên tăng tiến vài phần.

Không biết Liễu Tiên có cảm nhận được hay không, tóm lại, Liễu Tiên phát hiện, tín ngưỡng của con người có thể gia tăng đạo hạnh cho bản thân!

Chuyện này... vô nghi đã mở ra một chân trời mới cho Tứ Tiên.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao sau này thế gian lưu truyền pháp môn thờ phụng Tứ Đại Tiên.

Tất cả đều là do Thương Hiệt âm dương sai lệch mà tạo ra.

Nếu Thương Hiệt không có quan hệ với Trương, Liễu Tiên sẽ không ra tay cứu giúp, Liễu Tiên cũng sẽ không thể nghiệm được sự huyền diệu của tín ngưỡng.

Trước kia ở bộ lạc họ Trương, bốn con dã thú vẫn luôn được người bộ lạc nuôi như thú cưng, tuy đối xử không tệ, nhưng bốn con thú căn bản không cảm nhận được cái gọi là tín ngưỡng chi lực.

Nghe đến đây, Vương cũng hiểu ra.

Tính ra Thương Hiệt... chính là người đầu tiên trên thế gian bắt đầu thờ phụng Tứ Tiên!

Sau đó, Thương Hiệt liền quay sang hỏi Liễu Tiên: "Không biết Liễu Tiên có biết Cơ Hiên Viên đã đi đâu rồi không?" Câu hỏi của Thương Hiệt vừa thốt ra, Liễu Tiên trầm mặc trong hai giây.

Sau đó, dùng ngữ điệu cực kỳ quái dị, thần sắc cổ quái nói: "Cơ Hiên Viên không nói cho ngươi biết sao?" Lập tức, trong lòng Thương Hiệt hoảng hốt.

Cũng không biết là cơn hoảng loạn từ đâu mà đến. "Không biết." Liễu Tiên vẫn giữ nguyên biểu cảm đó. "Đi thỉnh Huyền Nữ, đi cùng còn có Lão Hồ Ly và Hoàng Bì Tử." "Huyền Nữ?!" Trong đầu Thương Hiệt hiện lên một cái tên.

Cửu Thiên Huyền Nữ!

Cung hành thiên luật, bộ lĩnh lôi binh!

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không thần dị như trong truyện thần thoại ghi chép, nhưng xác thực là có vài phần bản lĩnh thật sự.

Chương 204

Trong thần thoại, Cửu Thiên Huyền Nữ là nữ thần trên trời, nắm giữ binh pháp.

Nhưng trên thực tế, Cửu Thiên Huyền Nữ tuy không phải thần linh, nhưng ở phương diện bày binh bố trận, hành quân đánh giặc, đích xác có những kiến giải độc đáo.

Nếu Cơ Hiên Viên đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ...

Điều đó chẳng phải nói lên rằng, Cơ Hiên Viên thật sự bắt đầu chuẩn bị binh biến?

Trong lòng Thương Hiệt lập tức thắt lại.

Ông ta đại khái đã đoán được ý đồ của Cơ Hiên Viên.

Cứ như vậy, Thương Hiệt trở về bộ lạc.

Nằm ở trên giường, mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ. "Cơ Hiên Viên, cậu phải suy tính cho kỹ đấy." Cứ như vậy, ba năm thời gian vội vã trôi qua.

Trong ba năm này, Cơ Hiên Viên không trở về bộ lạc, cũng không liên lạc với bất kỳ ai.

Trong khoảng thời gian đó, Thương Hiệt thậm chí còn tưởng rằng Cơ Hiên Viên đã chết.

Nếu không thì sao ba năm cũng không quay lại?

Cho đến một ngày ba năm sau, cửa phòng Thương Hiệt đột nhiên bị gõ vang. "Ai?" Ông ta rón rén đi tới trước cửa, lập tức cảm giác được từ ngoài cửa truyền đến một trận khí tức đặc thù. "Chẳng lẽ..." Mắt Thương Hiệt sáng lên, mạnh mẽ mở cửa phòng ra.

Nhưng xuất hiện ở trước mắt, lại không phải là người mà ông ta dự đoán trong lòng.

Mà là Lão Hồ Ly.

Lão Hồ Ly cười híp mắt nhìn ông ta, đôi mắt giảo hoạt cong thành hình trăng lưỡi liềm, nhìn đến mức Thương Hiệt cảm thấy ớn lạnh trong lòng. "Sao vậy?" Lão Hồ Ly cười tủm tỉm, "Không muốn gặp Cơ Hiên Viên sao?

Hiện tại hắn đang ở trong rừng già đấy." Đôi mắt Thương Hiệt lập tức trợn to.

Trong ba năm này, ông ta dùng Kỳ Môn Độn Giáp bói toán tung tích của Cơ Hiên Viên, nhưng mỗi lần đều nhận được kết quả giống nhau.

Sống chết chưa biết.

Cho nên, Thương Hiệt mới có thể cảm thấy Cơ Hiên Viên đã gặp chuyện không may.

Nhưng hiện tại Lão Hồ Ly lại nói, Cơ Hiên Viên đang ở trong rừng già.

Đã trở về, vì sao không tới gặp ông ta trước?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thương Hiệt liền hiểu rõ nguyên nhân.

Cơ Hiên Viên sớm đã bắt đầu có ý định, khả năng cũng đã nhận ra ông ta tịnh không ủng hộ kế hoạch này.

Cho nên mới cố ý xa lánh đi.

Thông suốt mấu chốt này, Thương Hiệt thở dài một hơi: "Dẫn tôi đi gặp hắn." Một người một hồ ly đi vào rừng già, cách thật xa, Thương Hiệt liền nhìn thấy nơi sâu thẳm tựa hồ có một bóng người.

Còn chưa nhận rõ là ai, Lão Hồ Ly đã lớn tiếng hô: "Cơ Hiên Viên,

ta đưa người tới rồi!" Người nọ bỗng nhiên quay đầu. "Cơ Hiên Viên!" Thương Hiệt lẩm bẩm một tiếng, đi về phía Cơ Hiên Viên.

Ánh trăng lạnh lẽo, bốn phía tịch mịch.

Cơ Hiên Viên mở miệng trước: "Cậu nhất định muốn biết ba năm nay tôi đã đi đâu đúng không?" Thương Hiệt giả bộ không biết, lắc đầu. "Kể từ lần trước, sau khi tôi rời khỏi bộ lạc Thần Nông, tôi liền vẫn luôn suy tư một vấn đề.

Vì sao thiên hạ này, chỉ có thể là của bộ lạc Thần Nông?" Trong lòng Thương Hiệt lộp bộp một tiếng.

Không ngờ, Cơ Hiên Viên đơn đao đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói toạc chuyện này ra! "Cơ Hiên Viên..." Thương Hiệt chưa nói xong, Cơ Hiên Viên đã cắt ngang: "Vì sao thiên hạ này, không thể mang họ Cơ chứ?" "Không gạt cậu, tôi đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, ở dưới tay cô ấy, ba năm nay tôi sống không bằng chết, nhưng cũng thu hoạch rất nhiều." "Nói khoác tôi không dám nói nhiều, nhưng!

Luận binh pháp, Xi Vưu không bằng tôi!" Ánh mắt Cơ Hiên Viên thập phần tự tin, giống như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên.

Trong lòng Thương Hiệt, đối với lời Cơ Hiên Viên nói cũng không có hoài nghi.

Ông ta biết tính cách Cơ Hiên Viên, nếu hắn nói có thể thắng Xi Vưu, vậy nhất định có thể thắng Xi Vưu!

Nhưng chỉ bằng những thứ này, liền có thể lật đổ sự thống trị của Viêm Đế sao?

Thương Hiệt không dám nói.

Cũng không dám nghĩ.

Thân mang Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng loại sự tình này đối với

Thương Hiệt là một cái cấm kỵ!

Lời nói tiếp theo của Cơ Hiên Viên lại hoàn toàn làm dao động suy nghĩ của Thương Hiệt. "Nếu tôi xuất binh, bộ lạc sẽ toàn lực ủng hộ tôi, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng sẽ trợ giúp tôi một tay!

Đương nhiên, tôi biết những thứ này là không đủ." Cơ Hiên Viên chuyển hướng câu chuyện: "Nhưng cậu có biết, lão Viêm Đế trước đó đã phát giác tôi có dị dạng, vì sao không động đến tôi không?

Đó là bởi vì hắn kiêng kị sự ảo diệu của Kỳ Môn Độn Giáp!

Hắn biết nếu hưng sư động chúng phái người đi giết tôi, nhất định sẽ bị cậu phát giác." "Cậu biết điều này ý nghĩa gì không?

Chỉ cần Thương Hiệt cậu ở bên cạnh tôi một ngày, Cơ Hiên Viên tôi liền có thể an toàn một ngày.

Kỳ Môn Độn Giáp của cậu cộng thêm khí vận đỉnh thịnh của tôi, lại có cao nhân tương trợ, bộ lạc duy trì.

Viêm Đế thì đã sao?" Thình thịch!

Thình thịch!

Thương Hiệt động lòng!

Chương 205

Cơ Hiên Viên nếu thật sự có thể xưng Đế, vậy thân phận của ông ta cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, biến thành Đế Sư!

Đến lúc đó, cũng không cần lo lắng Viêm Đế giết Cơ Hiên Viên, liên lụy ông ta xui xẻo theo.

Thiên thiên nơm nớp lo sợ như vậy, ai có thể dễ chịu?

Cho dù là Thương Hiệt nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp cũng không ngoại lệ! "Được!" Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên cùng một chiến tuyến, từ giờ khắc này, chính thức thành lập!

Kể xong câu chuyện, Thương Hiệt ho khan hai tiếng, uống một ngụm nước: "Nào có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, tôi lúc đầu đơn thuần chỉ là muốn làm Đế Sư mà thôi." Vương không thể phủ nhận cười cười.

Không sai, Thương Hiệt đáp ứng Cơ Hiên Viên binh biến, thuần túy là vì tham niệm trong lòng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, như vậy cũng phù hợp thực tế.

Trong lòng ai đều có tham niệm, không có chút nào ngoại lệ.

Nhưng mà...

Vừa rồi tựa hồ có nhắc tới, Kỳ Môn Độn Giáp có công năng tiên tri? "Kỳ Môn Độn Giáp rốt cuộc là kỳ thuật gì, rốt cuộc dùng để làm gì?" "Đúng rồi, ông có thể tính ra Viêm Đế xuất binh, vậy chẳng lẽ ngày sau sẽ có ba tộc nhân tồn tại ở nơi này, ông mới mở miệng hỏi, tôi có phải là người của ba tộc kia hay không?" Thương Hiệt gật gật đầu: "Tiểu oa nhi rất thông minh.

Ta chính là đang hiếu kỳ vì sao lại tính sai, cho nên lúc đó mới mở

miệng.

Nói thật với cậu, ta cũng là lần đầu tiên tính sai, thật không hiểu nổi." Kỳ Môn Độn Giáp là đệ nhất kỳ thuật thế gian, thứ có thể làm cho Kỳ Môn Độn Giáp tính không chuẩn, trên đời này cực hiếm!

Nhưng Vương tịnh không để ý những thứ này, đầy trong đầu đều là một tin tức khác lộ ra trong lời nói.

Theo lời Thương Hiệt, lúc này xuất hiện ở nơi đây, đáng lẽ phải là người của tộc Khoa Phụ, tộc Nữ Oa và Cơ gia.

Nói cách khác, ba tộc nhân này vẫn còn lưu tồn trên đời!

Ba tộc tràn ngập cảm giác thần bí trong thời thượng cổ, vẫn còn sống trên thế giới này!

Nhất là tộc Khoa Phụ kia, Vương thực sự không hiểu, đám người này rốt cuộc ẩn tàng ở đâu.

Thân hình cao lớn như vậy, có thể sinh hoạt được ở đô thị hiện đại sao?

Lại nói, trong rừng sâu núi thẳm, vệ tinh trên trời đều có thể chiếu tới, Vương không tin tộc Khoa Phụ có thể ẩn tàng được.

Hơi suy tư một chút, anh hỏi: "Ông biết ba tộc kia hiện tại đều đang ở đâu không?" Thương Hiệt trừng mắt: "Thật coi ta cái gì cũng biết à, Kỳ Môn Độn Giáp của ta là kỳ thuật, không phải tiên thuật, được không?" Vương ha ha cười lớn.

Thương Hiệt chống tay lên nắp quan tài, vừa mới hơi dùng sức, sau đó lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, tranh thủ thu tay về.

Một chi tiết nhỏ này, lại bị bốn người tại trường chú ý tới.

Ninh Thái Nghi dẫn đầu mở miệng hỏi: "Lão gia tử, trong quan tài kia nằm rốt cuộc là ai a, vì sao tôi cảm giác ông có vẻ hơi kiêng kị

thế?" Sắc mặt Thương Hiệt biến đổi: "Nói bậy!" Ánh mắt Vương hơi ngưng lại, chỉ cảm thấy tồn tại trong quan tài tịnh không đơn giản.

Nếu không Thương Hiệt vì sao lại đột nhiên biến sắc?

Thi thể Hoàng Đế cũng không thấy tung tích, rốt cuộc đi đâu rồi?

Anh nhìn về phía quan tài. 【 Tên: Quan Tài Ngọc Thạch 】 【 Trạng thái: Bị đóng đinh 】 【 Giới thiệu: Chân thân của Hoàng Đế, thi thể Cơ Hiên Viên, bên trong bị đóng đinh chính là Hoàng Đế! 】 Ánh mắt Vương ngưng trọng, lập tức cả người căng thẳng.

Hoàng Đế...

Không biết từ lúc nào bắt đầu, cũng sở hữu phân thân!

Khảo nào vừa rồi nhìn thấy thi thân Hoàng Đế ở phòng phụ, hóa ra đó là một cái phân thân!

Đột ngột, Vương nghĩ tới một chuyện.

Đã phân thân của Hoàng Đế đều không có triệt để tử vong, còn có ý thức...

Vậy chân thân của Hoàng Đế, chẳng phải cũng giống y như vậy sao?

Vương lập tức rùng mình.

Nếu chân tướng đúng như anh suy đoán, vậy quả thực quá kinh khủng!

Vừa rồi trong phần giới thiệu quan tài đã nói rõ, quan tài Hoàng Đế bị đóng đinh chết cứng, nếu Hoàng Đế thật sự còn sống, hiện tại rốt cuộc là cái bộ dáng gì?

Nếu chân thân Hoàng Đế thật sự còn sống...

Vương nổi một tầng da gà, thậm chí nghĩ tới bộ dáng thê thảm

của Hoàng Đế!

Bởi vì trường sinh bất tử, cho nên bị đóng đinh trong quan tài cũng sẽ không chết, nhưng đói khát lâu như vậy...

Nhìn bộ dạng có chút hoảng trương của Thương Hiệt, trong lòng anh suy tư xem nên mở quan tài như thế nào.

Thương Hiệt không cho Vương động vào quan tài, khẳng định là vì bên trong có bí mật!

Trừ chuyện chân thân Hoàng Đế ra, còn có bí mật khác!

Trong chớp mắt, mạch suy nghĩ liền khai thông.

Vương đã hiểu vì sao Thương Hiệt muốn canh giữ bên cạnh Hoàng Đế rồi.

Từ lúc bắt đầu, khi ba người nhìn thấy đại môn trung điện bị khóa chặt, liền sinh ra nghi hoặc.

Vì sao chỉ có đại môn trung điện bị khóa?

Bởi vì sau khi tiến vào mộ thất, chỉ có một con đường thông tới chủ thất.

Uông Đạt hôn mê trong đường hầm, cũng chứng minh Hoàng Đế Mộ không chỉ có một cửa vào.

Có những lối vào khác nhau, nhưng đường thông tới chủ thất chỉ có một.

Cho nên Thương Hiệt mới có thể ở chỗ này ngốc nghếch chờ đợi, muốn thời thời khắc khắc canh giữ thi thể Hoàng Đế!

Vương lập tức kinh hãi.

Chương 206

Trong quan tài Hoàng Đế rốt cuộc có cái gì, đến mức khiến Thương Hiệt phải thủ hộ như thế?

Hoặc hứa đây chính là một trong những nguyên nhân khiến Thương Hiệt không thể tùy ý rời khỏi Hoàng Đế Mộ! "Bên trong quan tài rốt cuộc có phải là Hoàng Đế hay không?" Vương hỏi.

Thương Hiệt nghe Vương nói xong, cười tủm tỉm đáp: "Sao có thể, thi thân Hoàng Đế không phải các cậu đã nhìn thấy ở phòng phụ rồi sao?" Vương cười: "Ông lại không đi theo tôi vào phòng phụ, sao biết tôi đã gặp thi thân Hoàng Đế?" Sắc mặt Thương Hiệt biến đổi.

Tiêu rồi, lỡ miệng!

Chỉ lo che giấu chuyện này đi, lại không nghĩ tới trong câu nói có một lỗ hổng lớn như vậy!

Sắc mặt Thương Hiệt âm tình bất định, cuối cùng thở dài một tiếng: "Chuyện này các cậu không thể tham dự, nghe ta khuyên một câu, biết chuyện này đối với các cậu không có chỗ tốt." 【 Họ tên: Thương Hiệt 】 【 Nội tâm: Tiểu oa nhi này nếu thật sự muốn xem trong quan tài rốt cuộc có cái gì, vậy đừng trách ta thủ hạ vô tình, chuyện này không cho phép bất luận kẻ nào biết! 】 Vương thấy Thương Hiệt nói như vậy, càng thêm hiếu kỳ.

Thương Hiệt càng không cho Vương xem, anh càng muốn xem!

Trong những lời vừa rồi của Thương Hiệt, không chừng có thành phần giả dối!

Hiện tại Vương đối với những gì Thương Hiệt ghi chép trong thượng cổ quyển trục đều có chút không dám tin tưởng.

Trừ Thương Hiệt ra, ai biết trong đó ghi chép rốt cuộc có phải là sự thật hay không?

Ninh Thái Nghi bước nhanh tới bên cạnh Vương, một phen ôm lấy cánh tay anh: "Anh à, Văn Tổ không cho chúng ta xem cỗ quan tài kia, khẳng định đồ vật bên trong đối với chúng ta không có chỗ tốt.

Chúng ta tin Văn Tổ một lần đi, anh thấy sao?" Vương nhìn về phía Ninh Thái Nghi, trong mắt tràn đầy quái dị.

Ninh Thái Nghi xưa nay luôn thích nịnh hót, căn bản không dám phản kháng, hôm nay phát điên cái gì vậy?

Chỉ thấy Ninh Thái Nghi lại chạy đến bên cạnh Thương Hiệt: "Văn Tổ nha, tính cách ông chủ nhà cháu là như vậy, ngài cũng đừng để ý nhé.

Cháu đi một đường tới đây cũng không dễ dàng, thật vất vả mới gặp được một người trường sinh bất tử, đương nhiên có vấn đề muốn thỉnh giáo.

Ngài thấy sao?" Thương Hiệt lập tức yên lòng, tiểu nữ oa này rất hiểu chuyện.

Nhưng ngay lúc Thương Hiệt đang mặt mày hớn hở, Ninh Thái Nghi lập tức từ bên hông móc ra Phát Khâu Ấn, hướng về phía đầu Thương Hiệt đập một cái! "Cho tôi nằm xuống!" Văn Tổ làm sao chịu nổi cái này?

Vốn là một lão quái vật sống hơn bảy ngàn năm, tuy rằng thật sự trường sinh bất tử, nhưng cũng chịu không nổi một kích dùng sức như thế của Ninh Thái Nghi!

Phát Khâu Ấn kia vốn dùng sắt làm thành, lại cộng thêm khí tức của mấy đời Thiên Quan trên đó, lập tức khiến đầu Thương Hiệt máu tươi chảy ròng!

Chỉ nghe "bành" một tiếng.

Thương Hiệt lập tức thẳng tắp ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Ninh Thái Nghi vỗ vỗ bộ ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Vương, giữa lông mày tràn đầy vẻ đắc ý: "Thế nào anh?

Em ra tay được chứ?" Vương lắc đầu cười cười, thảo nào Ninh Thái Nghi dám trèo lên đầu lên cổ anh, hóa ra là đánh cái chủ ý này. "Không tệ." Anh đi qua, ngồi xổm xuống để ngón tay tại nhân trung của Thương Hiệt: "Còn hô hấp, chưa chết.

Làm tốt lắm." Ninh Thái Nghi lập tức vui vẻ đến mức mày phi sắc vũ: "Cảm ơn sếp khen thưởng!" Sau đó, Đường Nam và Uông Đạt tự cáo phấn dũng đem Thương Hiệt khiêng sang một bên, bốn người hướng về phía quan tài nhìn lại. "Mở quan tài sao?" Ánh mắt ba người tề xoát xoát rơi vào trên người Vương.

Vương trầm tư hai giây, sau đó trầm giọng nói: "Mở!" Muốn mở là mở, Ninh Thái Nghi từ trong ba lô lấy ra một đống đồ nghề.

Nào là hương, gạo nếp, cái đục, máu chó đen.

Trước tiên đem ba nén hương cắm vào bát gạo nếp, sau đó châm hương, đặt ở góc đông nam mộ thất.

Làm xong hết thảy, Ninh Thái Nghi lại đi đến trước quan tài, trực tiếp quỳ lạy một cái. "Tạm mượn chút phú quý, lại trả bằng công đức, chớ trách chớ trách!" Nói xong, thình thịch thình thịch dập đầu ba cái!

Sau đó dùng đôi tay dính đầy máu chó đen đặt lên nắp quan tài.

Nhìn kỹ nắp quan tài. "Ây da, đại ca, trên nắp quan tài có đinh a, phải nạy ra!

Cầm lấy!" Đường Nam ném cho Ninh Thái Nghi một cái búa.

Mười giây sau, Ninh Thái Nghi đem đuôi búa kê vào đinh, dùng

sức nạy một cái!

Cây đinh không chút sứt mẻ.

Lại dùng sức nạy!

Cây đinh vẫn không chút sứt mẻ.

Ninh Thái Nghi xì hơi: "Anh ơi, đinh này thật sự đóng chặt quá, em... em mở không ra!" Vương cạn lời, vừa định ra tay thì Uông Đạt đoạt trước nói: "Để tôi đi." Nói xong, gã đi đến bên cạnh Ninh Thái Nghi, cầm lấy cái búa.

Chỉ thấy Uông Đạt toàn thân dùng sức, cơ bắp trên cánh tay nổi lên lăng giác phân minh, theo một tiếng hét lớn, cây đinh đầu tiên "phanh" một tiếng bắn bay đi! "Mở!" Sau đó, Uông Đạt làm theo cách cũ đem tám cái đinh còn lại mở ra, sau đó thở hồng hộc quệt mồ hôi trên trán: "Xong việc rồi thưa anh, mở quan tài chứ?" Vương gật gật đầu.

Uông Đạt xoa xoa tay, hít sâu một hơi.

Lần đầu tiên mở quan tài, thấy Uông Triêu làm mấy lần, nhưng chưa từng tự mình ra tay thí nghiệm. "Hô..." Không biết trong quan tài rốt cuộc là người hay quỷ.

Nếu như bên trong chứa một con cương thi...

Không sao đâu, có Vương gia ở đây, sẽ không có vấn đề gì, yên tâm.

Tự an ủi xong, Uông Đạt lập tức dùng sức, đem nắp quan tài đẩy về phía trước.

Chỉ thấy trên nắp quan tài vang lên thanh âm ầm ầm, giống như tảng đá lớn trầm trọng đang ma sát với nhau.

Trọng lượng nắp quan tài không phải dạng vừa, Uông Đạt đẩy,

dưới tình huống toàn lực cũng chỉ có thể đẩy ra một khe hở nhỏ bằng cánh tay!

Chương 207

"Vương gia, tôi hết đẩy nổi rồi." Uông Đạt than ngã xuống đất, phảng phất vừa rồi mấy cái đã dùng hết khí lực toàn thân.

Vương không nói gì, nửa ngày mới du du nói: "Tiếp tục đẩy, yên tâm." Uông Đạt cũng không lằng nhằng, hít sâu một hơi, hai tay để trên nắp quan tài, đột nhiên trên mặt nổi gân xanh! "Mở!" Một tiếng rống to, mặt Uông Đạt nghẹn đến đỏ bừng!

Nắp quan tài cũng rốt cục dưới sự thôi động của Uông Đạt, từ từ di chuyển về phía trước!

Cuối cùng, Uông Đạt chỉ đem nắp quan tài mở ra khe hở rộng bằng đầu người, liền không thể đẩy về phía trước thêm một chút nào nữa.

Bất quá chỉ mở ra độ rộng bằng cái đầu, cũng đủ cho mọi người quan sát đồ vật bên trong.

Uông Đạt đem đèn pin mang theo bên người lấy xuống, chiếu vào bên trong quan tài.

Hiện tại trong quan tài đen kịt một màu, cũng nhìn không rõ.

Nhưng không biết vì sao, Uông Đạt khi nhìn bóng tối trong quan tài, trong lòng mạc danh phát hoảng.

Giống như... bên trong quan tài có thứ gì đó khiến người ta tim đập nhanh.

Tách!

Một tiếng thanh thúy vang lên, ánh sáng đèn pin bỗng nhiên chiếu vào trong quan tài.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Uông Đạt nhịn không được cả người đều cứng ngắc.

Còn đáng sợ hơn so với nhìn cỗ thây khô có tư duy ở phòng phụ lúc nãy!

Chỉ thấy một người khô quắt, toàn thân rách rách rưới rưới, tay đang gác ở trên vách quan tài, toàn thân đầy đốm xác, đầu bù tóc rối, hốc mắt thật sâu lõm vào, nhất là đôi mắt kia.

Đồng tử đen chỉ lớn cỡ hạt đậu, nhìn qua sống sượng giống như ngạ quỷ chạy ra từ địa ngục!

Quả nhiên, không đợi Uông Đạt làm cái gì, con ngạ quỷ trong quan tài liền mạnh mẽ bắt lấy cánh tay Uông Đạt, há to mồm cắn một cái! "Máu...

Người...

Ta muốn máu người..." "A!" Uông Đạt phát ra một tiếng thảm thiết thống khổ, cảm giác cánh tay của mình sắp bị cắn đứt!

Vương lập tức toàn thân căng thẳng, trong quan tài quả nhiên là một vật còn sống! "Phát Khâu Ấn!" Ninh Thái Nghi nháy mắt liền phản ứng, trực tiếp đem Phát Khâu Ấn từ bên hông lấy ra, ném về phía cái đầu đang cắn cánh tay Uông Đạt!

Bốp!

Phát Khâu Ấn chuẩn xác không sai lầm trúng mục tiêu, nhưng lại tịnh không tạo thành hiệu quả thần dị.

Giống như sự thần dị của Phát Khâu Ấn đối với vật sống này không có hiệu quả vậy!

Chỉ bất quá, đích xác có thể làm cho vật sống kia bị đau, buông lỏng tay Uông Đạt ra, bỗng nhiên quay đầu lại.

Đôi mắt dọa người kia làm cho đám người xem đến trong lòng chột dạ!

Trong mắt Vương, cũng hiện ra số liệu cụ thể của vật sống này.

Xem xong, Vương kinh hãi trong lòng. "Làm sao có thể... như vậy?" Người đích xác là Hoàng Đế không sai, nhưng số liệu trước mắt Vương... "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?" 【 Họ tên: Cơ Hiên Viên 】 【 Thân phận: Hoàng Đế 】 【 Năng lực: Tu Nhân Pháp, Thiên Quyến Khí Vận 】 【 Giới thiệu: Đây là chân thân của Cơ Hiên Viên, chân thân tịnh không có tử vong, vẫn luôn bị nhốt trong quan tài, không cách nào đi ra. 】 "Thật sự là Cơ Hiên Viên, nhưng sao lại chật vật như thế?" Ánh mắt Vương ngưng trọng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nhất là sau khi nhìn thấy đôi mắt quỷ dị của Cơ Hiên Viên, trong lòng càng cảm thấy rợn người.

Đôi mắt kia vốn tử khí trầm trầm, huống chi mắt Cơ Hiên Viên khác với người thường, tròng trắng chiếm tuyệt đại bộ phận, đồng tử màu đen chỉ có kích thước bằng hạt đậu!

Cơ Hiên Viên vì sao muốn ăn thịt người?

Phân minh cảm giác được, Cơ Hiên Viên thật sự muốn cắn đứt cánh tay Uông Đạt!

Sau khi bị Phát Khâu Ấn đập trúng, Hoàng Đế bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Ninh Thái Nghi, đôi mắt kia tràn đầy cừu hận.

Điên cuồng, oán độc, tăng hận...

Đủ loại cảm xúc, lại phối hợp với thân hình cốt sấu như sài kia, thật giống như ác quỷ từ trong địa ngục chui ra!

Tại lúc này, ánh mắt Cơ Hiên Viên rơi vào trên người Vương.

Lập tức, giống như cảm tri được cái gì, lửa giận trong lòng không khống chế được mà sôi trào, hận không thể đem Vương ngũ mã phanh thây! "Máu Kỳ Lân...

Hậu nhân họ Trương, đáng chết!" Thanh âm Cơ Hiên Viên cực kỳ thê lương, gầm thét một tiếng, ngay sau đó từ trong quan tài sờ soạng đồ vật, lao về phía Vương!

Trong tay hắn... chính là một thanh trường kiếm chuôi vàng kim!

Hiên Viên Kiếm! 【 Tên: Hiên Viên Kiếm 】 【 Trạng thái: Hoàn hảo không tổn hao gì 】 【 Giới thiệu: Hiên Viên Kiếm năm đó Hoàng Đế bội đày, phía trên có long khí nồng hậu, là một thanh tuyệt thế bảo kiếm không thể nhiều lời, có sức mạnh áp chế tính đối với tà vật! 】 Đôi mắt Vương sáng lên.

Hiên Viên Kiếm...

Anh muốn định rồi!

Đúng lúc quân đao cũng đã vứt bỏ, nhân cơ hội này đổi một thanh bảo kiếm càng thêm vừa ý!

Vương không nói hai lời, trực tiếp nghênh đón Cơ Hiên Viên!

Chương 208

Anh muốn dùng sức mạnh đơn thuần, đi chiếu cố vị đại anh kiệt lưu danh sử sách, Hoàng Đế Cơ Hiên Viên này một chút!

Hiên Viên Kiếm ngỡ như xé rách không khí, một trận ong minh vang lên, Cơ Hiên Viên quét ngang một kiếm, muốn trực tiếp chém ngang lưng Vương.

Nhưng Vương há là kẻ ăn chay?

Phản ứng thân thể viễn siêu thường nhân, trực tiếp ngả người về phía sau, kiếm nhận sát chóp mũi anh lướt qua!

Sau đó, Vương mạnh mẽ duỗi người, một quyền đánh vào bụng Cơ Hiên Viên!

Chỉ thấy Cơ Hiên Viên đầy mặt thống khổ, giống như tao ngộ kịch đau không thể nhẫn nại.

Dù sao đây cũng là một quyền không lưu dư lực của Vương - người thân mang sức mạnh của ba cái đỉnh!

Sau một chiêu, Vương hào phát vô thương, lùi về phía sau mấy bước.

Đường Nam và Ninh Thái Nghi vẫn luôn chú ý Vương chiến đấu.

Nếu không phải Ninh Thái Nghi muốn nhặt lại Phát Khâu Ấn, cô mới không chạy tới chỗ Uông Đạt, ở lại bên cạnh lão gia xem lão gia bạo hành Cơ Hiên Viên không sướng sao?

Phản chính cũng đã qua rồi, Ninh Thái Nghi tâm hồn treo ngược cành cây băng bó cánh tay cho Uông Đạt, sau đó một đường chạy chậm về bên cạnh Đường Nam.

Đường Nam đưa cho Ninh Thái Nghi một cây súng lục: "Cầm lấy, chờ lát nữa xem có cơ hội bổ đao hay không!" Ninh Thái Nghi nhìn ánh mắt có chút hưng phấn của Đường Nam, tựa hồ cũng hiểu được vì sao cô ấy lại như vậy.

Kế đó quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế, thần sắc trong mắt giống Đường Nam như đúc.

Hai người này muốn làm phản rồi.

Đây chính là Hoàng Đế trong truyền thuyết, nhân vật sống từ thời thượng cổ đến ngày nay!

Nếu như hắn không định giết Vương, hai người tự nhiên đối với hắn cung kính một chút.

Nhưng đã có tâm tư xấu với Vương...

Vậy đừng trách hai người không nể tình lão tổ tông!

Có thể bắn Hoàng Đế một phát súng... chậc chậc chậc, nói ra ai dám tin?

Trong lúc hai người đang ảo tưởng, Vương từng bước ép sát, đánh cho Cơ Hiên Viên liên tiếp lui về phía sau. "Máu Kỳ Lân dùng tốt không, trở về hỏi thử Trương Tổ xem, năm đó hắn đối đãi với ta như thế nào!" Cơ Hiên Viên giống như điên rồi, cả người đều điên điên khùng khùng, đánh đánh đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Vương dừng tay: "Ý gì?" Cơ Hiên Viên cười âm trắc trắc, nửa cúi đầu, con mắt liếc ngược lên, nhìn chằm chằm Vương: "Trương gia các ngươi không biết sao?

Năm đó sau khi ta giết chết Kỳ Lân, Trương Tổ thừa dịp loạn trọng thương mấy người chúng ta, đem thi thể Kỳ Lân mang đi!

Thần Nông liền trọng thương mà chết, là bị Trương Tổ hại chết!"

Oanh!

Trong lòng Vương chấn động, tranh thủ đem cỗ cảm xúc này áp xuống, định thần nhìn Cơ Hiên Viên. 【 Họ tên: Cơ Hiên Viên 】【 Nội tâm: Khá lắm Trương gia, quả nhiên không dám đem sự thật báo cho hậu nhân sao, cái tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ này! 】 Quả nhiên, Cơ Hiên Viên không có nói dối!

Trương gia...

Đích xác gián tiếp hại chết Thần Nông!

Không đúng!

Vậy bức tượng điêu khắc trong phòng phụ... lại giải thích thế nào? "Nói bậy, ông không cảm thấy buồn cười sao, trong phòng phụ đặt cảnh tượng ông đại chiến với Viêm Đế, nhưng lại nói Viêm Đế sớm đã chết rồi?" Ai ngờ, câu nói của Vương giống như chọc vào chỗ đau của Cơ Hiên Viên.

Cơ Hiên Viên lập tức điên cuồng gào thét: "Đó là phân thân của Thần Nông, là cái tên Viêm Đế khác do Trương gia làm ra!

Đã Thần Nông đều đã chết, vậy ngôi vị Đế Vương vì sao không đến lượt Cơ Hiên Viên ta ngồi?

Một cái phân thân cũng dám xưng Đế, Cơ Hiên Viên ta đương nhiên không phục!" Vương vạn vạn không nghĩ tới, hết thảy những chuyện xảy ra năm đó lại là như vậy!

Sau khi con Kỳ Lân kia bị giết chết, Thần Nông trọng thương qua đời, lúc Cơ Hiên Viên về bộ lạc Thần Nông báo tin cho mọi người thì lại phát hiện ra một Thần Nông khác!

Không cần nói Vương cũng biết, phân thân Thần Nông kia nhất định sẽ muốn Cơ Hiên Viên chết đi, như vậy sẽ không có ai biết được bí mật này.

Không chừng...

Đây mới là nguyên nhân Cơ Hiên Viên chính thức binh biến!

Trong lòng Vương trầm xuống.

Trương gia...

Rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Ngay cả Hoàng Đế đều có hai cái, vậy Thương Hiệt đâu, chẳng lẽ cũng có hai cái?

Không đúng!

Điện quang hỏa thạch, Vương nghĩ tới một chuyện.

Năm đó Thần Nông chết khi đang tráng niên.

Ai có thể có thời gian tu kiến một ngôi mộ lớn như vậy?

Nếu muốn xây một ngôi cổ mộ quy cách như Viêm Đế Mộ, khẳng định cần mấy năm thời gian, đến lúc đó thi thể Thần Nông đã hủ lạn rồi!

Một ý nghĩ khiến Vương cảm thấy kinh hãi xuất hiện.

Viêm Đế trong Viêm Đế Mộ kia... là phân thân!

Vương thở ra một hơi, cưỡng ép áp xuống sự chấn kinh trong lòng: "Tôi hỏi ông, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ai ngờ, Hoàng Đế điên cuồng cười to: "Năm đó bốn người chúng ta đi săn giết Kỳ Lân, ai ngờ cuối cùng...

Chương 209

bị Trương Tổ chiếm được đầu sỏ!

Như vậy cũng Thôi, nhưng Trương Tổ muốn ta chết, ta bách bất đắc dĩ mới phát động binh biến!

Nếu không thì trước đó mười mấy năm thời gian... ta vì sao chậm chạp không động thủ?" Ánh mắt Hoàng Đế càng thêm thâm trầm: "Sau khi ta thượng vị, cũng không thể đem phân thân Thần Nông giết chết, nhưng Trương Tổ lại lộng ra một cái phân thân, đặt tên là Thiếu Hạo!" Thiếu Hạo!

Theo Vương biết, Thiếu Hạo chính là vị Đế Vương tiếp theo sau Hoàng Đế!

Nhưng Thiếu Hạo... không phải là con trai Hoàng Đế sao?

Chẳng lẽ...

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Hoàng Đế khiến Vương lập tức kinh hãi! "Thiếu Hạo là con ta, nhưng Trương Tổ đem con ta lừa gạt đi ra ngoài giết chết, sau khi trở về Thiếu Hạo kia... là nghe lệnh của phân thân Trương Tổ!

Thật tội đáng muôn chết, giết con trai của ta!

Trương gia...

Ta muốn các ngươi chết không yên lành!" Thì ra là thế, nguyên lai năm đó...

đã xảy ra chuyện như vậy! "Cho nên...

Bắt đầu từ Thiếu Hạo, thiên hạ liền không còn là của Cơ gia nữa?" "Có khả năng sao?

Đương ta nhìn không ra âm mưu của Trương gia ư, ta đã giết chết phân thân Thiếu Hạo, lại sinh một đứa nữa.

Con trai út, dùng tên của anh trai, gọi là Thiếu Hạo!" Nghe xong, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả Uông Đạt cũng quên mất đau đớn trên cánh tay, ngơ ngác nhìn về phía Vương. "Trời ơi..." Ai cũng không nghĩ tới, trong đoạn chuyện cũ năm đó, lại xảy ra chuyện như thế!

Trương Tổ tiên cùng Thương Hiệt đồng minh, lão Viêm Đế bệnh chết, Thần Nông thượng vị.

Sau đó Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên liên hợp lại chuẩn bị binh biến.

Lại nói Cơ Hiên Viên tiến về tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, học tập binh pháp, đạt được Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ.

Cũng trong khoảng thời gian này, Lão Hồ Ly và Hoàng Bì Tử nảy sinh tình cảm với Cơ Hiên Viên, cùng nhau rời khỏi bên cạnh Trương Tổ.

Lại đến tộc Nữ Oa cầu cứu, Cơ Hiên Viên cùng Thương Hiệt bái kiến Thần Nông.

Cuối cùng, chính là bốn người Cơ Hiên Viên, Thương Hiệt, Trương Tổ, Thần Nông đi thảo phạt Kỳ Lân, sau khi Kỳ Lân chết Trương Tổ trọng thương Thần Nông, đem thi thể Kỳ Lân mang đi!

Đồng thời, ở bộ lạc Thần Nông lộng ra một cái phân thân Viêm Đế.

Trừ bỏ một vài chi tiết, Vương đại trí đã biết sự tình phát triển.

Chuyện này... cũng thật buồn cười.

Lúc đầu Trương Tổ cho rằng Cơ Hiên Viên có quan hệ với dư tu

của tộc Khoa Phụ, cho nên mới khắp nơi nhằm vào.

Ai có thể nghĩ tới, hai vị trong Tứ Tiên là Hoàng Bì Tử cùng Lão Hồ Ly, lại chung đụng ra tình cảm với Cơ Hiên Viên!

Trương Tổ càng không thể nhịn.

Như thế, Trương Tổ mới càng thêm căm hận Cơ Hiên Viên.

Chuyện giữa Thần Nông và Trương Tổ...

Vương không biết.

Nhưng người nằm trong Viêm Đế Mộ rốt cuộc là ai? "Tôi hỏi ông, người nằm trong Viêm Đế Mộ kia... rốt cuộc là ai?" "Viêm Đế Mộ?

Năm đó lúc ta hạ táng cho Thần Nông, bị phân thân bức đến ốc còn không mang nổi mình ốc, nào có thời gian tu kiến lăng mộ lớn cho hắn!

Ở một nơi thăng long, ta tùy tiện tu cho hắn cái lăng mộ.

Còn về sau phân thân Thần Nông kia... trước khi chết ngược lại đã tu một tòa lăng mộ lớn!" Quả nhiên!

Vương biết, ngôi lăng mộ đi vào hôm đó, quả nhiên là lăng mộ Viêm Đế giả!

Trương Qua Tử có thể tự do ra vào Viêm Đế Mộ, quả nhiên có liên quan tới việc phân thân từng bị khống chế! "Khá lắm Trương gia." Hiện tại Vương đã biết, Trương Qua Tử và Trương Tổ chính là một người, món nợ này... phải tính lên người Trương gia!

Bất quá Cơ Hiên Viên trước mắt...

Vương kính trọng Hoàng Đế, dù sao bốn chữ "Con Rồng Cháu Tiên" cũng khắc sâu trong dòng máu nhân dân tổ quốc.

Nếu có thể, Vương cũng không muốn giết chết Cơ Hiên Viên.

Ai ngờ, Cơ Hiên Viên lại nói: "Biết chuyện xấu của tổ tiên Trương gia rồi, còn giống như vừa rồi chỉ cao khí ngang sao?

Người Trương gia...

đều đáng chết!" Nói xong, lại trực tiếp hướng về phía Vương vọt tới!

Chương 210

"Haizz." Vương nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó thân xuất một quyền, hướng về phía mặt Cơ Hiên Viên nện xuống!

Tại lúc này, một tiếng hô dồn dập từ một bên vang lên. "Khoan đã!" Vương một quyền đã đánh ra, đoạn nhiên không có dư địa thu hồi!

Sau đó, trong tầm mắt của anh, Thương Hiệt đầu đầy máu từ một bên nhào tới, chắn trước người Cơ Hiên Viên.

Một quyền của Vương, lại trực tiếp đánh vào trên người Thương Hiệt!

Không đợi Vương nói nhiều, bên tai vang lên một câu: "Phát hiện năng lực: Kỳ Môn Độn Giáp, có trích xuất hay không?" "Xác nhận!" Ai ngờ đâu, Thương Hiệt đưa tới cửa, để Vương trích xuất được đệ nhất kỳ thuật thế gian - Kỳ Môn Độn Giáp!

Sau đó, Thương Hiệt chỉ cảm giác từ chỗ bả vai truyền đến một trận kịch đau, đồng thời có một trận thanh âm thúy vang lên, giống như xương cốt bên trong đều gãy nát.

Ông ta ngã vào trên người Cơ Hiên Viên, mặt mũi tràn đầy suy yếu.

Cơ Hiên Viên lập tức vừa kinh vừa giận, run rẩy tay đem Hiên Viên Kiếm vứt bỏ, sau đó đỡ lấy Thương Hiệt. "Thương Hiệt...

Sao cậu lại ở chỗ này?" "Tôi không thể để người ta mở quan tài của cậu ra được.

Ai ngờ được chứ..." Nói xong quay đầu nhìn Vương, sắc mặt Thương Hiệt tái nhợt: "Ta không cho mở ra, bởi vì Cơ Hiên Viên

trường kỳ tu luyện Tu Nhân Pháp, lại đói bụng mấy ngàn năm, một khi xuất thế tất sẽ đại khai sát giới, giết bao nhiêu người, hiện tại sẽ phải ăn bấy nhiêu người!

Nếu không thì... ta vì sao phải vẫn luôn canh giữ ở nơi này chứ?" Lòng Vương trầm xuống: "Vì sao ông không nói sớm?" Thương Hiệt cười nhạo một tiếng: "Ta nói các cậu có thể tin sao, ta cũng là một lão quái vật sống mấy ngàn năm.

Nếu như có thể, năm đó ta sẽ không ăn hết thứ kia, cũng không đến mức khiến ta hiện tại người không ra người quỷ không ra quỷ." Vương đầy bụng lửa giận: "Trực tiếp đem Cơ Hiên Viên giết chết không phải là được rồi sao!" "Ta làm sao nỡ?

Hắn là bạn bè từ nhỏ cùng ta lớn lên, cũng là người duy nhất ta còn quen biết trên cõi đời này." Trong câu nói tràn ngập khí tức tuế nguyệt, cùng cảm giác cô độc thật sâu.

Vương giống như nhìn thấy hình ảnh một ông lão ngày đêm làm bạn với quan tài, đang nói lời tâm tình với quan tài vậy.

Ninh Thái Nghi lập tức mũi cay cay.

Trường sinh bất lão...

Thật sự quan trọng như vậy sao?

Ninh Thái Nghi không biết mấy chữ này ẩn chứa hàm nghĩa gì, nhưng Thương Hiệt và Cơ Hiên Viên thì biết.

Nhưng những người có mặt tại trường, sau khi nhìn thấy bộ dạng kia, trong lòng không kìm được dâng lên nỗi niềm tiếc nuối.

Cơ Hiên Viên đỡ lấy Thương Hiệt, tay run rẩy: "Ông bạn già..." "Năm đó là ta có lỗi, xin lỗi!" "Nhưng tại sao lại vẽ lăng mộ của ta?

Năm đó ta chẳng phải đã hạ tử lệnh cho tất cả mọi người, không

cho phép nói ra sao?" Thương Hiệt suy yếu cười cười: "Ta là Thương Hiệt, muốn biết vị trí lăng mộ có thể khó khăn đến đâu chứ?" Cơ Hiên Viên cũng ngẩn người.

Đúng vậy, Thương Hiệt tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, có chuyện gì có thể giấu được ông ấy?

Trong lúc suy tư, Thương Hiệt nói: "Đừng giết người nữa, ta không nhìn nổi người vô tội trên thế gian phải chết đi." "Ta sống hơn bảy ngàn năm, tinh khí chứa trong người đủ để bù đắp cho việc giết tất cả những người này." Nghe Thương Hiệt nói vậy, trong lòng Cơ Hiên Viên đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành. "...Ăn ta đi, đừng lạm sát người vô tội nữa." Vương trong lòng chấn động: "Này, tôi trực tiếp giết chết hắn không được sao, cứ phải chết một người à?" Thương Hiệt lại cười lắc đầu: "Cậu không biết đâu." "Giống như Cơ Hiên Viên tu luyện Nhân Pháp, dùng loại phương pháp đó thực hiện trường sinh, nếu sau khi tỉnh lại trong một nén nhang mà không ăn thịt người..." Đột nhiên, Thương Hiệt chuyển đề tài: "Cậu có biết cánh cửa thanh đồng dưới chân núi Côn Luân không?" "Biết." "Nếu Cơ Hiên Viên không ăn thịt người, sẽ biến thành loại quái vật bước ra từ cửa thanh đồng kia, cậu cảm thấy có thể đối kháng được loại quái vật đó không?" Vương đột nhiên nghẹn lời.

Phản quan Cơ Hiên Viên, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc hối hận: "Nếu sớm biết sẽ như thế này, năm xưa ta đã không tu luyện Nhân Pháp." Nói đoạn, chỉ thấy Thương Hiệt đột nhiên cầm lấy Hiên Viên Kiếm trên mặt đất, hung hăng đâm xuống vị trí tim mình!

Phụt!

Một cột máu nóng hổi lập tức từ tim bắn ra!

Máu tươi trực tiếp bắn lên mặt Cơ Hiên Viên.

Thần sắc Cơ Hiên Viên trở nên càng thêm tham lam, nhưng trong

sự tham lam đó, vẫn còn chút lý trí cuối cùng khắc chế.

Không thể ăn thân thể của ông bạn già! "Không!" "Không..." Thương Hiệt từ từ tắt thở.

Một đại kỳ nhân, Văn Tổ Thương Hiệt, cứ như vậy mà chết đi!

Trong lòng nhóm người Vương dâng lên cảm giác thê lương.

Ông lão này canh giữ quan tài Hoàng Đế hàng ngàn năm, nếu bọn Vương không tới đây, tin rằng ông ấy sẽ còn canh giữ lâu hơn nữa.

Chỉ cần không ai quấy rầy, ông ấy sẽ cứ bảo hộ tiếp như vậy.

Ánh mắt Vương phức tạp, tâm tư bất ninh.

Nhìn bộ dạng Cơ Hiên Viên, hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, không nhịn được nuốt nước miếng.

Lý trí cuối cùng của Cơ Hiên Viên cũng biến mất, bắt đầu ngấu nghiến ăn thi thể Thương Hiệt.

Giống như dã thú đã lâu không được ăn uống.

Trên mặt Cơ Hiên Viên tràn đầy vẻ đau khổ, hai hàng lệ nóng hổi lăn dài.

Một bên là nỗi đau khổ không thể kìm nén, một bên là động tác ăn uống không hề ngừng nghỉ.

Thân thể ông ta run rẩy, nhưng không cách nào khống chế động tác của mình, từng miếng từng miếng nhét huyết nhục vào miệng.

Trong miệng ông ta phát ra từng trận âm thanh ô ô.

Vương biết, đó là tiếng khóc rống.

Nhóm người Vương đều không đành lòng nhìn, huống chi là người trong cuộc như Cơ Hiên Viên?

Khả năng chịu đựng phải lớn đến mức nào mới có thể vừa ăn thi

thể người bạn nối khố, người công thần lớn nhất giúp mình lên vương vị, vừa khóc lóc thảm thiết như vậy? "Anh Vương." Ninh Thái Nghi kéo kéo vai Vương.

Vương lắc đầu, Ninh Thái Nghi liền hạ súng xuống.

Cứ như vậy chờ đợi, vị trí thân thể bị lõm vào của Cơ Hiên Viên dần dần phồng lên từng chút một.

Dường như đang khôi phục lại dung mạo ban đầu.

Quả nhiên, đợi đến khi ông ta ăn xong miếng huyết nhục cuối cùng trên thi thể Thương Hiệt, rốt cuộc cả người cũng khôi phục bình thường.

Chương 211

Đây mới là bộ dạng mà một bậc đế vương nên có.

Nhưng tinh thần trạng thái của Cơ Hiên Viên lại giống như đã điên rồi.

Khắp người toàn là máu, những máu này đều là của Thương Hiệt.

Sau đó, ông ta há to miệng, ngửa đầu quỳ trên mặt đất, không biết đang suy tính điều gì.

Đột ngột, một tiếng khóc bi thống vang trời dậy đất vang lên, Cơ Hiên Viên đã không thể kiềm chế bản thân. "Ông bạn già của ta..." "Tại sao lại phải như vậy a!" Ông ta nằm rạp trên mặt đất, cả người chật vật không chịu nổi.

Nếu Cơ Hiên Viên năm xưa biết được mấy ngàn năm sau sẽ có kết cục như thế này, hoặc là năm đó, ông ta sẽ không lựa chọn trường sinh đâu. "Haizz." Vương thở dài một hơi, châm điếu thuốc rít một hơi.

Uông Đạt cũng rơi lệ.

Tâm trạng của Cơ Hiên Viên, gã cũng có thể lĩnh hội được vài phần.

Phải biết là cha gã là Uông Triêu vì cứu gã mà mất mạng.

Uông Triêu đã chết và Thương Hiệt hy sinh đều là cùng một loại người.

Gã lặng lẽ lau nước mắt, nhưng không thể khống chế được nước mắt cứ tuôn ra từ hốc mắt.

Cứ như vậy, lau đi lau lại, lau đến sưng cả mắt. "Đừng khóc, gia

chủ nhìn thấy nhất định sẽ mắng tôi.

Đừng khóc nữa." Uông Đạt cười tự an ủi, nhưng khóe mắt vẫn đẫm lệ. ...

Thật lâu sau đó, Cơ Hiên Viên mới hơi bình phục lại một chút.

Cả người dường như đã mất hồn, đôi mắt không còn quỷ dị như trước, đồng tử khôi phục kích cỡ bình thường.

Sau đó, ông ta khàn giọng nói: "Đi đi, sau khi ra ngoài, nhớ kỹ nói cho Cơ gia ta biết, đừng tìm Trương gia gây phiền toái nữa." "Ân oán kéo dài mấy ngàn năm này, ta không muốn tiếp tục nữa." Cơ Hiên Viên từ bên hông lấy ra một hạt giống.

Hạt giống kia trong hoàn cảnh âm u tản mát ra từng trận ánh sáng màu xanh biếc nhàn nhạt. "Hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng." "Đương nhiên, đây cũng là hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng cuối cùng trên thế gian." "Đem Hiên Viên Kiếm của ta đưa về Cơ gia, coi như chấm dứt cừu hận với Trương gia, hạt giống này coi như thù lao đi." Cơ Hiên Viên cười nhạo một tiếng: "Ta không muốn hậu nhân Cơ gia lại biến thành kẻ không ra người không ra quỷ giống như ta." "Sống hơn bảy ngàn năm, ngay cả một hậu nhân của Trương gia cũng đánh không lại, ta thật sự... thất bại a." Cơ Hiên Viên bỗng nhiên giơ Hiên Viên Kiếm lên.

Một giây sau, kiếm đã đâm phập vào bụng!

Một cột máu bay lên không trung, máu nóng văng đầy đất. "Ha ha..." Cơ Hiên Viên thống khổ cười, trên mặt lộ ra thần sắc giải thoát. "Ta không muốn tiếp tục sống nữa, tất cả đều đã vật đổi sao dời." Nói xong, ông ta chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong buông xuống.

Vương đi tới, tay nắm lấy chuôi kiếm Hiên Viên.

Trước khi rút kiếm, hắn nói một câu: "Quên nói cho ông biết, tôi

không phải người Trương gia." "Huyết mạch Kỳ Lân của tôi là do hậu thiên đạt được." Trên mặt Cơ Hiên Viên lộ ra thần sắc giải thoát: "Cũng tốt, không phải người Trương gia...

Cũng tốt, cũng tốt." Liên tiếp nói ba cái "cũng tốt".

Xem ra việc Vương rốt cuộc có phải người Trương gia hay không, Cơ Hiên Viên cũng không còn để ý nữa. "Đừng quản ta, để ta chết ở đây đi." Vương trầm mặc một hồi.

Đây là Hoàng Đế từng lật đổ ách thống trị của chín đời Viêm Đế, cũng là thủy tổ thị tộc Cơ gia, đại công thần khai sáng sự thống trị của hoàng kim gia tộc hơn hai ngàn năm.

Hoàng Đế - Cơ Hiên Viên!

Cơ Hiên Viên đã nhìn quen sinh tử biệt ly, cuối cùng bị bản năng thân thể thống trị, ăn thịt thi thể bạn thân.

Đối với ông ta, đây không nghi ngờ gì chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Muốn chết ở nơi này, là lựa chọn của ông ta.

Vương lẩm bẩm một tiếng: "Tạm biệt, Cơ Hiên Viên." Nói xong, hắn rút mạnh Hiên Viên Kiếm ra, từ trong tay Hoàng Đế lấy đi hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng.

Cột máu đỏ tươi lần nữa phun lên, Hoàng Đế chậm rãi nhắm mắt lại.

Cuối cùng, hoàn toàn ngừng thở.

Bốn người trầm mặc.

Trong mộ Hoàng Đế dường như có tiếng gió âm đang gào thét. "Haizz." "Một đời anh hùng hảo hán, rơi vào kết cục như thế này, đáng tiếc." Vương ôm thi thể Hoàng Đế, đặt vào trong quan tài.

Còn về phần thi thể Thương Hiệt bị Hoàng Đế ăn dở, Vương cũng đặt chung vào trong quan tài.

Cứ như vậy, bốn người đầu cũng không ngoảnh lại mà rời khỏi nơi này.

Trên đường đi, mọi người không ai nói chuyện.

Ngược lại Ninh Thái Nghi đột nhiên hỏi: "Đúng rồi anh Vương, cái phân thân của Hoàng Đế kia đâu, đi đâu rồi?" Vương đột nhiên dừng bước.

Giọng hắn lạnh tanh: "Tìm ra, giết chết!" Ngay lúc này, từ trong bóng tối của chủ thất vang lên một trận tiếng đồ gốm va chạm.

Vương không nói hai lời, trực tiếp đoạt lấy súng lục từ tay Ninh Thái Nghi, bắn thẳng về phía phát ra tiếng động!

Đoàng!

Chỉ nghe trong bóng tối vang lên một tiếng kêu rên.

Lúc này giả thân của Hoàng Đế đã bị Vương bắn trúng!

Hắn sải bước chạy về phía bóng tối, nói: "Người thắng đã an nghỉ, nếu Hoàng Đế đều đã chết rồi, mày cũng không cần thiết tồn tại trên thế giới này nữa!" Ninh Thái Nghi vừa định đuổi theo, Đường Nam đã kéo cánh tay cô lại, lắc đầu với cô: "Yên tâm đi, anh Vương không sao đâu." Ninh Thái Nghi chuyển ý nghĩ, xác thực là như vậy.

Chỉ nghe mấy tiếng súng vang lên, tiếng kêu rên kia dần dần yếu đi, cuối cùng biến mất không thấy.

Chương 212

Vài phút sau, Vương cả người đầy máu từ trong bóng tối đi ra. "Đi thôi." Nói xong, hắn ném trả súng lục cho Ninh Thái Nghi, đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía lối ra.

Sau lưng, ba người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đi theo. "Chờ em với!" ...

Chuyến đi mộ Hoàng Đế kết thúc.

Vương biết được những tin tức không tưởng, đồng thời cũng nảy sinh nghi vấn mới.

Trong tộc Nữ Oa tại sao lại có hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng?

Nhân Pháp trong tộc Khoa Phụ lại do ai lưu truyền xuống?

Còn về việc rùa vàng và Hoàng Đế tại sao lại tương phụ tương sinh... chuyện này e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không bị Vương biết được.

Bí mật này theo cái chết của Hoàng Đế đã bị triệt để mang xuống âm gian.

Còn về quyển trục thượng cổ do Thương Hiệt viết, tìm không thấy cũng không sao cả.

Vô phi cũng chỉ ghi chép lại việc thảo phạt Kỳ Lân và những chuyện xảy ra trong vòng mười năm sau khi Thần Nông thượng vị.

Những cái này Vương đã biết đại khái.

Kim Ô không thấy, Hoài Nam Đồ quyển thứ ba cũng không thấy.

Còn về Hiên Viên Kiếm trong tay, sau khi Vương trở về sẽ tìm

người Cơ gia và giao kiếm cho bọn họ.

Vương không thiếu một thanh thần binh lợi khí.

Dù sao trong tay hắn có da Bạch Trạch và móng vuốt Kỳ Lân, những dược liệu mang theo thần tính này dùng để chế tạo thần binh lợi khí chỉ có mạnh hơn Hiên Viên Kiếm.

Đáng nhắc tới chính là, lúc sắp đi, Uông Đạt đã tìm kiếm thi thể Uông Triêu trong biển sâu.

Chỉ bất quá dưới biển sâu cơ bản không có ánh sáng, đèn pin của nhóm người Vương không chuyên nghiệp như đèn chuyên dụng dưới nước, căn bản không có cách nào chiếu sáng quá phạm vi ba mét.

Chuyện này cũng chỉ có thể bỏ qua.

Sau đó, năm người ngồi du thuyền, một đường trở về thôn Ô Đằng.

Tại tòa nhà ba tầng của Uông gia ở thôn Ô Đằng, Uông Đạt rót cho Vương một chén trà, cung kính nói: "Vương gia, chuyện lần này đã kết thúc, nhưng ngày sau nếu có nhu cầu gì cứ việc mở miệng, Uông Đạt tôi tuyệt đối không hai lời." Vương cười cười: "Uông Triêu đều đã chết, tất nhiên Uông gia trận này nhất định sẽ loạn cào cào lên nhỉ." "Lúc nào muốn làm gia chủ thì nói với tôi một tiếng, tôi giúp cậu." Vương nhìn Uông Đạt, trong lòng nhịn không được dâng lên ý nghĩ thu phục.

Uông Đạt thân là cao thủ tam thê hải lục không, người cũng đủ thông minh, lại luôn cung kính với Vương.

Nếu có một người như vậy làm việc cho mình, tất nhiên sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ai ngờ, Uông Đạt lại cười nói: "Không cần đâu Vương gia, tuy rằng tôi không muốn làm cái gia chủ Uông gia này, nhưng trước kia

gia chủ đã hạ mệnh lệnh." "Ông ấy nói nếu ông ấy chết, vậy tôi chính là gia chủ đời tiếp theo, sẽ thay ông ấy gánh vác đại kỳ." Vương hơi nhướng mày: "Vậy trong Uông gia... không có ai phản đối?" Uông Đạt lắc đầu: "Đích xác không có ai phản đối, tôi là người ưu tú nhất trong thế hệ này của Uông gia." "Vậy sao." Vương khẽ gật đầu, cũng không dông dài, đứng dậy dẫn Ninh Thái Nghi và Đường Nam đi ra ngoài cửa. "Vậy sau này tôi sẽ liên lạc, ba người chúng tôi đi trước đây." Uông Đạt tiễn một mạch ra tới cửa, nói: "Vương gia, ngài đi thong thả." Cứ như vậy, chuyến thám hiểm về mộ Hoàng Đế liền cáo một đoạn lạc.

Vương hiện tại không biết, đợi lần sau khi hắn về lại thôn Ô Đằng, chờ đợi hắn sẽ là sự chấn hám lớn đến nhường nào.

Lúc sắp đi, Uông Đạt kéo Ninh Thái Nghi sang một bên thì thầm to nhỏ gì đó không biết.

Vương nhìn bộ dạng thần thần bí bí của hai người, nhất thời có chút tò mò. "Hai người đang giở trò quỷ gì thế?" Chỉ thấy mặt Ninh Thái Nghi đột nhiên đỏ lên, thẹn thùng nhìn Vương.

Trong mắt hàm tình mạch mạch, có một loại dư vị không nói rõ được.

Vương bị ánh mắt kia nhìn đến mức da đầu tê dại, quay đầu đi chỗ khác, châm điếu thuốc rít một hơi.

Sau đó, Ninh Thái Nghi nữu nữu niết niết đi lên xe. "Sao thế?" Ninh Thái Nghi thẹn thùng cười nói: "Không có việc gì." Vương nhất thời có chút không thích ứng được tư thái nũng nịu kiểu này của Ninh Thái Nghi, bèn nhìn vào số liệu của cô. 【 Tính danh: Ninh Thái Nghi 】 【 Nội tâm: Đáng ghét, anh Vương rõ ràng biết mình thích anh ấy rồi, còn giả bộ hồ đồ, thật đáng ghét chết đi được. 】 Vương ho khan hai tiếng.

Tôi biết lúc nào?

Hai người tương tác bị Đường Nam ngồi ở ghế phụ nhìn thấy hết.

Trong mắt Đường Nam dấm chua nồng đậm, không có hảo ý thắt dây an toàn, hai tay ôm vai, bày ra bộ dạng bà chủ nhà giàu. "Ninh Thái Nghi đáng ghét, dám quyến rũ anh Vương.

Xem bà đây đối phó cô thế nào." Vương còn đang mù mờ, căn bản không biết mấy ngày tiếp theo sẽ nghênh đón thế công khoa trương như thế nào.

Do chuyến đi mộ Hoàng Đế lần này thực sự có chút dài, Vương quyết định dẫn hai người đi Nam Hải chơi đùa một chút.

Còn về phần Uông Đạt, Vương quyết định trước tiên không nói cho gã biết.

Dù sao Uông Triêu vừa chết, Uông gia có một đống việc chờ Uông Đạt xử lý, đâu có rảnh rỗi bồi Vương đi chơi.

Nếu Uông Đạt biết được, khẳng định sẽ nghĩa bất dung từ chạy tới bên cạnh Vương, nhưng Vương không thể yêu cầu như thế.

Dù sao ở trong nước, không có nơi nào Vương không đi được.

Thực sự không được thì gọi một cú điện thoại là xong chuyện.

Cứ như vậy, ba người một đường đi tới Tam Á nổi tiếng nhất Nam Hải.

Trên bãi biển, Vương mặc quần đùi bơi, thoải mái nằm trên ghế dựa.

Bên cạnh hắn, Ninh Thái Nghi cùng Đường Nam một trái một phải phơi nắng.

Vốn Vương đang mơ màng sắp ngủ, ai ngờ Đường Nam đột nhiên vũ mị nói: "Vương ca, bôi giúp em chút kem chống nắng được

không?" Tai Ninh Thái Nghi đột nhiên dựng đứng lên.

Vương tức giận nhìn Đường Nam nói: "Không có tay à?" Ai ngờ Đường Nam cứ nữu nữu niết niết, vốn thân hình Đường Nam đã dị thường nóng bỏng, lúc này lại mặc bikini.

Chương 213

Vậy càng không cần phải nói, đàn ông trên bãi biển cơ bản đều phải nhìn thêm hai mắt.

Đương nhiên, Ninh Thái Nghi cũng không hề kém cạnh.

Có thể nói thế này, vừa rồi có một gã đàn ông nhịn không được nhìn thêm vài lần, liền bị bà vợ bên cạnh túm tai mắng cho một trận té tát.

Đàn ông mà, thích nhìn mỹ nữ, nhìn dáng người đẹp, nhìn sóng to gió lớn chứ gì?

Nếu đổi làm bất kỳ người đàn ông nào khác đều sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Đường Nam.

Nhưng nằm bên cạnh lại là Vương, một kỳ nam tử đã nhìn quen "đại" tràng diện. "Đừng phiền tôi, tôi muốn ngủ." Nói xong Vương liền nằm xuống nhắm mắt lại.

Nhưng Đường Nam lại không nản chí, chậm rì rì bò đến bên cạnh Vương, từ trên cao nhìn xuống hắn. "Vương ca?" Vương vừa mở mắt, giật nảy mình. "Cô làm cái gì đấy!" "Là Đường Nam à...

Vậy không có việc gì rồi, tôi đã bảo không giúp, nghe không hiểu à?" Đường Nam mị nhãn như tơ: "Giúp người ta đi mà, không thì không cho anh ngủ." "Được rồi được rồi, thật không có cách nào, haizz." Không còn cách nào khác, Vương chỉ có thể giúp Đường Nam, nếu không cô nàng này không cho hắn ngủ, ai mà nhịn được?

Đường Nam nằm xuống xong, nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn Ninh Thái Nghi, giữa mi mục tràn đầy vẻ đắc ý của người chiến thắng. "Hừ!" Ninh Thái Nghi bị chọc tức đến thất khiếu bốc khói,

nhìn tay Vương đẩy tới đẩy lui, trong lòng không biết sao đột nhiên dâng lên một trận cảm giác kỳ quái.

Gò má cô đột nhiên đỏ lên, Ninh Thái Nghi vội vàng xoay người, hai tay đặt lên mặt. "Kỳ quái, mình làm sao vậy." Cuộc giao phong lần đầu tiên giữa Ninh Thái Nghi và Đường Nam, Đường Nam thắng.

Nhưng Ninh Thái Nghi không phục thua, sao có thể nhận thua? "Được lắm Đường Nam, cứ chờ đấy, xem hai ta ai lên gôn trước." Cô tự lẩm bẩm một mình.

Ngay sau đó, trong lòng liền dâng lên một loại cảm giác áy náy. "Làm như vậy có phải là có lỗi với Phàm Phàm không nhỉ?" "Mặc kệ, dù sao chuyện giữa Trương Miễn và đại ca mình cũng đã sớm biết rồi, lại không kém một mình mình." Dường như đang tự thuyết phục bản thân, sau khi nói xong câu đó, ánh mắt Ninh Thái Nghi càng thêm kiên định.

Ngay tối hôm đó, cô đã làm một chuyện mà Đường Nam không dám làm.

Đường Nam thuộc loại có sắc tâm mà không có sắc đảm, còn Ninh Thái Nghi lại là kiểu dám nghĩ dám làm, một chút cũng không hàm hồ, vừa ra tay là tuyệt sát.

Ba người vui vẻ ăn xong cơm tối, trên bàn rượu, Ninh Thái Nghi cố ý gọi cho Vương và Đường Nam mấy chai rượu giả. "Rượu này không phải là giả chứ, sao đầu tôi choáng thế này." Đường Nam ôm đầu, cuối cùng "bộp" một tiếng, gục xuống bàn.

Ninh Thái Nghi cười giảo hoạt.

Cô cũng giả bộ đau đầu nói: "Anh Vương, em đưa Nam Nam về nghỉ ngơi trước, anh ở đây chờ em nhé." Vương day day thái dương, gật gật đầu.

Không bao lâu sau, Ninh Thái Nghi loạng choạng trở lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô uống đến đỏ bừng, say khướt nói với Vương: "Anh Vương, chỗ rượu này tốn hết của em 2000 tệ, thanh toán cho em đi." Vương sờ soạng trong túi, nửa ngày sau, xấu hổ nói: "Lúc đi hình như anh không mang ví tiền, theo anh về phòng đi, anh lấy tiền đưa em." Mắt Ninh Thái Nghi sáng lên, nói: "Như vậy không tốt lắm đâu." Cứ như vậy, hai người một đường về phòng Vương.

Vương tìm ví tiền, từ bên trong đếm ra 2000 tệ, vừa định đưa cho Ninh Thái Nghi lại bị cô ngăn lại.

Mị nhãn như tơ, cô nói: "Anh Vương, em không lấy tiền." "Vậy em muốn gì?" Ninh Thái Nghi cười kiều mị, nói: "Như vậy đi, một lần 200, được không?" Vương nhìn Ninh Thái Nghi, sau đó cười.

Đã mỡ dâng miệng mèo, Vương sao có thể buông tha?

Đêm đó, Vương lãi được 1400 tệ!

Sáng sớm hôm sau, Đường Nam nhập nhèm buồn ngủ mở mắt ra. "Ninh Ninh, đầu tớ đau quá." Đường Nam day day đầu, cảm giác đầu như muốn nứt ra.

Nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng Ninh Thái Nghi. "Ninh Ninh?" "Đừng ngủ nữa Ninh Ninh, dậy mau!" Đường Nam nhìn sang bên cạnh: "Ủa, người đâu rồi?" Cô lập tức ngồi dậy, trên mặt vẫn còn chưa tan hết men say hiện lên một tia mờ mịt.

Nửa ngày sau, dường như phản ứng lại chuyện gì, cô làm ra bộ dạng phát điên, vò đầu bứt tai. "Ninh Thái Nghi...

Cô đi đâu rồi!" Đường Nam hét lên một tiếng, đùng đùng nổi giận mặc quần áo tử tế, lê dép đi tới phòng Vương.

Rầm rầm rầm. "Mở cửa!" "Vương ca, dậy chưa, mở cửa!" Đường Nam làm ra bộ dạng tức tối, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên,

không biết đang suy nghĩ gì.

Nửa ngày sau, Vương mới cúi đầu mở cửa phòng: "Làm gì đấy?" Giọng hắn mệt mỏi, giống như tối qua vừa xảy ra một trận đại chiến.

Đôi mắt Đường Nam láo liên, lập tức nhìn vào bên trong đánh giá, nói: "Không có việc gì, em xem anh thế nào rồi." Vừa nói, cô vừa đi vào bên trong. "Đúng rồi, em bảo lễ tân mang chút canh giải rượu lên nhé, uống vào cũng dễ chịu hơn một chút." Vương đứng ở cửa, nhìn Đường Nam như đi bắt gian đi tới đi lui trong phòng hắn, không biết đang tìm cái gì.

Nhìn bộ dạng Đường Nam, hắn lập tức cảm thấy có chút buồn cười. "Tìm cái gì thế?" Câu nói này giống như giẫm phải đuôi mèo, Đường Nam lập tức giật mình, quay đầu cười gượng nói: "Em có thể tìm gì chứ, em xem tối qua anh có nôn mửa gì không, để còn thu dọn cho anh mà." "Không có việc gì thì được rồi, em về phòng trước đây, lát nữa canh giải rượu mang lên nhớ phải uống đấy nhé." Nói xong, Đường Nam tâm tình vui vẻ đi về phòng.

Ninh Thái Nghi cư nhiên không ở trong này, không ở đây là tốt rồi, làm bà đây cứ tưởng...

Tảng đá lớn trong lòng Đường Nam rơi xuống, cô cười tủm tỉm đột nhiên xoay người: "Đúng rồi Vương ca, anh có biết Tiểu Ninh đi đâu rồi không?" Vương lắc đầu nói: "Hai người không phải ngủ cùng nhau sao?

Anh làm sao biết cô ấy ở đâu." Nói xong, Vương liền đóng cửa lại.

Đường Nam đứng ở cửa phòng, đôi mày thanh tú nhíu chặt, khẽ nói nghi hoặc: "Kỳ quái, Tiểu Ninh rốt cuộc đi đâu rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ." Ngay sau đó liền lắc đầu nói: "Không thể nào, Tiểu Ninh là Phát Khâu Thiên Quan, sao có thể có chuyện gì được." "Về

phòng chờ vậy." Nói xong, Đường Nam ngâm nga câu hát, từng bước từng bước đi về phòng.

Sau đó, Vương ngáp một cái, lại leo lên giường. "Ra đi, đi rồi." Chỉ nghe một trận tiếng cửa kéo vang lên, Ninh Thái Nghi rón rén từ trong tủ quần áo đi ra.

Cô vỗ vỗ ngực đầy vẻ sợ hãi: "Bị phát hiện thì làm thế nào?" Vương cảm giác Ninh Thái Nghi giống như con chuột bị hoảng sợ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đồng thời, bụng dưới đột nhiên nóng lên, làm Vương ngứa ngáy trong lòng.

Hắn vỗ vỗ bên giường, nói: "Lại đây." Ninh Thái Nghi lập tức thẹn thùng nói: "Như vậy không tốt lắm đâu, ban ngày ban mặt..." ...

Chương 214

Chơi ở Nam Hải mấy ngày, sau đó ba người liền ngồi máy bay tư nhân của Vương trở về Tương Thành.

Ba người vừa đẩy cửa vào. "Phàm Phàm anh về rồi!" Nụ cười vui vẻ của Đường Nam cứng lại trên mặt.

Tình huống xấu hổ như hai lần trước cũng không xuất hiện, ngược lại, trong nhà một người cũng không có. "Kỳ quái, Phàm Phàm không ở nhà sao." Vương cũng không nói nhiều.

Căn nhà này vốn không lớn, chỉ có bốn phòng ngủ hai phòng khách, gần hai trăm mét vuông mà thôi.

Bình thường vì thuận tiện, hơn nữa cũng muốn khiêm tốn một chút... cho nên bình thường chỉ có Vương và Ninh Thái Nghi hai người ở.

Sau đó Trương Phàm Phàm không yên lòng về Ninh Thái Nghi, lại dọn tới ở cùng Vương.

Dưới tình huống như vậy, căn phòng này hai người bọn họ thường xuyên ra ngoài đổ đấu, Trương Phàm Phàm có việc không ở nhà cũng là bình thường.

Không nói nhiều, hắn trực tiếp để hành lý xuống, đi vào phòng Ninh Thái Nghi, lấy ra trái Mệnh Quả dưới gầm giường.

Đứa bé màu xanh kia lúc này lại lớn hơn một chút.

Tin rằng không bao lâu nữa sẽ mở mắt nói chuyện thôi.

Vương nhịn không được nghĩ, đến lúc đó nó có gọi hắn là ba ba không?

Vậy thì vui lớn rồi.

Ngay lúc này, Đường Nam ở phòng khách đột nhiên nghi hoặc nói: "Không đúng.

Trong nhà hình như đã lâu không có người ở." "Nhìn trên sô pha xem, đều phủ một lớp bụi rồi!" Vương đi ra nhìn thoáng qua sô pha, nói: "Cũng có khả năng Phàm Phàm từ sau khi chúng ta đi đã về nhà ở rồi, không loại trừ khả năng này." "Như vậy đi, để anh gọi điện thoại cho cô ấy." Nói xong, Vương liền lấy điện thoại ra, bấm số của Trương Phàm Phàm.

Hắn cũng không yên lòng, nhỡ đâu Trương Phàm Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao.

Tút.

Tút.

Tút.

Điện thoại reo mấy chục giây, đầu bên kia Trương Phàm Phàm vẫn không bắt máy. "Kỳ quái." "Sao vậy anh Vương?" Vương lắc đầu nói: "Không nghe máy." Ba người trầm mặc.

Nếu trong nhà không có nhiều bụi như vậy thì còn đỡ, có thể là Trương Phàm Phàm đi ra ngoài làm gì đó không biết.

Nhưng trong phòng toàn là bụi trần.

Chứng tỏ từ sau khi ba người bọn họ đi, căn nhà này không có ai vào nữa.

Trương Phàm Phàm đi đâu rồi?

Vương trầm tư một lát. "Hai người dọn dẹp nhà cửa trước đi, cất kỹ Hiên Viên Kiếm, anh đi ra ngoài một chuyến." Nói xong, hắn trực tiếp đi xuống hầm để xe.

Lúc vào ở tiểu khu này hắn tùy tiện mua mười cái chỗ đậu xe, đỗ đều là xe đi lại trong thành phố cho tiện.

Sau đó, hắn lên một chiếc Porsche Panamera, đèn pha lóe lên, trực tiếp lái tới Trương gia đại viện.

Khoảng nửa giờ sau, tại bãi đất trống bên ngoài Trương gia đại viện.

Tiếng động cơ ô tô gầm rú đột ngột tắt lịm.

Theo tiếng đóng cửa xe, Trương gia đại viện đón chào một vị khách đã lâu không gặp.

Vương.

Vừa vào cửa hắn trực tiếp đi vào trong nhà, gọi: "Trương lão gia tử!" "Trương lão gia tử, Phàm Phàm đi đâu rồi?" Ai ngờ, Trương lão gia tử vừa nhìn thấy Vương, lập tức giận tím mặt quát: "Cậu còn có mặt mũi tới gặp tôi, Phàm Phàm sắp bị cậu hại thảm rồi!" "Lúc đầu tôi giao Phàm Phàm cho cậu, cậu chăm sóc nó kiểu gì hả?" Cảm giác bất ổn trong lòng Vương càng thêm nồng đậm, hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy?" Trương lão gia tử lập tức đứng dậy từ trên ghế. "Cậu còn không ngại hỏi tôi à, cậu rốt cuộc đã làm cái gì?!" Vương ngẩn ra.

Ai biết hắn làm cái gì, chẳng lẽ... chuyện giữa hắn và Trương Văn bị Trương Phàm Phàm phát hiện?

Vương trầm mặc hai giây, sau đó trầm ngâm nói: "Trương lão gia tử nghe cháu giải thích, cháu cùng Trương Miễn không phải quan hệ kiểu đó." Ai ngờ, Vương vừa nói xong, Trương lão gia tử cũng ngẩn ra.

Ngay sau đó càng giận dữ hơn, nói: "Được lắm Vương, cậu sau lưng Trương Phàm Phàm vụng trộm đúng không, tôi thật sự mù mắt rồi!" Vương chột dạ đồng thời càng thêm mờ mịt.

Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ không phải vì chuyện Trương Miễn? 【 Tính danh: Trương Chấn Thiên 】 【 Nội tâm: Được lắm Vương, uổng công ta lúc đó tin tưởng cậu như vậy, cậu lại sau lưng Trương Phàm Phàm... 】 "Trương lão gia tử, không phải như thế, cháu không phải loại người đó." "Nói mau đi, Phàm Phàm rốt cuộc làm sao?" Trương lão gia tử tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Người Cơ gia là chuyện thế nào?" "Cơ gia?" Vương lập tức ngẩn người, cái hoàng kim gia tộc đã thống trị đại địa hơn hai ngàn năm, Cơ gia! "Cơ gia làm sao?" Trương lão gia tử thở dài một hơi, nói: "Cơ gia... nói muốn mời Trương Phàm Phàm làm khách, có liên quan tới cậu." "Trương Phàm Phàm vừa nghe, tự nhiên là đi, kết quả đi bao nhiêu ngày rồi vẫn không thấy về." Càng nói Trương lão gia tử càng run rẩy, vành mắt đều đỏ lên. "Tôi phát động tất cả quan hệ đi tìm, kết quả... không có nửa điểm tin tức của Trương Phàm Phàm!" "Nếu hôm nay Trương Phàm Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi liều cái mạng già này cũng sẽ không tha cho cậu!" Vương trầm mặc.

Lửa giận trong lòng đang sôi trào!

Không sai... là Cơ gia bắt cóc Trương Phàm Phàm!

Từ trước đến nay chưa từng thấy loại thế lực như Cơ gia xuất hiện, vì sao từ sau khi tiếp xúc mộ Hoàng Đế, Cơ gia liền thường xuyên xuất hiện bên tai hắn?

Chẳng lẽ, Cơ gia là hậu đại của Hoàng Đế, nhưng lại không biết Vương đã xuống mộ Hoàng Đế?

Cho nên vì sao lại bắt cóc Trương Phàm Phàm, chuyện này cùng Vương lại có quan hệ gì?

Chương 215

Nghĩ tới đây, Vương trầm giọng nói: "Trương lão gia tử, đã hỏi người của chủ gia Trương gia chưa?" Trương lão gia tử lắc đầu nói: "Tôi chỉ là một phế nhân bị trục xuất mà thôi, chủ gia Trương gia... không có chỗ cho tôi dung thân." Vương nghẹn lời.

Hắn muốn nói cho Trương lão gia tử về chuyện của Trương Văn, nhưng lại thôi.

Hiện tại không phải lúc nói những chuyện này. "Được, cháu đi trước đây." Nói xong, Vương đầu cũng không ngoảnh lại rời khỏi Trương gia đại viện.

Trên đường, hắn bấm một dãy số điện thoại. "Alo, tôi tìm Trương Chấn Nam." "Đừng nói cần hẹn trước, trực tiếp nói tôi là Vương, ông ta tự nhiên biết nên làm thế nào!" Nói xong, Vương liền cúp điện thoại.

Quả nhiên, vài phút sau, điện thoại của hắn vang lên.

Vừa bắt máy, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói của Trương Chấn Nam. "Alo tiểu huynh đệ, vừa rồi nghe điện thoại là con gái tôi, nó không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt với nó." Vương không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề: "Hỏi một chuyện, nói cho tôi tình huống về Cơ gia." Đầu bên kia điện thoại trầm mặc.

Nửa ngày sau, Trương Chấn Nam mới ung dung nói: "Thật không biết cậu từ đâu biết được Cơ gia, nói thế này đi, Cơ gia trừ Vu Cổ Địa Sư, Uông gia ra, là một kẻ địch khác của Trương gia ta." "Chỉ bất quá... những năm gần đây, động tác của Cơ gia nhỏ đi nhiều, gần đây dường như biến mất, không có động tĩnh gì nữa." "Sao vậy?" Từ mấy câu nói của Trương Chấn Nam, Vương ngửi thấy một mùi âm mưu.

Cơ gia... theo lý mà nói, một gia tộc vô thượng xuất hiện vô số đại đế vương, sao có thể dung nhẫn tổ tiên Trương gia từng làm tất cả những chuyện kia?

Nhưng hiện tại Cơ gia lại dường như biến mất.

Trong chuyện này, nhất định có âm mưu!

Chuyện này... nói không chừng có quan hệ với việc bắt cóc Trương Phàm Phàm!

Vương trầm giọng nói: "Có thể tìm được địa chỉ Cơ gia không?" "Có thể tìm, Cơ gia ở Tô Hàng, hiện tại làm ra một doanh nghiệp tên là Alibaba, doanh nghiệp này cậu hẳn là đã nghe qua chứ?" Trong nháy mắt, Vương liền nhớ tới một người của mấy năm trước.

Lúc đó, người kia cầm kế hoạch thư của Alibaba tìm hắn, muốn Vương đầu tư.

Vương vừa nhìn, người này trán dô lớn như vậy, thật kỳ quái.

Sau đó nhìn kỹ lại...

đây không phải là người kia sao?

Vương vung tay lên, cấp vốn mấy trăm triệu, nếu không...

đâu có vinh quang ngày hôm nay của Alibaba?

Hiện tại Vương đã thay thế SoftBank ngày xưa, trở thành cổ đông lớn nhất của Alibaba! "Được, cứ như vậy trước đi." Nói xong Vương liền cúp điện thoại.

Nửa ngày sau, hắn từ từ nở nụ cười. "Thật không ngờ a... sản nghiệp dưới tay mình lại là do Cơ gia làm ra!" "Sớm biết vậy năm đó mình không ngại phiền toái mà toàn quyền tiếp quản Alibaba cho rồi." Nghĩ tới đây, Vương trực tiếp quay đầu xe, lái tới sân bay.

Hắn muốn đi Tô Hàng gặp một người đã lâu không gặp, hiện tại là

xí nghiệp gia nổi tiếng toàn quốc kia, Jack Ma (Kiệt Khắc Mã)! ...

Mấy tiếng sau, Vương ngồi trong văn phòng chủ tịch Alibaba.

Người đàn ông trung niên mặc đồ thể thao ngồi đối diện cung kính rót cho Vương một chén trà, cười nói: "Vương gia, Đại Hồng Bào vừa vận chuyển tới, ngài nếm thử xem, xem có hợp khẩu vị không." Vương không uống trà, chỉ đánh giá Jack Ma trước mắt.

Đã lâu không gặp...

Jack Ma lại già đi vài phần. "Tiểu Mã a, thứ cho tôi nói thẳng... có chút việc muốn hỏi cậu." Vương vỗ vỗ vai Jack Ma, ngữ khí bình hòa.

Jack Ma cười gượng nói: "Vương gia ngài cứ nói, làm sao vậy?" Nếu một màn này bị người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ kinh rớt cằm.

Jack Ma hô phong hoán vũ ở bên ngoài, không ngừng tiếp đãi lãnh đạo các nước... tại trước mặt một người đàn ông trẻ tuổi như vậy lại thở mạnh cũng không dám! "Cơ gia... có quan hệ gì với Alibaba?" "Cậu thân là cổ đông lớn nhất của tôi... lại không biết chuyện này sao?" Nghe vậy, Jack Ma lập tức hoảng sợ. "Cái này...

Cơ gia?" "Vương gia, ngài đùa rồi, Alibaba chúng tôi làm gì có dính dáng đến Cơ gia." Jack Ma cười gượng gạo, nhưng sự bối rối trong mắt ông ta lập tức bị Vương bắt được.

Jack Ma, đường đường là người sáng lập một trong những công ty thuộc top 500 thế giới, sao có thể dễ dàng để lộ sơ hở như vậy?

Trừ phi, Cơ gia đúng là quý nhân của Alibaba, nhưng vị trước mắt này còn quan trọng hơn cả Cơ gia!

Nếu Cơ gia và Vương gia xảy ra xung đột, thì kẻ kẹp ở giữa là Jack Ma chắc chắn sẽ là người khó xử nhất.

Giữa hai thế lực khổng lồ như Cơ gia và Vương gia, Jack Ma tuy là doanh nhân nổi tiếng trong nước, nhưng cũng chẳng chen vào nói được câu nào!

Nhưng ông ta đã sai, sai ở chỗ muốn lấy lòng cả hai bên!

Ánh mắt Vương trầm xuống, trong mắt như có tia sáng lạnh lẽo lóe lên. "Mẹ kiếp!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, tựa như dã thú trong núi sâu đang gào thét, chấn động đến mức Jack Ma rùng mình, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất. "Vương gia...

Chương 216

không đúng, hình như có một cái Cơ gia." Trán Jack Ma toát mồ hôi lạnh lấm tấm.

Trong lòng ông ta lo lắng bất an, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh. "Vương gia, Cơ gia đó là một cổ đông đã đầu tư cho Alibaba vào thời điểm chúng tôi vừa mới thành lập.

Không biết Vương gia tìm Cơ gia là để...?" Vương liếc nhìn ông ta một cái: "Chuyện đó ông không cần bận tâm.

Tối nay sắp xếp một bữa tiệc, tôi muốn gặp người của Cơ gia." Jack Ma đảo mắt: "Thời gian gấp quá, sợ là hơi vội." Vương cười khẩy.

Hắn châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi ngửa đầu nhả khói.

Nhìn dáng vẻ thong dong đó của Vương, Jack Ma trong lòng không kìm được mà hoảng loạn.

Chuyện gì thế này?

Tại sao mình lại cảm thấy tim đập chân run vô cớ?

Trong lúc Jack Ma đang suy tư, Vương vỗ vỗ vai ông ta.

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Vương, Jack Ma càng thêm hoảng sợ, chỉ biết cười bồi, ánh mắt cục mịch bất an. "Jack Ma, tôi thấy ông ngồi ở cái ghế chủ tịch này hơi lâu rồi, không biết có nên đổi người khác hay không nhỉ." Jack Ma đột nhiên hiểu ra vì sao mình lại hoảng sợ.

Ông ta đã phạm đại kỵ!

Alibaba vốn là sản nghiệp dưới danh nghĩa của Vương, ông ta chỉ

là người giúp quản lý công ty, đi theo sau kiếm chút cháo mà thôi.

Còn về những câu nói kiểu như "tôi không yêu tiền", "tôi không hứng thú với tiền", đó chỉ là nói cho dân thường nghe để tạo cảm giác ưu việt, để "làm màu" mà thôi.

Trên thế giới này làm gì có ai không yêu tiền?

Nếu cứ mãi nước đôi, e là cái ghế chủ tịch hôm nay ông ta ngồi không yên rồi!

Quả nhiên, Vương nói: "Tối nay tôi muốn gặp người của Cơ gia, bằng không..." Hắn đứng dậy, đi ra phía cửa. "Bằng không cái ghế chủ tịch này ông cũng đừng làm nữa, tôi mà muốn đổi người, tự nhiên sẽ có cả đống kẻ tranh nhau sứt đầu mẻ trán để ngồi vào." Tiếng nói của hắn dần biến mất, cả người cũng rời khỏi văn phòng chủ tịch.

Jack Ma lúc này mồ hôi ướt đẫm, ngã vật xuống ghế sô pha, thở hổn hển liên tục.

Mấy câu nói của Vương nghe thì có vẻ tâm bình khí hòa, nhưng thực tế lại ẩn chứa kim châm!

Cái cảm giác như có gai sau lưng khiến Jack Ma lại nhớ về cảm giác sợ hãi trước kia.

Ông ta nghiến răng, bấm một số điện thoại.

Nếu không làm, hôm nay không chỉ bị sa thải, mà có khi tối nay còn bị người ta đánh chết ném xuống biển! "A lô, là Cơ Thập Tam phải không, tôi là Jack Ma đây." Lúc này, Vương đã bước ra khỏi tòa nhà Alibaba.

Hắn đứng ở cửa, quay đầu nhìn tòa kiến trúc cao chọc trời, rồi lắc đầu cười khẩy: "Jack Ma này, không gõ đầu một cái thì thật không biết ai là chủ." ...

Tối đến, tại khách sạn lớn nhất Tô Hàng - khách sạn Shangri-La.

Trong phòng tiếp khách cao cấp nhất nằm ở tầng thượng, trước bàn tiệc lớn đủ cho hai mươi người ngồi, chỉ có hai người.

Một là Jack Ma, người còn lại là một lão già hoa râm chống gậy.

Jack Ma đi một vòng lớn, tay cầm bình rượu trắng trị giá mấy chục vạn tệ, đi đến bên cạnh lão già, rót đầy một ly. "Cơ lão, đa tạ ngài trăm công nghìn việc vẫn dành thời gian đến dự tiệc rượu của tôi, tôi rót đầy cho ngài, hai ta cạn một ly!" Cơ lão cười cười, giọng nói già nua rất phù hợp với diện mạo: "Tiểu Mã có lòng rồi, hôm nay không say không về!" Hai người uống cạn ly.

Sau đó, họ liên tục trò chuyện về chuyện nhà chuyện cửa, chuyện công ty các loại.

Khoảng mười mấy phút sau, Cơ lão đổi giọng, hỏi: "Đúng rồi Tiểu Mã, không biết hôm nay cậu đặt tiệc ở đây là có việc gì?" Jack Ma sững người, cuối cùng cười nói: "Không có gì, chỉ là một cổ đông của công ty tôi muốn gặp ngài." "Đương nhiên rồi, thân phận người này cũng đặc biệt, tôi cũng không tiện hỏi nhiều.

Cho nên tôi mời ngài đến đây trước, đợi lát nữa hai người gặp mặt rồi bàn kỹ hơn." Trong mắt Cơ lão lóe lên một tia giận dữ.

Là ai mà giá trị lớn thế, bắt Cơ Thập Tam này phải đợi lâu như vậy?

Hừ, trong cái giới Tô Hàng này, ai mà chẳng biết Cơ Thập Tam hắn là người thù dai!

Kẻ này, nhất định phải dạy cho một bài học!

Cơ Thập Tam vốn tính hẹp hòi, lúc này đã gán cho Vương một cái tội chết trong đầu.

Nhưng lão đâu biết, trong mắt Vương, nếu Cơ gia dám để Trương Phàm Phàm xảy ra chuyện gì, thì thời đại hòa bình này cũng không cứu nổi Cơ gia đâu!

Thời gian trôi qua từng chút một.

Thần sắc Cơ lão càng lúc càng khó coi, đột nhiên lão hừ lạnh: "Jack Ma, tôi thấy hôm nay cậu cố tình gây rắc rối cho tôi đấy hả, gan to thật!" Jack Ma hoảng hốt trong lòng.

Tiêu rồi, Cơ lão muốn trở mặt!

Nhưng Vương gia vẫn chưa tới, biết làm sao đây?

Lúc này dù bất lực đến đâu cũng phải kiên trì nói khéo, nếu không Cơ lão mà quở trách, cái ghế chủ tịch Alibaba vẫn cứ lung lay! "Cơ lão ngài bớt giận, để tôi giục thử xem, có khả năng trên đường gặp chuyện, ngài đừng vội." Jack Ma vừa đi ra ngoài, định gọi điện cho Vương thì thấy Vương đang đi tới một mình, xuyên qua hơn hai mươi vệ sĩ mà Cơ lão mang theo, đi đến bên cạnh Jack Ma.

Bên hông hắn dường như có giắt thứ gì đó?

Vương đi một mình, nhưng khí thế lại như thiên binh vạn mã, áp lực bàng bạc khiến Jack Ma không thở nổi.

Vương gia quả nhiên là nhân trung long phượng!

Jack Ma cũng không nói gì nữa, đi theo sau lưng Vương bước vào phòng hội nghị. "Cơ lão, để tôi giới thiệu..." Vương phất tay: "Không cần." Cơ lão hơi nhướng mày, vừa nhìn khí thế của Vương liền biết người thanh niên trước mắt tuyệt đối không phải loại thiện lành.

Kẻ đến không có ý tốt!

Cơ lão vuốt râu, bày ra cái giá không giận mà uy: "Được." Vương khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống, hoàn toàn không có ý định để ý đến

Cơ lão.

Lửa giận trong lòng Cơ lão càng bốc lên ngùn ngụt.

Người trẻ tuổi này đến muộn như vậy lại còn làm bộ làm tịch, đúng là không biết trời cao đất dày!

Chương 217

Nhìn hắn trẻ như thế, chắc cũng là vì trong nhà có người lớn quyền thế nên mới dám không sợ hãi gì như vậy chứ gì?

Nhưng Cơ lão là bậc cha chú danh tiếng lẫy lừng ở Tô Hàng, không ai dám càn rỡ trước mặt lão!

Cho dù là người quản sự trong nhà của tên thanh niên này đến đây cũng không được!

Huống hồ là một thằng nhóc ranh?

Trong lòng Cơ Thập Tam đã xếp Vương vào loại phú nhị đại, quan nhị đại không học vấn không nghề nghiệp, cậy bóng mát tổ tông mà kiêu căng phách lối.

Lão đâu biết, Vương là người đàn ông truyền kỳ đã một tay gây dựng nên địa vị như ngày hôm nay!

Chỉ thấy Vương cười nhạt, nói: "Xưng hô thế nào?" Cơ lão giọng điệu bất thiện, hừ lạnh một tiếng: "Tôn xưng ta là Cơ lão là được." Tôn xưng.

Rõ ràng là muốn gây áp lực cho Vương, nói cho Vương biết địa vị của lão cao hơn hắn nhiều!

Jack Ma nghe vậy thì toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Kẹp giữa hai con quái vật này, Jack Ma đến thở mạnh cũng không dám! "Haizzz." Thầm than một tiếng trong lòng, Jack Ma vội đổi bộ mặt tươi cười, đứng dậy bưng ly rượu. "Thế này đi, tôi kính hai ngài một ly trước, hai ngài đều là cổ đông lớn của Alibaba, không có hai ngài thì không có Jack Ma tôi ngày hôm nay, tôi xin cạn trước!" Nói xong, Jack Ma uống cạn.

Ông ta muốn mượn cớ kính rượu để nói cho Cơ lão biết, Vương cũng là cổ đông lớn của Alibaba, thân phận không đơn giản!

Cơ lão đương nhiên nghe ra, nhưng tính tình ngang bướng nổi lên, hôm nay lão nhất định phải xem tên nhóc này rốt cuộc có bản lĩnh gì! "Không biết xưng hô với tiểu hữu thế nào?" Vương châm điếu thuốc, cười tủm tỉm nói: "Vương." Cơ Thập Tam lập tức cảm thấy cái tên này nghe rất quen.

Vương... cái tên này hình như đã nghe ở đâu rồi?

Chỉ thấy Vương chống hai tay lên bàn, người hơi nghiêng về phía trước. "Quên rồi sao?" Hắn trực tiếp đứng dậy, rút thanh Hiên Viên Kiếm đang được bọc vải trắng trên bàn ra, sau đó ném mạnh về phía Cơ Thập Tam! "Keng!" Tiếng kiếm ngân vang lẫm liệt, Cơ Thập Tam nhìn thân kiếm lóe hàn quang, trong đầu hiện lên một ý nghĩ không thể tin nổi.

Lão run rẩy đưa tay ra, như thể nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ. "Sao có thể thế này..." "Sao cậu lại có Hiên Viên Kiếm?!" Đột nhiên, lão nhớ ra rồi, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. "Ta nhớ rồi, ta biết cậu là ai rồi!" Khí thế của Cơ Thập Tam yếu hẳn đi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Vương, nghi hoặc hỏi: "Cậu tìm ta làm gì?!" Jack Ma ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt, dường như trong nháy mắt tất cả đều thay đổi!

Cơ lão vốn đang thịnh khí lăng nhân, giờ lại bị Vương gia dọa cho tay cũng run lẩy bẩy!

Mà Vương gia hình như cũng chưa làm gì, chỉ ném một thanh kiếm về phía Cơ lão thôi mà?

Cơ lão sao có thể bị dọa thảm đến thế?

Jack Ma đâu biết, Cơ lão không phải bị Vương dọa vỡ mật vì một

thanh kiếm.

Mà là vì lão hiểu rõ Hiên Viên Kiếm đại diện cho điều gì, cũng như hiểu rõ Vương phải thông thiên đến mức nào mới có được nó!

Hiên Viên Kiếm đã sớm bị tiên tổ Cơ Hiên Viên mang vào trong mộ!

Vị trí Hoàng Đế Mộ đến người Cơ gia còn không biết ở đâu, huống chi Vương là một người ngoài?

Lại thêm việc gần đây bọn họ vừa bắt cóc Trương Phàm Phàm, không ngờ Vương lại tìm đến nhanh như vậy!

Vương từng bước từng bước đi về phía Cơ lão. "Tên là gì?" "Cơ...

Cơ Thập Tam." "À, Cơ Thập Tam.

Cơ lão, ông sợ người khác không biết thủ đoạn của ông hay sao?" Vương rõ ràng đang sỉ nhục Cơ Thập Tam, nhưng lão lại không dám nói nhiều.

Dù sao những sự tích về Vương, lão đều đã nghe qua.

Vừa rồi bị giận quá mất khôn nên không nhận ra, giờ nhìn thấy Hiên Viên Kiếm mới nhớ ra Vương chính là bạn trai của Trương Phàm Phàm, người đàn ông bước ra từ Viêm Đế Mộ!

Tiêu rồi, sơ suất rồi!

Biết thế đã mang vệ sĩ vào trong!

Chỉ thấy Vương rút thanh Hiên Viên Kiếm đang cắm trên ghế ra, kề vào cổ Cơ Thập Tam.

Ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo. "Tôi không có thời gian nói nhảm với ông, tôi hỏi một câu, Trương Phàm Phàm đang ở đâu?" Cơ Thập Tam nghiến răng: "Ta không biết!" Việc này quan trọng với đại

sự của Cơ gia, tuyệt đối không thể để một tên đàn ông xen vào!

Vương cười khẩy một tiếng: "Được." Dứt lời, hắn bất ngờ vung tay, kiếm chém xuống! "A!" Trên mặt Cơ Thập Tam đột nhiên hiện lên vẻ thống khổ cực độ, nương theo dòng máu tươi nóng hổi phun ra, cả người lão run lên bần bật.

Vương to gan như vậy, giữa ban ngày ban mặt, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của Cơ Thập Tam! "Vương, hôm nay cậu gây họa lớn rồi, đây là khách sạn Shangri-La, cậu đợi vào tù đi!" Vương cười.

Cơ Thập Tam thật ngây thơ.

Vương đã dám chặt tay lão thì làm gì có chuyện không có đối sách?

Lúc này, trong phòng giám sát.

Nhân viên công tác nằm la liệt trên đất, trước mấy chục cái màn hình, chỉ có một nam tử tinh tráng đang cười. "Không hổ là anh em của Vệ Chiêu ta, ra tay quả nhiên dứt khoát." Vương sớm đã chào hỏi Vệ Chiêu trước khi đến Tô Hàng.

Vương đơn đao phó hội, còn Vệ Chiêu chịu trách nhiệm xóa camera giám sát!

Kế hoạch của hai người đang diễn ra đúng theo quỹ đạo.

Tại phòng hội nghị tầng thượng, Jack Ma khó khăn nuốt nước bọt.

Chương 218

Ông ta không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Nếu chuyện hôm nay bị lộ ra ngoài, cái ghế chủ tịch Alibaba của ông ta còn ngồi được không?

Đến lúc đó, chắc chắn ông ta sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đấu giữa Cơ lão và Vương gia!

Cho nên lúc này, việc Jack Ma cần làm là phong tỏa tin tức, tuyệt đối không để bất kỳ ai biết chuyện xảy ra hôm nay!

Cơ Thập Tam mặt mày trắng bệch: "Hôm nay các người xong đời rồi!" Vương cười lắc đầu: "Đã không muốn nói..." Trong nháy mắt, mắt Vương dường như lóe lên một tia tinh quang đỏ rực, hắn trừng mắt một cái, đồng tử Cơ Thập Tam bỗng nhiên mất đi ánh sáng!

Huyễn đồng, phát động!

Năng lực trích xuất từ Huyết Hầu Tử, chỉ là dưới khả năng đọc thấu vạn vật của đôi mắt hắn, hắn chưa có cơ hội thi triển.

Hiện tại trong đầu Vương có tư liệu về vạn chủng yêu vật của Bạch Trạch, lại còn mang trong mình kỳ thuật như Quan Diện Thuật, Kỳ Môn Độn Giáp!

Quan Diện Thuật luyện đến cao thâm thậm chí có thể đọc được suy nghĩ của người khác!

Đương nhiên, chức năng này có nét tương đồng với đôi mắt của Vương nên không cần thiết lắm.

Nhưng Quan Diện Thuật có một kỳ kỹ mà mắt Vương không có, đó là nhìn thấy quá khứ vị lai!

Lại thêm Kỳ Môn Độn Giáp trích xuất từ Thương Hiệt.

Thương Hiệt là lão tổ tông của kỳ thuật này, nếu ông ta không phải là cực hạn thì trên đời này không ai dám xưng là cực hạn!

Chỉ riêng việc Viêm Đế kiêng kỵ Thương Hiệt đã đủ biết tu vi Kỳ Môn Độn Giáp cao thâm đến mức nào!

Tính ra, đôi mắt của Vương, ký ức Bạch Trạch, Quan Diện Thuật cộng thêm Kỳ Môn Độn Giáp, mấy thứ này gộp lại, một trăm năm sau cũng không ai địch nổi!

Bây giờ, hắn chỉ muốn "tâm sự" đàng hoàng với Cơ Thập Tam.

Dù sao Cơ gia dám bắt cóc Trương Phàm Phàm, sao có thể không cho chút giáo huấn?

Nếu không phải đang ở thời đại hòa bình, Cơ Thập Tam đã sớm phơi thây ngoài đường rồi!

Hắn kéo một cái ghế ngồi xuống, sau đó rút một điếu thuốc, châm lửa, rít một hơi. "Trương Phàm Phàm đi đâu rồi?" Chỉ thấy ánh mắt Cơ Thập Tam dần trở nên âm lãnh, dường như rơi vào một trạng thái kỳ quái. "A lô, tôi là Cơ Thập Tam, xin hỏi Vương gia có rảnh không, chúng ta gặp mặt một lần?" Cánh tay bị chặt đứt của Cơ Thập Tam giơ lên bên tai, giống như đang nghe điện thoại.

Chỉ là cái dáng vẻ này... có chút buồn cười.

Rõ ràng tay đã đứt, thậm chí còn nhìn thấy xương trắng bên trong, nhưng trên mặt Cơ Thập Tam dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Lão mỉm cười: "Tiên sinh đừng vội cúp điện thoại, nghe tôi nói hết đã." "Xin hỏi Vương gia... là người yêu của Trương Phàm Phàm phải không?" "Đừng quản tôi là ai, tôi nói cho ông biết một chuyện." "Tôi biết ông và Vương gia từng cùng nhau đi vào Viêm Đế Mộ, toàn thân

trở ra, và..." Cơ Thập Tam nói một tràng những chuyện Vương từng làm cùng Trương Phàm Phàm.

Nói đến mức Vương cũng hơi tò mò, rốt cuộc Cơ Thập Tam biết những chuyện này từ đâu?

Cuối cùng, Cơ Thập Tam hài lòng gật đầu: "Được, vậy tôi đợi ở số 234 đường Bắc Lâm, Tô Hàng, đến nơi cứ gõ cửa là được." Nói xong, Cơ Thập Tam làm động tác cúp điện thoại.

Cả người lão như con rối đứt dây đứng sững lại, không cử động nữa.

Bên kia bàn ăn, Jack Ma nhìn cảnh này mà tim muốn nhảy ra ngoài.

Hai chân ông ta run rẩy không ngừng, hai tay vò nát cả khăn trải bàn.

Ông ta chỉ biết Vương là một thanh niên tư sản hùng hậu thâm sâu khó lường, nhưng vạn lần không ngờ Vương lại biết loại công pháp tà môn như vậy!

Đặc biệt là một cánh tay của Cơ lão đang rơi trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra, tương phản mãnh liệt với dáng vẻ bình tĩnh của lão.

Vương lẩm bẩm: "Số 234 đường Bắc Lâm, Tô Hàng." Hắn vươn tay, búng tay một cái "tách".

Cơ Thập Tam bỗng nhiên bừng tỉnh khỏi ảo giác, không thể tin nổi nhìn Vương. "Vừa rồi... ta đã làm gì?!" Vương không nói gì, đột nhiên vung thanh Hiên Viên Kiếm về phía cổ Cơ Thập Tam.

Cơ Hiên Viên kinh hãi run rẩy, nhắm nghiền mắt lại.

Mấy giây sau, lão xấu hổ mở mắt ra: "Đừng có sỉ nhục ta!" Vương cười khẩy: "Loại gan dạ này, chắc ở Cơ gia ông cũng chẳng

có địa vị gì đâu nhỉ?" "Nói thật cho ông biết, Hiên Viên Kiếm là Cơ Hiên Viên nhờ tôi mang về cho Cơ gia.

Nhưng hiện tại... tôi đổi ý rồi.

Cơ gia các người to gan lắm, dám đánh chủ ý lên người Trương Phàm Phàm!

Tìm chết!" Nói xong, hắn lại vung kiếm chém đứt cánh tay phải của Cơ Thập Tam!

Cơ Thập Tam mặt mày đau đớn, trán vã mồ hôi, cả người giãy giụa vài cái rồi ngất lịm đi.

Đau đến mức ngất xỉu.

Vương cười lạnh lắc đầu: "Đồ ngu xuẩn." Sau đó, ánh mắt hắn rơi vào người Jack Ma. "Biết phải làm gì rồi chứ?" Jack Ma lập tức đứng dậy, chỉ là hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa không đứng vững. "Biết, biết rồi, Vương gia yên tâm." Vương đánh giá ông ta một cái, sau đó bước ra khỏi phòng hội nghị.

Bước ra ngoài cửa, hai mươi gã tráng hán lực lưỡng đang đứng đó.

Đây đều là vệ sĩ Cơ Thập Tam thuê.

Vì sao Cơ Thập Tam không mang họ vào?

Có lẽ vì giữa các nhà tư bản có những giao dịch bẩn thỉu, có những lời không tiện để người ngoài nghe, nên lão để họ ở ngoài.

Vốn dĩ hôm nay Jack Ma làm chủ trì, mời Cơ Thập Tam đến dự tiệc.

Cơ Thập Tam đâu ngờ Jack Ma lại dẫn theo một Vương gia, mà Vương gia lại kiêu ngạo như vậy!

Chương 219

Thật sự dám chặt tay lão!

Cách âm của khách sạn Shangri-La rất tốt, người bên ngoài cơ bản không nghe thấy tiếng động bên trong.

Điều này dẫn đến việc Cơ Thập Tam gặp nạn mà không ai hay.

Nhưng khi Vương bước ra, đám tráng hán cao trên mét chín ở ngoài lập tức nhìn thấy thảm trạng của Cơ Thập Tam bên trong.

Tên cầm đầu nhìn vào trong đánh giá, sợ đến mức đồng tử co rút, một cảm giác căng thẳng từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu! "Đừng để hắn chạy thoát, lão bản bị chặt tay rồi!" Gã hét lớn, mười chín vệ sĩ còn lại gần như cùng lúc lao về phía Vương!

Thân là đội ngũ vệ sĩ chuyên nghiệp nhất, để người ta chặt mất cánh tay ông chủ ngay dưới mí mắt mình, chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này khỏi lăn lộn trong nghề nữa!

Hơn nữa, chưa nói đến thanh danh trong nghề tụt dốc không phanh, Cơ Thập Tam chắc chắn sẽ lấy bọn họ ra khai đao trước!

Trong hành lang không rộng không hẹp, ánh đèn cam chiếu lên tấm thảm đỏ tươi, hai bên bày biện những bức tranh sơn dầu và bình hoa danh quý.

Vương tay cầm Hiên Viên Kiếm, đối mặt với hai mươi vệ sĩ, không hề hoảng loạn.

Hắn ngẩng đầu, cười với camera giám sát, thuận tiện giơ ngón tay cái lên.

Trong phòng giám sát, Vệ Chiêu cũng cười: "Để tôi xem xem, anh em của tôi ra tay lợi hại đến mức nào." Vệ Chiêu hoàn toàn không lo

lắng Vương đánh không lại, cậu ta biết rõ, ngay cả đám Hoàng Bì Tử (chồn tinh) còn bị hắn chơi cho xoay vòng vòng cơ mà!

Vương cúi đầu, thần sắc lạnh lùng nhìn đám vệ sĩ đang lao tới.

Đơn thủ trì kiếm, hắn trực tiếp xông vào!

Một kiếm chém ngang, rạch bụng một tên vệ sĩ.

Kiếm thứ hai, cắt đứt gân chân một tên khác.

Kiếm thứ ba, trực tiếp dùng chuôi kiếm đánh nát vai một người!

Thân mang sát nhân kỹ, sở hữu sức mạnh Tam Đỉnh, mấy tên vệ sĩ này tuy thân hình khôi ngô nhưng trước mặt Vương thật sự không đủ nhìn!

Mỗi khi hắn xuất một chiêu là có một tên vệ sĩ ngã xuống!

Vương hôm nay giống như những kiếm khách khoái ý ân cừu thời cổ đại.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành!

Đương nhiên, Vương đã hạ thủ lưu tình với những vệ sĩ chỉ làm công ăn lương này.

Hắn chỉ khiến họ mất khả năng chiến đấu mà thôi.

Nếu Vương thật sự hạ sát thủ, các vị đang có mặt ở đây không ai có khả năng sống sót!

Thấy mười mấy người ngã xuống, những vệ sĩ còn lại nghiến răng, trực tiếp rút súng từ thắt lưng ra chĩa vào Vương. "Đừng cử động!" "Cử động nữa tao bắn!" Mặc kệ bọn họ la hét, Vương vẫn giữ vẻ bình tĩnh lạnh lùng. "Súng lục?

Đùa à." Hắn trực tiếp kéo một tên vệ sĩ đã mất khả năng chiến đấu dưới đất lên làm bia đỡ đạn.

Bắn đi, sao không kêu gào nữa?

Hắn lấy tên vệ sĩ làm lá chắn, từng bước đi về phía những kẻ còn lại.

Một tên nghiến răng, quay đầu nhìn tên cầm đầu: "Làm sao đây đại ca, có bắn không?!" Tên vệ sĩ cầm đầu tát mạnh vào đầu hắn: "Mày muốn chết à!

Bắn súng là tính chất thay đổi rồi!

Ở trung tâm thành phố mà đấu súng, chuyện này Cơ lão cũng không ém nhẹm được, huống chi tao bắn chưa chắc đã ghim được hắn!" Tên đàn em lập tức hỏi: "Vậy làm sao?!" Tên cầm đầu sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng đưa ra một quyết định.

Người đàn ông trước mắt này và bọn họ hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Vốn tưởng học võ thuật bao năm, sức chiến đấu cũng thuộc hàng thượng thừa rồi, ai ngờ trước mặt người đàn ông này, bọn họ cứ như trẻ con mẫu giáo chưa học thuộc bảng cửu chương!

Sức mạnh kinh khủng và kỹ thuật khống chế đó, từng chiêu từng thức không hề dây dưa, chiêu nào cũng đánh vào yếu hại, căn bản không phải độ cao mà người thường có thể chạm tới!

Nếu... không bắn thì sao?

Lúc này, trong lòng gã nảy sinh một ý nghĩ hoang đường.

Bọn họ không bắn, cũng chưa chắc giữ được mạng!

Cho nên, gã lập tức hét lớn: "Thủ đao, chúng ta ngất đi coi như không biết gì, xảy ra đấu súng là chúng ta xong đời đấy!" Nói xong, gã nghiến răng, đập mạnh vào sau gáy mình!

Cả người gã như đống bùn nhão, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Những người còn lại không thể tin nổi nhìn gã. "Đại ca..." "Mẹ ơi, chiêu này của đại ca... tuyệt thật đấy!" Bọn họ chỉ biết nhìn Vương với ánh mắt kiêng kỵ sâu sắc, sau đó nâng tay lên, đập mạnh vào gáy mình!

Bộp, bộp, bộp...

Đám vệ sĩ tinh nhuệ này bị Vương dọa đến mức tự đánh ngất mình!

Vương đúng là dồn người ta vào đường cùng!

Lúc này, bọn họ thực sự muốn chửi thề vài câu.

Nhìn xem ai có thể một mình đánh hai mươi mấy người chứ!

Bắn cũng không được, không bắn thì không biết chừng người nằm xuống là mình!

Tao làm vệ sĩ mười mấy năm, chưa từng nghe nói trên thế giới này có loài người khủng bố như vậy!

Lúc này, chỉ còn lại một tên vệ sĩ cuối cùng, đứng trơ trọi giữa đám đồng nghiệp đang nằm la liệt.

Hắn trông có vẻ lạc lõng, như hạc giữa bầy gà.

Chương 220

Vương nhìn hắn, tùy tiện ném tấm bia thịt đi, cười nói: "Định động thủ với tôi à?" Ai ngờ tên vệ sĩ vừa nghe Vương nói, lại nhìn thấy nụ cười tủm tỉm kia, trong cảm quan của hắn như nhìn thấy ác ma từ địa ngục.

Cả người hắn hai chân run rẩy không ngừng. "Đừng, ngài từ từ, tôi tự làm!" Nói xong, chỉ nghe cái "bộp", tên vệ sĩ cuối cùng có vẻ cứng đầu này cũng trực tiếp dùng thủ đao tự đánh ngất mình!

Vương nhìn cảnh tượng đầy đất này, không nhịn được bật cười. "Thật là..." Hắn lắc đầu, quay người đi về phía sâu trong hành lang.

Hành lang đầy tính nghệ thuật lúc này lại phủ lên một tầng máu tươi rợn người.

Máu tươi ngược lại còn tăng thêm một nét nghệ thuật kỳ dị, trông vừa quỷ dị vừa mỹ lệ.

Trong phòng giám sát, Vệ Chiêu vừa kiêng kỵ vừa hưng phấn nhìn Vương.

Cách màn hình lớn, cậu ta thậm chí còn muốn nhảy vào so tài với đám vệ sĩ kia cùng Vương. "Vương... quá mạnh!" Vệ Chiêu không kìm được thốt lên.

Thật không ngờ kỹ năng cận chiến của Vương cũng xuất sắc đến thế!

Vệ Chiêu đâu biết, Vương mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch Bạch Trạch.

Hai đại huyết mạch thần thú mang lại sự tăng phúc thể năng cực kỳ khủng khiếp.

Cơ thể Vương hiện tại đang ở trạng thái đỉnh cao nhất của nhân loại!

Thân mang cổ võ thuật sát nhân kỹ, sức mạnh Tam Đỉnh, nếu Vương muốn, một quyền toàn lực đánh xuống thậm chí có thể đánh chết một con hổ!

Vệ Chiêu vươn vai một cái.

Cậu ta biết giờ là lúc làm việc rồi.

Đầu tiên xóa sạch toàn bộ camera giám sát, sau đó xóa sạch dấu vân tay để lại.

Cuối cùng, đến phòng hội nghị, dùng nước khử trùng phun một lượt những nơi Vương đã đứng, thậm chí cả dấu chân, rồi lau sạch sẽ.

Làm xong tất cả, tại phòng hội nghị.

Lúc này Jack Ma đang quỳ trước mặt Cơ Thập Tam, liên tục nói khó. "Cơ lão ngài bớt giận, tôi gọi xe rồi, không bao lâu nữa sẽ tới." "Tôi sẽ mời bác sĩ giỏi nhất thế giới nối tay lại cho ngài." Vệ Chiêu nhướng mày: "Nối lại?" Hai người giật mình, quay phắt lại nhìn Vệ Chiêu. "Ai?" Vệ Chiêu cười: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cái tên Jack Ma ăn cây táo rào cây sung nhà ông, muốn lấy lòng cả hai bên à." Vừa nói, Vệ Chiêu vừa đi đến trước mặt Cơ Thập Tam, cúi đầu nhặt cánh tay của lão lên, sau đó thuận tay ném vèo ra ngoài cửa sổ!

Cậu ta vỗ vỗ tay: "Nối cái gì mà nối?" Vừa định đi ra ngoài, hình như nhớ ra gì đó, cậu ta quay đầu nhìn Jack Ma: "Đúng rồi, cái ghế chủ tịch Alibaba ấy...

ông cũng đừng làm nữa." Nói xong, Vệ Chiêu ngâm nga câu hát, rời khỏi đó.

Lên đến sân thượng, cậu ta trực tiếp dùng móng vuốt phi hổ (phi hổ trảo) đu sang đỉnh tòa nhà khác.

Vệ Chiêu và Vương phối hợp thiên y vô phùng, không để lại chút dấu vết nào.

Jack Ma thất hồn lạc phách ngã ngồi xuống đất. "Xong rồi." Có thể thấy được, tiếp theo sau khi sự kiện Shangri-La bị lộ ra, ông ta nhất định sẽ là con dê thế tội đen đủi nhất.

Cơ Thập Tam thì ngây ngốc nhìn cái cửa sổ mà Vệ Chiêu vừa ném cánh tay mình ra, không biết đang nghĩ gì. "Tay của ta..." ...

Lúc này, Vương đã rời khỏi Shangri-La, đi đến địa chỉ kia.

Hắn hạ cửa kính xe, nhìn về phía bên đường.

Đây chính là địa chỉ mà Cơ Thập Tam đã nói khi trúng ảo thuật.

Một cánh cổng gỗ mang cảm giác phục cổ, bên trên điêu khắc hoa văn phù phiếm, tay nắm cửa làm bằng vàng.

Vương cầm Hiên Viên Kiếm, từng bước đi về phía đại môn. "Chỗ này... chắc là nơi giam giữ Trương Phàm Phàm rồi." "Cơ gia, nếu các người dám làm gì Trương Phàm Phàm...

Tôi muốn Cơ gia từ đây tuyệt hậu!" Vương thần sắc lạnh tanh, đi đến trước cửa.

Hắn dùng khớp thứ hai của ngón trỏ phải gõ cửa.

Mấy chục giây trôi qua, đại môn vẫn khóa chặt, Vương thậm chí không nghe thấy tiếng bước chân bên trong.

Hắn khẽ cười: "Không mở cửa sao?" Chỉ thấy Vương lấy từ túi quần ra hai sợi dây thép.

Hắn chọc hai sợi dây vào ổ khóa, không bao lâu sau, chỉ nghe một tiếng "cạch".

Cánh cửa gỗ đã bị Vương mở ra.

Hắn đẩy cửa bước vào.

Một căn nhà kiến trúc kiểu Âu, diện tích đại sảnh không nhỏ, chừng tám mươi mét vuông.

Ở trung tâm là một bức tượng điêu khắc trắng toát.

Phía sau bức tượng, cầu thang trải thảm đỏ xoắn ốc đi lên, chia làm hai bên trái phải.

Vương cứ thế từng bước đi lên cầu thang.

Lúc này, trong một căn phòng của tòa nhà.

Một nam tử trẻ tuổi mặc âu phục đang ngẩn người nhìn màn hình máy tính.

Ngay sau đó, gã điên cuồng quay đầu hét lớn: "Mẹ kiếp, không phải nói không ai mở được cửa sao, tại sao Vương lại vào được?" Người trong bóng tối kia mặc áo bóng chày đen sì, che kín mặt dưới vành mũ.

Giọng gã có chút tang thương: "Vương...

Chương 221

trên người hắn chắc chắn có kỳ kỹ không tầm thường, tôi đã xem thường hắn rồi." Đột nhiên gã ngẩng đầu: "Cơ Nho, tôi hỏi lại lần cuối, Trương Phàm Phàm hiện tại không xảy ra chuyện gì chứ?

Lần trước tôi điều tra Vương, thấy những thân phận khủng bố sau lưng hắn...

Đó không phải người tôi có thể đối phó, hy vọng cậu nói rõ một chút!" Nam tử mặc âu phục tên Cơ Nho thần sắc âm tình bất định, nghiến răng: "Tôi cũng không biết, Trương Phàm Phàm bị nhốt dưới tầng hầm mấy ngày rồi, mấy ngày nay tôi chưa xuống xem." Đột nhiên, gã áo đen phát điên: "Cơ Nho, Vương là người có quan hệ với bên trên, Cơ gia các người chán sống rồi à!" Cơ Nho quát lớn: "Cậu thì hiểu cái gì?

Cơ gia ta và Trương gia không chết không thôi, hiện tại khó khăn lắm mới dựa vào Alibaba để trở mình, ta đương nhiên phải báo thù rửa hận!" Chuyện Cơ gia vì sao suy tàn thì để sau hãy nói.

Nhưng hiện tại, dưới sự hiển thị dữ liệu của đôi mắt, Vương đã đến bên ngoài căn phòng của hai người.

Hắn tung một cước đá văng cửa lớn. "Rầm!" Cánh cửa sắt ầm ầm đổ xuống, Cơ Nho như gặp đại địch quay người lại, nhìn người đàn ông cầm bảo kiếm trước mắt. "Vương..." Vương không nói nhảm, hỏi thẳng: "Trương Phàm Phàm ở đâu?" Cơ Nho còn đang do dự không biết nên nói thế nào thì gã áo đen đã cướp lời: "Ở dưới tầng hầm, tôi và Cơ gia không có quan hệ gì, hy vọng ngài tha cho tôi!

Tôi cũng chỉ nhận tiền làm việc thôi, bọn họ không nói cho tôi biết là muốn đối phó Trương gia, cũng không nói là muốn đối phó ngài!"

Vương nghe gã áo đen nói vậy, không khỏi tò mò về thân phận của gã.

Là ai mà có thể được Cơ gia thuê để đối phó Trương gia?

Nhưng khi xem xong dữ liệu, mắt hắn bỗng sáng lên.

Không ngờ, ở đây lại có thể gặp được truyền nhân của một môn phái gần như tuyệt tích.

Câu Thi Pháp Vương!【Tên: Vương Thiết Lâm】【Thân phận: Câu Thi Pháp Vương】【Mô tả: Tổ tiên của dòng dõi Câu Thi Pháp Vương có mối liên hệ sâu xa với đạo sĩ trên Long Hổ Sơn.

Vương Thiết Lâm là truyền nhân đời thứ 36.】【Năng lực: Câu Thi Đạo】【Nội tâm: Vương quả nhiên giống như trong lời đồn, là một người trẻ tuổi có hình tượng kinh diễm nhưng ra tay tàn độc.】Vương suýt chút nữa thì quên mất việc chính, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Thiết Lâm.

Đối với dòng dõi Câu Thi Pháp Vương, câu chuyện về họ khá là huyền hoặc.

Lời đồn đại về dòng dõi này cũng rất tà môn.

Cuối thời nhà Minh, hạn hán kéo dài liên miên, vô số dân đói trở thành lưu khấu, quân tạo phản nổi lên khắp nơi không đếm xuể.

Triều đình đã thỉnh một vị tiên sư từ Long Hổ Sơn xuống, phong làm "Pháp Vương", phụng chỉ nhương trừ hạn tai.

Nói cách khác, dòng dõi Câu Thi Pháp Vương thực chất cũng là đạo sĩ!

Chỉ có điều, dòng dõi này có chút khác biệt so với các đạo sĩ trên Long Hổ Sơn.

Trên Long Hổ Sơn, đó là những người có tên trong tiên ban, có chức vị, là đạo sĩ chính thống.

Sau khi chết đi, họ có thể lên trời làm quan.

Bất kể quan to hay nhỏ, đều là tiên ban chính thống.

Nhưng Câu Thi Pháp Vương rời khỏi Long Hổ Sơn lại có uẩn khúc bên trong.

Nghe nói vị đại Pháp Vương đời đầu tiên, vì tham tài háo sắc nên bất hòa với đám "lão đầu gỗ" trên Long Hổ Sơn, bèn mượn cơ hội này mà xuống núi.

Sau khi hạ sơn, ai ngờ dân gian lại thê thảm đến vậy, lão Pháp Vương không khỏi động lòng trắc ẩn, bèn dùng pháp môn Âm Binh truyền thừa của Long Hổ Sơn, dắt những cô hồn dã quỷ phiêu dạt nhân gian đi đầu thai.

Triều đình tin tưởng lão Pháp Vương tột độ, nhưng bản thân lão lại cực kỳ tham tài, không thỏa mãn với bổng lộc triều đình ban cho, bèn mượn danh nghĩa trừ tai để đi trộm mộ khắp nơi.

Lão Pháp Vương vừa có công lao, lại vừa làm chuyện không chính đạo, triều đình cũng không tiện nói nhiều.

Về sau, do âm khí trên người quá nặng, khi lão Pháp Vương quay về sư môn, đám "lão đầu gỗ" kia không nhận.

Vì thế, trong cơn tức giận, lão quyết định phát dương quang đại bản lĩnh đổ đấu (trộm mộ) của mình, tự gán cho mình cái danh xưng Câu Thi Pháp Vương.

Tuyệt kỹ đắc ý nhất của Câu Thi Pháp Vương chính là Câu Thi Đạo.

Nó được diễn hóa từ pháp môn Âm Binh Mượn Đường trên Long Hổ Sơn.

Trong truyền thuyết, kỹ năng này có thể khiến đám tống tử lâu

năm trong quan tài ngoan ngoãn đi theo Câu Thi Pháp Vương như dắt chó.

Câu Thi Pháp Vương sẽ xử lý tốt hậu sự cho chúng, sau đó cởi sợi xích trên cổ ra để chúng đi đầu thai.

Vương đi về phía Vương Thiết Lâm, vỗ vỗ vai gã: "Câu Thi Pháp Vương?" Lúc này, bên tai Vương cũng vang lên âm thanh nhắc nhở. "Kiểm trắc kỹ năng: Câu Thi Đạo, có trích xuất hay không?" Vương hào không do dự: "Trích xuất!" 【Câu Thi Đạo: Dùng hoàng phù dán lên trán tống tử, sau đó niệm chú, rồi dùng dây thừng buộc vào cổ tống tử, tống tử liền sẽ đi theo.

Dây thừng không tháo thì sẽ không biến mất.】 Mắt Vương sáng lên.

Câu Thi Đạo, một kỹ năng khá tốt.

Trong lòng Vương Thiết Lâm thót lên một cái, hoàn toàn không hiểu Vương làm sao biết được thân phận của gã?

Phải biết rằng dòng dõi Câu Thi Pháp Vương bảo mật thông tin cực kỳ tốt.

Suy cho cùng, việc dắt lão tổ tông nhà người khác đi như dắt chó, chuyện này thực sự có chút thất đức.

Vạn nhất ngày nào đó bị người ta phát hiện mộ tổ nhà mình bị Câu Thi Pháp Vương trộm, thì mức độ nghiêm trọng còn hơn hẳn trộm mộ bình thường nhiều.

Vương Thiết Lâm cười gượng gạo: "Ngài nhìn lầm rồi, tôi không phải Câu Thi Pháp Vương." Vương cũng không tranh cãi nhiều với gã, chỉ nhìn gã đầy thâm ý: "Ở đây đứng chờ, lát nữa tôi sẽ tìm ông nói chuyện." Nói xong, ánh mắt hắn rơi xuống người Cơ Nho.

Vương Thiết Lâm sau khi nghe Vương nói xong thì thật sự không

dám động đậy.

Cơ Nho thần sắc âm lãnh, nghiến răng nghiến lợi như chó điên.

Dùng chó điên hình dung Cơ Nho cũng không hoàn toàn chính xác, gã giống loại chó không biết sủa, chỉ biết cắn người. 【Tên: Cơ Nho】【Thân phận: Người dẫn đầu thế hệ trẻ Cơ gia】【Năng lực: Thuật lừa đảo cao cấp】【Mô tả: Cơ Nho là đứa trẻ được Cơ Thập Lục bế từ bên ngoài về, là người duy nhất trong cả Cơ gia không có quan hệ huyết thống, chính vì vậy, Cơ Nho mới càng muốn chứng minh bản thân.】【Nội tâm: Vương...

Nhìn còn đẹp trai hơn mình, đáng ghét.

Hắn tìm đến đây làm gì?】 Vương hừ lạnh một tiếng.

Muốn chứng minh bản thân cũng không thể đánh chủ ý lên đầu Trương Phàm Phàm!

Trương Phàm Phàm đâu phải người Trương gia, dòng dõi của Trương lão gia tử đã bị trục xuất rồi, Cơ Nho vì sao lại muốn tìm cô ấy? "Đưa tôi đi tìm Trương Phàm Phàm." Vương chỉ lạnh lùng nói một câu, nhưng Cơ Nho lại như nghe thấy chuyện hoang đường. "Đừng nằm mơ, tao mưu tính chuyện này bao nhiêu năm, sao có thể bị mày phá giải dễ dàng như vậy?" Vương gật gật đầu: "Được." Đột nhiên, đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng đỏ tươi, ngay sau đó trừng mạnh một cái.

Chương 222

Huyễn Đồng, phát động!

Cơ Nho phảng phất như trong nháy mắt trở nên si ngốc, ánh mắt gã tan rã, ngây ngốc nhìn Vương. "Trương Phàm Phàm ở đâu?" "Đưa tôi đi tìm Trương Phàm Phàm." Cơ Nho như con rối gỗ mất đi dây điều khiển, trực tiếp lướt qua Vương, đi về phía cửa.

Từng bước từng bước, giống như cương thi.

Vương Thiết Lâm không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt. "Chuyện gì thế này?

Vương có thể khống chế Cơ Nho?

Hít..." Trong ấn tượng của Vương Thiết Lâm, trên thế giới này không có bất kỳ ai có thể hoàn toàn khống chế người khác.

Đương nhiên, ở đây chỉ trường hợp chủ quan không đồng ý.

Nhưng Vương hình như cũng chưa làm gì, mà Cơ Nho đã hoàn toàn làm theo mệnh lệnh của hắn!

Vương so với trong tài liệu điều tra còn đáng sợ hơn nhiều!

Vương lúc sắp đi hình như cảm nhận được gì đó, dừng lại ở cửa, quay đầu nhìn Vương Thiết Lâm: "Đừng chạy, lát nữa tôi quay lại sẽ cùng ông tâm sự đàng hoàng." Nói xong, Vương đầu cũng không ngoảnh lại bước ra khỏi căn phòng.

Vương Thiết Lâm nghe tiếng bước chân xa dần, trong lòng do dự.

Rốt cuộc có nên chạy hay không?

Nếu lát nữa Vương quay lại, rồi khống chế mình giống như khống chế Cơ Nho...

Gã rùng mình một cái.

Rón ra rón rén đi tới cửa, thấy bên ngoài không có ai liền chạy thẳng ra cổng lớn.

Mặc kệ, cứ chạy trước đã! *** Cơ Nho từng bước từng bước dẫn Vương đến trước một cánh cửa lớn ở tầng một.

Chỉ thấy gã nhanh chóng bấm mười mấy con số trên khóa mật mã, lại ấn dấu vân tay.

Cánh cửa lớn mới "tích" một tiếng rồi bật mở.

Đập vào mắt là một cầu thang khá quỷ dị.

Trên cầu thang đầy những hoa văn bí ẩn, trên tường vẽ đủ loại yêu quái.

Vương nhìn thấy Kỳ Lân, Phượng Hoàng, Bạch Trạch.

Lại nhìn thoáng qua Cơ Nho đi phía trước, thần sắc không khỏi quái dị.

Tranh tường dưới tầng hầm sao lại khác biệt hoàn toàn với tầng trên như vậy?

Bên trên là kiến trúc kiểu Âu phú lệ đường hoàng.

Bên dưới là hành lang đầy màu sắc thần thoại.

Sự chênh lệch giữa hai nơi sao lại lớn đến thế?

Vương không lên tiếng, chỉ đi theo sau Cơ Nho, từng bước đi xuống lòng đất.

Trong hành lang có trang bị đèn cảm ứng nên không cần lo lắng vấn đề bóng tối.

Không lâu sau, khoảng ba bốn phút, hai người đi hết cầu thang dài, đến trước một cánh cửa sắt.

Cửa sắt bị khóa bởi một cái ổ khóa khổng lồ, to cỡ nắm tay của Vương.

Cơ Nho móc chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa. "Loảng xoảng" một tiếng.

Vương trực tiếp đá văng cửa sắt bước vào.

Trong cả tầng hầm chỉ có duy nhất một cỗ quan tài!

Một cái tế đàn đầy hoa văn quỷ dị, trên đỉnh tế đàn đặt một cỗ quan tài.

Phía trước quan tài có một cây non mới mọc, đang phát triển mạnh mẽ.

Trên lá non của cây, dường như có một đứa bé màu xanh lục to bằng bàn tay đang cuộn mình, mút ngón tay cái.

Cây non này đang tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, trông cực kỳ nổi bật.

Vương chấn động trong lòng.

Đứa bé kia trông giống hệt Mệnh Quả mà Vương mang về từ mộ Viêm Đế!

Mệnh Quả!

Chỉ là không lớn bằng quả trong tay Vương mà thôi!

Ngay sau đó, mày hắn lại nhíu lại.

Cây non này hình như không phải là cây bình thường?

Định thần nhìn kỹ. 【Tên: Kỳ Lân Huyết Đằng】 【Trạng thái: Trưởng thành】 【Công năng: Kỳ Lân Huyết Đằng có thể tinh lọc độ thuần khiết của máu Kỳ Lân】 【Mô tả: Trong truyền thuyết, Kỳ Lân Huyết Đằng là dây leo dính máu Kỳ Lân mà biến dị, cực kỳ thần dị.】 Trái tim Vương như lỡ một nhịp.

Không ngờ bảo vật mà ngay từ đầu hệ thống dẫn dắt hắn tìm kiếm, lại hiện ra trước mắt một cách chân thực như vậy!

Đương nhiên, trong đó cũng có tác dụng tăng phúc khí vận của huyết mạch Bạch Trạch và Thiên Quan Chúc Phúc.

Vương ngoại trừ lúc vừa đạt được Bạch Trạch có thử nghiệm tác dụng huyết mạch ra, thì chưa cảm nhận được một chút may mắn nào xảy ra.

Hóa ra là do khí vận tích tụ lại, giờ mới nổ ra một cái "giải độc đắc"!

Phải biết rằng, Trương Phàm Phàm và Trương lão gia tử đã tốn bao công sức tìm kiếm Kỳ Lân Huyết Đằng mà không được!

Chương 223

Nhưng mà... trong hoàn cảnh này.

Phải biết đây là khu thị thành Tô Hàng!

Khoan đã.

Trương Phàm Phàm ở đâu?

Hắn quay đầu nhìn Cơ Nho, chỉ thấy Cơ Nho ngây dại đứng tại chỗ, không có ý định hành động.

Trương Phàm Phàm quả nhiên ở đây sao?

Vậy thì cô ấy ở chỗ nào?

Ngay sau đó, trong lòng Vương dâng lên một dự cảm bất an.

Cả tầng hầm này, chỉ có cỗ quan tài kia mới chứa được Trương Phàm Phàm.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ Trương Phàm Phàm đang nằm trong quan tài?!

Tim Vương thót lên, định thần nhìn về phía quan tài, đồng thời trong lòng cũng không ngừng tự an ủi.

Trương Phàm Phàm chắc sẽ không sao đâu, hơn nữa nằm trong quan tài cũng chưa chắc đã chết. 【Tên: Huyền Quan】 【Niên đại: 2824 năm】 【Mô tả: Huyền Quan là cỗ quan tài do Đại Vũ sai kỳ nhân dùng thiên thạch ngoài hành tinh tạo ra vào thời Đại Việt.】 【Công năng: Truyền thuyết kể rằng Đại Vũ vì trị thủy, đã đặc biệt dùng kế nhốt Trương Tổ vào trong quan tài này, thay một thân máu Kỳ Lân, nên mới lưu truyền truyền thuyết Huyền Quan có thể hoán huyết.】 Vương kinh hãi.

Xác định rồi, Trương Phàm Phàm đang ở trong quan tài!

Hắn lập tức lao tới, dùng sức đẩy nắp quan tài ra.

Đập vào mắt là gương mặt đang say ngủ của Trương Phàm Phàm.

Lông mi cô dài và cong vút, sắc mặt hồng nhuận, đang thở đều đều, giống như chìm vào giấc ngủ sâu. 【Tên: Trương Phàm Phàm】 【Trạng thái: Hôn mê】 【Năng lực: Huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, Hoàng Kim Nhị Chỉ】 【Mô tả: Trương Phàm Phàm đang bị hoán huyết, máu của cô thông qua Huyền Quan nuôi dưỡng Kỳ Lân Huyết Đằng.】 Một cơn giận dữ ngút trời bùng lên từ trong lòng Vương, hắn nén giận, bế Trương Phàm Phàm từ trong quan tài ra.

Lập tức, hắn cảm thấy một chút lực cản.

Dường như có thứ gì đó đang kéo lưng Trương Phàm Phàm lại, không cho Vương bế cô đi.

Hắn định thần nhìn xuống dưới thân Trương Phàm Phàm.

Mấy cái rễ cây nhỏ dài đang cắm vào cơ thể cô, không ngừng hút lấy máu tươi! "Mẹ kiếp, Cơ Nho mày tìm chết!" Vương chấn nộ, nhảy vào trong quan tài, chém đứt toàn bộ số rễ cây kia, sau đó bế Trương Phàm Phàm ra ngoài. "Phàm Phàm, em cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Cơ Nho... không cần thiết phải sống nữa rồi!" Trong mắt Vương lóe lên tia sát khí.

Hắn đặt Trương Phàm Phàm dựa vào bên cạnh quan tài, xách Hiên Viên Kiếm đi đến bên cạnh Cơ Nho.

Vương hận không thể một dao chém chết Cơ Nho ngay bây giờ.

Chỉ có điều, để gã chết như vậy thì quá hời cho gã rồi!

Vương búng tay một cái, chỉ nghe "tách" một tiếng, Cơ Nho bừng

tỉnh khỏi ảo cảnh.

Cả người gã run lên, kinh hãi nhìn Vương. "Mày... mày đã làm gì tao?" "Loảng xoảng!" Cơ Nho trong lúc lùi lại đã vô tình đụng phải cái hộp sắt trên mặt đất.

Cả người ngã nhào lên đống hộp sắt, trong mắt tràn đầy kinh khủng.

Huyễn Đồng của Vương, điểm đáng sợ nhất nhưng cũng khiếm khuyết nhất chính là có thể khiến người ta nhớ được mình vừa làm những gì.

Ví dụ như Tảo Tử đi "thuốc" người khác, sau khi tỉnh lại thì lộ chuyện mới quỳ xuống tạ tội.

Lại ví dụ như Địa Tạng Thiên Tiên và Cơ Thập Tam.

Giờ đây, Cơ Nho cũng đã nếm mùi vị của Huyễn Đồng.

Ánh mắt Vương âm lãnh: "Nói đi, mày muốn chết thế nào?

Lăng trì hay ngũ mã phanh thây?" Cơ Nho toàn thân phát run.

Gã hoàn toàn không hiểu Vương rốt cuộc đã làm gì!

Hình như hắn chỉ nhìn gã một cái.

Ngay sau đó...

Trúng ảo thuật?

Điều đáng sợ nhất là Cơ Nho vẫn có ý thức rõ ràng!

Cảm giác này giống như bị bóng đè trong truyền thuyết.

Người có ý thức nhưng không điều khiển được thân thể, thật sự quá khủng khiếp! "Tao... tao..." "Tao cũng chỉ vì sự phục hưng của Cơ gia thôi!

Hơn nữa, huyết mạch Kỳ Lân vốn dĩ phải thuộc về Cơ gia tao!"

"Tao chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về Cơ gia thôi, tao có gì sai?" Trong lòng Cơ Nho phẫn hận, như chịu oan ức tày trời.

Thật ra, theo mạch suy nghĩ của Cơ Nho thì gã không sai.

Dù sao huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia cũng là do Trương Tổ trọng thương Thần Nông, cướp từ tay hai vị Đế Vương!

Chương 224

Tuy nhiên chuyện Trương Tổ chiết xuất được huyết mạch Kỳ Lân có thể tồn tại trong cơ thể người từ máu Kỳ Lân thì Vương không biết.

Nhưng nhìn lại, sai lầm lớn nhất của Cơ Nho là không nên đánh chủ ý lên người Trương Phàm Phàm!

May mà Trương Phàm Phàm chỉ bị hôn mê thôi.

Hôm nay nếu Trương Phàm Phàm xảy ra chút bất trắc nào, Vương sẽ khiến Cơ gia từ nay tuyệt hậu, biến mất khỏi thế giới này!

Tuy chuyện này trong bối cảnh hiện tại nghe có vẻ hoang đường, nhưng Vương tuyệt đối có thể làm được.

Cơ gia một tháng chết một người, hoặc thời gian dài hơn một chút, một năm chết một người.

Tổng có một ngày Cơ gia sẽ chết tuyệt!

Vương hừ lạnh một tiếng: "Đây là lý do của mày?

Chuyện này là do ai chủ đạo?" Cơ Nho ngẩng đầu lớn tiếng kêu gào: "Là tao quyết định đấy, mày không tin sao?

Tao, Cơ Nho, căn bản không yếu hơn bất cứ ai trong Cơ gia!" 【Tên: Cơ Nho】【Nội tâm: Cơ Nho tao còn ưu tú hơn đám phế vật kia nhiều, tại sao không ai tin tưởng tao?

Chỉ vì tao không mang dòng máu Cơ gia sao!】 Vương cười khẩy: "Thật ngu xuẩn, chẳng lẽ mày không biết một gia tộc tồn tại hơn bảy ngàn năm như Cơ gia coi trọng nhất điều gì sao?" "?" "Ngu, quá ngu.

Cơ gia coi trọng nhất là huyết thống!" Vương lắc đầu: "Nói

chuyện với mày thật phí thời gian của tao.

Nhớ kỹ, kiếp sau học thông minh hơn một chút!" Nói xong, Vương đột nhiên vung tay, một kiếm chém bay đầu gã!

Đầu Cơ Nho lăn lông lốc trên đất như hòn bi ve.

Máu tươi đỏ thẫm phun ra từ cổ.

Trên mặt gã vẫn còn giữ nguyên biểu tình ngỡ ngàng.

Vương không thèm nhìn thêm cái nào, đi thẳng về phía Trương Phàm Phàm.

Cơ Nho cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Không biết gã kiếm đâu ra Kỳ Lân Huyết Đằng, Mệnh Quả và Huyền Quan.

Định truyền huyết mạch Kỳ Lân trên người Trương Phàm Phàm sang cho mình, như vậy mới có thể được cao tầng Cơ gia trọng thị.

Vương chỉ có thể nói, cách làm này thực sự quá ấu trĩ.

Cơ Nho có đạt được huyết mạch Kỳ Lân thì cao tầng Cơ gia cũng chỉ biết lợi dụng gã thôi.

Dù sao gã cũng không phải người Cơ gia, chỉ riêng điểm này cũng đủ để bị Cơ gia ăn đến xương cốt không còn!

Cơ Nho thà tìm một người Cơ gia, truyền máu cho người đó còn thực tế hơn.

Bất quá cũng có thể thấy Cơ Nho quả thật không nói dối.

Trong tòa kiến trúc to lớn này chỉ có gã và Vương Thiết Lâm.

Công tác bảo mật làm rất tốt.

Cộng thêm một Cơ Thập Tam, hiện tại người biết rõ chuyện này, bao gồm cả Vương, chỉ có ba người. "Quên hỏi quan hệ giữa hắn và

Cơ Thập Tam, bất quá cũng không sao, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại Cơ Thập Tam." Hắn lại nhìn về phía Kỳ Lân Huyết Đằng. 【Tên: Kỳ Lân Huyết Đằng】 【Trạng thái: Trưởng thành】 【Mô tả: Kỳ Lân Huyết Đằng là bảo vật có thể gia tăng độ thuần khiết của máu Kỳ Lân, nhưng lúc này bị Cơ Nho dùng làm vật trung gian truyền máu.】 Trong đầu Vương đại khái đã hiểu vì sao Cơ Nho lại chọn Trương Phàm Phàm làm mục tiêu.

Bởi vì Trương Phàm Phàm là hậu nhân của dòng dõi đã tách khỏi Trương gia.

Nếu Cơ Nho bắt cóc Trương Phàm Phàm thì sẽ không kinh động đến Trương gia chủ gia (nhà chính).

Như vậy, Trương gia chủ gia cũng sẽ không tìm đến Cơ gia chất vấn.

Kế hoạch sẽ được che giấu rất tốt.

Hơn nữa, máu Kỳ Lân trên người Trương Phàm Phàm không thuần khiết, nên mới thích hợp cho người thường như Cơ Nho.

Gã sợ máu Kỳ Lân thuần chính quá cương liệt, chịu không nổi, nên mới chuẩn bị Kỳ Lân Huyết Đằng.

Kỳ Lân Huyết Đằng trong chuyện này chủ yếu có hai tác dụng.

Thứ nhất, đóng vai trò vật trung gian truyền dẫn.

Thứ hai, sau khi truyền xong máu của Trương Phàm Phàm, Cơ Nho có thể dùng Kỳ Lân Huyết Đằng để tinh lọc máu.

Như vậy, máu Kỳ Lân trên người gã sẽ trở nên thuần chính.

Còn Mệnh Quả chắc là vật chứa để bảo quản máu Kỳ Lân.

Vương định thần nhìn Mệnh Quả, chân tướng quả nhiên đúng như hắn nghĩ.

Chỉ có điều Mệnh Quả này chưa trưởng thành, chắc là loại ba trăm năm.

Không giống cái trên tay Vương, sắp chín rồi.

Kích thước cái này hoàn toàn không so được.

Hắn thu lấy Kỳ Lân Huyết Đằng và Mệnh Quả, sau đó bế Trương Phàm Phàm, từng bước rời khỏi tầng hầm.

Đầu tiên hắn vỗ nhẹ lên trán Trương Phàm Phàm muốn đánh thức cô, nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng. "Haizz." Vương khẽ thở dài, sau đó cạy miệng Trương Phàm Phàm ra.

Hắn đưa tay bóp nát Mệnh Quả thành nước.

Dịch quả chảy theo lòng bàn tay Vương vào trong miệng Trương Phàm Phàm. "Kỳ Lân Huyết Đằng thì cứ giữ lại đã, đợi về Tương Thành rồi cho Trương Phàm Phàm dùng." Nói xong, Vương lẳng lặng chờ đợi.

Mấy phút sau, mí mắt Trương Phàm Phàm đột nhiên động đậy.

Ngay sau đó, cả người cô liền tỉnh lại.

Khi nhìn thấy Vương, mắt cô lập tức sáng lên.

Chương 225

"Anh yêu, anh đến lúc nào vậy?" "A...

Sau lưng anh... có một đám lệ quỷ?" Đồng tử Trương Phàm Phàm đột nhiên co rút, không thể tin nổi nhìn ra sau lưng Vương, thậm chí không nhịn được mà run rẩy mấy cái.

Vương giật mình. "Lệ quỷ?" Hắn quay đầu nhìn lại, hồi lâu mới quay đầu về. "Làm gì có con lệ quỷ nào?" Vương không biết Trương Phàm Phàm nhìn thấy cái gì.

Sau lưng hắn rõ ràng không có thứ gì cả!

Vương thậm chí dùng mắt của mình nhìn kỹ một lượt.

Xuất hiện trước mắt chỉ là một đống số liệu vô dụng mà thôi.

Ngược lại, nhìn bộ dạng của Trương Phàm Phàm, cả người dường như chịu kinh hãi, cơ thể ẩn ước run rẩy.

Vương giữ vai Trương Phàm Phàm: "Sao thế Phàm Phàm?" Trương Phàm Phàm từ từ chỉ ra sau lưng Vương: "Sau lưng anh... có mấy chục con lệ quỷ, từng con đều mang khuôn mặt giống Hoàng bì tử (chồn vàng), mắt xếch ngược lên, tử trạng thê thảm." Lệ quỷ mang mặt Hoàng bì tử?

Vương lập tức toát mồ hôi lạnh sống lưng.

Mấy chục con?

Đó chẳng phải là đám Hoàng bì tử thuộc dòng dõi Địa Tạng Thiên Tiên bị hắn giết ở Bách Nhãn Quật sao!

Không đúng, nếu Trương Phàm Phàm có thể nhìn thấy mà tôi lại không thấy, vậy chẳng lẽ mắt của Trương Phàm Phàm có vấn đề?

Định thần nhìn vào mắt Trương Phàm Phàm. 【Tên: Thiên Nhãn】 【Trạng thái: Đã mở】 【Công năng: Thiên Nhãn có thể nhìn thấu những hư vọng và tà sùng mà người thường không thấy, lệ quỷ phiêu đãng thế gian, tội nghiệt trên người mỗi kẻ khác, trước Thiên Nhãn đều không thể che giấu.】 【Mô tả: Thiên Nhãn nằm ở thượng đan điền, biểu hiện hình tượng nhất là con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần.】 【Phân loại: Thiên Nhãn chia làm nội thị, vi thị, thấu thị, diêu thị.

Thiên Nhãn của Trương Phàm Phàm là Thấu Thị Thiên Nhãn.】 Vương vừa kinh vừa hỉ.

Quả nhiên Trương Phàm Phàm đã mở Thiên Nhãn!

Thảo nào cô ấy có thể nhìn thấy đám lệ quỷ do Hoàng bì tử chết oan hóa thành.

Hắn ôm lấy Trương Phàm Phàm: "Bảo bối, em mở được Thiên Nhãn rồi, đừng sợ." Vương vốn muốn để Trương Phàm Phàm dễ chịu một chút, ai ngờ Trương Phàm Phàm lại tự đứng lên: "Em không sợ, em chỉ muốn đứng trước mặt anh để bảo vệ anh." "Nếu anh không nhìn thấy đám lệ quỷ đó, vậy em sẽ thay anh giải quyết tất cả bọn chúng!" Vương ngẩn người, lập tức bật cười, kéo Trương Phàm Phàm lại: "Em nhìn xem bọn chúng có vẻ gì là có ý thức tự chủ không?" Trương Phàm Phàm nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhíu mày lắc đầu: "Không có." "Không có là đúng rồi, đây chỉ là tập hợp của oán niệm thôi, nếu không tại sao lại không phải hình tượng Hoàng bì tử mà lại là con người mang mặt Hoàng bì tử?" Trương Phàm Phàm lại nhìn một hồi lâu mới xác định lời Vương nói là thật.

Cô khẽ hỏi: "Vậy giờ em phải làm sao?

Lệ quỷ cứ đi theo anh mãi à?" Vương cười cười: "Cứ đi theo thôi, loại oán niệm này vốn muốn chui vào cơ thể anh, nhưng huyết mạch

chi lực của anh quá mạnh khiến chúng không thể xâm nhập.

Cho nên chúng mới đi theo.

Nhưng cũng chỉ có thể đi theo thôi, hoàn toàn không có cách nào làm hại anh, em yên tâm đi." Nghe Vương nói vậy, Trương Phàm Phàm mới yên tâm gật đầu.

Nói cho cùng, cô cũng chỉ lo lắng cho an nguy của Vương mà thôi.

Vương nhìn đôi mắt của Trương Phàm Phàm, nhất thời cảm thấy hiếu kỳ.

Mắt của Trương Phàm Phàm nhìn qua không khác gì bình thường, đây là mở Thiên Nhãn sao?

Quả nhiên huyền hoặc. "Phàm Phàm, em có biết Thiên Nhãn mở ra như thế nào không?" Trong nhận thức của Vương, Thiên Nhãn trong Đạo gia và Phật gia còn được gọi là Thiên Nhãn Thông, cần phải tu luyện mới có thể khai mở.

Nhưng Trương Phàm Phàm hôn mê tỉnh lại liền mở được Thiên Nhãn?

Vương hiện tại vô cùng tò mò.

Ai ngờ Trương Phàm Phàm nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới không xác định nói: "Thực ra em cũng không biết, hóa ra cái này gọi là mở Thiên Nhãn à?" Cô dường như đang tư duy, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lúc trước ở cái thôn của Lý Hương Đầu, cô đã thấy một con Hoàng bì tử béo mập dắt lão thợ săn xuyên qua cơ thể nó!

Thì ra lúc đó cái cô nhìn thấy cũng là linh hồn!

Trương Phàm Phàm đột nhiên ngẩng đầu, mắt lóe tinh quang: "Em nhớ ra rồi!" Cô kể lại chuyện lão thợ săn cho Vương nghe.

Vương có chút ngạc nhiên: "Hóa ra từ lúc đó em đã bắt đầu mở

Thiên Nhãn rồi sao?

Nguyên lai không phải vì chuyện lần này." Nói đến đây, Vương càng thêm khó hiểu.

Trương Phàm Phàm khẳng định chưa từng tu luyện pháp môn loại này.

Cho nên Thiên Nhãn của cô chỉ có thể là tiên thiên (bẩm sinh).

Trương Phàm Phàm rõ ràng chỉ là hậu duệ Trương gia mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, sao có thể mở được Tiên Thiên Thiên Nhãn?

Cha cô là Trương lão gia tử cũng mang huyết mạch Kỳ Lân, trừ cái đó ra không còn linh căn nào khác.

Vậy Thiên Nhãn của Trương Phàm Phàm lại là chuyện gì?

Vương lắc đầu, dứt khoát không nghĩ nữa.

Hiện tại chuyện của Cơ gia chưa xử lý xong, chuyện Thiên Nhãn cứ đợi về gặp Trương lão gia tử rồi nói.

Vương đưa Trương Phàm Phàm lên tầng hai vào căn phòng kia, cười khẩy một tiếng rồi lắc đầu: "Quả nhiên chạy mất rồi." Đúng như dự đoán, tên Câu Thi Pháp Vương - Vương Thiết Lâm kia đã nhân lúc Vương xuống tầng hầm mà đào tẩu.

Vương bấm một số điện thoại: "Alo Vệ Chiêu, cậu gọi mấy anh em đến đường Bắc Lâm số 234 ở Tô Hàng...

Dưới tầng hầm có một cỗ quan tài, tìm người vận chuyển lên máy bay cho tôi.

Ừ đúng, Trương Phàm Phàm không sao rồi.

Được, vậy về rồi nói sau." Nói xong, Vương cúp điện thoại.

Hắn đưa Trương Phàm Phàm rời khỏi nơi này.

Trương Phàm Phàm vừa tỉnh lại, tuy đã được hồi phục một thân máu Kỳ Lân nhưng mấy ngày liên tục không ăn không uống nên cơ thể rất suy yếu.

Vương đưa cô đến tiệm cơm nổi tiếng nhất Tô Hàng, bồi bổ cho cô một bữa ra trò.

Chương 226

Trên bàn cơm, Vương nhịn không được hỏi: "Phàm Phàm, là Cơ Nho...

à đúng rồi, cái tên mặc vest đen đó bắt em đến đây à?" Trương Phàm Phàm đỏ mặt.

Cô cũng biết lần này mình lỗ mãng.

Nếu không phải Vương kịp thời đến cứu, e rằng đã gặp bất trắc.

Cô ấp úng nói: "Tên Cơ Nho đó gọi điện cho em, nói là anh bị làm sao đó...

Em vừa nghe thấy anh xảy ra chuyện, chẳng kịp nghĩ nhiều liền đi luôn." Vương nhìn bộ dạng có chút quẫn bách của Trương Phàm Phàm, trong lòng vừa buồn cười vừa tức, đồng thời cũng cảm thấy ấm áp. *** Chuyện của Cơ gia coi như tạm thời cáo một đoạn lạc.

Còn về phần kẻ bị chặt đứt cánh tay là Cơ Thập Tam, Vương không quan tâm nhiều.

Hắn muốn để Cơ Thập Tam về Cơ gia, truyền đạt tin tức cho người Cơ gia biết: Bảo vật của lão tổ tông - Hiên Viên Kiếm đang ở trong tay Vương!

Lúc Vương sắp đi đã nói rõ, lão tổ tông Cơ gia là Cơ Hiên Viên bảo Vương mang bảo vật về cho Cơ gia.

Ngôn ngoại chi ý (ý ngoài lời) chính là mộ của lão tổ tông các người, Vương tôi đã đi rồi!

Hơn nữa còn giao đàm với lão tổ tông một phen.

Tin rằng Cơ gia hiện tại đang xảy ra đại địa chấn.

Không bao lâu nữa sẽ chủ động hẹn gặp Vương thương nghị chuyện này.

Nhưng Vương đã quyết định rồi, Hiên Viên Kiếm không thể đưa cho Cơ gia.

Dựa vào những việc Cơ Nho và Cơ Thập Tam đã làm, Vương không thể nào giao Hiên Viên Kiếm cho họ!

Còn về cái chết của Cơ Nho, tuy chết trong khu thị thành nhưng Vương tịnh không lo lắng chút nào.

Cấp trên có điều tra cũng tuyệt đối không tra ra đầu hắn.

Vương có những hậu thủ đủ để ứng phó mấy chuyện nhỏ này.

Vương đưa Trương Phàm Phàm ngồi chuyên cơ riêng bay về Tương Thành.

Không hề nghỉ ngơi, họ đi thẳng về Trương gia đại viện.

Vừa đẩy cửa, Trương Phàm Phàm đã hét lớn: "Ba, con về rồi!" Chỉ nghe trong nhà truyền ra một trận âm thanh loảng xoảng.

Trương lão gia tử mắt đầy kinh hỉ chạy ra: "Phàm Phàm!

Con rốt cuộc đã đi đâu, có biết mấy ngày nay cha ngủ cũng không ngon không!" Trương lão gia tử rảo bước nhanh tới, ôm chầm lấy Trương Phàm Phàm, hốc mắt ươn ướt.

Vương yên lặng đứng một bên nhìn cảnh cha con trùng phùng.

Trương lão gia tử rõ ràng đã tiều tụy đi, lưng vốn hơi còng nay càng thêm già nua.

Có thể thấy mấy ngày nay ông lo lắng cho Trương Phàm Phàm không ít.

Vương không biết rằng mấy ngày nay Trương lão gia tử có quan

hệ gì đều đã vận dụng hết, suýt chút nữa là gọi điện cho bên Trương gia chủ gia luôn rồi.

Bất quá vạn hạnh là Trương Phàm Phàm đã bình an trở về. "Ba, mấy ngày nay con quả thực có chút việc, lúc đi gấp quá không báo cho ba.

Điện thoại con bị mất, lúc đi trên người cũng không mang tiền.

May mà anh Vương tìm được con." Nói xong, Trương Phàm Phàm giảo hoạt nhìn Vương một cái.

Đổ vỏ cho Vương đây mà.

Dù sao lúc Trương Phàm Phàm đi, Trương lão gia tử đang ở bên cạnh Vương, có nghe thấy Vương nói chuyện.

Trương lão gia tử ánh mắt thâm thúy, dù sao cũng là người từng trải, làm sao không nhìn ra tâm tư của con gái?

Nhưng đã bình an trở về, ông cũng không nói nhiều.

Tùy tiện Trương Phàm Phàm bịa chuyện, bình an là được.

Sau đó ba người vào trong nhà.

Trương Phàm Phàm như làm ảo thuật, từ sau lưng lấy ra một đoạn dây leo, mở to mắt nhìn Trương lão gia tử: "Ba, xem này là cái gì?" Ngữ điệu vui vẻ như đứa trẻ chuẩn bị điều bất ngờ cho cha mẹ.

Nụ cười của Trương lão gia tử cứng lại trên mặt.

Trên đoạn dây leo kia, ông cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc! "Đây là..." Trương lão gia tử run rẩy đôi tay, run rẩy cầm lấy Kỳ Lân Huyết Đằng. "Đây là?" Vương và Trương Phàm Phàm nhìn nhau cười.

Trương Phàm Phàm giọng nhẹ nhàng: "Không sai đâu ba, là thứ ba ngày đêm mong nhớ đấy!" Trương lão gia tử thần sắc phức tạp, nước

mắt nóng hổi sôi trào trong hốc mắt.

Tâm kết hơn hai mươi năm, nay bảo vật trong truyền thuyết lại bày ra trước mặt ông một cách chân thực như vậy.

Niềm vui sướng khổng lồ làm choáng váng đầu óc, Trương lão gia tử mũi cũng cay xè.

Điều khiến Vương và Trương Phàm Phàm không ngờ tới là câu đầu tiên của ông sau khi biết đây là Kỳ Lân Huyết Đằng lại là: "Tốt quá rồi, Phàm Phàm... huyết mạch trên người con cuối cùng cũng có thể tinh lọc rồi, mẹ con ở dưới suối vàng cũng có thể an nghỉ." Ngón tay thô ráp của ông từ từ ma sát Kỳ Lân Huyết Đằng như đang nhìn một người bạn già đã lâu không gặp. "Tốt quá...

Ba có lỗi với con!" Trương lão gia tử thất thanh khóc rống, người già bình thường không hay nói cười nay lại khóc như mưa.

Nước mắt đục ngầu chảy qua những nếp nhăn chi chít, Trương Phàm Phàm lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Người cha vô sở bất năng (không gì không làm được) trong ký ức của cô đã già rồi. "Ba..." Mũi cô cay xè, cổ họng nghẹn lại, không kìm được mà rơi lệ.

Trương Phàm Phàm nhẹ nhàng ôm lấy Trương lão gia tử.

Chương 227

Hai người ôm nhau khóc.

Sự chua xót và tủi thân hơn hai mươi năm, lúc này như nước lũ tràn về.

Trương lão gia tử mỗi đêm đều sống trong hối hận và trù trướng.

Nếu năm đó ông không nhất ý cô hành (làm theo ý mình) thì tốt biết bao.

Như vậy mẹ của Trương Phàm Phàm cũng sẽ không chết.

Trương Phàm Phàm cũng sẽ không vừa sinh ra đã không có mẹ.

Không ai biết mỗi lần Trương Phàm Phàm nhìn thấy mẹ của người khác, trong lòng ngưỡng mộ đến nhường nào.

Nhưng cô chưa bao giờ nói ra, sợ cha càng thêm buồn.

Vì thế, mọi sự mong chờ và ngưỡng mộ đều nén chặt trong lòng.

Trương Phàm Phàm là một cô gái hiểu chuyện đến đau lòng.

Nếu không phải chịu nhiều khổ cực như vậy, sao lại dưỡng thành tính cách hiểu chuyện thế này chứ?

Vương hơi ngẩng đầu, khẽ há miệng, cố gắng kiềm chế nỗi chua xót dâng lên khóe mắt.

Trương lão gia tử từ từ ngẩng đầu, đôi mắt già nua đục ngầu lúc này lại tỏa sáng lấp lánh.

Bàn tay to thô ráp nhẹ nhàng vỗ vai Trương Phàm Phàm, giọng nói cao vút: "Tốt!

Phàm Phàm à, đều là tại ba mới khiến con chịu nhiều khổ cực như

vậy, ba xin lỗi con." Trương Phàm Phàm vội vàng lắc đầu: "Đừng nói vậy ba, con luôn cho rằng mọi việc con làm đều là tự nguyện." Hai người nhìn nhau, sau đó cùng phá lên cười.

Trương lão gia tử cười sảng khoái: "Hôm nay ba vui lắm, hai đứa tối nay đừng đi, ở lại đây, ba chuẩn bị cơm tối, chúng ta uống một bữa ra trò!" Nói xong, Trương lão gia tử hứng chí bừng bừng đi xuống bếp.

Trương Phàm Phàm và Vương nhìn nhau cười.

Sau đó, Trương Phàm Phàm hàm tình mạch mạch ngẩng đầu nhìn Vương.

Trong mắt cô như chứa cả một hồ thu thủy, tràn đầy tình ý.

Trương Phàm Phàm biết, không cần nói với Vương quá nhiều lời cảm ơn.

Bởi vì... yêu người đàn ông này, yêu đến vô phương cứu chữa rồi. "Vương... em yêu anh." Đêm muộn, trong đại viện Trương gia.

Trương lão gia tử cùng đôi vợ chồng son Vương và Trương Phàm Phàm đang ngồi trong sân.

Trên bàn đá bày đầy mỹ thực.

Từng món ăn đều do chính tay Trương lão gia tử làm, nào là thịt kho tàu, cá hấp, tôm to kho dầu.

Trương lão gia tử rót cho Vương một chén rượu trắng: "Tối nay hai bác cháu mình không say không về!" Nói xong, ông cụng ly với Vương rồi uống cạn. "Sảng khoái!" Vương cười lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy dáng vẻ hạnh phúc này của Trương lão gia tử.

Bữa cơm này, có lẽ là bữa cơm an tâm nhất của ông trong hơn hai

mươi năm qua.

Đó là niềm vui phát ra từ tận đáy lòng.

Trương lão gia tử gắp một miếng thịt kho tàu, hỏi: "Phàm Phàm, lần này đi ra ngoài, không phải là đi tìm Kỳ Lân Huyết Đằng đấy chứ?" Trương Phàm Phàm lắc đầu: "Không ạ, Kỳ Lân Huyết Đằng là do anh Vương tìm được, con cũng không rõ tình huống cụ thể." Trương lão gia tử khẽ nhướng mày, nhìn sang Vương.

Vương mỉm cười: "Cháu lấy được từ tay một người họ Cơ.

Người đó rất khách khí, biết cháu tìm thuốc cứu Trương Phàm Phàm nên đã tặng Kỳ Lân Huyết Đằng cho cháu." Nếu lời này của Vương mà bị tên Cơ Nho dưới suối vàng nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ tức đến bật dậy đại mạ.

Rõ ràng là bị cướp đi mà!

Nhưng không đúng sự thật cũng chẳng sao, đằng nào Cơ Nho cũng chết rồi.

Ai ngờ, tay Trương lão gia tử khựng lại: "Họ Cơ nào?" "Cơ trong Cơ Hiên Viên ấy ạ." Trương lão gia tử nghe Vương nói xong, thần sắc chấn động: "Cháu đã giao thiệp với người nhà họ Cơ rồi sao?" Vương ngẩn ra.

Chuyện này... có gì đáng kinh ngạc lắm sao?

Cơ gia và Uông gia cũng giống nhau, đều là túc địch của Trương gia.

Xét về thân phận thì Cơ gia cũng đâu có gì khác biệt? "À, sao thế ạ?" Trương lão gia tử thở hắt ra một hơi, "Không có gì." Ông nói như vậy, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Trương Phàm Phàm, sau đó lắc đầu: "Ăn cơm đi." Nói xong, Trương lão gia tử gắp cho Trương Phàm Phàm một con tôm lớn: "Tối nay không nói chuyện khác, ăn ngon uống

say là chính!" Vương nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Trương lão gia tử, trong lòng càng thêm tò mò.

Cơ gia... chẳng lẽ có ẩn tình gì bên trong mà cậu không biết? [Họ tên: Trương Chấn Thiên] [Nội tâm: Vương đã gặp người nhà họ Cơ, bọn họ yên ắng mấy chục năm nay, chẳng lẽ lại muốn hoạt động trở lại rồi sao?] "Kỳ lạ." Vương lẩm bẩm một câu.

Từ trong suy nghĩ của Trương lão gia tử, cậu cũng không đọc được tin tức gì hữu dụng.

Chỉ đành lắc đầu, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Sau đó, cậu như nhớ ra điều gì, hỏi: "Đúng rồi bác Trương, mẹ của Phàm Phàm... chỉ là một người bình thường thôi sao?" Trương lão gia tử gật đầu: "Ừ, sao tự nhiên cháu lại hỏi cái này?" "Không có gì, cháu chỉ có chút chuyện chưa rõ." Trương Phàm Phàm nhìn Vương, cô biết Vương đang hỏi về chuyện Thiên Nhãn.

Trầm mặc một lát, cô ngẩng đầu lên: "Ba, tổ tiên nhà mình... có kỳ nhân nào từng mở Thiên Nhãn không?" Trương lão gia tử trong lòng kinh hãi: "Con hỏi cái này làm gì?" "Sau lần trở về này, con phát hiện mắt mình dường như có thể nhìn thấy một số thứ không sạch sẽ." "À đúng rồi, không phải là loại 'tống tử' đâu nhé." "Con có thể nhìn thấy những thứ như oan hồn phiêu đãng chốn nhân gian." Trương lão gia tử nhảy dựng lên: "Cái gì!?" Thần sắc ông giằng xé dữ dội, cuối cùng không cam lòng hỏi lại một câu: "Con chắc chắn chứ?" Trương Phàm Phàm không hiểu mô tê gì, không biết vì sao ba mình lại kích động như vậy: "Vâng, sao thế ạ?" Ánh mắt Trương lão gia tử trở nên trống rỗng, phải mất một lúc lâu sau ông mới phịch một cái ngồi xuống ghế.

Ông nhìn Trương Phàm Phàm, lại nhìn sang Vương.

Trong lòng dường như có lời muốn nói nhưng lại nghẹn ở cổ họng.

Chương 228

Sắc mặt Trương lão gia tử cực kỳ khó coi. "Haizz." "Phàm Phàm à." Vương và Trương Phàm Phàm đều dỏng tai lên nghe.

Họ biết, mỗi câu tiếp theo của Trương lão gia tử đều rất quan trọng. "Đã thức tỉnh Thiên Nhãn, vậy ba cũng không giấu nữa." "Ba cũng không cố ý giấu con, chỉ là... chuyện về dòng dõi của mẹ con quá mức quỷ dị." "Ba không muốn để ân oán của tiền bối liên lụy đến con." "Con hiểu không?" Trương Phàm Phàm có chút ngơ ngác, gật đầu: "Không sao đâu ba." Trương lão gia tử trầm mặc hồi lâu.

Trên gương mặt già nua hiện lên vẻ hoài niệm.

Dòng suy nghĩ của ông dường như đã trôi về cái thời đại mấy chục năm trước. "Chuyện này phải kể từ đầu." "Đó là lúc ba gặp mẹ con lần đầu tiên..." Trương lão gia tử chậm rãi kể lại một câu chuyện xưa.

Vào những năm sáu bảy mươi, khi đó vùng Đông Bắc đang đẩy mạnh công nghiệp nặng, mẹ của Trương Phàm Phàm, tên là Như Hà, đương nhiên cũng một đầu lao vào sự nghiệp chấn hưng quốc gia.

Khi đó, Đông Bắc có thể nói là người anh cả của các tỉnh trên toàn quốc.

Nơi nào thiếu sắt, Đông Bắc đưa sang.

Nơi nào thiếu đồng, Đông Bắc chuyển tới.

Có thể nói, phương Bắc thập niên 70 đã cống hiến không thể phai mờ cho sự phát triển của cả nước.

Lúc bấy giờ, thanh niên đều lấy việc báo hiệu tổ quốc làm vinh quang.

Trong số đó, bao gồm cả Trương Chấn Thiên và Như Hà.

Hai người gặp nhau lần đầu tiên là ở trong nhà ăn nhân viên của xí nghiệp quốc doanh.

Cuộc gặp gỡ đầy tính kịch.

Trương Chấn Thiên vừa tan làm, bụng đói cả ngày, hỏa tốc lao vào nhà ăn.

Như Hà cũng là một người cuồng công việc, ăn cơm cũng phải tranh thủ từng phút.

Hai người cùng vội vàng chạy về phía nhà ăn, kết quả là va vào nhau cái rầm.

Nghe đến đây, Trương Phàm Phàm không nhịn được cười.

Hóa ra ba mẹ gặp nhau lại giống tình tiết trong phim thần tượng thế này.

Như Hà bị Trương Chấn Thiên cao to lực lưỡng đụng phải, xoa xoa đầu, không những không trách móc mà còn liên tục nói: "Xin lỗi, xin lỗi." Như Hà nhìn qua mang đậm phong thái của nữ tử cổ đại.

Ôn nhu hiền huệ, đoan trang thư nhã.

Đặc biệt là đôi mắt nhu tình như nước, khiến người ta nhìn vào liền sinh lòng thương cảm.

Trương Chấn Thiên bình thường tính tình hào sảng, không biết vì sao lúc ấy mặt đỏ như đít khỉ, chẳng nói được câu nào, chỉ thấy Như Hà đứng dậy chạy đi mất.

Trương Chấn Thiên nhìn theo bóng lưng Như Hà đi xa, trong lòng bắt đầu tràn đầy tò mò.

Vì sao trước đây mình không chú ý trong đơn vị có một người như vậy nhỉ?

Sau đó, ngày nào Trương Chấn Thiên cũng đúng giờ lao tới nhà ăn.

Chỉ để gặp lại người con gái kia.

Nhưng lạ thay, đi mấy lần cũng không gặp lại Như Hà.

Cuối cùng, đến ngày thứ năm, ông mới thấy Như Hà đang cắm cúi ăn cơm trong góc nhà ăn.

Trương Chấn Thiên hít sâu một hơi, bưng bát cơm đi tới. "Chào cô... tôi tên là Trương Chấn Thiên, lần trước không cẩn thận đụng phải cô, chưa kịp bồi lễ xin lỗi, thật ngại quá..." Như Hà chỉ ngẩng đầu nhìn Trương Chấn Thiên một cái, miệng nhai cơm không ngừng: "Không sao." Nói xong liền lại cúi đầu ăn.

Trương Chấn Thiên có chút xấu hổ, tay chân luống cuống, không biết nên nói gì.

Từ xa, Trương Chấn Nam (em trai ông) cùng mấy người bạn công nhân đang cười nhạo Trương Chấn Thiên, giống như đang xem kịch vui.

Cái đầu gỗ Trương Chấn Thiên cũng biết yêu, bắt đầu thích con gái nhà người ta rồi, có thể không thú vị sao!

Nhìn thấy Trương Chấn Nam, Trương Chấn Thiên nhíu nhíu mày ra hiệu.

Ý bảo: Mau nghĩ cách giúp anh với!

Trương Chấn Nam nhướng mày về phía thắt lưng của Trương Chấn Thiên.

Trương Chấn Thiên lập tức hiểu ra, bừng tỉnh đại ngộ, từ trong túi đeo hông lấy ra hai quả đào. "Này, đào tôi đã rửa sạch rồi, một chút lông tơ cũng không có." "Cô cầm lấy ăn đi, coi như tôi bồi lễ xin lỗi." Trong mắt Như Hà lóe lên một tia kinh ngạc, sững người một chút,

sau đó gật đầu, cũng không từ chối: "Cảm ơn anh." Trương Chấn Thiên cười ngây ngô.

Cứ như vậy, hai người quen nhau.

Do cả hai đều sống ở ký túc xá nhân viên, sau khi tan làm cũng thỉnh thoảng gặp mặt.

Trương Chấn Thiên và Như Hà cứ phát triển mối quan hệ không mặn không nhạt như thế.

Trôi qua mấy tháng trời cũng chẳng có chút tiến triển nào.

Trương Chấn Nam nhìn không nổi nữa. "Anh, rốt cuộc anh có thích người ta không?" "Thích chứ!" "Thích sao không chủ động một chút, chẳng lẽ định để con gái nhà người ta chủ động tán tỉnh anh à?" "Gấp cái gì, anh còn chưa biết cô ấy có thích anh không, chủ động quá... không tốt lắm đâu nhỉ?" Trương Chấn Nam nghe xong thì đầy bụng lửa giận: "Đúng là cái đầu gỗ." "Người ta không thích anh mà ngày nào cũng tranh thủ thời gian đi dạo với anh à?" "Người ta không thích anh mà mỗi lần gặp anh đều tô son à, đúng là ngốc!" "Không chừng cô ấy đang đợi anh mở lời đấy!" Trương Chấn Nam giận không chỗ phát tiết, từ trong túi móc ra hai tấm vé xem phim: "Cầm lấy, rạp chiếu phim nhà họ Trương chúng ta mở, mau dẫn Như Hà đi xem phim, thuận tiện xác định quan hệ luôn." Thế là, dưới sự sắp xếp của Trương Chấn Nam, Trương Chấn Thiên mời Như Hà đi xem phim.

Ai ngờ đâu, lúc Như Hà nhận vé xem phim, cô đấm nhẹ vào ngực Trương Chấn Thiên.

Nụ cười ấy đẹp đến mức khiến thế gian ảm đạm thất sắc. "Được." Đêm đó, Trương Chấn Thiên căn bản không ngủ được, trong đầu toàn là nụ cười của Như Hà, si mê đến dại người.

Ngày hôm sau, Trương Chấn Thiên hiếm khi mặc âu phục, chải chuốt đầu tóc, đến cửa rạp chiếu phim.

Chương 229

Không lâu sau, Như Hà mặc một chiếc váy liền màu đỏ rực, từng bước đi về phía Trương Chấn Thiên.

Ánh mặt trời nhiệt liệt chiếu lên làn da trắng đến phát sáng của cô càng thêm rạng rỡ, chiếc váy đỏ càng làm tăng thêm vẻ phong tình khác lạ.

Như Hà nhẹ nhàng đi tới trước mặt Trương Chấn Thiên, hai tay nâng tà váy, xoay một vòng như nàng tiên. "Đẹp không?" Nhìn đôi mắt cười cong cong như vầng trăng khuyết của Như Hà, Trương Chấn Thiên ngây ngốc: "Đẹp." Nói xong mặt liền đỏ bừng.

Cứ như vậy, trong lúc xem phim, Trương Chấn Thiên lấy hết dũng khí nhẹ nhàng ôm lấy vai Như Hà.

Như Hà không phản kháng.

Trương Chấn Thiên vui sướng cười thầm.

Hai người ngầm hiểu ý nhau, quan hệ chính thức được xác định.

Câu chuyện kể đến đây thì rất mỹ mãn.

Nhưng Vương biết, chắc chắn còn có đoạn sau.

Câu chuyện tiếp theo... sẽ bắt đầu đi xuống dốc.

Hai người ân ân ái ái mấy năm, cho đến khi tài nguyên của người anh cả Đông Bắc cung cấp cho cả nước cũng đã vơi đi nhiều.

Những người trẻ tuổi trong đơn vị mới lục tục rời đi.

Trong đó bao gồm cả Trương Chấn Thiên và Như Hà.

Lúc nghỉ việc, Như Hà nắm tay Trương Chấn Thiên, dường như có tâm sự trong lòng.

Cuối cùng, không nỡ lừa dối Trương Chấn Thiên, hoặc có lẽ cảm thấy không từ mà biệt thì quá tổn thương người khác, cô đã thú nhận thân thế của mình với ông.

Hóa ra, Như Hà từ trên núi Long Hổ Sơn xuống, mang mệnh "Đồng Tử".

Đến nhân gian là để báo ân.

Sao gọi là Đồng Tử Mệnh?

Trong dân gian có một truyền thuyết.

Đồng tử mệnh là những tiểu đồng bưng trà rót nước bên cạnh thần tiên trên trời.

Có thể vì nguyên nhân đặc thù, hoặc phạm lỗi nên mới bị đày xuống phàm trần.

Người có mệnh Đồng Tử sinh ra tướng mạo thường thiên sinh lệ chất, người gặp người yêu, nhưng bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị triệu hồi về, cho nên trước 18 tuổi hoặc 48 tuổi đều sẽ gặp kiếp nạn.

Người mệnh Đồng Tử từ nhỏ thể nhược hoặc trên người có bệnh mãn tính, tuy không nghiêm trọng nhưng cũng gây khó chịu.

Nghe xong, Trương Chấn Thiên cảm thấy hoang đường.

Nghĩ thầm, trên thế giới làm gì có chuyện Đồng Tử Mệnh thật?

Nhưng liên tưởng đến những chuyện kỳ quái gặp phải dưới hầm mộ, ông liền cũng tin một nửa. "Vậy phải làm sao?" Như Hà cũng không biết.

Cô khóc đến lê hoa đái vũ, không nỡ rời xa Trương Chấn Thiên, muốn ở bên ông cả đời.

Trương Chấn Thiên đau lòng, từ đó để tâm đến việc phá giải Đồng Tử Mệnh.

Cuối cùng cũng tìm được một vị cao nhân.

Cao nhân nói, người mệnh Đồng Tử chỉ cần phá trừ mệnh cách trên người là có thể che mắt thiên cơ, không bị triệu hồi.

Như vậy liền có thể an hưởng tuổi già, đi hết kiếp người.

Nhưng làm như vậy thì sau khi chết sẽ không được quay về bên cạnh thần tiên làm tiểu đồng nữa, cũng không có khả năng chuyển thế kiếp sau.

Trương Chấn Thiên cắn răng: "Được, phá Đồng Tử Mệnh đi, chuyện kiếp sau để kiếp sau hãy tính!" Cao nhân công phu sư tử ngoạm, đòi giá ba vạn.

Phải biết rằng ba vạn tệ vào thập niên 70 không phải là con số nhỏ như bây giờ.

Lúc đó người có vạn tệ đã là đại phú hào cấp bậc địa chủ rồi!

May thay, Trương gia cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền.

Trương Chấn Thiên không chút do dự trả ba vạn, cao nhân cũng không khỏi nhìn ông bằng con mắt khác.

Chỉ thấy ông ta thiết lập đàn pháp, thắp hương, để Như Hà ngồi trên bồ đoàn.

Cao nhân tay cầm bảo kiếm, lẩm bẩm niệm chú, cuối cùng kẹp một lá bùa vàng, điểm vào trán Như Hà.

Cảnh tượng trong dự đoán không xuất hiện, ngược lại vị cao nhân kia trực tiếp bị chấn bay lùi lại mấy bước!

Ông ta thổ huyết, kinh khủng nhìn Như Hà: "Rốt cuộc là vị thần tiên nào!?" Như Hà không biết làm sao nhìn Trương Chấn Thiên.

Cô cũng không biết cao nhân bị làm sao.

Trương Chấn Thiên vội đi tới ôm lấy vai Như Hà, sau đó trầm giọng hỏi cao nhân: "Sao thế?" Cao nhân lảo đảo bò dậy từ dưới đất, trong mắt tràn đầy kinh hãi: "Chuyện này tôi không quản được, bối cảnh của cô ấy quá lớn!" "Tôi chết rồi còn muốn lên trời làm quan nữa chứ, ba vạn này tôi trả lại cho các người." "À không, tôi bồi thường thêm năm trăm nữa, chuyện này coi như bỏ qua, sau này đừng tìm tôi nữa!" Nói xong, cao nhân vừa đẩy vừa đuổi tống hai người ra khỏi cửa, rầm một tiếng đóng chặt cửa lại.

Không cần Như Hà nói, Trương Chấn Thiên cũng biết hiện tại trong lòng cô chắc chắn rất khó chịu.

Như Hà ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười: "Không sao đâu, chúng ta ở bên nhau lúc nào thì vui vẻ lúc đó là được." "Còn chuyện Đồng Tử Mệnh... sau này hãy nói." Trương Chấn Thiên cảm thấy sâu sắc sự vô năng của bản thân.

Ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, thì có tác dụng gì? "Được, anh sẽ tìm cách khác." Hai người vui vẻ sống qua ngày, trong thời gian đó Trương Chấn Thiên không ngừng tìm kiếm biện pháp phá giải Đồng Tử Mệnh.

Theo lý mà nói, Đồng Tử Mệnh cũng không khó phá giải.

Ông từng nghe nói có người mang mệnh Đồng Tử hiện tại đã bảy tám mươi tuổi rồi.

Nhưng hễ tìm tới cửa, người khác vừa nghe tình huống của Như Hà liền như nhìn thấy ôn thần, đuổi Trương Chấn Thiên đi.

Chương 230

Điều khiến ông ấn tượng sâu sắc nhất chính là lời của một lão ni cô trên núi Nga Mi.

Bà nói Như Hà lai lịch trên trời không nhỏ, là tiểu thần tiên hầu hạ bên cạnh Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần có ba con mắt, trong đó con mắt thứ ba chính là Thiên Nhãn.

Có Thiên Nhãn ở đó, nhân gian không ai có thể phá giải Đồng Tử Mệnh trên người Như Hà.

Trương Chấn Thiên không tin: "Tôi không tin Đồng Tử Mệnh trên người Như Hà không phá giải được!" Ông không nhận mệnh, húc đầu vào tường nam cũng không quay lại.

Nhưng mãi đến một ngày vài tháng sau, ông cũng đành phải tin lời lão ni cô.

Ngày đó, Như Hà đột nhiên nói phía sau có một đám quỷ.

Bọn chúng mặc y phục các triều đại khác nhau, tử trạng cực kỳ thê thảm, nhìn như cương thi đi theo sau lưng Trương Chấn Thiên.

Trương Chấn Thiên trong lòng "lộp bộp".

Cuối cùng ông cũng tin Như Hà chính là tiểu thần tiên bên cạnh Nhị Lang Thần.

Như Hà trong lúc vô tình đã mở Thiên Nhãn, nhìn thấy đám thi quỷ ông gặp dưới hầm mộ.

Trương Chấn Thiên chỉ cảm thấy trời sập xuống.

Đôi Thiên Nhãn của Nhị Lang Thần ở trên cao kia, nhất cử nhất

động đều không thoát khỏi tầm mắt.

Đồng Tử Mệnh của Như Hà... cũng đoạn tuyệt khả năng phá giải.

Trương Chấn Thiên vạn niệm câu hôi không nói thêm gì nữa, ngược lại thành thật ở bên cạnh Như Hà.

Nghĩ rằng có thể bên nhau bao lâu thì hay bấy lâu.

Mấy năm đó, ông cũng ít đi đổ đấu.

Cho đến một ngày, Uông Triêu cầm Hoành Cốt đến tìm Trương Chấn Thiên.

Trương Chấn Thiên vừa nghe trong Hoành Cốt có truyền thuyết về hai chữ "Trường sinh", trong lòng lập tức chấn phấn.

Đã không thay đổi được mệnh cách Đồng Tử của Như Hà, vậy thì để Như Hà trường sinh, cũng có thể sống tiếp!

Nhưng trải qua tất cả ở Bách Nhãn Quật...

Đoạn vãng sự không nỡ nhìn lại đó, tóm lại là sau khi từ Bách Nhãn Quật trở ra, Trương lão gia tử rất ít xuống mộ.

Tuy rằng bên trong còn có đủ loại nguyên nhân như bị Trương gia trục xuất, Như Hà qua đời...

Sau khi từ Bách Nhãn Quật trở về, Trương lão gia tử không đi giải quyết Đồng Tử Mệnh nữa, chỉ muốn ở bên Như Hà thật tốt.

Nhưng quy củ của Trương gia...

Suy tư mấy tháng, cuối cùng ông quyết định kết hôn với Như Hà.

Đến giờ ông vẫn nhớ rõ, lúc cầu hôn, Như Hà cười vui vẻ đến thế nào, cảm động đến thế nào.

Một đêm nọ, Như Hà dựa vào vai Trương Chấn Thiên, nói một câu: "Em được làm mẹ rồi, sau này vạn nhất em đi...

đứa bé cũng có thể bầu bạn với anh." Trương Chấn Thiên lập tức nổi giận: "Em nói cái gì thế?" "Đều chết hết cả rồi, em sống làm gì!" Như Hà cười ôn nhu: "Nhưng em được làm mẹ rồi, em xuống nhân gian một chuyến, trừ việc làm mẹ ra thì những việc còn lại em đều đã làm rồi." Nhìn thần sắc hướng về tương lai của Như Hà, lòng Trương Chấn Thiên cũng mềm nhũn.

Cứ thế, một tháng sau, Như Hà mang thai.

Hai người đỉnh áp lực, giấu giếm gia đình phụng tử thành hôn, nhưng ai ngờ đâu, ngay đêm tân hôn, người nhà họ Trương khí thế hung hung tới, phá hỏng hôn lễ vốn nên tốt đẹp đến tan tành.

Như Hà khóc đến thượng khí bất tiếp hạ khí. "Chấn Thiên." Trương Chấn Thiên giận quá bỏ đi viễn xứ.

Ông không muốn đối mặt với người nhà họ Trương nữa, cũng không muốn vạch trần chân tướng máu me đầm đìa.

Có người nói, ngày hôm đó nhìn thấy Trương Chấn Nam đi đến chỗ gia chủ.

Còn sự thật rốt cuộc ra sao...

Trương Chấn Thiên tâm tro ý lạnh cũng chẳng để ý, đưa Như Hà đến Tương Thành yên tĩnh dưỡng thai.

Chín tháng sau, Phàm Phàm chào đời.

Nhưng đứa trẻ giáng lâm lại cướp đi tính mạng của Như Hà.

Đêm đó, Như Hà bị băng huyết mà chết, ứng nghiệm câu người có Đồng Tử Mệnh không sống thọ.

Lúc Như Hà đi, để lại câu nói cuối cùng: "Chăm sóc tốt cho Phàm Phàm." Trương lão gia tử nắm tay Như Hà, khóc không thành tiếng. ...

Nghe đến đây, Trương Phàm Phàm đã khóc thành lệ nhân.

Cô không biết năm đó ba mẹ ở bên nhau lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy.

Cũng không biết nguyên nhân cái chết của mẹ cô, là do Đồng Tử Mệnh, là do sinh khó mà băng huyết qua đời.

Áy náy, tự trách cùng vô vàn cảm xúc tiêu cực trong nháy mắt ùa vào trong lòng Trương Phàm Phàm.

Vương ôm lấy cô: "Đừng khóc nữa Phàm Phàm, không trách em được." Trương lão gia tử nhắc tới chỗ thương tâm cũng không kìm được rơi lệ: "Phàm Phàm, ba chưa bao giờ trách con." "Là tạo hóa trêu người, ông trời không cho phép ba và mẹ con ở bên nhau." Vương vốn tưởng câu chuyện đến đây là kết thúc.

Nhưng ai ngờ, câu chuyện tiếp theo Trương lão gia tử kể mới là trọng tâm.

Sau khi Như Hà mất, Trương lão gia tử ôm Phàm Phàm và hộp tro cốt của Như Hà lên Long Hổ Sơn.

Đây là lời trăng trối của Như Hà.

Nếu có ngày cô chết, xin hãy rải tro cốt của cô trên núi Long Hổ.

Nơi nuôi dưỡng cô.

Cô bất hiếu, rời khỏi Long Hổ Sơn bao nhiêu năm cũng không quay về một lần, muốn sau khi chết vĩnh viễn lưu lại nơi này.

Chương 231

Trương Chấn Thiên kể lại ngọn nguồn sự tình, lão đạo sĩ trong đạo quán lại dẫn ông đến một nơi khác.

Nơi đó là hậu sơn Long Hổ Sơn.

Hậu sơn Long Hổ Sơn mới là nơi ở của Thiên Sư.

Đạo quán trên đỉnh núi Long Hổ cho người đời xem, bên trong toàn là những đạo sĩ thiên phú không đủ.

Hậu sơn lại có một tòa đạo quán khác.

Trương Chấn Thiên cảm thấy có chút mới lạ, từ trước tới giờ chưa từng nghe nói Long Hổ Sơn có hậu sơn gì cả.

Đạo sĩ một lời không nói, dẫn ông xuyên qua con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, đến trước đạo quán.

Đạo quán bị cây cổ thụ che khuất, chỉ có điểm điểm ánh nắng rơi xuống từ kẽ lá.

U tĩnh, tĩnh mịch.

Tại nơi này, Trương Chấn Thiên dường như cũng bất giác thả nhẹ hơi thở. "Vào đi." Trong sân đạo quán truyền ra một giọng nói già nua nhưng vang vọng.

Trương Chấn Thiên ôm Trương Phàm Phàm còn quấn tã lót đi vào.

Một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, lông mày dài, râu dài đang ngồi trên bồ đoàn.

Ông ngồi xếp bằng, chòm râu hoa râm rủ xuống bụng.

Trương Chấn Thiên nhìn không chuẩn lão đạo sĩ rốt cuộc bao nhiêu tuổi.

Hoặc có lẽ...

đây chính là Thiên Sư trong truyền thuyết?

Ông không dám chắc, nhưng vẫn từng bước đi vào.

Lão đạo sĩ mở mắt, đầu tiên nhìn về phía hộp tro cốt trong lòng Trương Chấn Thiên.

Ông lắc đầu thở dài: "Như Hà à...

Sớm đã bảo con đừng xuống núi rồi, thành thật ở lại Long Hổ Sơn thì cũng có thể sống đến bảy tám mươi tuổi." "Muốn cống hiến sức mạnh cho sự phát triển của tổ quốc, một quốc gia to lớn như vậy thiếu một mình con sao?" "Haizz...

Sớm biết như thế này, lúc đầu con lén chạy xuống núi ta nên ngăn lại, không nên giả vờ không nhìn thấy thì tốt hơn." Nhìn ra được lão đạo sĩ rất tiếc nuối, nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc bi thương.

Trương Chấn Thiên nói: "Xin hỏi ngài là?" Lão đạo sĩ khẽ nhướng mày: "Đến đạo quán Thiên Sư của ta mà không biết ta là ai sao?" "Ta là Long Hổ Thiên Sư đời thứ ba mươi hai, Lý Thiên Sư." Trương Chấn Thiên trong lòng kinh hãi.

Gặp được Thiên Sư sống sờ sờ!

Ông cứ tưởng Thiên Sư đã sớm tuyệt tích từ thời cổ đại rồi.

Hiện tại đều là mấy kẻ treo danh Thiên Sư để lừa đảo, không ngờ... thật sự có Thiên Sư còn sống!

Còn về việc tại sao Trương Chấn Thiên lại tin tưởng người trước mắt chính là Thiên Sư, chuyện này cũng đơn giản.

Trên hộp tro cốt của Như Hà không có ảnh chụp.

Lão đạo sĩ lại có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đó là hộp tro cốt

của Như Hà.

Chỉ bằng điểm này cũng đủ để Trương Chấn Thiên tin tưởng thân phận của ông.

Lão Thiên Sư lắc đầu: "Đưa ta nhìn kỹ Như Hà một chút." Ông đón lấy hộp tro cốt, tỉ mỉ vuốt ve, trong ánh mắt tràn đầy tiếc nuối.

Hồi lâu sau, Lão Thiên Sư thở dài một hơi: "Cậu có biết lai lịch của Như Hà không?" Trương Chấn Thiên gật đầu: "Tôi biết, Đồng Tử Mệnh." Ai ngờ, Lão Thiên Sư lắc đầu: "Ta không nói chuyện Đồng Tử Mệnh, ta hỏi chuyện trong gia tộc của con bé kia." Gia tộc?

Trương Chấn Thiên chậm rãi suy tư.

Như Hà... dường như chưa từng nhắc tới gia tộc của mình?

Kể từ ngày Như Hà thú nhận thân thế với Trương Chấn Thiên, trong tiềm thức ông vẫn luôn cảm thấy Như Hà là trẻ mồ côi được đạo sĩ trên núi Long Hổ nhặt về nuôi lớn.

Ai ngờ đâu...

Lão Thiên Sư biết thân thế của Như Hà?

Ông lập tức tò mò: "Thân thế của Như Hà là sao ạ?" Lão Thiên Sư do dự một lát: "Cũng được, dù sao Như Hà cũng không còn nữa.

Nói với cậu cũng không sao." "Là như thế này, Như Hà họ Dương, chuyện này cậu hẳn là biết chứ?" Dương Như Hà, cái tên đã bầu bạn với Trương Chấn Thiên hơn mười năm.

Trương Chấn Thiên đương nhiên biết: "Tôi biết, Dương gia làm sao ạ?" Lão Thiên Sư kể rằng, Dương gia cũng phân chia dòng chính và dòng phụ, dòng của Như Hà chính là dòng chính của Dương gia.

Chỉ là Dương gia hiện tại cũng không có bản lĩnh gì, chỉ là bá tánh bình thường.

Nhưng tổ tiên bọn họ lại từng xuất hiện một vị thần tiên.

Nhị Lang Thần, Dương Tiễn.

Nghe đến đây, Trương Chấn Thiên toàn thân chấn động.

Chẳng lẽ...

Như Hà là hậu nhân của Dương Tiễn?

Nhưng lời tiếp theo của Lão Thiên Sư mới là trọng điểm. "Dương gia cứ cách vài đời sẽ xuất hiện một người mở Thiên Nhãn, người này không những đoản mệnh vô cùng, mà lưu lại trong nhà sẽ mang đến tai ương bất trắc cho người xung quanh." "Cứ như vậy, người nhà họ Dương qua thời gian dài cũng rút ra được quy luật." "Cứ cách chín đời, sẽ xuất hiện một vị có Thiên Nhãn." "Như Hà... chính là một người trong số đó.

Hơn nữa lúc Như Hà sinh ra, cao nhân trong nhà nhìn ra mệnh Đồng Tử, liền bất chấp cha mẹ Như Hà ngăn cản, muốn ném Như Hà đi." "Nếu không giữ lại trong nhà, sớm muộn gì cũng sẽ chiêu tai họa." "Đây là kinh nghiệm mấy chục đời tổng kết lại." "Cuối cùng, cha Như Hà cầu xin ta, nhờ ta thu lưu Như Hà, ta mới giữ con bé lại nơi này." "Không ngờ... lại đi sớm như vậy." Câu chuyện đến đây là hết.

Không cần nói cũng biết, tiếp theo Trương Chấn Thiên chắc chắn để tro cốt Như Hà lại Long Hổ Sơn, mang theo Trương Phàm Phàm về Tương Thành.

Chương 232

Dòng máu Kỳ Lân không thuần khiết trên người Trương Phàm Phàm cũng trở thành một tâm kết của Trương lão gia tử.

Nhưng ba người đều hiểu, ý của Trương lão gia tử hiển nhiên không phải cái này.

Dựa theo lời Lão Thiên Sư, Dương gia cứ cách chín đời mới xuất hiện một vị Thiên Nhãn, quy luật gần như đã định chết rồi.

Nhưng Trương Phàm Phàm... cũng mở ra Thiên Nhãn!

Lại còn là trong tình huống mẹ cô là Như Hà đã mở Thiên Nhãn!

Liên tục hai đời đều xuất hiện Thiên Nhãn!

Điều này có ý nghĩa gì...

Sống lưng Vương không nhịn được nổi lên một tầng da gà.

Nếu thật sự giống như Lão Thiên Sư nói, Thiên Nhãn sẽ mang đến bất hạnh cho người nhà.

Vậy vì sao Trương lão gia tử hiện tại vẫn sống sờ sờ trên đời?

Cũng khó trách phản ứng của Trương lão gia tử sau khi nghe Trương Phàm Phàm mở Thiên Nhãn lại kỳ quái như vậy.

Cậu ôm chặt Trương Phàm Phàm, ra hiệu cho cô an tâm một chút.

Kế đó, cậu ngẩng đầu nhìn Trương lão gia tử: "Bác Trương, bác có thể đưa cháu lên Long Hổ Sơn gặp vị Lão Thiên Sư kia một lần không?" Trương lão gia tử trầm tư giây lát: "Có thể, nhưng bác không chắc chắn ông ấy có chịu gặp bác hay không.

Năm đó lúc bác còn trẻ, Lão Thiên Sư đã râu tóc bạc phơ rồi, hiện tại không biết chừng..." Không biết chừng đã mất rồi.

Nhưng đây là manh mối duy nhất, Thiên Nhãn của Trương Phàm Phàm rốt cuộc là phúc hay họa, toàn bộ phải xem ở Lão Thiên Sư.

Lão Thiên Sư này, Vương nhất định phải gặp! "Được, vậy mọi người chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát đi Long Hổ Sơn." Trương lão gia tử vừa xoay người, chỉ nghe Vương ở phía sau đột nhiên gọi lại: "Đúng rồi bác Trương, cháu có một chuyện chưa nói." Ông quay đầu lại: "Chuyện gì?" Vương nhìn vào mắt ông: "Thật ra chuyện năm đó, không phải do Trương Chấn Nam làm đâu." Trương lão gia tử khẽ nhướng mày: "Ý cháu là sao?" Vương thở dài một hơi: "Là như thế này..." Từ chuyện của Trương Chấn Nam, cậu kể sang Song Ngư Ngọc Bội, lại nói một chút về chuyện của Trương Tổ và Trương Qua Tử.

Cuối cùng, cậu nói cho Trương lão gia tử biết: Uông Triêu đã chết rồi.

Toàn bộ câu chuyện dị thường dài dòng rắc rối, Vương mất gần nửa tiếng đồng hồ mới kể rõ ràng mạch lạc.

Nghe xong, Trương lão gia tử đứng tại chỗ bất động.

Hồi lâu sau mới từ từ ngẩng đầu: "Haizz." "Kẻ đáng chết cũng đã chết rồi." Vừa nhấc chân đi về phía phòng trong, thân thể ông lại giống như mất khống chế loạng choạng, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Trương Phàm Phàm lập tức đứng dậy đỡ lấy Trương lão gia tử: "Ba không sao chứ?" Trương lão gia tử lắc đầu: "Không sao, uống chút rượu nên thế thôi, nghỉ một lát là khỏe." Vương là người uống cùng Trương lão gia tử, cậu biết tửu lượng của ông đâu có kém thế.

Là bị câu chuyện của Vương xung kích quá lớn.

Hơn hai mươi năm qua, ông vẫn luôn trách lầm em trai ruột của mình.

Trương lão gia tử hiện tại cần nhất là ở một mình yên tĩnh suy nghĩ. "Phàm Phàm, em đỡ lão gia tử vào nhà đi." Trương Phàm Phàm gật đầu, sau đó dìu Trương lão gia tử đi vào phòng trong.

Ánh trăng vằng vặc, Vương châm một điếu thuốc, rít một hơi.

Chậm rãi nhả ra làn khói trắng, cậu nhìn về phía vầng trăng treo bên trời. "Khai mở Thiên Nhãn, Lão Thiên Sư..." ...

Một đêm không lời.

Mãi đến trưa hôm sau, Trương lão gia tử mới uể oải bò dậy từ trên giường.

Đêm qua thức trắng một đêm, trong đầu toàn là chuyện của Trương Chấn Nam và Uông Triêu.

Ông cũng nghĩ không thông, năm xưa năm người bọn họ quan hệ tốt như vậy, sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ. "Haizz." Không lâu sau, rửa mặt chải đầu xong xuôi, ông liền thấy Vương và Trương Phàm Phàm đang ngồi trong sân.

Hai người dậy từ sớm nhưng vẫn luôn đợi Trương lão gia tử.

Họ cũng biết chuyện tối qua đả kích Trương lão gia tử rất lớn, cố ý không làm phiền, để ông nghỉ ngơi cho tốt. "Dậy rồi ạ?

Chúng ta xuất phát thôi." Trương lão gia tử gật đầu.

Mấy người đi tới sân bay, điều khiến Trương lão gia tử không ngờ tới là Vương lại có một chiếc máy bay tư nhân.

Ông không kìm được nhìn Vương với ánh mắt đánh giá cao hơn vài phần.

Mấy tiếng sau, ba người đã kinh qua đường núi lên Long Hổ Sơn.

Trương lão gia tử vừa vào đạo quán liền nhìn quanh tìm kiếm vị đạo sĩ năm đó dẫn đường vào hậu sơn.

Cuối cùng ông lắc đầu: "Đạo sĩ năm đó dẫn bác vào núi không thấy đâu, có khả năng..." Mắt Trương lão gia tử đột nhiên sáng lên, ông nhìn thấy trong sân đạo quán có một thiếu niên đang đánh mộc nhân thung. "Chào cậu, xin hỏi ở đây có một vị đạo sĩ nào..." "Dáng người gầy gò, mắt phượng hẹp dài, cao khoảng một mét sáu lăm, da vàng, năm nay chắc cũng... hơn năm mươi tuổi rồi." Thiếu niên lau mồ hôi trên trán: "Tìm ông ấy làm gì?" Ba người vừa nghe giọng điệu này liền biết thiếu niên tuyệt đối biết tung tích đạo sĩ kia, chuyện này có hi vọng rồi. "Là như thế này..." Trương lão gia tử không giấu giếm, kể lại chuyện hậu sơn một lượt.

Nghe xong, thiếu niên khẽ than một tiếng: "Hây dà, tôi biết người các ông muốn tìm là ai rồi, đó là nhị sư bá của tôi, ông ấy mất từ năm kia rồi." "Nhưng mà..." "Nhưng mà tôi biết đạo quán ở hậu sơn nằm ở đâu.

Thật không dám giấu, tôi là một Kiến tập Thiên Sư đấy nhé." Thiếu niên thần sắc ngạo nhiên, cảm giác bản thân rất lợi hại.

Nhưng mà...

Kiến tập Thiên Sư là cái thứ gì?

Vương nhìn sang số liệu của thiếu niên. [Họ tên: Hầu Kim] [Thân phận: Kiến tập Thiên Sư] [Trạng thái: Kiêu ngạo] [Năng lực: Khu tà, bắt quái] [Nội tâm: Hầu Kim ta năm nay mới mười hai tuổi đã là Kiến tập Thiên Sư, sau này chắc chắn có thể tiếp nhận trọng trách từ tay Lão Thiên Sư!] Vương cũng hiểu rồi, tính ra là hai chữ "Kiến tập".

Cứ tưởng là gì ghê gớm lắm.

Chương 233

"Đi thôi, tôi dẫn mọi người đi gặp Lão Thiên Sư." Nói xong, thiếu niên mặc chiếc đạo bào treo bên hông vào, đi trước dẫn đường.

Ba người nhìn nhau một cái rồi đi theo. ... "Thiên Sư, có người tìm!" Hầu Kim đứng ở cửa hét lớn một tiếng, sau đó vẫy vẫy tay với ba người: "Tôi đi đây nhá, nơi này chỉ có Thiên Sư mới được vào, tôi hiện tại thân phận chưa đủ, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày nơi này sẽ có một chỗ của tôi!" Nói xong, thiếu niên liền ý khí phong phát rời đi.

Vương không nhịn được cười: "Tiểu tử này thú vị phết." Quả nhiên, từ bên trong đạo quán truyền ra một giọng nói già nua: "Vào đi." Trương lão gia tử nghe ra được, chính là giọng nói của vị Lão Thiên Sư kia, quả nhiên ngài ấy vẫn còn sống! "Đi!" Ba người vừa vào liền thấy trong sân có một Lão Thiên Sư tiên khí phiêu phiêu đang ngồi trên bồ đoàn tu luyện.

Lão Thiên Sư khẽ mở mắt, sau đó nhìn về phía Trương lão gia tử, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Haizz, ta biết sớm muộn gì cũng có ngày cậu quay lại tìm ta." "Tiểu nữ oa bên cạnh cậu, chính là đứa bé năm đó phải không?" Trương lão gia tử gật đầu, ngữ khí cung kính: "Không sai, lần này tôi tới là vì..." Ai ngờ, Trương lão gia tử còn chưa nói hết câu, Lão Thiên Sư đã phất phất tay: "Không cần nói nhiều, ta biết nguyên nhân." "Nữ oa kia đã mở Thiên Nhãn rồi chứ gì?" Lời này vừa thốt ra, Trương lão gia tử sững sờ.

Lão Thiên Sư... nhìn ra Trương Phàm Phàm mở Thiên Nhãn rồi sao? "Năm đó lúc cậu bế nó tới ta liền phát hiện ra rồi, khí vận của đứa bé này vượt xa người thường, nãi là chân chính tiểu thần tiên."

"Khi đó vì chuyện của Như Hà, ta không nói nhiều, nhưng hiện tại..." Vương nhíu mày.

Tiểu thần tiên?

Lại là tiểu thần tiên.

Lão Thiên Sư mặt mũi thâm trầm, từng chữ từng chữ nói: "Cậu chẳng qua là lo lắng chuyện của Như Hà sẽ tái diễn trên người con bé." "Nhưng ta có thể nói trước cho cậu biết, chuyện này đại khả không cần lo lắng, tiểu nữ oa này mở Thiên Nhãn, là chuyện tốt bằng trời!" Mở Thiên Nhãn là chuyện tốt hay xấu?

Nếu chuyện này xảy ra trên người người khác, không có khí vận cửu đại như Dương gia thì chắc chắn là tai họa.

Nhưng đối với Trương Phàm Phàm, đây quả thực là một chuyện tốt tày đình.

Tuy Thiên Nhãn có thể nhìn thấy cô hồn dã quỷ du đãng nhân gian, nhìn thấy những thứ không sạch sẽ trên người người khác, nghe thì có vẻ đáng sợ, nhưng ngàn vạn lần đừng xem thường nó.

Trên đời này có bao nhiêu thảm họa đều do tiểu quỷ tác quái gây ra?

Có Thiên Nhãn, có thể nhìn thấy những tiểu quỷ mang đầy oán khí kia, biện pháp giải quyết cũng sẽ nhiều hơn.

Tuy nhiên, Trương lão gia tử vừa nghe nhắc đến Như Hà, trong lòng liền thấp thỏm.

Ông sinh lòng lo sợ Trương Phàm Phàm sẽ đi vào vết xe đổ của mẹ mình.

Hình như vừa rồi Lão Thiên Sư có nhắc đến...

Tiểu thần tiên? "Thiên Sư, tại sao vậy?" Trương lão gia tử hỏi.

Lão Thiên Sư làm ra vẻ thần bí khó lường, vuốt vuốt chòm râu, nói: "Có nghe nói qua hay không, vì sao lại mở Thiên Nhãn, ứng với mệnh đồng tử?" "Về trời giao sai rồi, sao con gái tôi lại mở Thiên Nhãn?" Trương lão gia tử do dự.

Quả thực ông không hiểu lắm.

Rốt cuộc tối qua, sau khi Vương giải quyết xong chuyện giữa Trương Chấn Nam và Uông Triêu, đầu óc ông vẫn còn đang rối bời, căn bản không nghĩ sâu xa được. "Tôi... không rõ." Trương lão gia tử lắc đầu.

Lão Thiên Sư gật đầu: "Không rõ là đúng rồi.

Kỳ thực từ khi bé gái này còn nằm trong tã lót, ta liền phát hiện ra thân phận của nó không đơn giản, có quan hệ với trên trời!" Toàn thân Vương chấn động.

Trương Phàm Phàm có quan hệ với thần tiên trên trời sao?

Không chỉ Vương kinh ngạc, cả ba người tại hiện trường đều ngây ra.

Trương Phàm Phàm cũng không ngờ Lão Thiên Sư lại nói như vậy.

Sắc mặt Trương lão gia tử trầm xuống: "Lão Thiên Sư, xin hãy nói chi tiết hơn một chút." Ai ngờ, dưới ánh mắt chăm chú của ba người, Lão Thiên Sư lại cười ha hả: "Hahaha, trước tiên đừng vội, nghe ta nói hết đã.

Dạng này, lão phu gọi là tiểu thần tiên cũng bởi vì Như Hà." Trương lão gia tử kinh ngạc: "Như Hà?" Giọng Lão Thiên Sư cao vút lên: "Chính là vì Như Hà!

Thiên Nhãn, chính là món quà Như Hà tặng cho con gái!

Cho nên lão phu mới biết trước." Trương lão gia tử bán tín bán nghi: "Thiên Sư sao lại nói ra lời này?" Lão Thiên Sư chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn về phương xa, thở dài một hơi: "Ông có chỗ không biết.

Năm đó..." Lão Thiên Sư kể lại chuyện sau khi Trương Chấn Thiên rời đi năm xưa.

Lúc đó, tay ông cầm hộp tro cốt của Như Hà, đứng trên đỉnh Long Hổ Sơn.

Lão Thiên Sư ôn nhu vuốt ve hộp tro cốt, thần sắc tràn đầy tiếc nuối và yêu thương. "Như Hà à, sớm biết ngày hôm nay có kết cục này, năm xưa không nên để cô xuống núi.

Ở trên Long Hổ Sơn của ta trốn tránh, ta cam đoan cô có thể sống yên ổn cả đời.

Vì một đứa bé mà ngay cả mạng cũng không cần, lại cần gì phải khổ như vậy chứ?" Năm xưa, Như Hà đến với Trương Chấn Thiên là để báo ân.

Nhưng Trương Chấn Thiên đi đã nhiều năm như vậy, cũng chưa từng hỏi Như Hà rốt cuộc là hướng về ai để báo ân.

Sứ mệnh thực sự của Như Hà, chỉ có chính cô ấy biết.

Cô nói với Lão Thiên Sư, khi còn nhỏ cô thường mơ một giấc mơ.

Trong mộng có một người đàn ông mọc ba con mắt nói với cô, đã đến lúc phải trở về.

Lão Thiên Sư vừa nghe liền hiểu.

Thần tiên trên trời đang báo mộng cho Như Hà, thời gian của cô không còn nhiều.

Chẳng lẽ, đây chính là sứ mệnh của mệnh đồng tử?

Như Hà nói kiếp trước cô là một con hồ ly, nợ Trương gia một ân tình, hại chết một đứa bé của Trương gia, nên kiếp này phải trả cho Trương gia một đứa con.

Cô không biết rốt cuộc là Trương gia nào.

Mãi cho đến sau khi xuống núi mới biết, cái Trương gia cần báo ân, chính là Trương gia ở Đông Bắc.

Cũng là mấy năm sau, khi quyết định có con với Trương Chấn Thiên, cô mới phát hiện ra chuyện này.

Chương 234

Lúc ấy sau khi mang thai, cô lại mơ thấy giấc mơ kia.

Trong mộng, người đàn ông ba mắt nói với cô, mười tháng sau, trả xong ân tình thì phải quay về.

Chuyện này cô chưa từng nói với bất kỳ ai.

Còn vì sao Lão Thiên Sư biết?

Rất đơn giản, lúc Lão Thiên Sư rải tro cốt Như Hà, cô đã hiển linh.

Lão Thiên Sư cũng không phải người phàm, tự nhiên có thể giao tiếp với vong hồn.

Như Hà biết mình đã chết, liền đem tất cả mọi chuyện kể lại rõ ràng mười mươi cho Lão Thiên Sư. "Nếu hai mươi năm sau, người yêu của con gái tôi đưa Phàm Phàm đến, xin đừng kiến quái, đó là món quà tôi tặng cho con bé." Nói xong, khóe mắt Như Hà còn vương lệ châu, tiêu tan giữa trời đất.

Lão Thiên Sư kể xong, nhuận giọng nói tiếp: "Cho nên, mọi người không cần kinh hoảng, Như Hà cảm thấy có chút hổ thẹn vì không để lại gì cho con, thế nên mới tặng cho Trương Phàm Phàm đôi Thiên Nhãn này.

Còn về việc vì sao bây giờ mới tặng, ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là có khế cơ." Trương lão gia tử nghe xong, thở sâu một hơi, tay có chút run rẩy.

Vốn tưởng rằng thảm án của Như Hà sẽ tái diễn trên người Trương Phàm Phàm, nhưng hóa ra không phải.

Hóa ra, đây là món quà mà người mẹ chưa từng gặp mặt tặng cho

Phàm Phàm. "Như Hà à..." Trương lão gia tử sống mũi cay cay, không kìm được dùng tay áo lau nước mắt.

Trương Phàm Phàm lúc này trong lòng vừa ấm áp lại vừa muốn khóc.

Cô cũng không ngờ đôi Thiên Nhãn này lại là quà của mẹ. "Mẹ..." Rốt cuộc là một người phụ nữ nhu tình đến mức nào, đi hết nhân thế gian, ở trên trời vẫn còn quải niệm Trương Phàm Phàm, khiến cô khóc không thành tiếng.

Trương lão gia tử đưa Trương Phàm Phàm lên đỉnh Long Hổ Sơn theo yêu cầu chủ động của cô.

Trên đỉnh núi có dấu vết của mẹ, cô muốn cảm nhận hơi ấm của bà.

Còn Vương, vốn định đi theo nhưng Lão Thiên Sư gọi giật lại. "Sao thế?" Vương hỏi.

Lão Thiên Sư làm ra vẻ cao thâm mạc trắc, nhìn Vương rồi buông một câu: "Ta thấy cậu thân mang kỳ thuật, có hứng thú gia nhập mạch Thiên Sư của ta không?

Đợi ta chết, vị trí Thiên Sư là của cậu!" Vương lập tức bật cười.

Lão Thiên Sư này phát hiện ra sự bất thường trên người hắn sao?

Dọc đường đi hắn cũng đâu có làm gì lộ liễu?

Thấy Vương không nói gì, Lão Thiên Sư tiếp tục dụ dỗ: "Đừng vội từ chối ta, ta nói cho cậu biết làm Thiên Sư có chỗ tốt gì.

Trong mắt người phàm, các lộ thần tiên trên trời đều là hư cấu, nhưng chỉ có người thân mang đạo hạnh mới biết, những thứ kia căn bản không phải hư cấu!

Chỉ có điều, những thần tiên kia bình thường cao cao tại thượng,

không nguyện ý đáp lý chúng ta mà thôi.

Nhưng Long Hổ Sơn Thiên Sư nhất mạch của ta từng xuất hiện một nhân vật hung hãn, bọn họ khẳng định phải nể mặt.

Đó là Trương Thiên Sư!" Không chỉ Vương, phàm là người biết đến Long Hổ Sơn thì chắc chắn đều nghe danh Trương Thiên Sư.

Đó là vị nổi tiếng nhất trong các đời Thiên Sư, thần thông quảng đại, đưa Thiên Sư nhất mạch đi tới hưng thịnh.

Nhưng Trương Thiên Sư với Vương thì có quan hệ gì?

Lão Thiên Sư cực kỳ nhiệt tình lôi kéo Vương: "Dạng này, Trương Thiên Sư ở trên kia đã lưu lại sổ công đức cho Long Hổ Sơn ta.

Chỉ cần trở thành Thiên Sư, có thể lưu tên trên sổ công đức, sau khi chết trực tiếp thăng thiên!

Đến lúc đó làm quan trên trời!

Thế nào, có hứng thú không?" Làm thần tiên?

Sắc mặt Vương dần trở nên quái dị.

Hắn nhìn về phía bảng dữ liệu của Lão Thiên Sư. 【Tên: An Nhất Tâm】【Thân phận: Thiên Sư】【Trạng thái: Hưng phấn】【Tuổi: 76】【Năng lực: Bói toán, Trừ tà, Thông linh】【Nội tâm: Không biết tiểu huynh đệ này học từ đâu, nhưng trên người hắn đích xác có khí tức của Trương Thiên Sư!】 Vương lại mơ hồ.

Khí tức của Trương Thiên Sư?

Hắn lúc nào thì dính dáng đến Trương Thiên Sư rồi? "Tôi khi nào thì có quan hệ với Trương Thiên Sư?" Vương hỏi.

Lão Thiên Sư thần sắc chấn động: "Cậu có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta?

Không sai được rồi, là truyền nhân của Trương Thiên Sư!" Lão Thiên Sư thần sắc dần trở nên kích động, hưng phấn run rẩy đôi tay, hướng về phía Vương "bịch" một tiếng quỳ xuống: "Sư thúc tổ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy!" Vương vội vàng đỡ Lão Thiên Sư dậy, khoảnh khắc chạm vào người ông, bên tai vang lên một âm thanh: "Phát hiện kỹ năng: Thông Linh, có trích xuất hay không?" Vương không hề do dự: "Xác nhận!" Trích xuất năng lực của Lão Thiên Sư vô cùng thuận lợi.

Chủ yếu là hắn chưa hiểu mình dính dáng gì đến Trương Thiên Sư đại danh đỉnh đỉnh kia.

Lão Thiên Sư cư nhiên gọi hắn là Sư thúc tổ, thật là loạn xị ngầu!

Không nói cái khác, chỉ riêng việc Lão Thiên Sư đã bảy mươi sáu tuổi mà dập đầu với hắn, Vương đã thấy da đầu tê dại. "Mau đứng lên!" Vương đỡ Lão Thiên Sư.

Không đợi Lão Thiên Sư nói, Vương hỏi trước: "Gọi tôi là Sư thúc tổ là sao, tôi có quan hệ gì với Trương Thiên Sư?" Lão Thiên Sư già nua lệ rơi đầy mặt: "Cậu không phải tu luyện Như Ý Học, Quan Diện Thuật sao?" Vương gật đầu: "À, thì sao?" Lão Thiên Sư càng thêm kích động: "Không sai, ta không gọi sai, ngài chính là Sư thúc tổ của ta!

Quan Diện Thuật do Trương Thiên Sư sáng tạo ra, từng nói nhân gian không ai có thể tu luyện Quan Diện Thuật đến tầng thứ cao thâm.

Nếu có, chứng tỏ người đó không phải người phàm!

Trương Thiên Sư từng nói, nếu có người tu luyện Quan Diện Thuật đến cảnh giới cao thâm, đó chính là đồ đệ của ngài ấy!

Ngài ấy lúc lâm chung để lại câu cuối cùng: Kẻ tập được Quan Diện Thuật, có thể đưa Long Hổ Sơn đi tới vị thế mới!" Vương

hoảng nhiên đại ngộ.

Hóa ra là như vậy!

Thông qua đôi mắt nhìn thấu số liệu, Lão Thiên Sư lại hiểu lầm thành Quan Diện Thuật.

Chương 235

Vấn đề là Vương đúng là có tu luyện Quan Diện Thuật, nhưng chưa tới tầng thứ cao thâm gì cả.

Cho nên Lão Thiên Sư mới bảo trên người hắn có khí tức Trương Thiên Sư.

Nhưng sợ là bây giờ có giải thích cũng không rõ.

Ngàn năm qua đi, chỉ có một mình Trương Thiên Sư minh ngộ được chân lý của Quan Diện Thuật.

Chỉ cần nhìn mặt người liền có thể xem thấu hết thảy.

Vương vừa rồi cũng chuẩn xác nói ra suy nghĩ của Lão Thiên Sư, càng làm cho ông khẳng định Vương chính là vị Sư thúc tổ trong miệng tổ sư!

Lão Thiên Sư lại quỳ xuống: "Sư thúc tổ ở trên, chịu đồ nhi một lạy!" Vương da đầu tê dại.

Nhìn bộ dạng cuồng nhiệt của Lão Thiên Sư, sợ là căn bản giải thích không xong rồi.

Vương ngẩng đầu, sinh vô khả luyến nhìn lên trời, sau đó lấy tay che mắt: "Đây là cái chuyện quái gì vậy trời." Mạc danh kỳ diệu lại trở thành lão tổ tông của Long Hổ Sơn nhất mạch? ...

Vài tiếng sau, Vương dưới sự dẫn đường nhiệt tình của Lão Thiên Sư đi tới đạo quan ở tiền sơn Long Hổ Sơn.

Chỉ nghe tiếng chuông cổ vang lên chín tiếng.

Tiếng chuông ngân nga, hồng lượng vang vọng.

Đạo sĩ trên dưới Long Hổ Sơn càng nghe càng kinh hãi.

Chuông gõ chín tiếng, chứng tỏ Long Hổ Sơn nhất mạch đã xảy ra biến cố trọng đại!

Đang luyện công đánh cọc gỗ, Hầu Kim biến sắc, vội vàng mặc quần áo, chạy về phía đại sảnh đạo quan. "Sư bá làm sao vậy?" Vừa vào, liền phát hiện trong đại sảnh đã đứng chật ních người.

Trong đó có sư phụ, sư bá, sư thúc của hắn.

Thậm chí những lão đạo sĩ đang tu hành trong thâm sơn cũng đã chạy về.

Tuy nhiên Hầu Kim không biết chuyện gì đang xảy ra. "Có biết xảy ra chuyện gì không?" "Không biết, ta đang đi vệ sinh, kết quả mông cũng chưa chùi đã chạy thẳng tới đây." "Thật ghê tởm.

Long Hổ Sơn ta mấy chục năm đều chưa từng gõ chín tiếng chuông, thật không biết lại có đại sự gì." "Không sai, ta ngửi thấy mùi 'gió tanh mưa máu' sắp đến rồi." Tiếp đó, Hầu Kim lại nhìn về phía vị trí cao nhất của đại điện.

Nơi đó có đương đại Thiên Sư đang đứng.

Bên cạnh Thiên Sư lại có một người thanh niên dung mạo tuấn mỹ dị thường? "Kỳ quái, người này nhìn quen quen." Đột nhiên, Hầu Kim dường như nhận ra, đây chẳng phải là người thanh niên ở hậu sơn sao!

Sao hắn lại đứng ở đó?

Chẳng lẽ...

Hầu Kim đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Chín tiếng chuông này có quan hệ với người thanh niên kia? "Không đúng chứ, người thanh niên kia cùng Long Hổ Sơn ta có thể có quan hệ gì?" Hầu Kim mặt đầy nghi hoặc.

Nhưng không đợi hắn suy tư kỹ, chỉ nghe Lão Thiên Sư đột nhiên ho khan hai tiếng: "Khụ khụ.

Mọi người trật tự." Dứt lời, toàn trường đạo sĩ đều im lặng.

Tất cả đều lẳng lặng chờ đợi xem rốt cuộc vì sao Lão Thiên Sư lại gióng chuông chín lần. "Các vị đều biết, chín tiếng chuông vang, đại biểu cho Long Hổ Sơn ta xảy ra biến cố trọng đại." Lão Thiên Sư thần sắc như thường, đột nhiên biến sắc, bắt đầu kích động.

Giọng ông vang như chuông lớn: "Long Hổ Sơn nhất mạch ta, tìm được Sư thúc tổ rồi!" Oanh!

Tại trường các vị đạo sĩ đều biết ba chữ "Sư thúc tổ" đại biểu cho hàm nghĩa gì.

Đương nhiên đều biết di ngôn của Trương Thiên Sư về Quan Diện Thuật.

Người có thể tu luyện Quan Diện Thuật tới mức cao thâm, liền có thể trở thành đệ tử của Trương Thiên Sư, cũng chính là Sư thúc tổ của bọn họ!

Người đó có thể dẫn dắt Long Hổ Sơn đi tới một tầm cao mới! "Ai?

Ai là Sư thúc tổ?" "Quá tốt rồi, Long Hổ Sơn ta từ khi khai quốc đến nay vẫn luôn trầm tịch, chẳng lẽ rốt cuộc cũng sắp quật khởi rồi sao!" "Ta đã bảo vì sao chuông vang chín tiếng, hóa ra là tìm được Sư thúc tổ!" Đám đạo sĩ nghị luận ầm ĩ.

Hầu Kim, một Thiên Sư tập sự, lúc này thần sắc lại càng thêm cổ quái. "Chẳng lẽ... người thanh niên kia thật là Sư thúc tổ của ta?" Quả nhiên, Lão Thiên Sư lại nói: "Sư thúc tổ, chính là vị đang đứng bên cạnh ta đây!" Lão Thiên Sư xoay người, cung kính quỳ lạy Vương: "Cung nghênh Sư thúc tổ!" Lời này vừa nói ra, đông đảo đạo sĩ tại

trường sôi nổi quỳ lạy: "Cung nghênh Sư thúc tổ!" Hầu Kim triệt để hỗn loạn.

Hóa ra vừa rồi hắn dẫn đường cho Sư thúc tổ.

Hắn không có làm gì quá phận chứ?

Hầu Kim đảo mắt liên tục, hồi lâu mới yên tâm: "May quá, không có." Lão Thiên Sư đứng dậy, nói với Vương: "Tiếp theo, xin mời Sư thúc tổ nói vài câu." Nói xong liền lui sang một bên.

Vương nhìn một màn này, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Nói thật, hiện tại cả người hắn đều có chút mơ hồ.

Mạc danh kỳ diệu cư nhiên trở thành Sư thúc tổ của người ta?

Phải biết rằng, lão Pháp Vương của phái Câu Thi, đều là vai vế con cháu so với trên núi này.

Nói như vậy, hiện tại thân phận của hắn còn cao hơn cả lão Pháp Vương?

Có khả năng trong mạch Long Hổ Sơn này, trừ Trương Thiên Sư ra thì Vương là to nhất rồi. "Một câu thôi, đạo hạnh của các ngươi không đủ, lo mà tu luyện đi." Nói xong, Vương liền nháy mắt với Lão Thiên Sư.

Chương 236

Lão Thiên Sư vội vàng nói: "Được, hôm nay triệu tập chủ yếu là để mọi người nhận mặt Sư thúc tổ!

Sư thúc tổ ta cũng không thể thường trú tại Long Hổ Sơn, mọi người muốn tìm Sư thúc tổ có thể gọi điện thoại, số là 153..." Vương tức thì giật mình.

Vừa rồi đưa số điện thoại cho Lão Thiên Sư không phải để dùng như thế a!

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của đám đạo sĩ dưới đài, Vương hoảng loạn, dường như nhìn thấy viễn cảnh sau này cứ vài giây lại có một cuộc điện thoại gọi tới.

Nhưng mà, hắn cũng nhìn thấy chuyện thú vị. 【Tên: Trương Tam】 【Năng lực: Trừ tà, Lập đàn】 【Tên: Lý Tứ】 【Năng lực: Đuổi thi, Vẽ bùa】 ...

Mắt Vương sáng lên.

Hắn lập tức đi xuống, bắt tay từng đạo sĩ một: "Nỗ lực tu luyện nhé!" Trương Tam thần sắc cuồng nhiệt nhìn Vương: "Con sẽ cố gắng, thưa Sư thúc tổ!" "Phát hiện kỹ năng: Trừ tà, có trích xuất hay không?" Vương không chút do dự: "Xác nhận!" Cứ như vậy, hắn đi bắt tay hết mấy trăm đạo sĩ ở đó.

Trong đó có đại bộ phận đạo sĩ có kỹ năng trùng lặp, nhưng căn bản không hề gì.

Vương hiện tại coi như đem vốn liếng của đạo sĩ Long Hổ Sơn nhất mạch rút sạch!

Chỉ riêng kỹ năng bị trích xuất đã có mấy chục cái!

Vẽ bùa, trừ tà, thiết đàn, nuôi tiểu quỷ, làm hũ thịt, các loại phong thủy đại trận...

Không nói cái khác, hiện tại một mình hắn có thể cân được cả cái Long Hổ Sơn này!

Đó đều là bản lĩnh giữ nhà mà lão tổ tông để lại, toàn bộ bị Vương hấp thu!

Bắt tay xong xuôi, Vương trở lại trên đài: "Mọi người nên làm gì thì làm đi, nhớ kỹ, nỗ lực tu hành!" Vương cười thầm.

Chỉ có đám đạo sĩ này nỗ lực tu hành thì hắn mới có thể thăng cấp kỹ năng trên người được chứ.

Điển lễ nhận tổ cứ thế đầu voi đuôi chuột mà kết thúc.

Đám đạo sĩ lúc đi còn lưu luyến không rời nhìn Vương, giống như nhìn gái chưa chồng vậy, làm Vương da đầu tê dại.

Chỉ có một ngoại lệ là tên Thiên Sư tập sự Hầu Kim.

Hắn cười hì hì chạy tới, trước tiên cung kính cúi chào Vương một cái: "Sư thúc tổ, ngài xem dạng như con có tiềm chất làm Thiên Sư không?" Vương lắc đầu: "Kém một chút." "Vậy làm sao bây giờ?" "Tu luyện đi." "Tuân lệnh." Hai người đối thoại ngắn gọn, nói xong Hầu Kim liền chạy biến.

Hắn thuần túy là muốn làm quen mặt trước mặt Vương để sau này dễ bề giao lưu.

Vương sao lại không biết tâm tư của hắn?

Hắn cười lắc đầu.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Trương Phàm Phàm và Trương lão gia tử đang đứng ở cửa.

Hai người mắt tròn mắt dẹt, há hốc mồm nhìn Vương.

Mãi đến khi phát hiện Vương nhìn mình, bọn họ mới chậm rãi đi tới.

Trương Phàm Phàm ôm lấy Vương, kinh ngạc nói: "Anh yêu, được đấy nhỉ.

Khi nào thì làm Sư thúc tổ Long Hổ Sơn, sao không nói với em?" Vương thần sắc phức tạp nhìn vào mắt cô: "Vừa mới làm xong." Hắn đem đầu đuôi sự tình kể cho hai người nghe.

Đương nhiên chuyện về đôi mắt thì giấu đi, không làm ầm ĩ.

Trương Phàm Phàm mắt đầy sao, sùng bái nhìn Vương: "Anh yêu thật lợi hại!" Vương nhịn không được cười một tiếng, đồng thời thầm nghĩ: "Lợi hại sao?

Còn cái lợi hại hơn em chưa thấy đâu, bản lĩnh giữ nhà của đạo sĩ Long Hổ Sơn đều bị anh học hết rồi!" Đương nhiên lời này Vương sẽ không nói với Trương Phàm Phàm.

Vương liếc mắt thấy Lão Thiên Sư đang tìm kiếm bóng dáng mình trên đài, vội vàng nói: "Mau đi thôi!" "Sao thế anh?" "Đừng hỏi nữa, đi trước đã, đi rồi anh kể." Nói xong, ba người Vương liền chuồn lẹ.

Dưới chân Long Hổ Sơn, Trương Phàm Phàm thở hồng hộc hỏi: "Sao thế anh yêu, sao phải gấp gáp thế?" Vương nhìn thoáng qua vị trí đỉnh núi: "Không biết, lão Thiên Sư kia cứ muốn anh ở lại Long Hổ Sơn.

Anh mà không chạy nhanh, không chừng bị quấn lấy đấy." Trương lão gia tử hơi nhíu mày: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Vương thở dài: "Là như vầy như vầy..." Nghe xong, Trương lão gia tử và Trương Phàm Phàm không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nên nói Vương may mắn hay bất hạnh đây?

Phải biết rằng, Long Hổ Sơn nổi danh ngang hàng Mao Sơn, là

thánh địa trong lòng năm vạn đạo sĩ thiên hạ.

Đạo sĩ bình thường nếu không có bản lĩnh thì thật sự không vào được hai cửa này đâu.

Để Vương làm Sư thúc tổ Long Hổ Sơn mà hắn còn không muốn? "Đúng rồi anh yêu, lão Thiên Sư nói Trương Thiên Sư làm quan trên trời, là chức quan gì?" Trương Phàm Phàm hỏi.

Vương ngẫm nghĩ.

Lão Thiên Sư hình như đúng là có nói. "Anh nhớ không lầm thì hẳn là: Tòng Nhất Phẩm, Thái Cực Hữu Tiên Ông Cửu Thiên Kim Khuyết Thị Trung Thần Tiêu Ngọc Xu Thải Phóng Sứ Tịnh Phán Thần Tiêu Ngọc Phủ Lôi Đình Gia Ti Sự!" Trương Phàm Phàm nghe mà đầu to ra: "Tên quan dài thế sao?" Vương gật đầu: "Anh nhớ không lầm thì là cái tên này." Trương Phàm Phàm day day thái dương: "Chúng ta mau đi thôi, em nghe tên quan mà đau cả đầu." Nói xong, ba người liền rời khỏi Long Hổ Sơn, ngồi máy bay tư nhân của Vương trở về Tương Thành.

Nhìn chung, lần này Trương Phàm Phàm bị bắt cóc thực sự là trong họa có phúc.

Đầu tiên, từ chỗ Cơ Nho đoạt được dược liệu trong truyền thuyết là Kỳ Lân Huyết Đằng.

Tiếp theo, Trương Phàm Phàm thức tỉnh Thiên Nhãn mà Như Hà để lại.

Không chỉ Trương Phàm Phàm thu hoạch, nhìn lại Trương lão gia tử, ông giải khai được hiểu lầm năm xưa, đối với ông là chuyện hạnh phúc nhất.

Trương lão gia tử không nói nhưng Vương cũng nhìn ra được, hiện tại ông khẳng định đặc biệt muốn gặp Trương Chấn Nam một

lần.

Đương nhiên, cũng cần đợi sau khi giúp Trương Phàm Phàm đề thuần huyết mạch rồi mới tính.

Dù sao tình nghĩa là tình nghĩa, quy củ là quy củ.

Cuối cùng, nhìn lại Vương.

Từ chính thống đạo sĩ Long Hổ Sơn học lén được mấy chục cái kỹ năng không nói, còn mạc danh kỳ diệu trở thành Sư thúc tổ Long Hổ Sơn.

Tuy nhiên mấy kỹ năng kia đều hữu dụng, đợi khi nào rảnh rỗi sẽ từ từ nghiên cứu.

Mặt khác, hắn có khả năng đã tìm được truyền nhân của Câu Thi Pháp Vương nhất mạch, và thu hoạch được Hiên Viên Kiếm.

Vốn dĩ Hiên Viên Kiếm đúng là phải đưa cho Cơ gia, nhưng tên Cơ Thập Tam và Cơ Nho kia quá khả hận, nên không trách được Vương.

Chương 237

Như vậy, dự định dùng da lông Bạch Trạch và móng vuốt Kỳ Lân chế tạo một thanh bảo đao đành phải gác lại.

Hiện tại trong tay đã có binh khí xứng tay, chuyện bảo đao không cần gấp nữa.

Trong lòng Vương có một dự định, xem sau này có thể tìm thêm nhiều huyết nhục thần thú nữa hay không, đem tập hợp lại một chỗ, chế tạo ra một món bảo vật thế gian hiếm có!

Lúc này trên Long Hổ Sơn.

Lão Thiên Sư nhìn trái nhìn phải, cuối cùng túm lấy Hầu Kim đang đánh cọc gỗ, hỏi: "Có thấy Sư thúc tổ đi đâu rồi không?" Hầu Kim gật đầu: "Thấy a, đi cùng hai người kia xuống núi rồi.

Con thấy hình như có việc gấp, đi vội lắm." Lão Thiên Sư tức thì nghẹn lời, giận không chỗ phát tiết, tát một cái vào gáy Hầu Kim: "Thật ngu, thật sự bị ngươi chọc tức chết!" Nói xong phất tay áo, quay đầu đi về phía hậu sơn.

Vốn định dùng biện pháp mềm nắn rắn buông, giữ Vương ở lại Long Hổ Sơn một thời gian, xem có thể từ trong tay Vương học được chút Quan Diện Thuật hay không.

Kết quả hắn lại đi mất?

Giờ biết đi đâu mà tìm!

Đột nhiên, ông dừng bước.

Lão Thiên Sư quay đầu hét lên với Hầu Kim: "Truyền lời của ta xuống, phàm là đạo sĩ học được Trừ Tà, toàn bộ xuống núi tìm Sư thúc tổ cho ta!" Hầu Kim mắt sáng lên: "Tuân lệnh!" Hắn định quay

người đi, ai ngờ Lão Thiên Sư lại gọi giật lại, bổ sung: "Đúng rồi, nhớ kỹ phải cung kính với Sư thúc tổ một chút, nếu Sư thúc tổ không muốn về... thì chúng ta dọn nhà!" Hầu Kim nuốt nước miếng: "...

Con không nghe nhầm chứ?

Chúng ta muốn dọn Long Hổ Sơn đi?

Không cần đạo thống nữa sao?" Lão Thiên Sư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngu thế.

Long Hổ Sơn là tổ địa của chúng ta, sao có thể không cần?

Ý ta nói là, Sư thúc tổ nếu không nguyện ý về, chúng ta tới đó ở nhờ một thời gian, hoặc là mở một cái đạo quan chi nhánh!" Hầu Kim bừng tỉnh đại ngộ: "Hiểu rồi, hiểu rồi." Vài tiếng sau, đạo sĩ trên Long Hổ Sơn sôi nổi xuống núi.

Cảnh tượng này bị khách du lịch nhìn thấy, chép miệng lấy làm kỳ lạ. "Long Hổ Sơn sao thế này?" Một người kéo một đạo sĩ đang xuống núi lại hỏi.

Đạo sĩ kia không kiên nhẫn đáp: "Ta xuống núi đi thỉnh lão tổ tông!" Nói xong liền hất tay du khách ra, vội vàng xuống núi.

Lúc này, cảnh tượng này xảy ra khắp nơi trên Long Hổ Sơn, đám đạo sĩ thống nhất khẩu kính: Xuống núi tìm lão tổ tông!

Nhưng hiện tại Vương không biết chuyện này, hắn đang ở trong đại viện Trương gia, cùng Trương Phàm Phàm chờ đợi Trương lão gia tử đem Kỳ Lân Huyết Đằng sắc thành thuốc.

Trương Phàm Phàm nắm chặt tay Vương: "Anh yêu, lần này... sẽ không thất bại chứ?" Vương cười: "Đừng nghĩ nhiều thế, cứ yên tâm, lần này khẳng định thành công." Hai người vì tìm kiếm Kỳ Lân Huyết Đằng đã tốn bao nhiêu thời gian, lúc này rốt cuộc thấy được hy vọng.

Có thể nói, chỉ cần Trương Phàm Phàm uống xong bát thuốc này, thể chất của cô sẽ nghênh đón sự thoát thai hoán cốt.

Huyết Kỳ Lân thuần chính và huyết Kỳ Lân không thuần, có một đoạn chênh lệch rất lớn!

Hai người lẳng lặng chờ đợi, khoảng hơn nửa tiếng sau, Trương lão gia tử bưng một bát thuốc đi ra.

Thuốc thang đỏ tươi như máu, đang bốc hơi nóng. "Mau uống đi, sắc xong rồi." Trương Phàm Phàm không do dự, trực tiếp uống một hơi cạn sạch!

Một lúc lâu sau, Trương lão gia tử vừa chờ mong lại vừa thấp thỏm hỏi: "...

Thế nào rồi Phàm Phàm?" Trương Phàm Phàm không nói gì, chỉ cười với Trương lão gia tử.

Bộ dạng ngây ngô kia, người không biết còn tưởng đứa nhỏ bị ma nhập. "Nói đi Phàm Phàm, cảm giác thế nào?" Trương Phàm Phàm hít sâu một hơi.

Sau đó, cô rạch ngón tay, nhỏ xuống một giọt máu tươi.

Giọt máu dưới ánh mặt trời rực rỡ lấp lánh, bên trong dường như có khí tức thần dị đang chuyển động.

Ba người tại trường đều sở hữu huyết Kỳ Lân, đều cảm nhận được sức mạnh truyền ra từ trong giọt máu kia, cực kỳ nồng đậm!

Chỉ có huyết Kỳ Lân thuần chính mới có thể phát ra dao động sức mạnh như vậy!

Trương Phàm Phàm đã đem huyết Kỳ Lân đề thuần.

Hiện tại trên người cô chính là huyết Kỳ Lân thuần chủng!

Trương lão gia tử mừng đến phát khóc, đợi hơn hai mươi năm, rốt

cuộc cũng đợi được giờ khắc này.

Ông run rẩy nắm lấy vai Trương Phàm Phàm, thất thanh khóc rống: "Phàm Phàm, hơn hai mươi năm... con chịu ủy khuất rồi!" Trương Phàm Phàm vỗ vỗ vai Trương lão gia tử, an ủi: "Đừng như vậy, những thứ này đều là con tự nguyện.

Bất quá... cũng đa tạ Vương, nếu không con không thể nào đem huyết Kỳ Lân đề thuần được." Trương lão gia tử đương nhiên biết chuyện này, ông ngẩng đầu, cảm kích nhìn Vương.

Hồi lâu, mới nói ra một câu: "Đa tạ!" Vương cười gật đầu: "Việc nên làm." Giữa những người đàn ông không cần nói nhiều lời sến súa như vậy.

Có đôi khi, chỉ cần một ánh mắt, một động tác liền hiểu ý đối phương.

Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tất cả đều ở trong lòng.

Trương Phàm Phàm nghiêng đầu, cười tươi với Vương.

Chỉ là cười thôi, nhưng trong mắt Vương lại giống như thước phim quay chậm trong điện ảnh.

Có người nói, nếu ngày nào đó bạn gặp được một người khiến bạn cảm thấy như đang ở trong những thước phim quay chậm, không cần đoán nhiều, bạn nhất định đã yêu người đó rồi.

Câu nói này rất đúng.

Chỉ có điều, hiện tại Vương cùng Trương Phàm Phàm yêu nhau đến một trình độ khó có thể với tới.

Cô buông Trương lão gia tử ra, ôn nhu ôm lấy Vương.

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ người Trương Phàm Phàm, Vương nhịn không được cúi thấp đầu.

Chương 238

Hai người lẳng lặng hưởng thụ thời khắc tốt đẹp này.

Chỉ có điều, lại có một âm thanh phá vỡ sự ấm áp. "Phát hiện huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân thuần chủng, có trích xuất hay không?" Vương ngẩn ra.

Vì sao lúc chưa đề thuần huyết mạch cho Trương Phàm Phàm thì không có nhắc nhở có thể trích xuất?

Nhưng mắt hắn lại không biết nói chuyện, chỉ có thể để Vương tự suy tư.

Bất quá, hắn vẫn chọn xác nhận trước.

Tức thì, Vương chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân trên dưới đều xao động.

Một loại cảm giác sảng khoái khó tả tràn ngập tứ chi bách hài.

Hồi lâu sau, cỗ cảm giác kỳ quái này mới dần dần biến mất.

Vương chỉ cảm thấy hiện tại toàn thân có tinh lực dùng mãi không hết!

Vương rốt cuộc đã sở hữu huyết mạch Kỳ Lân thuần chủng!

Lược qua suy nghĩ một chút, Vương liền hiểu nguyên nhân vì sao trước kia không có nhắc nhở hấp thu huyết mạch.

Có khả năng bởi vì huyết mạch của Trương Phàm Phàm tịnh không thuần, huyết mạch của Vương cũng tịnh không thuần, hai người ở cùng một tầng thứ.

Cho nên mới không có nhắc nhở hấp thu huyết mạch.

Hiện tại huyết Kỳ Lân của Trương Phàm Phàm đã là thuần chủng,

tăng lên một tầng thứ, Vương tự nhiên cũng có thể hấp thu.

Nhưng Vương còn một suy đoán khác, đó là huyết mạch trích xuất từ trên người Trương Phàm Phàm thì chỉ có thể trích xuất lại lần nữa từ chính người cô ấy.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Hồi lâu sau, Trương lão gia tử mới từ trong cảm xúc thoát ra, tâm tình dị thường sảng khoái, cả ngày đều cười ha hả.

Buổi tối, Trương lão gia tử y nguyên làm một bàn đồ ăn lớn, muốn cùng Vương uống cho không say không về.

Trên bàn rượu, Vương kính Trương lão gia tử một ly: "Trương lão gia tử, khi nào thì động thân về Trương gia?

Chuyện của Trương Chấn Nam ông cũng biết rồi, hiện tại huyết Kỳ Lân của Phàm Phàm cũng đã đề thuần." Trương Phàm Phàm dừng đũa, nghe hai người nói chuyện.

Trương lão gia tử nhấp một ngụm rượu trắng: "Không vội." Không vội?

Hiểu lầm em ruột hơn hai mươi năm, tâm kết muốn quay về chủ gia, sao có thể không vội?

Chỉ có điều...

ông chưa nghĩ ra nên đối mặt với Trương Chấn Nam như thế nào mà thôi.

Nhưng thế hệ trước mỗi người có nỗi khổ riêng, Vương cũng không tiện nói nhiều.

Cứ như vậy, Trương lão gia tử uống đến say mèm.

Nhưng ông già này thân cường thể tráng, chút rượu ấy không đến mức làm ông gặp nguy hiểm.

Trương Phàm Phàm cùng Vương liền về nhà.

Phàm Phàm không thắng nổi tửu lực, về nhà liền lăn ra ngủ.

Vương ngồi ở phòng khách hút thuốc, đang suy tư về những chuyện gặp phải gần đây.

Đầu tiên, theo lịch sử thời thượng cổ chậm rãi hiện ra trước mắt Vương, hắn biết được càng ngày càng nhiều.

Ví dụ như Trương Tổ cùng Trương Qua Tử là cùng một người, toàn tộc Trương Tổ bị tộc nhân Khoa Phụ tu nhân pháp hại chết.

Trương Tổ vì báo thù, điều tra ra được Cơ Hiên Viên cũng tu luyện nhân pháp.

Thế là hắn nhờ Tứ Tiên giúp đỡ tiếp cận Viêm Đế, lại để Lão Hồ Ly và Hoàng Bì Tử tiếp cận Cơ Hiên Viên.

Không ngờ, hai con tiên gia và Cơ Hiên Viên ở chung lại nảy sinh tình cảm, phản bội Trương Tổ.

Sau đó Trương Tổ tìm Thương Hiệt muốn liên minh, mấy năm sau Thương Hiệt lại đồng ý thỉnh cầu của Cơ Hiên Viên mà binh biến.

Lại về sau, liền có tộc nhân Nữ Oa tới cửa thỉnh cầu Cơ Hiên Viên chém giết Kỳ Lân.

Trương Tổ đánh trọng thương Thần Nông, đem thi thể Kỳ Lân đi.

Sau đó Trương Tổ tạo ra Thần Nông giả, phát động bộ lạc Thần Nông khai chiến với Cơ Hiên Viên, mới có trận chiến tranh năm đó.

Nhìn thì có vẻ rõ ràng rành mạch, nhưng bên trong có mấy nghi điểm Vương vẫn chưa làm rõ được.

Ví dụ, tộc nhân Khoa Phụ tu nhân pháp kia rốt cuộc là thế nào?

Trương Tổ rốt cuộc đã tìm được hung thủ tàn sát toàn tộc hay

chưa?

Năm hạt giống trong tộc Nữ Oa rốt cuộc là cái gì?

Quan trọng nhất, Song Ngư Ngọc Bội của Trương Tổ rốt cuộc từ đâu mà có?

Cơ Hiên Viên cùng Thương Hiệt vì sao có thể trường sinh?

Hoài Nam Đồ quyển thứ ba rốt cuộc lại ở đâu?

Đột ngột!

Vương dường như nghĩ ra điều gì, tức thì da gà toàn thân đều nổi lên. "Tôi biết rồi!" Tuy rằng nguyên lý Vương chưa làm rõ được, nhưng hắn dám xác định, bí pháp trường sinh định nhiên là lưu truyền ra từ trong tộc Nữ Oa!

Khi suy nghĩ của Vương đang thông suốt, điện thoại đột nhiên reo lên.

Màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ Tô Hàng. "Tô Hàng?" Ngay sau đó, dường như nghĩ ra điều gì, hắn khẽ cười.

Chẳng qua chỉ có hai khả năng.

Chương 239

Một là Jack Ma gọi cho Vương.

Hai là người của Cơ gia gọi.

Hắn bắt máy.

Đầu dây bên kia im lặng ba giây, sau đó chậm rãi nói: "Xin hỏi có phải là Vương...

Vương tiên sinh không?" "Không sai, là tôi." "À xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu, tôi là Cơ Thập Lục." Cơ Thập Lục?

Vương cũng không xa lạ gì cái tên này, Cơ Thập Lục chính là người năm đó đã bế Cơ Nho về Cơ gia. "Có chuyện gì không?" "Trong điện thoại nói chuyện không tiện, thế này đi, cậu cho tôi cái địa chỉ, tôi đến đó, chúng ta tâm sự?" "Tương Thành, quán lẩu Thôi Bàn Tử." Nói xong, Vương liền cúp máy, ngay cả thời gian cụ thể cũng không cho.

Để xem Cơ gia rốt cuộc có bao nhiêu thành ý.

Vương nhìn cảnh phố xá sầm uất ngoài cửa sổ, sau đó đứng dậy vươn vai một cái, về phòng ngủ một giấc thật ngon. ...

Trưa hôm sau, Vương và Trương Phàm Phàm mới lười biếng bò dậy từ trên giường.

Trương Phàm Phàm híp mắt ôm lấy Vương, áp cái đầu nhỏ lên ngực hắn. "Buồn ngủ quá à." Vương xoa xoa đầu cô: "Ngủ thêm chút nữa đi." Phịch.

Trương Phàm Phàm trực tiếp ngã vật xuống giường ngủ tiếp.

Vương thuộc kiểu đã tỉnh là không ngủ lại được, hắn ngáp một cái, cầm lấy điện thoại đặt ở tủ đầu giường. "Hửm?" Vừa nhìn,

Vương nháy mắt tỉnh táo hẳn.

Thôi Bàn Tử đã gọi cho hắn ba cuộc.

Phân biệt vào lúc chín giờ, mười giờ và mười hai giờ sáng.

Đồng thời, còn có một tin nhắn. "Vương ca, có người tên Cơ Thập Lục nói là bạn của anh, đang tìm anh." Vương hơi nhướng mày: "Đến cũng nhanh thật." Hắn hôn lên trán Trương Phàm Phàm một cái, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Tuy nhiên Vương cũng không vội, dù sao xa xôi như vậy mà Cơ Thập Lục cũng đợi được, không kém gì chút thời gian này.

Hắn tắm rửa trước, lại xuống lầu ăn bát mì, cuối cùng mới thong thả ung dung đi về phía quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Nửa giờ sau, Vương đẩy cửa bước vào, thấy ngồi ở cửa là một người đàn ông trung niên dáng người đĩnh đạc.

Tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt sáng ngời, những nếp nhăn li ti không làm ông ta già đi mà ngược lại càng khiến người này trông đàn ông hơn. 【 Tên: Cơ Thập Lục 】 【 Trạng thái: Bình hòa 】 【 Thân phận: Người phụ trách nghiệp vụ biên giới của Cơ gia 】 【 Kỹ năng: Dưỡng khí 】 【 Nội tâm: Không biết Hiên Viên Kiếm có thật sự nằm trong tay Vương hay không, lời của Cơ Thập Tam cũng không thể tin hoàn toàn. 】 Vương đối với Cơ Thập Lục càng thêm tò mò.

Trạng thái bình hòa?

Vừa mới giết người của Cơ gia, chặt đứt cánh tay Cơ Thập Tam, trong tình huống này mà vẫn có thể bình hòa?

Thật không biết là nên gọi là trầm ổn hay là máu lạnh.

Đột nhiên, Cơ Thập Lục quay đầu, nhìn thấy Vương.

Ông ta vội vàng đứng dậy, vừa đưa tay ra vừa đi về phía Vương:

"Chào cậu, nhìn dáng vẻ nghi biểu đường đường thế này, tôi biết chắc chắn là Vương rồi." Vương cười: "Không đến mức đó." Cơ Thập Lục làm động tác mời: "Hay là chúng ta vừa ăn vừa nói?" "Được." Vương cũng không lằng nhằng, trực tiếp cùng Cơ Thập Lục lên lầu.

Hai người nhập tọa, sau một hồi khách sáo, Cơ Thập Lục rốt cuộc cũng đi vào chủ đề chính. "Cơ Thập Tam về Cơ gia, đã đem chuyện xảy ra hôm đó tại khách sạn Hương Cách Lý Lạp báo lại cho gia chủ." Vương dừng đũa, lẳng lặng nghe Cơ Thập Lục nói. "Sau đó Cơ gia chúng tôi đã mở một cuộc họp, chủ yếu thảo luận về chuyện Hiên Viên Kiếm." Nói đến đây, Cơ Thập Lục ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương, ngữ khí cung kính: "Kỳ thực tôi rất muốn biết, Hiên Viên Kiếm thật sự đang ở trên tay cậu sao?

Tôi không có ác ý, thuần túy chỉ là sự tò mò của cá nhân tôi thôi." Dưới ánh mắt chăm chú của Cơ Thập Lục, Vương chậm rãi gật đầu: "Không sai, Hiên Viên Kiếm đang ở chỗ tôi, do Cơ Hiên Viên đích thân giao cho tôi." Điều khiến Vương không ngờ là Cơ Thập Lục thật sự tin.

Ông ta buông đũa xuống cạn ly rượu, thần sắc hờ hững: "Quả nhiên, tôi biết truyền thuyết trong tộc đều là thật, đáng tiếc." Vương hỏi: "?" Cơ Thập Lục ngẩn ra, ngay sau đó cười tự giễu một tiếng, giải thích: "Tôi nói đáng tiếc cho Hiên Viên Kiếm, không có ý coi thường cậu đâu, là thế này...

Hiên Viên Kiếm nếu chôn dưới lòng đất thêm vài năm nữa, đợi thế cục trong Cơ gia tôi ổn định lại thì tốt rồi." Cơ Thập Lục lắc đầu: "Việc nhà Cơ gia tôi, không tiện nói, mong cậu lượng thứ." Nói xong, Cơ Thập Lục thật sự không nói thêm gì nữa.

Vương hơi nhíu mày. 【 Tên: Cơ Thập Lục 】 【 Nội tâm: Hiên Viên Kiếm xuất thế, chẳng lẽ dự ngôn của Cơ gia ta thật sự sắp thành

hiện thực rồi sao. 】 Dự ngôn của tiên tổ Cơ gia?

Vương lưu tâm ghi nhớ điều này, đợi ngày sau có cơ hội sẽ điều tra kỹ một phen.

Sau khi hai người cơm nước no say, Cơ Thập Lục liền cáo từ.

Lúc sắp đi, ông ta để lại cho Vương một câu: "Huynh đệ, chuyện Hiên Viên Kiếm tôi coi như không biết, trong Cơ gia có người đang tìm nó, cái gì có thể giấu được tôi sẽ cố gắng giúp cậu giấu đi.

Tôi chỉ nói là, sau này có thể sẽ có một việc nhờ cậu giúp đỡ, không biết cậu có đồng ý không?

Chuyện này đối với cậu chỉ có lợi chứ không có hại." Nói xong, Cơ Thập Lục định đi.

Vương gọi giật lại: "Không hỏi tôi chuyện về Cơ Nho sao?" Vương cảm thấy Cơ Thập Lục thật khó hiểu, từ Tô Hàng xa xôi bay tới đây chỉ trong một đêm, chỉ để xác nhận Hiên Viên Kiếm có ở trong tay hắn hay không?

Nhưng lúc đầu Vương đã tự mình thừa nhận, người tin tưởng trong Cơ gia, tin tưởng Cơ Thập Lục chắc chắn không chiếm số ít.

Vậy Cơ Thập Lục rốt cuộc đang đánh chủ ý gì?

Ai ngờ, Cơ Thập Lục chỉ dừng bước, quay đầu cười nhẹ với Vương, thần sắc bình tĩnh đến mức không giống người bình thường: "Tôi biết rồi.

Đánh chủ ý lên người Trương gia vốn là không đúng, huống chi, đó là bạn gái của cậu." Nói xong, ông ta cứ thế rời đi như một người không liên quan.

Vương lại cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu xương.

Nhìn bóng lưng xa dần của Cơ Thập Lục, trong lòng hắn dâng lên

cảm giác nguy hiểm.

Cơ Thập Lục này... bình tĩnh đến mức không giống con người!

Chương 240

Nếu Vương biết, Cơ Nho chính là do Cơ Thập Lục tự tay bế về Cơ gia, hắn sẽ càng khiếp sợ hơn.

Đầu tiên, mục đích chuyến đi này của Cơ Thập Lục có chút không rõ ràng.

Duy nhất hỏi một câu, là xác nhận Hiên Viên Kiếm rốt cuộc có ở trong tay Vương hay không.

Trừ cái đó ra, không còn gì khác.

Vương sau khi xem thông tin của ông ta, cũng không nhìn ra tin tức hữu dụng gì.

Mắt Vương hơi híp lại. "Cơ Thập Lục...

Có chút thú vị." Vương xoay người rời đi, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Lúc này, Cơ Thập Lục vừa vặn dừng bước, quay đầu nhìn Vương.

Hai người một trước một sau vừa vặn lướt qua nhau.

Ánh mắt Cơ Thập Lục phức tạp, thần thái tường hòa bình tĩnh vốn có biến mất không thấy đâu, thay vào đó là thần sắc căm hận oán độc. ...

Vương về đến nhà, Trương Phàm Phàm nghênh diện cho hắn một cái ôm gấu.

Cái đầu nhỏ của cô không ngừng cọ cọ trong ngực Vương, làm nũng nói: "Anh yêu đi đâu thế, giờ mới về nha." Trong lòng Vương ấm áp, cười xoa xoa đầu cô: "Người Cơ gia tới, ra ngoài nói chuyện

với họ một chút." Trương Phàm Phàm đột nhiên ngẩng đầu: "?" "Không có gì, hỏi anh chuyện Hiên Viên Kiếm thôi." Trương Phàm Phàm gật đầu ra vẻ đã hiểu: "Ồ." Nhưng hiện tại Vương cũng không muốn thảo luận những thứ này.

Dù sao từ thôn Ô Đằng trở về, lại gặp chuyện Trương Phàm Phàm bị bắt cóc.

Sau đó lại bắt tay chuẩn bị giải quyết chuyện Thiên Nhãn của Trương Phàm Phàm.

Đi đi lại lại, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Hiện tại, vừa vặn thả lỏng một chút.

Vương nhẹ nhàng nâng cằm Trương Phàm Phàm lên: "Mỹ nữ, có rảnh không?" Trương Phàm Phàm vừa nhìn nụ cười xấu xa kia của Vương, lập tức hiểu ra: "Thật hư hỏng." Dù sao trong nhà cũng không có ai, nơi nào cũng là chiến trường.

Thế là, trên ghế sô pha đã xảy ra một trận ác chiến. ...

Cứ như vậy, dù sao Vương hiện tại cũng không có việc gì.

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương Phàm Phàm đã đề thuần, không cần vội vàng xuống mộ.

Cơ Thập Lục lần trước lúc rời đi có nói ngày sau cần Vương giúp đỡ, hiện tại cũng bặt vô âm tín.

Vương cũng không vội, dứt khoát ở Tương Thành cùng Trương Phàm Phàm vui chơi giải trí.

Không có việc gì thì đi du lịch, rất thoải mái.

Hai tháng thời gian cứ thế trôi qua.

Trương Vãn đã về Trương gia, trong thời gian đó Trương Phàm Phàm tranh thủ cùng Vương về Trương gia một chuyến.

Đương nhiên, Vương cũng đi cùng.

Ngày hôm đó Trương Chấn Nam ôm Trương lão gia tử khóc rống lên.

Cuối cùng cũng gặp lại người thân thất lạc hơn hai mươi năm.

Trong hai mươi năm này, không ai biết Trương Chấn Nam sống thế nào, cứ như vậy giấu một bụng ủy khuất ngồi ở vị trí gia chủ Trương gia.

Hai mươi năm a, thật sự không ngắn.

Sau đó, Trương lão gia tử ở lại Trương gia một thời gian, không có việc gì thì cùng Trương Chấn Nam đánh cờ uống rượu.

Hai ông già gần đất xa trời ôn lại chuyện năm xưa, đảo cũng khoái hoạt.

Trong thời gian đó, Trương Chấn Nam thậm chí muốn nhường lại vị trí gia chủ Trương gia.

Dù sao nếu không có chuyện năm đó, người ngồi ở vị trí này phải là Trương Chấn Thiên.

Trương lão gia tử một mực từ chối, cuộc sống của ông khó khăn lắm mới có chút khởi sắc, không muốn lại tham gia vào những chuyện đấu đá trong gia tộc.

Đến hôm nay, Trương lão gia tử đã ở Trương gia hơn một tháng, căn bản không có ý định về.

Vương hết cách, đành cùng Trương Phàm Phàm trở về Tương Thành.

Lại một tháng sau.

Một ngày nọ, chính là ngày kỷ niệm năm thứ ba Vương và Trương Phàm Phàm quen nhau.

Hai người dẫn theo đám bạn thân của Trương Phàm Phàm đến Khách sạn Hòa Bình ở Tương Thành.

Hôm nay Khách sạn Hòa Bình không tiếp khách bên ngoài.

Bởi vì ông chủ chính là Vương.

Về phần quà kỷ niệm năm thứ ba, Vương tặng Trương Phàm Phàm một chiếc nhẫn kim cương to bằng viên sỏi.

Cũng không đắt, vài chục triệu tệ thôi.

Trương Phàm Phàm biết rõ Vương không thiếu tiền, nên đã chuẩn bị cho Vương một "món quà đặc biệt".

Về phần quà là gì, Trương Phàm Phàm không nói.

Cô làm vẻ mặt tinh quái thần bí: "Tối nay sẽ biết." Vương cười lắc đầu.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn reo lên.

Vừa nhìn số điện thoại, là từ Nam Hải gọi tới. "Nam Hải?" Vương tìm kiếm trong đầu những người quen biết ở khu vực Nam Hải. "Có khả năng là Uông Đạt." Uông Đạt, mọi người từ Nam Hải trở về sau đó liền không liên lạc nữa.

Chương 241

Không biết hiện tại hắn có khống chế được cây đại thụ che trời là Uông gia hay chưa.

Vương ấn nút nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói tùy hòa của Uông Đạt: "Vương gia đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?" "Vẫn khỏe, còn ông?" Uông Đạt cười một tiếng: "Nhờ phúc của ngài, Uông gia đã bị tôi ổn định rồi, nếu không kết quả rốt cuộc thế nào thật không dám nói." Vương hơi nhướng mày, nhờ phúc của tôi?

Chỉ nghe Uông Đạt tiếp tục nói: "Là thế này, lúc đầu tôi về Uông gia, có mấy kẻ rắp tâm bất chính cứ đòi tranh vị trí gia chủ.

Cậu không biết đâu, lúc đó gọi là bát tiên quá hải, các loại tuyệt hoạt đều triển hiện ra hết.

Cuối cùng tôi thực sự hết cách, bèn nói ra tên của ngài, đám người kia về tra một cái, lập tức không dám ho he gì nữa." Vương ha ha cười lớn: "Thú vị, thú vị." Hai người lại hàn huyên một trận, cuối cùng Uông Đạt nói vào chính đề. "Đúng rồi Vương gia, gần đây về chuyện kia, đã có tiến triển mới." Vương biết, cái mà Uông Đạt nói, hẳn là huyết mạch Kim Ô.

Mắt hắn sáng lên: "Nói nghe xem." Uông Đạt chỉnh lý lại từ ngữ, chậm rãi nói: "Thế này, sau khi tôi về Uông gia, đã tra cứu một số cổ tịch, cuối cùng cũng tìm ra một số manh mối.

Về chuyện thời thượng cổ thì không có văn hiến cụ thể để khảo sát.

Nhưng mà, vào thời nhà Minh, trong thiên hạ thật sự xuất hiện bóng dáng Kim Ô!

Không biết Vương gia có biết thủ phú thời Minh là Thẩm Vạn Tam không?" Danh tiếng Thẩm Vạn Tam ai mà không biết, đến lịch sử làm giàu cũng bị dựng thành phim truyền hình, Vương sao có thể không biết?

Chỉ là điều khiến Vương tò mò là, Thẩm Vạn Tam thì có quan hệ gì với Kim Ô?

Tiếp theo, mỗi câu Uông Đạt nói ra đều khiến Vương rùng mình, nổi da gà toàn thân!

Uông Đạt nói như sau: "Năm đó sau khi Thẩm Vạn Tam chết, lăng mộ của ông ta được táng ở dưới nước.

Không phải loại thủy táng mà chúng ta hiểu, lăng mộ của ông ta giống như đại mộ dưới nước của Hoàng Đế vậy!" Vương kinh hãi.

Thẩm Vạn Tam rốt cuộc đã hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, mới có thể xây dựng được đại mộ giống như Hoàng Đế Mộ! "Trong lịch sử, chỉ có mộ của bốn người là không thể đào.

Thứ nhất, Tần Thủy Hoàng Lăng, trong mộ có lượng lớn thủy ngân, truyền thuyết có đèn nhân ngư từ Nam Hải thắp sáng, dựa vào khoa kỹ hiện tại căn bản không có cách nào mở ra.

Thứ hai, mộ của Võ Tắc Thiên, mộ của bà ta quá lớn, từng có người hao phí mấy vạn nhân lực cũng không thể đào ra được chỉnh thể đại mộ.

Thứ ba, chính là mộ của Hốt Tất Liệt thần bí nhất, có người nói mộ ở Nội Mông, cũng có người nói ở Ngoại Mông, nhưng trước sau vẫn không tìm thấy.

Cuối cùng, chính là lăng mộ Thẩm Vạn Tam dưới nước!" "Tôi tìm được đôi câu vài lời trong cổ tịch Uông gia, ngài cũng biết, tổ tiên Uông Tạng Hải của tôi và Thẩm Vạn Tam là người cùng thời.

Cho nên, trong bút ký để lại, tôi phát hiện một manh mối cực kỳ quan trọng!

Tại sao lăng mộ Thẩm Vạn Tam lại có thể ở dưới nước?

Bởi vì được Kim Ô che chở, có thể đảm bảo lăng mộ ở dưới nước cũng sẽ không bị hư hại!

Uông Tạng Hải nói, năm đó Thẩm Vạn Tam phất lên chính là nhờ một quả trứng Kim Ô, sau khi Kim Ô nở ra liền luôn coi Thẩm Vạn Tam là người thân!

Sau khi Thẩm Vạn Tam chết, nó cũng ở quanh lăng mộ không chịu rời đi!" Vương nổi da gà khắp người.

Thẩm Vạn Tam rốt cuộc có khí vận lớn đến mức nào mà có thể đạt được một quả trứng Kim Ô!

Lại còn nuôi dưỡng Kim Ô bên người.

Vương chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn hỏi: "Vậy mộ Thẩm Vạn Tam rốt cuộc ở đâu?" Uông Đạt nói chắc như đinh đóng cột: "Ở Nam Hải, ngay phía trên Hoàng Đế Mộ!

Thẩm Vạn Tam xây lăng mộ ngay trên Hoàng Đế Mộ, đè đầu Hoàng Đế!

Ngay phía dưới Đảo Đế Linh, phía trên Hoàng Đế Mộ, chính là địa điểm cụ thể của mộ Thẩm Vạn Tam!" Vương trợn to mắt.

Vạn lần không ngờ, Thẩm Vạn Tam ngay cả đế vương cũng không phải, lại to gan như thế, dám xây lăng mộ trên đầu Hoàng Đế!

Hắn chậm rãi thở ra một hơi: "Khi nào xuất phát?" Ý hắn hỏi là khi nào xuất phát đến mộ Thẩm Vạn Tam tìm Kim Ô.

Ai ngờ, Uông Đạt lại nói: "Vương gia ngài không cần đi, mộ Thẩm Vạn Tam tôi đã phái người đi trinh sát, bên trong hình như

không nguy hiểm lắm, Kim Ô cũng không ở đó." Nghe vậy, mắt Vương khẽ híp lại.

Uông Đạt không bảo hắn đi mộ Thẩm Vạn Tam, nhưng hiện tại lại thẳng thắn chuyện này, chẳng qua là cần hắn giúp.

Vương cười khẩy một tiếng, xem ra chuyện Kim Ô khẳng định gặp trở ngại, Uông Đạt mới bất đắc dĩ gọi điện cho hắn.

Nếu Uông gia có thể độc nuốt Kim Ô, chắc chắn lúc này sẽ không liên hệ với Vương.

Hắn châm điếu thuốc rít một hơi, thong thả nói: "Vậy Kim Ô ở đâu?" "Ở Côn Luân!

Con Kim Ô kia vẫn luôn sinh sống sâu trong Côn Luân, từ sau khi Thẩm Vạn Tam bệnh mất, cứ cách ba năm nó sẽ quay về một lần.

Mỗi ba năm vào ngày 16 tháng 7, Kim Ô đều sẽ bay về Nam Hải thăm Thẩm Vạn Tam!

Hiện tại, nó đã sớm quay về Côn Luân rồi!" Vương không nói gì, trầm ngâm một lát: "Nói thẳng đi." Uông Đạt cười lớn: "Vương gia quả nhiên sảng khoái, mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn một người tới bái phỏng, chúng ta cùng động thân đi Côn Luân!

Yên tâm, tôi sẽ không mang theo loại nhóc con không có mắt.

Nếu người đó khiến Vương gia ngài không hài lòng, tôi có thể bảo nó cút về bất cứ lúc nào." Vương và Uông Đạt ăn nhịp với nhau: "Được!" Vốn dĩ hai người đi cùng nhau vì lợi ích, trong đó tuy trải qua sinh tử, nhưng giữa hai người vẫn còn chút khoảng cách.

Không phải tình cảm giữa Vương và Uông Đạt không đủ, mà là đại diện cho hai thế lực đối địch.

Trương lão gia tử và Trương Phàm Phàm họ Trương, quan hệ với

Trương Chấn Nam đã hòa hoãn không ít.

Vương đương nhiên đứng về phía Trương gia.

Uông Đạt thân là tân gia chủ Uông gia, không cần nói cũng biết, khẳng định phải làm ra chút thành tích để chứng minh.

Đồng thời cũng chứng minh ánh mắt của lão gia chủ Uông Triêu không sai, không nhìn lầm người.

Nếu bỏ đi thân phận, Vương tin rằng Uông Đạt khẳng định nguyện ý đi theo bên cạnh mình.

Sau khi Vương đồng ý, Uông Đạt lại nói một số chuyện về Côn Luân.

Dặn Vương phải vô cùng cẩn thận.

Uông Đạt biết Vương từng đi qua không ít lăng mộ đại hung.

Nhưng lần này, không phải là xuống mộ.

Trong Côn Luân quỷ quyệt thần bí, không chừng sơ sẩy một cái là trúng chiêu.

Chương 242

Dù sao đó cũng là dãy núi Côn Luân cực kỳ thần bí trong lịch sử!

Nhưng Uông Đạt không biết, Vương hiện tại đã học được toàn bộ kỹ năng của đám đạo sĩ trên núi Long Hổ.

Không nói cái khác, trước đây thủ đoạn công kích của Vương khá đơn nhất, chỉ có sức mạnh Tam Đỉnh và kỹ năng giết người của cổ võ thuật.

Nhưng hiện tại, hắn biết Khiên Hồn, Khu Tà, Họa Phù, Lập Đàn các loại pháp thuật.

Thậm chí ngay cả chuyện se duyên của Nguyệt Lão, hắn cũng biết một chút.

Sau khi Vương cúp điện thoại, không nhịn được cười.

Hiện tại hắn hưng phấn đến phát run, hận không thể lập tức đi vào dãy núi Côn Luân nhìn xem một chút, tìm kiếm dấu vết của những nhân vật trong thần thoại từng để lại.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Vương liền ra ngoài mua sắm đạo cụ.

Gạo nếp, giấy vàng, kiếm gỗ đào và những thứ chuyên dụng của đạo sĩ, Vương đều mua một lượt.

Kết quả, ở một góc chợ, có một tên ăn mày nhỏ người bẩn thỉu, nhưng đôi mắt dị thường sáng ngời, trong mắt đẫm lệ nhìn Vương.

Sau lưng nó có một thanh kiếm gỗ đào, nhìn kỹ lại thì tên ăn mày nhỏ này mặc chính là đạo phục.

Nó trực tiếp nhảy cẫng lên, chạy về phía Vương: "Sư thúc tổ!

Con tìm được người rồi!" Vương vừa nghe mấy chữ "Sư thúc tổ", lập tức toàn thân căng thẳng, quay đầu nhìn lại.

Tên ăn mày nhỏ trước mắt này có chút quen mắt?

Ngay sau đó, hắn dường như nhớ ra, há to miệng ngạc nhiên nói: "Hầu Kim?" Hầu Kim tủi thân gật đầu liên tục, nước mắt sắp rơi xuống: "Sư thúc tổ, người làm con tìm khổ quá!" Quỷ mới biết mấy tháng nay Hầu Kim đã trải qua những gì.

Vốn dĩ Lão Thiên Sư trên núi Long Hổ tưởng rằng Vương đi trước, ông ấy đuổi theo sau, tệ nhất cũng có thể nhìn thấy bóng lưng chứ?

Ai ngờ, Vương vì không muốn bị phát hiện, chạy còn nhanh hơn thỏ!

Làm hại ông ấy tìm muốn chết.

Đám đạo sĩ thậm chí đều bắt đầu trách móc ông ấy.

Cuối cùng, dò la được Vương đang ở Tương Thành, liền đi suốt đêm tới đây.

Vốn dĩ đám đạo sĩ tưởng rằng người có thân phận như Vương, ở Tương Thành hẳn là tiếng tăm lừng lẫy, tương đối dễ tìm mới đúng.

Hơn nữa, Sư thúc tổ nhà mình cũng không thể nhốt họ ở ngoài cửa, không cho vào chứ?

Kết quả ai ngờ công tác bảo mật của Vương làm quá tốt.

Ở Tương Thành hắn chẳng khác gì dân thường!

Trên thế giới này, chỉ có hai loại người biết thân phận của Vương.

Một loại là đối thủ cũ của Vương, nhưng hiện tại đều đã hóa thành đất vàng.

Loại thứ hai là những người từng giúp đỡ Vương, hoặc được Vương giúp đỡ.

Loại người này người bình thường cũng không tiếp xúc được, đều là cao tầng lăn lộn trong các đơn vị ban ngành.

Hầu Kim - vị Thiên Sư tập sự này cũng coi như may mắn, giống như có đạo sĩ ở Tương Thành ngồi xổm hơn một tháng cũng không gặp được Vương.

Hầu Kim gạt nước mắt kể lại đầu đuôi sự việc một lần.

Nghe xong, Vương đau đầu một trận.

Khá lắm, Lão Thiên Sư thật sự bị ma ám rồi, ngay cả đạo thống Long Hổ Sơn cũng dời đi!

Tin tưởng tôi như vậy sao?

Không sợ tôi buông gánh không làm, đạo thống Long Hổ Sơn dời đi công cốc à?

Haizz, nói cho cùng, Lão Thiên Sư là tin tưởng Trương Thiên Sư thôi.

Thật không biết lúc Trương Thiên Sư còn sống đã làm những gì mà có thể khiến Lão Thiên Sư tin tưởng như vậy.

Vương nhìn bộ dạng ăn mày nhỏ của Hầu Kim, hơi ghét bỏ lắc đầu.

Nói cho cùng, Hầu Kim chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi.

Có thể một mình tới Tương Thành, nhếch nhác thành cái dạng này cũng không dễ dàng.

Thật không biết nếu Vương không gặp được, Hầu Kim sau này sẽ ra sao.

Lão Thiên Sư cũng thật yên tâm. "Được rồi, đi theo ta." Nói xong xoay người đi về phía nhà.

Mắt Hầu Kim sáng lên, đi theo sau.

Trong lòng không khỏi thầm đắc ý: Ta thật lợi hại, là người đầu tiên tìm được Sư thúc tổ, không biết có thưởng không.

Về đến nhà, Hầu Kim tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh: "Sư thúc tổ, sô pha nhà người thật mềm, thoải mái quá!" Vương nhíu mày.

Hầu Kim người ngợm bẩn thỉu, cứ thế nhún nhảy trên sô pha. "Ai cho phép ngươi ngồi xuống đó?" Hầu Kim vừa nghe, vội vàng cười gượng, đứng dậy: "Sai rồi, con không dám nữa." Vương liếc nhìn một cái: "Mau vào phòng tắm tắm rửa đi, dầu gội đầu, sữa tắm bình màu tím." "Vâng ạ!" Hầu Kim chạy biến vào phòng tắm, ngay sau đó liền vang lên tiếng nước chảy.

Trương Phàm Phàm dụi mắt từ phòng trong đi ra: "Anh yêu, ai thế ạ?" "Hầu Kim, cái chú đạo sĩ nhỏ dẫn đường cho chúng ta trên núi Long Hổ ấy." Trương Phàm Phàm nhớ ra: "Sao lại tới nhà chúng ta?" Trương Phàm Phàm coi nhà của Vương là nhà của mình rồi.

Vương cúi đầu cười khẽ, không vạch trần, đáp lại: "Là thế này, như vầy như vầy..." Trương Phàm Phàm nghe xong hồi lâu không nói nên lời: "Lão Thiên Sư cũng thật chịu chơi." Hai người cứ thế ngồi trên sô pha đợi Hầu Kim đi ra.

Hồi lâu, bên trong truyền đến tiếng Hầu Kim: "Sư thúc tổ, quần áo con bẩn quá, có thể cho con mượn bộ quần áo mặc không ạ!" Vương thở dài, đi vào tủ quần áo tùy tiện lấy bộ quần áo đưa vào: "Cầm lấy." Mấy giây sau, Hầu Kim rốt cuộc cũng bước ra khỏi phòng tắm.

Nó dùng khăn lau đầu, nhe miệng cười lớn: "Ai da, thật đã, nhà Sư thúc tổ cái bông tắm cũng thật có lực, có cán dài, chà sướng thật, con

chà ra được ba cân đất!" "Bông tắm?" Vương hỏi: "Bông tắm nào?" Đầu Hầu Kim hất về phía phòng tắm: "Cái đặt cạnh bồn cầu ấy ạ, hình trụ, có cái cán dài." Vương vỗ trán, có chút buồn nôn: "Mau vào tắm lại cho ta, đó là cái chổi cọ bồn cầu!" ...

Mặt Hầu Kim đỏ như mông khỉ, nhưng lại bày ra bộ dáng người lớn, dựa vào sô pha nói: "Sư thúc tổ, người suy nghĩ lại xem, rốt cuộc có muốn về núi Long Hổ của con không.

Núi Long Hổ của con có hơn nghìn đạo sĩ, dưới tay quản lý nhiều người như vậy, không sướng sao?" Vương không trả lời, hỏi lại: "Núi Long Hổ lần này tới Tương Thành bao nhiêu người?" Hầu Kim nhẩm tính: "Mấy chục người ạ." Vương thở dài thườn thượt: "Thật là..." Làm Sư thúc tổ của Long Hổ nhất mạch, cũng không thể bỏ mặc đám đạo sĩ này được đúng không?

Chương 243

Nhìn bộ dạng thê thảm của Hầu Kim, dường như đã thấy được dáng vẻ thất cơ lỡ vận của mấy chục người kia rồi.

Một ý tưởng táo bạo dần hiện lên trong đầu Vương. "Có thể gọi hết đám người kia ra không?" Hầu Kim vỗ đùi: "Chắc chắn được!" "Tốt!" Ba ngày sau, tại Khách sạn Hòa Bình.

Phòng hội nghị quy mô lớn nhất, cao cấp nhất.

Bên trong lại đứng một đám ăn mày.

Đương nhiên, chỉ là ngoại mạo trông giống ăn mày, thực tế là một đám đạo sĩ.

Tiếng nói ầm ầm, đồng thanh hô: "Bái kiến Sư thúc tổ!" Vương đứng trên đài gật đầu: "Sau này đi theo ta đi." Vừa nghe lời này, mắt đám đạo sĩ dưới đài sáng lên, dường như nhìn thấy viễn cảnh tươi đẹp!

Có Sư thúc tổ dẫn dắt, sợ gì không đi được lên con đường thênh thang?

Sau đó, Vương cắt giảm một nhóm nhân viên nam không làm được việc trong Khách sạn Hòa Bình, sắp xếp cho các đạo sĩ núi Long Hổ vào thay thế.

Đồng thời, tăng thêm một hạng mục dịch vụ: Xem phong thủy, chọn âm trạch!

Ông chủ tâm đen Vương không trả lương, gọi hoa mỹ là rèn luyện.

Đám đạo sĩ ai nấy đều làm việc khí thế ngất trời, khiến Trương Phàm Phàm nhìn cũng có chút không đành lòng. "Anh yêu, chúng ta

làm thế có thực sự ổn không?" Vương cười khẽ: "Kệ bọn họ, người nguyện đánh kẻ nguyện chịu đòn mà." Hầu Kim đứng sau lưng hai người, có vẻ thập phần hài lòng với địa vị của mình, gật gù đắc ý: "Địa vị của con cao, con không cần làm việc nặng, đi theo bên cạnh Sư thúc tổ là được rồi." Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, sau khi Vương ổn định sự nghiệp của Khách sạn Hòa Bình, liền ở nhà đợi điện thoại của Uông Đạt.

Mấy ngày nay, hắn đã vẽ xong các loại bùa chú.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cuối cùng, vào ngày thứ tư, Uông Đạt gọi điện tới. "Vương gia, tôi tới Tương Thành rồi, đến đâu tìm cậu?" "Quán lẩu Thôi Bàn Tử đi." "Được." Nói xong, Vương cúp điện thoại.

Hắn trực tiếp mặc quần áo tử tế, động thân đi tới quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Trương Phàm Phàm cũng đòi đi theo, nhưng Vương nói rồi, quyết định trước tiên không mang theo Trương Phàm Phàm.

Đợi lời nguyền giữa Uông gia và Trương gia được giải khai, sẽ đưa Trương Phàm Phàm đi gặp Uông Đạt.

Về phần Hầu Kim, cái tên nhóc này cứ mặt dày mày dạn đòi đi theo Vương cho biết sự đời, nằm lăn lộn dưới đất ăn vạ.

Thần sắc Vương lạnh lùng: "Cút." Hầu Kim nhìn Vương ba giây, sau đó xám xịt đứng dậy.

Vương vừa mở cửa phòng, lại dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn Hầu Kim với vẻ nghiền ngẫm: "Quên Sư thúc tổ rồi à?" Vương cười: "Không sao, đi theo ta đi, cho phép ngươi đi cùng." Hầu Kim ngẩn ra, sau đó hai mắt phóng quang: "Đa tạ Sư thúc tổ!" Vương cười mỉm, thằng nhóc này.

Hầu Kim tuổi còn nhỏ đã là Thiên Sư tập sự, đến lúc Lão Thiên Sư trên núi Long Hổ qua đời, đạo thống Long Hổ Sơn toàn bộ sẽ rơi lên vai Vương.

Người bận rộn trăm công nghìn việc như Vương thì làm gì có thời gian quản lý Long Hổ Sơn?

Cho nên, hắn cần một người có thể trưởng thành nhanh chóng trong thời gian ngắn để tiếp nhận trọng trách.

Dù sao Lão Thiên Sư kia đã hơn bảy mươi tuổi, quỷ mới biết còn sống được mấy năm.

Cho nên, Vương đánh chủ ý lên người Hầu Kim.

Hầu Kim thân là Thiên Sư tập sự, Vương gặp nhiều đạo sĩ như vậy, lại chỉ có Hầu Kim có thân phận này.

Chắc hẳn Lão Thiên Sư cũng coi trọng Hầu Kim.

Vương bồi dưỡng Hầu Kim thêm chút nữa, đến lúc đó có thể từ trong tay hắn tiếp nhận trọng trách, quản lý Long Hổ Sơn.

Lúc đó Vương làm một chưởng quầy nhàn vân dã hạc phủi tay đứng nhìn, chẳng phải là tuyệt diệu sao?

Nghĩ vậy, nụ cười của Vương khi nhìn Hầu Kim càng thêm rạng rỡ. ...

Hai người một đường tới quán lẩu Thôi Bàn Tử, Vương hàn huyên với Thôi Bàn Tử một lúc rồi đi thẳng lên lầu.

Đến phòng Thiên Tự số 21, vừa đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Uông Đạt và một người nữa.

Chắc hẳn người bên cạnh Uông Đạt chính là người mà hắn đảm bảo với Vương.

Uông Đạt đứng dậy, cung kính bắt tay: "Vương gia đã lâu không

gặp!" Vương gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Uông Đạt giới thiệu: "Người bên cạnh tôi là Uông Lam Thanh, hồi nhỏ từng đi lạc vào sâu trong Côn Luân, sau đó được người Uông gia chúng tôi tìm thấy đưa về." Uông Lam Thanh đứng dậy, cười đưa tay ra: "Chào Vương gia, sớm nghe gia chủ nói, ngưỡng mộ đã lâu." Vương gật đầu. 【 Tên: Uông Lam Thanh 】 【 Thân phận: Người Uông gia 】 【 Kỹ năng: Thuộc làu Sơn Hải Kinh, biết đường đi tới sào huyệt Kim Ô 】 【 Nội tâm: Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, vốn tưởng rằng người có danh hào như Vương gia hẳn là một lão già uy nghiêm, không ngờ Vương gia lại đẹp trai như vậy. 】 Vương hơi nhướng mày.

Khá lắm, Uông Lam Thanh này biết đường đi tới sào huyệt Kim Ô sao?

Uông Lam Thanh tóc đen nhánh, xoăn sóng lớn xõa xuống tận bụng dưới, ước chừng chân dài một mét hai.

Tuy nhiên, cô ta không giống mỹ nhân phương Đông cổ điển, cả người có làn da màu lúa mạch, rất có cảm giác phong cách Âu Mỹ.

Đặc biệt là đôi mắt của Uông Lam Thanh vô cùng thâm thúy, sống mũi cao thẳng, một bộ dáng con lai.

Thân hình dị thường nóng bỏng, áo ba lỗ ngắn quần siêu ngắn, toàn thân trên dưới dường như viết hai chữ: Gái bốc lửa (Hot girl).

Uông Lam Thanh thật sự là một cô nàng bốc lửa hoạt bát!

Khiến cho Hầu Kim bên cạnh Vương nhìn đến ngây người, từ nhỏ ở trên núi, đâu đã thấy qua tràng diện ba đào mãnh liệt như vậy?

Vương liếc nhìn một cái: "Thu nước miếng lại." Mặt nhỏ của Hầu Kim lập tức đỏ bừng, giảo biện: "Ớt hiểm cay thật, hít, cay chết con rồi." Vương cũng không biết là ớt cay hay là Uông Lam Thanh cay.

Hắn giới thiệu: "Người bên cạnh tôi đây gọi là Tiểu Hầu, là một vị Thiên Sư tập sự." Ánh mắt Uông Đạt và Uông Lam Thanh nhìn Hầu Kim lập tức thay đổi, hai người không khỏi nhìn Hầu Kim với con mắt khác. "Được nha tiểu huynh đệ, tôi thấy cậu mới mười mấy tuổi thôi nhỉ?

Đã làm Thiên Sư tập sự rồi?" Uông Đạt có chút nghiên cứu đối với đạo sĩ, biết phân lượng của Thiên Sư tập sự nặng bao nhiêu.

Hầu Kim ra vẻ cao thâm khó lường, làm bộ dạng người lớn mỉm cười: "Cũng được thôi, không có lợi hại như vậy." "Đúng rồi tiểu huynh đệ, không biết sư thừa mạch nào?" "Mạch Long Hổ Sơn." "Hít." Uông Đạt hít sâu một hơi khí lạnh: "Được lắm tiểu huynh đệ, Long Hổ Sơn chính là thánh địa đạo sĩ, có thể làm Thiên Sư tập sự của Long Hổ Sơn, bội phục!" Vương vốn tưởng rằng mũi Hầu Kim sắp vểnh lên tận trời rồi, ai ngờ Hầu Kim lại nói: "Đâu có đâu có, so với Sư thúc tổ của tôi còn kém xa." Nhìn ánh mắt của hai người, Hầu Kim vỗ đầu một cái: "À đúng rồi, tôi quên mất, Vương gia trong miệng các vị chính là Sư thúc tổ của Long Hổ Sơn tôi.

Là đồ đệ của Trương Thiên Sư, bối phận cao nhất trên núi Long Hổ." Uông Lam Thanh vẻ mặt khiếp sợ, trên khuôn mặt tuấn tú đầy phong tình dị vực tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Chương 244

Uông Đạt cũng đồng dạng như thế, vốn tưởng rằng tiếp xúc với Vương gia lâu như vậy, hẳn là đều biết rõ gốc rễ.

Ai ngờ đâu, đột nhiên lại lòi ra thêm một thân phận Sư thúc tổ Long Hổ Sơn!

Đệ tử của vị Thiên Sư truyền kỳ kia!

Vương cười nói: "Đừng nghe nó nói bậy, tôi không thích thân phận Sư thúc tổ Long Hổ Sơn này, một chút thú vị cũng không có.

Đừng nói nữa, ăn cơm trước đi, vừa ăn vừa nói chuyện." Mắt Uông Đạt chớp chớp, có chút ngây ra.

Ý là, nghe lời này của Vương gia, hình như khá ghét bỏ thân phận Sư thúc tổ Long Hổ Sơn?

Cũng đúng, dù sao Vương gia gia tài bạc triệu, một thân bản lĩnh có thể xưng là khủng bố, không coi trọng vị trí Sư thúc tổ Long Hổ Sơn cũng là bình thường.

Uông Đạt đều không ý thức được, từ khi quen biết Vương đến nay, cả người ông ta càng ngày càng nội liễm.

Cũng không phải là học được đức tính tốt gì, thuần túy là vì cảm giác tự ti do Vương mang lại, khiến ông ta thu liễm phong mang.

Hết cách rồi, có Vương ở đây, ai mà dám làm màu chứ!

Trên bàn rượu, cô nàng Uông Lam Thanh rất biết cách cư xử, không ngừng kính rượu Vương, khen anh lên tận mây xanh.

Đáng nhắc tới là thân hình nóng bỏng của Uông Lam Thanh khiến mắt Hầu Kim nhìn đến đờ đẫn.

Nhưng Uông Lam Thanh căn bản chẳng thèm để ý, một lòng một dạ lấy lòng Vương.

Vương cũng thừa biết tâm tư của cô ta, chẳng qua là muốn dựa vào cây đại thụ là anh để hóng mát mà thôi.

Nhưng phụ nữ bên cạnh anh đã đủ nhiều rồi, Uông Lam Thanh à, cứ xếp hàng trước đã nhé.

Uông Đạt lên tiếng: "Vương gia, tốt nhất là ngày mai chúng ta xuất phát đi Côn Luân." Vương khẽ nhướng mày: "Sao thế?" "Hình như có một thế lực khác cũng muốn đi Côn Luân, có khả năng họ cũng đã biết tin tức về Kim Ô." Vương gật đầu.

Cư nhiên lại có kẻ khác biết tin về Kim Ô, nếu đụng độ nhau, khẳng định sẽ nổ ra một trận ác chiến.

Vương hỏi: "Có tin tức chính xác là thế lực nhà nào không?" Uông Đạt lắc đầu: "Không rõ, tôi chỉ biết có một nhóm người khác, nhưng chưa có thông tin xác thực." "Được." Nói xong, bốn người cũng không bàn thêm nhiều về chuyện Côn Luân và Kim Ô nữa.

Cơm no rượu say, mọi người chia tay nhau.

Uông Đạt về khách sạn, Uông Lam Thanh có bạn ở Tương Thành nên đi gặp mặt.

Vương và Hầu Kim trở về nhà.

Trên đường đi, Hầu Kim suy tư một hồi, tròng mắt đảo liên tục, vỗ vỗ cánh tay Vương: "Sư thúc tổ, chuyến đi Côn Luân lần này, có thể cho con đi theo được không?" "Hả?" "Hại, cũng chẳng có gì, chủ yếu con muốn đi cho biết sự đời, sau này chưa chắc đã có cơ hội như vậy nữa." Vương liếc nhìn cậu nhóc, trong lòng càng thêm hài lòng.

Không tệ, anh thích dáng vẻ cầu tiến này của Hầu Kim.

Mau chóng trưởng thành đi, để còn thay ta quản lý Long Hổ Sơn. "Được, chắc chắn sẽ đưa con đi!" Hầu Kim cảm động: "Sư thúc tổ thật tốt!" Ngày hôm sau, Hầu Kim mặc một bộ đạo phục giặt sạch sẽ, sau lưng đeo một cái gùi trúc, bên trong đựng đủ loại dụng cụ.

Vương hỏi sao không mặc đồ bình thường, Hầu Kim lại đáp, thân là một thành viên của Long Hổ Sơn, không thể để đồ của lão tổ tông mai một, ra ngoài lịch luyện nhất định phải mặc đạo phục.

Vương không khỏi nhìn Hầu Kim với ánh mắt tán thưởng.

Sau đó, đội hình hành động lần này được chốt lại.

Tổng cộng bốn người: Vương, Hầu Kim, Uông Đạt, Uông Lam Thanh.

Không mang theo quá nhiều người, dù sao kinh nghiệm đạo mộ bao lần cho thấy, người đông quá ngược lại càng bất tiện.

Đặc biệt là Trương Phàm Phàm, sống chết đòi đi theo Vương, nhưng lời nguyền giữa Uông gia và Trương gia vẫn còn đó, Vương chỉ đành nhẫn tâm lén lút rời đi.

Suốt dọc đường sóng yên biển lặng.

Bốn người đi máy bay riêng của Vương đến dãy núi Côn Luân.

Đứng dưới chân dãy Côn Luân, nhìn dãy núi hạo hãn vô biên, trong lòng Vương không khỏi cảm khái vạn thiên.

Nơi này chiếm một nửa giang sơn trong các câu chuyện thần thoại cổ đại.

Côn Luân Sơn, cái nôi của truyền thuyết thần thoại, nơi phát nguyên của Đạo giáo.

Tương truyền Côn Luân Sơn là nơi chúng thần tụ cư, là nơi ở của Tây Vương Mẫu tại "Dao Trì".

Cổ nhân tôn Côn Luân Sơn là "Vạn sơn chi tông", "Long mạch chi tổ", "Long sơn".

Hiện tại, bọn họ chính thức tham hiểm vùng lãnh địa thần bí này.

Kiến tập thiên sư Hầu Kim hưng phấn cao độ, dù sao bày ra trước mặt cậu cũng là thánh địa của cả Đạo giáo.

Dãy Côn Luân!

Người thường không nhìn thấy kỳ trân dị thú là do đạo hạnh không đủ.

Nhưng trong mắt những người có đạo hạnh như Vương và Hầu Kim, dãy Côn Luân lại hoàn toàn khác biệt.

Từ góc độ phong thủy mà xem, bao quanh toàn bộ Côn Luân là mười vạn ngọn núi lớn, mỗi một dãy núi đều là một con địa long.

Một con địa long chính là một long mạch, vạn con long mạch hội tụ lại một chỗ, mới hình thành nên khí thế hùng vĩ của Côn Luân, mang vẻ đẹp tráng mỹ dương cương độc đáo.

Uông Lam Thanh đeo kính râm, khóe miệng cười mỉm, nhìn Côn Luân Sơn đến xuất thần.

Một lúc sau, cô nói: "Chúng ta không đi từ khu du lịch vào đúng là một lựa chọn sáng suốt, nếu đi đường đó, không biết bao giờ mới vào đến vùng sâu." Hầu Kim chêm vào: "Chứ còn gì nữa, người dẫn đường tốt, đỡ tốn bao nhiêu công sức." Uông Lam Thanh cười gượng: "Quá khen, chủ yếu là máy bay của Vương gia nhanh hơn." Uông Lam Thanh đúng là hết nói nổi, vỗ mông ngựa cũng phải vỗ lên người Vương mới chịu.

Bất quá cũng không nói nhiều nữa, cô cùng Uông Đạt sóng vai đi về phía sâu trong Côn Luân.

Côn Luân mênh mông, khí thế hào hùng, tuyết phủ trắng xóa, vách núi vạn nhận dựng đứng chọc trời.

Bên cạnh bốn người là những cây cổ thụ tham thiên, ngọn cây phủ đầy tuyết trắng.

Mỗi bước chân hạ xuống đều vang lên tiếng lạo xạo.

Gió như dao cắt vào mặt mấy người, đau rát. "Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?" Vương quay sang hỏi Uông Lam Thanh, dù sao cô ta cũng là kỳ nhân từng đến sào huyệt Kim Ô.

Uông Lam Thanh nhìn địa mạo xung quanh, đáp: "Còn sớm, tôi còn chưa vào đến vùng sâu, hiện tại chỉ là vùng ngoài, lát nữa phải thấy Hắc Hải thì mới tính là đi vào vùng sâu." Cũng là hồi nhỏ cô vô tình lạc vào Côn Luân, những năm này thậm chí đối với Uông gia giá trị nằm ở đâu, nên cô luôn ép mình phải ghi nhớ lộ tuyến.

Chương 245

Kiến tập thiên sư Hầu Kim thắc mắc: "Hắc Hải?" "Hắc Hải còn có một cái tên, gọi là Dao Trì." "Trong truyền thuyết, Dao Trì của Tây Vương Mẫu chính là Hắc Hải ngày nay." Hầu Kim chợt hiểu ra: "Hóa ra là như vậy!" Đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Càng vào sâu càng lạnh.

Hai chữ Côn Luân nghe thì tiên khí phiêu phiêu, nhưng thực tế thân lâm kỳ cảnh mới thấy khí hậu khắc nghiệt cỡ nào.

May mà lúc đi Vương mặc nhiều đồ, cũng không đến mức không chịu nổi.

Bản thân mang dòng máu Kỳ Lân, thân nhiệt cao hơn người thường, Vương chịu lạnh giỏi hơn người khác nhiều.

Nhưng điều khiến Vương bất ngờ là, kiến tập thiên sư Hầu Kim lại không thấy lạnh?

Hầu Kim vén ống quần lên, lộ ra cái quần bông bên trong, cười đắc ý với Vương: "Thế nào sư thúc tổ, con thông minh không?" Vương cạn lời, chẳng thèm đáp lại.

Lát sau, trên mặt Uông Đạt xuất hiện ửng đỏ.

Phản ứng cao nguyên cộng thêm tia tử ngoại chiếu mạnh mới dẫn đến tình trạng này.

Ông ta quệt mồ hôi trán, thở hổn hển: "Phù, tôi thấy sắc trời cũng không còn sớm, tối nay chúng ta tìm cái hang động ngủ một giấc đi, mai lại đi tiếp." Nói xong, ông ta sững lại một giây rồi nhìn Vương: "Vương gia thấy thế nào?" Vương gật đầu: "Được." Thế là mọi người lại xuất phát tìm kiếm một hang động đủ chứa bốn người.

Nếu không, Côn Luân thú dữ đầy rẫy, lúc ngủ bị thú hoang cắn cho một miếng là xong đời.

Ở nơi hoang dã xa rời thành phố thế này, căn bản không có điều kiện y tế.

Vương có mang theo thiết bị y tế cũng không giải quyết được vi khuẩn và virus trên người thú hoang.

Mấy thứ đó đều đủ sức chí mạng.

Khoảng ba tiếng sau, trời càng lúc càng tối.

Hiện tại là tám giờ tối, bầu trời đen kịt như lúc rạng sáng ở Tương Thành.

Mấy người lấy đèn pin ra, cẩn thận đi về phía sâu trong Côn Luân.

Hai bên là dãy núi trập trùng, họ đi giữa thung lũng.

Đột nhiên, Uông Đạt dừng bước.

Ông ta đứng chết trân tại chỗ, cả người bất động.

Uông Lam Thanh thăm dò: "Gia chủ?" Uông Đạt không phản ứng, vẫn đứng như trời trồng.

Nhìn bóng lưng Uông Đạt, Uông Lam Thanh nảy sinh cảm giác kinh hãi.

Đêm trăng đen gió lớn, một người sống sờ sờ tự nhiên bất động!

Do dự giây lát, cô liền đi về phía Uông Đạt.

Đây là tân gia chủ Uông gia, lỡ xảy ra chuyện gì, về Uông gia cô không cách nào ăn nói.

Đột ngột!

Uông Đạt quay đầu lại, đồng tử đen kịt, cả khuôn mặt âm sâm khủng bố.

Ánh sáng mạnh chiếu lên mặt ông ta khiến Vương có cảm giác như đang nhìn thấy quỷ.

Uông Lam Thanh bị dọa giật nảy mình, sợ đến hoa dung thất sắc, sau đó vội vã thở hắt ra, kiêng kỵ nhìn Uông Đạt: "Dọa chết tôi rồi." Uông Đạt nói không sao.

Nhưng Vương không cho là vậy, anh không nghĩ Uông Đạt bình thường.

Đi ra từ bao nhiêu ngôi mộ lớn, anh đã rèn luyện được một loại giác quan thứ sáu.

Quả nhiên, dưới sự chú ý của anh, Uông Đạt nhìn trân trân: "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Mọi người ngơ ngác: "Tiếng gì?" "Tôi không nghe thấy động tĩnh gì cả, sư thúc tổ có nghe thấy không?" Vương lắc đầu: "Không có." Đột nhiên, Uông Đạt ra hiệu im lặng: "Đừng nói chuyện!

Tiếng đó lại tới rồi." Lần này, mọi người đều ngậm miệng, dỏng tai lên nghe âm thanh trong miệng Uông Đạt.

Trong đêm tối đen đặc, giữa thế giới băng thiên tuyết địa tứ cố vô thân, đột nhiên có người nghe thấy tiếng động.

Chuyện này lạ lùng quá, Hầu Kim không nhịn được nuốt nước miếng.

Cậu từ từ nhắm mắt, cau mày, tỉ mỉ lắng nghe.

Đột nhiên, cậu rùng mình một cái!

Trong đêm lạnh giá, dường như đúng là có âm thanh truyền đến!

Đó là một loại tiếng gió rít gần như tiếng hú.

Nhưng trong tiếng gió âm u đó, dường như có người đang nói chuyện.

Hầu Kim càng tụ tinh hội thần.

Cuối cùng, cậu cũng nghe ra được tiếng nói bên trong.

Âm thanh đó dường như đang gọi: "Hầu Kim...

Hầu Kim..." Hầu Kim lập tức nổi da gà toàn thân, không nhịn được rùng mình, mạnh mẽ mở mắt nhìn Vương: "Sư thúc tổ, con nghe thấy rồi!" Chỉ thấy Vương ra hiệu im lặng.

Từ góc nhìn của Hầu Kim, thần sắc Vương ngưng trọng, lông mày nhíu chặt, tay cầm đèn pin, gió đêm lạnh lẽo thổi bay vạt áo anh.

Hầu Kim không dám thở mạnh, cứ thế chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vài giây đối với Hầu Kim dài như cả mấy tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, Vương cử động.

Hầu Kim cũng thả lỏng theo, thở hắt ra một hơi dài, cẩn thận hỏi: "Sao thế sư thúc tổ?" Vương thần sắc ngưng trọng: "Vừa rồi nghe thấy gì?" Hầu Kim còn chưa hết sợ: "Con nghe thấy có người đang gọi con, âm thanh đó...

âm thanh đó không nói lên lời, cảm giác rất rợn người." Vương nhìn chằm chằm cậu, hai giây sau mới thu hồi ánh mắt: "Ai...

Ta cũng nghe thấy.

Ta nghe thấy có người gọi ta." Quái lạ.

Mỗi người nghe thấy âm thanh không giống nhau sao?!

Chương 246

Hầu Kim không nhịn được hít sâu một hơi.

Vương quay đầu nhìn Uông Đạt và Uông Lam Thanh: "Hai người nghe thấy gì?" Uông Đạt và Uông Lam Thanh đồng thanh: "Tôi nghe thấy có người đang gọi tôi." Như vậy sự việc đã rõ ràng.

Mỗi người nghe thấy âm thanh đều không giống nhau, đều là đang gọi tên của chính mình!

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt ba người đổ dồn về phía Vương. "Vương gia, giờ tính sao?" Vương cắn răng: "Tra!

Không làm rõ âm thanh này, không chừng phía sau còn có chuyện quỷ dị hơn đang đợi chúng ta!

Tiếng động truyền từ hướng Tây Bắc, chúng ta đi!" Ba người kia không chút do dự, trực tiếp đi theo bước chân Vương, xuất phát về hướng Tây Nam.

Còn chuyện nghỉ ngơi, gác sang một bên đã, làm rõ âm thanh kia rồi ngủ sau.

Nếu không thì ai cũng chẳng ngủ ngon được.

Khoảng một tiếng sau, họ đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới. "Vương gia, dọc đường chúng ta không nghe thấy tiếng đó nữa, vậy chẳng phải chứng tỏ chỉ có ở vị trí vừa nãy mới nghe được sao?" Câu nói của Uông Đạt cũng không phải không có lý.

Hơn một tiếng rồi, leo lên đỉnh núi lại chẳng nghe thấy gì nữa.

Vương trong lòng nắm chắc mười phần: "Không đâu, chắc chắn có quy luật.

Lúc tiếng đó vang lên, mọi người có xem mấy giờ không?" Uông Lam Thanh tranh đáp: "Có xem, tám giờ bốn mươi sáu phút." Vương gật đầu, không nói gì thêm.

Ba người kia đều không biết Vương hỏi làm gì, không khí nhất thời lại trầm mặc.

Âm thanh không xuất hiện, manh mối đứt đoạn, không thể tìm ra ngọn nguồn.

Cứ thế, lại hơn hai tiếng trôi qua, trận gió âm u kia lại nổi lên!

Tiếng kêu thê thảm rợn người lại vang lên bên tai mọi người! "Vương...

Vương..." Thần sắc Vương ngưng trọng, mạnh mẽ cúi đầu nhìn xuống đáy thung lũng.

Trong tầm mắt của anh xuất hiện một đốm quỷ hỏa đang trôi nổi, lúc ẩn lúc hiện!

Đốm quỷ hỏa đó ở dưới đáy thung lũng, bị tầng tầng lớp lớp lá cây che khuất, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy ánh lửa.

Nó đang trôi về phía sâu trong Côn Luân, giống như có thể bị gió thổi tắt bất cứ lúc nào.

Vương chấn động tinh thần.

Quỷ hỏa, chắc chắn có quan hệ nào đó với tiếng gió âm u này! "Đi!" Nói xong, anh lao thẳng về phía quỷ hỏa!

Lúc này đang là đường xuống núi, sườn núi vốn dĩ dị thường dốc đứng.

Vương kiện bộ như phi, chạy như đi trên đất bằng về phía quỷ hỏa, nhưng ba người phía sau thì không nhẹ nhàng như thế.

Uông Đạt còn đỡ một chút, có võ nghệ đầy mình, cũng miễn

cường theo kịp Vương.

Nhưng Uông Lam Thanh và Hầu Kim thì khác.

Uông Lam Thanh ở Uông gia không chú trọng huấn luyện thể năng, Uông gia hy vọng bồi dưỡng cô thành nhân tài về phương diện tâm linh hơn.

Cho nên lúc này, dáng vẻ chạy của cô có chút chật vật.

Băng thiên tuyết địa, tay chân Uông Lam Thanh vốn đã cóng lại.

Tư thế chạy hơi kỳ quái, nhưng cô cắn răng bám theo, không làm vướng chân đội ngũ.

Còn Hầu Kim, cậu chuyển cái gùi trúc ra trước ngực, liên tục lục lọi đồ đạc. "Đâu rồi...

Đâu rồi?

Tìm thấy rồi!" Hầu Kim đột nhiên lôi từ trong gùi ra hai lá bùa vàng, vội vàng dán lên chân, đuổi theo nhóm người Vương.

Lúc này, chân Hầu Kim như sinh gió, nhanh chóng vượt qua Uông Lam Thanh, đến bên cạnh Uông Đạt.

Thần Hành Phù.

Đương nhiên, Thần Hành Phù cũng không thần dị như trong truyền thuyết.

Truyền thuyết nói dán Thần Hành Phù lên chân là chạy nhanh hơn gió, hiển nhiên là không thể nào.

Thần Hành Phù, kịch kim chỉ có thể giúp tốc độ tăng lên một chút.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Uông Lam Thanh và Uông Đạt, Hầu Kim chạy đến bên cạnh Vương, quay đầu hỏi: "Sư thúc tổ, chúng ta đi đâu thế a!" Vương nói lớn: "Không thấy quỷ hỏa bên dưới à, đuổi

theo mau!" Quỷ hỏa?

Hầu Kim nhìn xuống đáy thung lũng.

Nhìn kỹ một chút liền thấy đốm quỷ hỏa đang trôi về phía sâu trong Côn Luân, dường như có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào. "Sư thúc tổ, xem con đây!" Hầu Kim dùng sức sải bước, chạy về phía quỷ hỏa, nhanh chóng vượt qua cả Vương.

Vương ngẩn ra, sau đó nhìn thấy Thần Hành Phù trên chân Hầu Kim.

Đồ tốt đấy cũng có, chỉ là Vương nhất thời không dùng tới. "Sư thúc tổ người chậm chút, con đi trước xem tình hình!" Nói xong, Hầu Kim liền biến mất tăm.

Vương chửi lớn: "Đúng là chỉ biết thêm loạn cho ông, phía trước tình huống thế nào cũng không biết mà dám xông vào, chán sống rồi à!" Nói vậy nhưng anh lại cố ý thả chậm bước chân.

Hôm nay cao thấp gì cũng phải cho Hầu Kim một bài học.

Quả nhiên, không bao lâu sau, phía trước liền truyền đến tiếng hét thảm thiết rợn người!

Vương nghe ra được, là giọng của Hầu Kim!

Chương 247

Ba người nhìn nhau, vội vàng chạy về phía Hầu Kim. "Hầu Kim!" "Sư thúc tổ con ở đây!" May mà Hầu Kim còn hô to được, ba người Vương vội vã chạy về hướng phát ra tiếng nói.

Xuyên qua tầng tầng lớp cây rừng, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên khoát nhiên khai lãng.

Hầu Kim đang ngồi bệt dưới đất, tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, chém liên tục vào khoảng không phía trước.

Thần sắc cậu kinh khủng vô cùng, phảng phất như gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ.

Cuối cùng... "Không đúng!" Uông Đạt thần sắc trầm xuống, nhìn sang bên cạnh Hầu Kim, có một tấm da người nằm rải rác trên mặt đất! "Vương gia, nhìn bên cạnh Hầu Kim kìa!" Vương biết ý Uông Đạt, định thần nhìn lại. 【Tên: Nhân bì dũng (Kén da người)】 【Trạng thái: Tĩnh chỉ】 【Mô tả: Nhân bì dũng là một bộ xác rỗng, công cụ tà bí cổ nhân dùng để thảo phạt vùng sâu Côn Luân】 Nhân bì dũng?

Vương nhíu mày.

Nhân bì dũng sao lại xuất hiện ở sâu trong Côn Luân?

Phải biết rằng, Nhân bì dũng thường chỉ xuất hiện trong mộ, lịch sử của Nhân bì dũng vô cùng lâu đời.

Sao lại mạc danh kỳ diệu xuất hiện trên mặt đất?

Trong lúc Vương trầm tư, Hầu Kim vẫn đang múa may kiếm gỗ đào.

Dường như trước mặt cậu có thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Vương hét lớn: "Hầu Kim!" Hầu Kim không phản ứng. "Hầu Kim!" Vương đi tới, chỉnh lại người cậu nhóc, sau đó móc ra một lá bùa vàng, dán lên mi tâm Hầu Kim. "Tỉnh!" Hoàng phù dán vào mi tâm Hầu Kim xong, cậu chỉ cảm thấy một luồng cảm giác mát lạnh từ mi tâm tràn vào tứ chi bách hài, cả người từ từ tỉnh lại khỏi trạng thái đó.

Tĩnh Tâm Phù.

Vừa rồi cậu bị ma chướng. "Vừa nãy nhìn thấy gì?" Hầu Kim từ từ hoàn hồn, sắc mặt trắng bệch dần trở nên hồng hào, cậu vẫn còn sợ hãi thở hổn hển: "Vừa rồi...

Vừa rồi con thấy có một người đang xách một cái đèn lồng đi về phía trước.

Cái đèn lồng trong tay người đó con nhìn giống quỷ hỏa, con vừa vỗ vai hắn, ai ngờ cả người hắn đột nhiên mềm nhũn ra!" Hai chữ "mềm nhũn" nghe hơi kỳ, nhưng lúc này mọi người không ai để ý vấn đề đó. "Tiếp theo, sau đó thì sao?" Trên mặt Hầu Kim, nỗi sợ hãi dần lan tràn: "Hình như đột nhiên hắn biến thành một vũng máu, sau đó từ trong vũng máu mọc ra từng cái xúc tu đánh về phía con, bầu trời cũng biến thành màu đỏ như máu, máu càng lúc càng nhiều..." Vương biết, những cái phía sau Hầu Kim kể đều là ảo giác.

Vấn đề chắc chắn nằm ở tấm da người và quỷ hỏa kia.

Nhưng tấm da người không có gì đặc thù, vậy chỉ còn lại... chỉ có thể tìm đáp án từ quỷ hỏa. "Quỷ hỏa đâu rồi?" Hầu Kim nhìn quanh bốn phía, cuối cùng chỉ về phía trước: "Ở kia." Ba người Vương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trước trống không, chẳng có gì cả. "Không phải nhìn nhầm đấy chứ?" Nhìn biểu tình của ba người Vương, mặt Hầu Kim trắng bệch: "Đừng dọa con.

Nó ở kia mà, mọi người không nhìn thấy sao?" Vương quay đầu xác nhận lần nữa, phía trước đúng là không có gì cả, chậm rãi lắc đầu.

Bịch.

Hầu Kim nằm vật ra đất, lẩm bẩm: "Xong rồi, con trúng tà rồi, có thứ dơ bẩn lợi hại nhắm vào con." Vương hỏi: "Ý là sao?" Chỉ thấy Hầu Kim chuyển động cổ, quay đầu lại, dáng vẻ trực đờ đẫn y như máy móc.

Hầu Kim nói: "Gặp ma rồi.

Không phải kiểu gặp ma trong lý giải thông thường, tiểu quỷ không thể khiến con trúng chiêu được, chứng tỏ oán khí trên người nó rất nặng, không phải quỷ thường." Hầu Kim rùng mình một cái.

Cậu lục trong gùi ra một lá bùa vàng, dán lên ngực mới an tâm hơn một chút.

Sau đó lắc đầu, ép mình lấy lại tinh thần: "Đi thôi sư thúc tổ, con tiểu quỷ đó không làm hại con, hình như muốn cho con xem cái gì đó, con có nên đi theo không?" Vương gật đầu, trong lòng không khỏi đánh giá cao Hầu Kim thêm vài phần.

Hầu Kim không hề tỏ ra dáng vẻ mà một đứa trẻ mười hai tuổi nên có.

Ngược lại, có thể xốc lại tinh thần trong thời khắc quan trọng này, chỉ riêng điểm này đã bỏ xa bạn bè đồng trang lứa một đoạn dài.

Hầu Kim tay cầm kiếm gỗ đào, ngực dán bùa vàng, từng bước đi theo con tiểu quỷ trong "mắt" mình về phía trước.

Ba người Vương đi theo sau cậu.

Không ai nói thêm lời nào, không khí nhất thời trở nên áp lực, gió âm u trong không trung thổi tới, dao gió cắt vào mặt đau rát.

Uông Lam Thanh chỉ thấy ngực buồn bực khó chịu.

Cô đi bên cạnh Vương, nói nhỏ: "Vương gia, Hầu Kim không sao

chứ?" Vương gật đầu: "Chắc không sao đâu, đừng coi thường nó, tuy nó mới mười hai tuổi." Uông Lam Thanh khẽ cau mày, chu đôi môi đỏ mọng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Không phải đâu Vương gia, con đường Hầu Kim đang đi... chính là con đường năm đó tôi đi đến sào huyệt Kim Ô." Vương giật mình: "Thật không?" Uông Lam Thanh gật đầu: "Thật." Ánh mắt Vương lại lần nữa rơi trên người Hầu Kim.

Cái tên tiểu đạo sĩ mặc quần bông dưới lớp đạo bào này, rốt cuộc bị quỷ hồn gì quấn lấy mà lại dẫn đường về phía sào huyệt Kim Ô?

Chẳng lẽ, năm đó trong sào huyệt Kim Ô đã xảy ra thảm họa gì?

Vương chỉ cảm thấy sự tình có chút phác sóc mê ly.

Nhưng anh không làm to chuyện, chỉ lẳng lặng đi theo sau Hầu Kim.

Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, với năng lực hiện tại của Vương cũng đủ để đối phó.

Chưa nói đến thanh Hiên Viên Kiếm đeo bên hông, chỉ cần một thanh thượng cổ bảo kiếm nhiễm long khí cũng đủ chém bay mọi tà sùng.

Vương học được bao nhiêu kỹ năng từ đám đạo sĩ Long Hổ Sơn, nếu còn không đối phó được một cái quỷ hồn cỏn con thì... tên anh sẽ viết ngược lại.

Cứ thế, ba người đi theo Hầu Kim mấy tiếng đồng hồ.

Thần sắc Uông Lam Thanh ngày càng mệt mỏi, dù sao mấy người đi từ giữa trưa, hiện tại đã gần mười hai giờ đêm, đi bộ liên tục mười mấy tiếng, là ai cũng không chịu nổi.

Chương 248

Huống chi Uông Lam Thanh chỉ là người thường.

Ngay cả Uông Đạt là người luyện võ, chân cũng đã hơi đau nhức.

Nhưng Uông Lam Thanh không hề kêu ca, vẫn luôn gắng gượng đi tiếp.

Cuối cùng, đi thêm mười mấy phút nữa, Hầu Kim dừng lại.

Cậu quay đầu nói với Vương: "Vương gia, đến rồi." Hầu Kim thở phào nhẹ nhõm, gỡ lá bùa vàng trước ngực xuống: "Quỷ hồn kia biến mất rồi, dẫn con đến đây xong liền tiêu tán, ở đây chắc chắn có manh mối." Suốt dọc đường tinh thần Hầu Kim căng thẳng, sợ con tiểu quỷ lại gây ra chuyện quái dị.

May mà quỷ hồn đã tan biến.

Bốn người cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Một bãi đất trống, đường kính cỡ sân bóng rổ, trung tâm bãi đất trống là một cái giếng nước.

Cái giếng đặt trong hoàn cảnh ở Côn Luân thế này, trông dị thường quỷ dị.

Sau bãi đất trống là từng mảng rừng cây.

Rừng cây cực kỳ rậm rạp, khiến người ta không nhìn xuyên được cảnh tượng phía sau.

Bốn người vô cùng ăn ý đi về phía cái giếng.

Ánh đèn pin chiếu vào trong, Vương thò đầu nhìn xuống. "Cạn khô rồi, giếng này hoang phế ít nhất ba trăm năm, xem ra mấy trăm năm trước ở đây từng có người sinh sống." 【Tên: Giếng cổ】 【Trạng

thái: Cạn khô】【Mô tả: Từng có cư dân Côn Luân chết đuối trong này, oan hồn trăm năm không tan, cuối cùng khiến cư dân Côn Luân không còn cách nào khác, phải cử tộc dời đi.】 Chuyện về oan hồn, Vương không nói ra.

Dù sao nếu liếc mắt một cái mà nhìn ra giếng khô từng có người chết đuối, lại còn oan hồn không tan thì... có chút vô lý.

Nhưng Hầu Kim lại nói: "Không đúng, con cảm thấy cái giếng khô này chắc chắn có huyền cơ khác bên trong.

Không chừng oan hồn kia đến từ cái giếng này." Vương khẽ nhướng mày.

Kiến tập thiên sư Hầu Kim, có thể nhìn ra được những thứ này sao? "Sao con nhìn ra được?" Hầu Kim trầm ổn đáp: "Là thế này, con tiểu quỷ kia toàn thân ướt sũng, chắc là lúc chết có liên quan đến nước, trang phục nó mặc trên người là đồ cổ trang, tầm... thời Hoàng Thái Cực." Hoàng Thái Cực, là vị hoàng đế thứ hai của triều Thanh định đô ở Phụng Thiên.

Vương tán thưởng gật đầu.

Đã đến nước này, anh cũng không giấu giếm nữa. "Không sai, chính là như vậy!

Mọi người nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh sẽ phát hiện, trong phạm vi này cái gì cũng không có, chỉ có một cái giếng cạn?

Từng có người sinh sống ở đây, sau đó toàn bộ dời đi!

Tất cả những gì có thể mang đi đều đã mang đi rồi, tại sao chỉ để lại cái giếng cạn này?

Bởi vì không dám động vào cái giếng!" Ba người chợt hiểu ra.

Nhìn lại bãi đất trống xung quanh, có chỗ rõ ràng còn dấu tích đào

móng nhà.

Kết hợp lại mà xem...

Lời Vương nói, họ đã tin quá nửa!

Hầu Kim mắt đầy sùng bái: "Không hổ là sư thúc tổ, quả nhiên nhìn ra được nhiều thứ hơn con nhiều!" Uông Đạt cũng thật lòng khâm phục: "Vương gia quả nhiên là Vương gia, thực tại bội phục!" Còn Uông Lam Thanh tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt thâm thúy.

Cô không nói gì, nhưng ánh mắt sùng bái kia nhìn khiến Vương có chút không thoải mái.

Vương nói: "Thế này đi, Hầu Kim gọi oan hồn kia lên trước, chúng ta nói chuyện với nó, xem xem mấy trăm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Hầu Kim do dự: "Sư thúc tổ à, có câu này không biết có nên nói hay không.

Tục ngữ có câu, thỉnh thần dễ tống thần khó, lỡ mời lên rồi... nó không chịu đi thì tống không được đâu ạ!" Vương vỗ đầu: "Bảo làm thì cứ làm đi!" Hầu Kim thở dài thườn thượt.

Hết cách, không muốn cũng không được, dù sao sư thúc tổ nhà mình đã phát thoại rồi, lẽ nào lại không nghe?

Thế là cậu móc từ trong gùi ra một lá bùa vàng.

Thỉnh Thần Phù.

Chuyên dùng để giao tiếp với người chết, thỉnh thần thượng thân!

Hầu Kim lấy ra một bát máu chó đen, dùng ngón tay chấm chấm vào máu chó, rồi dán lá bùa lên mi tâm, dùng máu chó điểm một cái vào eo.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Vương: "Sư thúc tổ, tí nữa nhất định phải giữ chặt con đấy nhé!" Nói xong liền nhắm mắt lại, thuận tiện

cởi luôn đôi giày vải cũ ra, lộ ra đôi tất đỏ chót bên trong.

Vương gật đầu, hiểu ý Hầu Kim.

Chỉ thấy Hầu Kim lầm rầm niệm chú, một lát sau liền trợn ngược mắt trắng dã.

Giọng nói của cậu vừa thê lương vừa quỷ dị, giống như đang hát một khúc ca ma quái.

Uông Lam Thanh lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi nép vào phía Uông Đạt, vuốt vuốt da gà trên cánh tay.

Nơi hoang dã trống trải, một đạo sĩ lầm rầm niệm chú, máu chó đen chảy dọc theo lá bùa xuống mặt cậu ta.

Đột nhiên, Hầu Kim bất động.

Rồi bất thình lình mở mắt.

Trước mắt vẫn là Hầu Kim, nhưng đôi mắt lạnh lùng kia cho Vương biết, linh hồn trong cơ thể lúc này đã hoàn toàn đổi thành người khác!

Hầu Kim mở miệng: "Tìm tao?" Uông Lam Thanh thắt cả cổ họng, nói nhỏ: "Không phải giọng Hầu Kim, là giọng đàn ông hơn ba mươi tuổi!" Vương không để ý Uông Lam Thanh, đối diện với Hầu Kim, hoặc nói đúng hơn là quỷ hồn trong cơ thể cậu: "Đông Lang, chết năm ba mươi ba tuổi, bị dân làng ném xuống giếng để tế tinh quái sâu trong Côn Luân, sau khi chết sinh lòng oán niệm, oan hồn quanh năm không tan, tôi nói có đúng không?" Vương nói như đọc hộ khẩu, trực tiếp lật tẩy lai lịch oan hồn trong cơ thể Hầu Kim.

Hầu Kim biến sắc, kinh nghi bất định nhìn Vương: "Sao mày biết tao là ai?" Ngay sau đó, hắn lộ vẻ chợt hiểu: "Tao biết rồi, là lũ tiểu nhân kia phái mày tới đúng không?

Muốn đuổi tao đi để mau chóng dọn về chứ gì?

Mơ đi!" Đông Lang hỉ nộ bất định, trong nháy mắt trở nên giận dữ không thể kiềm chế, vừa chửi bới vừa định xỏ giày vào để đánh Vương.

Chương 249

Vương vội hô lớn: "Giữ chặt nó, đừng để nó xỏ giày!

Xỏ giày vào rồi là Hầu Kim không về được nữa đâu!" Đồng tử Uông Đạt co rút, căn bản không biết loại pháp thuật này!

Ông cùng Uông Lam Thanh vội vàng đè Đông Lang xuống, ai ngờ Đông Lang sức lực cực lớn, một cước đá bay Uông Lam Thanh. "Vương gia nhanh lên, một mình tôi giữ không nổi!" Vương cắn răng, tát cho Hầu Kim một cái thật mạnh: "Thành thật chút cho tôi, không tôi thiêu luôn cả hồn đấy!" Phải nói khí lực Vương thực sự lớn, anh vừa ra tay, Uông Đạt liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Đông Lang cười âm trắc trắc: "Đánh đi, phản chính cũng không phải thân thể tao, tùy tiện đánh!" Vương hừ lạnh một tiếng, Đông Lang này đúng là lợn chết không sợ nước sôi!

Hôm nay cao thấp gì cũng phải cho hắn nếm chút mùi đau khổ!

Vương cắn nát đầu lưỡi, nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu vào mặt Đông Lang. "Còn dám hung hăng nữa không?" Đông Lang sau khi tiếp xúc với máu, ánh mắt dần trở nên kinh khủng, giãy giụa biên độ càng lớn hơn.

Giống như đang chịu đựng sự giày vò đau đớn, toàn thân không kìm được run rẩy.

Rất nhanh, Đông Lang liền bị khuất phục dưới máu Kỳ Lân của Vương, lớn tiếng gào thét: "Sai rồi sai rồi, mau giúp tao lau sạch máu đi, không lau nữa là tao tiêu tùng mất!" Vương có chút coi thường Đông Lang, vừa rồi không phải hung hăng lắm sao, giờ tắt đài rồi?

Nhưng anh vẫn gọi Uông Lam Thanh lau sạch vết máu lẫn nước

bọt trên mặt Đông Lang.

Sau đó, Đông Lang toàn thân mềm nhũn ngã ra đất, liên tục hít thở không khí, trong lòng tràn đầy sự may mắn của kẻ sống sót sau tai nạn.

Không bao lâu sau liền ngẩng đầu, vừa tò mò vừa kính sợ nhìn Vương: "Mày là ai?" "Tôi là ai không cần quản, tôi hỏi một chuyện, người ở đây vì sao đều dọn đi hết?" Uông Đạt lau mồ hôi trán, chăm chú nghe hai người nói chuyện.

Ai ngờ, trên khuôn mặt vốn non nớt của Hầu Kim lại xuất hiện vẻ ngoan lạt không thuộc về độ tuổi này. "Lũ tiểu nhân đó hại chết tao, còn muốn sống yên ổn ở đây sao?

Tao muốn cho chúng nó tuyệt tự!

Thế là cứ mỗi tối tao đều nhập vào người một đứa trẻ, sai khiến nó nhảy xuống giếng.

Sau khi chết ba bốn đứa, người trong thôn bắt đầu phòng bị, tao bèn khiến đám trẻ con tự tàn sát lẫn nhau!

Hút cạn nước giếng thì có ích gì?

Lúc chúng mày băm xác tao ném xuống giếng thì có nghĩ đến chuyện này không?

Một lũ đáng chết!" Đông Lang nói một tràng nghiến răng nghiến lợi, oán độc vô cùng.

Vương nghe mà nổi cả da gà.

Anh não bổ ra một bức tranh.

Côn Luân năm đó có một ngôi làng ngu muội mê tín, người trong làng vì cầu bình an đã chặt xác Đông Lang thành từng khúc nhỏ, ném xuống giếng.

Đồng thời miệng lẩm bẩm cầu thần linh phù hộ.

Vương rùng mình.

Những ngôi làng trong rừng núi hoang vu kiểu này dễ xảy ra những hoạt động tế tự huyết tinh tàn nhẫn nhất!

Đông Lang chính là vật hy sinh trong cuộc tế tự đó.

Sau khi chết hóa thành lệ quỷ, không ngừng thu gặt tính mạng trẻ con trong làng.

Không giết người lớn, mà để cho làng tuyệt hậu!

Đông Lang nhìn dáng vẻ trầm mặc của Vương, giọng đầy vẻ trêu tức: "Sao, nghe xong sợ rồi à?" Vương cười khẩy: "Ngứa da rồi hả?" Đông Lang rụt cổ, không dám nói nữa.

Vương lại hỏi: "Tôi hỏi tiếp, vì sao lại muốn dụ tiểu đạo sĩ đi theo đến đây?" Đông Lang trả lời đơn giản: "Tao thấy nó là trẻ con, định khống chế nó nhảy giếng tự sát, đơn giản vậy thôi." Mắt Vương dần nheo lại, nếu Đông Lang thật sự khiến Hầu Kim tự sát...

Anh sẽ đánh tan hồn phách Đông Lang, cho hắn đến cơ hội đầu thai cũng không còn!

Đông Lang đột nhiên cười: "Đùa thôi.

Tao nhìn quần áo, tưởng là người của cái làng cũ kia nên nảy sinh sát tâm.

Sau phát hiện phía sau còn mấy người đi cùng, nhìn lại thì cảm giác không giống người làng đó, nên tha." Vương và Uông Đạt liếc nhìn nhau, rồi Vương quay sang nói: “Sợ là còn có mục đích khác đúng không?

Ví dụ như...

Sơn thần trong Côn Luân?” Đông Lang co rút đồng tử, giọng the

thé: “Sao mày biết?!” Vương đương nhiên nhìn thấy trạng thái nội tâm của hắn.

Vừa rồi, nội tâm Đông Lang đã dao động. 【Tính danh: Đông Lang】 【Nội tâm: Nếu không phải sợ dòng máu kỳ quái trên người hắn, ta mới không nghe lời.

Chỉ là Sơn thần đại nhân lại sắp nổi giận rồi.】 Vương nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng thót một cái.

Trong Côn Luân quả nhiên có các loại kỳ trân dị thú!

Chắc hẳn năm đó đám dân làng kia cũng không phải vô cớ mà đem Đông Lang chặt thành từng khúc tế lễ, hẳn là do đã nhìn thấy bộ dạng của Sơn thần nên mới phải dùng hạ sách này.

Đông Lang thần sắc âm tình bất định, không nói gì.

Vương cười tủm tỉm nhìn hắn: “Sợ là định đem Hầu Kim tặng cho Sơn thần làm khẩu phần lương thực hả?” “Muốn chết!” Đông Lang lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu lia lịa với Vương: “Đại nhân, tôi cũng là bất đắc dĩ!

Sơn thần kia bắt buộc phải ăn thịt trẻ con, không ăn sẽ nổi giận, tôi thực sự hết cách rồi mà!” Nói xong, Đông Lang dường như ý thức được mình lỡ lời, vội vàng bịt miệng lại.

Tiêu rồi, nhất thời sơ ý lỡ miệng!

Vương thần sắc lại dần trở nên âm lãnh.

Hắn lập tức hiểu ra, Đông Lang vừa rồi đã giấu diếm một điểm quan trọng.

Sơn thần thực sự tồn tại, năm xưa sau khi chết hắn liên tục giết hại trẻ con, chắc chắn cũng là vì sở thích quái đản của Sơn thần, chứ căn bản không đơn thuần là muốn báo thù!

Thảo nào người trong thôn kia đều dọn đi hết.

Đã cống nạp vật phẩm mà Sơn thần vẫn không buông tha, nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn gì cả tộc cũng chết sạch!

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Vương, Đông Lang kiên trì nói: "Không thể giết tôi, giết tôi rồi Sơn thần sẽ phát hiện, các người đấu không lại đâu!" Vương đột nhiên bật cười: "Sơn thần?" "Đại nhân, đó là một con yêu quái thân rắn, nửa trên là người nửa dưới là rắn, có ba đầu sáu tay, người thường căn bản không đối phó nổi!" Trong đầu Vương dần phác họa ra hình tượng mà Đông Lang mô tả.

Thần sắc hắn ngày càng quái dị, nghe Đông Lang nói, hắn cảm giác Sơn thần này...

Chương 250

sao giống như sự kết hợp giữa tộc nhân Nữ Oa và Ma La Đa Sát vậy?

Sâu trong Côn Luân, chẳng lẽ còn có di sương của bộ lạc thần dị thời thượng cổ để lại?

Nghĩ đến đây, mắt Vương sáng lên: "Dẫn tôi đi gặp nó." Đông Lang mạnh mẽ ngẩng đầu, lại bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Vương.

Thần sắc hắn giằng co bất định, cuối cùng buông xuôi, không nói thêm gì nữa. ...

Đêm xuống, dưới sự dẫn đường của Đông Lang, ba người tìm được một hang động.

Thời gian cũng không còn sớm, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Dù sao đi bộ cả ngày hôm nay, đổi là ai cũng không kiên trì nổi.

Uông Lam Thanh lôi túi ngủ từ trong ba lô ra, trực tiếp chui vào ngủ, không bao lâu liền truyền đến tiếng thở đều đều.

Uông Đạt và Vương cũng vậy, hai người mỗi người một túi ngủ, chìm vào giấc ngủ.

Còn về phần Đông Lang, hắn đang nhập vào xác Hầu Kim, lúc này nằm im bất động trong túi ngủ.

Trên trán hắn lại bị dán thêm hai lá bùa vàng.

Đây là bùa do Vương luyện chế: một lá Định Thân Phù, một lá Định Hồn Phù.

Định Thân Phù làm cho người bất động, Định Hồn Phù khiến hồn phách không thể rời khỏi thể xác.

Song quản tề hạ, đảm bảo Đông Lang không thể rời khỏi thân thể Hầu Kim, cũng không thể điều khiển thân thể Hầu Kim bỏ trốn.

Cứ thế, một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, mọi người lần lượt tỉnh dậy.

Uông Lam Thanh vươn vai, xoa xoa bắp chân.

Hôm qua còn đỡ, hôm nay cả người đau nhức.

Không có vài ngày thì căn bản không hồi phục nổi.

Vương gỡ hai lá bùa trên trán Đông Lang xuống, lấy bật lửa đốt đi.

"Đi." Đông Lang cũng không nói gì, cứ thế ngồi dậy, tinh thần cả người như đang trống rỗng.

"Đi thôi, ngẩn ra đó làm gì?" Uông Đạt thấy bộ dạng thẫn thờ của Đông Lang, nhẹ nhàng đá một cái.

Đông Lang hoàn hồn, không nói lời nào, phủi mông đi về phía ngoài hang động.

Cứ thế, họ tiến vào sâu trong Côn Luân.

Nơi đây là điểm hội tụ của mấy long mạch, cách thế giới bên ngoài phải đến mấy chục cây số.

Đông Lang đột nhiên xoay người: "Đến rồi.

Sơn thần là yêu quái chưởng quản mấy long mạch này, lát nữa nói chuyện phải tôn kính một chút, nếu không Sơn thần có khả năng lấy chúng ta làm bữa điểm tâm đấy." Tối qua định đem Hầu Kim hiến tế, Đông Lang mà có hảo tâm nhắc nhở cẩn thận sao? 【Tính danh: Vương】【Nội tâm: Đáng đời, cứ nhất quyết bắt ta dẫn đi tìm Sơn thần, đợi chết đi!】 Vương dùng ánh mắt phảng phất như nhìn thấu tâm can nhìn Đông Lang, khiến hắn cả người không tự nhiên.

Đông Lang nhắm mắt lại, dường như đang hô hoán điều gì đó.

Mấy phút sau, hắn đột nhiên mở mắt, nói: "Cho tôi rời khỏi thân xác này đi, nếu không tôi không có cách nào giao tiếp với Sơn thần." Uông Đạt nhìn Vương một cái, Vương gật đầu.

Được sự đồng ý, Uông Đạt bước lên, ngón tay đặt lên lá bùa, lạnh lùng nói: "Đừng giở trò!" Nói xong, giật mạnh lá bùa xuống.

Thần sắc Đông Lang đột nhiên trở nên kiêu ngạo và âm độc: "Chờ chết đi!" Dứt lời, hắn liền chui ra khỏi thân thể Hầu Kim.

Hầu Kim ngã phịch xuống đất, ngay sau đó mở mắt ra, lớn tiếng kêu lên với Vương: "Sư thúc tổ, sao lại nhổ nước bọt lên mặt con?" "Giày của con đâu?

Mau trả giày cho con!

Băng thiên tuyết địa thế này bắt con đi chân đất, con mặc dày đến mấy cũng không chịu nổi đâu!" Vị kiến tập thiên sư này lúc này có chút ủy khuất.

Khi bị quỷ hồn nhập xác, bản thân cậu vẫn có ý thức rõ ràng, chỉ là thân thể không do mình điều khiển mà thôi.

Đương nhiên, đó là vì cậu chủ động mời Đông Lang lên người.

Nếu Đông Lang cưỡng ép chiếm dụng thân thể Hầu Kim, thì Hầu Kim hoàn toàn có thể tranh giành quyền kiểm soát.

Uông Lam Thanh cười cười lấy từ trong ba lô ra một đôi giày bông, đưa cho Hầu Kim: "Giày size 37, tôi thấy chân cậu nhỏ chắc là đi vừa." "Đôi giày vải cũ kia tôi không thu lại, vẫn để ở bên cạnh cái giếng cạn ấy." Hầu Kim nhìn đôi giày bông nữ đính kim sa lấp lánh trước mặt, sắc mặt không khỏi phức tạp, rơi vào trầm tư.

"Thôi được rồi." Ứng phó một câu, cậu đau khổ xỏ đôi giày bông

nữ vào chân.

Tiểu đạo sĩ đối với chuyện này rất để bụng.

Chưa kịp nói thêm vài câu, chỉ thấy trong dãy núi sườn dốc đột nhiên truyền đến một trận âm thanh dày đặc, giống như tiếng vảy rắn ma sát trên tuyết.

Bốn người lập tức im lặng, nhìn về phía trước.

Bọn họ hiện đang ở trên đỉnh núi, âm thanh kia chính là từ sườn núi phía trước truyền đến.

Uông Lam Thanh bất giác nắm chặt nắm đấm.

Cô dường như cảm giác được Sơn thần trong miệng Đông Lang đang chậm rãi trườn về phía bọn họ.

Không biết vì sao, gió xung quanh dường như đều trở nên âm lãnh.

Hầu Kim bất giác nuốt nước miếng một cái.

Ực.

Đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với yêu quái.

Tuy là kiến tập thiên sư, nhưng cậu ít xuống núi lịch luyện, tối đa chỉ giúp người ta trừ tà ma thôi.

Còn loại yêu quái thành tinh trong dãy núi Côn Luân thế này thì chưa từng gặp.

Vương thần sắc vẫn bình tĩnh.

Chương 251

Cuối cùng, dưới sườn dốc kia, từ từ xuất hiện một cái bóng ba đầu sáu tay!

Đồng tử Uông Lam Thanh co rút mạnh, căn bản không ngờ những gì Đông Lang nói đều là thật, thực sự là một con yêu quái ba đầu sáu tay!

"Trời ơi." Thân ảnh yêu quái cũng dần hiện rõ trước mắt mọi người.

Một sinh vật thân rắn mặt người, ba đầu sáu tay, cứ thế sừng sững giữa trời tuyết, nhìn bọn họ từ xa.

Ba khuôn mặt của yêu quái đều khác nhau, nhưng có một đặc điểm chung là cực kỳ xấu xí, nhìn vô cùng dữ tợn.

Sáu cánh tay to nhỏ không đều, giống như chắp vá lại vậy.

Thân mình đen kịt bóng loáng, nửa thân dưới là đuôi rắn chống đỡ cơ thể.

Cả con yêu quái cao chừng hơn ba mét!

Vương nắm chặt Hiên Viên Kiếm, Hầu Kim tay cầm kiếm gỗ đào, tay kia niết chặt lá bùa vàng.

Uông Lam Thanh lên đạn súng lục, Uông Đạt cũng tương tự.

Bốn người đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ là, hiện tại có chút chưa hoàn hồn.

Yêu quái trong truyền thuyết cứ thế xuất hiện trước mắt, thậm chí còn mặt đối mặt giữa băng thiên tuyết địa!

Vương định thần nhìn lại, trong mắt xuất hiện dữ liệu. 【Danh

xưng: Đạt La Yêu】【Thân phận: Sơn thần】【Năng lực: Sức mạnh vô cùng, sinh mệnh lâu dài】【Minh: Cũng không phải là yêu quái, mà là sinh vật do tộc nhân Nữ Oa và Ma La Đa Sát kết hợp sinh ra, thế gian chỉ có một con duy nhất này, có mối quan hệ nào đó với bí mật trường sinh của tộc trưởng Nữ Oa trong truyền thuyết.】【Nội tâm: Cách biệt bao nhiêu năm, lại gặp được đám nhân loại khả ố.】 Vương chú ý tới một chi tiết.

Trong phần mô tả về Đạt La Yêu có một đoạn lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn!

Đạt La Yêu có quan hệ thiên ty vạn lũ với bí mật trường sinh của tộc Nữ Oa!

Trong lúc Vương đang tư duy, Đạt La Yêu lên tiếng.

Cái đầu ở chính giữa mang gương mặt của một thanh niên, âm thanh phát ra từ đó: "Kẻ nhìn thấy ta đều phải chết, các ngươi cũng không ngoại lệ." "Chọn đi, lên từng người một, hay là cùng lên?" Vương lập tức bật cười.

Khá lắm, Đạt La Yêu này thật ngông cuồng, tưởng sống vài ngàn năm, ngoại hình dọa người một chút là có thể một mình chấp hết sao?

Về sức mạnh vô cùng của Ma La Đa Sát, Vương đã đích thân trải nghiệm.

Không ngoa khi nói, Vương khi cầm Hiên Viên Kiếm có thể một mình đánh bại Đạt La Yêu!

Uông Lam Thanh lập tức giơ súng: "Vương gia, trong tay chúng ta có súng, cứ cho nó một băng trước đã!" Vương ngăn cô lại: "Không cần." Trong mắt hắn hiện lên tinh quang chiến ý nồng đậm: "Để tôi hội ngộ nó trước!" Nói xong, hắn trực tiếp xách Hiên Viên Kiếm lao thẳng về phía Đạt La Yêu!

Hiên Viên Kiếm dưới ánh mặt trời phản xạ ra từng trận hàn quang, trông dị thường lãnh liệt.

Đạt La Yêu cười lạnh một tiếng, thân rắn lao nhanh về phía Vương!

Vương hạ thấp người, hai chân dồn lực, nhảy phắt lên không trung!

Hiên Viên Kiếm phát ra tiếng ong ong, chém mạnh xuống Đạt La Yêu.

Đạt La Yêu vung một cánh tay gạt Hiên Viên Kiếm ra, kế đó đấm một quyền vào bụng dưới của Vương.

Binh!

Vương cả người lùi lại phía sau.

Vạn hạnh là cú đánh này của Đạt La Yêu không gây ra thương thế nghiêm trọng.

Ngay khi Vương định tung đòn tấn công lần nữa, sắc mặt Đạt La Yêu biến đổi.

Ba khuôn mặt cùng lúc trở nên trắng bệch, rồi nhanh chóng chuyển sang oán độc, phẳng phất như có thâm cừu đại hận.

"...Hiên Viên Kiếm!" "Truyền nhân của Cơ gia, dám đến Côn Luân tìm ta, muốn chết!" Đạt La Yêu nhận ra thanh kiếm trong tay Vương chính là Hiên Viên Kiếm, dường như giữa nó và Hiên Viên Kiếm, hoặc là với Cơ gia có câu chuyện không ai biết!

Vương lập tức hiểu ra, liên kết với một số chi tiết trong mộ Hoàng Đế.

Ví dụ như dùng mỡ người cá Nam Hải làm nến, rồi chuyện Hoàng Đế đại tứ đồ sát tộc nhân Nữ Oa.

Quan trọng nhất, Vương biết bí mật trường sinh năm đó của Hoàng Đế chính là lấy từ tay tộc nhân Nữ Oa!

Đạt La Yêu lại là sinh mệnh do tộc nhân Nữ Oa và Ma La Đa Sát kết hợp sinh ra, có quan hệ mật thiết với bí mật trường sinh.

Mọi manh mối dường như đều chỉ về một sự kiện.

Nhưng sự kiện này còn thiếu một điểm mấu chốt nhất mà Vương chưa phát hiện ra!

Đạt La Yêu chính là mảnh ghép cuối cùng trong đại bí mật trường sinh!

Vương hô lớn: "Tôi biết ngươi có liên quan đến đại bí mật trường sinh, tôi càng biết rõ thượng cổ thời kỳ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi phải nói rõ trước, tôi không phải người Cơ gia!" Nói xong, Vương vung kiếm chém ngang về phía Đạt La Yêu!

Ở phía xa, nhìn Vương và Đạt La Yêu đang giao chiến, ba người kia tim đều treo lên tận cổ họng.

Đặc biệt là Hầu Kim, cậu ngây người nhìn mọi thứ trước mắt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Trời ơi, Sư thúc tổ... lại mạnh như vậy sao!?" Thực ra, Đạt La Yêu không hẳn là yêu quái.

Đạt La Yêu chỉ là tên của nó, không phải tên chủng tộc.

Nếu nói về chủng tộc, nó là quái vật do tộc nhân Nữ Oa kết hợp với Ma La Đa Sát sinh ra.

Hơn nữa, trên người Đạt La Yêu có bí mật trường sinh.

Dù thế nào đi nữa, Vương đều phải tìm ra manh mối từ trên người nó!

Tuy Đạt La Yêu có địch ý với nhân loại, nhưng vấn đề không lớn,

dù nó có mạnh đến đâu, Vương cũng có niềm tin đánh bại nó!

Vương hoán tỉnh dòng máu Kỳ Lân trong cơ thể.

Chỉ thấy toàn thân nóng ran, máu huyết như đang sôi trào!

Một tay cầm kiếm, cả người hắn cúi thấp xuống, lao vun vút về phía Đạt La Yêu.

Chương 252

Sau đó, kiếm quang lóe lên!

Tăng!

Một tiếng kiếm minh vang vọng, Vương dồn toàn lực vào một kiếm, chém đứt phăng một cánh tay của Đạt La Yêu khi nó chưa kịp phản ứng!

Phịch!

Cánh tay khẳng khiu rơi xuống đất, trên cổ tay còn đeo một chiếc vòng vàng, máu tươi từ vết thương chảy ra nhuộm đỏ mặt đất.

Sắc mặt Đạt La Yêu bỗng nhiên trở nên dữ tợn, sau đó phát ra tiếng kêu rên đau đớn!

Vương thừa thắng xông lên, quyết định không cho Đạt La Yêu bất kỳ cơ hội thở dốc nào, lại một lần nữa lao tới!

Cách đó không xa, ba người nhìn thấy Vương chém đứt tay Đạt La Yêu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hầu Kim vỗ ngực: "Hú hồn, Sư thúc tổ quả nhiên lợi hại." Uông Đạt cũng gật đầu tán đồng, đồng thời trong mắt ánh lên sự kiêng kỵ sâu sắc.

Còn Uông Lam Thanh, đôi mắt cô bị kính râm che khuất nên không ai nhìn rõ biểu tình, không biết đang nghĩ gì.

Đạt La Yêu mặt mày căng thẳng, hét lớn với Vương: "Đám nhân loại đáng chết, mấy ngàn năm trước đã tàn sát tộc Nữ Oa chúng ta, hiện tại ngay cả đứa con độc nhất là ta cũng không tha sao!" Đạt La Yêu tay run rẩy, hoảng loạn đỡ đòn kiếm của Vương, sau đó dùng cái đuôi rắn thô to quất mạnh về phía hắn!

Ánh mắt Vương co lại, hắn hạ thấp eo xuống, đuôi rắn quét qua sát sạt chóp mũi.

Đột nhiên, trước mặt hắn xuất hiện một khối gì đó trắng xóa, băng lạnh che khuất tầm nhìn.

Là tuyết.

Hắn vội vàng phủi tuyết trên mặt đi, cẩn thận lùi lại hai bước.

Đợi khi khôi phục thị lực, lại phát hiện...

"Mẹ kiếp, đừng chạy!" Trước mắt hắn, Đạt La Yêu với tốc độ dị thường nhanh đang bỏ chạy thục mạng vào sâu trong Côn Luân!

Vương vừa chạy vừa quay đầu hét lớn: "Truy!" Ba người kia lập tức theo bước Vương đuổi theo.

"Chạy mất rồi!" Đạt La Yêu tuy đánh không lại Vương nhưng tốc độ chạy trốn lại cực nhanh, Vương chạy toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng theo kịp.

Vương nghiến răng mắng: "Cái con rắn chết tiệt này, là thỏ hay sao mà chạy nhanh thế!" Đạt La Yêu điên cuồng uốn éo thân rắn phía trước, không lâu sau liền dẫn Vương vào một cánh rừng tùng rậm rạp.

Nơi này phảng phất như một thế giới khác biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Bên ngoài là băng thiên tuyết địa trắng xóa, bên trong lại là rừng tùng xanh ngát đầy sức sống.

Giữa thảm cỏ và nền tuyết dường như có một bức bình phong, những bông tuyết trắng chỉ lác đác rơi ở phần rìa cỏ.

Vương lúc này không có tâm trí để ý mấy chi tiết nhỏ, chỉ muốn mau chóng bắt kịp Đạt La Yêu để làm rõ bí mật trên người nó.

Đột nhiên, ánh mắt Vương co rút, lập tức hét lớn: "Đừng chạy,

đứng lại cho tao!" Hắn thấy rõ ràng Đạt La Yêu chui tọt vào một cái hang nhỏ!

Gọi là hang nhỏ nhưng thực tế kích thước chỉ cỡ cái lỗ chó, Vương căn bản không chui lọt!

Quỷ mới biết thân thể to lớn như thế của Đạt La Yêu làm sao chui lọt cái lỗ bé tí đó!

Chỉ trong hai giây, Đạt La Yêu đã chui tọt vào trong, không thấy đi ra nữa.

Vương đứng tại chỗ thở hồng hộc, nghiến răng đấm một cú vào cái cây bên cạnh.

"Mẹ kiếp, thế mà để nó chạy thoát!" Lửa giận trong mắt hắn sôi sục.

Mắt thấy sắp giải khai được bí mật trường sinh của Hoàng Đế và Thương Hiệt, ai ngờ đúng lúc mấu chốt lại để Đạt La Yêu chạy mất!

Bất quá, Vương dần bình tĩnh lại, bắt đầu để ý đến các chi tiết xung quanh.

Ví dụ như, tại sao sâu trong Côn Luân lại có một thế giới hoàn toàn khác biệt với bên ngoài?

Bên ngoài lạnh lẽo tuyết phủ, trong này lại khiến Vương cảm thấy có chút nóng bức.

Trong này cây cối mọc cao ngút trời, bên chân Vương thậm chí còn có một con thỏ rừng đang nhởn nhơ ăn cỏ.

Sao lại có cảnh tượng kỳ quái này?

Kết hợp với hoàn cảnh bên ngoài, Vương chỉ cảm thấy ngay cả hoa cỏ ở đây cũng lộ ra vẻ quỷ dị.

Ánh mắt hắn lại rơi vào cái lỗ chó kia.

Đạt La Yêu hoảng loạn chạy trốn vào đây, nói không chừng bên trong chính là sào huyệt của nó! 【Danh xưng: Nữ Oa Tộc Đại Mộ】 【Niên phân: Bảy ngàn không trăm hai mươi mốt năm】 【Minh: Đại mộ chôn cất thi thể hài cốt của tộc nhân Nữ Oa, là do Nữ Oa năm đó đi du lịch trở về, phát hiện tộc nhân đã chết hơn phân nửa nên đặc biệt tu kiến để vong linh được an nghỉ.】 Khi Vương nhìn thấy dòng chữ này, tim hắn thắt lại, cổ họng nghẹn lời!

Tiếp đó, một cỗ cảm giác hưng phấn từ đáy lòng trào dâng, cả người nổi da gà!

Vương không ngờ, trong lúc ngộ đả ngộ tràng lại tìm được đại mộ của tộc Nữ Oa!

Đây là một ngôi đại mộ chôn cất vô số thi thể tộc nhân Nữ Oa!

Nhưng những cái đó đều không quan trọng, quan trọng là trong phần giải thích có nhắc đến hai chữ: Nữ Oa!

Nhân vật hào hùng như Nữ Oa thực sự từng xuất hiện trong lịch sử, không phải là thần linh hư cấu, mà là một con người có da có thịt!

Vương không kìm được suy nghĩ: Nếu Nữ Oa thực sự tồn tại, vậy nhân loại có phải đều do bà ta sáng tạo ra?

Năm xưa bà ta có phải đã dùng đá ngũ sắc vá lại lỗ hổng trên trời?

Mắt Vương dần sáng lên, cảm giác như đang lạc vào câu chuyện thần thoại, chỉ cần tiến vào mộ của tộc Nữ Oa là có thể biết rõ mọi chuyện!

Đột nhiên hắn nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn lại.

"Kỳ lạ, ba người kia đâu rồi, sao không theo kịp?" Vương đứng tại chỗ mười mấy phút, ba người kia dù chạy chậm đến đâu cũng phải đuổi tới nơi rồi chứ.

Chẳng lẽ...

Một cảm giác bất an từ từ hiện lên trong lòng Vương. ...

Lúc này, cách Vương không xa.

Chương 253

Kiến tập thiên sư Hầu Kim kéo vạt áo trước ngực, bên trong đã ướt đẫm mồ hôi.

Hầu Kim thở hổn hển: "Sư thúc tổ của tôi chạy đi đâu rồi, sao mới chớp mắt đã không thấy đâu nữa?" Vừa nói cậu vừa nhìn quanh bốn phía.

Rừng cây rậm rạp, tiếng chim hót vang, một khung cảnh tường hòa.

"Mọi người có thấy Sư thúc tổ không?" Hầu Kim nói xong, hồi lâu không có ai đáp lại.

Cậu mạnh mẽ quay đầu nhìn.

Trong lòng lập tức kinh hãi!

"Người đâu rồi?!" Chỉ thấy sau lưng Hầu Kim trống không, Uông Đạt và Uông Lam Thanh không biết đã đi đâu mất rồi!

Cậu lập tức nắm chặt kiếm gỗ đào, tay kia kẹp bùa vàng.

Rõ ràng cậu nhớ vừa rồi ba người vẫn hành động cùng nhau, vậy mà không biết từ lúc nào đã chạy tán loạn.

Không đúng.

Trong lòng Hầu Kim dâng lên một tia nghi hoặc: "Rõ ràng mình nghe thấy có hai tiếng bước chân chạy cùng mình mà." Nghĩ đến đây, Hầu Kim càng thêm căng thẳng.

Cùng lúc đó, tại một bãi cỏ khác trong rừng tùng điểu ngữ hoa hương.

Uông Đạt cảnh giác đứng giữa bãi đất trống.

Hắn đặc biệt chọn nơi không có cây cối che khuất để đề phòng sinh vật nguy hiểm chui ra từ bốn phương tám hướng.

Nhưng sự thật chứng minh, hắn đã lo xa.

"Chẳng lẽ thực sự lạc nhau rồi?" "Không thể nào.

Tôi nhớ rõ hai người họ vẫn ở bên cạnh tôi." Uông Đạt thở dài, ánh mắt do dự.

Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu hô lớn: "Vương gia!" Âm thanh vang vọng, nhưng không ai đáp lại.

Thần sắc Uông Đạt dần ổn định, hiện tại không có ai bên cạnh, chỉ có thể dựa vào sức mạnh bản thân.

Nghĩ vậy, hắn đi tới bên một gốc cây lớn, dùng dao găm khắc một ký hiệu, rồi đi về phía sâu trong rừng.

Thân ảnh Uông Đạt dần dần biến mất.

Trái ngược với Uông Đạt, tình huống của Uông Lam Thanh không được tốt như vậy.

Trước mắt cô đang đứng một người.

Là người, nhưng ngoại mạo lại dị thường kỳ đặc.

Vì sao?

Vì người này có bảy ngón tay, mỗi ngón tay dài ngắn đều y hệt nhau.

Cô không khỏi nghĩ, đây là người nguyên thủy Côn Luân sao?

Tại sao mỗi bàn tay lại có bảy ngón?

Trong lòng Uông Lam Thanh đánh trống liên hồi, nhưng rất nhanh liền trấn định lại.

Người nhà họ Uông về phương diện khống chế tâm cảnh làm rất

tốt.

Cô lẳng lặng lên đạn súng lục giấu sau lưng.

Uông Lam Thanh thăm dò hỏi: “Ai?” Người đàn ông bảy ngón tay trước mắt mặc áo vải thô màu nâu kiểu cổ đại, da dẻ xanh xao, có chút khô quắt.

Nếu không phải đôi mắt sáng quắc kia, Uông Lam Thanh suýt nữa tưởng hắn không phải người sống, mà mang theo mùi của "tống tử".

Ai ngờ người kia không nói gì.

Uông Lam Thanh nhíu mày, hỏi lại lần nữa: “Không biết nói chuyện sao?

Tôi đếm đến ba, nếu không nói tôi sẽ nổ súng.” Cô rút súng từ sau lưng ra chỉ vào người trước mặt, lạnh lùng đếm: “Ba, hai...” Khi sắp đếm đến một, người kia mở miệng.

Chính xác mà nói, hắn phát ra một tiếng gầm.

Âm thanh dị thường thê lương, giống như trong cổ họng có vô số côn trùng đang vo ve.

Sau đó, người đàn ông há to miệng.

Đồng thời, ánh mắt Uông Lam Thanh bất giác rơi vào miệng hắn, vừa nhìn một cái suýt chút nữa hù chết cô, toàn thân cứng đờ, da đầu tê dại!

Trong cổ họng người đàn ông kia, mật mật ma ma toàn là những con bọ màu đen đang bò lổm ngổm!

Trong khoảnh khắc đó, Uông Lam Thanh nhớ lại cái xác "nhân bì dũng" (xác người lột da) mà cô nhìn thấy ở ngoại vi Côn Luân!

Tim cô đập mạnh, tay cũng run rẩy.

Xuất hiện trước mắt cô căn bản không phải con người, mà là một cái xác lột da bị quái trùng thao túng!

Không thể nổ súng, nổ súng thì đám bọ kia sẽ chui ra, lúc đó càng phiền phức hơn!

Uông Lam Thanh nghiến răng, quay đầu bỏ chạy!

Không thể đánh, chỉ có thể chạy mới có đường sống! ...

Vương nhíu mày nhìn cái lỗ chó trước mặt, lại nhìn về phía sau, không biết đang suy tính gì.

Cuối cùng, hắn nghiến răng, xoay người rời đi.

"Mộ huyệt tộc Nữ Oa ở ngay trong này, chạy không thoát được.

Việc cấp bách bây giờ là phải tìm ba người kia trước, sau đó mới quay lại thám hiểm mộ." "Đạt La Yêu dám chui vào ngay trước mặt tôi, khẳng định là liệu định bên trong có cơ quan hoặc sinh vật mà tôi không đối phó nổi, cho nên mới yên tâm to gan bạo lộ mộ tộc Nữ Oa cho tôi biết." Nghĩ đến đây, Vương không nhịn được cười: "Được lắm, ngày sau ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là khủng bố." Vương tìm một bãi đất trống, ngồi khoanh chân xuống.

Hắn nhắm mắt lại, trong lòng dần tĩnh lặng.

Không lâu sau, Vương mở mắt.

Chương 254

Trong mắt hắn, lấy bản thân làm chủ thể, xung quanh xuất hiện ba cái la bàn bao bọc lấy hắn ở trung tâm.

Ba cái la bàn phân biệt là Thiên, Môn, Địa tam bàn, tượng trưng cho Tam Tài.

Hắn đang vận dụng Kỳ Môn Độn Giáp để bói toán vị trí ba người kia!

Kỳ Môn Độn Giáp chia làm ba phần: Kỳ, Môn, Độn Giáp.

Kỳ là Ất, Bính, Đinh tam kỳ.

Môn là Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai bát môn.

Độn nghĩa là ẩn giấu.

Giáp chỉ Lục Giáp (Giáp Tý, Giáp Tuất, Giáp Thân, Giáp Ngọ, Giáp Thìn, Giáp Dần).

"Độn Giáp" là tôn quý nhất trong Thập Can, tàng mà không hiện, ẩn độn dưới Lục Nghi.

Đây là kiến thức cơ bản của Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng thứ Vương đang vận dụng lúc này lại cao hơn một bậc so với Tam Bàn Lục Nghi, là bố cục Bát Môn Cửu Tinh!

Tam Bàn, Lục Nghi, Bát Môn, Cửu Tinh đại biểu cho bốn mảng của Kỳ Môn Độn Giáp, chỉ khi hiểu thấu Tam Bàn mới học được Lục Nghi, hiểu Lục Nghi mới học Bát Môn...

Đẳng cấp hiện tại của Vương lại nằm trên cả bốn tầng này, là tầng thứ năm.

Hắn đã làm được bước dung hội quán thông cả bốn bộ phận của

Kỳ Môn Độn Giáp!

Chỉ nghe miệng hắn lẩm bẩm: "Đông Nam ba mươi sáu, Tây Bắc hai mươi mốt, Chính Nam bảy mươi bảy." Hắn chợt mở mắt, đồng tử co rút mạnh: "Ba người bọn họ... không ở cùng một vị trí?!" Vương giật mình đứng dậy.

Tình huống có chút không ổn, hiện tại ba người hoàn toàn ở ba hướng khác nhau!

Không biết vì nguyên nhân gì mà họ lại lạc nhau như vậy!

Vương nghiến răng, lập tức chạy về hướng Tây Bắc hai mươi mốt gần nhất.

Hết cách rồi, đi tìm Hầu Kim trước, nhưng không có cách nào thôi trắc ra cụ thể ai đang ở phương vị nào.

Hắn vừa chạy vừa dùng Hiên Viên Kiếm đánh dấu lên cây.

Rất nhanh, hắn nghe thấy phía trước truyền đến tiếng hét thảm thiết của phụ nữ.

Giọng nói ôn nhuận, nghe là biết ngay giọng Uông Lam Thanh.

Xuất hiện trước mặt Vương chính là Uông Lam Thanh đang bị "nhân bì dũng" truy sát!

Vương tăng tốc lao tới, chỉ thấy Uông Lam Thanh hoảng loạn bỏ chạy, thần sắc kinh khủng như vừa nhìn thấy chuyện gì cực kỳ đáng sợ.

Vương thầm nghĩ, Uông Lam Thanh gặp phải cái gì mà sợ đến mức này?

Hắn hét lớn: "Uông Lam Thanh, tôi ở đây!" Uông Lam Thanh nghe tiếng Vương, lập tức quay đầu lại.

Trong mắt cô lóe lên tia hy vọng như vớ được cọc, nhưng lại hét

lớn với Vương: “Đừng quản tôi, mau chạy đi!” Vương nhướng mày.

Chạy?

Chạy là không thể nào chạy, hắn còn cần Uông Lam Thanh dẫn đường tìm Kim Ô.

Uông Lam Thanh mà chết thì chuyến này coi như công cốc à?

Vương cũng chạy theo hướng cô: “Xảy ra chuyện gì?” Uông Lam Thanh thở hổn hển, vừa sợ hãi vừa cảm thấy may mắn, thần sắc phức tạp nói nhanh: “Phía sau tôi có một đám nhân bì dũng, trong bụng toàn bọ đen dài ngoằng quái dị, thích uống máu ăn thịt!” Vương nghe vậy nhìn về phía sau Uông Lam Thanh.

“Kỳ lạ, làm gì có nhân bì dũng nào?” Chỉ thấy sau lưng Uông Lam Thanh trống trơn, nửa cái bóng nhân bì dũng cũng không có.

Uông Lam Thanh nghe thế lập tức quay lại nhìn, vẻ mặt đầy sự không thể tin nổi.

“Sao có thể như vậy, vừa rồi rõ ràng tôi nhìn thấy nhân bì dũng mà!

Lúc đầu chỉ có một con, ai ngờ càng lúc càng đông, giống như bầy tang thi đuổi theo tôi vậy!

Tôi không thể nhìn lầm được, rốt cuộc là sao?” Vương làm sao mà biết được.

Chẳng lẽ...

Uông Lam Thanh cũng giống Hầu Kim tối qua, gặp phải thứ không sạch sẽ?

Ý nghĩ này vừa nảy ra liền bị Vương phủ quyết.

Nếu Hầu Kim bị cô hồn dã quỷ Đông Lang nhắm trúng thì còn có lý do.

Nhưng Uông Lam Thanh chỉ là người thường không có đạo hạnh, làm gì có quỷ hồn nào mang hình tượng nhân bì dũng?

Hắn biết chắc chắn không phải, nhưng hắn thực sự không nhìn thấy gì sau lưng cô.

Trong tình huống này, chỉ có một cách giải thích: Uông Lam Thanh đã nhìn thấy ảo tượng!

Nhưng mục đích của ảo tượng rốt cuộc là gì?

Đơn thuần chỉ muốn đuổi Uông Lam Thanh đi thôi sao?

Vương nhìn theo lộ tuyến bỏ chạy của Uông Lam Thanh về phía trước.

Sau đó, một cơn lạnh thấu tim khiến não bộ Vương tỉnh táo hẳn.

Hắn thấy phía trước có một vết nứt không quá rõ ràng, uyển như vết thương của mặt đất ẩn giữa bãi cỏ.

Vương dùng năng lực con mắt nhìn xuống.

Nếu Uông Lam Thanh cứ chạy thẳng, chắc chắn sẽ giẫm phải khe nứt đó rơi xuống, lúc ấy Vương muốn cứu cũng không có cách nào!

Ảo cảnh muốn Uông Lam Thanh phải chết!

Vương hít sâu một hơi, vỗ vỗ lưng Uông Lam Thanh: "Bình tĩnh, tôi phải đi tìm Uông Đạt và Hầu Kim." Uông Lam Thanh lúc này mới phát hiện Uông Đạt và Hầu Kim không đi cùng Vương.

Cô dường như hiểu ra điều gì, cảm giác kinh khủng lan tràn trong đầu.

"Vương gia, tôi có một suy đoán.

Chương 255

Rõ ràng ba người chúng tôi lúc đầu chạy cùng nhau ở phía sau, ai ngờ vừa vào trong rừng thì hai người kia biến mất tăm.

Tôi nghĩ, có phải khu rừng này có vấn đề không?" Vương nghe xong càng xác định suy đoán của mình.

Uông Lam Thanh nhất định đã trúng ảo thuật!

Từ cái khe nứt vừa rồi có thể thấy, ảo cảnh có người thao túng, mục đích là muốn cả ba người bọn họ đều phải chết!

Nhưng vì sao Vương lại không trúng ảo thuật?

Hắn thậm chí đã dùng năng lực con mắt nhìn quanh tứ phía vẫn không phát hiện dấu hiệu ảo thuật nào.

Sự thật chứng minh, chỉ có ba người Uông Lam Thanh trúng chiêu.

Trong mắt Vương lóe lên tinh quang, hắn đưa ra giả thuyết: "Tôi cảm thấy, kỳ thực ba người các cô lúc đầu đúng là ở cùng một chỗ, chỉ là do trúng ảo thuật nên mới không nhìn thấy đối phương!" Uông Lam Thanh ngây người, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu hôm nay không gặp Vương, có khả năng cô đã chết ở đây rồi!

Nghĩ vậy, Vương càng thêm gấp gáp.

Phải mau chóng tìm ra Hầu Kim và Uông Đạt, tình cảnh của hai người đó hiện tại không mấy lạc quan!

"Đi!" Dứt lời, Vương trực tiếp kéo Uông Lam Thanh chạy về hướng Chính Nam bảy mươi bảy!

Tại hướng Đông Nam ba mươi sáu.

Uông Đạt đang đối diện với không khí, liên tục múa may dao găm,

thần tình ngày càng dữ tợn, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Không biết hắn nhìn thấy cái gì mà trong mắt rực lửa căm hận!

Nếu nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện, Uông Đạt đã một lúc lâu không hô hấp, miệng hắn phồng lên như đang nín thở.

Mặt hắn bị nín đến đỏ gay.

Uông Đạt dường như chiếm được thượng phong trong trận chiến với không khí, hắn cắm phập dao xuống đất, sau đó trút hết hận thù, liên tục rút ra đâm xuống.

Sắc mặt Uông Đạt cũng từ đỏ bừng chuyển sang xanh mét.

Hắn sắp hết hơi rồi.

Cuối cùng, Uông Đạt ngã vật ra đất, ngực phập phồng kịch liệt, đồng thời hai tay liên tục quạt về phía trước như đang bơi lội.

Tốc độ ngày càng nhanh, cuối cùng hắn mạnh mẽ vươn tay, toàn thân cứng đờ, sau đó tự bóp chặt cổ mình!

Nhìn cảnh này, Uông Đạt giống hệt như một người đang chết đuối!

Chỉ là nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sẽ tự bóp chết chính mình mất!

Khi Vương và Uông Lam Thanh chạy tới nơi, bọn họ đập ngay vào mắt là bộ dạng đáng sợ của Uông Đạt. "Gia chủ!" Uông Lam Thanh thất thanh hét lên, vội vàng chạy tới, cố gắng gỡ tay Uông Đạt ra khỏi cổ của chính ông ta.

Nhưng Uông Đạt vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghẹt thở, căn bản không phát hiện ra sự hiện diện của hai người.

Chỉ thấy sắc mặt Uông Đạt ngày càng tím tái, Uông Lam Thanh quay đầu hét lớn với Vương: "Vương gia, gia chủ sắp tự bóp chết mình rồi!" Vương nheo mắt nhìn, trong lòng trầm xuống, hắn giơ tay

búng một cái thật kêu về phía Uông Đạt. "Tỉnh!" Tiếng búng tay như có ma lực đặc thù, đôi mắt Uông Đạt lập tức khôi phục thần thái.

Ông ta buông tay, há miệng thở dốc từng hơi nặng nhọc, tham lam hít lấy không khí trong lành.

Vài phút sau, Uông Đạt mới hoàn hồn.

Cả người thất hồn lạc phách nằm trên mặt đất, lẩm bẩm: "Tôi không trúng ảo thuật chứ?" Thấy Vương gật đầu, Uông Đạt cười tự trào: "Tôi thật sự...

điên rồi." Uông Lam Thanh vẫn còn sợ hãi: "Gia chủ, ngài không biết bộ dạng vừa rồi đáng sợ thế nào đâu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tự bóp chết mình vậy." Đồng thời, cô cũng tò mò hỏi: "Gia chủ vừa rồi nhìn thấy gì mà suýt chút nữa tự sát thế?" Uông Đạt từ từ nhắm mắt, giọng nói tràn đầy mệt mỏi: "Tôi nhìn thấy hải yêu.

Tôi đang ở dưới biển sâu vật lộn với nó, cuối cùng nó chết rồi, nhưng tôi lại không còn hơi để bơi lên mặt nước nữa." Vương biết tâm ma của Uông Đạt.

Xem ra là ông ta vẫn ám ảnh việc lẽ ra nên giết chết con hải yêu đã hại chết Uông Triêu năm xưa!

Chính vì vậy, Uông Đạt mới giống như trúng tà, điên cuồng muốn giết chết nó.

Dù sao đây cũng là tâm kết cả đời của ông ta.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, Uông Đạt cả đời này đều sẽ chìm đắm trong sự hối hận. "Đúng rồi Vương gia, ngài có thể nhìn xem tình huống của tôi và ông ấy, hai cái ảo thuật này có gì liên quan không?" Vương lắc đầu: "Chờ chút nữa hãy nói, chúng ta đi tìm Hầu Kim trước đã.

Cậu ta cũng giống hai người, chắc là cũng trúng ảo thuật rồi."

Uông Đạt nhíu mày, biết ảo thuật nơi này lợi hại, nếu không nhanh chóng tìm thấy thì tên tiểu đạo sĩ thiên phú dị bẩm kia không chừng sẽ bỏ mạng tại đây.

Ba người lập tức chạy về hướng Đông Nam ba mươi sáu độ.

Lúc này, 'kiến tập thiên sư' Hầu Kim đang nhíu chặt mày ngồi tại chỗ.

Cậu ta ngồi xếp bằng, tay cầm một lá bùa, trên đùi đặt ngang một thanh kiếm gỗ đào.

Nhìn kỹ thì thấy toàn thân tiểu đạo sĩ đang run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Bên cạnh cậu ta còn đặt một đôi giày bông nữ đính kim sa và một đôi tất bông màu đỏ chót.

Không biết vì sao, có thể là do nóng, cậu ta đã cởi cả giày lẫn tất ra.

Cứ giữ nguyên tư thế đó chờ bọn Vương tới.

Vương thấy Hầu Kim không sao thì thở phào nhẹ nhõm.

Không sao là tốt, hắn không hy vọng tiểu đạo sĩ có tiền đồ xán lạn này lại chết uổng phí.

Dù sao Vương cũng cần Hầu Kim tiếp quản trọng trách ở Long Hổ Sơn.

Lão Thiên Sư đều đã chuẩn bị dời đạo thống rồi, Vương mà không tranh thủ bồi dưỡng Hầu Kim thì có khi hắn phải lên Long Hổ Sơn làm đạo sĩ thật.

Vương đi tới, vỗ nhẹ vào vai Hầu Kim: "Không sao chứ?" Ai ngờ Hầu Kim giật nảy mình, sau đó mở mắt nhìn Vương.

Ánh mắt cậu ta chuyển từ kinh hoàng sang mừng rỡ chỉ trong

chưa đầy một giây.

Miệng Hầu Kim như súng liên thanh bắn liên hồi: "Sư thúc tổ, chỗ này tà môn quá, con cứ cảm giác có một sức mạnh kỳ quái đang thao túng tinh thần con.

Chương 256

Không chừng là thượng cổ tà thần giáng lâm, trong này có đại khủng bố!" Vương bật cười.

Chỉ là một cái ảo thuật mà bị Hầu Kim nói nghe huyền bí quá thể.

Hắn vỗ đầu Hầu Kim: "Ở trên Long Hổ Sơn không học à?" "Ảo thuật?!" Hầu Kim bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là như vậy!" Thấy Hầu Kim không sao, Vương yên tâm, đồng thời cũng đánh giá cao cậu ta thêm một bậc.

Tên kiến tập thiên sư này quả thực có chút bản lĩnh, có thể cảm nhận được có ảo thuật xâm nhập đại não, chỉ riêng điểm này đã bỏ xa người thường rồi.

Không tệ, là ứng cử viên số một để gánh vác trọng trách thay Vương.

Lúc này Hầu Kim hoàn toàn không biết, sau này sẽ có một cái hố to đùng úp lên đầu mình.

Chỉ là những chuyện đó đều là nói sau, tạm thời không nhắc tới. "Uông Lam Thanh, hiện tại chúng ta cách sào huyệt Kim Ô bao xa?" Uông Lam Thanh nhìn hoàn cảnh xung quanh, ngại ngùng sờ mũi: "Thật ra tôi cũng không biết đây là đâu.

Nếu đi theo lộ trình dự định thì tôi chắc chắn có thể đưa mọi người đến sào huyệt Kim Ô, nhưng hiện tại..." Vương gật đầu, chuyện này cũng không trách Uông Lam Thanh được.

Dù sao là hắn nhất ý cô hành, muốn làm rõ chuyện về Đề Đăng Tiểu Quỷ và Đạt La Yêu.

Đã như vậy thì cứ đến mộ bộ tộc Nữ Oa xem thử, biết đâu bên

trong lại có manh mối về Kim Ô! "Đi thôi, tôi phát hiện một ngôi mộ lớn ở trong rừng cây.

Tôi muốn vào xem thử, tôi cảm giác bên trong sẽ có thứ tôi cần." Mấy người nhìn nhau rồi gật đầu.

Tiểu đạo sĩ Hầu Kim hưng phấn đến mức hai mắt sáng rực.

Trước đây Lão Thiên Sư từng dạy, đạo mộ là chuyện kết nhân quả, sơ sẩy một chút là dính vào những thứ không sạch sẽ, bảo cậu ta đừng tiếp xúc với cổ mộ.

Cho nên dù Hầu Kim có ý định cũng không có cách nào, chỉ đành ngoan ngoãn ở trên Long Hổ Sơn.

Nhưng hiện tại, chính Sư thúc tổ dẫn đi đạo mộ, Lão Thiên Sư cũng không quản được nha!

Nghĩ đến đây, Hầu Kim toét miệng cười lớn.

Vương nhìn bộ dạng đó chỉ biết lắc đầu.

Người không biết còn tưởng Vương dẫn Hầu Kim đi công viên giải trí chơi ấy chứ.

Trong bốn người ở đây, chỉ có Hầu Kim là 'gà mờ' chưa từng xuống mộ bao giờ.

Hắn cười một tiếng, đi về hướng mộ tộc Nữ Oa.

Còn về đồ nghề đổ đấu, trừ móng lừa đen (hắc lư đề tử) không mang, còn lại gần như đều đủ cả.

Còn loại người như Vương, không chuẩn bị gì mà trực tiếp xuống mộ thì đúng là cực kỳ hiếm thấy.

Vị trí hiện tại của Hầu Kim cách mộ tộc nhân Nữ Oa không xa lắm.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đi tới vị trí mà Vương thả cho Đạt La Yêu chạy thoát lúc trước.

Nhìn cái lỗ chó phía trước, Hầu Kim không khỏi nghi ngờ: "Sư thúc tổ, ngài chắc chắn đây là lối vào mộ tộc Nữ Oa?

Con cảm giác... có chút vấn đề a!" Không chỉ Hầu Kim, Uông Lam Thanh cũng cảm thấy thế.

Nhưng Uông Đạt lại tin tưởng lời Vương vô điều kiện.

Dù sao người đi ra cùng Vương từ mộ Hoàng Đế như ông ta biết rõ, lời Vương nói sẽ không sai.

Chỉ thấy Vương gật đầu: "Ở trong này, đây là lối vào mộ tộc Nữ Oa, bất quá... chúng ta hiển nhiên không có cách nào chui vào được.

Có mang xẻng không?" Uông Đạt gật đầu, từ trong ba lô lôi ra một cái xẻng công binh gấp gọn, hỏi: "Vương gia, xem loại này được không?" Vương thử thử, xẻng dùng rất nhẹ, đào đất chút nào cũng không tốn sức.

Hắn gật đầu: "Được đấy, còn không?" Uông Đạt lại từ trong bao lôi ra ba cái nữa, phân phát cho mọi người: "Đừng hỏi vì sao tôi mang nhiều xẻng, bệnh nghề nghiệp." Vương cười lớn.

Trước tiên hắn mượn Uông Đạt một cây xẻng Lạc Dương, sau đó đào lên một khối đất có kết cấu hoàn hảo.

Hắn đưa phần đáy khối đất lên mũi ngửi ngửi. "Đi về hướng nam thêm ba mươi mét rồi bắt đầu đào, mộ Nữ Oa ở đó." Đây là năng lực "Văn Tự Quyết" mà Vương trích xuất từ người Đường Nam.

Chỉ cần ngửi mùi đất là có thể tìm ra vị trí mộ huyệt.

Phải nói là có đôi khi những tuyệt kỹ lưu truyền trong dân gian dùng rất tốt.

Uông Đạt tin tưởng không nghi ngờ, đi tới vị trí Vương chỉ rồi bắt đầu đào đất.

Sau đó, Hầu Kim cùng Uông Lam Thanh cũng gia nhập vào.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Trong lúc ba người đang đào đất, Vương cũng biết được chuyện năm xưa Uông Lam Thanh lạc vào Côn Luân.

Lúc đó cô bé đi du lịch Côn Luân cùng bố mẹ.

Khi mẹ đi vệ sinh, Uông Lam Thanh bị bọn buôn người để mắt tới, trực tiếp bế đi.

Uông Lam Thanh đương nhiên biết đối phương không có ý tốt, nhưng kẻ đó bịt chặt miệng cô bé không cho kêu, cô bé giãy giụa cũng vô dụng.

Trên xe, Uông Lam Thanh canh chuẩn thời cơ nhảy qua cửa sổ xe, mới không bị bọn buôn người bắt đi mất.

Sau đó, cô bé chạy một mạch vào rừng sâu núi thẳm mới dừng lại.

Cứ thế đi mãi, không biết đi bao nhiêu ngày đêm, đói thì ăn đồ ăn vặt mang theo trên người, vậy mà thật sự kiên trì được.

Đến ngày thứ tư thì nhìn thấy một cái tổ chim khổng lồ do ngô đồng tết thành.

Uông Lam Thanh lúc nhỏ vừa không biết cành cây Phù Tang, cũng không biết đó là sào huyệt Kim Ô.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước thêm một hai ngày, tiểu Uông Lam Thanh sắp chết đói thì rốt cuộc nhìn thấy bóng người.

Cô bé hô cứu mạng rồi ngất đi.

Chương 257

Lúc tỉnh lại đã ở Uông gia.

Người cứu cô năm đó là một ông lão bên hông đeo ấn, trên ấn chỉ có hai chữ: Phát Khâu.

Vương biết Uông Lam Thanh được vị Lão Thiên Quan kia cứu, sau đó lại được ông ấy đưa về Uông gia.

Trong lòng hắn có chút cảm khái.

Thật khó tưởng tượng người đẹp có thân hình bốc lửa, phong cách Âu Mỹ hào sảng trước mắt này lại có quá khứ như vậy.

Thật sự kiên cường và cơ mẫn.

Có thể thoát khỏi tay bọn buôn người quả thực không đơn giản. "Khá lợi hại đấy, không chừng Hầu Kim ở cái tuổi đó vẫn còn đái dầm ấy chứ." Vương trêu.

Hầu Kim đỏ mặt: "Sư thúc tổ, sao ngài lại nói thế?" Vương ngẩn người, được rồi, tiểu đạo sĩ này thật thà quá, tự khai ra luôn.

Trong lúc mọi người vừa tán gẫu vừa làm việc, chỉ nghe tiếng xẻng của Uông Đạt vang lên "keng" một cái, hình như va phải vật thể cứng rắn.

Mắt Vương sáng lên, vội vàng đi tới bên cạnh Uông Đạt nhìn xuống hố.

Xuất hiện trước mắt là một khối gạch đá hơi ố vàng. [Tên: Tường mộ] [Mô tả: Tường mộ của bộ tộc Nữ Oa, bên trong là Tả điện mộ Nữ Oa tộc.] "Được rồi!" Vương hô lên. "Đào thêm mấy viên gạch bên cạnh ra, chúng ta dỡ gạch chui vào từ đây!" Làm việc tay chân thì Uông Đạt không chút hàm hồ.

Không bao lâu sau, ông ta đã cạy ra năm sáu khối gạch đá dài ngắn khác nhau.

Phả vào mặt là một mùi vị xộc lên mũi khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Hầu Kim nhíu mày: "Sư thúc tổ, trong mộ mùi nào cũng nặng thế này hả?" Vương gật đầu: "Thích ứng là được." Nói xong, hắn nhận lấy đèn pin từ tay Uông Đạt.

Uông Đạt vừa đưa đèn pin cho Vương vừa nói: "Vương gia, để tôi xuống trước, lát nữa mọi người hãy vào." Nói xong, ông ta chiếu đèn vào trong mộ huyệt, xác định độ cao rồi nhảy xuống.

Một lát sau, giọng Uông Đạt vọng lên: "An toàn, xuống nhanh đi!" Vương không nói nhảm, tung người nhảy xuống.

Sau đó Hầu Kim và Uông Lam Thanh cũng nhảy theo.

Đợi hai người sau vào trong mộ huyệt, họ phát hiện Vương và Uông Đạt đang ngồi xổm trên mặt đất, không biết đang nhìn cái gì.

Hầu Kim tò mò đi tới: "Sư thúc tổ nhìn gì thế?" Vương không trả lời, Hầu Kim ghé đầu nhìn xuống đất.

Xuất hiện trước mắt lại là một tấm bia đá khắc đầy chữ viết khó hiểu.

Bia đá bị cát vàng vùi lấp một phần nhỏ nhưng không ảnh hưởng đến việc đọc.

Hầu Kim nhìn sắc mặt ngưng trọng của Vương, tâm trạng cũng trầm trọng theo.

Cậu ta biết Sư thúc tổ đọc hiểu chữ trên bia đá.

Nhưng rốt cuộc trên bia đá ghi chép cái gì mà có thể khiến Sư thúc tổ lộ ra biểu cảm phức tạp như vậy?

Bốn người nhất thời không ai nói chuyện.

Mười mấy phút sau, Vương mới từ từ thở ra một hơi.

Cánh tay hắn hơi run rẩy, trong mắt lóe lên tinh quang, giống như vừa hiểu ra một bí mật kinh thiên động địa.

Vương lẩm bẩm: "Hóa ra là như thế, hóa ra năm đó đã xảy ra chuyện như vậy.

Thảo nào Cơ Hiên Viên (Hoàng Đế) lại muốn tàn sát tộc nhân Nữ Oa!" Uông Đạt vừa nghe, lòng hiếu kỳ lập tức bị khơi dậy: "Vương gia, bên trên nói gì vậy?" Vương nhìn mọi người một cái, chậm rãi kể lại một câu chuyện.

Câu chuyện trên bia đá tuy ngắn nhưng lượng thông tin lại cực lớn.

Nó chú trọng ghi chép hai sự kiện.

Sự kiện thứ nhất là huyết hải thâm thù giữa tộc Nữ Oa và Cơ Hiên Viên.

Sự kiện thứ hai là chuyện về Ma La Đa Sát!

Vương kể chuyện thứ nhất trước, về Cơ Hiên Viên.

Khi đó Cơ Hiên Viên còn xuất thân thấp kém, chưa biết đến bí mật trường sinh của tộc Nữ Oa.

Vương suy tư một chút, lúc đó Cơ Hiên Viên hẳn là vừa mới nảy sinh lòng phản nghịch, đang bằng mặt không bằng lòng với Thương Hiệt.

Còn về việc Cơ Hiên Viên và tộc Nữ Oa quen biết như thế nào, bia đá viết thế này: Tộc Nữ Oa cực kỳ thần bí, thường xuyên tị thế không xuất hiện, nhưng có một ngày trong tộc xuất hiện một đứa bé vô cùng tuấn tú.

Tinh khí thần của đứa bé này nhìn qua đã thấy không tầm thường, hỏi kỹ mới biết nó bị lạc, mê thất trong rừng sâu núi thẳm, may mắn tìm được thế ngoại đào nguyên nơi tộc Nữ Oa ẩn cư.

Tộc Nữ Oa có một cô nương tên là Thanh La.

Thanh La thấy đứa bé này khác thường, lại không nỡ đuổi đi để dã thú ăn thịt.

Về việc tại sao phải làm vậy, là vì tộc Nữ Oa có quy định không thể để người ngoài biết sự tồn tại của họ.

Đứa bé kia tỏ ra cực kỳ thành khẩn: "Chị yên tâm, em sẽ không nói chuyện nơi này ra ngoài đâu, xin đại tỷ tỷ yên tâm." Thanh La nghe vậy, lại nhìn khuôn mặt ngây thơ của đứa bé, nháy mắt liền buông lỏng cảnh giác.

Thanh La đưa đứa bé về nhà, làm cho nó một bữa cơm. "Em tên là gì?" "Cơ Hiên Viên, còn tỷ tỷ?" "Chị tên Thanh La." "Thanh La...

Tên tỷ tỷ thật hay." Thanh La đỏ mặt cười: "Tiểu đông tây thật khéo miệng." Sau đó, Thanh La đưa Cơ Hiên Viên ra ngoài.

Trong rừng cây, Thanh La vặn vẹo thân rắn: "Được rồi, đưa em đến đây thôi, mau về nhà đi.

Nhớ kỹ, đừng nói với người khác nhé." Cơ Hiên Viên gật đầu, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Thanh La nhìn cậu bé dần biến mất trong rừng cây.

Vừa quay đầu định rời đi thì nghe thấy tiếng Cơ Hiên Viên vọng lại: "Tỷ tỷ, sau này em có thể tìm tỷ chơi không?" Thanh La ngẩn người, gật đầu: "Được thôi." Đó là khởi đầu cho sự quen biết giữa Cơ Hiên Viên và tộc Nữ Oa.

Sau đó, Cơ Hiên Viên quả thật giữ lời hứa, không nói cho người

ngoài biết sự tồn tại của tộc Nữ Oa.

Mỗi lần đến đều đi một mình.

Chương 258

Nam nữ già trẻ trong tộc Nữ Oa dần dần trở nên thân thiết với cậu bé loài người này.

Ngày tháng lâu dần, mọi người đều yên tâm.

Nhưng bọn họ không biết, Cơ Hiên Viên là công tử Cơ gia, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với chuyện tranh quyền đoạt vị.

Thời gian thấm thoắt trôi qua từng năm một.

Mười năm sau, Cơ Hiên Viên mười tám tuổi.

Một năm nọ, hắn gặp Viêm Đế (Thần Nông).

Nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn của Viêm Đế, kiến thức được sự uy nghiêm khí phái khi ngồi trên vương tọa, trong lòng chàng trai mười tám tuổi Cơ Hiên Viên bắt đầu hướng về cái ghế quyền lực xa vời ấy.

Hắn bắt đầu thay đổi, trở nên trầm mê tâm thuật, bắt đầu mê luyến sức mạnh.

Sau đó, Thanh La phát hiện trên người Cơ Hiên Viên có một luồng khí tức kỳ dị không nói rõ được.

Cô hỏi: "Em nhặt được bảo vật gì à?

Tại sao khí tức của em ngày càng thần dị thế?" Cơ Hiên Viên cười: "Có khả năng em lớn rồi chăng." Hắn không nói chuyện mình tu luyện Nhân Pháp, cũng không nói hắn đã giết vô số người mới đổi lấy được khí tức này.

Cơ Hiên Viên phái lão hồ ly đến tộc Nữ Oa moi móc cơ mật, lại ngoài ý muốn phát hiện ra năm hạt giống kia.

Tham niệm của Cơ Hiên Viên lần đầu tiên đánh vào tộc Nữ Oa

vốn không tranh với đời.

Thời gian nhoáng cái đã qua, Cơ Hiên Viên đã lâu không đến tộc Nữ Oa, người trong tộc nhao nhao đoán già đoán non, không biết có gặp chuyện gì không?

Vương biết, ở giai đoạn này Cơ Hiên Viên hẳn là đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ mượn sức mạnh học tập binh pháp.

Đợi đến khi tộc nhân Nữ Oa và Cơ Hiên Viên gặp lại lần nữa, chính là lúc Kỳ Lân không hàng, đoạt đi hạt giống.

Tộc nhân hoảng hốt đi tìm Cơ Hiên Viên báo tin.

Cơ Hiên Viên trong lòng chấn động, hạt giống kia thần dị như vậy, nhất định phải lấy được!

Thế là Cơ Hiên Viên tìm Thần Nông, cùng Thương Hiệt, Trương Tổ xuất phát thảo phạt Kỳ Lân.

Quá trình chiến đấu không kể lại nữa, tóm lại kết quả là Cơ Hiên Viên tu luyện Nhân Pháp thần dũng vô cùng, bốn người liên thủ đánh Kỳ Lân tiết tiết bại lui.

Đương nhiên trong đó cũng có sự giúp đỡ của tộc Nữ Oa.

Sau đó, Trương Tổ đem thi thể Kỳ Lân đi, trọng thương Thần Nông.

Trong thời gian này xảy ra chuyện gì tộc Nữ Oa cũng không biết, chỉ biết sau khi Kỳ Lân chết, Cơ Hiên Viên lại có một khoảng thời gian rất dài không liên lạc với họ.

Sau này khi gặp lại loài người, không phải Cơ Hiên Viên mà là người cùng thảo phạt Kỳ Lân hôm đó.

Người này chính là Trương Tổ.

Trương Tổ nói với tộc Nữ Oa rằng Cơ Hiên Viên đã đem chuyện

của tộc Nữ Oa nói cho người đời, rất nhanh sẽ có người của Cơ gia đến thảo phạt, mau chạy đi.

Lập tức, tộc Nữ Oa đang nguyên khí đại thương rơi vào cảnh sầu thảm, lòng người bàng hoàng.

Có người tin, cũng có người không tin.

Có người nói: "Đều tại các người, đã bảo loài người không đáng tin, đem nó làm chết mới đúng, các người cứ không nghe!" Cũng có người nói: "Rốt cuộc là thật hay giả?

Tôi không tin Cơ Hiên Viên sẽ làm ra chuyện này." Trương Tổ cười.

Hắn biết sự tin tưởng xây dựng mười mấy năm giữa Cơ Hiên Viên và tộc Nữ Oa không thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Cho nên hắn đã chuẩn bị hậu thủ.

Hậu thủ đó chính là binh sĩ 'Cơ gia'.

Ngày hôm đó, tộc Nữ Oa và binh sĩ Cơ gia xảy ra đại chiến, thương vong thảm trọng.

Trương Tổ dẫn tộc Nữ Oa đột phá vòng vây, mới cắt đuôi được binh sĩ Cơ gia.

Đến lúc này, tộc nhân Nữ Oa không muốn tin cũng không còn cách nào khác.

Cơ Hiên Viên...

đích xác đã phản bội!

Từ cổ chí kim, phản bội là chuyện không thể dung thứ.

Tộc Nữ Oa trên dưới sục sôi căm phẫn, muốn chấn chỉnh lại một phen rồi tử chiến với Cơ gia báo thù cho tộc nhân đã chết.

Trương Tổ cười: "Không vội, bộ lạc Thần Nông của tôi có thể thu lưu các vị, cam đoan không ai dám đánh chủ ý lên các vị.

Tôi ở bộ lạc Thần Nông cũng có chút địa vị, tôi có thể thề." Nói xong, hắn lấy ra lệnh bài thuộc về Thần Nông.

Tộc nhân Nữ Oa vừa nhìn, trong lòng liền tin chắc.

Sau đó, Trương Tổ dẫn tộc nhân Nữ Oa về bộ lạc Thần Nông.

Ánh mắt người ngoài có kinh ngạc thế nào cũng không ai dám làm gì.

Tộc nhân Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tổ quả nhiên không nuốt lời, người trong bộ lạc Thần Nông đích xác không làm gì họ.

Trương Tổ dẫn một vị trưởng lão tộc Nữ Oa đến đại điện.

Thần Nông ngồi trên vương tọa, ánh mắt không giận mà uy.

Đây là Thần Nông giả, được Trương Tổ dùng Song Ngư Ngọc Bội sao chép ra.

Thần Nông giọng nói như sấm: "Cơ gia phản đảng muốn binh biến soán vị, tộc Nữ Oa có hứng thú cùng ta trừ bỏ Cơ gia không?" Nữ trưởng lão tộc Nữ Oa tràn đầy cừu hận, giọng nói bi thương: "Tộc Nữ Oa ta nguyện ý!" Cứ như vậy, tộc Nữ Oa bị Trương Tổ lừa gạt gia nhập phe Thần Nông, muốn cùng Thần Nông bình định Cơ gia, báo thù cho tộc nhân.

Để biểu thị thành ý, trưởng lão đặc biệt cho Thần Nông biết bí mật của tộc Nữ Oa.

Nói đơn giản, bí mật này liên quan đến những hạt giống kia.

Năm hạt giống là do Nữ Oa để lại.

Chương 259

Về việc Nữ Oa lấy năm hạt giống này từ đâu thì không ai biết, nhưng trưởng lão biết rõ trong năm hạt giống này ẩn chứa bí mật trường sinh!

Nữ Oa lúc đi đã để lại một câu: Nhất định phải bảo quản tốt năm hạt giống này, nếu không tộc Nữ Oa ta sẽ có đại họa lâm đầu!

Nói xong, trưởng lão cho biết năm hạt giống cần dùng tinh huyết thần thú tưới tắm để thôi sinh nảy mầm.

Đợi hạt giống thành thục, trên đỉnh huyết đằng sinh ra sẽ ngưng tụ một quả nhân hình.

Ăn quả này vào liền có thể thỏa mãn một nửa điều kiện trường sinh!

Nghe xong, Thần Nông trong lòng chấn động không thôi, vạn lần không ngờ trường sinh mà tiên tổ vẫn luôn mong ước lại hiện ra chân thực trước mắt như vậy!

Nói xong, trưởng lão tộc Nữ Oa dâng lên một hạt giống.

Thần Nông run rẩy nhận lấy.

Bất quá... vừa rồi nói đây chỉ mới thỏa mãn một nửa điều kiện trường sinh, vậy một nửa điều kiện còn lại là gì?

Trưởng lão tộc Nữ Oa nói, một nửa điều kiện còn lại cần phải đem chí ái phân thây, dùng bí pháp đem tam hồn thất phách phong ấn tại tứ chi, thân thể và đầu lâu.

Thần Nông đại kinh thất sắc: "Tại sao lại có loại điều kiện này?" Trưởng lão bình tĩnh đáp: "Bởi vì cần nhân khí nâng đỡ, mới có thể khiến khí tức không bị trầm xuống, như vậy mới có thể trường sinh."

Thần Nông hồi lâu không nói gì, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài đại điện.

Rất lâu sau mới thở dài một hơi, nói: "Đa tạ thành ý của tộc Nữ Oa, hạt giống này ta nhận." Thần Nông này tuy là do Trương Tổ tạo ra, nhưng tình cảm lại giống hệt Thần Nông đã chết.

Đối với tình cảm dành cho Nữ Tiết (người yêu), Thần Nông giả vẫn trân trọng như cũ.

Bắt hắn dùng cái giá là phân thây Nữ Tiết để trường sinh... không biết rốt cuộc hắn có làm được hay không.

Trương Tổ đứng bên cạnh, thần sắc lại dần dần phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

Đến đây, sự kiện thứ nhất kết thúc.

Tuy thiên phúc không dài nhưng lượng tin tức rất lớn, nói rõ rất nhiều thứ, thời gian cũng kéo dài cực đại.

Còn về sự kiện thứ hai, là chuyện về Ma La Đa Sát.

Sau khi tộc Nữ Oa nhập trụ bộ lạc Thần Nông, họ phát hiện ở đây cư nhiên cũng có những con người có tướng mạo quái dị giống mình.

Hoặc là, căn bản không phải con người.

Hai chủng tộc có tướng mạo khác biệt với nhân loại nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương lân.

Thanh La, cũng là tộc nhân Nữ Oa năm xưa thả Cơ Hiên Viên đi, trong lòng hận thấu xương nhân loại.

Lúc này có một Ma La Đa Sát đối xử với cô vô cùng quan tâm.

Hai người đều có kinh nghiệm bị con người lừa gạt nên nhanh chóng trở nên thân thiết.

Vài ngày sau liền xác định quan hệ.

Đây cũng thành ví dụ đầu tiên và duy nhất trong lịch sử về việc tộc Nữ Oa và Ma La Đa Sát yêu nhau.

Vương vô cùng tò mò mắt mũi Thanh La thế nào mà lại có thể nhìn trúng loại quái vật ba đầu sáu tay tám chân như Ma La Đa Sát.

Nghĩ đến cảnh hai người này triền miên... hắn không khỏi rùng mình một cái.

Trong ba năm tiếp theo, Cơ Hiên Viên tị thế không xuất hiện.

Bởi vì có Thương Hiệt nên hắn luôn có thể dự đoán trước hành tung của Viêm Đế, chuẩn bị đầy đủ.

Cuộc chiến cứ thế diễn ra đầy ấm ức, Viêm Đế vô cùng não nề, cảm giác như dùng hết toàn lực đấm vào bông.

Thanh La và Ma La Đa Sát kia cũng sinh hạ kết tinh tình yêu.

Một tiểu quái vật ba đầu sáu tay, mình rắn.

Vương biết, đó chính là Đạt La Yêu.

Đạt La Yêu sinh ra liền được hai tộc nhân sủng ái, cảm thấy đây là món quà ông trời ban cho.

Có Xi Vưu và trưởng lão tộc Nữ Oa chống lưng cho Đạt La Yêu, không ai dám bắt nạt tiểu gia hỏa này.

Hơn nữa Đạt La Yêu cũng rất biết cách làm người khác vui vẻ.

Mãi về sau, ngay cả con người trong bộ lạc Thần Nông cũng không ai là không thích nó.

Cứ như vậy mười năm, chiến tranh cuối cùng cũng bắt đầu.

Nội dung trên tấm bia đá kết thúc tại đây.

Nghe xong câu chuyện Vương kể, ba người nhất thời đều lộ ra

cùng một biểu tình: há hốc mồm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Như Hầu Kim và Uông Lam Thanh vốn không biết gì về tộc Nữ Oa và Ma La Đa Sát, cũng không biết ân oán giữa Hoàng Đế và Viêm Đế thời thượng cổ, càng không biết vai trò của Trương Tổ trong đó.

Nhưng chỉ riêng hai chuyện trường sinh và Kỳ Lân cũng đủ khiến bọn họ kinh ngạc không nói nên lời.

Hầu Kim tặc lưỡi, không thể tin nổi: "Thật không ngờ người xưa truy tìm trường sinh là có thật.

Sư thúc tổ, ở cái niên đại này liệu có người nào trường sinh không?" Trong đầu Vương nháy mắt lướt qua ba cái tên: Trương Tổ, Trương Qua Tử, Thương Hiệt, Hoàng Đế.

Về phần Trương Tổ và Trương Qua Tử, trong mắt Vương là cùng một người.

Bất quá hắn không nói chuyện này cho Hầu Kim: "Chắc là không có đâu." Hầu Kim bán tín bán nghi gật đầu: "Con biết rồi." Vương lại rọi đèn pin sang chỗ khác trong đại điện.

Nơi đây mật mật ma ma toàn là hài cốt, đều là hài cốt nửa thân trên là người, nửa thân dưới là rắn.

Trong mộ thất hôn ám, tia sáng đèn pin chiếu lên những hạt bụi đang nhảy múa.

Hầu Kim lúc này mới phát hiện ra nãy giờ mình đang giẫm lên những hài cốt bị đất bùn che lấp một phần nhỏ. "Trời ơi!" Hầu Kim không khỏi tê da đầu, gãi gãi đầu cho đỡ sợ.

Chương 260

Vương và Uông Đạt thì thần sắc như thường, loại tràng diện này không tính là gì.

Vương ngồi xổm xuống, nhón một ít đất vàng đưa lên mũi ngửi.

Một lát sau, hắn nhíu mày: "Đất này chỉ mới vài trăm năm, không phải đất thời thượng cổ." Hắn nghĩ đến một khả năng: "Có lẽ là Đạt La Yêu vì muốn che cho thi thể tiền bối nên mới tìm đất vàng phủ lên hài cốt." Nhắc đến Đạt La Yêu, Vương lại nhớ ra một chuyện.

Tấm bia đá vừa rồi không ghi chép chuyện vì sao Đạt La Yêu trường sinh.

Là cố ý bị Đạt La Yêu xóa đi rồi?

Vương vừa nghĩ vừa gạt lớp đất vàng trên thi thể ra. [Tên: Hài cốt tộc nhân Nữ Oa] [Trạng thái: Khô héo] [Mô tả: Thi thể tộc nhân Nữ Oa bị Hoàng Đế đại tứ bộ sát thời thượng cổ, trên hài cốt thương tích đầy mình, từng kinh qua sự tra tấn phi nhân tính.] Vương nhìn bộ hài cốt hơi ố vàng trước mắt, xương cổ tay vỡ nát, xương đuôi có những vết lõm nhỏ như lỗ kim.

Thật không biết năm đó Hoàng Đế rốt cuộc phát điên cái gì mà lại tra tấn tộc nhân Nữ Oa như vậy.

Vương quét mắt một vòng, phát hiện nơi này không có đồ vật giá trị liền đứng dậy: "Đi thôi, ở đây hết đồ rồi." Nói xong, ba người theo sát bước chân Vương đi về phía cửa lớn.

Cánh cửa đá mở toang, có lẽ Đạt La Yêu thường xuyên ra vào nơi này nên không khóa.

Xuyên qua cửa đá, nghênh diện là một đường hầm mộ đạo dài.

Mộ đạo cao khoảng ba mét, rộng hai mét.

Uông Đạt và Vương đi đầu, Hầu Kim và Uông Lam Thanh đi sau, cũng không chật chội.

Mộ đạo tối om, trên tường hai bên có những hốc lõm, bên trong đặt tượng đá nhân diện xà thân.

Là tượng đá tộc nhân Nữ Oa.

Có tượng cuộn mình ngủ, có tượng hai tay chỉ trời, có tượng nộ mục tranh nanh.

Uông Lam Thanh nhìn từng bức tượng khảm trên vách đá, trong lòng dâng lên cảm giác rợn người.

Cô vuốt da gà trên cánh tay, nuốt nước miếng: "Tôi cứ cảm giác mấy bức tượng này giống như có thể sống lại bất cứ lúc nào vậy." Vương ngẩn ra, sau đó nhìn về phía tượng đá.

Bề ngoài chỉ là tượng đá bình thường, tuy hình thái khác nhau nhưng gia công tinh tế.

Nhưng... loại tượng đá này có thể làm Uông Lam Thanh cảm giác sẽ sống lại ư?

Vương hơi nhíu mày, nhìn kỹ vào tượng đá. [Tên: Tượng đá cổ lão] [Trạng thái: Trần phong] [Mô tả: Năm đó Nữ Oa vì kỷ niệm tộc nhân đã chết nên chế tác ra tượng đá, bên trong có chứa sức mạnh thần kỳ.] Sức mạnh thần kỳ?

Vương nghĩ, trong tượng đá có sức mạnh thần kỳ ư?

Hắn vươn tay trái đặt lên.

Vương hơi nhíu mày, tượng đá chạm vào không có gì khác lạ, ngoại trừ xúc cảm lạnh băng thì không có bất kỳ cảm giác nào.

Hầu Kim ghé đầu tò mò hỏi: "Sao thế Sư thúc tổ?" Vương lắc

đầu: "Không sao, có thể là tôi cảm giác sai, chúng ta tiếp tục đi thôi." Uông Đạt chú ý phản ứng của Vương, tỉ mỉ nhìn mấy lần bức thần tượng bên cạnh.

Sau đó ông ta lắc đầu, không nói gì.

Vương vừa nhấc chân lại dừng lại, nói: "Cẩn thận một chút." Hầu Kim phản ứng có chậm nữa cũng hiểu tượng đá xung quanh có vấn đề.

Cậu ta nắm chặt kiếm gỗ đào, đi theo Vương suốt dọc đường.

Tuy không có nguy hiểm phát sinh nhưng trong mộ đạo lan tràn một mùi vị kỳ quái.

Hơn nữa bị tượng đá xung quanh nhìn chằm chằm, tâm lý ít nhiều sẽ không thoải mái.

Mặc dù tượng đá đều là vật chết.

Uông Lam Thanh cố gắng khống chế không nhìn sang hai bên.

Cuối cùng mọi người cũng đi hết mộ đạo.

Trên đường đi không có cơ quan, coi như an toàn.

Vương đoán có thể năm đó lúc Nữ Oa tu kiến ngôi mộ này không nghĩ đến việc hậu thế sẽ có người vào.

Xuất hiện trước mặt bốn người là một cái hang động tối đen.

Bốn người nhìn nhau rồi trực tiếp đi vào.

Cấu tạo mộ tộc Nữ Oa cũng đơn giản.

Năm đó sau khi Nữ Oa trở về, có lẽ không có quá nhiều tinh lực đầu tư tu kiến đại mộ, cho nên mới đem tộc nhân qua loa phân chia chôn cất trong mộ thất.

Hoặc là... không chừng trong lúc Nữ Oa tu kiến đại mộ đã xảy ra

biến cố.

Ánh vào tầm mắt là hai cỗ quan tài.

Hai cỗ quan tài đặt ở chính giữa tâm mộ thất, bên cạnh chất đầy hũ sành.

Mắt Vương sáng lên.

Gian mộ thất này nhìn qua đã thấy không tầm thường, không giống thiên thất (phòng phụ) bày la liệt nhiều thi thể như vậy, ở đây chỉ có hai cỗ quan tài.

Phải biết gian mộ thất này lớn gấp đôi gian trước nhưng chỉ đặt hai cỗ quan tài!

Vương định thần nhìn lại. [Tên: Quan tài Thanh La] [Trạng thái: Phong tử] [Mô tả: Bên trong mai táng chính là mẹ của Đạt La Yêu, Thanh La.] Trong lòng chấn động.

Vương không ngờ địa vị của Thanh La trong tộc Nữ Oa lại cao như vậy, có thể khiến Nữ Oa đơn độc dành ra một gian mộ thất, chuẩn bị quan tài!

Ngay sau đó, Vương lại nghĩ đến một khả năng.

Quan tài kia nằm là Thanh La, vậy quan tài bên cạnh... bên trong nằm liệu có phải là cha của Đạt La Yêu, Ma La Đa Sát?

Chương 261

[Tên: Quan tài Ma La Đa Sát] [Trạng thái: Phong tử] [Mô tả: Bên trong mai táng chính là cha của Đạt La Yêu, Ma La Đa Sát.] "Quả nhiên như tôi dự đoán, trong hai quan tài này nằm chính là cha mẹ của Đạt La Yêu!" Ba người bên cạnh vừa nghe vậy, nhao nhao không thể tin nổi nhìn Vương. "Thúc thúc tổ nói thật hay giả vậy?" "Không đúng chứ, trong mộ tộc nhân Nữ Oa sao lại xuất hiện thi thể Ma La Đa Sát?" Uông Đạt một câu nói trúng điểm mấu chốt.

Vương trầm tư giây lát, trầm giọng nói: "Mở quan!" Vừa nghe thấy sắp mở quan tài, mắt Hầu Kim sáng rực lên.

Cậu ta đi theo Sư thúc tổ xuống mộ cũng chỉ vì muốn xem tận mắt cảnh mở quan tài.

Tống tử trong quan tài rốt cuộc trông như thế nào, hôm nay cuối cùng cũng được toại nguyện rồi!

Hầu Kim hưng phấn xoa xoa tay: "Sư thúc tổ, dạy con làm với, để con mở nhé?" Vương nhìn cậu ta với vẻ mặt cổ quái: "Chắc chắn không?" Hầu Kim gật đầu lia lịa: "Chắc chắn!" Nói xong, dường như để tự trấn an bản thân, cậu ta nói tiếp: "Chẳng phải là tống tử hay yêu ma sao, con từng gặp tiểu quỷ rồi, hai thứ đó chắc cũng giống nhau thôi.

Chỉ cần phương pháp đúng thì không có gì là không khắc phục được!" Vương hài lòng gật đầu: "Người trẻ tuổi nên chịu khó lịch luyện nhiều hơn." Nói rồi, hắn giảng giải quy trình mở quan tài truyền thụ lại cho Hầu Kim: "Đầu tiên, phải lấy gạo nếp ra trước, rồi cung kính dâng lên ba nén hương.

Đặt bát gạo nếp đã cắm hương ở hướng Đông Nam, sau đó dập

đầu ba cái trước quan tài, đồng thời niệm một câu khẩu quyết: Tạm mượn chút phú quý, đổi lại tích công đức!

Nói xong câu đó thì nhúng hai tay vào chậu máu chó mực.

Cuối cùng mới dùng đôi tay tẩm máu chó mực đó để mở nắp quan tài, hiểu chưa?" Hầu Kim liếc mắt nhìn lên, miệng lẩm bẩm: "Tạm mượn chút phú quý..." Sau đó, cậu ta hồi thần, gật đầu với Vương: "Hiểu rồi Sư thúc tổ, xem con đây!" Nói xong, Hầu Kim liền hứng chí bừng bừng chạy sang chỗ Uông Đạt xin các loại vật dụng mà Vương vừa kể.

Cậu ta thành kính thắp ba nén hương, cắm vào bát gạo nếp rồi đặt ở góc Đông Nam.

Chỉ nghe thấy tiếng "bộp bộp bộp" dập đầu ba cái, giọng nói của tiểu đạo sĩ Hầu Kim vang lên lanh lảnh: "Tạm mượn chút phú quý, đổi lại tích công đức!" Niệm xong, cậu ta nhúng hai tay vào chậu máu chó mực.

Cuối cùng, Hầu Kim thở phào một hơi, bước từng bước kiên định về phía quan tài.

Đột nhiên cậu ta đứng khựng lại, quay đầu hỏi: "Sư thúc tổ, con mở cái quan tài nào đây?" Vương bất đắc dĩ đáp: "Cái bên trái!" Cái bên trái là quan tài Thanh La, dù có trá thi cũng không sao.

Dựa theo mô tả trong các loại cổ tịch, Vương luôn cảm thấy tộc nhân Nữ Oa rất yếu, căn bản không chịu nổi đòn đánh.

Ít nhất thì tộc Nữ Oa cũng không 'trâu bò' như Ma La Đa Sát.

Hầu Kim gật đầu đi về phía quan tài Thanh La.

Sau đó, cậu ta đặt hai tay lên nắp quan tài.

Đột ngột!

Ba nén hương đang cháy ở góc Đông Nam bỗng nhiên tắt ngấm!

Cả ba nén cùng tắt một lúc!

Trong lòng Vương thắt lại, đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống này!

Bất quá trong tay có đèn pin, cũng không đến mức mất đi tầm nhìn.

Chỉ khổ cho tiểu đạo sĩ, cậu ta nhớ rất rõ lời Sư thúc tổ dặn là nếu hương tắt thì phải mau chóng rút lui, bằng không e rằng sẽ có đại khủng bố xảy ra!

Hầu Kim khó khăn nuốt nước bọt, run rẩy nhìn Vương: "Sư thúc tổ, hương tắt cả rồi, còn mở quan không?" Vẻ mặt Vương có chút giằng co.

Dù sao cũng đã đi đến tận đây rồi, hơn nữa trong quan tài Thanh La rất có thể chứa manh mối quan trọng.

Nếu cứ thế mà bỏ đi thì...

Vương cắn răng: "Mở!" Đã bảo mở là mở, tiểu đạo sĩ Hầu Kim không hề lằng nhằng chút nào.

Ngay lập tức, cậu ta dùng lực hai tay đẩy mạnh nắp quan tài.

Nhưng đúng lúc này, Uông Đạt đột nhiên lên tiếng ngăn cản: "Khoan đã!" Lão nhìn về phía Vương: "Vương gia, tổ sư gia chúng tôi có huấn thị, hương tắt nghĩa là vật trong quan tài không chào đón, nếu chúng ta cứ khăng khăng làm bừa thì sẽ phạm vào kỵ húy của lão tổ tông.

Hay là...

Vương gia ngài suy xét lại xem?" Vương lẳng lặng nhìn lão, cuối cùng thở dài một hơi: "Uông Đạt à, đôi khi đừng có cứng nhắc như vậy.

Lần trước lúc tôi ở trong Hoàng Đế Mộ, chẳng phải ngay cả cơ thể Cơ Hiên Viên sống hơn bảy ngàn năm tôi cũng đã gặp rồi sao?

Chỉ là một cái xác khô còn chút ý thức thôi, có thể dọa tôi lui bước à?" Uông Đạt sững sờ, ngẫm lại thấy cũng có lý.

Chỉ nghe Vương nói tiếp: "Hơn nữa, mấy quy tắc tổ tiên lưu truyền lại đó đều là để cho đám thanh niên mới vào nghề nghe thôi.

Tổ sư gia sợ hậu sinh gan to bằng trời, nộp mạng oan uổng nên mới để lại quy tắc ấy.

Tầm cỡ như tôi, đứng ở đỉnh cao của nghề này rồi, tự nhiên không cần phải nghe theo mấy điều tổ huấn đó." Lời Vương nói vô cùng có lý, Uông Đạt cũng không nói thêm gì nữa, vẻ mặt tàm quý: "Vương gia nói phải, là tôi quá cẩn thận rồi." Thấy vậy, Hầu Kim dù nơm nớp lo sợ nhưng vẫn phải kiên trì mở quan tài.

Không còn cách nào khác, Sư thúc tổ đã nói thế với Uông Đạt rồi, giờ mình lâm trận mà bỏ chạy thì còn mặt mũi nào lăn lộn dưới trướng Sư thúc tổ nữa? "Haizz." Hầu Kim khẽ thở dài: "Được rồi Sư thúc tổ." Hai tay cậu ta dùng sức đẩy một cái, trực tiếp đẩy văng nắp quan tài ra ngoài! "Rầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên, đồng thời kéo theo một làn khói mù nồng nặc.

Tiểu đạo sĩ Hầu Kim ho sù sụ hai tiếng, sau đó vội vàng dựa theo trí nhớ chạy về phía Vương, vỗ vỗ ngực đầy sợ hãi: "Phù, thế nào Sư thúc tổ, nghiệp vụ của con thông thạo chứ?" Vương không đáp lời, hắn đang nhìn về hướng quan tài đến xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì.

Hầu Kim nhìn thần sắc có chút phức tạp của Vương, không kìm được tò mò hỏi: "Sư thúc tổ?

Sư thúc tổ có nghe thấy con nói không đấy?" Chỉ thấy Uông Đạt

tử tử nắm chặt lấy cánh tay Hầu Kim, lực đạo mạnh đến mức suýt làm cậu ta kêu toáng lên.

Hầu Kim bị đau, lập tức quay đầu nhìn Uông Đạt: "Làm sao thế?" Uông Đạt ra dấu im lặng, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm về hướng quan tài.

Lúc này, Hầu Kim dù có chậm chạp đến đâu cũng phản ứng lại được.

Trong quan tài kia... hẳn là đã xảy ra biến cố!

Cổ họng Hầu Kim thắt lại, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, sau đó ngây ra như phỗng quay đầu nhìn về phía quan tài.

Chỉ thấy trong làn sương khói dày đặc kia dường như có một bóng người đang ngồi dậy, nhìn dáng vẻ thì đó hẳn là một phụ nữ!

Hầu Kim lập tức cứng đờ cả người, phảng phất như bị rút hết sức lực, hai chân bắt đầu mềm nhũn.

Lần đầu tiên xuống mộ lại gặp phải thứ quái đản này!

Vạn hạnh là bóng người trong làn khói không có bất kỳ động tác nào khác, chỉ ngồi dậy từ trong quan tài rồi bất động.

Hầu Kim nuốt nước bọt cái "ực": "Sư thúc tổ, người đó... là người sống thật hả?" Vương lắc đầu: "Chắc chắn không phải người sống, có khả năng chỉ là một cái xác khô thôi.

Chương 262

Một cái xác khô mà dọa cho thành ra thế kia, có chút tiền đồ đi, Thiên sư tập sự cơ mà?" Mặt Hầu Kim đỏ lên, quẫn bách nói: "Chẳng phải đây là lần đầu con gặp sao, đợi quen rồi sẽ ổn thôi.

Hồi xưa lúc con lần đầu gặp tiểu quỷ cũng sợ gần chết, sau rồi cũng ổn cả.

Chủ yếu là chưa có kinh nghiệm, có kinh nghiệm rồi con sẽ không sợ nữa." Chưa dứt lời, cái miệng nhỏ của Hầu Kim đã tía lia như súng máy không ngừng nghỉ.

Uông Lam Thanh nghe không nổi nữa, lên tiếng: "Không sao đâu tiểu Hầu Kim, ai cũng có lúc sợ hãi, không cần che giấu cảm xúc thật đâu, tôi hiểu mà." Mặt Hầu Kim càng đỏ hơn.

Gạt người!

Tôi thấy Sư thúc tổ đâu có biết sợ là gì!

Khói mù tan đi, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bóng người trong quan tài.

Vương ra dấu im lặng với Hầu Kim.

Hầu Kim ngoan ngoãn không lên tiếng nữa, ánh mắt trân trân nhìn chằm chằm vào bóng người đó.

Trong cổ họng cậu ta dường như muốn phát ra một tiếng hét chói tai, nhưng lại bị kìm nén nuốt ngược trở lại.

Bởi vì Vương không cho phép lên tiếng.

Đó là một cái xác khô quắt queo không ra hình thù gì, làn da màu xanh nâu dán chặt vào xương cốt, hai hốc mắt lõm sâu vào trong.

Còn về phần thân dưới... mọi người không nhìn thấy, vì nó hoàn toàn bị thành quan tài che khuất.

Vương quét mắt qua, dữ liệu của cái xác hiện lên trong mắt hắn. [Danh xưng: Thanh La Thi] [Trạng thái: Khô quắt] [Mô tả: Mẹ của Đạt La Yêu, xác khô Thanh La, vì được Nữ Oa dùng bí pháp bảo tồn nên vẫn luôn không bị thối rữa] [Điểm yếu: Oán khí của Thanh La trước khi chết dẫn đến oán niệm sau khi chết không tan, cuối cùng biến thành một tống tử, vô cùng sợ hãi những thứ mang long khí và dương khí] Đồng tử Vương co lại.

Thanh La... quả nhiên đã biến thành một cái xác khô! "Mọi người chuẩn bị chiến đấu, Thanh La sắp trá thi rồi!" Vừa nghe thấy câu này, Hầu Kim lập tức thót tim: "Sư thúc tổ, kiếm gỗ đào Long Hổ Sơn của con chém thứ này có tác dụng không!" Vương lớn tiếng mắng: "Cậu tưởng đang đi trừ tà à?

Có mang theo hoàng phù chuyên dùng đối phó tống tử không?" Nói thật thì Hầu Kim đúng là không mang theo hoàng phù.

Dù sao những thứ như xác khô hay huyết thi rất ít xuất hiện trong đời sống.

Có thể nói, một bộ phận tương đối lớn đạo sĩ trên núi Long Hổ chưa từng nhìn thấy cương thi.

Cương thi trên mặt đất hung tàn vô cùng, đạo sĩ gặp phải cũng chỉ biết chạy, tuyệt đối không dám lo chuyện bao đồng.

Hầu Kim cuống lên: "Thế phải làm sao?!" Uông Đạt hét lớn: "Máu chó mực, gạo nếp, móng ngựa đen!" Hầu Kim liên thanh đáp ứng, sau đó hoảng loạn lôi mấy món đồ từ trong túi ra.

Đúng lúc này, xác khô Thanh La cũng lao về phía mọi người!

Mục tiêu của nó chính là Hầu Kim!

Thanh La gầm lên một tiếng, há to cái miệng để lộ hàm răng vàng khè bên trong, cả cái miệng dường như sắp rách toạc ra, mở rộng đến độ cong hai trăm bảy mươi độ vô cùng khủng bố!

Đồng tử Hầu Kim co rút kịch liệt, vội vàng lăn sang một bên.

Đồng thời cũng kéo giãn khoảng cách với Vương.

Hầu Kim không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy gặp nguy hiểm thì nhất định phải để Sư thúc tổ chạy trước.

Cách làm của cậu ta tuy đơn giản nhưng cũng là thật tâm.

Bất quá những người có mặt cũng không để ý đến chi tiết này.

Chỉ nghe "đoàng" một tiếng.

Trong ngôi mộ thất rộng rãi, tiếng súng nổ vang lên chói tai!

Viên đạn từ khẩu súng lục trong tay Uông Lam Thanh bắn trúng ngay vào cái xác Thanh La đang vồ tới Hầu Kim!

Thanh La không có cảm giác đau, nhưng lực giật của viên đạn làm thân hình nó khựng lại, tốc độ giảm đi đáng kể.

Uông Đạt hét lớn: "Cơ hội tốt!" Nói rồi, lão trực tiếp cầm con dao găm tẩm máu chó mực lao về phía xác khô Thanh La!

Việc trên dao găm của Uông Đạt có máu chó mực cũng là do bệnh nghề nghiệp.

Ngay từ lúc Hầu Kim nhúng tay vào chậu máu, lão đã tiện thể bôi đều máu lên dao găm của mình.

Động tác của Uông Đạt rất nhanh, tử tử cắm phập con dao sắc bén vào cơ thể Thanh La!

Cảm giác như cắm vào một khối thịt chết, không hề có chút máu nào bắn ra.

Hầu Kim đứng xem bên cạnh thậm chí còn cho rằng Thanh La không có lấy một giọt máu trong người.

Sự thật cũng đúng là như vậy, phải biết Thanh La chỉ là một cái xác khô, làm sao có máu được?

Thanh La tuy không biết đau đớn, nhưng vẫn còn một tia ý thức.

Bị nhân loại khiêu khích liên tiếp ba lần, lửa giận ngút trời đã sớm bùng lên.

Chỉ thấy Thanh La gầm rú, há cái miệng đỏ lòm định cắn nát đầu Uông Đạt! "Gia chủ!" Uông Lam Thanh thất thanh hét lên, vội vàng bắn liên tiếp mấy phát vào Thanh La, muốn cứu Uông Đạt từ trong miệng nó.

Ba tiếng súng vang lên, trên đầu Thanh La xuất hiện ba lỗ đạn đen ngòm!

Ba phát súng đã thành công làm giảm tốc độ của Thanh La!

Nhưng Thanh La dường như đã nhận định Uông Đạt, sống chết không chịu buông tha, quyết tâm muốn cắn đứt đầu lão!

Uông Đạt tuyệt vọng, thân thể bị cái đuôi rắn quấn chặt, căn bản không thể cử động.

Lão chỉ có thể trơ mắt nhìn cái miệng máu của Thanh La hạ xuống.

Trong cơn tuyệt vọng, Uông Đạt từ từ nhắm mắt lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc lão sắp nhắm mắt xuôi tay, đột nhiên có một tia hàn mang lóe lên!

Chương 263

Chỉ nghe "vút" một tiếng!

Cái đầu của Thanh La trực tiếp rơi xuống đất!

Cái đuôi rắn đang quấn chặt lấy người Uông Đạt cũng bỗng nhiên nới lỏng.

Vương đứng sau lưng Thanh La.

Trong tay hắn, Hiên Viên Kiếm dính một lớp vết máu nhớp nhúa.

Dưới chân, cái đầu lâu của xác khô Thanh La vô cảm lăn lóc.

Vương chỉ dùng một kiếm, trực tiếp chém bay đầu Thanh La!

Trong lòng Uông Đạt mãi vẫn chưa thể bình tĩnh.

Lão cùng Uông Lam Thanh tốn bao nhiêu sức lực cũng không giết được cái xác khô này, vậy mà Vương lại dễ dàng chém rụng đầu nó như chơi!

Hầu Kim hít vào một ngụm khí lạnh.

Tuy sớm đã biết chiến lực của Vương vô cùng khủng bố khi đối mặt với Đạt La Yêu, nhưng trận chiến đó và trận chiến này hoàn toàn khác nhau.

Khi đối mặt với Đạt La Yêu, ba người Hầu Kim, Uông Đạt, Uông Lam Thanh không tham gia trực tiếp, nên không cảm nhận trực quan được sức mạnh của Đạt La Yêu.

Nhưng hiện tại...

Thanh La là do chính tay họ thả ra, cũng đã thấy Uông Đạt hoàn toàn không có sức kháng cự trước mặt nó.

So sánh như vậy, chiến lực khủng bố của Vương liền hiện ra rõ mồn một! "Sư thúc tổ...

Đỉnh vãi!" Hầu Kim hét lớn, giơ ngón tay cái về phía Vương.

Vương cười cười, không phủ nhận.

Uông Đạt đang nằm trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm lớn không khí.

Uông Lam Thanh lúc này toàn thân cũng đẫm mồ hôi, quần áo ướt sũng. "Nguy hiểm thật." Cô lẩm bẩm một tiếng rồi lắc đầu.

May mà Vương gia ra tay kịp thời, nếu không hậu quả hôm nay... e rằng khó lường!

Vương từ từ bước đến bên cạnh xác khô Thanh La, quan sát thi thể nó.

Tay hắn ma sát lớp vảy trơn nhẵn, lẩm bẩm: "Vảy trơn, nhưng có chút bị khô rồi." Hắn lại nhìn về phía mặt cắt ngang ở cổ: "Không có máu tươi, hoặc là máu đã đông đặc.

Thật tò mò Nữ Oa đã bảo quản thi thể này như thế nào." Nhìn thêm vài phút, sau khi kiểm tra xong cái xác và xác định không còn gì nữa, Vương mới dời mắt đi.

Uông Đạt đi tới, vỗ vỗ vai Vương: "Đa tạ Vương gia, nếu hôm nay không có ngài, e rằng tôi lại tiêu đời rồi." Lão cười khổ: "Vương gia, đây là lần thứ hai ngài cứu tôi rồi." Vương liếc nhìn lão, ngữ khí dửng dưng: "Chuyện nhỏ." Đại ân không lời nào cảm tạ hết, Uông Đạt cũng không nói nhiều.

Dù sao sau này nếu Vương cần làm gì, Uông Đạt tuyệt đối sẽ nghĩa bất dung từ mà xông pha.

Bốn người chỉnh đốn lại một chút, sau đó ánh mắt lại đặt lên cỗ

quan tài.

Hầu Kim rón rén đi tới, đặt tay lên quan tài, thò đầu nhìn vào trong.

Cậu ta khẽ nhướng mày, hơi hất cằm lên.

Chưa kịp nhìn rõ, Hầu Kim chỉ cảm thấy từ phía sau đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai mình, kéo giật về phía sau. "Á á á..." Lực đạo to lớn khiến Hầu Kim căn bản không có dư địa phản kháng, quay đầu lại nhìn, sau đó lập tức thay đổi thành bộ dạng cười hì hì: "Sao thế Sư thúc tổ?" Người vừa kéo cậu ta ra khỏi miệng quan tài chính là Vương.

Hắn nhìn cậu ta: "Ai biết trong đó có thứ gì không, dán mặt gần thế nguy hiểm lắm, hiểu chưa?" Hầu Kim tàm quý, vội vàng gật đầu: "Hiểu rồi, hiểu rồi." Sau đó, Vương dùng ánh sáng đèn pin chiếu vào trong quan tài.

Vừa nhìn, hắn lập tức sững sờ.

Bên dưới quan tài Thanh La... là một đường hầm!

Chỉ có hai thanh sắt cắm ngang trong quan tài, được cắm rất đều đặn, hẳn là để chống đỡ thi thể Thanh La không bị rơi xuống.

Bên dưới thanh sắt là một lối đi tối om!

Lối đi này thực ra giống một cái giếng đá hơn.

Hai bên không có bất kỳ tay nắm nào, cũng không có bậc đá, càng không biết nông sâu.

Ánh sáng đèn pin cũng không thể chiếu tới đáy.

Vương và Uông Đạt nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự không thể tin nổi trong mắt đối phương!

Sao lại thế này?!

Quan tài Thanh La chỉ là một cái vỏ bọc, mục đích là để che đậy lối đi bên dưới! "Ực." Uông Đạt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Vương, trầm giọng hỏi: "Làm sao đây Vương gia, chúng ta... có xuống không?" Vương trầm tư vài giây, sau đó từ từ lắc đầu: "Khoan hẵng vội, bên cạnh còn một cái quan tài chưa mở, không chừng trong đó cũng có một lối đi." Hầu Kim vừa nghe thấy thế, trong đầu lập tức lóe lên linh quang!

Hai mắt cậu ta sáng rực: "Sư thúc tổ, nếu trong quan tài bên cạnh không có lối đi, thế chẳng phải chứng minh bên dưới quan tài Thanh La khẳng định có bí mật sao?" Vương tán thưởng gật đầu: "Chính là như vậy.

Nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Đầu tiên, dưới lối đi quan tài Thanh La rốt cuộc có gì, chúng ta ai cũng không biết.

Thứ hai, nhỡ quan tài bên cạnh cũng có một lối đi thì sao?

Cũng cần phải so sánh hai lối đi rồi mới quyết định hành động tiếp theo." Hầu Kim hoảng nhiên đại ngộ: "Hóa ra là thế." Sau đó, cậu ta tự cáo phấn dũng đi tới bên cạnh chiếc quan tài kia: "Sư thúc tổ, cái này cũng để con mở nhé!" Vương nhìn cậu ta với vẻ mặt cổ quái.

Hầu Kim bị làm sao thế, mở quan tài đến nghiện rồi à?

Chẳng lẽ quan tài Thanh La vừa rồi không mang lại chút cảm giác sợ hãi nào cho cậu ta sao mà giờ lại hí hửng đòi mở tiếp?

Chương 264

Bất quá, Vương vừa định mở miệng hỏi thì lại nghe thấy Hầu Kim bình tĩnh nói: "Là thế này Sư thúc tổ, con biết trong đây tư lịch của con là nông cạn nhất, cho nên con muốn rèn luyện.

Hơn nữa ở đây có cao nhân như người, cơ hội tốt thế này không nắm bắt thì phí quá.

Cho nên... quan tài này để con mở nhé?" Nhìn ánh mắt không chút tạp chất của Hầu Kim, trong lòng Vương càng thêm tán thưởng thiếu niên mười hai tuổi này.

Tâm đủ thành, không giấu giếm, có gì nói nấy.

Vi nhân đủ trung nghĩa, cũng không có tâm địa xấu xa.

Không tồi.

Vương hiện tại thật sự đã nảy sinh ý định thu đồ đệ.

Thu tiểu đạo sĩ Hầu Kim vào môn hạ rèn luyện một phen, biết đâu sau này đạo sĩ kết hợp với trộm mộ sẽ va chạm ra tia lửa xán lạn thì sao?

Nghĩ vậy, Vương gật đầu: "Được, làm đi." Hầu Kim đáp một tiếng "dạ", sau đó dựa theo các bước Vương vừa dạy, đâu ra đấy tiến hành.

Cuối cùng, theo một câu lý ngữ "Tạm mượn chút phú quý, đổi lại tích công đức!", nắp quan tài đột nhiên bị Hầu Kim trực tiếp đẩy ra!

Không giống lần trước, lần này lực đạo được kiểm soát cực tốt, không có động tác dư thừa, tốc độ nắp quan tài di chuyển vô cùng đều đặn.

Lần này không có cái xác khô nào bật dậy cả.

Vương và Uông Đạt nhìn nhau, hai người cùng bước lên trước nhìn vào trong quan tài.

Đập vào mắt là thi thể khô quắt của Ma La Đa Sát.

Ba đầu sáu tay tám cái chân.

Hẳn là cha đẻ của Đạt La Yêu, người yêu của Thanh La.

Hầu Kim nhìn cỗ thi thể khô, mắt trố lồi ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của Ma La Đa Sát, trước đó chỉ nghe Sư thúc tổ nói qua.

Ma La Đa Sát quả nhiên không có nửa điểm giống con người, cứ như một con quái vật được chắp vá lại vậy.

Ba cái đầu lâu hoàn toàn khô quắt.

Thịt thi thể như thịt bò hong gió dán chặt vào xương, làn da màu nâu đỏ không có bất kỳ độ bóng nào.

Uông Đạt suy tư một chút, quay đầu nhìn Vương, thăm dò: "Vương gia, chúng ta có nên di chuyển cái xác này đi không?" Vương không nói gì, vì hắn đang xem dữ liệu của cỗ thi thể. [Danh xưng: Xác khô Ma La Đa Sát] [Trạng thái: Khô quắt] [Mô tả: Cha đẻ Đạt La Yêu, xác khô Ma La Đa Sát] Thi thể Ma La Đa Sát không có mô tả dữ liệu gì thêm, chỉ đơn giản là một cái xác khô. "Di chuyển nó đi, không chừng bên dưới có lối đi." "Được." Uông Đạt đáp lời, sau đó cùng Hầu Kim, hai người khó khăn di chuyển xác Ma La Đa Sát.

Vì cái xác đã bị hong khô, trọng lượng nhẹ hơn lúc sống rất nhiều nên hai người cũng đủ sức khiêng nổi.

Hầu Kim vừa nhấc hai chân Ma La Đa Sát lên liền phát hiện bên dưới dường như có thứ gì đó.

Mắt cậu ta trợn lên, nhìn kỹ lại.

Xuất hiện trước mắt là một thanh sắt giống hệt như ở đáy quan tài Thanh La!

Dưới thân Ma La Đa Sát cũng có một lối đi!

Hầu Kim vui mừng báo lại phát hiện cho mọi người.

Vương rảo bước đi tới, ánh đèn pin chiếu xuống dưới thân Ma La Đa Sát.

Chỉ thấy bên dưới vẫn là một lối đi đen ngòm sâu không thấy đáy!

Quả nhiên, hai cỗ quan tài này tương đương với hai cánh cửa.

Nguyên nhân đặt hai cỗ quan tài ở đây là để che giấu hai lối đi này!

Vương thông qua dữ liệu con mắt nhìn rõ mô tả của lối đi.

Nhưng lối đi thực sự quá sâu, dữ liệu Vương nhìn thấy cũng chỉ biết được một chút ít ỏi. [Danh xưng: Lối đi mộ thất] [Trạng thái: Mở ra] [Mô tả: Lối đi thông tới một gian mộ thất khác] Ngoài cái này ra thì không có mô tả nào hơn.

Mô tả lối đi trong quan tài Thanh La cũng tương tự như vậy. "Lối đi quá sâu, chẳng nhìn ra được cái gì khác." Mọi người nhất thời rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Uông Lam Thanh đảo mắt một vòng, có chút không xác định nói bằng giọng khá ôn nhu: "Thế này đi, tôi xem trước trong mộ thất có đại môn thông tới mộ thất khác không, nếu không có thì tôi sẽ xuống từ hai lối đi kia." Vương gật đầu.

Hiện tại cũng chỉ có thể làm thế.

Dù sao bên dưới hai lối đi có an toàn hay không vẫn là một ẩn số.

Nếu mạo muội đi xuống, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Thế là bốn người chia nhau ra tìm kiếm manh mối trong gian mộ thất.

Thiên sư tập sự Hầu Kim một tay cầm kiếm gỗ đào, một tay cầm đèn pin tìm kiếm ở hướng Đông Nam.

Cũng không biết cậu ta cầm kiếm gỗ đào làm gì.

Thứ đó đối phó tiểu quỷ thì được, chứ đối phó tống tử thì không bằng dao găm.

Có thể là để an ủi tinh thần, Hầu Kim nắm chặt kiếm gỗ đào hơn.

Bên phía Uông Lam Thanh thì nhẹ nhàng hơn, không biết vì sao khả năng kháng cự tâm lý của cô gái nhỏ này rất mạnh, đứng ở một góc tối cũng chẳng hề hoảng sợ.

Cứ như vậy, nửa giờ sau, mọi người lại tụ tập quanh quan tài.

Vương hỏi: "Có manh mối gì không?" Nhìn biểu tình mộc nột của ba người, Vương liền biết là không tìm thấy gì rồi.

Quả nhiên, ba người lắc đầu, đồng thanh: "Không có." Vương gật đầu: "Được, vậy chúng ta chỉ có một con đường để chọn thôi." Ánh mắt hắn rơi vào quan tài Thanh La và quan tài Ma La Đa Sát. "Chọn cái nào?" Hầu Kim tranh nói trước: "Cái Thanh La đi.

Chương 265

Con cảm giác xác khô Thanh La là sống, xác khô Ma La Đa Sát là chết." Nói rồi cậu ta thấy lời mình có chút vấn đề, vội vàng bổ sung: "Cũng không phải là sống, hiểu ý con không?

Ý con là thi thể Thanh La có thể cử động, có tính công kích." Vương mất kiên nhẫn phất tay: "Tôi biết, mau nói tiếp đi." Hầu Kim gật đầu: "Như vậy, có khả năng thi thể đó đã qua xử lý của Nữ Oa cho nên mới trá thi, nhưng điều này chẳng phải cũng chứng minh trên phương diện nào đó là lối đi dưới thân nó quan trọng hơn sao?" Uông Đạt thâm dĩ vi nhiên gật đầu: "Không sai, tôi cũng tán đồng đi lối quan tài Thanh La." Vương không nói nhiều, trực tiếp đưa tay về phía Uông Đạt: "Phi hổ trảo." Không cần hỏi Uông Đạt có mang hay không, trực tiếp đòi là xong.

Quả nhiên, Uông Đạt lôi từ trong ba lô ra một cái phi hổ trảo, trừng mắt tò mò hỏi: "Vương gia biết tôi mang theo phi hổ trảo à?" Vương nhìn lão đầy thâm ý: "Không phải là bệnh nghề nghiệp sao?" Bốn người không hẹn mà cùng cười.

Sau đó, Vương cố định phi hổ trảo vào thanh sắt, lại dùng lực giật giật, xác định phi hổ trảo sẽ không bị tuột mới yên tâm nói: "Xong rồi, ai đi trước?" Hầu Kim lần này không tranh đi đầu, ngược lại Uông Lam Thanh trực tiếp đi tới, đón lấy phi hổ trảo từ tay Vương: "Để tôi xuống trước đi." Nói xong, cô gái lớn gan này không chút dài dòng, trực tiếp thuận theo dây thừng leo xuống.

Trong lòng Vương dâng lên một tia kinh ngạc, không ngờ Uông Lam Thanh lại to gan như vậy.

Khoảng hai ba phút sau, tiếng Uông Lam Thanh từ dưới đất vọng

lên không rõ ràng: "An toàn, mau xuống đi!" Vương gật đầu, sau đó ba người xếp hàng trực tiếp leo xuống.

Trong lối đi tối om, trong lòng Vương không nhịn được dâng lên một loại cảm giác quỷ dị.

Cảm giác đó... rất khó tả, giống như hồi hộp, lại giống như thấp thỏm.

Cảm giác này làm hắn phiền lòng, Vương trầm khí xuống: "Tôi đảo muốn xem xem trong đường hầm có cái gì." Nói rồi, hắn bật đèn pin, ánh sáng chói mắt chiếu thẳng lên vách tường lối đi.

Nhìn thấy hình ảnh trên tường, Vương không nhịn được rùng mình, da gà sau lưng nổi lên chi chít, mồ hôi lạnh toát ra trong nháy mắt!

Xuất hiện trước mắt hách nhiên là từng cái lỗ sâu hoắm lại nhỏ xíu!

Điều đó không quan trọng, quan trọng nhất là trong mấy cái lỗ nhỏ đó dường như có thứ gì đang ngọ nguậy!

Vương lập tức quát lớn: "Cẩn thận chút, đừng chạm vào vách tường!" Vừa dứt lời, Hầu Kim lập tức rụt bàn tay đang định đặt lên tường lại!

Cậu ta không nhịn được hỏi: "Sao thế?" Giọng Vương trầm trọng: "Nhìn lên tường đi!" Ánh mắt Uông Đạt và Hầu Kim theo bản năng nhìn về phía vách tường.

Chỉ thấy đập vào mắt là từng cái lỗ trên tường có thứ gì đó đang ngọ nguậy!

Sắc mặt Hầu Kim tái mét.

Cậu ta nhận ra thứ trong tường này. "Trong đại mộ... sao lại có

thứ này?" Giọng Hầu Kim có chút run rẩy, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Uông Đạt vội hỏi: "Sao, cậu biết à?" Cổ họng Hầu Kim thắt lại, nuốt một ngụm nước bọt rồi từ từ nói: "Tường bối (Trai tường), một loại động vật thân mềm, sống nhờ ký sinh trên những vách tường ẩm ướt.

Nhưng một khi để chúng phát hiện có người xâm nhập lãnh địa, tường bối sẽ ùa ra, hút cạn máu của sinh vật xâm nhập!" Nghe vậy, da đầu Uông Đạt tê rần.

Lão chỉ có thể cường trang trấn định: "Bình tĩnh chút, đừng chạm vào là được chứ gì?

Không sai, đừng chạm vào là được, chúng ta mau xuống đi." Nói rồi, ba người cẩn thận từng li từng tí đu dây xuống dưới.

Quãng đường vốn dĩ Uông Lam Thanh chỉ mất hai ba phút, bọn họ phải mất hơn mười phút.

Hầu Kim nhìn đám tường bối ngay gần trong gang tấc, trong đầu không tự chủ được mà bổ não ra cảnh tượng bị đám động vật thân mềm này gặm nhấm.

Cậu ta rùng mình, ép buộc bản thân không nhìn nữa mà tiếp tục đi xuống.

Mười mấy phút sau, ba người cuối cùng cũng an toàn tiếp đất.

Một cảm giác tùng nhuyễn truyền từ lòng bàn chân lên.

Vương không nhịn được thở phào nhẹ nhõm: "Phù.

May mà không chạm vào vách tường, nếu không... nguy hiểm rồi." Trong những lời nói nhẹ nhõm, cả ba đều cảm nhận được một loại cảm xúc trầm trọng.

Nếu vừa rồi ai đó không cẩn thận chạm vào tường, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng điều này đồng thời cũng chứng minh bên dưới lối đi đích xác có bí mật.

Nếu không Nữ Oa việc gì phải tốn công tốn sức thiết kế đường hầm khủng bố như vậy?

Uông Đạt vỗ vai Hầu Kim: "Không tồi nha tiểu Thiên sư, cậu nhận ra thứ đó từ đâu vậy?" Hầu Kim trong đầu toàn là hình ảnh kinh dị kia, xua xua tay, nói giọng không mấy để tâm: "Lúc đi lịch luyện cùng lão Thiên sư, có đến nhà một hộ dân sống ở ven biển.

Người nhà đó chết sạch cả, trên thi thể toàn là những lỗ kim nhỏ li ti chi chít, chú không nhìn thấy thảm trạng đó đâu, toàn thân không nặn ra được một giọt máu, thịt thà đều rữa nát cả rồi.

Lúc đó con nôn thốc nôn tháo, nếu không phải có người ủy thác thì con và lão Thiên sư mới không thèm đến chỗ đó." "Sau đó lão Thiên sư xem xét, nói vì nhà này sống ở ven biển nên thường xuyên ra khơi đánh cá.

Lão Thiên sư hỏi hàng xóm xem gần đây họ có đánh bắt được thứ gì kỳ lạ không?

Hàng xóm bảo hộ dân đó mấy hôm trước hình như vớt được một cục thịt, không biết là thứ gì, mấy ngày sau thì chết cả nhà." Hầu Kim nuốt nước bọt: "Lão Thiên sư lập tức xác nhận, thứ đánh bắt được là một loại kỳ vật gọi là Tường bối.

Tường bối thích sống trong vách tường ẩm ướt, nhưng chỉ cần không chọc vào nó thì nó sẽ không tấn công.

Còn về việc hộ dân kia chết...

Lão Thiên sư đoán là do Tường bối gây ra.

Chắc là họ đem cục thịt đó về nhà, kết quả cục thịt tản ra thành từng con giống như giun đất trơn tuột, lũ Tường bối ùa lên làm chết sạch người sống trong nhà.

Sau đó Tường bối liền đục lỗ chui vào trong tường." Nói xong, Hầu Kim vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, giọng điệu cao vút lên: "Nguy hiểm thật, vừa rồi suýt nữa chúng ta tiêu đời rồi!" Nghe Hầu Kim kể, Uông Đạt lại bắt đầu thấy sợ.

May mắn là mọi người không chạm vào tường.

Vương cũng rùng mình ngẩng đầu nhìn đường hầm tối om, nếu không phải giác quan thứ sáu cứu hắn, e rằng hiện tại hắn đã thành một cái xác khô mới toanh rồi.

Ba người thảo luận kịch liệt, Uông Lam Thanh lại đứng bên cạnh bất động.

Thời gian lâu dần, Uông Đạt cũng sinh lòng bất mãn.

Chưa nói đến thân phận gia chủ, chỉ riêng việc đồng bạn vừa từ cõi chết trở về, Uông Lam Thanh không nên hỏi han một câu sao?

Đứng đực ra đó không nói một lời, im lìm như người chết, thế là sao?

Lão nhìn Uông Lam Thanh, ánh mắt có chút bất mãn: "Uông Lam Thanh làm sao thế, không phải bị dọa cho ngốc rồi chứ?" Uông Lam Thanh không nói gì, cứ thế nhìn Uông Đạt, ánh mắt trân trân dường như đã bị định hình.

Trong lòng Uông Đạt lửa giận càng vượng.

Vốn dĩ lão vừa tiếp nhận chức vụ, trong tộc có một số âm thanh phản đối xuất hiện, lúc này thân tín mang theo bên người đều có thái độ này thì có phải là quá đáng không?

Chương 266

Uông Đạt thẹn quá hóa giận, khẽ đẩy Uông Lam Thanh một cái: "Tôi nói chuyện với cô đấy, không nghe thấy à?" Lực đạo của Uông Đạt không lớn, có thể nói là rất nhẹ, cũng chỉ là trong lòng có hỏa khí nhưng chưa phát tiết ra.

Ai ngờ, Uông Lam Thanh lại như đứng không vững, trực đĩnh đĩnh ngã xuống đất.

Cảm giác nguy cơ vừa mới buông xuống trong lòng ba người nháy mắt lại dâng lên.

Tư thế ngã của Uông Lam Thanh... thực sự có chút không bình thường!

Người bình thường ngã và cách Uông Lam Thanh ngã có sự khác biệt rõ rệt, Uông Lam Thanh cứng đờ như một khúc gỗ, tứ chi cương ngạnh không ra hình người!

Ba người dù có chậm chạp đến đâu lúc này cũng phát hiện ra sự bất thường trên người Uông Lam Thanh.

Đặc biệt là Uông Đạt, tim lão lập tức treo lên cổ họng: "Uông Lam Thanh?" Uông Lam Thanh không trả lời, tim Uông Đạt cũng rơi xuống đáy cốc.

Tiêu rồi, thuộc hạ thực sự xảy ra chuyện rồi!

Lão vội vàng đỡ Uông Lam Thanh dậy, muốn lay cô tỉnh lại.

Nhưng... lòng bàn tay chạm vào lưng Uông Lam Thanh lại truyền đến một loại cảm giác nhớp nhúa lạnh lẽo.

Động tác của Uông Đạt đột nhiên khựng lại.

Không khí trong khoảnh khắc dường như đông cứng.

Đột ngột, có thứ gì đó đang ngọ nguậy ngay trên lòng bàn tay Uông Đạt.

Hắn nuốt nước bọt, từ từ rút bàn tay đang đặt sau lưng Uông Lam Thanh ra.

Ba người cùng nhìn chằm chằm vào tay Uông Đạt, tức thì, một cảm giác kinh hoàng ập đến tim mọi người!

Đặc biệt là Uông Đạt, hiện tại hắn run rẩy toàn thân, kinh hãi nhìn ngón tay mình!

Chỉ thấy trên ngón tay Uông Đạt có một con trùng dài màu xanh lam, to bằng cổ tay.

Đầu con trùng có lớp vảy dày và nhọn hoắt, phía dưới lớp vảy là cái miệng đầy răng nanh chi chít sắc bén!

Là một con Tường Bối khổng lồ!

Vương nhìn sang, trong mắt hiện lên dữ liệu của Tường Bối! [Tên: Tường Bối] [Trạng thái: No bụng] [Năng lực: Vảy của Tường Bối cực kỳ sắc bén, có thể đâm thủng mọi thứ, kể cả đá cũng không ngoại lệ] [Điểm yếu: Thân thể Tường Bối cực kỳ mềm, nhưng đồng thời cũng rất trơn trượt.] Vương hét lớn: "Mau vứt nó ra!" Tiếng hét của Vương đánh thức Uông Đạt khỏi cơn thất thần, hắn theo bản năng nghe lời Vương, dùng sức vung mạnh sang bên cạnh!

Con Tường Bối lập tức bị Uông Đạt vung ra, đập vào tường, nhưng không rơi xuống mà dựa vào giác hút dưới bụng bám chặt lấy vách tường.

Vương lập tức xách Hiên Viên Kiếm chém xuống!

Một đường hàn quang lóe lên, Tường Bối phát ra tiếng rít đau đớn,

cả thân hình nó bị Vương chém làm đôi trong nháy mắt.

Phụt!

Một cột máu đỏ tươi phun ra từ chỗ đứt gãy trên cơ thể Tường Bối.

Sau đó, chỉ nghe cái "bộp", Tường Bối mềm oặt rơi xuống đất.

Nó giãy dụa hai cái rồi nằm im bất động.

Cơ thể Tường Bối thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó khôi phục lại kích thước chỉ bằng ngón tay cái.

Uông Đạt vẫn chưa hết bàng hoàng, thở hổn hển, hai tay chống xuống đất, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Sao lại có con Tường Bối to đến thế?" Hầu Kim không nhịn được thốt lên câu hỏi, Vương cũng hiểu rõ nguyên do.

Còn Uông Đạt, hắn không nói gì, chỉ vội vàng đỡ Uông Lam Thanh dậy, lật người cô lại.

Tấm lưng của Uông Lam Thanh lộ ra dưới ánh đèn pin chói mắt.

Đập vào mắt là một vết thương to bằng ngón tay sau lưng cô.

Vết thương cực sâu, giống như bị vật nhọn đâm vào, nhưng kỳ lạ là miệng vết thương không hề có chút máu nào.

Một phỏng đoán đáng sợ hiện lên trong đầu cả ba người.

Họ nhìn nhau, không ai dám mở miệng nói trước.

Vương nhìn vào vết thương. [Tên: Xác khô Uông Lam Thanh] [Trạng thái: Tử vong] [Nguyên nhân tử vong: Bị Tường Bối hút cạn máu, chết không thể chết hơn.] Tim Vương thót lại một cái.

Vạn lần không ngờ, người con gái kiên cường từng được Lão Thiên Quan cứu thoát khỏi tay bọn buôn người khi còn nhỏ, vậy mà

thật sự đã chết rồi!

Mọi thứ cứ như một giấc mơ, một người sống sờ sờ mười mấy phút trước còn nhảy nhót tưng bừng, giờ đây đã chết cứng.

Vương nuốt nước bọt, không biết nên nói gì với Uông Đạt.

Tay hắn nhẹ nhàng đặt lên vai Uông Đạt.

Uông Đạt không nói gì, hắn cũng đã nhìn ra tình trạng của Uông Lam Thanh.

Hầu Kim dù có chút chậm chạp nhưng lúc này cũng đã phản ứng được chuyện gì vừa xảy ra.

Do dự một lát, cậu ta chậm rãi nói: "Uông đại ca, chuyện này cũng không phải do anh kiểm soát được, đừng..." Uông Đạt xua tay, ý bảo không sao.

Hắn thở dài thườn thượt, sau đó hơi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy vẻ tang thương: "Chết cũng tốt, cả đời Uông Lam Thanh... cũng chẳng vui vẻ gì, hy vọng kiếp sau có thể sống an ổn." Nói xong, hắn chắp tay trước ngực, thầm cầu nguyện.

Nửa tiếng sau, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng thi thể Uông Lam Thanh đã được Uông Đạt cõng sau lưng.

Hắn muốn đưa xác Uông Lam Thanh ra ngoài, đem về Uông gia mai táng tử tế.

Cứ thế, họ cuối cùng cũng đi qua đường hầm tối om.

Chương 267

Môi trường bên dưới này rõ ràng tốt hơn nhiều, trên vách tường cũng không có Tường Bối.

Đột nhiên, Hầu Kim nhớ ra một chuyện.

Lúc Uông Đạt vừa rút tay ra khỏi lưng Uông Lam Thanh, con Tường Bối trên tay hắn to bằng cổ tay, nhưng sau khi bị Vương chém đứt, nó lại chỉ còn to bằng ngón tay.

Chắc chắn là do hút máu Uông Lam Thanh nên nó mới trở nên khổng lồ như vậy.

Sau khi bị Vương chém, máu trong cơ thể nó phun hết ra ngoài nên nó mới từ từ nhỏ lại. "Haizzz." Xem ra, chắc là do lúc xuống đây Uông Lam Thanh không chú ý vách tường, bị một con Tường Bối bám vào người.

Cho đến lúc chết cũng không cảm thấy chút đau đớn nào.

Vẻ mặt của cô giống hệt tử trạng của những cái xác trong hộ gia đình ven biển mà Vương và Lão Thiên Sư từng gặp năm xưa.

Xuyên qua đường hầm hình chữ L, ba người cuối cùng cũng đi đến trước một cánh cổng lớn.

Nếu không ngoài dự liệu của Vương, bên trong hẳn là mộ chủ thất của tộc nhân Nữ Oa.

Dù sao cũng chỉ là nơi an nghỉ cho một tộc nhân Nữ Oa đã khuất, dùng linh hồn tế thiên thảm khốc để xây mộ, kết cấu không thể nào làm quá tinh tế được.

Còn về Đạt La Yêu, rất có thể cũng đang ở trong gian mộ thất này.

Quả nhiên, khi mắt Vương nhìn về phía cửa đá, dữ liệu hiện lên đã giải đáp tất cả. [Tên: Cửa đá thượng cổ] [Trạng thái: Đóng chặt] [Mô tả: Cánh cửa lớn do Nữ Oa tu kiến từ thời thượng cổ, bên trong chứa thi thể của trưởng lão tôn quý thuộc tộc Nữ Oa.] Không nói nhiều, dù sao cũng đã đi đến tận đây, cánh cửa này nhất định phải mở.

Vương móc từ trong túi ra hai sợi dây thép bạc, chọc vào ổ khóa cửa lớn.

Không bao lâu sau, chỉ nghe một tiếng "tách", ổ khóa khổng lồ trực tiếp bị Vương mở ra.

Ba người nhìn nhau, sau đó ánh mắt kiên định đẩy cửa đá, đi vào bên trong.

Nếu không có gì bất ngờ, đây chính là trạm cuối cùng của mộ Nữ Oa!

Ba người đẩy cửa bước vào, đập vào mắt lại là một màn đen kịt. "Tạch." Ánh đèn pin chiếu vào gian mộ thất cuối cùng của tộc Nữ Oa. "Vãi chưởng!" Hầu Kim chửi thầm một tiếng, bị thứ xuất hiện trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Xuất hiện trước mặt ba người, thình lình chính là con Đạt La Yêu ba đầu sáu tay kia!

Nó không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Vương.

Vương thì không phản ứng gì lớn, chỉ vỗ đầu Hầu Kim, có chút trách cứ: "Trẻ ranh mà nói bậy, đã đủ tuổi chưa đấy?" Hầu Kim sờ sờ đầu: "Sư thúc tổ, Đạt La Yêu ở ngay trước mặt, người còn tâm trí quan tâm con nói bậy hay không à?" Vương không thèm để ý đến cậu ta nữa, ánh mắt hắn rơi trên người Đạt La Yêu.

Chỉ thấy thần sắc Đạt La Yêu dần trở nên dữ tợn. "Là các người?"

"Nơi này chỉ có một con đường để đi, đó là quan tài của cha và mẹ ta." "Làm phiền bọn họ nghỉ ngơi, tất cả chúng mày đều đáng chết!" Đạt La Yêu dùng âm thanh gần như gào thét rống lên, ngay sau đó, dường như mất đi lý trí, nó lao nhanh về phía Vương!

Tám cái chân như chân nhện hoạt động trên mặt đất, những khối cơ bắp cuồn cuộn đầy sức mạnh gồ lên!

Vương không nói nhiều, chỉ nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, lao về phía Đạt La Yêu! "Đã nhất quyết muốn tìm cái chết, vậy tôi thành toàn cho ông!" Hiện tại mỗi chiêu mỗi thức của Vương đều dùng đến sát chiêu.

Hắn không cần Đạt La Yêu sống nữa.

Vốn dĩ trận chiến trong tuyết trước đó, là vì Vương muốn biết bí mật trên người Đạt La Yêu.

Muốn biết bí mật vì sao Đạt La Yêu có thể trường sinh!

Nhưng hiện tại, Vương đã nhìn thấy sau lưng Đạt La Yêu có một tấm bia đá khổng lồ.

Tuy chưa nhìn rõ chữ trên bia, nhưng thông qua đôi mắt hệ thống, hắn đã biết tác dụng của nó! [Tên: Bia đá tân bí Nữ Oa] [Mô tả: Bia đá ghi chép chân tướng cái chết của tộc Nữ Oa] Vương biết, muốn hiểu rõ mọi chuyện, đều có thể tìm thấy đáp án trên bia đá!

Đạt La Yêu đối với Vương, đã không còn giá trị để sống sót! "Thằng nhãi!" Đạt La Yêu quát lớn một tiếng, nhưng lưỡi dao sắc bén vô cùng của Hiên Viên Kiếm đã trực tiếp chém vào cánh tay hắn.

Chỉ thấy cánh tay Đạt La Yêu dường như không có bất kỳ lực đề kháng nào, bị cắt nát như đậu phụ!

Bộp!

Cánh tay Đạt La Yêu rơi xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Vương không cho Đạt La Yêu bất kỳ cơ hội thở dốc nào, hai chân lại mượn lực bật lên từ mặt đất, vẽ ra một tư thế quỷ dị giữa không trung.

Lại một kiếm, Vương chặt đứt một cái chân của Đạt La Yêu!

Liên tiếp hai lần bị Vương chém đứt chi thể, Đạt La Yêu lúc này mới tỉnh táo lại, phát hiện bản thân căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông trước mắt này!

Điều khiến Đạt La Yêu không ngờ tới là, người đàn ông này khi đối đầu với hắn ở bên ngoài trước đó, vẫn chưa hề sử dụng toàn lực!

Đạt La Yêu vừa thẹn vừa giận.

Cảm thấy mất hết mặt mũi tổ tông!

Hắn đường đường là hậu nhân của Ma La Đa Sát, lúc này lại không đánh lại một con người!

Nhưng Đạt La Yêu đâu biết, sức mạnh hiện tại của Vương căn bản không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Khoan nói đến sức mạnh Tam Đỉnh, chỉ riêng huyết mạch Kỳ Lân hoàn chỉnh đã đủ để đẩy thực lực của Vương lên một đẳng cấp khác.

Hơn nữa, hắn còn có lợi khí sắc bén vô cùng là Hiên Viên Kiếm!

Thanh bảo kiếm được Cơ Hiên Viên sử dụng khi sơ đại Long Khí ra đời, chinh chiến bao năm, sớm đã dưỡng thành linh tính!

Đạt La Yêu đau đớn, nhưng căn bản không có ý định lui bước.

Hắn muốn khiến kẻ làm phiền cha mẹ hắn nghỉ ngơi là Vương phải trả giá đắt!

Phụt!

Chương 268

Lại một âm thanh sắc nhọn vang lên.

Thân hình Đạt La Yêu đột nhiên định cứng lại giữa không trung.

Phía sau lưng hắn, Vương từ từ thu kiếm. "Haizzz, hà tất phải vậy." "Nếu ngay từ đầu ông bình tĩnh nói chuyện với tôi, cũng không đến mức phải binh đao gặp nhau như bây giờ." Nói xong, Vương quay đầu nhìn về phía Đạt La Yêu.

Chỉ thấy Đạt La Yêu khó nhọc xoay đầu lại như máy móc.

Cuối cùng, hắn lộ ra biểu cảm dữ tợn với Vương.

Không đợi Đạt La Yêu nói gì, chỉ thấy từ cổ họng hắn đột nhiên bắn ra một cột máu dài ba mét!

Đạt La Yêu ôm cổ họng quỳ rạp xuống đất.

Từ trong cổ họng phát ra những tiếng "ọc ọc" liên hồi, đó là tiếng máu chảy vào khí quản.

Cuối cùng, ánh mắt Đạt La Yêu dần dần ảm đạm.

Bịch.

Hắn ngã xuống đất, không bao giờ đứng dậy được nữa.

Đến đây, sinh vật mới duy nhất được sinh ra từ sự kết hợp giữa tộc Nữ Oa và Ma La Đa Sát, sống lầm lũi hơn bảy ngàn năm, cứ thế mà chết đi.

Vương nhìn thi thể hắn, lẳng lặng nhắm mắt, mặc niệm ba giây.

Nói cho cùng, Đạt La Yêu quả thực đáng chết, nhưng từ đầu đến cuối hắn chưa từng gây ra tổn thương thực chất nào cho Vương.

Đạt La Yêu thích ăn thịt trẻ con, nếu không Đông Lang cũng sẽ không đánh chủ ý lên người Hầu Kim.

Đó là nguyên nhân hắn đáng chết.

Nhưng mặt khác, Đạt La Yêu chỉ muốn cha mẹ yên nghỉ, nên mới lao vào Vương ngay khi vừa gặp mặt.

Một mặt tàn nhẫn vô độ, một mặt là tấm lòng hiếu thảo.

Đạt La Yêu rốt cuộc là nhân vật như thế nào đây.

Khó nói. "Haizzz." Vương từ từ lắc đầu, sau đó không nhìn nữa.

Uông Đạt vỗ vỗ vai Hầu Kim: "Đừng nhìn nữa, Đạt La Yêu chết rồi, có gì mà khiếp sợ thế?" Hầu Kim lúc này mới chép miệng hoàn hồn: "Ờ...

ờ.

Cũng đúng." Cậu ta không hiểu, tại sao sư thúc tổ không cần dùng đến bùa chú hay đạo cụ gì, chỉ bằng một thanh kiếm mà có thể đè Đạt La Yêu ra đánh?

Trên thế giới này chẳng lẽ thực sự có truyền nhân cổ võ thuật?

Quả thực có, Vương là một người.

Sau đó, ba người cùng đi đến trước bia đá.

Trên đó toàn là chữ tượng hình, trừ Vương ra thì hai người kia căn bản không đọc hiểu.

Cho nên, chỉ có thể đợi Vương xem xong rồi kể lại cho hai người nghe.

Cứ như vậy, mất gần nửa tiếng, Vương mới tiêu hóa xong nội dung trên bia đá.

Hắn hít sâu một hơi khí lạnh, không biết đang nghĩ gì.

Bia đá ghi chép lại một câu chuyện như thế này.

Câu chuyện bên trong chủ yếu nói về hai việc.

Thứ nhất là bí mật trường sinh của Đạt La Yêu.

Thứ hai là sự hợp tác giữa tộc Khoa Phụ và Viêm Đế, cùng chi tiết cụ thể về trận đại chiến năm xưa.

Chúng ta nói về cái thứ nhất trước.

Đó là câu chuyện sau khi Đạt La Yêu trưởng thành.

Thời thượng cổ tuổi thọ con người đều ngắn, như Viêm Đế đời trước sống hơn năm mươi năm đã là trường thọ.

Cho nên, Đạt La Yêu mười hai tuổi đã có tư cách thành thân sinh con.

Thanh La đang tìm kiếm đối tượng cho con mình.

Đây là đứa trẻ đầu tiên kết hợp giữa tộc Nữ Oa và Ma La Đa Sát, nên người hai tộc đều cực kỳ quan tâm.

Nhưng Đạt La Yêu không chịu.

Trong lòng hắn sớm đã có một người, đó là người hắn thầm thương trộm nhớ từ nhỏ.

Một nữ hộ vệ của tộc Nữ Oa, chuyên môn trông coi năm hạt giống thần bí.

Tên là Thanh Lam.

Có một ngày, Đạt La Yêu lén lút đi tìm Thanh Lam, muốn gặp cô một lần.

Đạt La Yêu trốn sau gốc cây, gọi nhỏ với Thanh Lam đang đứng ở cửa mật thất. "Thanh Lam, Thanh Lam!" "Em ở đây!" Thanh Lam hơi mở to mắt, nhìn quanh tìm kiếm.

Một lát sau liền thấy Đạt La Yêu đang trốn sau cây.

Thanh Lam có chút trách cứ: "Anh làm cái gì thế, không biết chỗ này không được cho người ngoài vào sao!" Đạt La Yêu lại cười hi hi đi ra: "Lo lắng cái gì, dù sao sau này có trách tội xuống thì anh chịu là được." "Xi Vưu thúc thúc và các trưởng lão trong tộc đều sẽ không trách anh đâu." Nói rồi, Đạt La Yêu vỗ vỗ vai Thanh Lam: "Yên tâm đi." Thanh Lam bất lực thở dài.

Sau đó, Đạt La Yêu thường xuyên tìm Thanh Lam chơi.

Cho đến một ngày.

Hôm ấy, Thanh Lam không có ở đó.

Chương 269

Cánh cửa mật thất lại đang khép hờ.

Trong lòng Đạt La Yêu thắt lại.

Có chuyện gì vậy, Thanh Lam đi vào mật thất sao?

Không đúng.

Mật thất này, trừ các trưởng lão trong tộc, không ai được phép vào cơ mà?

Đạt La Yêu hít sâu một hơi. "Thanh Lam thật sự đi vào rồi, ta cũng phải vào hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là vì sao!" "Nếu bị người khác phát hiện thì hậu quả khôn lường, ta nhất định phải bảo vệ cô ấy!" Đạt La Yêu kiên định đi về phía mật thất.

Hắn rón rén đi đến trước cửa, thò đầu nhìn vào bên trong.

Ẩn ẩn ước ước, Đạt La Yêu dường như nhìn thấy bên trong có một con Cáo Già (Lão Hồ Ly)?

Dưới thân Lão Hồ Ly hình như có một người mình rắn mặt người.

Khi nhìn kỹ lại, tức thì, một cảm giác xấu hổ và giận dữ bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy Thanh Lam nằm trên mặt đất.

Hai má đỏ bừng, cả người dường như mê mê man man.

Trong miệng phát ra những âm thanh khiến người ta bốc hỏa.

Cô không ngừng vặn vẹo cơ thể, ánh mắt mê ly.

Đạt La Yêu lập tức lao vào! "Cái con Cáo Già này muốn chết, ông

đây phải lột da tróc gân mày!" Ai ngờ, con Cáo Già kia lại cười khinh miệt một tiếng.

Đặc biệt là cái mặt cáo kia, dường như cực kỳ giống người, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Trên cái mũi dài nhỏ là đôi mắt xếch ngược lên, thần sắc tràn đầy vẻ coi thường.

Đạt La Yêu phát điên.

Hắn gào thét lao tới, trực tiếp đấm một quyền vào đầu Lão Hồ Ly.

Đạt La Yêu muốn đánh chết tươi con Cáo Già này! "Dám bắt nạt Thanh Lam, tao muốn mày chết!" Ai ngờ, động tác của Lão Hồ Ly cực kỳ quỷ dị, né được nắm đấm của Đạt La Yêu.

Chỉ thấy Lão Hồ Ly đưa tay ra, thổi một hơi vào mặt Đạt La Yêu.

Sau đó, Đạt La Yêu vội vàng bịt mũi.

Mắt đầy lửa giận, hắn dùng toàn lực, lại đấm một quyền vào người Lão Hồ Ly!

Lần này, Lão Hồ Ly không né tránh.

Trực tiếp bị Đạt La Yêu đánh bay!

Đạt La Yêu nếu không phát tiết lửa giận trong lòng, có lẽ cả đời cũng sẽ không quên được chuyện này.

Sẽ vĩnh viễn sống trong hồi ức đau khổ.

Cho nên, Đạt La Yêu thừa thắng truy kích, căn bản không cho Lão Hồ Ly cơ hội thở dốc. "Tao bảo mày đụng vào Thanh Lam này, đi chết đi cho tao!" "Chết đi!" Mỗi lần vung quyền, Đạt La Yêu đều nghiến răng nghiến lợi gầm lên một câu "chết đi".

Không biết qua bao lâu, Lão Hồ Ly dưới thân đã hoàn toàn bị đánh

thành thịt nát.

Đạt La Yêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhổ một bãi nước bọt vào thi thể Lão Hồ Ly. "Thật rẻ mạt, thật không nên cho mày chết thống khoái như vậy!" Đạt La Yêu càng nói càng tủi thân, trực tiếp khóc òa lên.

Hắn vừa chảy nước mắt, trong lòng cảm thấy bản thân không chăm sóc tốt cho Thanh Lam, vừa cảm thấy xấu hổ và giận dữ khó nhịn.

Đạt La Yêu ôm lấy Thanh Lam, muốn gọi cô tỉnh dậy.

Đạt La Yêu vỗ vỗ má Thanh Lam: "Thanh Lam, tỉnh lại đi." Thanh Lam lúc này mới mở mắt.

Cô mơ màng nhìn xung quanh, không kìm được hỏi: "Em sao thế này?" Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Thanh Lam, trong lòng Đạt La Yêu không khỏi dâng lên sự thương xót.

Hắn đau lòng ôm chặt Thanh Lam vào lòng, khẽ nói: "Không có chuyện gì đâu, chúng ta ra ngoài thôi?" Ai ngờ, bên tai Đạt La Yêu lại đột ngột vang lên giọng nói của Thanh Lam.

Giọng nói có chút quen thuộc. "Đi?" "Đi đâu?" "Hạt giống ta còn chưa lấy được mà!" Hạt giống?

Hạt giống gì?

Đạt La Yêu buông Thanh Lam ra, nhìn vào khuôn mặt cô: "Hạt giống?" Ai ngờ, Thanh Lam lại cười, nụ cười khiến đôi mắt xếch ngược lên, giống hệt con Cáo Già kia! "Tộc Nữ Oa các người coi trọng năm hạt giống kia như vậy, hạt giống đâu?" Đột nhiên, khuôn mặt Thanh Lam biến thành mặt của một con Cáo Già!

Đạt La Yêu sợ hãi giật mình, vội vàng ném "Lão Hồ Ly" ra ngoài,

tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. "Chuyện gì thế này?!" Ai ngờ, Lão Hồ Ly ngồi xổm tại chỗ nhẹ nhàng liếm liếm bộ lông trắng trên người, từ tốn và ngạo mạn nói: "Không phải mày thích đánh tao sao, nhìn xem vừa rồi mày đánh chết là ai?" Trong lòng Đạt La Yêu tức thì xuất hiện dự cảm cực kỳ bất an, hắn quay phắt đầu nhìn lại.

Xuất hiện trước mắt hắn lại là thân thể máu thịt be bét của Thanh Lam!

Máu tươi đỏ thẫm chảy ròng ròng từ trên người cô xuống.

Đặc biệt là đầu của Thanh Lam, căn bản không nhìn ra chút hình dáng nào, cả cái đầu đều bị Đạt La Yêu đánh nát như quả dưa hấu!

Đại não Đạt La Yêu tức thì trống rỗng, căn bản không biết mình đã làm cái gì!

Chính tay hắn đã giết chết người mình yêu, đánh cô ấy thành thịt nát!

Sao lại như vậy?!

Chương 270

Đạt La Yêu thất hồn lạc phách.

Ngay sau đó, một cơn giận dữ càng lớn hơn dâng lên từ đáy lòng, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Lão Hồ Ly, gào lên như điên dại: "Tao muốn mày chết!" Ai ngờ, Lão Hồ Ly lại cười khinh miệt một tiếng, dường như cực kỳ coi thường Đạt La Yêu.

Nó chổng mông về phía Đạt La Yêu, lắc lắc cái đuôi khiêu khích, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn như muốn nói: "Làm được không?" Đạt La Yêu bất chấp tất cả lao tới, đầu óc trống rỗng, toàn bộ đại não dường như chỉ còn một ý niệm điều khiển hành động của hắn: Ta nhất định phải giết chết con Cáo Già này!

Ta phải băm vằm nó ra!

Nhưng Lão Hồ Ly trơn tuột như chạch, bất luận Đạt La Yêu công kích thế nào cũng không trúng.

Trong miệng Đạt La Yêu phát ra những tiếng ư a như người câm, bi thống đến mức không nói nên lời.

Mắt hắn đỏ ngầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cứ như vậy, nửa tiếng sau, Đạt La Yêu mệt lả ngã xuống đất.

Ngực phập phồng kịch liệt, hắn thở hổn hển, miệng há hốc, cả người đờ đẫn.

Lúc này Lão Hồ Ly mới từ tốn đứng dậy, phủi phủi mông, đi đến đài cao đặt năm hạt giống, vơ cả năm hạt vào trong vuốt.

Năm hạt, kỳ thực chỉ còn ba hạt.

Bởi vì có một hạt đã được trưởng lão tộc Nữ Oa tặng cho Viêm

Đế.

Một hạt bị Kỳ Lân tha đi.

Lão Hồ Ly cầm mấy hạt giống lắc lư trước mặt Đạt La Yêu như khoe khoang, thần sắc ngạo nghễ.

Đột nhiên nó mở miệng nói: "Nhìn xem." "Người mày thích bị tao bắt nạt, mày không đánh tao, ngược lại đánh chết cô ta, mày nói xem mày làm cái gì thế?" "Hiện tại đến trọng bảo của tộc Nữ Oa mày cũng không trông được, mày sống có ích lợi gì?" Lão Hồ Ly giết người tru tâm, quả thực tàn nhẫn vô cùng!

Đại não Đạt La Yêu trống rỗng, trong đầu chỉ còn lại một hình ảnh: Cái đầu nát bấy như dưa hấu của Thanh Lam.

Lão Hồ Ly chổng mông, nghênh ngang định đi ra khỏi mật thất.

Nhưng đúng lúc này, Đạt La Yêu không biết lấy đâu ra sức lực, giống như hồi quang phản chiếu, trực tiếp từ dưới đất lao vút về phía Lão Hồ Ly.

Hắn há to miệng, như dã thú cắn mạnh xuống một cách dữ tợn. "Á!" Lão Hồ Ly lập tức phát ra một tiếng thảm thiết.

Cả cái vuốt của nó bị Đạt La Yêu cắn đứt!

Những hạt giống trong tay nó rơi vãi đầy đất, trong miệng Đạt La Yêu vang lên tiếng nhai xương cốt rào rạo.

Ánh mắt hắn oán độc và hung ác nhìn chằm chằm Lão Hồ Ly.

Lão Hồ Ly bỗng nhiên dâng lên cảm giác kinh hãi tột độ!

Nó vội vàng nhặt một hạt giống rơi dưới chân lên, sau đó hoảng hốt bỏ chạy.

Đạt La Yêu cứ thế nằm rạp tại chỗ, phát ra tiếng khóc bi thương thống khổ.

Sau đó, Đạt La Yêu bị tộc nhân Nữ Oa đi ngang qua phát hiện.

Tộc nhân kia nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì suýt chút nữa hồn bay phách lạc.

Vội vàng gọi hộ vệ đến, áp giải Đạt La Yêu đến trước mặt trưởng lão.

Trưởng lão hỏi: "Ngươi có biết ngươi đã làm cái gì không?!" Giọng nói dị thường phẫn nộ, giống như Đạt La Yêu đã làm chuyện đại nghịch bất đạo.

Dù sao đây cũng là hạt giống Nữ Oa để lại, hiện tại chỉ còn sót lại một hạt!

Kỳ Lân một hạt, Lão Hồ Ly lấy đi một hạt (cùng với số bị mất), tặng cho Viêm Đế một hạt, và bị Đạt La Yêu ăn vào bụng một hạt!

Không sai, lúc Đạt La Yêu cắn đứt vuốt Lão Hồ Ly, hắn đã nuốt luôn cả hạt giống trong tay nó vào bụng!

Ai ngờ, Đạt La Yêu lại nằm rạp trên mặt đất, không ngừng thống khổ: "Tại sao mật thất chỉ có một người trông coi, những người khác đi đâu hết rồi?" "Các ngươi có biết không, trong tộc ta lẻn vào một con Cáo Già, con Cáo Già đó trực tiếp mê hoặc Thanh Lam, đè cô ấy dưới thân mà làm nhục!" "Tôi đi cứu Thanh Lam, lại bị con Cáo Già đó thi triển ảo thuật, tôi cứ tưởng mình đang đánh con cáo, ai ngờ đó lại là Thanh Lam!" "Chính tay tôi đã đánh chết Thanh Lam a!" "Tôi muốn giữ con Cáo Già lại, nhưng nó trơn như chạch, tôi đánh không trúng, cuối cùng tôi chỉ kịp cắn đứt cánh tay nó giữ lại được một hạt giống!" "Nếu không thì tộc Nữ Oa chúng ta đến một hạt giống cũng không còn!" Nói xong, Đạt La Yêu tiếp tục gào khóc, tinh thần trạng thái cả người như đã điên dại.

Nghe xong lời Đạt La Yêu, trưởng lão trong lòng chấn động vô

cùng.

Ông biết Đạt La Yêu chắc chắn không bịa chuyện, bởi vì ông từng nhìn thấy một con Cáo Già bên cạnh Cơ Hiên Viên!

Huống hồ chuyện này xảy ra, một phần lớn nguyên nhân là do lực lượng canh gác trong tộc không đủ.

Dù sao bao nhiêu năm nay, tộc Nữ Oa chưa từng xảy ra trộm cắp, hơn nữa tộc Nữ Oa đã tặng Viêm Đế một hạt giống, tin rằng Viêm Đế sẽ che chở, ai ngờ đâu...

Cơ Hiên Viên không biết từ đâu biết được tin tức, đã lấy đi ba hạt giống trong tộc (tính cả hạt Lão Hồ Ly lấy)!

Cứ như vậy, Đạt La Yêu bị giải xuống.

Ngày hôm sau, trong tộc lại truyền ra tin tức phong thưởng cho Đạt La Yêu.

Đạt La Yêu bảo vệ bảo vật trong tộc có công, đặc phong cha mẹ hắn làm Vương.

Chỉ có điều từ đó về sau, Đạt La Yêu rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nói đúng hơn, là vì Đạt La Yêu cả người đã điên loạn rồi.

Không ai biết khi nào hắn mới khỏi, mẹ hắn là Thanh La cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, tự hỏi con mình rốt cuộc đã phạm lỗi gì mà để ông trời đối xử như vậy!

Lại sau đó, mười năm trôi qua.

Trong mười năm này, chiến tranh giữa Hoàng Đế và Viêm Đế tiến vào giai đoạn gay cấn.

Thanh La đã già chết, cha hắn cũng bước vào tuổi già.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, Đạt La Yêu dường như không hề già đi, cả người vẫn giữ nguyên dáng vẻ của mười năm trước.

Lúc này Đạt La Yêu cũng đã bước ra khỏi bi thương, nhìn qua không khác gì người bình thường.

Không biết vì sao, từ sau khi ăn hạt giống kia, tình trạng cơ thể hắn ngày một tốt hơn.

Cho đến một ngày, tình huống của Đạt La Yêu truyền đến tai trưởng lão tộc Nữ Oa.

Trưởng lão kinh hãi.

Theo lý mà nói, ăn hạt giống đó vào sẽ không có bất kỳ khả năng trường sinh nào.

Chương 271

Chẳng lẽ...

Đạt La Yêu thật sự đã đạt được trường sinh?!

Nhưng người thời đó cũng chỉ có thể phỏng đoán, không có thủ đoạn kiểm tra sâu hơn.

Cứ như vậy, Đạt La Yêu sống mãi cho đến ngày nay.

Câu chuyện thứ nhất trên bia đá kể lại chính là như vậy.

Câu chuyện thứ hai đơn giản hơn.

Chủ yếu kể về việc năm xưa, trưởng lão tộc Nữ Oa đi theo Viêm Đế đến tìm tộc Khoa Phụ để liên minh.

Sự tình là thế này.

Từ tận hai mươi năm trước, khi Trương đạt thành liên minh với Thương Hiệt, hắn đã biết được chuyện Cơ Hiên Viên mang trên mình "Nhân Pháp" từ miệng Thương Hiệt, và pháp môn này có nguồn gốc chính từ tộc Khoa Phụ.

Thủ đoạn của Trương cũng rất trực tiếp.

Vẫn giống như lần mời tộc Nữ Oa liên minh, hắn hãm hại Cơ Hiên Viên để giành lấy sự tín nhiệm của tộc Khoa Phụ.

Về việc làm sao biết được hành tung của tộc Khoa Phụ, trên bia đá không ghi chép nhiều.

Ở đó chỉ ghi lại quá trình liên hợp với tộc này.

Vương dường như nhìn thấy được sự kích động không thể diễn tả bằng lời trong lòng Trương khi hắn tìm thấy tộc Khoa Phụ năm xưa.

Dù sao thì đây cũng là chủng tộc bí ẩn mà hắn đã tốn hơn hai mươi năm để tìm kiếm, nay cuối cùng cũng tìm được, sao có thể không kích động?

Chuyện là thế này.

Tộc Khoa Phụ sở dĩ được gọi là Khoa Phụ tộc vì tổ tiên họ từng xuất hiện một nhân vật lừng lẫy: Khoa Phụ.

Khoa Phụ là kẻ mạnh nhất và nổi tiếng nhất trong đám người khổng lồ.

Người tộc Khoa Phụ chỉ có một họ: Khoa.

Người liên hệ để Viêm Đế và tộc Khoa Phụ gặp nhau chính là một đứa con lai giữa tộc Khoa Phụ và loài người, tên là Khoa Ti.

Đến đây, Vương không nhịn được mà não bổ ra một hình ảnh.

Đám người khổng lồ cao ba bốn mét kết hợp với nữ tử loài người...

Quả đúng là "người đẹp và quái vật".

Thân thế của Khoa Ti không được nhắc đến nhiều, tóm lại là trưởng lão tộc Nữ Oa đã liên hệ với người này, và tự ý chủ trương giúp Viêm Đế liên lạc.

Tộc Nữ Oa cũng cảm nhận được tốc độ phát triển của Cơ Hiên Viên ngày càng nhanh.

Cứ đà này, không chừng ngày sau hắn sẽ thực sự soán vị thành công!

Tộc Nữ Oa đang sống nhờ vào người khác và đã kết thù không chết không thôi với Cơ Hiên Viên, làm sao có thể dung nhẫn việc Cơ Hiên Viên cứ mãi lớn mạnh?

Vì vậy, dù Thần Nông không nhờ cậy, họ cũng chủ động liên lạc

tìm đồng minh.

Và thế là, tộc Khoa Phụ trở thành mục tiêu hàng đầu.

Tại đại điện tộc Khoa Phụ, Thần Nông ngôn chi tạc tạc liệt kê tội hành của Cơ Hiên Viên.

Đồng thời, nói luôn chuyện Cơ Hiên Viên tu luyện Nhân Pháp ra.

Ai ngờ, tộc Khoa Phụ ban đầu chẳng mảy may quan tâm, nhưng vừa nghe tin Cơ Hiên Viên tu Nhân Pháp thì liền đại kinh thất sắc. "?!

Cơ Hiên Viên tu Nhân Pháp, chuyện này là thật sao?!" Thần Nông gật đầu: "Ta lấy ngôi vị Viêm Đế ra thề, chuyện này là thật!" Thế là tộc Khoa Phụ liền tin Thần Nông.

Việc liên minh diễn ra dễ dàng đến bất ngờ.

Nhưng có một chuyện mà bia đá không ghi chép.

Năm xưa, sau khi liên minh xong, Trương đã lén lút tìm Khoa Ti, hỏi xem trong tộc Khoa Phụ có ai tu luyện Nhân Pháp.

Ai ngờ, Khoa Ti lại nói: Cả tộc Khoa Phụ về cơ bản đều tu luyện pháp môn này.

Đồng thời, ngay lúc đó Khoa Ti liền đưa ra một yêu cầu với Trương.

Họ đồng ý cùng Thần Nông thảo phạt, nhưng đổi lại, Thần Nông phải đồng ý cho tộc Khoa Phụ tu luyện Nhân Pháp, giao thi thể của những người chết trên chiến trường cho tộc Khoa Phụ.

Trương không nói gì.

Hắn thở dài, vỗ vai Khoa Ti: "Ta sẽ về thương nghị với Thần Nông." Nói xong, Trương quay đầu bỏ đi.

Hắn về doanh địa của Thần Nông và báo lại chuyện này.

Tuy giả thuyết là Thần Nông đều nghe theo Trương, nhưng Trương cũng phải tôn trọng ý kiến của ông ta.

Giống như đại thần quyền thế ngập trời thời xưa với hoàng đế bù nhìn vậy.

Thần Nông không nói gì, nhưng Trương hiểu ý ông ta, Thần Nông đã đồng ý.

Như vậy, bộ lạc Thần Nông lại một lần nữa thu hoạch được một đồng minh mạnh mẽ: Tộc Khoa Phụ.

Đến đây, hai câu chuyện trên bia đá đã kết thúc.

Vương thở dài một hơi.

Trong lòng lại đang suy tính.

Lão Trương cũng xui xẻo thật, tìm kiếm manh mối hơn hai mươi năm, kết quả lại phát hiện mỗi một người trong tộc Khoa Phụ đều tu luyện Nhân Pháp.

Như vậy, cũng chẳng có cách nào tìm ra kẻ đã giết toàn tộc năm xưa. "Haizz." Vương cũng không nói chuyện Đạt La Yêu biết được bí mật trường sinh trên người bọn họ là do ăn nhầm hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng nên mới trường sinh.

Còn về việc hạt giống mà Vương đã ăn có thể trường sinh hay không thì chưa biết.

Chương 272

Hắn nhanh chóng lắc đầu, phủ quyết cách nghĩ này.

Nếu có thể trường sinh, thì năm xưa Hoàng Đế và Viêm Đế đã không phân thây người vợ yêu dấu nhất của mình rồi.

Có lẽ Đạt La Yêu trường sinh được là do quan hệ thể chất.

Dù sao thì việc phân thây người mình yêu nhất, rồi phong ấn tam hồn thất phách vào trong cơ thể, loại pháp thuật này thực sự quá âm độc.

Nếu không có thâm thù đại hận thì chẳng ai nguyện ý làm vậy cả.

Vương phản đối việc làm này, nhưng đồng thời nó cũng gián tiếp chứng minh rằng năm xưa hai vị vua rồng đã hy sinh cái giá lớn đến thế nào.

Hoàng Đế trường sinh, Thương Hiệt cũng trường sinh, Trương cũng trường sinh.

Đã là ba hạt giống rồi.

Thêm hạt Đạt La Yêu ăn nhầm, và một hạt trên tay Vương.

Tổng cộng năm hạt giống, vừa vặn đủ số.

Còn về con Kỳ Lân đã cướp hạt giống năm xưa.

Có lẽ nó chưa kịp ăn Mệnh Quả thì đã bị giết chết.

Kết quả là hạt Mệnh Quả đó, không biết đã hời cho Thương Hiệt hay Trương Tổ.

Hầu Kim tò mò không chịu được, vội vàng hỏi: "Sư thúc tổ, trên bia đá nói gì thế?" Vương liếc nhìn cậu ta một cái.

Tiểu đạo sĩ này làm cái gì cũng không được, chỉ có nghe kể chuyện là giỏi nhất.

Vương chậm rãi kể lại câu chuyện trên bia đá cho hai người nghe.

Nghe xong, cả hai nửa ngày không nói nên lời.

Hầu Kim đưa ánh mắt tiếc nuối rơi trên thi thể Đạt La Yêu.

Cậu ta cảm thấy Đạt La Yêu vị tất có chút quá đáng thương.

Bản thân Đạt La Yêu không làm gì sai, người mình yêu bị bắt nạt ngay trước mặt, trúng ảo tượng rồi đánh chết cô ta.

Thật là một người đáng thương.

Cha mẹ lần lượt qua đời, thân bằng hảo hữu bên cạnh cũng ra đi.

Chỉ còn lại một mình Đạt La Yêu sống trên thế giới này.

Thảo nào cô ta không rời khỏi mộ tộc Nữ Oa.

Có lẽ là không nỡ rời xa tất cả những gì thuộc về quá khứ chăng.

Uông Đạt cũng không nói gì.

Không biết hắn đang suy tư điều gì.

Một lúc sau, hắn mới hỏi một câu: "Vương gia, tôi cảm thấy chuyện này có chỗ không đúng?" Vương hơi nhướng mày: "Không đúng chỗ nào?" Uông Đạt vuốt lại mạch suy nghĩ, nói: "Cậu xem, con hồ ly già kia lấy đi một hạt giống, chắc chắn là để tặng cho Cơ Hiên Viên.

Vậy tên Trương kia sao lại trường sinh được?" Mãi cho đến khi Uông Đạt nói ra câu này, Vương mới nhận ra vấn đề.

Đúng vậy.

Tung tích của năm hạt giống đã rất rõ ràng.

Lão hồ ly mang đi một hạt, không cần nói cũng biết chắc chắn là

đưa cho Cơ Hiên Viên.

Tộc Nữ Oa tặng cho Viêm Đế một hạt.

Kỳ Lân cướp đi một hạt.

Đạt La Yêu ăn một hạt, trong tay Vương có một hạt.

Năm hạt giống đã phân chia xong, vậy Trương Tổ làm sao lại trường sinh?

Đột nhiên!

Trong đầu Vương linh quang chợt lóe, hắn nghĩ ra một chuyện!

Viêm Đế không hề trường sinh!

Trong mộ tuy có sự tồn tại của Thông Thiên Huyết Đằng, nhưng cả người ông ta đã biến thành một bộ xương trắng!

Chính mắt Vương đã nhìn thấy điều đó trong mộ Viêm Đế!

Vương không nhịn được mà trào lên một cảm giác rùng mình.

Giả sử Viêm Đế nghe lệnh Trương Tổ, vậy thì có hay không một khả năng: Sau khi Viêm Đế giết Nữ Tiết và tiến vào trong mộ, lại bị Trương Tổ coi như "may áo cưới cho người khác", đoạt mất tạo hóa!

Vương càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Rất có thể sự thật chính là như vậy!

Nếu không thì giải thích thế nào việc trong tay Viêm Đế có hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng nhưng lại không trường sinh?

Chắc chắn là tạo hóa của Viêm Đế đã bị Trương Tổ đoạt mất, như vậy mới giải thích thông suốt được!

Một tên Trương Tổ tâm địa thật tàn nhẫn, vì để trường sinh mà có thể lừa người nghe lệnh mình, lừa người phát động thảo phạt Cơ Hiên Viên rồi giết chết!

Vương nổi cả da gà toàn thân, cảm giác cả người cứng đờ, cổ họng thắt lại.

Hắn lại có thêm hiểu biết sâu sắc hơn về tính cách của con người Trương Tổ.

Có câu nói, người hiểu rõ bạn nhất thường không phải người bên cạnh, mà là kẻ địch của bạn.

Hiện tại, khi sự việc dần dần sáng tỏ, sự hiểu biết của Vương về Trương Tổ cũng ngày càng toàn diện.

Tâm ngoan thủ lạt, túc trí đa mưu, cực kỳ biết ẩn nhẫn, vì đạt mục đích mà bất chấp tất cả.

Loại người này thường là đáng sợ nhất!

Chương 273

Nghĩ đến đây, Vương hít sâu một hơi khí lạnh.

Hầu Kim thấy phản ứng không bình thường của Vương, không nhịn được quan tâm hỏi: "Sao thế Sư thúc tổ, không sao chứ?" Vương nén sự khó chịu trong lòng, lắc đầu: "Không sao.

Chúng ta tìm manh mối khác trước đi, xem có thông tin gì hữu dụng không." Nói xong, hắn rọi đèn pin về phía những nơi khác trong mộ thất.

Gian mộ thất này rộng bằng cả một sân bóng rổ.

Phía sau tấm bia đá là năm cỗ quan tài.

Năm cỗ quan tài này là của năm vị trưởng lão tộc Nữ Oa.

Quan tài không đặt nằm trên mặt đất mà dựng đứng đầu triều lên trên, giống như tủ quần áo vậy.

Hầu Kim sờ sờ nắp quan tài: "Sư thúc tổ, mình có nên mở nắp quan tài ra không?" Vương nhìn cậu ta, chậm rãi hỏi: "Tại sao lại muốn mở ra?" "Sư thúc tổ, bởi vì trong quan tài biết đâu có 'tống tử' a?" Vương bị Hầu Kim chọc cười: "Khá lắm, người khác đi đạo mộ chỉ mong không gặp tống tử, cậu thì ngược lại, chỉ mong gặp tống tử hả?" "Thì gặp tống tử mới xong lên chứ?" Uông Đạt ở bên cạnh cười ha hả.

Hầu Kim ngại ngùng gãi đầu: "Cũng đúng." Uông Đạt ngẩng đầu cười lớn, chưa từng thấy tên đạo sĩ nào ngốc như vậy.

Kết quả đang cười, hắn dường như cảm thấy bên cạnh có một đôi mắt lén lút đang nhìn chằm chằm mình.

Giống như đôi mắt đó đang ở ngay sát bên cạnh, trong khóe mắt

Uông Đạt tràn ngập hình ảnh đôi mắt khủng bố thê thảm kia!

Lập tức cả người hắn trào lên cảm giác rợn tóc gáy, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại. "Vãi!" Xuất hiện trước mắt hắn lại là đôi mắt trống rỗng của Uông Lam Thanh đã chết!

Hắn định thần nhìn kỹ. "Phù, dọa chết tôi rồi." Thì ra cơ thể Uông Lam Thanh bắt đầu mềm xuống, chắc là độc tính của Tường Bối bắt đầu tiêu tán, nên đầu cô ta mới rũ xuống.

Ở góc nhìn của Uông Đạt trông như thể Uông Lam Thanh đang nhìn chằm chằm hắn vậy.

Không đúng.

Uông Đạt biết Uông Lam Thanh đã chết, không thể nào làm ra chuyện gì với hắn, huống hồ Uông Lam Thanh có sống cũng không thể gây bất lợi cho Uông Đạt.

Nhưng... bị cái đầu người chết dựa vào vai, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm, cảm giác này đối với ai cũng không dễ chịu.

Uông Đạt ho khan hai tiếng, xoay đầu Uông Lam Thanh đi chỗ khác.

Hầu Kim nghe tiếng hét của Uông Đạt, vội quay đầu lại hỏi: "Sao thế anh Đạt?" Uông Đạt lắc đầu: "Không sao, vừa rồi tôi nhìn nhầm, đầu Uông Lam Thanh rũ xuống vai tôi, tôi cứ tưởng là tống tử chứ." Nghe vậy, Hầu Kim đã hiểu.

Cậu ta gãi đầu, chiếu đèn pin chói mắt vào người Uông Đạt.

Giống như người ẩn trong bóng tối đột nhiên bị phơi bày, Uông Đạt vội che mắt, lớn tiếng hỏi: "Làm gì đấy, có biết đèn pin chói mắt lắm không, làm thế dễ khiến tôi mù lắm biết không!" Nhưng Hầu Kim lại không để ý đến Uông Đạt, cậu ta hỏi: "Anh Đạt, thi thể Uông Lam Thanh đâu rồi?" "Vừa nãy chẳng phải đang cõng sao, tôi có bỏ xuống

lúc nào đâu?" "Nhưng tôi cũng đâu thấy Uông Lam Thanh trên vai anh!" Nghe vậy, Uông Đạt mất kiên nhẫn nói: "Chẳng phải ở ngay trên vai tôi sao, nhìn kỹ xem!" "Đợi đã, anh di chuyển ánh đèn pin đi chỗ khác trước được không!" Hầu Kim "ồ" một tiếng, di chuyển ánh đèn pin đến chỗ có thể nhìn rõ cơ thể Uông Đạt nhưng không gây chói mắt.

Một lúc sau, cậu ta lại mở miệng: "Nhưng đúng là không có thi thể Uông Lam Thanh mà!" Uông Đạt thở dài: "Không phải đang ở..." Vừa nói hắn vừa đưa tay lên vai, rõ ràng sờ thấy một túm tóc.

Nhưng... cảm giác của tóc sao lại kỳ quái thế này?

Uông Đạt quay đầu nhìn lại, chỉ một cái liếc mắt suýt chút nữa dọa chết Uông Đạt!

Chỉ thấy đầu Uông Lam Thanh không biết đã quay lại từ lúc nào, đôi mắt trống rỗng kia vẫn tử tử nhìn chằm chằm Uông Đạt!

Ngay lúc này, trong lòng Uông Đạt không nhịn được trào lên một cảm giác nổi da gà!

Uông Lam Thanh... tuyệt đối có vấn đề!

Ngay lúc này, sự việc càng thêm khủng bố đã xảy ra.

Chỉ thấy Uông Lam Thanh dường như đột nhiên sống lại, hai con mắt to tròn vo cứ nhìn chằm chằm Uông Đạt, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn ăn tươi nuốt sống hắn vào bụng!

Chưa hết, mắt Uông Lam Thanh và Uông Đạt nhìn nhau chằm chằm, đầu hai người cách nhau chỉ ba bốn centimet, Uông Đạt mà quay đầu lại chắc sợ chết khiếp!

Đột nhiên!

Uông Lam Thanh cười âm trầm.

Ngay sau đó sắc mặt cô ta trở nên cực kỳ khủng bố, trực tiếp vươn hai bàn tay trắng bệch, bóp chặt lấy cổ Uông Đạt! "Vãi chưởng!" Tiểu đạo sĩ Hầu Kim hét lớn một tiếng.

Từ góc nhìn của cậu ta, Uông Lam Thanh giống như một con khỉ đang bám dính lấy người Uông Đạt, dường như muốn bóp chết hắn! "Chuyện gì thế này, vừa rồi Uông Lam Thanh chẳng phải không có trên vai sao!" Hầu Kim trong lòng đầy chấn kinh, cảm thấy quá mức khó tin.

Vốn tưởng Uông Lam Thanh không biết đã bị Uông Đạt vứt xuống lúc nào.

Ai ngờ vừa chớp mắt, Uông Lam Thanh lại xuất hiện trên vai Uông Đạt, hơn nữa... còn sống lại!

Không, tuy Hầu Kim chấn kinh nhưng tay chân không hề nhàn rỗi.

Không còn cách nào khác, cậu ta đành cái khó ló cái khôn, dùng kiếm gỗ đào trong tay chém về phía Uông Lam Thanh. "Yêu nghiệt, xuống ngay cho ta!" Kiếm gỗ đào là pháp bảo chuyên dùng để trừ tà, đối phó tà sùng có hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Bất kể thế nào, Hầu Kim cũng phải thử một lần.

Vương vừa nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, gần như ngay tức khắc nhìn thấy Uông Lam Thanh trên vai Uông Đạt. "Chuyện gì thế?" Hắn định thần nhìn về phía Uông Lam Thanh. 【Tên gọi: Hồng Tú Huyễn Tượng】 【Trạng thái: Đang mở】 【Mô tả: Một trong mười đại bảo vật của Nữ Oa nương nương, Hồng Tú Cầu quanh năm chịu sự xâm thực của âm khí, sinh ra sản vật dị biến】 【Điểm yếu: Cần chấm một điểm đỏ lên giữa trán người trúng huyễn thuật, huyễn thuật sẽ biến mất.】 Nhìn thấy dòng này, Vương vừa yên tâm lại vừa tò mò.

Yên tâm là vì ba người bọn họ đang nhìn thấy huyễn tượng, cái này giải quyết dễ thôi.

Phương pháp giải trừ huyễn tượng trên thế gian mỗi cái một khác, như Huyễn Đồng của Vương chỉ cần búng tay một cái, còn Hồng Tú Huyễn Tượng lại cần chấm điểm đỏ giữa trán.

Điều tò mò là...

Chương 274

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa nương nương?

Đó chẳng phải là pháp bảo thần kỳ cai quản nhân duyên thế gian sao?

Chẳng lẽ Hồng Tú Cầu thực sự tồn tại trên đời, và thực sự có thể khống chế nhân duyên của người khác?

Vương vừa nghĩ vừa đi đến bên cạnh tiểu đạo sĩ Hầu Kim.

Hắn nắm lấy thanh kiếm gỗ đào sắp chém xuống của Hầu Kim, ngăn cản cậu ta.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Hầu Kim, Vương dùng ngón tay nhẹ nhàng rạch phá trán Uông Đạt.

Đột nhiên, một giọt máu nhỏ ứa ra từ trán Uông Đạt.

Mặc kệ giọt máu đó.

Tóm lại, Uông Đạt hiện tại đã có một điểm đỏ giữa trán, huyễn tượng cũng nên theo đó mà giải trừ.

Vương liền dùng máu trên trán Uông Đạt bôi lên trán Hầu Kim một cái.

Quả nhiên, Uông Lam Thanh trong mắt ba người thật sự biến mất không thấy tăm hơi. "Vừa rồi trúng huyễn tượng, hiện tại chắc không còn nhìn thấy Uông Lam Thanh cử động nữa đâu nhỉ?" Vương vừa dứt lời, Uông Đạt liền lập tức quay đầu nhìn lại. "Không có đâu Vương gia, vẫn ở trên người tôi!" Uông Đạt nhíu mày, thần sắc có chút kiêng dè.

Vương cười mắng một tiếng: "Nhìn kỹ lại đi, là thi thể Uông Lam

Thanh!" Uông Đạt và Hầu Kim lúc này mới định thần nhìn lại, xác nhận Uông Lam Thanh dường như thật sự không còn loạn động nữa, khôi phục lại bộ dáng xác khô trước đó.

Uông Đạt thở phào một hơi dài: "Phù...

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hầu Kim cũng tò mò, Vương rốt cuộc đã làm gì?

Chỉ dùng máu tươi trên trán Uông Đạt mà đã có thể trị cho Uông Lam Thanh phục tùng, động cũng không dám động?

Vương bất đắc dĩ nói: "Cậu trúng huyễn tượng rồi." Uông Đạt và Hầu Kim nhìn nhau, đồng thanh hỏi: "Huyễn tượng?" Vương gật đầu: "Không sai, Hồng Tú Huyễn Tượng, cần điểm một chấm đỏ lên giữa trán người trúng huyễn thuật mới có thể giải trừ huyễn tượng." Hai người lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là như vậy!" Ngay sau đó, ánh mắt Vương chậm rãi quét qua gian mộ thất, lại một lần nữa xem xét kỹ từng ngóc ngách.

Vương cảm thấy Hồng Tú Cầu chắc chắn ở trong gian mộ thất này, nếu không thì huyễn tượng từ đâu mà ra?

Dù sao thi thể Uông Lam Thanh cũng chỉ bắt đầu dị biến sau khi bọn họ tiến vào gian mộ thất này.

Thông suốt điểm này, Vương chậm rãi nói: "Có biết tú cầu trông như thế nào không?" "Biết chứ, sao thế Vương gia?" "Biết là tốt, hai cậu giúp tôi tìm một chút, trong gian mộ thất này có một quả tú cầu màu đỏ, tôi cần thứ đó." Vương vừa dứt lời, Uông Đạt không có biểu hiện gì, nhưng sắc mặt Hầu Kim lại dần trở nên quái dị.

Cậu ta đánh giá Vương một lượt, dè dặt hỏi: "Sư thúc tổ, tìm tú cầu làm gì, muốn phối minh hôn hả?" Vương trực tiếp bị Hầu Kim chọc cười, vỗ một cái vào đầu cậu ta, cười mắng: "Nghĩ cái gì thế,

Hồng Tú Cầu kia là bảo vật của Nữ Oa, trong truyền thuyết có thể cai quản nhân duyên thế gian!" Nghe vậy, mắt Hầu Kim sáng rực lên.

Cậu ta mở to mắt nhìn Vương: "Oa!

Sư thúc tổ, cháu giúp ngài tìm, tìm được rồi ngài có thể cho cháu xin một mối nhân duyên không?" "Cháu muốn kiểu dáng người đẹp, da trắng, cao một mét bảy ấy." "Đừng có huyên thuyên nữa, mau đi tìm đi!" Vương đá một cước vào mông Hầu Kim, Hầu Kim bay thẳng ra ngoài, truyền đến một trận kêu thảm thiết.

Ánh mắt Vương rơi vào năm cỗ quan tài.

Đột nhiên hắn nghĩ, liệu Hồng Tú Cầu có ở trong năm cỗ quan tài này không?

Nếu không thì tại sao lại vì dính phải thi khí mà dẫn đến sự xuất hiện của ảo cảnh Hồng Tú...

Ngay khi Vương định gọi Hầu Kim mở quan tài, bên tai hắn liền vang lên tiếng hô của Uông Đạt. "Dưới đèn thì tối, tôi tìm thấy rồi!

Hồng Tú Cầu ở ngay trên hang động đỉnh đầu chúng ta!" Vương theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đỉnh hang động có một quả tú cầu màu đỏ đang treo trên vách đá, bất động.

Trong mắt Vương cũng hiện lên số liệu của Hồng Tú Cầu.

Nhưng... sau khi xem xong số liệu, ánh mắt hắn lại càng thêm cổ quái. "Khá lắm, thì ra Hồng Tú Cầu dùng để làm cái này!?" Thông tin của Hồng Tú Cầu như sau: 【Tên gọi: Hồng Tú Cầu】 【Lai lịch: Nữ Oa】 【Mô tả: Bảo vật Hồng Tú Cầu của Nữ Oa nương nương, có thể thông qua pháp bảo tăng thêm khí vận nhân duyên, mục tiêu không đơn thuần chỉ định người sử dụng, có thể tác dụng lên người khác】 【Chức năng: Tăng thêm vận đào hoa cho con người, khiến người đó

càng thêm mị lực】【Phương pháp sử dụng: Nếu người sử dụng là nam giới, vậy sau khi tiếp xúc với Hồng Tú Cầu, người nữ đầu tiên chạm vào Hồng Tú Cầu sẽ nảy sinh tình cảm với người sử dụng】 Vương thần sắc dần trở nên cổ quái: "Hồng Tú Cầu này... sao càng xem càng thấy không đứng đắn thế nhỉ?" Đúng là nhìn kiểu gì cũng không phải quả cầu đứng đắn!

Nhưng dù sao cũng là đồ tốt, Vương không ngờ chuyến đi đến mộ tộc Nữ Oa lại có thể tìm được bảo vật của Nữ Oa.

Hồng Tú Cầu tuy có chút không đứng đắn, nhưng không thể phủ nhận nó đích thực là một bảo vật không tồi.

Hắn cảm thán hai tiếng, rồi nói với Hầu Kim: "Có leo lên lấy xuống được không?" Hầu Kim tỏ vẻ khó xử: "Sư thúc tổ, đỉnh động cao bốn năm mét, sao cháu lên được ạ!" Vương nói: "Không phải trên tay cậu có hoàng phù sao, lần này ra cửa không luyện chế Khinh Thân Phù à?" Khinh Thân Phù là một loại hoàng phù dán dưới lòng bàn chân, dán lên xong trọng lượng cả người sẽ nhẹ đi không ít.

Hầu Kim lắc đầu: "Bình thường chỉ có nữ giới thích loại phù này, Khinh Thân Phù trên núi Long Hổ của cháu đa số đều bán cho nữ minh tinh rồi." "Nữ minh tinh?" Hầu Kim nói: "Không sai, giới giải trí bây giờ đám phụ nữ đó thật đáng sợ, vì nổi tiếng mà chuyện gì cũng làm được.

Lần trước có một nữ minh tinh vì muốn nổi tiếng mà lên núi Long Hổ của cháu xin một con tiểu quỷ!

Núi Long Hổ của cháu làm gì có loại đồ vật sát khí cực trọng đó, hơn nữa tiểu quỷ nếu cung phụng không tốt tất sẽ phản phệ chủ nhân, cháu không bán loại đó.

Sau đó nữ minh tinh kia hỏi có Khinh Thân Phù không, thứ này thì bán được, kết quả cô ta mua sạch Khinh Thân Phù trên núi Long Hổ

của cháu!" Hầu Kim càng nói Vương càng tò mò.

Hắn hỏi: "Nữ minh tinh nào mà muốn nổi tiếng đến phát điên vậy?" Hầu Kim vẻ mặt bát quái, thần bí hề hề: "Nữ tinh đó họ Phạm, hai chữ phía sau giống nhau, nói thế chắc ngài hiểu rồi chứ?" Uông Đạt bừng tỉnh đại ngộ: "Đó đâu phải minh tinh, đó là thảm tinh a!" Vương gật đầu, đã nghe qua sự tích về nữ tinh này, chuyện lên núi Long Hổ cầu tiểu quỷ đúng là cô ta có thể làm ra được.

Mà quả thật cũng có tin đồn về mối liên hệ giữa cô ta và núi Long Hổ.

Không chỉ cầu tiểu quỷ, Vương biết nữ tinh này dường như còn thờ Hồ Tiên nữa.

Cũng là đệ tử xuất mã tiên, lập một hương đường cung phụng Hồ Tiên.

Mấy năm nay cô ta càng lớn càng giống hồ ly, cũng là do nguyên nhân bái Hồ Tiên.

Nhưng nữ tinh này cũng thật to gan, trong nhà có một Hồ Tiên chưa đủ, lại còn thỉnh một tiểu quỷ về!

Thật sự không sợ mình không đủ bản lĩnh trấn áp sao?

Hai tôn phật này mà đánh nhau trong nhà thì đến người bên cạnh cũng phải xui xẻo lây.

Những chuyện này đều là đề ngoại thoại, tạm thời không nhắc tới.

Vương chỉ nói xong rồi lại dời ánh mắt lên Hồng Tú Cầu trên đỉnh hang động.

Hắn nhìn Hầu Kim, ánh mắt đó làm Hầu Kim tê cả da đầu.

Chương 275

"Sao... sao thế Sư thúc tổ?" Vương cười vẫy vẫy tay với Hầu Kim... ...

Vương nhìn Hồng Tú Cầu trong tay, tâm mãn ý túc thu vào trong bao.

Còn về việc Hồng Tú Cầu rốt cuộc có dùng tốt hay không, đáp án chắc chắn là có, bảo vật mà con mắt đã đưa ra thông tin chi tiết thì nhất định là dùng tốt.

Chỉ là... không biết rốt cuộc có tác dụng lớn đến mức nào.

Trở về thực nghiệm một chút là biết ngay.

Nhưng Hầu Kim ở bên cạnh thì không vui vẻ như Vương.

Cậu ta không ngừng xoa đầu, miệng rên rỉ khe khẽ: "Ái chà...

Ái chà..." Vương vỗ vỗ cậu ta: "Có đến mức đấy không, chẳng qua chỉ cụng đầu một cái thôi mà?" Hầu Kim ủy khuất: "Sư thúc tổ, ai biết ngài dùng sức mạnh thế, cả cái đầu cháu đập thẳng vào đá!

Nếu không phải đầu cháu cứng, không chừng giờ nằm thẳng cẳng trên đất rồi." Nói xong, Hầu Kim lại xoa xoa đầu, vẻ mặt đau xót.

Vừa rồi, Vương nghĩ ra một cách, đó là ném Hầu Kim lên, để cậu ta hái Hồng Tú Cầu xuống.

Kết quả dùng sức hơi mạnh, đầu Hầu Kim đập vào đá, kêu cái bốp rõ to làm thằng bé đau kêu oai oái.

May mà Hầu Kim không nhục sứ mệnh, thành công hái được Hồng Tú Cầu xuống.

Nhưng có một chuyện Vương đã quên mất.

Tú cầu kết duyên theo thứ tự.

Lần này Hầu Kim sờ vào tú cầu trước, cho nên người khác giới tiếp theo chạm vào tú cầu sẽ bị Hầu Kim thu vào trong túi.

Hiện tại chưa ai ý thức được điều đó, cũng không biết khi nào chuyện sẽ phát sinh.

Những chuyện này đều là nói sau.

Ba người sau khi lấy được tú cầu lại lượn vài vòng trong mộ thất.

Xác định không còn đồ vật có giá trị nào nữa mới thu dọn đồ đạc, rời khỏi mộ tộc nhân Nữ Oa.

Dù sao trong này cũng chẳng có gì đáng để ba người lưu luyến.

Ngược lại chuyến đi này ngoài ý muốn biết được bí mật trường sinh.

Quả nhiên, trường sinh không dễ dàng như vậy.

Cần phải ngũ mã phân thây người chí thân chí ái, phong ấn tam hồn thất phách.

Đồng thời, chuyến đi này còn thu hoạch được bảo vật Nữ Oa: Hồng Tú Cầu.

Đây là một niềm vui ngoài ý muốn.

Vương nghĩ, quy công lao thu hoạch Hồng Tú Cầu vào khí vận đang thời đỉnh thịnh của mình.

Huyết mạch Bạch Trạch, Thiên Quan chúc phúc quả không phải chuyện đùa.

Sau đó, chừng nửa tiếng đồng hồ, ba người liền đi ra khỏi mộ tộc Nữ Oa, trở lại mặt đất.

Hít thở không khí trong lành, Hầu Kim không nhịn được vươn vai

một cái: "A~ Thoải mái thật." Dù sao cũng là tay mơ, lần đầu xuống mộ, có phản ứng này cũng là thường tình.

Uông Đạt và Vương thì khác, hai người đứng một bên thảo luận về chuyện Kim Ô. "Hiện tại Uông Lam Thanh chết rồi, chúng ta có nên đi tìm Kim Ô không?" Vương nói: "Đi chứ, Uông Lam Thanh trước đó không nói với cậu à?" Uông Đạt lắc đầu, ngữ khí có chút trầm thấp, không muốn chuyến đi này vô công rồi nghề trở về: "Đích xác là không, chuyện về Kim Ô miệng mồm con bé kín lắm, dù sao đó cũng là tư bản để nó đạt được địa vị cao trong nhà họ Uông." Đột nhiên, mắt Uông Đạt sáng lên: "Tôi nhớ ra rồi, lúc ở Côn Luân chẳng phải nói muốn thấy sào huyệt Kim Ô thì phải vượt qua Hắc Hải sao?!" Một câu nói của Uông Đạt cũng nhắc nhở Vương.

Uông Lam Thanh đúng là đã nói, muốn đến sào huyệt Kim Ô phải vượt qua Hắc Hải.

Vương thần sắc chấn động: "Đi!" Chuyến đi Côn Luân hôm nay, không tìm thấy sào huyệt Kim Ô thì không về!

Thời gian vội vã trôi qua.

Khi hoàn hồn lại thì trời đã tối.

Vương đi bộ hơn chín tiếng đồng hồ.

Nhớ lại giờ này hôm qua, Uông Lam Thanh vẫn đang hành động cùng ba người.

Hôm nay một người đang sống sờ sờ lại chết rồi. "Đúng là thế sự vô thường." Vương lẩm bẩm.

Nhưng trong chín tiếng đồng hồ đó, Uông Đạt vì không muốn làm chậm tiến trình nên đã tìm một nơi non xanh nước biếc mai táng Uông Lam Thanh.

Hắn lập cho Uông Lam Thanh một tấm bia: Mộ Uông Lam Thanh.

Như vậy, ba người khinh trang thượng trận, tiến về hướng Hắc Hải.

Trong tay có bản đồ và la bàn, cho nên dù không có Uông Lam Thanh dẫn đường cũng có thể dễ dàng tìm được vị trí Hắc Hải.

Cứ thế đi suốt một đêm.

Mãi đến đêm khuya ngày thứ hai, mọi người mới nhìn thấy mặt hồ ba quang lân lân từ xa.

Hắc Hải là cách gọi hiện đại, ở thời cổ đại, nơi này gọi là Dao Trì.

Không sai, chính là Dao Trì của Tây Vương Mẫu.

Mắt Vương sáng lên: "Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy Hắc Hải." Nhiệt độ quanh Hắc Hải lạnh bất thường, xung quanh không có thực vật, gần như trọc lốc một mảng.

Nghe nói đây là nơi năm xưa Khương Thái Công tu luyện ngũ hành chi lực hơn bốn mươi năm, cũng là nơi Tôn Ngộ Không trộm bàn đào trêu ghẹo thất tiên nữ trong thần thoại.

Nay nhóm người Vương cuối cùng cũng đến được đây.

Ba người không kìm được gia tăng bước chân, một tiếng sau đã đến bên bờ Hắc Hải.

Chương 276

Muốn hỏi tại sao Vương và hai người kia biết đây là Hắc Hải, bởi vì trên bờ có dựng một tấm biển lớn, bên trên viết năm chữ to đỏ lòm: Tây Vương Mẫu Dao Trì.

Vương mệt mỏi cả ngày, đầu tiên đi đến bên bờ, cúi đầu rửa mặt, sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi giây lát. "Nơi này cũng đẹp đấy chứ." Cả Hắc Hải nước màu xanh biếc, xa xa là những ngọn đồi màu đất nhấp nhô, kéo dài không dứt.

Khoảng cách giữa hai bờ Hắc Hải chừng vài trăm mét.

Nếu dùng bơi...

Vương thử nhiệt độ nước, sau đó lắc đầu thu tay về.

Nước hồ băng giá, nếu muốn xuống nước, không chừng sẽ xảy ra phản ứng sốc nhiệt, chuột rút chân.

Hơn nữa Côn Luân Sơn lạnh thế này, Vương không mang theo túi niêm phong đựng quần áo.

Đến lúc quần áo ướt hết, thời tiết lạnh giá thế này không bệnh mới lạ.

Hoang sơn dã lĩnh làm gì có nơi nào chữa bệnh.

Vương nhất thời không biết làm sao.

Hắn quay đầu hỏi: "Năm xưa Uông Lam Thanh qua sông từ phía đối diện kiểu gì?" Uông Đạt thử nhiệt độ nước, nghĩ đến cùng một vấn đề với Vương.

Sau đó hắn liền lắc đầu: "Tôi cũng không biết, nước lạnh thế này, thật không biết lúc đó con bé bảy tám tuổi làm thế nào." Hầu Kim nói:

"Chắc phải có người giúp chứ, nếu không thì căn bản không thể nào qua được.

Nước lạnh thế này, hai bờ cách nhau ít nhất bảy trăm mét, có thể bơi qua sao?

Chắc chắn là không thể, lúc tôi bảy tám tuổi cũng mới chỉ gánh được hai thùng nước lên núi thôi." Hầu Kim nói cứ như mình lớn lắm vậy, hiện tại cậu ta cũng mới mười hai tuổi, bảy tám tuổi cũng là chuyện bốn năm trước.

Vương cười một tiếng: "Chẳng lẽ bay qua à?" Nói xong, nụ cười trên mặt Vương liền khựng lại.

Hắn nghĩ ra một chuyện.

Nếu năm xưa Uông Lam Thanh có thể băng qua Hắc Hải với độ tuổi bảy tám tuổi, thì chắc chắn không phải dựa vào bản thân để hoàn thành tráng cử này.

Đi bộ xuyên việt Côn Luân ít nhất phải đi ba ngày ba đêm.

Một bé gái bảy tám tuổi có thể đi bộ ba ngày ba đêm, lại còn vượt qua hồ nước băng lạnh rộng chừng bảy trăm mét?

Cho nên... phía sau chuyện này, chắc chắn có người đang giúp đỡ!

Uông Lam Thanh vừa ra ngoài đã gặp Lão Thiên Quan, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp thế?

Nếu thật sự là trùng hợp thì Uông Lam Thanh cũng quá may mắn rồi.

Nhưng Vương làm cái nghề này tối kỵ húy hai chữ "trùng hợp".

Phàm sự đều phải có nguyên do.

Thứ nhất, Uông Lam Thanh đã thấy sào huyệt Kim Ô.

Thứ hai, Uông Lam Thanh vừa ra ngoài liền gặp Lão Thiên Quan.

Hai chuyện này không chừng có liên hệ.

Nhưng hiện tại manh mối thực sự quá ít, căn bản không nhìn ra được gì.

Ba người nhất thời lâm vào thế khó, cuối cùng Hầu Kim nói: "Sư thúc tổ, xem ra thế này đi.

Tối nay chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã, sáng mai lại nghiên cứu tiếp." Vương cũng không có chủ ý nào hay hơn, cũng chỉ đành đợi trời sáng rồi tính.

Thế là mỗi người lôi ra một cái túi ngủ, trực tiếp nằm xuống tại chỗ.

Hoàn cảnh sơ sài, đến đống lửa trại cũng không có.

Cứ thế, lại một đêm vội vàng trôi qua.

Tuy hoàn cảnh qua đêm sơ sài nhưng Hầu Kim lại ngủ rất ngon.

Thật ra từ lúc tiến vào Côn Luân, về cơ bản ngày nào cũng phải đi bộ, ban đầu còn có thể cắn răng kiên trì, nhưng đi bộ đường dài, ít nhiều cũng sẽ có chút không chịu nổi.

Huống hồ Hầu Kim chỉ là một cậu bé mười hai tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm, thế mà chưa từng than khổ than mệt.

Chỉ bằng điểm này, Hầu Kim liền bỏ xa bạn bè đồng trang lứa một đoạn dài.

Sáng sớm hôm sau, Hầu Kim vươn vai một cái, dụi dụi mắt.

Ngủ ngon thật.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn, sau đó liền nói: "Kỳ quái, Sư thúc tổ đâu rồi?" Trong tầm mắt của Hầu Kim, chỉ có một mình Uông Đạt đang

ngồi bên hồ, còn Sư thúc tổ của cậu ta không biết đã chạy đi đâu.

Ai ngờ Uông Đạt nghe thấy lời Hầu Kim xong, không nhịn được cười khổ một tiếng: "Sư thúc tổ...

Không hổ là Sư thúc tổ, trâu bò thật!" Nhìn thần sắc phức tạp của Uông Đạt, trong lòng Hầu Kim càng thêm khó hiểu.

Cậu ta chui ra khỏi túi ngủ: "Rốt cuộc ngài ấy đi đâu rồi?" Uông Đạt cười một tiếng, thở dài nói: "Đợi lát nữa khác biết.

Mà thôi, cũng không cần đợi lát nữa." Đột nhiên, trong lòng Hầu Kim dâng lên một dự cảm không lành, do dự giây lát, nội tâm thơm thớp lo sợ: "Không thể nào, Sư thúc tổ của mình sẽ không... bỏ lại mình mà đi chứ?" Trong lòng Hầu Kim run lên một cái.

Uông Đạt cười nói: "Có khả năng nào, sư thúc tổ của cậu không phải là loại người đó không?" Hầu Kim cũng biết mình lỡ lời, bối rối cười khan hai tiếng: "Cũng phải." Bất kể Vương ở nơi nào, trong tình huống nào, hắn cũng chưa từng bỏ rơi bất kỳ ai.

Đây cũng là nguyên nhân khiến những người bên cạnh Vương luôn dành cho hắn sự tin tưởng đặc biệt.

Nói cho cùng, nhân phẩm của Vương rất cứng.

Bất quá, Hầu Kim bắt đầu tò mò: "Vậy sư thúc tổ của tôi rốt cuộc đi đâu rồi?" Uông Đạt nhìn đồng hồ: "Hiện tại chắc cũng sắp về rồi, chờ đi." Hầu Kim "ồ" một tiếng, không biết làm sao đành ngồi tại chỗ, từ trong gùi tre móc ra một miếng lương khô ngồi gặm.

Quả nhiên, khoảng mười mấy phút sau, từ phía chân trời vang lên một trận tiếng ầm ầm.

Là tiếng trực thăng.

Hầu Kim tò mò nhìn sang, sau đó ánh mắt trở nên cực độ kinh

ngạc: "Ý là, sư thúc tổ của tôi sáng sớm rời đi là để đi lái máy bay tới đây hả?" Quả nhiên, chiếc trực thăng nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Chương 277

Từ nhỏ biến thành lớn, từ xa đến gần, không bao lâu liền bay tới phía trên hai người, dần dần hạ xuống.

Hầu Kim nheo mắt nhìn kỹ, sau đó kinh hô: "Trời đất, đúng là sư thúc tổ rồi!" Lương khô trong miệng Hầu Kim đều rơi xuống đất, căn bản không dám tin, sư thúc tổ quá dũng mãnh, không ngờ ở giữa Hắc Hải lại gọi được một chiếc trực thăng tới!

Mắt cậu ta nhìn thẳng, trong đầu toàn là sự không thể tin nổi.

Trong tiểu thuyết cũng đâu có viết như thế này, đạo mộ mà tự trang bị cả trực thăng sao?!

Hầu Kim nào biết, đám người Vương xuống mộ mục đích căn bản không phải vì tiền tài.

Thuần túy là vì giải độc trường sinh và phá giải bí mật mà đến.

Tượng như Vương là một ông chủ lớn, sở hữu trực thăng tư nhân hay máy bay tư nhân là chuyện quá bình thường.

Cuối cùng, Vương từ ghế phụ bước xuống.

Hắn tháo mũ bảo hiểm và kính râm, vẫy vẫy tay với hai người: "Lên đi, tôi đưa các người bay." Uông Đạt thở dài, không nói một lời leo lên trực thăng.

Hiện tại gã chỉ cảm thấy mất mặt.

Dù sao Uông Đạt tốt xấu gì hiện tại cũng là gia chủ Uông gia, Uông gia tuy không có thực lực tư bản hùng hậu như Trương gia, nhưng cũng là đại gia tộc thân gia mấy chục tỷ.

Nhưng mà... gia chủ Uông gia cũng không có cái bài diện này a!

Đi đạo mộ mà gọi cả trực thăng!

Gặp quỷ rồi sao?!

Uông Đạt càng nghĩ càng buồn bực.

Nhưng buồn bực đồng thời, trong lòng lại cảm thấy hợp lý.

Dù sao cũng là Vương.

Trên đường mọi người tôn xưng một tiếng Vương gia, nhân vật cỡ này đi đạo mộ mà lộng ra một chiếc trực thăng, hình như đúng là không phải chuyện gì kinh thế hãi tục.

Nghĩ vậy, trong lòng Uông Đạt liền dễ chịu hơn một chút.

Vừa lên máy bay, Hầu Kim giống như một tên nhà quê chưa va chạm xã hội, nhìn đông nhìn tây.

Một lát lại hỏi một câu: "Sư thúc tổ, cái này dùng làm gì?" Một lát lại hỏi: "Sư thúc tổ, cái kia lại dùng làm gì?" Cuối cùng Vương thực sự nhịn không được, mắng: "Đừng hỏi nữa, hỏi nữa là tôi ném cậu xuống đấy!" Hầu Kim lúc này mới thành thật, không nhìn ngang liếc dọc nữa, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập kinh kỳ đánh giá tứ phía.

Trong lòng thầm nghĩ: Không sai, đi theo sư thúc tổ một chuyến quả nhiên không uổng công.

Không chỉ được xuống mộ, gặp tống tử, mà còn được ngồi trực thăng!

Cuối cùng, Hầu Kim thực sự nhịn không được, hét lớn một tiếng: "Sướng!" ...

Không bao lâu, mọi người liền bay qua Hắc Hải, đến bờ bên kia.

Nhưng Vương không có ý định hạ xuống, hắn bảo phi công bay thấp, quan sát tình huống xung quanh.

Như vậy nhanh hơn so với ba người đi bộ nhiều.

Khuyết điểm là tuy nhìn phạm vi lớn, nhưng nhìn không kỹ.

Giống như sào huyệt Kim Ô, sớm tại mười mấy năm trước liền bị Uông Lam Thanh tìm được.

Đã mười mấy năm trôi qua, trong nước không có nửa điểm tin tức về sào huyệt Kim Ô.

Mỗi ngày người đến Côn Luân chơi không ít, nhưng tìm được sào huyệt Kim Ô, khả năng chỉ có một mình Uông Lam Thanh.

Điều này nói lên rằng vị trí sào huyệt Kim Ô cực kỳ ẩn tế khó tìm.

Bất quá, Vương có biện pháp khác, có thể chiêm bốc ra vị trí sào huyệt Kim Ô.

Lúc hạ táng Uông Lam Thanh, hắn đã lấy từ tay Uông Lam Thanh một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn là di vật của Uông Lam Thanh, đồng thời cũng đóng vai trò như một vật môi giới.

Năm đó Uông Lam Thanh tìm được sào huyệt Kim Ô, liền tạo ra nhân quả giữa Uông Lam Thanh và sào huyệt Kim Ô.

Chiếc nhẫn trong tay Vương, chính là nhân quả giữa Vương và Uông Lam Thanh.

Vương liền dùng chiếc nhẫn này làm môi giới, bắc cầu câu thông với sào huyệt Kim Ô, đem Vương, Uông Lam Thanh và sào huyệt Kim Ô tam phương liên hệ lại với nhau.

Đây là điều ngộ ra từ Kỳ Môn Độn Giáp.

Muốn đạt tới trình độ này, nhất định phải có đạo hạnh tương đương cao thâm.

Ngay cả cao thủ tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp đỉnh tiêm như Vương, muốn làm thành chuyện này cũng có chút tốn sức, càng không cần nói đến đám ngụy đại sư trong nước.

Không nói cái khác, Vương tùy tiện nói mấy cái danh từ, không chừng đám đại sư kia đều nghe không hiểu.

Cũng chỉ có thể lừa gạt người bình thường không hiểu biết thôi.

Trình độ Kỳ Môn Độn Giáp của Vương, bọn họ căn bản đều không dám nghĩ tới.

Sau đó, Vương liền quay đầu nói với phi công: "Lái ổn một chút, tận lượng đừng lắc lư, có tình huống gì báo trước cho tôi." Phi công cung kính nói: "Rõ, Vương gia!" Người phi công này là tài xế ngự dụng của Vương, giống như Uông Đạt, hải lục không đều biết lái.

Điểm duy nhất không tốt là gã quá chính trực.

Thế là Vương liền khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền, điều chỉnh nhịp thở.

Xung quanh hắn dần dần xuất hiện ba cái viên bàn.

Đương nhiên, cảnh tượng này chỉ có Vương có thể nhìn thấy.

Tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp đến chỗ cao thâm, cảnh tượng trong đầu sẽ ánh xạ ra ảo giác do đại não sản sinh.

Người ngoài như Hầu Kim hay Uông Đạt chỉ có thể thấy Vương đang ngồi khoanh chân tại chỗ, không nhìn thấy viên bàn.

Một hồi lâu, Vương bỗng nhiên mở mắt, nói với phi công: "Hướng Tây Bắc, bay thấp!" "Rõ!" Vương vừa rồi đã chiêm bốc ra phương hướng liên quan đến sào huyệt Kim Ô!

Đó có phải là sào huyệt Kim Ô hay không Vương không biết, nhưng hắn biết, ở hướng Tây Bắc có khí tức của Kim Ô!

Chương 278

Uông Đạt và Hầu Kim sững sờ.

Trong đầu đang suy nghĩ một vấn đề: Vương làm sao phán đoán ra sào huyệt Kim Ô ở hướng Tây Bắc?

Hai người đương nhiên không biết Vương biết một tay Kỳ Môn Độn Giáp.

Dù sao chuyện này cũng đã vượt qua phạm vi nhận thức.

Phải biết rằng, Kỳ Môn Độn Giáp là cái gì?

Đó là thủ lĩnh của tam đại kỳ kỹ quốc gia!

Khối sáp khó hiểu, huyền diệu vô cùng, đây là cảm thụ trực quan nhất của người học Kỳ Môn Độn Giáp.

Vương chính là người đàn ông đứng tại vị trí đỉnh tiêm của giới huyền học.

Ánh mắt Uông Đạt càng thêm kính nể: "Vương gia, ngài biết thứ đó ở Tây Bắc sao?" Hầu Kim lỗ tai đều dựng lên, nghiêng đầu nghe.

Chỉ nghe Vương nói: "Đơn giản, Kỳ Môn Độn Giáp thôi diễn một chút liền ra." "Kỳ Môn Độn Giáp?!" "Sư thúc tổ, ngài biết loại huyền học cao thâm này?!" "Vương gia, tôi phát hiện tôi càng ngày càng nhìn không thấu ngài, rốt cuộc còn có gì ngài không biết không?" Vương cười, trong lòng lại nghĩ: Chuyện các người không biết còn nhiều lắm, nói ra sợ hù chết các người.

Cứ như vậy, mặc kệ Hầu Kim truy vấn, Vương cũng không buông lời.

Không còn cách nào, hỏi cũng vô dụng.

Sau này nếu Hầu Kim có cơ hội phát hiện thì phát hiện, phát hiện không được cũng không cần thiết.

Cứ như vậy, máy bay nhanh chóng bay về hướng Tây Bắc.

Tốc độ trực thăng chậm lại, ba người Vương thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống.

Đang tìm kiếm tung tích sào huyệt Kim Ô.

Mọi người rời khỏi Hắc Hải, cách Hắc Hải khoảng bốn năm cây số.

Nơi này y nguyên là những dãy núi trọc lốc, nhưng trên núi đã có từng cái cây lớn đâm chồi nảy lộc.

Trên mặt đất có động vật nhỏ hoạt động.

Hồ ly, thỏ.

Thậm chí Uông Đạt còn nhìn thấy một con gấu.

Chỉ có điều... nơi này trọc lốc như vậy, làm sao tìm sào huyệt Kim Ô?

Dù sao sào huyệt Kim Ô cũng là loại sào huyệt nhìn qua khá thần dị, không có khả năng không bị phát hiện.

Trừ những cành cây trọc lốc, đất bùn cháy vàng ra, hình như không có thứ gì hình dạng tương tự sào huyệt Kim Ô.

Ngay lúc này, Vương đột nhiên minh bạch một chuyện.

Sào huyệt Kim Ô sở dĩ bao nhiêu năm đều không bị phát hiện, chẳng lẽ là vì nó trông rất phổ thông, tương tự như tổ chim bình thường?

Thông suốt quan tiết này, tư duy Vương bỗng nhiên sáng tỏ!

Nhất định là như vậy!

Kỳ Lân trong thần thoại ghi chép cao bằng hai người.

Bạch Trạch trong thần thoại ghi chép cũng to như núi.

Nhưng lần trước Vương tận mắt nhìn thấy thi thể Bạch Trạch, cũng chỉ to cỡ con trâu.

Thần thú Xích Thốn trong Sơn Hải Kinh cũng bị miêu tả khoa trương.

Vậy Kim Ô cũng không nên to bằng một người.

Có khả năng, Kim Ô chỉ to hơn chim mãnh cầm bình thường một chút!

Nghĩ thông suốt điểm này, trong mắt Vương lóe lên một tia tinh quang, lập tức nói: "Đừng chỉ lo tìm cái lớn, tìm nhiều cái nhỏ một chút!" Có người ngoài ở đây, Vương nói chuyện cũng không tiện.

Bất quá Uông Đạt và Hầu Kim đều thông minh, lập tức lĩnh hội ý tứ của Vương.

Máy bay vẫn luôn bay chậm rãi về phía trước, ba người Vương thì mắt không chớp cắm đầu tìm kiếm.

Cứ như vậy, nửa giờ sau.

Trong mắt Hầu Kim lóe lên một tia thần sắc, trong đó có chút kinh hỉ: "Nhìn xem, kia là cái gì?" Trừ phi công, Vương cùng Uông Đạt ngay lập tức nhìn theo ngón tay Hầu Kim.

Chỉ thấy trên mặt đất có một cái cây khô tráng kiện hơn hẳn những cây khác.

Trên đỉnh cây, có một cái tổ dùng cành cây bện thành.

Cái tổ này to hơn tổ chim bình thường không ít!

Có thể nói, nếu tổ chim bình thường chỉ bằng quả dưa hấu, thì cái

tổ chim này to bằng cái bồn tắm!

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt ba người nhao nhao lóe lên một tia tinh quang.

Bọn họ biết, không chừng đó chính là sào huyệt Kim Ô!

Vương dồn dập nói với phi công: "Hạ cánh!" Phi công lập tức dừng trực thăng, tận khả năng nhanh một chút đáp xuống.

Không bao lâu, ba người liền đáp xuống mặt đất.

Phi công ở lại trong trực thăng chờ đám người Vương.

Ba người Vương không nói hai lời liền chạy về phía cái tổ kia.

Nỗ lực lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm được manh mối về Kim Ô!

Nhất là Uông Đạt, ở trong làng chài Nam Hải mười mấy năm, trừ Hoành Cốt thì chính là Kim Ô.

Bí mật Hoành Cốt đã giải khai rồi.

Hiện tại, còn lại bí mật Kim Ô, không chừng lập tức cũng có thể phá giải!

Chương 279

Mấy phút sau, ba người đến gốc cây lớn kia.

Vương ngẩng đầu, nhìn về phía cái tổ chim to bằng bồn tắm. [Tên gọi: Sào huyệt Kim Ô] [Mô tả: Sào huyệt do Kim Ô để lại, Kim Ô mỗi mười năm vào ngày 19 tháng 8 sẽ bay về, tương truyền ngày 19 tháng 8 là ngày Kim Ô đản sinh, cây đại thụ này chính là nơi Kim Ô năm đó đản sinh tê tức, chú ý, ngày 19 tháng 8 năm nay Kim Ô y nguyên sẽ bay về Côn Luân] Trong lòng Vương nhịn không được cuồng hỉ: "Không sai, chính là sào huyệt Kim Ô." Trong mắt ba người nhao nhao lộ ra thần sắc kinh hỉ, nỗ lực của họ không uổng phí!

Không đợi cao hứng, Vương tranh thủ thời gian hỏi: "Biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?" Vương nhớ lúc đi hình như vừa vặn là tháng tám, nhưng quên mất ngày nào.

Uông Đạt nhìn đồng hồ, trên đồng hồ của gã có lịch: "Hôm nay là ngày 16 tháng 8!" "Sao vậy Vương gia?" Vương đột nhiên cười to nói: "Đến đúng lúc lắm!" Ba người cũng đủ may mắn, còn ba ngày nữa chính là ngày Kim Ô trở về!

Mười năm mới có đúng một ngày, không ngờ lại bị Vương trùng hợp gặp được!

Nói thật, nếu không phải Vương đột phát kỳ tưởng gọi một chiếc trực thăng thì xong rồi.

Nếu ba người chỉ đi bộ, đi tới nơi thì vừa vặn bỏ lỡ ngày Kim Ô trở về.

Thần sắc Vương chấn động.

Hắn biết, đây đều là thiên đại khí vận do huyết mạch Bạch Trạch

cùng Thiên Quan Chúc Phúc mang lại!

Uông Đạt thấy Vương không nói lời nào, lại hỏi: "Sao vậy Vương gia, ngày tháng của tôi không đúng sao?" Vương lắc đầu cười to: "Đến vừa vặn!

Còn ba ngày nữa, Kim Ô liền sẽ bay về Côn Luân nơi này!

Đến lúc đó, chúng ta có thể nhìn thấy một con thần thú còn sống, Kim Ô trong truyền thuyết!" Nghe xong lời này, sắc mặt hai người Uông Đạt và Hầu Kim trong nháy mắt đại biến. ...

Ba ngày sau.

Y nguyên là phiến sơn mạch trọc lốc, chỉ có những cây gỗ mới nảy mầm đứng sừng sững trên đất vàng, không trung ngẫu nhiên có chim chóc bay qua, phát ra tiếng kêu lảnh lót.

Vương không nói gì.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, gò núi nơi này so với ba ngày trước hình như có chút bất đồng.

Bên cạnh cây đại thụ từng là nơi tê tức của Kim Ô hình như xuất hiện thêm chút đồ vật?

Chỉ thấy bên cạnh đại thụ, bằng không xuất hiện một cái gò đất nhỏ!

Gò đất nhỏ cao khoảng hơn một mét, rộng chừng hai mét.

Nhìn từ bên ngoài, giống như bên trong có tảng đá lớn.

Đột nhiên, từ trong gò đất nhỏ truyền ra một giọng nói non nớt: "Sư thúc tổ, chúng ta cứ chờ như vậy sao, Kim Ô đến chúng ta cũng không nhìn thấy a!" Vương vỗ đầu Hầu Kim: "Con biết cái gì, Kim Ô toàn thân nóng rực, tương truyền xung quanh có một vầng thái dương, một khi nó đến chúng ta khẳng định có thể cảm ứng được!

Ngoan ngoãn chờ đi, hôm nay cấm tuyệt đối ỉa đái, chúng ta cứ thi gan ở đây, khẳng định có thể chờ được Kim Ô về!" "Được rồi sư thúc tổ." Hầu Kim chu mỏ, không biết vì sao sư thúc tổ lại đốc định Kim Ô hôm nay khẳng định sẽ về như vậy.

Bất quá, lời sư thúc tổ đều đã nói rồi, cậu ta cũng không thể không nể mặt được?

Đại tiểu tiện cũng chỉ có thể nhịn thôi.

Uông Đạt ở bên cạnh hai người không nói gì, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bất quá, từ trong miệng phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Đêm qua từ lúc 0 giờ, Uông Đạt vì gác đêm nên không ngủ, mãi đến sáng nay Vương và Hầu Kim đến thay ca mới lôi thân thể mệt mỏi chui về gò đất nhỏ.

Tại sao phải làm như vậy, nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, bởi vì từ 0 giờ bắt đầu chính là ngày 19 tháng 8, cả ngày đều phải nhìn chằm chằm.

Vạn nhất Kim Ô nhân lúc ngủ mà trở về, vậy chẳng phải thành trò cười sao?

Thứ hai, vốn dĩ Uông Đạt định để Hầu Kim gác đêm, nhưng nghĩ lại, Hầu Kim mới mười hai tuổi, cần phát dục.

Lại nói cũng không thể để Vương gác đêm chứ?

Thế là, trong hoàn cảnh gian khổ ngồi cả một đêm.

Vương nhìn thoáng qua Uông Đạt, quay đầu lại nói với Hầu Kim: "Nói chuyện nhỏ tiếng chút, tận khả năng đừng nói chuyện, đừng làm phiền Uông Đạt nghỉ ngơi." Hầu Kim gật gật đầu.

Vì để gặp Kim Ô, Vương đã tốn công sức rất lớn.

Đầu tiên, để phi công lái trực thăng đi chỗ khác, tránh lúc Kim Ô về vừa thấy có nhân loại ở đây liền quay đầu chạy.

Thứ hai, từ gò núi phía xa đào đất vàng đắp thành cái gò đất nhỏ này, vì để ngay đầu tiên có thể xuất thủ, không chậm trễ chút thời gian nào.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua.

Tám giờ, chín giờ, mười hai giờ.

Bốn tiếng trôi qua, Kim Ô không có bất kỳ dấu vết nào trở về.

Hầu Kim nhẹ nhàng vỗ vỗ Vương, nhỏ giọng nói: "Sư thúc tổ, hiện tại đều mười hai giờ rồi, chính ngọ thời phân là lúc dương khí trong ngày túc nhất, Kim Ô lúc này không về, đoán chừng..." Khuôn mặt nhỏ của Hầu Kim biến sắc, ý thức được mình nói sai, vội vàng bổ sung: "Con không phải nói tin tức của sư thúc tổ có sai sót, con sợ Kim Ô trên đường lại xảy ra chút ngoài ý muốn." Vương hơi nhướng mày, nhìn cậu ta: "Đó là thần thú Kim Ô, có thể xảy ra chuyện gì?" Hầu Kim trầm mặc hai giây, sau đó ngẩng đầu trầm ngâm nói: "Tắc đường?" "..." Cứ như vậy, ba người một mực chờ đợi, hai giờ lại vội vàng trôi qua.

Vương chỉ cảm giác nhiệt độ hình như càng ngày càng nóng, hiện tại đầu đầy mồ hôi.

Không chỉ Vương, trên người Hầu Kim đạo phục đều bị mồ hôi thấm ướt.

Hầu Kim đầu óc đều nóng đến mụ mị: "Sư thúc tổ, sao nóng thế a!" Hiện tại là hai giờ chiều, chính là lúc nóng nhất trong ngày.

Hơn nữa, ở bên trong gò đất, cái gò này giống như một cái lồng hấp, nóng một chút cũng là bình thường.

Bất quá... cũng quá nóng rồi đi!

Vương nói: "Tôi cũng không biết, thật buồn bực, sao có thể nóng thế này, chẳng lẽ Kim Ô đã về?" Nói xong hắn thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên cành cây trọc lốc không có vật gì, chỉ có cái tổ chim to bằng chum nước đứng ở đầu cành.

Vị trí ba người đủ để nhìn thấy hết thảy trong sào huyệt Kim Ô, nhưng rõ ràng bên trong không có thứ gì. "Cũng quá nóng rồi." Vương nói.

Nếu cứ tiếp tục ở lại, không chừng Kim Ô chưa về, ba người đều bị nóng chết. "Được rồi, đi ra trước đã, tìm chỗ khác mà rình!" Nói xong Vương liền chui ra ngoài, lập tức đứng dậy, hít thở không khí mới mẻ.

Chương 280

Kiến tập thiên sư Hầu Kim cũng vội vàng đi theo Vương chui ra, vội vàng thở hắt một hơi, cả người thoải mái hơn không ít. "Đi lôi Uông Đạt ra, đừng để chết ngạt ở trỏng." Hầu Kim "ồ" một tiếng, quay đầu cúi người định lôi Uông Đạt ra.

Ánh mắt Vương rơi vào phía chân trời xa xa: "Kim Ô rốt cuộc đi đâu rồi, sao còn chưa về nhỉ." Đúng lúc Vương lẩm bẩm một mình, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Hầu Kim! "Ngọa tào, Kim Ô ở đây!" Vương theo phản xạ mạnh mẽ quay đầu lại.

Xuất hiện trước mắt là một con chim lớn mọc ba cái chân!

Sau lưng nó dường như có một vầng mặt trời tròn vành vạnh, đang rạng rỡ sinh huy.

Con chim lớn đang đứng ngay trên cái gò đất, dùng mỏ rỉa lông trên người! "Hóa ra là mày ở đây!" Vương kinh hô.

Hợp lại nóng như vậy đều là do Kim Ô đang ở ngay trên đỉnh đầu!

Hao phí lâu như vậy thời gian, vượt qua trùng trùng sơn hải để tìm kiếm Kim Ô!

Tiểu đạo sĩ Hầu Kim lúc này cũng mộng rồi.

Một tay cậu ta đặt trên cánh tay Uông Đạt, đang định lôi Uông Đạt ra ngoài, nhưng động tác lại định hình giữa không trung, không nhúc nhích.

Uông Đạt mở đôi mắt ngái ngủ, mơ mơ màng màng hỏi: "Sao thế?" Đột nhiên, nhìn thấy ánh mắt chấn kinh của hai người, sau đó liền giống như ý thức được cái gì.

Chẳng lẽ... phát hiện Kim Ô rồi sao?

Uông Đạt đột nhiên hết buồn ngủ, hiện tại chỉ muốn nhìn xem diện mục thật sự của Kim Ô!

Uông Đạt lấy lại tinh thần, vội vàng chui ra khỏi gò đất nhìn ra ngoài. "Ngọa tào, Kim Ô!" Trên mặt ba người đều là biểu tình giống nhau, chấn hám không gì sánh nổi!

Vương tận lượng bình phục chấn hám trong lòng, nhìn về phía số liệu của Kim Ô. [Tên gọi: Kim Ô] [Trạng thái: Thỏa mãn] [Năng lực: Kim Luân] [Mô tả: Đây là thượng cổ thần thú Kim Ô, sau lưng một vầng mặt trời tròn có thể mang đến quang minh, xua tan hắc ám, xua tan tà sùng] [Điểm yếu: Kim Ô là sinh linh chí dương thế gian, có thể khắc chế nó chỉ có vật chí âm, âm dương tương sinh cũng tương khắc] Vương nhìn số liệu Kim Ô mà tắc lưỡi.

Khá lắm, quả nhiên là thượng cổ thần thú Kim Ô!

Vương còn sợ Kim Ô bị dọa chạy, ai ngờ Kim Ô gan lớn như vậy, trực tiếp cưỡi lên cái gò đất nhỏ của ba người!

Đột nhiên, Kim Ô ngẩng đầu nhìn Vương một cái.

Ánh mắt của nó cực kỳ nhân tính hóa, xuất hiện một tia cảm xúc.

Không ngờ, Kim Ô miệng nói tiếng người: "Trên người ngươi khí vị thật kỳ quái, có mùi Kỳ Lân, có mùi Bạch Trạch." "Cái gì?" Trong lòng Vương lập tức kinh hãi.

Kim Ô biết nói chuyện!

Càng không thể tin được là Kim Ô có thể cảm nhận được hai loại huyết mạch thần thú trên người hắn.

Vương lập tức trầm xuống, nói: "Ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói?" Kim Ô gật gật đầu, lại tới gần Vương một chút, tựa hồ đang ngửi mùi trên người Vương.

Ngay sau đó, loại ánh mắt kia lại xuất hiện.

Một đôi mắt thông thấu lại sáng ngời thâm thúy, bên trong giống như có khí tức thần dị nhàn nhạt.

Kim Ô vừa đến gần, Vương liền cảm thụ được nhiệt độ khủng bố truyền đến từ trên người nó.

Vương khẽ cắn môi, bất giác lui lại một bước, nhiệt độ trên người Kim Ô thực sự quá khủng bố, đơn giản đạt đến một loại tình trạng phỉ di sở tư, vẻn vẹn tới gần Vương liền khiến hắn cảm thấy một cỗ đau đớn như bị bỏng!

Đột nhiên, Kim Ô sắc mặt đại biến!

Thanh âm của nó trở nên bén nhọn, mặt lộ vẻ hung sắc: "Trong máu ngươi có mùi Kỳ Lân và Bạch Trạch, ngươi đem hai đứa nó giết rồi!

Trên người ngươi có huyết mạch Bạch Trạch cùng huyết mạch Kỳ Lân, ngươi rốt cuộc là ai!" Nghe xong lời này, không chỉ Vương, ngay cả Uông Đạt và Hầu Kim bên cạnh đều kinh trụ.

Vạn vạn không ngờ, trên người Vương đồng thời sở hữu hai loại huyết mạch thần thú!

Nghe ý tứ của Kim Ô, Vương hình như đã giết thần thú?

Hầu Kim đồng tử co rụt lại, mãn mục chấn kinh nhìn Vương: "Sư thúc tổ...

Ngài thật sự giết hai đầu thần thú?" Vương nhìn cậu ta một cái, ngay sau đó ánh mắt lại phóng tới trên người Kim Ô: "Ta có hai loại huyết mạch thần thú không sai, nhưng... hai đầu thần thú kia cũng không phải ta giết, ta lớn thế này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một con thần thú còn sống đấy." Uông Đạt cùng Hầu Kim lúc này mộng rồi.

Vốn tưởng rằng Vương chỉ là giải thích, hắn không phải người hung tàn như vậy, giết hai đầu thần thú.

Ai ngờ, lộng khéo thành vụng!

Trong tai Uông Đạt và Hầu Kim, chỉ nghe được hai tin tức quan trọng.

Vương chưa thấy qua thần thú còn sống, rõ ràng là gặp thần thú chết!

Trên người Vương, thật sự có huyết mạch của hai loại thần thú!

Chuyện này đơn giản quá phỉ di sở tư, Uông Đạt đi theo bên cạnh Uông Triêu mười mấy năm, cũng chưa từng nghe nói có người có thể đồng thời sở hữu hai loại huyết mạch thần thú!

Phải biết rằng, thể chất con người dung nạp một loại huyết mạch thần thú đã là cực hạn rồi.

Nhưng Vương, có những hai loại!

Lại có một loại huyết mạch Bạch Trạch vô sở bất tri, thảo nào Vương dọc đường gặp phải tất cả đồ vật đều nhận biết, nguyên lai là do nguyên nhân này!

Hai người bất giác nuốt nước miếng, trong đầu bọn họ có một ý nghĩ hoang đường.

Uông Đạt gian nan mở miệng: "Vương gia, trên người ngài có hai loại huyết mạch thần thú, lại dẫn chúng tôi tới tìm Kim Ô, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ muốn dung hợp thêm loại huyết mạch thứ ba?!" Dưới sự chú thị của hai người cùng Kim Ô, Vương không che giấu chút nào gật đầu: "Không sai, tôi muốn huyết mạch Kim Ô, loại đồ vật này chẳng lẽ không phải càng nhiều càng tốt?" Uông Đạt triệt để lăng loạn.

Hiện tại cho dù là gia chủ Uông gia, cũng bị Vương làm cho kinh hãi biến sắc!

Kim Ô đột nhiên hét lớn một tiếng: "Thằng nhãi ranh, trên người ngươi có khí tức đồng loại của ta còn chưa nói, dám đem chủ ý đánh tới trên người ta, hôm nay ta nhất định phải san trừ tên tặc nhân vô ác bất tác này!" Nói xong, Kim Ô giương lên đôi cánh vàng rực rỡ.

Chương 281

Vũ dực dưới ánh mặt trời sau lưng hiển đắc lấp lánh sinh huy, dị thường chói mắt.

Đồng thời, một cỗ nhiệt độ cao khó nhịn đột nhiên xuất hiện.

Da dẻ ba người Vương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành màu đỏ, tin tưởng không bao lâu sẽ bị nướng chín!

Thời gian cấp bách, Vương hét lớn một tiếng: "Mau lui lại!" Nói xong, trực tiếp chạy về phía sau!

Vốn định dùng Hiên Viên Kiếm giết chết Kim Ô, hiện tại xem ra lựa chọn cận chiến là không thể nào.

Kim Ô trên người có thể tán phát ra nhiệt độ cao, căn bản không phải nhân loại có thể chống cự!

Càng không cần nói cận chiến.

Chỉ cần vừa cận thân, liền sẽ bị nhiệt độ của Kim Ô nướng chín!

Hiện tại cận công không được, chỉ có thể lựa chọn viễn công!

Ba người đều có ý thức chiến đấu, lập tức lui về phía sau.

Kim Ô lại không buông tha, giương cái cổ thon dài, phát ra một tiếng chim hót thanh thúy!

Lệ!

Thanh âm ở không trung thật lâu hồi hưởng không tan, giống như đang triệu hoán thần linh thượng cổ.

Đột nhiên, Kim Ô toàn thân lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến hóa, trên người nó bắt đầu xuất hiện hỏa diễm màu vàng nhạt.

Hỏa diễm từ dưới lên trên dần dần lan tràn, thẳng đến khi bao bọc toàn bộ thân thể Kim Ô.

Tại lúc hỏa diễm màu vàng bao bọc toàn thân, Kim Ô đột nhiên mạnh mẽ chấn động!

Đây mới là hình thái chân chính của Kim Ô, đem vầng mặt trời sau lưng dung hợp vào trong thân thể! "Súng lục!" Vương hét lớn một tiếng.

Uông Đạt không chút do dự từ sau lưng móc ra một khẩu Desert Eagle, trực tiếp lên đạn, bắn về phía Kim Ô.

Ba tiếng súng vang lên, chỉ thấy Kim Ô vẫn súc lập trên cái gò đất nhỏ. "Mẹ kiếp, súng lục căn bản không dùng được!" Kim Ô, hào phát vô thương!

Trong lòng ba người trầm xuống. "Không đúng, Kim Ô khẳng định có nhược điểm, nếu không tại thời thượng cổ Tam Đế làm sao giết chết Kỳ Lân?" "Nếu súng lục không dùng được..." Đột nhiên, Vương hình như nghĩ tới điều gì.

Hắn nghĩ tới năng lực Câu Thi Đạo trích xuất từ trên người Câu Thi Pháp Vương - Vương Thiết Lâm!

Câu Thi Pháp Vương Vương Thiết Lâm, là người Vương phát hiện đứng bên cạnh Cơ Nho lúc đi tìm Trương Phàm Phàm.

Người này gan cũng không lớn lắm, vừa thấy Vương xong liền trực tiếp sợ.

Vương lúc ấy bảo hắn chờ, ai ngờ Vương Thiết Lâm trực tiếp chạy mất dạng, hiện tại còn chưa tìm được.

Còn về Câu Thi Đạo, là thuật đảo đấu diễn hóa từ bí thuật Long Hổ Sơn, Âm Binh Đạo.

Năng lực của nó là có thể dắt cương thi trong quan tài đi như dắt chó, đem oán niệm của cương thi độ hóa.

Nhưng đây khẳng định không phải phương pháp đối phó Kim Ô.

Bất quá...

Tà sùng dưới lòng đất loại kia, âm khí trên người đều thập phần nồng trọng!

Bên cạnh Vương... không phải vừa vặn có một đạo sĩ Long Hổ Sơn chính thống sao?

Thân phận đạo sĩ này không bình thường, là một kiến tập thiên sư đấy.

Nếu như không phải Vương chõ mõm vào, tin tưởng chức thiên sư đời tiếp theo không xuất hiện ngoài ý muốn sẽ rơi vào tay Hầu Kim.

Hắn vừa chạy vừa hỏi Hầu Kim: "Biết Âm Binh Đạo không?" Nếu Vương biết thì đã sớm dùng rồi, nhưng nại hà lúc trước căn bản không có nhìn thấy năng lực Âm Binh Đạo từ trên người đám đạo sĩ kia.

Tin tưởng bí thuật này trong Long Hổ Sơn cũng cực kỳ hiếm thấy khó luyện.

Hầu Kim lắc đầu nguầy nguậy: "Căn bản sẽ không biết!

Nhưng trên người con có một đạo hoàng phù, lão thiên sư trước khi xuống núi đưa cho con, phù chú này chính là Âm Binh Đạo!

Chỉ cần dán hoàng phù trên mặt đất, lại niệm chú ngữ, liền có thể triệu hoán ra âm binh!" Trong mắt Vương tinh quang lóe lên: "Tốt!" Chính là cần cái này!

Kế hoạch của Vương là triệu hoán ra âm binh, từ đó lợi dụng âm

khí trên người âm binh đối kháng với dương khí của Kim Ô!

Tin tưởng đến lúc đó, nhiệt độ trên người Kim Ô liền sẽ không còn khô nóng như vậy, Vương cũng có thời gian đối kháng với Kim Ô!

Ngay lúc này, con Kim Ô kia trực tiếp đập cánh lửa vàng nhạt bay về phía ba người Vương.

Hiện tại trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ, đó là giết Vương, báo thù cho đồng loại!

Sưu!

Kim Ô đột nhiên tăng tốc!

Uông Đạt quay đầu nhìn thoáng qua, lại bưng súng lục liên tục nổ súng. "Kim Ô đuổi tới rồi, Hầu Kim nhanh lên!" Lúc này Hầu Kim luống cuống tay chân, không ngừng lục lọi đồ vật trong gùi tre: "Đừng giục a, con cũng biết phải nhanh lên, nhưng đồ trong gùi nhiều thế này căn bản không tìm ngay được!" Vương cùng Uông Đạt cắn răng một cái, hai người đột nhiên dừng lại, xoay người đối mặt với Kim Ô.

Hầu Kim kinh nghi nhìn bóng lưng hai người, hét lớn với Vương: "Sư thúc tổ làm gì vậy?!" Vương đầu cũng không ngoảnh lại: "Mau nắm chắc thời gian bố trí Âm Binh Đạo, hai chúng tôi giúp cậu kéo dài thời gian, nhanh lên!" Hầu Kim ngẩn người.

Bóng lưng Vương nhìn quen thuộc như vậy.

Lại một lần nữa, đứng ở trước mặt Hầu Kim, bảo hộ cậu ta.

Hầu Kim đột nhiên nhớ tới lúc trước gặp Đạt La Yêu, Vương cũng đứng chắn phía trước kích chiến với Đạt La Yêu như vậy.

Sau đó gặp huyễn cảnh, Vương y nguyên đánh thức từng người.

Chương 282

Lại sau đó thanh tẩy thi thể, hiện tại là Kim Ô. "Sư thúc tổ..." Hốc mắt Hầu Kim đỏ lên, đột nhiên cúi đầu tìm kiếm trong gùi.

Không thể để sư thúc tổ thất vọng!

Hôm nay, Hầu Kim liền để Vương nhìn xem, cậu cũng có thể giúp Vương, cũng không phải là một đứa trẻ chỉ biết trốn sau lưng Vương!

Nhưng hiện tại tình huống vạn phần nguy cấp, Kim Ô đã vọt tới trước người Vương cùng Uông Đạt! "Nhân loại to gan, hôm nay ta liền dùng máu các ngươi tế điện vong linh đồng loại của ta!" Kim Ô đột nhiên hạ xuống, ba cái móng vuốt thiêu đốt hỏa diễm vồ về phía Vương!

Vương lại hừ lạnh một tiếng: "Thật coi ta sợ ngươi không thành?!" Vừa rồi rút lui là vì không muốn Uông Đạt và Hầu Kim bị liên lụy.

Hiện tại đã tìm được biện pháp đối phó Kim Ô, vậy tất nhiên không có khả năng lại lui lại một bước!

Nhiệt độ trên người Kim Ô thập phần khủng bố thì đã sao?

Vương chỉ cần đánh lui nó, nhiệt độ cũng chẳng làm gì được Vương!

Dù sao hắn cũng là người thân mang hai loại huyết mạch, đồng thời tu tuyệt học của năm đại môn phái: Uông gia, Trương gia, thậm chí Câu Thi Pháp Vương, Vu Cổ Địa Sư, Phát Khâu Thiên Quan!

Cơ Hiên Viên đều tự sát trước mặt hắn, còn tràng diện nào Vương chưa thấy qua?!

Chỉ thấy Vương đột nhiên rút ra Hiên Viên Kiếm, kiếm quang lăng

liệt, thân kiếm ong ong, trên không trung vẽ ra một đường vòng cung hơi khúc chiết, huy hạ về phía Kim Ô đang bay tới!

Phanh!

Vương cùng Kim Ô lần thứ nhất chính diện giao phong!

Một trận tiếng va chạm thanh thúy vang lên, Vương cùng Kim Ô đều lùi lại hai bước. "Không tệ, móng vuốt Kim Ô rất cứng a." Vương lẩm bẩm một tiếng.

Bất quá... lại cứng rắn thì thế nào, chỉ cần giết không chết Vương, chờ bên Hầu Kim xong việc, chính là giờ chết của Kim Ô!

Nhược điểm của Kim Ô trong mắt Vương được chú thích rõ ràng: Cụ phạ chí âm chi vật.

Mà đám âm binh đến từ âm gian kia, chính là thứ tồn tại có âm khí nồng trọng nhất thế gian!

Đó là âm binh từ mười tám tầng địa ngục, người bình thường chỉ cần dính một chút khí tức, nửa đời sau đều sẽ trải qua trong bệnh thống.

Âm binh lợi hại, căn bản không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

Đến lúc đó âm binh vừa ra, hỏa diễm trên người Kim Ô liền sẽ dập tắt, khi đó Kim Ô chẳng phải thành con chim lớn bình thường mặc cho Vương xâu xé sao?

Dù sao thần thú trong thần thoại cũng không cường đại như trong tiểu thuyết viết.

Nếu không, cũng sẽ không phải trốn chui trốn lủi ở cái niên đại này.

Lúc này, mắt Hầu Kim sáng lên.

Đột nhiên từ trong gùi tre móc ra một tấm hoàng phù, trên phù chú viết ngoằn ngoèo mấy cái phù hiệu khó hiểu. "Tìm được rồi!" "Kiên trì thêm chút nữa, lập tức xong ngay!" Trong mắt Vương tinh quang chợt hiện: "Tốt!" Chỉ cần chờ Hầu Kim xong việc, lúc đó Kim Ô liền không hiêu trương được nữa!

Hầu Kim đột nhiên nhắm mắt lại, dán hoàng phù lên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

Mười giây đồng hồ sau, bỗng nhiên mở mắt: "Sắp xong rồi, hai người mau lại đây!" "Thiết ký, lát nữa ngàn vạn lần đừng nhìn âm binh, nếu không sẽ bị âm binh bắt về âm gian, ngay cả Thiên Vương lão tử tới cũng cứu không được!" Vương một kiếm bổ bay Kim Ô, sau đó vội vàng cùng Uông Đạt chạy tới bên người Hầu Kim.

Kim Ô trên bầu trời vốn đang định lao xuống Vương, lại hình như cảm ứng được cái gì, giữa đôi mắt nó, thần sắc càng ngày càng nồng trọng.

Dường như cảm giác được không khí đột nhiên trở nên âm lãnh.

Chuyện gì vậy?

Rất nhanh, Kim Ô liền biết đáp án.

Nó nhìn thấy người đàn ông mang hai dòng huyết mạch kia đã chạy về bên cạnh tên tiểu đạo sĩ.

Còn tên cầm súng đứng cạnh tiểu đạo sĩ thì đang cười đắc ý.

Nụ cười đó giống như muốn nói: Ngươi sắp xui xẻo rồi.

Sau đó, cả ba người đều cúi gằm mặt xuống, không còn động tĩnh gì.

Kim Ô trong lòng đại nộ, mấy tên này dám coi thường nó như vậy, thật sự không coi đậu bao là lương khô sao?

Nó phát ra một tiếng chim hót, vỗ đôi cánh đang hừng hực lửa, lao thẳng xuống ba người.

Ngay lúc này, trong mắt Kim Ô dường như xuất hiện từng đạo hư ảnh.

Một hàng hai người, những binh sĩ cổ đại đứng song song, mặt mày xanh mét hiện ra!

Trên người những binh sĩ này không mặc áo giáp da, mà giống như đang mặc thọ y!

Đột nhiên, mấy binh sĩ kia dừng lại, đồng thời xoay cái đầu âm u nhìn về phía Kim Ô!

Ngay lập tức, Kim Ô cảm giác được một luồng âm khí thấu xương, trực tiếp dập tắt ngọn lửa trên cánh nó!

Một vầng mặt trời màu vàng đột nhiên từ trong cơ thể Kim Ô trồi ra, treo lơ lửng sau lưng nó, ánh sáng của mặt trời vàng kim trở nên ảm đạm.

Kim Ô lập tức bị đánh về nguyên hình, hiện tại nó cũng rốt cuộc biết được đám binh sĩ xếp hàng kia là thứ gì.

Khá lắm, thỉnh được cả Âm binh!

Nhưng... muốn dùng Âm binh để thu phục ta sao?

Nghĩ quá đơn giản rồi!

Ta là Kim Ô, thần thú thế gian, lũ đồ vật dưới lòng đất này căn bản không quản được ta.

Quả nhiên, từng hàng Âm binh chỉ liếc nhìn Kim Ô vài lần, rồi quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Chương 283

Kim Ô chúng không quản, cũng quản không được.

Đến khi Âm binh đi ra được hơn mười mét, Hầu Kim mới trầm giọng nói nhanh: "Được rồi, Âm binh đi rồi, hiện tại chính là lúc Kim Ô suy yếu nhất, chúng ta mau hành động!" "Được!" Nói là làm, ba người không chút chậm trễ.

Vương xách Hiên Viên Kiếm lao lên, Uông Đạt ở sau lưng Vương, dùng súng yểm hộ.

Còn Hầu Kim... một tay cầm đào mộc kiếm, một tay kẹp hoàng phù, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay.

Vương vung kiếm chém xuống Kim Ô: "Kim Ô, chịu chết đi!" Kim Ô lại không cho là đúng, lửa trên người tắt rồi thì sao chứ, cũng không phải đám phàm nhân các ngươi có thể đối phó!

Nó lập tức kêu lên một tiếng, chấn cánh bay lên!

Mỏ chim Kim Ô va chạm với Hiên Viên Kiếm, lực đạo của cả hai cực lớn, thậm chí bắn ra một trận tia lửa giữa không trung.

Lực đạo khổng lồ của Kim Ô chấn cho cánh tay Vương tê rần. "Khá lắm, quả nhiên là thần thú thượng cổ.

Chỉ bằng hai chiêu này đã không tầm thường!" Đồng thời, trong lòng Vương cũng bắt đầu tò mò.

Kim Ô đã lợi hại như vậy trong tình huống mặt trời vàng kim bị bức ra khỏi cơ thể.

Vậy Trương Tổ năm xưa thảo phạt con Kỳ Lân kia, ở trạng thái toàn thịnh thì lợi hại đến mức nào?

Mà Trương Tổ lại còn giết được cả Kỳ Lân!?

Nhưng không có thời gian cho Vương suy nghĩ kỹ, bởi vì Kim Ô lại lao về phía hắn!

Lần này, Kim Ô vừa bay vừa mắng, căn bản không có chút phong thái thần thú nào, ngược lại giống như một tên lưu manh đầu đường xó chợ. "Ta đánh chết thằng cháu rùa này, dám giết đồng loại của ta!" Rất nhanh, Vương cùng Kim Ô lại tiến vào một vòng giao chiến mới.

Mặt trời vàng kim của Kim Ô bị âm khí trên người Âm binh làm tổn thương, trong tình huống không còn nhiệt độ khủng bố, Uông Đạt ở bên cạnh bắn rơi đầy vỏ đạn xuống đất, không biết đã bắn bao nhiêu phát, nhưng Kim Ô vẫn hào phát vô thương, thật kỳ quái! "Kim Ô này cứng vậy sao?!" Uông Đạt nghiến răng, hổ khẩu bị chấn đau nhức, nhưng tay vẫn không ngừng, tiếng súng đùng đùng làm đau cả màng nhĩ.

Hết cách rồi, cận chiến hắn cũng không thạo, đến cả Vương còn không làm gì được Kim Ô, hắn lao lên càng phí công.

Cho nên, Uông Đạt chỉ có thể liên tục nổ súng quấy rối.

Trong lòng hắn thầm nhủ, lần sau xuống mộ cùng Vương gia, trong tay nhất định phải chuẩn bị mấy khẩu súng xịn, đỡ phải giống như cục nợ, chẳng giúp được gì.

Còn về phần Hầu Kim... tay nắm đào mộc kiếm, ngón tay đều trắng bệch.

Lần đầu tiên thấy thần thú, bất kể sống chết, dù sao cũng là lần đầu.

Đạo sĩ bọn họ tu luyện mấy thứ này, ngày thường kính thần kính tiên, Kim Ô cũng được liệt vào hàng tiên ban đấy!

Hầu Kim mà ra tay, chẳng phải tương đương với đại nghịch bất

đạo sao?

Nhưng một bên là Sư thúc tổ, một bên là Kim Ô, đối với Hầu Kim rất dễ lựa chọn.

Hắn hét lớn một tiếng: "Mặc kệ!" Nói xong, trực tiếp xách đào mộc kiếm, lao về phía Kim Ô!

Hoàng phù trong tay Hầu Kim cùng lúc bốc cháy, hắn ném hoàng phù về phía Kim Ô, sau đó đào mộc kiếm đón gió chém xuống. "Này thì Kim Ô, nạp mạng đi!" Đào mộc kiếm của Hầu Kim chém trực tiếp lên hoàng phù, lá bùa đó bị ấn lên người Kim Ô.

Ai ngờ đâu, hiệu quả lập tức xuất hiện!

Chỉ thấy Kim Ô thảm thiết kêu lên một tiếng, vỗ cánh bay về phía chân trời.

Nhưng Vương làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Trong mắt tinh quang lóe lên, lập tức dùng hết toàn lực, nhắm vào cổ Kim Ô chém xuống!

Phập!

Thật sự đả thương được Kim Ô!

Trên cổ Kim Ô xuất hiện vết thương, máu màu vàng kim chảy dọc theo thân kiếm xuống dưới, trên mặt nó lộ ra thần sắc đau đớn.

Vương trong lòng không khỏi tò mò.

Hầu Kim lấy ra đạo hoàng phù kia rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại hiệu nghiệm như vậy, trực tiếp làm cho bộ lông cứng đến mức không tưởng của Kim Ô mềm đi!

Uông Đạt nhìn thấy cảnh này, trong lòng lập tức kinh hỉ, sợ ngộ thương hai người kia nên trực tiếp chạy vòng qua, một tay tóm lấy

Kim Ô, một tay đùng đùng nổ súng.

Trên người Kim Ô bắt đầu xuất hiện từng mảng máu lớn. "Cơ hội tốt!" Vương vung ra nhát kiếm cuối cùng, kiếm quang lấp loé, trực tiếp bổ xuống đầu Kim Ô!

Dưới sự chú ý của ba người, Hiên Viên Kiếm trong tay Vương trực tiếp quán xuyên đầu lâu Kim Ô, chém đầu nó thành hai nửa!

Vương, thật sự đã giết chết Kim Ô!

Cho đến tận lúc này, ba người Vương vẫn ở trong một loại trạng thái không chân thực.

Hầu Kim ngẩn ra: "Chết rồi?!" Uông Đạt nuốt nước miếng, gật đầu thật mạnh: "Nếu không nhầm thì... chắc là chết rồi!" Nói xong, hai người đều quay sang nhìn Vương.

Vương thở hắt ra một hơi: "Đích xác là chết rồi." "Chết là tốt, chết là tốt." Uông Đạt chớp chớp mắt, không biết đang nghĩ gì.

Thần sắc có chút mờ mịt, cả người đều ngẩn ra.

Hầu Kim cũng chẳng khá hơn là bao.

Hiện tại cả người đều mông lung, ngực phập phồng, không ngừng thở hổn hển.

Hồi lâu sau mới hét lớn một tiếng: "Sướng!" Không biết tiểu đạo sĩ lên cơn gì, giống như tinh thần bị kích thích vậy.

Chương 284

Vương thở phào, chống Hiên Viên Kiếm ngồi xuống: "Nghỉ ngơi một lát, Kim Ô chết hẳn rồi." Phải nói rằng, trận chiến này xứng đáng là trận chiến kinh tâm động phách nhất kể từ khi Vương có được năng lực đặc biệt của đôi mắt.

Trước kia, cứ tưởng trận chiến với Ma La Đa trong bóng tối ở Hoàng Đế Mộ là kinh hiểm nhất.

Không ngờ con Kim Ô lần này lại khó chơi như vậy!

Chủ yếu là nhiệt độ khủng bố toàn thân nó làm Vương khổ không thể tả.

May mà Kim Ô đã chết.

Tuy rằng Vương chiếm công đầu, nhưng công lao của Hầu Kim cũng không thể bỏ qua.

Nếu không có Âm binh đạo và đạo hoàng phù mà Hầu Kim lôi ra vào thời khắc mấu chốt, kết cục rốt cuộc sẽ như thế nào thật sự không nói trước được.

Có lẽ Kim Ô vẫn sẽ chết, nhưng nhóm ba người Vương nhất định sẽ phải trả cái giá thảm khốc.

Nghĩ vậy, Vương không khỏi hỏi: "Hầu Kim, cái hoàng phù kia là thứ gì, sao lại hiệu nghiệm thế?" Hầu Kim thở dài: "Đó là hoàng phù Lão Thiên Sư cho tôi, dùng tóc máu (thai mao) của tôi làm bút lông để vẽ, linh lực bên trên nồng đậm, uy lực cực lớn." Điều này gợi lên hứng thú của Vương: "Hóa ra dùng tóc máu trẻ con làm bút lông, vẽ ra hoàng phù lại có uy lực lớn như vậy sao?" Hầu Kim lắc đầu: "Không phải chuyện đó, chủ yếu là tóc máu của tôi lợi hại, năm xưa Lão

Thiên Sư còn lấy nước tiểu đồng tử của tôi để trừ tà đấy." Uông Đạt cũng hoàn hồn: "Hóa ra tôi coi thường cậu rồi, trên người cậu có thứ gì mà hai chúng tôi không biết nữa không?" Hầu Kim vẻ mặt thần bí hề hề: "Lão Thiên Sư bảo dương khí trong cơ thể tôi vượng hơn người bình thường, còn hữu dụng hơn máu chó đen nhiều!" Vừa nghe lời này, Uông Đạt tỉnh cả người, vỗ vỗ vai Hầu Kim, thân mật vô gian: "Vậy sau này tôi đi đổ đấu sẽ mang cậu theo, có việc gì cũng không cần máu chó đen, trực tiếp hô một tiếng tiểu Hầu, tè một bãi đồng tử niệu là xong chuyện rồi sao?" "Lúc đó xem thử xem, nước tiểu đồng tử khai hay là máu chó đen lợi hại!" Nói xong, Vương cùng Uông Đạt nhìn nhau cười.

Ngược lại tiểu đạo sĩ Hầu Kim đỏ mặt.

Nhưng hắn cũng không nói gì, biết hai người đang lấy mình ra làm trò vui.

Dù sao vừa trải qua một trận chiến kịch liệt như vậy, cần chút gì đó để giải tỏa áp lực.

Phải nói là Hầu Kim rất hiểu chuyện.

Sau đó, ba người liền trầm mặc.

Hầu Kim mắt thấy không khí lạnh xuống, mở miệng muốn khuấy động bầu không khí, nhưng chưa kịp nói thì chỉ nghe Uông Đạt bảo: "Vương gia, thi thể Kim Ô... cậu mang đi đi." Vương hơi nhướng mày: "Tại sao?" "Kim Ô không phải cậu đã tốn hơn mười năm ở Nam Hải mới tìm được sao, dễ dàng chắp tay nhường người như vậy?" Chỉ thấy Uông Đạt cười khổ một tiếng, lắc đầu, thần sắc cũng lạc lõng hẳn: "Vừa rồi tôi bỗng nhiên hiểu ra rồi.

Thứ nhất, tôi ở Uông gia vô y vô ráo, cần phải làm ra chút thành tích để chứng minh thực lực của mình, nhưng... tôi ngay từ đầu không nên đánh chủ ý lên người Kim Ô.

Nếu tôi thật sự đề xuất được huyết mạch Kim Ô thì lại có ích lợi gì?

Đám lão già trong tộc, chẳng lẽ vì cái này mà không bới lông tìm vết tôi sao?

Thời đại bây giờ, có huyết mạch Kim Ô cũng vô dụng, không còn dễ dùng như trước kia nữa." Vương cũng trầm mặc.

Uông Đạt nói đúng.

Uông Triêu vừa chết, Uông Đạt vốn đã xa rời Uông gia, hiện tại muốn quay về, dù có di chúc của Uông Triêu cũng chưa chắc trấn trụ được những người khác.

Hiện tại Uông gia không đơn giản như vậy nữa.

Quyền lực, lợi ích.

Đặc biệt là xã hội bây giờ, tiền bạc càng có vẻ quan trọng hơn.

Uông gia là một miếng bánh lớn như vậy, thật sự có thể để Uông Đạt một mình nuốt trôi sao?

Không có khả năng.

Sau đó, Uông Đạt lại tiếp tục nói: "Đổi một phương diện khác, người trong tộc vì tôi có được huyết mạch Kim Ô mà nhận đồng tôi.

Uông gia sở dĩ là Uông gia, đó là vì Uông gia ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần qua huấn luyện đổi họ, liền là người Uông gia.

Nhưng huyết mạch Kim Ô vừa xuất hiện, Uông gia muốn tiếp nhận huyết mạch Kim Ô, vụ tất phải thay đổi truyền thống Uông gia.

Một Uông gia không có huyết thống giống như một tổ chức, còn Uông gia bị huyết thống ràng buộc... sẽ biến thành giống như Trương gia.

Muốn đem huyết mạch Kim Ô truyền ra trong Uông gia, nhất định phải thay máu lớn, đuổi đi một bộ phận, giữ lại một bộ phận.

Như vậy... mấy lão già trong tộc sẽ không đồng ý đâu, vì đã động đến lợi ích căn bản của họ." Vương nghe xong, cảm thấy đúng là như vậy.

Không ngờ Uông Đạt ở sau lưng lại suy nghĩ nhiều việc như thế.

Uông Đạt thở dài: "Sau khi gia chủ chết, Uông Lam Thanh cũng chết, người bên cạnh tôi từng người một đều rời đi.

Đêm qua tôi vẫn luôn nghĩ, tại sao tôi lại chấp nhất với huyết mạch Kim Ô như vậy?

Vì để tráng đại Uông gia?

Đơn thuần chỉ là một cái chấp niệm." Uông Đạt cười lắc đầu: "Về sau a, tôi hiểu rồi.

Tôi chỉ là không muốn tâm huyết của gia chủ trôi theo dòng nước, mới có thể đối với Hoành cốt cùng huyết mạch Kim Ô luôn nhớ mãi không quên.

Hiện tại Kim Ô đã chết, tâm nguyện của tôi cũng hoàn thành một nửa rồi." Nói xong, Uông Đạt đột nhiên nghiêm mặt: "Vương gia, cậu thu nhận Kim Ô đi, sau này để tôi xem xem huyết mạch Kim Ô rốt cuộc có tác dụng gì là được!" Vương nhìn thần sắc thành khẩn của Uông Đạt, đang định nói gì đó, lại chỉ nghe Uông Đạt bổ sung thêm: "Đừng từ chối tôi, Vương gia!" Uông Đạt đã nói đến nước này, Vương cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Hắn thở dài, lắc đầu: "Được rồi, cứ như vậy đi." Nhìn thấy Vương đồng ý, Uông Đạt mới cười.

Vương cũng biết Uông Đạt muốn cái gì.

Vô phi là muốn cùng Vương kéo gần chút quan hệ mà thôi.

Nhưng không sao.

Uông Đạt cũng là thật lòng, cùng Vương vào sinh ra tử hai lần, tưởng Vương coi hắn là người ngoài sao?

Trong lòng Vương, sớm đã nhận đồng người như Uông Đạt.

Ngay từ lúc Uông Đạt đau khổ vì cái chết của Uông Triêu, Vương liền nhận khả Uông Đạt.

Là một hán tử trọng tình trọng nghĩa!

Sau đó, Vương liền đem đống đồ trong cái gùi trúc của tiểu đạo sĩ Hầu Kim thu dọn ra ngoài, bỏ thi thể Kim Ô vào.

Hầu Kim điếm lượng trọng lượng cái gùi, lẩm bẩm: "Được đấy, không nặng." Giết xong Kim Ô, chuyến đi Côn Luân lần này coi như kết thúc.

Ba người Vương không gặp thêm ngưu quỷ xà thần hay yêu quái trong truyền thuyết nào nữa, bước lên đường về.

Chương 285

Vương xin Uông Đạt điện thoại vệ tinh, sau đó gọi một cú điện thoại, bảo người lái trực thăng đến đón cả ba.

Trên trực thăng, Uông Đạt nhìn Vương, tựa hồ nội tâm giằng xé không yên, sau đó nói: "Vương gia, tôi không theo cậu về đâu, lát nữa tới sân bay, tôi trực tiếp về Uông gia." Vương nhìn hắn một cái, không giữ lại.

Hắn biết tâm tình hiện tại của Uông Đạt không tốt, cả người đều có chút mê mang. "Được." Uông Đạt hiện tại cần nhất là thời gian.

Cần thời gian để thụ lập uy tín của mình tại Uông gia, cũng cần thời gian để làm rõ ý nghĩa tồn tại của bản thân. "Có việc thì gọi điện cho tôi." Uông Đạt gật đầu.

Ba người chia tay tại sân bay.

Vương cùng Hầu Kim ngồi lên máy bay tư nhân, Uông Đạt thì về Uông gia.

Trên máy bay, Hầu Kim nhìn mây trôi ngoài cửa sổ, không khỏi hỏi một câu: "Sư thúc tổ, trên thế giới ngay cả Kỳ Lân, Bạch Trạch, Kim Ô, mấy loại thần thú này đều có, vậy Thần Long và Phượng Hoàng không phải cũng thực sự tồn tại chứ?" Vương nói: "Hẳn là sẽ có." Hầu Kim tựa hiểu tựa không lẩm bẩm: "Hẳn là sẽ có sao..." Sau đó, hai người liền về tới Tương Thành.

Vương vừa mở cửa, liền nhìn thấy Ninh Thái Nghi đang nằm trên sô pha.

Vương mắt sáng lên.

Đã lâu không gặp, Ninh Thái Nghi đổi màu tóc.

Ninh Thái Nghi vốn để tóc đen dài thẳng, hiện tại tóc cô nhuộm màu vàng nhạt kiểu nữ đoàn.

Phối với khuôn mặt trắng nõn của Ninh Thái Nghi, sống sờ sờ giống như minh tinh trong nhóm nhạc nữ.

Cô mặc quần short áo ngắn, một chân gác lên sô pha.

Vừa nghe tiếng mở cửa, Ninh Thái Nghi mắt cũng không mở, lười biếng nói: "Phàm Phàm về đấy à, mang đồ ăn ngon cho mình chưa?" Vương cười cười không nói gì, ngược lại Hầu Kim hỏi: "Sư thúc tổ, trong nhà trừ Phàm Phàm tỷ còn có người phụ nữ khác sao, người có tiền vui vẻ như vậy à?" Vương vỗ đầu hắn: "Tiểu tử thối suốt ngày nói bậy, còn nói nữa ta cắt lưỡi đấy." Hầu Kim thè lưỡi, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại Ninh Thái Nghi, vừa nghe thấy giọng Vương, ý thức mãnh liệt ngẩng đầu, mở to mắt, không thể tin nổi nhìn ra cửa.

Sau đó, biểu cảm kinh hỉ của Ninh Thái Nghi lộ ra, giống như có ngàn vạn lời muốn nói với Vương.

Cuối cùng cô bật dậy khỏi sô pha như viên đạn, trực tiếp lao về phía Vương, cho hắn một cái ôm gấu.

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ cơ thể đối phương, Vương không khỏi có chút phản ứng, ho khan hai tiếng: "Đừng ôm chặt quá, cấn vào thắt lưng tôi." Ninh Thái Nghi đỏ mặt buông Vương ra, nhưng hai cánh tay thon dài vẫn quàng lên vai Vương, đung đưa thân thể, nũng nịu nói: "Hải nha lão gia, người ta nhớ anh mà." Hầu Kim ngẩn ra: "Lão gia?" Vương gật đầu, chỉ chỉ Ninh Thái Nghi, giới thiệu với Hầu Kim: "Không sai, đây là đại nha hoàn của tôi, gọi chị Ninh là được." Nhìn cử động thân mật của hai người, Hầu Kim ngẩn người, hồi lâu mới thốt ra một câu: "Người có tiền vui vẻ vậy sao?" Tục ngữ có câu, đồng ngôn vô kỵ.

Nhưng hôm nay Vương cho Hầu Kim biết thế nào là cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bừa, nếu không sẽ phải trả giá đắt.

Nửa tiếng sau, Hầu Kim chổng mông nằm trên sô pha, không ngừng kêu rên: "Sư thúc tổ thật nỡ đánh tôi a, tê..." Vương vỗ vỗ đầu hắn: "Lần sau nhớ kỹ chưa?

Có những lời không thể nói lung tung biết không, nhất là trước mặt chị Phàm Phàm của cậu càng không được loạn nói." Hầu Kim xoa xoa mông, nhe răng trợn mắt, không dám nói thêm gì nữa.

Dù sao trận đòn hôm nay cũng khắc sâu trong lòng hắn rồi.

Ninh Thái Nghi từ trong bếp đi ra, bưng ba ly nước ép, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vương: "Của anh đây." Vương nhận lấy nước ép trong tay Ninh Thái Nghi: "Phàm Phàm đâu?" "Chị Phàm Phàm đi đến chỗ Trương lão gia tử rồi, cậu của Phàm Phàm đến, lão gia tử bảo chị ấy qua tiếp đãi." "Trương Chấn Nam?" Ninh Thái Nghi nghĩ ngợi: "Hình như là cái tên này, em cũng không nhớ rõ lắm." Vương hơi nhíu mày.

Trương Chấn Nam tới làm gì?

Trước đó Trương lão gia tử không phải đã ở Đông Bắc Trương gia một thời gian dài sao, ngay cả lúc Vương khởi hành đi Côn Luân ông ấy cũng chưa về.

Chẳng lẽ hai lão đầu tử này tìm lại được cảm giác thân mật vô gian năm xưa, hiện tại bắt đầu hình ảnh bất ly?

Vương rùng mình một cái, nổi da gà: "Không đúng không đúng, không thể nào, chắc là đến thăm Phàm Phàm thôi." Nhưng Vương chuyển niệm nghĩ lại, liền cảm thấy khẳng định không phải vì nguyên nhân này, Trương Chấn Nam ngàn dặm xa xôi đến Tương Thành, khẳng định là có chuyện. "Đoán già đoán non làm gì, đi một chuyến là

biết." Nói xong, hắn uống cạn ly nước ép, đứng dậy định đi: "Nước ép ngon lắm, tay nghề đại nha hoàn tiến bộ rồi." "Bộp." Ninh Thái Nghi đột nhiên nắm lấy tay Vương, Vương quay đầu nhìn cô, trong mắt đầy ý hỏi thăm.

Nhưng ngay lập tức Vương liền nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt kia, trong lòng liền minh bạch tất cả.

Ninh Thái Nghi lặng lẽ liếc Hầu Kim, lại đảo mắt, dùng ánh mắt mị nhãn như tơ nhìn Vương, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm môi.

Vương cười cười: "À." Hắn trực tiếp kéo Ninh Thái Nghi, làm cô lảo đảo ngã vào người Vương, cười xấu xa hôn cô một cái: "Hư hỏng." Vương nhẹ nhàng điểm lên mũi cô, sau đó quay đầu nói với Hầu Kim đang nằm sấp: "Tôi đưa chị Ninh đi chữa bệnh, cậu nằm sấp thêm một lúc nữa đi." Nói xong, trực tiếp kéo Ninh Thái Nghi về phòng.

Trên đường đi, tiếng cười như chuông bạc của Ninh Thái Nghi căn bản không che giấu được.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, Vương đóng sầm cửa lại.

Hầu Kim khó khăn quay đầu, nhìn về phía cửa phòng, lẩm bẩm: "Tôi thấy sắc mặt chị Ninh rất hồng hào, cũng đâu có bệnh gì đâu." Đột nhiên, hắn lộ ra vẻ khâm phục, cả người đều đốn ngộ: "Sư thúc tổ thật lợi hại, liếc mắt cái đã nhìn ra, trình độ như tôi căn bản nhìn không ra!

Bội phục!" Một trận giao chiến kịch liệt sau đó, Vương thần thanh khí sảng bước ra khỏi phòng.

Ninh Thái Nghi hai mắt đờ đẫn, miệng khẽ há, thở ra một hơi dài: "Hô, lão gia thật lợi hại." Vương vừa ra khỏi cửa, chỉ nghe Hầu Kim lãnh đạm hỏi một câu: "Sư thúc tổ, đi đâu đấy?" Vương vừa đi giày

vừa đẩy cửa: "Có việc." Nói xong, Vương đẩy cửa đi ra.

Lúc này trong đại viện Trương gia, dưới gốc cây đào trong sân, đang có hai ông già và một mỹ nữ ngồi.

Chính là ba người Trương Chấn Nam, Trương Chấn Thiên và Trương Phàm Phàm.

Ba người dường như đang đỏ mặt tía tai tranh cãi.

Đặc biệt là hai lão đầu tử Trương Chấn Thiên và Trương Chấn Nam, nếu ai không biết quan hệ của hai người, còn tưởng là đang đánh nhau.

Trương Phàm Phàm kéo kéo cánh tay Trương lão gia tử, nói khẽ: "Được rồi mà, chúng ta bớt tranh cãi vài câu đi, uống nhiều rồi." Trương lão gia tử hừ lạnh một tiếng, nhìn mặt Trương Phàm Phàm, nhưng câu nói rõ ràng là nhắm vào Trương Chấn Nam: "Hừ, tục ngữ có câu quyền huynh thế phụ, hiện tại cha không còn nữa, ta là anh cả, chú phải nghe ta!" Trương Chấn Nam cũng hừ lạnh một tiếng, tính khí hai lão đầu tử y hệt nhau: "Phàm Phàm, cháu nói xem làm người có phải không nên quá cố chấp không?" Trương Phàm Phàm đầu đều to ra.

Cô cười gượng hai tiếng: "Hai người đừng lôi cháu vào, được không?" Hai lão đầu tử trong mắt hỏa khí rất lớn, nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Trương Phàm Phàm nhìn cảnh này, bất lực thở dài: "Haizz." Hai lão đầu ai cũng không nhường ai, người nào người nấy thổi râu trừng mắt, giống như có thâm cừu đại hận vậy.

Ngay lúc Trương Phàm Phàm hết cách, đột nhiên, từ bên ngoài đại viện Trương gia truyền đến tiếng động cơ gầm rú từ xa tới gần.

Trương Phàm Phàm hơi quay đầu nhìn xem ai lại đến Trương gia

vào lúc này.

Đột nhiên, cô dường như nghĩ đến gì đó, ngay sau đó mắt sáng lên.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Vương liền đẩy cửa sắt bước vào. "Anh yêu, em nhớ anh chết mất!" Trương Phàm Phàm giống như nhìn thấy cứu tinh, trực tiếp dang rộng hai tay nhảy lên người Vương, ôm chặt lấy hắn, cái đầu nhỏ dụi dụi vào cổ Vương, giống như mèo con làm nũng: "Cuối cùng anh cũng về, em nhớ anh lắm." Vương xoa đầu cô, cảm nhận mùi hương thoang thoảng từ người cô, không khỏi cười nói: "Anh cũng nhớ em, dạo này thế nào, vẫn tốt chứ?" Ai ngờ, vừa nghe lời này, Trương Phàm Phàm từ trên người Vương nhảy xuống, chu miệng nhìn về phía Trương lão gia tử: "Một chút cũng không tốt.

Anh nhìn hai người kia xem, đầu em sắp nổ tung rồi." Vương thuận theo ánh mắt Trương Phàm Phàm, nhìn về phía Trương Chấn Nam và Trương Chấn Thiên đang ngồi dưới gốc đào.

Hai lão đầu tử ai cũng không thèm để ý đến ai.

Vương tò mò hỏi: "Hai người họ bị sao vậy?" Trương Phàm Phàm thở dài: "Nói ra thì dài dòng.

Lần trước người của Cơ gia tìm đến Trương gia, chỉ danh điểm tính muốn gặp Trương gia gia chủ, Trương Chấn Nam." "Trương gia là nơi nào?

Chương 286

Sao có thể để bọn họ càn rỡ như vậy?" "Sau đó người kia ngay cả gót chân gia chủ cũng chưa thấy, đã bị áp giải xuống rồi.

Nhưng không ngờ, người đó bị trói vẫn điên cuồng kêu gào, nói hắn là con trai Cơ Bát, nếu Trương gia tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không khách khí." Cơ Bát?

Sắc mặt Vương dần trở nên quái dị.

Cái tên này... phải nói là có chút thú vị.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Cơ gia hình như đều đặt tên theo thứ tự số, thế hệ càng cao thì số càng nhỏ.

Ví dụ như Cơ Thập Lục, Cơ Thập Tam.

Vậy thì cái tên Cơ Bát này, địa vị ở Cơ gia chắc chắn cao hơn hai người kia nhiều.

Sau đó, Trương Phàm Phàm lại tiếp tục nói: "Trương Miễn chú biết chứ?

Trương Vân Long ấy." Vương gật đầu, cái tên này hắn không quên. "Trương Vân Long đi thẩm vấn, về phần quá trình thẩm vấn thì em không kể chi tiết nữa.

Dù sao sau đó tôn tử của Cơ Bát liền khai, là Cơ Thập Lục sắp xếp hắn đến, vì để nhắn cho Trương Chấn Nam một câu, nhưng nhất định phải chính miệng nói cho Trương Chấn Nam, không thể để người khác biết." Tư duy của Vương đột nhiên bay xa, không khỏi đoán trắc, người này là cháu của Cơ Bát, do Cơ Thập Lục phái tới... "Người này không phải tên là Cơ Tam Thập Nhị chứ?" Trương Phàm Phàm rụt cổ lại: "Sao anh biết?" Vương cười lắc đầu: "Đoán thôi."

Khá lắm, đặt tên thật sự đủ tàn bạo.

Cơ Bát, Cơ Thập Lục, Cơ Tam Thập Nhị.

Vậy thì vai vế của Cơ Thập Lục là cha chú của Cơ Tam Thập Nhị, còn Cơ Bát là cha chú của Cơ Thập Lục.

Chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, Vương lược qua rồi tiếp tục để Trương Phàm Phàm kể tiếp.

Câu chuyện sau đó liền đơn giản.

Trương Vân Long thực sự không quyết định được, liền thỉnh thị Trương Chấn Nam.

Trương Chấn Nam không biết vì sao lại thật sự đích thân đi, ở riêng với Cơ Tam Thập Nhị nửa tiếng, sau đó liền cho người thả Cơ Tam Thập Nhị đi.

Lại còn tặng thêm chút thuốc bổ khi thả người.

Tên Cơ Tam Thập Nhị kia đứng trên khung cửa Trương gia điên cuồng kêu gào: "Không phải rất ngầu sao, sao giờ từng người một đều câm như hến rồi?

Nhìn cái gì mà nhìn, tin tao móc mắt chúng mày ra không!" Mắng chửi xả hết sự uất ức trong lòng xong, hắn mới đắc ý dương dương rời đi.

Từ đầu đến cuối Trương Chấn Nam chỉ đứng bên cạnh nghe, một câu cũng không nói.

Có người Trương gia nhịn không được muốn lao lên tát cho hắn mấy cái, kết quả lại bị Trương Chấn Nam nghiêm giọng ngăn lại.

Không ai biết ngày đó Cơ Tam Thập Nhị đã nói gì với Trương Chấn Nam.

Sau đó, Trương lão gia tử liền từ Đông Bắc bay về, nói là có

chuyện muốn đích thân gặp Trương Chấn Nam.

Còn về việc Trương lão gia tử và Trương Chấn Nam nói gì thì Trương Phàm Phàm cũng không biết.

Trương Chấn Nam lão đầu cứ làm ra vẻ thần thần bí bí, hình như có liên quan đến chuyện của thế hệ trước.

Vương gật đầu, không nói nhiều, đi về phía Trương lão gia tử, phủi bụi trên ghế đá rồi ngồi xuống.

Trương lão gia tử nhìn hắn một cái, thần sắc cũng hòa hoãn lại, gượng gạo nặn ra một nụ cười: "Về rồi à?" Vương ừ một tiếng: "Về rồi." Hắn đưa cho Trương lão gia tử một điếu thuốc, một già một trẻ cứ thế hút.

Trương Chấn Nam nghe thấy tiếng nói chuyện, lập tức quay đầu, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Đã lâu không gặp, tiểu huynh đệ." Vương cũng chào Trương Chấn Nam một tiếng.

Phải nói là Vương ở trước mặt anh em Trương thị rất có mặt mũi.

Hai người mà ngay cả Trương Phàm Phàm cũng không cản được, lúc đang giận dỗi thế này cũng phải nể mặt Vương.

Hắn hỏi: "Hai người sao vậy?" Trương lão gia tử nhìn Vương, sau đó quay đầu hỏi Trương Chấn Nam: "Nói với Tiểu Vương được chứ?" Trương Chấn Nam trực tiếp gật đầu: "Khẳng định được." Trương lão gia tử mới từ từ kể lại chuyện Cơ Tam Thập Nhị ở Trương gia đã nói gì với ông.

Cơ Tam Thập Nhị lúc đó gặp mặt Trương Chấn Nam lần đầu tiên, liền nói một câu: "Trương Tổ bảo ta đến đòi đồ, bảo các ngươi giao móng vuốt Kỳ Lân ra!" Vừa nghe thấy thế, Vương lập tức nổi da gà toàn thân, đồng tử đột nhiên co rút, các khớp ngón tay đều trắng bệch: "Trương Tổ?!" Vương vạn lần không ngờ, Trương Tổ và người Cơ

gia lại cấu kết với nhau!

Cơ Hiên Viên chân trước vừa chết, Trương Tổ chân sau đã liên hệ với Cơ gia, làm cái gì vậy?

Còn nữa, chuyện móng vuốt Kỳ Lân sao hắn lại biết?

Không đúng!

Trong đầu Vương chợt lóe linh quang.

Hắn nghĩ đến một khả năng!

Lúc trước khi xem ký ức pho tượng Trương Tổ, phân minh nhìn thấy cái móng vuốt Kỳ Lân kia là do Trương Tổ tự tay bỏ vào.

Nhưng Trương Qua Tử và Trương Tổ lại là cùng một người, sao có thể không biết móng vuốt Kỳ Lân ở đâu?

Chẳng lẽ...

Trương Tổ và Trương Qua Tử đã nảy sinh phân liệt?!

Nếu thật là vậy, thì hai người này lại vì chuyện gì?

Chuyện gì có thể khiến hai người cùng một bản nguyên sinh ra phân liệt?

Vương càng nghĩ càng kinh hãi.

Trường sinh đã làm được rồi, chẳng lẽ... còn có chuyện làm động lòng người hơn cả trường sinh?

Trong lúc Vương đang suy tư, Trương lão gia tử lại tiếp tục kể.

Sau đó, Trương Chấn Nam nói, móng vuốt Kỳ Lân gì chứ?

Cơ Tam Thập Nhị sủa ầm lên: "Đừng giả bộ, Trương Tổ nói với ta rồi, cái móng vuốt Kỳ Lân đặt ở tổ địa Trương gia không thấy đâu nữa!

Khẳng định là người Trương gia các ngươi lấy đi rồi, còn giả

bộ?!

Còn nữa, Trương Tổ nói, nếu không giao móng vuốt Kỳ Lân ra, thì phải giao cho Cơ gia ta thêm một phần huyết mạch Kỳ Lân, đến lúc đó Cơ gia ta cũng có thể sở hữu Kỳ Lân huyết!" Trương Chấn Nam khẳng định là không tin.

Chương 287

Trước khoan nói đến chuyện Trương Tổ còn sống hay không.

Cho dù Trương Tổ còn sống, có thể nào tay lại chĩa ra ngoài, giúp một gia tộc thế bất lưỡng lập với Trương gia?

Hơn nữa, nếu thật sự muốn giúp, cũng không thể tìm loại phế vật thành sự không có bại sự có thừa như Cơ Tam Thập Nhị đến truyền lời chứ?

Mặt mũi Trương Tổ để đâu!

Nhưng tiếp theo, lời nói của Cơ Tam Thập Nhị lại khiến Trương Chấn Nam triệt để không quyết định được. "Không tin à?

Được, ta cho ngươi xem bằng chứng.

Trong túi ta có một miếng ngọc bội Trương thị, ngươi xem xem rốt cuộc có phải của Trương gia không!" Trương Chấn Nam trong lòng đầy nghi hoặc, đều đã định đi rồi, định để cái mạng chó của Cơ Tam Thập Nhị lại đây, nhưng chuyển niệm nghĩ lại.

Nếu hắn nói thật thì sao?

Cơ Tam Thập Nhị tổng sẽ không vô duyên vô cớ đến Trương gia gây sự chứ?

Thế là, giống như ma xui quỷ khiến, hắn thật sự thò tay vào túi Cơ Tam Thập Nhị.

Kết quả, thật sự mò ra được một miếng ngọc bội ôn nhuận!

Trên ngọc bội, rồng bay phượng múa viết một chữ lớn: TRƯƠNG!

Ngọc bội này không giống với ngọc bội Trương thị hiện tại,

miếng ngọc này thông thể có chút đạm vàng, giống như bảo vật lưu truyền từ rất lâu về trước!

Điều này chứng minh, niên đại của miếng ngọc này rất cửu viễn, nhất định là ngọc bội của tiên tổ Trương gia.

Chỉ dựa vào điểm này thì không thể chứng thực lời của Cơ Tam Thập Nhị, nhưng Trương Chấn Nam thiên thiên lại từ trên miếng ngọc bội cảm nhận được một luồng khí tức Kỳ Lân huyết cực kỳ thuần chính!

Phải là đem ngọc bội đeo bên người liên tục mới có thể sinh ra hiệu quả này!

Ngọc bội của Trương Chấn Nam, khí tức Kỳ Lân huyết bên trên cũng không nồng đậm như vậy.

Cho nên, có thể tưởng tượng, chủ nhân miếng ngọc này đã đeo nó bao lâu.

Trương Chấn Nam trong lòng chấn động.

Chẳng lẽ... tiên tổ Trương gia thật sự còn sống?

Có ngọc bội ở đây làm chứng, Trương Chấn Nam cũng không dám không tin nữa.

Nếu Trương Tổ thật sự còn sống, muốn móng vuốt Kỳ Lân thì tại sao không tự mình về Trương gia hỏi chứ?

Rốt cuộc là có ý gì?

Tại sao Trương Tổ lại giúp Cơ gia đối phó Trương gia.

Sau khi tống tiễn Cơ Tam Thập Nhị đi, Trương Chấn Nam ngựa không dừng vó bay tới Tương Thành.

Bởi vì ông đã mở một cuộc họp gia tộc, xác tín rằng Đông Bắc Trương gia căn bản không có ai lấy được đồ ở tổ địa.

Hiện tại người Trương gia lưu lạc bên ngoài, chỉ có một mạch của Trương lão gia tử.

Ông muốn hỏi xem có phải Trương lão gia tử đã lấy móng vuốt Kỳ Lân không.

Còn về việc tại sao hai người tranh cãi, thì càng đơn giản hơn.

Trương lão gia tử cảm thấy Trương Chấn Nam thật sự già hồ đồ rồi, lại đi tin một người có thể sống hơn bảy ngàn năm.

Nhưng Trương Chấn Nam cứ khăng khăng Trương Tổ còn sống, nói nếu Trương Chấn Thiên không tận tay cầm miếng ngọc bội kia, sau khi thấy cũng sẽ tin Trương Tổ còn sống.

Cứ như vậy, hai người cãi nhau.

Còn về chuyện móng vuốt Kỳ Lân, áp căn chưa thảo luận đến.

Hai lão đầu căn bản không biết những chuyện dưới lòng đất kia, cũng không biết chuyện thượng cổ hơn bảy ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Cũng khó trách, gần đây Vương đều không dẫn Trương Phàm Phàm xuống mộ, cho nên Trương Phàm Phàm cũng không biết chuyện Trương Tổ và Trương Qua Tử là cùng một người.

Hai lão đầu tử cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, ai có thể nghe lọt tai lời Trương Phàm Phàm chứ.

Nhưng...

Vương do dự.

Hắn không biết có nên nói chuyện này cho hai người họ hay không.

Dù sao, chuyện này có thể liên quan đến ân oán giữa Cơ gia, Thần Nông bộ lạc, Nữ Oa tộc và Khoa Phụ tộc.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Vương thở dài một hơi.

Hắn quyết định sẽ nói ra chuyện này.

Kỳ thực không sai, Trương Tổ đích xác còn sống.

Ông cụ Trương trực tiếp xì mũi coi thường: "Có khả năng sao?

Ông tưởng chúng ta đang đóng phim truyền hình à?

Làm gì có ai sống được hơn bảy ngàn năm?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương, trong lòng ông càng thêm nghi ngờ.

Ông cụ Trương nhíu mày: "Không đùa đấy chứ?" Vương lắc đầu: "Không đùa." Lập tức, ông cụ Trương sững sờ: "Làm sao cậu biết Trương Tổ còn sống?!" Vương thở dài: "Cháu đã từng gặp Cơ Hiên Viên.

Đúng vậy, chính là Hoàng Đế trong Long Quân." Ông cụ Trương không dám tin, lại truy hỏi một câu: "Còn sống?" "Còn sống." Oanh!

Trong lòng ông cụ Trương như có tiếng sét đánh ngang tai, đánh cho ông ngoài khét trong sống!

Ông không kìm được thất thanh nói: "Sao có khả năng?!" Trương Chấn Nam cũng sững sờ: "Gặp Hoàng Đế?!

Hoàng Đế còn sống?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương, hai người trong lòng càng thêm chấn kinh.

Hoàng Đế, đó là ngọn nguồn văn minh tổ quốc, là vĩ nhân trong lịch sử, trong Long Quân thì Nhị Đế là người có công lao lớn nhất.

Chương 288

Nếu không, sao lại xưng là con cháu Rồng (Long Quân)?

Nhưng hiện tại Vương lại nói cho bọn họ biết, Hoàng Đế còn sống, thậm chí đã gặp Vương một lần!

Chuyện này thực sự quá mức khó tin!

Sau đó, Vương liền ở dưới ánh mắt khiếp sợ của hai ông già, kể lại chuyện giữa Trương Tổ và Cơ Hiên Viên.

Toàn bộ sự kiện thực sự quá dài dòng và phức tạp, Vương nói ngắn gọn, cô đọng lại toàn bộ tinh hoa.

Nếu không thì chẳng biết phải kể đến lúc nào.

Nghe xong, nửa tiếng đã trôi qua.

Hai ông già nửa ngày không nói nên lời.

Những chuyện Vương kể dường như đã đập tan hoàn toàn nhận thức của hai người.

Đương nhiên, chuyện về Mệnh Quả và hạt giống Thông Thiên Huyết Đằng thì Vương không nói.

Ông cụ Trương ngơ ngác nhìn Vương, hiện tại tinh thần cả người đều hoảng hốt. "Thế gian, thật sự có trường sinh." "Thủy tổ Trương gia ta, còn sống." "Viêm Đế phát động chiến tranh năm đó, lại là một Thần Nông giả, là Thần Nông chịu sự khống chế của thủy tổ Trương gia ta." Ông cụ Trương càng nói, da gà trên người càng nổi lên từng đợt.

Hiện tại cả người ông đều cảm nhận được một luồng hàn ý thâm nhập cốt tủy.

Phản quan Trương Chấn Nam, tình huống so với ông cụ Trương cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhưng ông đã ý thức được một vấn đề. "Cho nên Trương Tổ đích xác còn sống?

Sở dĩ Trương Tổ thật sự có liên minh nào đó với Cơ gia, là để đối phó với người Trương gia ta?" Trong lòng ông lão có chút lạc lõng.

Thủy tổ nhà mình dù có tệ đến đâu, cũng không thể giúp người ngoài bắt nạt Trương gia chứ?

Huống hồ, Trương gia cũng tịnh không làm chuyện gì quá đáng.

Trương Tổ rốt cuộc đang nghĩ gì?

Dù sao thân là gia chủ Trương gia, ông gần như đã bỏ ra toàn bộ tâm huyết cho gia tộc.

Quay đầu lại, lão tổ tông nhà mình lại đứng về phía kẻ địch.

Trong lòng chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Vương nhìn ra suy nghĩ của Trương Chấn Nam, nói: "Vậy trong ba mươi hai người Cơ gia kia, có Trương Tổ hay Trương Qua Tử không?" Trương Chấn Nam suy tư một phen, liền lắc đầu: "Không." Vương cười nói: "Vậy thì không biết người đứng ở Cơ gia rốt cuộc là Trương Qua Tử hay Trương Tổ.

Trước đó tôi đã nói, Trương Tổ và Trương Qua Tử tuy rằng lớn lên giống nhau, nhưng lại là hai người." "Cách làm của họ cũng không thể hoàn toàn thống nhất, có khả năng giữa hai người đã phát sinh chuyện gì đó." Trương Chấn Nam vừa nghe, mắt dần sáng lên, ngay cả lưng cũng thẳng tắp.

Đừng nói, không chừng thật sự có khả năng này!

Nếu có thể làm rõ người liên hợp với Cơ gia là vị nào thì dễ làm

rồi.

Lúc này, Vương nói: "Hai vị cứ bàn bạc trước đi, tôi đi gọi một cuộc điện thoại." Nói xong, Vương liền xoay người đi về phía một góc cách xa hai ông già.

Khi đi ngang qua Trương Phàm Phàm, hắn bị cô kéo lại.

Trương Phàm Phàm chớp chớp đôi mắt to nhìn Vương, hỏi một câu: "Thân ái, những chuyện vừa rồi đều là thật sao?" "Là thật." "Được rồi, kỳ thực bản thân em trong lòng cũng ẩn ẩn có chút suy đoán.

Trước đó lúc ở Bách Nhãn Quật biết Trương Tổ có khả năng sống đến ngày nay, nhưng không nói, không ngờ chuyện này thật sự là như vậy." Trương Phàm Phàm ngẩn ngơ không biết đang nghĩ gì.

Vương đi qua người cô, bấm một dãy số điện thoại.

Là số của Cơ Thập Lục.

Hắn tin tưởng, Cơ Thập Lục khẳng định cũng sẽ biết chút gì đó.

Năm đó Cơ Thập Lục nhờ Vương giúp một việc, kết quả chết nửa tháng rồi, Cơ Thập Lục một chút động tĩnh cũng không có.

Đô...

Đô...

Vài tiếng chuông vang lên, Cơ Thập Lục cư nhiên không nghe điện thoại.

Vương nhìn màn hình, không kìm được lẩm bẩm: "Dám không nghe điện thoại của ông?" Nhét điện thoại trở lại vào túi, sau đó hắn quay về bên cạnh hai ông già.

Chỉ một lúc công phu, thần sắc hai người đã khôi phục bình thường, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trương Phàm Phàm ngồi bên cạnh ông cụ Trương, Vương liền ngồi xuống cạnh cô. "Sao rồi?" Trương Chấn Nam thở dài, chống gậy đứng lên, nhìn về phía bầu trời xa xăm, nơi đó có lam thiên bạch vân: "Tôi về Trương gia một chuyến trước đã, lần này trở về, e là không phải chuyện nhỏ." Vừa đi chưa được hai bước, ông liền quay đầu nhìn về phía Vương, hỏi: "Cậu có biết cái vuốt Kỳ Lân kia đang ở đâu không?" Vương nhìn ánh mắt bình tĩnh của Trương Chấn Nam, không có bất kỳ do dự nào: "Ở chỗ tôi." Trương Chấn Nam chép miệng, chậm rãi gật đầu, mắt nhìn về một bên, dường như đang suy tư: "Ở chỗ cậu cũng tốt.

Đi thôi." Ông làm như việc Vương cầm vuốt Kỳ Lân là chuyện hiển nhiên, ngay cả chi tiết hơn cũng không hỏi.

Phải biết rằng, đó là vuốt Kỳ Lân, bảo bối của Trương gia.

Hiện tại rơi vào tay Vương, Trương Chấn Nam ngay cả một câu dư thừa cũng không nói.

Trương Chấn Nam nhìn về phía phòng trong.

Trương Vân Long đang ghé vào song cửa sổ hóng chuyện, thấy dáng vẻ của Trương Chấn Nam, vội vàng đi ra. "Xong rồi sao gia chủ?" Trương Chấn Nam xoay người rời đi: "Về Đông Bắc, sắp có đại sự phát sinh rồi." Trong lòng Trương Vân Long mạnh mẽ run lên.

Đại sự?

Có thể làm cho một gia chủ Trương gia như Trương Chấn Nam đều cảm thấy là đại sự...

Nghĩ đến đây, tâm tình Trương Vân Long nháy mắt liền trầm trọng.

Sau đó, Trương Vân Long quay đầu hô vọng vào phòng trong: "Tiểu Văn ra đây, chúng ta về nhà!" Bên trong truyền đến thanh âm

nhẹ nhàng của Trương Văn.

Tuy rằng Vương không nhìn thấy dáng vẻ của Trương Văn, nhưng nghe giọng nói cùng tiếng bước chân dồn dập kia, Vương dường như có thể thấy được bộ dạng gấp gáp muốn trở về của cậu ta.

Chưa được mấy giây, Trương Văn liền cười chạy chậm ra, đi theo sau lưng Trương Vân Long, mắt cười híp lại: "Ba, con đi quán lẩu Thôi Bàn Tử ăn một bữa rồi hẵng đi, xem có được không?" Trương Vân Long mặt lộ vẻ khó xử.

Chương 289

Ông bình ngày thường sủng ái Trương Văn, cũng tạo nên tính cách kiêu ngạo lại có chút tùy hứng của cậu ta.

Ông nhìn Trương Chấn Nam đang đi phía trước, sau đó lắc đầu: "Thôi đi, gia chủ hiện tại trạng thái như thế, ba cũng không dám chọc vào đen đủi, hay là đừng đi nữa." Đột nhiên, mắt Trương Vân Long sáng lên, hình như nghĩ ra gì đó, vội vàng kéo tay Trương Văn: "Vương không phải đang ở đây sao?

Gia chủ có thể không nể mặt Vương à?

Một câu của cậu ta tuyệt đối có tác dụng!" Năm đó, Trương Chấn Nam đích thân mời Vương, Trương Vân Long và Trương Văn đã bồi tiếp một lần.

Có thể nói, địa vị của hai cha con ở Trương gia nước lên thì thuyền lên, không thoát khỏi quan hệ với Vương.

Nếu không phải vì Trương Văn là tiểu đệ của Vương, Trương Chấn Nam mới sẽ không thèm để ý đến hai người bọn họ đâu.

Kết quả, Trương Văn vừa nghe lời Trương Vân Long, lập tức sững sờ: "Vương?

Đại ca tôi đang ở đây?!" Mắt cậu ta nháy mắt sáng lên, vội vàng nhìn quanh tìm kiếm.

Quỷ mới biết cậu đã bao lâu không gặp Vương.

Trước đó Vương đi Nam Hải, đợt đó Trương Văn không gặp được, sau đó Trương Văn thực sự cũng không có mặt mũi ở lại nhà Vương nữa, bèn về Đông Bắc.

Kết quả ai biết được, Vương lại đi Côn Luân!

Ở giữa lại xen vào chuyện của Cơ gia, căn bản không có thời gian gặp mặt Trương Vãn.

Cũng khổ cho Trương Vãn, vốn dĩ vô cùng mê luyến Vương, mê luyến đến mức si cuồng.

Đặc biệt là vừa mới được Vương "khai phá", lại cách nhau mấy tháng không gặp, sớm đã nghẹn muốn hỏng rồi.

Quả nhiên, cậu ta phát hiện ra Vương đang cười với mình ở bên cạnh Trương Phàm Phàm.

Trương Vãn gần như không khống chế được, theo bản năng muốn lao về phía Vương.

Nhưng nại hà, bên cạnh Vương còn có một Trương Phàm Phàm.

Nói lại thì quan hệ giữa hai người không thể bị Trương Phàm Phàm phát hiện.

Cậu chỉ có thể ho khan hai tiếng, làm bộ trấn định đi về phía Vương, cười nói: "Đại ca, đã lâu không gặp!" Trương Vãn cho Vương một cái ôm thật lớn.

Đồng thời, cũng cười với Trương Phàm Phàm bên cạnh Vương một cái.

Ý là chào hỏi, chị đừng để ý.

Chỉ thấy Trương Phàm Phàm cũng cười lại với Trương Vãn, cô có thể hiểu được tâm tình của cậu ta, dù sao cũng là đại ca của Vương, hai anh em đã lâu không gặp, kích động cũng là lẽ thường.

Càng biểu hiện đại đại phương phương, Trương Phàm Phàm ngược lại càng sẽ không hoài nghi.

Nếu đã lâu không gặp mà Trương Vãn cứ che che giấu giấu, vậy khẳng định giữa hai người có vấn đề.

Lúc đó, Trương Phàm Phàm thật sự phải cẩn thận một chút.

Vốn dĩ Trương Vân Long bảo Trương Văn cầu tình, xem có thể ăn cơm xong rồi hẵng đi hay không.

Nhưng vừa thấy Vương, Trương Văn nào còn nghĩ được nhiều như vậy.

Cậu dứt khoát lớn tiếng nói: "Ba, đại ca bảo con ở lại Tương Dương làm khách, con có khả năng không về được đâu, ba đưa gia chủ về trước đi!" Lời này là nói cho Trương Vân Long nghe, đồng thời cũng là nói cho Trương Chấn Nam nghe.

Trương Vân Long bất đắc dĩ cười lắc đầu. ...

Trong quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Vương gọi cả Hầu Kim và Ninh Thái Nghi ra.

Năm người ngồi trong bao gian số 201 chữ Thiên, nồi đồng trên bàn bốc hơi nghi ngút, tản mát ra mùi thơm làm người ta chảy nước miếng.

Hầu Kim ăn đến mặt đỏ bừng vì cay, nhưng không nghe khuyên, cứ đòi ăn nồi dầu đỏ. "Không ăn lẩu cay thì không có linh hồn, hiểu không?!" Bốn người lớn cười vang, thằng nhóc này lại còn ra vẻ.

Nhưng mà thôi, hôm nay nó không phải nhân vật chính.

Vương gắp cho Trương Phàm Phàm một miếng thịt dê, hỏi: "Đúng rồi, Đường Nam đâu?

Dạo này anh rất ít thấy Lý Tiểu Mạn, Trần Trình và Trần Vấn Ngọc." Không nên chứ, ba người kia hình như biến mất vậy.

Từ lần trước Đường Nam bị thằng nhóc Cơ gia lừa tiền xong, Vương liền không còn gặp ba người Lý Tiểu Mạn nữa.

Ai ngờ, Trương Phàm Phàm lại nói: "Hầy, lần trước bọn họ hỏi

em Vương ca dạo này đang làm gì.

Em bảo anh bận làm đại sự, bọn họ hỏi em đại sự gì?

Em bảo em thật sự không biết." Nói xong, Trương Phàm Phàm ôm trán: "Hiện tại Lý Tiểu Mạn hoàn lương rồi, lần trước đi cùng chúng ta xuống mộ bị dọa cho khiếp vía, thề không bao giờ làm nghề này nữa.

Cô ấy thi lấy chứng chỉ giáo viên, hiện tại là một giáo viên cấp ba, dạy mỹ thuật." Vương hơi sững sờ, không nghĩ tới Lý Tiểu Mạn lại chạy đi làm giáo viên.

Làm giáo viên cũng là một lối thoát không tồi.

Không chỉ có bảo hiểm, còn có nghỉ đông nghỉ hè.

Huống chi thân gia hiện tại của Lý Tiểu Mạn cũng đủ để sống sung túc nửa đời sau. "Vậy Trần Trình và Trần Vấn Ngọc thì sao?" Nhắc đến hai người này, Trương Phàm Phàm nhịn không được cười.

Tiếng cười của cô động lòng người như tiếng chuông bạc. "Hai người họ á, đi theo Hồ Ba Nhất ba người du lịch toàn thế giới rồi." Vương hơi nhướng mày, nghe vậy cũng thấy hứng thú: "Là sao?" "Là thế này, lời nguyền của Vương Bàn Tử không phải đã giải rồi sao, gông xiềng trong lòng ba người họ đều được tháo xuống.

Thế là tiện thể đi ra ngoài chơi một chuyến cho đã, bỗng nhiên nhớ ra Trần Trình hai người hồi đại học học ngành du lịch.

Thế là, hai người bị kéo đi làm hướng dẫn viên du lịch.

Không phải cũng rất tốt sao, bao ăn bao ở, còn được ngắm phong cảnh." Vương chậm rãi gật đầu: "Là vậy à.

Thế còn Đường Nam đâu?" Ninh Thái Nghi trong miệng đang nhai tôm, đột nhiên giơ tay, hàm hồ không rõ nói: "Cái này em biết, Đường

Nam gần đây đang ở Tạng khu, bảo là muốn cảm nhận cái gì gọi là thiên nhân hợp nhất!" Trương Văn bên cạnh đang cắm đầu ăn cơm suýt nữa thì sặc, bật cười thành tiếng: "Thiên nhân hợp nhất?!" Ninh Thái Nghi gật đầu thật mạnh: "Đúng nha, gần đây cũng không biết phạm cái tà gì, bắt đầu một lòng triều thánh!" Vương càng nghe càng thấy không ổn.

Đường Nam sao có thể đột nhiên thay đổi tính nết?

Chương 290

Vương nhíu mày hỏi: "Nói kỹ xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Ninh Thái Nghi vội vàng nuốt đồ trong miệng xuống, sau đó uống một ngụm coca ướp lạnh, nói: "Là như thế này.

Vốn dĩ mọi người không phải đi Côn Luân sao, à không đúng, hình như là chuyện xảy ra sau khi em từ Hoàng Đế Mộ trở về.

Lần trước Đường Nam bị thằng nhóc Cơ gia lừa tiền xong, hình như có chút tâm mệt.

Nghe nói quen biết được một cao nhân, cao nhân vô cùng lợi hại, có thể tịnh hóa tâm linh người khác.

Sau đó Đường Nam đề cử em đi, nói đại sư kia thật sự có bản lĩnh, làm phép xong cả người đều thông thấu hơn không ít." Sắc mặt Vương càng ngày càng quái dị, hỏi một câu: "Vị đại sư kia... sẽ không phải là thượng sư Mật Tông chứ?" Ninh Thái Nghi sững sờ: "Anh biết à?" Trong lòng Vương lộp bộp một tiếng: "Toang rồi!" Mật Tông ở đẳng Tạng khu khá thịnh hành, sớm tại lúc Ninh Thái Nghi nói Đường Nam ở Tạng khu, Vương liền loáng thoáng đoán được.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là như thế!

Mật Tông là một nhánh tách ra từ Phật giáo, nhưng lý niệm đề xướng lại đơn giản là khiến người ta giận sôi.

Sự tu hành của Mật Tông tàn nhẫn huyết tinh lại tràn đầy dục vọng.

Hai chữ "dục vọng" này sau khi được mỹ hóa thì nghe hay đấy, nhưng thực tế sự tu hành bên trong nội bộ Mật Tông quả thực khiến người ta buồn nôn.

Thượng sư Mật Tông có một loại nhân vật gọi là Nhân Ba Thiết (Rinpoche).

Nhân Ba Thiết không phải tên một người, mà là một loại danh hiệu.

Nhân Ba Thiết của Mật Tông giống như chuyển thế đồng tử của Phật giáo.

Chỉ có điều, Nhân Ba Thiết tịnh không thần thánh như chuyển thế đồng tử.

Nói thế nào nhỉ, trong Mật Tông có những bí pháp tà ác kỳ lạ tạm không nhắc tới, nào là dùng đầu hài nhi làm pháp khí, lấy xương cốt bộ vị nào đó trên cơ thể người làm pháp khí.

Điều làm người đời cảm thấy hoang đường nhất chính là bên cạnh thượng sư Mật Tông bình thường đều có Minh Phi tồn tại.

Minh Phi, đại danh đỉnh đỉnh rồi.

Đầu tiên, Minh Phi cần phải là thiếu nữ 12 đến 16 tuổi, không thể từng tiến hành loại chuyện kia.

Loại người này mới có tư cách trở thành Minh Phi.

Đương nhiên, cũng chỉ là có tư cách mà thôi.

Cụ thể ai có thể làm Minh Phi, còn phải xem ý của thượng sư Mật Tông.

Còn vì sao Minh Phi muốn lưu lại bên cạnh thượng sư?

Có những Minh Phi một lòng một dạ hầu hạ thượng sư, khuynh gia bại sản vì thượng sư mua xe sang mua nhà lầu.

Vương biết bên Đài Loan có một nữ ngôi sao đang nổi, chính là Minh Phi của một thượng sư Mật Tông.

Nữ ngôi sao lăn lộn trong giới mười mấy năm, sự nghiệp một chút khởi sắc cũng không có.

Nhưng từ khi trở thành Minh Phi của thượng sư Mật Tông, sự nghiệp quả thực có thể dùng từ "bạo hồng" để hình dung.

Điều này càng làm cho nữ ngôi sao tin tưởng không nghi ngờ.

Không có việc gì thì đến nhà thượng sư làm con hầu nhỏ, bưng trà rót nước, giặt quần áo nấu cơm đều là chuyện nhỏ.

Giống như giặt tất thối, giặt quần lót, loại chuyện này quả thực không đáng nhắc tới.

Thượng sư Mật Tông bảo làm gì, nữ ngôi sao đều ngoan ngoãn làm theo.

Dắt ra trong sân bảo học chó sủa cũng nguyện ý, thậm chí còn lắc mình biểu thị vui vẻ.

Chuyện này là lúc Vương đi bàn chuyện làm ăn bên Đài Loan tận mắt nhìn thấy.

Khi đó một đối tác làm ăn muốn chiêu đãi Vương thật tốt, sau đó liền dẫn đi bái kiến thượng sư Mật Tông, nói vị thượng sư này linh lắm, hai năm nay sinh ý thuận buồm xuôi gió toàn dựa vào thượng sư.

Vương vừa nghe, chuyện này có gì đó thần bí?

Lập tức đi theo.

Kết quả, nhìn thấy nữ ngôi sao đóng phim truyền hình đại hỏa hai năm nay, đang bị thượng sư dùng xích chó dắt.

Thượng sư đang ở trong hậu hoa viên do nữ ngôi sao mua tặng, dắt nữ ngôi sao đi dạo.

Có bao nhiêu hoang đường?

Dù sao Vương hiện tại vẫn ký ức như mới.

Vương nhớ rõ, lúc đó hắn hỏi đối tác làm ăn bên cạnh: "Đang làm gì thế?

Không phải cái cô đại minh tinh X kia à?" Người nọ nói với Vương, lúc nói ánh mắt tràn đầy thành kính: "Đây là Minh Phi của thượng sư, đừng nhìn bộ dạng bây giờ, bao nhiêu người muốn làm Minh Phi cho thượng sư còn không được đâu." Vương hỏi: "Minh Phi là gì?" Tiếp đó, người nọ liền kể cho Vương nghe về chuyện tu luyện giữa thượng sư Mật Tông và Minh Phi.

Thông tục mà nói, chính là Quán Đỉnh (Empowerment).

Mật Tông coi Quán Đỉnh là nghi thức trang nghiêm nhất, thần thánh nhất.

Người chưa nhận Quán Đỉnh không được tu luyện mật pháp và đọc kinh điển Mật Tông, nếu không chẳng những tu không thành, chết còn phải xuống địa ngục.

Nghi thức Quán Đỉnh phải do Kim Cương thượng sư chấp hành, nghi thức cử hành trước mạn đà la (đạo trường tu hành có tượng phật, pháp khí).

Trước đó người nhận quán phải tắm gội, mặc thịnh trang, do thượng sư tay cầm một cái bảo bình bên trong đựng "thánh thủy", rưới lên đầu người nhận quán, rồi dùng cái bát làm bằng hộp sọ người đựng rượu thanh khoa cho người nhận quán uống.

Thánh thủy này, thực tế chính là nước tiểu.

Là thượng sư thân tự tiểu ra.

Vương nghe xong đầu bì đều muốn nổ tung, ai ngờ những thứ tiếp theo còn hoang đường hơn. "Thượng sư này thuộc phái Hoàng Giáo của Mật Tông, bí pháp Quán Đỉnh chí cao vô thượng nhất của Hoàng

Giáo, nãi là 'Tu vô thượng du già mật chi Quán Đỉnh'." "Cần tìm ba nữ giới ở độ tuổi 12, 16, 20, cần phải là loại chưa trải qua nhân sự." "Người này chính là Minh Phi của thượng sư." "Sau đó do thượng sư gia trì 'Kim Cương Liên Hoa', đem 'Tục nữ thân quan không hậu, sinh thiên nữ thân'." "Thượng sư huề Minh Phi tiến vào trong bình phong, hành đại du già đát đặc la pháp, nam nữ hòa hợp chi đại định, sau đó nhập định." Người nọ nói rất ẩn ý, nhưng Vương nghe hiểu.

Đây không phải là làm chuyện đó sao?

Không đúng, Vương đột nhiên lại nhớ tới một chuyện.

Người này hai năm nay làm ăn thuận buồm xuôi gió, chẳng lẽ...

Vợ hắn cũng là Minh Phi của thượng sư?

Chương 291

Nghĩ đến đây, cả người Vương đều không tốt.

Kết quả, đối tác của Vương lại nói thế này: "Vợ tôi chính là Minh Phi của thượng sư, nếu không việc làm ăn của tôi cũng không thể thuận lợi như vậy!" Lúc nói chuyện, trên mặt hắn thật sự tràn ngập vẻ sùng bái cùng cung kính.

Vương lúc ấy mộng luôn.

Vợ đi làm Minh Phi cho thượng sư, mà hắn còn sùng bái thượng sư như thế?

Quả thực điên rồi!

Vương chỉ cảm thấy đám người này hoang đản vô cùng, liền tìm cái cớ rời đi.

Sau khi về đại lục, không bao giờ liên hệ với đám người đó nữa.

Nếu không phải nghe Đường Nam nảy sinh quan hệ với Mật Tông, Vương cả đời đều sẽ không nhắc lại chuyện này.

Nghe nói, thiếu nữ trải qua Quán Đỉnh, hoặc là trực tiếp một bước thăng thiên, hoặc là trụy nhập địa ngục, tử trạng thê thảm.

Đủ biết, quá trình Quán Đỉnh có bao nhiêu huyết tinh.

Còn về các loại nghi thức tà thuật khác của Mật Tông, không nhất nhất kể ra.

Ai có hứng thú có thể lên mạng tra, bảo đảm làm các bạn mở rộng tầm mắt.

Quay lại chủ đề chính.

Vương tư khảo một lát, hỏi một câu: "Đường Nam sẽ không đi

làm Minh Phi chứ?" Lời nói tiếp theo của Ninh Thái Nghi làm Vương lập tức buông lỏng tâm tình. "Không có, Đường Nam nói, cô ấy biết những phương thức tu luyện hoang đản huyết tinh kia của Mật Tông, mới sẽ không đi làm Minh Phi." "Vị thượng sư cô ấy quen biết không tu Hoàng Giáo Mật Tông, mà tu pháp môn chính thống nhất sau khi Mật Tông tách ra khỏi Phật giáo năm đó.

Cũng giống như những thứ của Phật giáo thôi." Vương nghe xong, chậm rãi thở ra một hơi: "Như vậy, Đường Nam hẳn là cũng không gặp nguy hiểm." Đột nhiên hắn ngẩng đầu: "Hiện tại có thể liên hệ với Đường Nam không?" Ninh Thái Nghi gật đầu: "Được a, hôm qua hai bọn em còn gọi điện thoại mà." "Được, anh biết rồi." Sau đó, mọi người liền vui vẻ ăn xong bữa cơm.

Trương Văn vỗ vỗ bụng nhỏ, ợ một cái: "Thoải mái quá đại ca, ăn no thật!" Trương Văn tâm mãn ý túc, nhưng không quên một chuyện.

Đã bao lâu không gặp mặt đại ca rồi.

Thân tâm đều nhớ Vương không chịu được.

Có nên hay không...

Cậu nhìn Trương Phàm Phàm, giả vờ mạn bất kinh tâm, tùy ý hỏi một câu: "Phàm Phàm, hai ngày tới em có việc gì không?" Trương Phàm Phàm chả nhìn ra cái gì, toàn tưởng Trương Văn muốn tìm Vương đi chơi.

Chỉ thấy cô mặt lộ vẻ khó xử: "Ân...

Có chút việc, nhưng không sao em cũng có thể hủy." Vương vừa nghe lời này, nắm lấy tay cô: "Sao vậy Phàm Phàm?" Trương Phàm Phàm ngại ngùng nói: "Hai ngày nữa là ngày giỗ mẹ em, em muốn cùng ba đi Long Hổ Sơn thăm mẹ." Mọi người sững sờ, sau đó liền nặn ra một bộ mặt tươi cười, tận khả năng giả vờ như bình thường.

Không để cho Trương Phàm Phàm cảm giác lạc lõng, trong lòng khó chịu. "Được nha Phàm Phàm, vậy em đi đi, chờ em về sau đó chúng ta đi nơi khác du lịch được không?" Trương Phàm Phàm nắm tay Ninh Thái Nghi, trong lòng có chút cảm động: "Tiểu Ninh thật tốt." Cứ như vậy, sau khi cơm nước no say, mọi người liền giải tán.

Bởi vì tiểu đạo sĩ Hầu Kim đang ở chỗ Vương, trong nhà cũng không còn chỗ khác cho Trương Văn ngủ, chỉ có thể để cậu ta ra khách sạn ngủ tạm.

Trương Phàm Phàm ngày kia phải đi Long Hổ Sơn, hai ngày nay Vương định ở bên cạnh Trương Phàm Phàm cho tốt, sau đó sẽ đi Tạng khu, giải quyết chuyện của Đường Nam.

Còn những chuyện khác, như Trương Tổ và Cơ gia, tuy rằng cũng khẩn cấp, nhưng Vương hiện tại không có nhiều tinh lực như vậy để xử lý.

Chỉ có thể đem những việc cấp bách giải quyết trước.

Đêm đó.

Vương ngồi trên sô pha ngoài ban công, hóng gió đêm, điếu thuốc trong tay cháy đỏ, tản mát ra làn khói nhàn nhạt.

Hắn rít một hơi thuốc, nghĩ đi nghĩ lại, bấm số điện thoại của Đường Nam.

Đô...

Đô...

Điện thoại bên kia, truyền đến thanh âm của Đường Nam: "Vương ca có rảnh gọi điện thoại cho em rồi nha, em còn tưởng anh quên em rồi chứ." Vương mỉm cười: "Nói cái gì thế, lúc nào mà anh quên em?" Câu này vừa dứt, bên kia Đường Nam đột nhiên trầm mặc vài giây, sau đó giọng Đường Nam có chút căng thẳng, giống như xấu hổ.

Nếu Vương có thể nhìn thấy dáng vẻ của Đường Nam, liếc mắt liền có thể phát hiện gò má hơi hồng của cô.

Rõ ràng là bị câu nói kia của Vương làm rung động tâm can. "Miệng ngọt quá, nói mau, tìm em có việc gì?" Vương trầm mặc, đang nghĩ rốt cuộc nên mở lời thế nào.

Nửa ngày, hắn quyết định trực tiếp hỏi.

Loại chuyện này, trực tiếp hỏi thì tốt hơn.

Nữu nữu niết niết quanh co lòng vòng, ngược lại sẽ làm cho người ta sinh lòng cảnh giác. "Nghe nói gần đây em quen biết một vị thượng sư Mật Tông, sao rồi, có đáng tin không?" Vừa nghe Vương nói thế, Đường Nam lập tức tức giận.

Âm điệu của cô cũng cao lên: "Đừng nhắc nữa, phiền chết em rồi!

Hóa ra thượng sư Mật Tông kia cũng là kẻ lừa đảo, mẹ nó chứ, là từ bệnh viện tâm thần chạy ra, không biết đọc sách ở đâu trong bệnh viện tâm thần, giả đại tiên giả bộ đến mức làm người ta sửng sốt!" Vương nhịn không được bật cười: "Ha ha ha, rốt cuộc là chuyện gì?" Đường Nam càng nói càng giận: "Hôm đó em đi trên phố, ven đường có một lạt ma đột nhiên gọi em lại, em đoạn thời gian trước không phải bị phá tài sao?

Em lúc đó dừng lại, khá lắm, người này rất lợi hại, liếc mắt một cái là nhìn ra!

Sau đó, em liền lưu ông ta lại để ông ta xem cho em.

Ai ngờ đâu, suýt chút nữa lôi cả tổ tông ba đời nhà em ra nói.

Chuyện em hồi nhỏ rơi xuống nước suýt chết đuối, chuyện lên cấp hai thi được hạng nhất toàn trường, loại chuyện này đều có thể nói ra!" Vương càng nghe càng tò mò: "Khá lắm, bệnh tâm thần thật sự thần kỳ như vậy?" Đường Nam hờn dỗi nói: "Còn không phải sao,

nếu không em có thể bị lừa à?

Cũng may mắn, tên tâm thần này không đồ tài không đồ sắc, nếu không phải hôm đó có người của bệnh viện tâm thần đến bắt ông ta đi, thì em hiện tại vẫn còn bị che trong hũ nút đây.

Ai, thật giống như người đời nói vậy, bệnh tâm thần hoặc là có thể nhìn thấy thứ chúng ta không nhìn thấy, nếu không sao người này lại chuẩn như vậy chứ?" Vương không nói gì, đang suy nghĩ lời Đường Nam.

Bệnh tâm thần?

Bị người bệnh viện tâm thần bắt đi rồi?

Lúc bắt người nọ đi, có xuất trình giấy tờ gì không?

Đường Nam nói: "Không có, nhưng là một đám người mặc áo blouse trắng đến, từng người đều hòa nhã dễ gần, nhìn cũng không giống người xấu." Vương nhíu mày: "Vậy người kia lúc bị bắt đi có phản ứng gì?" Đường Nam theo bản năng nói: "Biểu tình của ông ta có chút lạc lõng, để lại cho em một câu không đầu không đuôi, nói là...

Chương 292

Lạt Ma Sơn Ngưu Giác Tử.

Sau đó liền đi theo đám người kia.

Không đúng!" Đường Nam bên kia đột nhiên vang lên một trận tiếng va chạm do đồ vật rơi xuống đất.

Cô từ trên ghế đứng bật dậy: "Em lúc đó có chút mông lung, hiện tại nhớ lại...

Tổng cảm giác chuyện này có điểm không thích hợp a!

Người kia lúc nói chuyện với em bộ dạng như người bình thường, lúc bị bắt đi thì giả điên bán ngốc, giống như bị động kinh vậy.

Chẳng lẽ là giả vờ?" Lúc nói chuyện với Đường Nam thì bình thường, khi đối mặt với đám người tự xưng là bác sĩ bệnh viện tâm thần kia thì điên rồi.

Chuyện này... dường như có chút kỳ lạ.

Vương truy vấn: "Bình thường biểu hiện giống người bình thường không?" Đường Nam lại cười nói: "Vương ca, anh không hiểu rồi chứ gì?

Em xem bác sĩ bảo, bệnh nhân tâm thần lúc bình thường nhìn y hệt người bình thường, chỉ có trong một số hoàn cảnh đặc thù, mới có thể phát điên.

Nếu không bị kích thích, không chừng cả đời nhìn đều giống hệt người bình thường." Vương lắc đầu: "Không đúng, anh tổng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy." Nhưng mà, Vương chỉ nghe Đường Nam nói, cũng không thể nhìn ra cái gì.

Hơn nữa, chuyện của Mật Tông, nếu không có liên lụy đến Vương và người bên cạnh, Vương mới lười quản.

Chí ít hỏi kỹ như vậy, thuần túy là xem Đường Nam về sau có gặp nguy hiểm hay không.

Nếu thật sự là một bệnh nhân tâm thần, vậy thì cả nhà cùng vui.

Nếu người này không phải bệnh tâm thần, vậy theo lời Đường Nam, người này thần dị như thế, nhất định đối với Mật Tông có tác dụng lớn, liên lụy cực nhiều.

Không chừng, có liên quan đến sự tranh đấu nội bộ của Mật Tông lừng lẫy ở Tạng khu.

Vương cũng không muốn lội vũng nước đục của Mật Tông: "Không có việc gì là được, khi nào thì về?" Đường Nam lại trầm mặc, ngay sau đó, không trả lời vấn đề của Vương, ngược lại nói: "Đúng rồi Vương ca, em còn một chuyện nữa!

Người kia lúc đi, để lại một pháp khí cho em, nói là có thể bảo hộ em phát đại tài.

Đồ vật không chừng có vấn đề, anh có muốn xem không?

Một cái pháp khí làm bằng hộp sọ hài nhi, bên trên có hồng bảo thạch, nhìn rất quỷ dị." Vương hơi nhíu mày: "Đem đồ vật về đi, cầm về rồi anh sẽ xem kỹ." "Được, vậy em xem vé máy bay gần nhất, mấy ngày nữa sẽ về." Sau đó, Vương liền cúp điện thoại.

Ngồi ở ban công lại suy nghĩ kỹ càng về chuyện Mật Tông, sau đó thở dài một hơi, trở về phòng.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Vương liền đưa Trương Phàm Phàm ra cửa.

Thời gian hôm nay của Vương thuộc về Trương Phàm Phàm.

Phải bồi tiếp cô cho tốt một ngày, ngày mai Trương Phàm Phàm đi Long Hổ Sơn, nghe nói phải ba ngày mới có thể trở về.

Hôm nay thuộc về buổi hẹn hò của hai người Vương và Trương Phàm Phàm, không mang theo bất kỳ kẻ nào khác.

Hầu Kim nghe Vương muốn đưa Trương Phàm Phàm đi công viên giải trí chơi, lăn lộn cầu xin muốn đi theo, Vương đều không đáp ứng.

Thỉnh thoảng sống cuộc sống của người bình thường cũng rất tốt.

Hai người giống như những cặp tình nhân khác trên đường phố, ăn ăn uống uống, chơi chơi nháo nháo.

Dạo phố, xem phim, đi một chuyến công viên giải trí.

Một ngày hạnh phúc lại bình phàm, cứ thế trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Vương rời giường, bên cạnh đã không thấy bóng dáng Trương Phàm Phàm.

Ninh Thái Nghi đang cùng Hầu Kim ngồi trên sô pha phòng khách, hai người đang chơi bài, trò 'Ông già đánh cá'.

Vương nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Hầu Kim, lập tức mắt sáng lên.

Hắn đi đến bên cạnh Hầu Kim, vỗ vai cậu nhóc, hỏi một câu: "Có biết Mật Tông không?" Hầu Kim đầu cũng không ngẩng: "Đương nhiên biết, Mật Tông chính là tà giáo, đúng không sư thúc tổ?" "Tôi đương nhiên biết là tà giáo, tôi hỏi cậu có biết chuyện gì về Mật Tông không!" Hầu Kim mới bừng tỉnh đại ngộ.

Vừa chơi bài, vừa mạn bất kinh tâm nói: "Em biết nha, Mật Tông sau lưng kỳ thực có phương pháp tu luyện khiến người ta không thể coi thường, cái khiến người ta khó chấp nhận nhất chính là tu luyện dùng kinh nguyệt nữ sinh!

Em vừa nhắc đến Mật Tông là da đầu tê dại, Lão Thiên Sư nói với em, lúc còn trẻ từng giao thiệp với Mật Tông.

Đúng rồi, Đường Nam tỷ tỷ mấy ngày trước không phải ở Tạng khu sao, không phải quen biết thượng sư gì đó à, không chừng biết rõ hơn em." Nói đến đây, động tác trên tay Hầu Kim đột nhiên dừng lại.

Cậu quay đầu nhìn Vương, ánh mắt thẳng đờ: "Sẽ không phải Đường Nam tỷ tỷ xảy ra chuyện rồi chứ?" Hầu Kim tịnh không biết Đường Nam là ai, bởi vì cậu cũng mới đến ở cùng Vương không bao lâu.

Đường Nam sớm tại sau khi từ Hoàng Đế Mộ trở về liền đi rồi, cho nên Hầu Kim vẫn luôn không gặp Đường Nam.

Chính vì như vậy, hôm đó lúc Ninh Thái Nghi nói Đường Nam quen biết một thượng sư Mật Tông, Hầu Kim mới không nói gì.

Nhưng Vương hôm nay cố ý hỏi, khẳng định là đã xảy ra vấn đề.

Không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên không phải Vương.

Vậy chỉ có thể là vị Đường Nam tỷ tỷ chưa từng gặp mặt kia.

Vương lại nói: "Cũng không phải, tôi chỉ hỏi chút thôi, đem những gì cậu biết nói cho tôi nghe." Nghe vậy, Hầu Kim cũng không chơi nữa, Ninh Thái Nghi thu dọn bộ bài, chớp đôi mắt to ngập nước nhìn hai người, chuẩn bị nghe kể chuyện.

Hầu Kim nghĩ nghĩ, nói: "Là như thế này.

Lão Thiên Sư lúc còn trẻ vừa trở thành Thiên Sư.

Anh cũng biết, Đạo gia và Phật gia chúng ta là hai môn phái, tương đương với hai ông trùm trong cùng một ngành, cạnh tranh đặc biệt kịch liệt.

Hôm đó Lão Thiên Sư liền gặp một lão lạt ma, muốn cùng Long

Hổ Sơn ta liên thủ, đem Lạt Ma giáo, cũng chính là Mật Tông phát dương quang đại tại nội địa.

Để báo đáp, bọn họ sẽ giúp Lão Thiên Sư mở rộng lực ảnh hưởng tại Tạng khu, hấp thu tín đồ." "Lão Thiên Sư lúc ấy liền hừ lạnh một tiếng, Long Hổ Sơn ta cần tuyên truyền sao?

Lão lạt ma kia cũng không tức giận, ngược lại cười âm hiểm, nói không quá mấy ngày ngài khẳng định sẽ quay lại cầu tôi.

Xong liền đi rồi." Nói đến đây, Hầu Kim uống một ngụm nước, nhuận giọng.

Sau đó, cậu thở dài một hơi, nói: "Ai biết được nha, lão lạt ma kia thật đúng là có chút tà môn, quả nhiên, không quá ba ngày Lão Thiên Sư liền xảy ra chuyện!" "Hôm đó Lão Thiên Sư đang ở trong thôn Ngưu Giác Tử, địa phương đó náo quỷ, bỏ ra giá cao tiền kết nhân quả, mời Lão Thiên Sư đi khu quỷ.

Chương 293

Kết quả Lão Thiên Sư đi rồi, anh đoán xem thế nào?" Nhìn bộ dạng thần thần bí bí của Hầu Kim, Vương thật muốn cho cậu hai đấm.

Đang kể ngon lành, đột nhiên bắt đầu úp úp mở mở? "Nói mau, không thì tối nay nhịn cơm!" Hầu Kim lúc này sắc mặt mới căng thẳng, chậm rãi đem câu chuyện kể tiếp.

Không còn cách nào, cơm là nhất định phải ăn nha!

Sau đó, Lão Thiên Sư liền khai đàn vẽ bùa, thay người trong thôn đuổi con quỷ kia đi.

Kết quả thật không ngờ, con quỷ trực tiếp hất tung pháp đàn của Lão Thiên Sư!

Lão Thiên Sư ngay lập tức vừa kinh vừa giận, hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy con quỷ nào to gan lớn mật như vậy!

Thật sự cảm thấy sống đủ lâu rồi, thuần túy là muốn tìm chết!

Nhưng có lẽ con quỷ kia cũng không ngờ, đây là Thiên Sư Long Hổ Sơn chính thống, không phải mấy gã đạo sĩ mới ra đời.

Lão Thiên Sư ngay lập tức tung ra bản lĩnh gia truyền, chẳng mấy chốc đã chế phục được con quỷ đó.

Sau đó, Lão Thiên Sư liền bức cung, hỏi xem rốt cuộc là ai xúi giục?

Lúc ấy, Lão Thiên Sư phong ấn con quỷ trong một cái hũ, giọng nói của con quỷ hư vô phiêu miểu vọng ra từ bên trong: "Là có người chỉ đạo tôi làm, hắn đặt pháp bảo lên thi thể tôi, bảo tôi đừng sợ đạo

sĩ, nếu không tôi cũng đâu có dám!" Lão Thiên Sư lập tức đoán ra ngay đó là lão Lạt Ma kia, liền chửi ầm lên: "Có phải là cái tên Lạt Ma đáng chết kia không?" Con quỷ vội vàng thừa nhận: "Đúng, đúng, đúng!" Đến nước này, Lão Thiên Sư cũng hiểu ra, tại sao một con quỷ lại có gan to như vậy, dám hất tung cả pháp đàn.

Hóa ra là có thế lực khác chống lưng cho nó à!

Hầu Kim vỗ đùi đánh đét một cái, miệng chửi đổng: "Phật giáo và Đạo giáo cứ như chó với mèo, thiên địch trời sinh, hai bên ai cũng chẳng nể mặt ai.

Lão Lạt Ma kia chắc chắn xuất thân từ Mật Tông, mà Mật Tông lại từ Phật giáo đi ra, tương đương với việc Phật giáo chống lưng cho con quỷ, nên nó mới chịu được áp lực của pháp đàn!

Nhưng Lão Thiên Sư là ai chứ?

Đó chính là Thiên Sư Long Hổ Sơn!

Chắc lão Lạt Ma kia ban đầu cũng không ngờ, cứ tưởng túm bừa được một đạo sĩ, ai dè lại trúng ngay Thiên Sư Long Hổ Sơn." Vương càng nghe càng thấy ly kỳ.

Không ngờ Lão Thiên Sư, người lúc trước dập đầu "binh binh binh" ba cái với hắn, thời trẻ lại uy phong đến thế.

Hầu Kim thì cứ thao thao bất tuyệt, mày phi sắc vũ: "Sau đó nữa, Lão Thiên Sư dẫn người đi quật mộ con quỷ lên, vừa đào ra xem, quả nhiên có một món pháp khí Mật Tông nằm trên đống bạch cốt!

Đó là một cái Chày Kim Cương.

Sau đó, Lão Thiên Sư bắt đầu tìm kiếm lão Lạt Ma kia, nhưng ai ngờ lão ta cứ như bốc hơi khỏi thế gian, biến mất tăm.

Hôm nay tìm cũng chẳng thấy." Hầu Kim thở dài một hơi: "Kể

xong rồi, câu chuyện chỉ có thế thôi." Câu chuyện này rất thú vị, Vương chú ý đến vài thông tin then chốt.

Ví dụ như, lão Lạt Ma năm xưa phát hiện Lão Thiên Sư đến thôn Ngưu Giác làm pháp sự?

Không đúng!

Trong mắt Vương đột nhiên lóe lên một tia tinh quang.

Lúc này hắn mới chú ý đến cái tên địa danh này: Thôn Ngưu Giác!

Hôm qua Đường Nam đã nhắc đến thôn Ngưu Giác.

Vị Mật Thượng Sư bị coi là tâm thần rồi bị bắt đi kia, lúc đi đã để lại khẩu tín cho Đường Nam: Lạt Ma Sơn, Ngưu Giác Tử!

Không chỉ vậy, tiếp theo đó một vấn đề còn lớn hơn xuất hiện trong đầu Vương.

Thôn Ngưu Giác rốt cuộc là nơi nào?

Tại sao mấy chục năm trước có một lão Lạt Ma ở đó, rồi mấy chục năm sau một vị Mật Tông Thượng Sư cũng biết đến thôn Ngưu Giác?

Chẳng lẽ... trong thôn Ngưu Giác có chứa bí mật của Mật Tông?

Vương nổi cả da gà.

Nếu đúng là vậy, thì vị Thượng Sư bị đưa đi ban đầu không phải bị bệnh tâm thần, mà là bị người ta bắt đi!

Rất có khả năng, bọn chúng đã bắt Thượng Sư đến thôn Ngưu Giác!

Nghĩ đến việc Đường Nam từng ở cùng một vị Mật Tông Thượng Sư tinh thần bình thường, đạo hạnh thâm hậu suốt mấy ngày, Vương liền toát mồ hôi hột thay cho cô.

May mà vị Thượng Sư kia thuộc loại chính phái trong Mật Tông.

Nếu không, với nhan sắc của Đường Nam, chỉ cần gã Thượng Sư kia nổi tà tâm, cô đã sớm bị ép làm Minh Phi rồi!

Ninh Thái Nghi nghe xong cũng không nhịn được mà hít sâu một hơi lạnh: "Khá lắm, Mật Tông hóa ra tà môn thế sao?

Dám thông đồng với cả quỷ, mục đích chỉ để ép Lão Thiên Sư phạm giới?" Vương cười lạnh một tiếng, chuyện tà môn hơn còn nhiều lắm, cô chưa biết thôi.

Đợi đến lúc cô biết cái gọi là "Kim Cương Hòa Nhục Liên", chắc chắn sẽ khó chịu như phải ăn phân vậy.

Sau đó, hắn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong xuôi, Vương mặc quần áo chỉnh tề rồi đi thẳng ra cửa.

Hầu Kim ở phía sau hét lớn: "Sư thúc tổ định đi đâu đấy ạ?" Vương đầu cũng không ngoảnh lại: "Tao có việc, đừng quản." Nói xong, Vương đi thẳng.

Bởi vì Đường Nam vừa nhắn tin, cô ấy đã về Tương Thành, hiện đang ở quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Đến quán lẩu Thôi Bàn Tử, chào hỏi ông chủ Thôi xong, Vương đi thẳng lên lầu hai, phòng Thiên Tự số 201.

Vừa đẩy cửa vào, Vương liền nhìn thấy nồi lẩu đang bốc hơi nghi ngút và Đường Nam đang ngồi đối diện.

Mắt Đường Nam sáng lên, đứng dậy lao tới ôm chầm lấy Vương.

Mùi hương cơ thể đặc trưng của cô phả vào mặt hắn. "Anh Vương, đã lâu không gặp nha, em nhớ anh chết mất!" Giọng Đường Nam cao vút và kích động, cô là kiểu người như vậy, tính cách hào

sảng nhưng tâm tư lại tinh tế.

Vương mỉm cười: "Đồ đâu?" Đường Nam không nói gì, lườm Vương một cái rồi quay lại bàn ngồi xuống.

Hôm nay cô ăn mặc cực kỳ nóng bỏng, chiếc váy liền thân màu đen xẻ tà cao đến mức sắp lộ cả rễ, chân đi đôi giày cao gót màu đen tỏa ra mị lực thành thục.

Chương 294

Phối hợp với mái tóc đen uốn sóng lớn, quả thực là ngự tỷ chính hiệu.

Đặc biệt là đôi môi đỏ mọng càng toát lên vẻ quyến rũ chết người.

Cô lấy từ trong chiếc túi xách da cá sấu màu đỏ bên cạnh ra một pháp khí to bằng quả dưa gang.

Pháp khí này là một cái hộp sọ trẻ con, nhìn qua thì là sọ của đứa bé khoảng bảy tám tháng tuổi.

Hộp sọ đã được đánh bóng, bề mặt láng mịn như bôi một lớp dầu vàng.

Trên mũi và hốc mắt khảm ba viên hồng ngọc lớn, dưới ánh đèn chiếu rọi khúc xạ ra những tia sáng mê ly.

Đường Nam đưa pháp khí cho Vương, nói: "Đây là pháp khí vị Mật Tông Thượng Sư kia để lại cho em, anh xem thử xem, có vấn đề gì không?" Vương đón lấy pháp khí, đặt trong tay quan sát kỹ lưỡng.

Trước mắt hắn hiện lên dữ liệu của vật này: 【Tên gọi: Đạt Lạp (Kapala) 】 【Trạng thái: Hoàn hảo 】 【Công dụng: Môi giới giao tiếp linh lực, pháp khí làm phép 】 【Mô tả: Pháp khí do Mật Tông Thượng Sư Tân Khang chế tạo, là pháp khí chuyên thuộc của một người 】 Vương hơi nhíu mày.

Tân Khang... là ai nữa đây?

Hắn ngẩng đầu nhìn Đường Nam, hỏi: "Vị Mật Tông Thượng Sư kia tên là gì?" Đường Nam ngớ người, sau đó không cần suy nghĩ trả lời ngay: "Tân Khang, sao thế anh?" Vương trong lòng càng xác định thêm vài phần, lắc đầu nói: "Không có gì." Xem ra Tân Khang ở trong

Mật Tông hẳn là thuộc loại nhân vật như Ba Thiết chuyển thế hoặc Hoạt Phật.

Chỉ riêng việc có thể tự chế pháp khí dùng tốt thế này là đủ thấy Tân Khang mạnh hơn lạt ma bình thường rất nhiều.

Nhưng người như vậy cũng bị bắt đi?

Chẳng lẽ chuyện này thật sự dính dáng đến nội bộ Mật Tông?

Vương không nói nhiều nữa, trả lại pháp khí cho Đường Nam: "Cầm lấy, cái này gọi là Đạt Lạp, do Tân Khang làm ra." Đường Nam gật đầu như đã hiểu: "Cái gì anh cũng biết nhỉ?" Vương cười cười không đáp.

Đường Nam chỉ trêu chọc một câu, chứ cô cực kỳ tin tưởng lời Vương, dù Vương có chỉ hươu bảo ngựa thì Đường Nam cũng tin. "Thứ này không có nguy hiểm gì chứ anh?" Vương gật đầu: "Không sao đâu, cứ coi như đồ sưu tầm để ở nhà, nhìn cũng khá nghệ thuật, người không biết chắc chắn tưởng là tác phẩm nghệ thuật đấy." Đường Nam cười tủm tỉm cất Đạt Lạp đi, sau đó gắp một miếng sách bò thả vào nồi lẩu đang sôi sùng sục.

Bảy giây sau, cô vội vàng vớt ra, chấm chút nước tương, một miếng nuốt trọn vào bụng.

Trên mặt cô lộ ra vẻ thỏa mãn, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ: "Haizz, con người sống đúng là chỉ vì một miếng ăn!" Vương cười, hỏi tiếp: "Vị Thượng Sư kia lúc đi không nói thêm chuyện gì khác chứ?" Đường Nam lắc đầu: "Không nói gì nữa." Sau đó, như nhớ ra điều gì, cô đột nhiên lộ ra vẻ mặt "em hiểu mà", nũng nịu vỗ vai Vương: "Ây da, anh yên tâm đi, người ta bây giờ vẫn là hoàn bích chi thân (xử nữ) đó nha, Thượng Sư kia thật sự chưa làm gì em cả." "Ngay cả tay ông ta cũng chưa chạm vào em, Thượng Sư hình như có bệnh khiết phích tinh thần hay sao ấy, làm em bắt đầu nghi ngờ hay là mình không có

mị lực nữa.

Hơn nữa, em vẫn luôn bài xích chuyện Minh Phi và Thượng Sư của Mật Tông, có chết em cũng không đi làm Minh Phi.

Thân thể em sao có thể để người khác chạm vào?

Chắc chắn là phải để dành cho anh rồi!

Đúng không anh Vương?" Nói xong, Đường Nam liếm môi một vòng, một tay chống cằm, hơi nhún vai, ánh mắt khiêu khích nhìn Vương.

Mắt phượng lúng liếng, dục vọng trong mắt căn bản không thèm che giấu.

Không biết từ khi Đường Nam từ Tây Tạng về, trước kia còn biết che giấu chút đỉnh, giờ thì toang hoác ra luôn rồi?

Vương tê dại cả da đầu, ho khan hai tiếng: "Em nói gì thế, anh một câu cũng nghe không hiểu." Ai ngờ Đường Nam cười ranh mãnh, ngả người ra sau.

Chiếc giày cao gót tuột ra một nửa, cô cứ thế bắt chéo chân, đung đưa chiếc giày lơ lửng giữa không trung: "Anh tưởng em không biết chuyện giữa anh với Ninh Thái Nghi và Trương Văn à?

Em biết tỏng từ lâu rồi, chẳng qua không nói toẹt ra thôi.

Hơn nữa, em kém gì bọn họ đâu?

Thật sự không biết à, hay tối nay rảnh thì thử xem?" Vương lập tức cảm thấy cái ghế như đang bốc lửa, nóng đến mức ngồi không yên.

Đường Nam bị sao vậy?

Dám đem chuyện này nói thẳng ra mặt bàn?

Vương thật sự tê hết cả đầu, thở dài: "Em muốn làm gì?" Đường Nam cười tươi rói, đồng thời lại đầy mị hoặc, lắc lắc đầu: "Em không nhận ra ai cả, em chỉ nhận ra anh thôi." Vương suy nghĩ một chút liền hiểu ý Đường Nam.

Do dự ba giây, sau đó hắn trực tiếp đứng dậy, kéo tay Đường Nam đi ra ngoài.

Đường Nam cười càng thêm vui vẻ.

Một đêm này, định trước là một đêm không ngủ.

Nếu Đường Nam phá kỷ lục, thì có khả năng cô ấy sẽ vượt lên trước tất cả mọi người, lần đầu tiên phá thiên hoang đánh bại được Vương.

Còn về lý do tại sao...

Nguyên nhân rất đơn giản, sáng hôm sau Vương phải vịn tường mà đi ra.

Cũng không phải Đường Nam lợi hại đến thế.

Đồng thời trong lòng hắn lại có chút buồn bực.

Thật không biết sau này phải giải thích với Trương Phàm Phàm thế nào, tương đương với việc hắn đã chinh phục tất cả phụ nữ bên cạnh cô ấy rồi.

Mà ai nấy đều xuất sắc.

Truyền nhân Trương gia Trương Phàm Phàm, chuyên gia thẩm định kiêm đại mỹ nữ ngự tỷ Đường Nam, nguyên khí thiếu nữ Phát Khâu Thiên Quan Ninh Thái Nghi, rồi đến cả người đẹp thành thục Trương Văn - "tiểu đệ" của Vương.

Các loại hình đều sắp bị Vương sưu tập đủ cả.

Chất lượng cô nào cô nấy đều là bảo vật.

Nhưng chuyện chưa xong.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi Đường Nam, kết quả Trương Văn lại gọi điện đến, muốn làm gì không cần nói cũng biết.

Vương kiên quyết không nghe máy.

Vô nghĩa, phải nghỉ ngơi cái đã.

Ai ngờ Trương Văn tìm thẳng đến tận cửa.

Lại mấy tiếng đồng hồ sau, Trương Văn mới thần thanh khí sảng rời đi.

Đến tối, Ninh Thái Nghi lại tới.

Ba đại mỹ nữ như bị nghiện, ngày nào cũng đòi tìm Vương.

Chương 295

Cũng may là mấy người này không đụng mặt nhau, nếu không thì xấu hổ chết mất.

Mãi cho đến khi Trương Phàm Phàm trở về, ba người kia mới không dám càn rỡ nữa.

Trương Phàm Phàm từ Long Hổ Sơn về, câu đầu tiên là: "Anh yêu sao gầy đi nhiều thế, không phải gặp chuyện gì rồi chứ?" Vương giả bộ phong khinh vân đạm: "Gần đây anh giảm cân, có hiệu quả không?" Trương Phàm Phàm vừa lo lắng vừa hỏi: "Tập gym có làm sắc mặt đen đi không anh?" Vương không giải thích nhiều, chỉ buông một câu bâng quơ "Em không hiểu đâu", rồi lái xe đưa Trương Phàm Phàm đi ăn cơm.

Trương Phàm Phàm về, Vương rốt cuộc cũng được nghỉ phép.

Những ngày tháng này... khổ quá mà!

Cuối cùng hắn cũng thấm thía câu nói: "Chỉ có trâu mệt chết chứ không có ruộng cày hỏng!" Bây giờ bất kể là ai, chỉ cần là nữ giới chạm vào người, Vương đều nổi da gà toàn thân.

Tình trạng này, không biết chừng phải đợi Vương điều dưỡng thân thể xong mới có thể chuyển biến tốt được.

Mấy ngày sau, Vương đưa Trương Phàm Phàm đi du sơn ngoạn thủy, sắc mặt cũng dần tốt lên.

Trương Phàm Phàm hỏi: "Anh yêu, mấy ngày em không ở nhà, tình hình trong nhà thế nào?" Vương trong lòng thắt lại.

Thôi xong, chẳng lẽ Phàm Phàm phát hiện ra rồi?

Nhưng Vương cũng là người từng trải qua sóng gió, bề ngoài

không lộ ra nửa điểm chột dạ.

Hắn nhìn vào dữ liệu của Trương Phàm Phàm. 【Họ tên: Trương Phàm Phàm 】【Trạng thái: Nghi ngờ 】【Nội tâm: Anh Vương mấy ngày nay rốt cuộc làm gì, tại sao Hầu Kim lại nói với mình những lời đó nhỉ? 】 Vương thầm chửi trong lòng.

Cái thằng Hầu Kim bất thành khí này, uổng công ông mày bồi dưỡng mày thành Thiên Sư.

Hóa ra tao ở bên ngoài chinh chiến sa trường, kết quả hậu phương bốc cháy.

Hắn nói: "Trong nhà đều bình thường, không có chuyện gì cả." Nói xong, Vương giả bộ lo lắng, nắm lấy tay Trương Phàm Phàm, khẽ hỏi: "Sao thế Phàm Phàm, không phải mấy ngày nay ở bên ngoài chịu ủy khuất gì chứ?

Nói với anh, ai cũng không được bắt nạt em." Trương Phàm Phàm nhìn ánh mắt chân thành của Vương, trong lòng cảm động rối tinh rối mù, cười nói: "Không có đâu anh, yên tâm đi, không ai bắt nạt được em!" Vương hài lòng gật đầu, xoa đầu Trương Phàm Phàm: "Vậy thì tốt." Chuyện này cứ thế cho qua.

Vương quyết định, sau này phải hỏi cho ra lẽ thằng Hầu Kim, rốt cuộc nó đã nói gì với Trương Phàm Phàm.

Nếu thằng nhãi đó cố tình phá hoại chuyện tốt của Vương, hắn sẽ tống nó đến khách sạn Hòa Bình cọ bồn cầu, để nó biết thế nào là lòng người hiểm ác.

Hầu Kim có mách lẻo với Lão Thiên Sư cũng vô dụng.

Lão Thiên Sư còn đang mong Vương về Long Hổ Sơn, làm sao đứng về phía Hầu Kim được?

Không chừng còn giúp Vương dạy dỗ Hầu Kim một trận.

Sau đó, Trương Phàm Phàm cùng Vương về nhà.

Lúc này, điện thoại Vương đột nhiên reo.

Một khúc nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên, Vương nhìn màn hình, thấy số điện thoại thì bật cười: "Quả nhiên có việc." Số điện thoại trên màn hình, chính là Cơ Thập Lục.

Lúc trước Cơ Thập Lục có việc cần Vương giúp, đã mấy tháng trôi qua, hôm nay mới gọi lại cho Vương.

Vương bắt máy, đầu bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa của Cơ Thập Lục: "Alo, Vương gia đó à?" "Sao thế?" Cơ Thập Lục cười nói: "Là thế này, cậu còn nhớ trước đây tôi có việc muốn nhờ cậu giúp một chút không?" Vương hơi sững sờ, không ngờ Cơ Thập Lục lại đề cập thẳng thừng như vậy.

Theo tính cách kín kẽ như nước của Cơ Thập Lục, lẽ ra phải khách sáo vài câu, hỏi thăm sức khỏe Vương rồi mới vào đề.

Nhưng xem ra, việc bên phía Cơ Thập Lục cũng đang gấp, nếu không sẽ không như vậy. "Có việc gì cứ nói thẳng." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của Cơ Thập Lục: "Vương gia sảng khoái, vậy tôi cũng không giả bộ nữa, nói thẳng với cậu luôn.

Là thế này, Cơ gia nhà tôi ấy mà, nội bộ xảy ra chút biến cố.

À quên mất, chắc cậu cũng biết chuyện tổ tiên Cơ gia tôi xuất hiện từ thời Hoàng Đế rồi chứ?" Vương gật đầu, ừ một tiếng. "Thời nhà Nguyên, Lạt Ma phía Tây Tạng truyền vào Trung Thổ, sở dĩ có thể thịnh hành như vậy vào thời Nguyên, là có một phần lớn nguyên nhân do Cơ gia tôi.

Lúc đó đã thỏa thuận xong là Cơ gia giúp bọn họ tiến vào Trung Thổ, nhưng đổi lại, phải chia cho tôi năm phần mười tiền hương hỏa bá tánh cúng dường.

Lúc đó đám lạt ma già cũng đồng ý, nên Cơ gia tôi mới giúp bọn họ không tiếc công sức quảng bá.

Về sau đám lạt ma đó ôm được đùi Hoàng Đế, thế là quay sang đá đít chúng tôi.

Bọn chúng mới có địa vị cao như vậy ở triều Nguyên, trong đó đa phần là nhờ công Cơ gia tôi." Cơ Thập Lục thở dài thườn thượt.

Vương không nói gì, thảo nào thời Nguyên đám lạt ma địa vị cao thế.

Vốn dĩ Vương tưởng đám lạt ma theo Thành Cát Tư Hãn từ thảo nguyên vào, hóa ra là do Cơ gia tác động bên trong.

Đồng thời, Vương cũng có nhận thức mới về thực lực của Cơ gia.

Cơ gia... tuy hiện tại nhìn không có gì đặc biệt, nhưng đặt vào quá khứ, có thể giúp một tôn giáo ngoại lai nhanh chóng khai hoa tán diệp trong nước, chứng tỏ năng lượng sau lưng cũng không đơn giản.

Nhưng Cơ Thập Lục nói những chuyện hiện tại, đều là chuyện cũ của Cơ gia.

Chắc chắn tiếp theo sẽ vào chủ đề chính.

Có điều Vương không nói gì, xem Cơ Thập Lục muốn mời Vương ra mặt đàm phán thế nào.

Vương suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Địa điểm là quán lẩu Thôi Bàn Tử, thời gian là sáng mai.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Vương quyết định tìm Hầu Kim hỏi cho ra nhẽ.

Vương cười tủm tỉm nhìn Hầu Kim: "Tiểu Hầu à..." Hầu Kim đang đánh bài với Ninh Thái Nghi, hí hửng chạy lại: "Sao thế Sư thúc tổ?" Vương mặt đầy tiếu ý, nhưng nụ cười lại làm Hầu Kim tê cả da

đầu: "Sao thế Sư thúc tổ, tại sao ngài lại cười?" Vương ngẩng đầu, mắt nhìn về phía phòng ngủ một cái.

Trương Phàm Phàm đang ngủ trong đó, mấy ngày nay có vẻ cô ấy không được nghỉ ngơi tốt, về nhà là lăn ra ngủ.

Vương mới yên tâm, vỗ vỗ má Hầu Kim, lộ ra nụ cười y hệt mẹ mìn bắt cóc trẻ em: "Hầu Kim, nói cho Sư thúc tổ nghe, mày đã nói gì với chị Phàm Phàm hả?" Hầu Kim lập tức nhíu mày, ngẫm nghĩ kỹ lưỡng: "Cháu cũng không nói gì mà?" Vương khẽ nhướng mày, thần sắc có chút nghi ngờ: "Thật không?" Hầu Kim vội vàng gật đầu: "Cháu thật sự không nói gì mà!" Đột nhiên, nói chưa dứt lời, hắn như nhớ ra cái gì, vỗ đùi cái đét: "Cháu nói rồi!

Hôm đó chị Phàm Phàm về, cháu có nói một câu!" Vương biết ngay mà, không chừng chính câu nói của Hầu Kim đã hại chết hắn.

Chương 296

"Mau, mày nói cái gì?!" Hầu Kim mếu máo: "Hôm đó không phải ngài chữa bệnh cho chị Tiểu Ninh sao, cháu hỏi chị Phàm Phàm là chị ấy có biết Sư thúc tổ biết chữa bệnh không?

Chị Phàm Phàm không biết, thế là cháu kể chuyện hôm đó chữa bệnh cho chị Tiểu Ninh ra." Vương lập tức nghẹn họng trân trối, một tát vỗ bốp vào gáy Hầu Kim: "Thằng nhãi này thuần túy không muốn cho Sư thúc tổ mày sống yên ổn hả!

Chuyện gì cũng dám nói ra ngoài, đặc biệt là nói với chị Phàm Phàm!

Sau này tao có chữa bệnh cho ai thì cấm không được nói cho ai biết, có biết chưa!" Hầu Kim chưa kịp nói, Vương lại lặp lại lần nữa: "Hỏi mày đấy, có nhớ chưa?!" Hầu Kim sợ hãi vội vàng cướp lời, vì thấy tay Vương đã giơ lên giữa không trung rồi: "Cháu nhớ rồi!" Vương mới thu tay về, lại cảnh cáo: "Cẩn thận chút, sau này còn nói lung tung tao đánh gãy chân!" Lần này Hầu Kim triệt để không dám nói linh tinh nữa.

Nhưng đồng thời trong lòng lại cực kỳ ủy khuất.

Rõ ràng mình chẳng làm gì sai, chỉ hỏi chị Phàm Phàm xem Sư thúc tổ có biết khám bệnh không, kết quả suýt nữa bị ăn đòn?

Hầu Kim tủi thân lắm, căn bản không hiểu mình sai ở đâu.

Giáo huấn Hầu Kim xong, Vương nhìn đồng hồ.

Bây giờ thời gian còn sớm, mới hai giờ rưỡi chiều.

Hắn đi thẳng vào thư phòng, tay phải đặt lên một viên dạ minh châu bề mặt nhẵn bóng trên tủ sách.

Dưới đáy dạ minh châu có một cái giá đỡ cố định nó.

Chỉ thấy Vương nhẹ nhàng xoay viên dạ minh châu, trái ba vòng, phải ba vòng, rồi lại trái nửa vòng.

Cứ thế, khoảng năm sáu lần sau, trong tủ sách bỗng nhiên vang lên tiếng lách cách.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương, tủ sách chuyển động.

Chẳng bao lâu sau, phía sau tủ sách lộ ra một căn phòng vô cùng kín đáo.

Bốn bức tường trong phòng đều làm bằng kim loại đặc biệt, hai cái cửa sổ cũng không có.

Nhiệt độ cả mật thất duy trì ở mức mười độ C.

Đồ đạc bên trong khá đơn giản.

Ví dụ như một đống giấy chứng nhận: Giải Nobel khoa học, chứng nhận nhà tài trợ kế hoạch hàng không vũ trụ.

Còn lại là một cuốn sách cổ xưa.

Bìa sách viết sáu chữ lớn: "Như Ý Học, Quan Diện Thuật".

Bên cạnh sách "Quan Diện Thuật" lại đặt tĩnh lặng một cái làn thái.

Bên trong đặt một đứa bé sơ sinh xanh lét.

Đó là Mệnh Quả mang về từ mộ Viêm Đế, một phần của sự trường sinh.

Bên cạnh Mệnh Quả là một cái hộp nhỏ.

Hộp nhỏ mở ra, giống như hộp đựng châu báu, bên trong nằm một hạt giống.

Hạt giống của Đồng Thiên Huyết Đằng.

Còn bên cạnh hạt giống, đặt móng vuốt Kỳ Lân, lông và xương Bạch Trạch, còn có một thi thể Kim Ô hoàn chỉnh.

Từ sau lần Vệ Chiêu lén lút vào nhà Vương, hắn liền phái người xây dựng mật thất này.

Cuối cùng cũng hoàn công vài tháng trước.

Thế là Vương đem các loại bảo vật cất hết vào đây.

Những thứ đặt trong này chính là căn bản để Vương lập thân.

Hiện tại, việc Vương muốn làm là rút lấy huyết nhục Kim Ô, hầm thành canh uống.

Như vậy hắn lại có thể sở hữu thêm một dòng máu thần thú hoàn chỉnh nữa. "Không biết huyết mạch Kim Ô có thể mang lại năng lực gì cho mình nhỉ?

Vòng mặt trời vàng rực sau lưng Kim Ô chăng?

Hay nhiệt độ kinh khủng đó?" Đột nhiên, Vương như nghĩ ra điều gì, không kìm được cười nói: "Chắc không thể nào năng lực huyết mạch là mọc thêm một cái chân chứ hả?

Như thế thì mình có bốn cái chân mất." Vương ách nhiên thất tiếu, sau đó lấy con dao găm trên bàn mật thất, trực tiếp mổ bụng thi thể Kim Ô.

Trước kia Vương không làm gì được Kim Ô vì nó dung nhập mặt trời vàng vào cơ thể, dẫn đến mình đồng da sắt.

Nhưng giờ Kim Ô chết hẳn rồi, xác nó cũng giống như loài chim bình thường, không có gì khác biệt.

Nửa tiếng sau, Vương xử lý xong toàn bộ huyết nhục Kim Ô.

Hắn mang xuống bếp, cho vào nồi áp suất, chuẩn bị ninh vài tiếng.

Hầu Kim đang nằm trên sô pha ngủ, chẳng bao lâu sau liền mở mắt, hít hít mũi: "Cái gì thế, sao thơm vậy?" Hầu Kim ngây thơ không hề biết, thứ Vương hầm trong nồi là thịt Kim Ô.

Cứ thế thời gian trôi qua từng chút một.

Khoảng năm tiếng sau, Vương đứng trong bếp, trước mặt hắn là một bát thứ gì đó sền sệt như hồ dán màu máu.

Thịt Kim Ô đã bị Vương hầm nát nhừ, toàn bộ tan vào trong dịch máu.

Vương không nói nhiều, trực tiếp bưng bát huyết nhục Kim Ô đổ vào bụng.

Chỉ nghe "ực ực" vài tiếng, trên thế gian chỉ còn lại một bát canh huyết nhục Kim Ô duy nhất, cứ thế bị Vương uống sạch. "Kỳ lạ, không có phản ứng gì?" Vương vừa dứt lời, lập tức từ trong cơ thể truyền đến một trận đau nhức nóng rát!

Cảm giác này giống hệt lúc Vương uống canh cao Bạch Trạch năm xưa. "Xem ra mỗi lần uống tinh huyết thần thú hầm canh đều sẽ xuất hiện phản ứng thế này." Vương nghiến răng kiên trì.

Mức độ đau đớn này đối với hắn chẳng thấm vào đâu.

Ngược lại, Vương thậm chí còn có cảm giác như đang được massage.

Lúc massage thì hơi đau một chút, nhưng làm xong thì cả người khoan khoái dễ chịu.

Chương 297

Khoảng ba bốn phút sau, cảm giác này cuối cùng cũng từ từ biến mất.

Vương lập tức cảm thấy toàn thân tràn trề sức mạnh!

Hắn đi đến trước gương lớn, nhìn vào bản thân trong gương. 【Tên: Vương 】【Trạng thái: Thư giãn 】【Kỹ năng: Văn Tự Quyết, Hoàng Kim Nhị Chỉ, Quan Diện Thuật... (lược bỏ vài chục cái) 】【Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân, Huyết mạch Bạch Trạch, Huyết mạch Kim Ô 】【Nội tâm: Uống xong tinh huyết thần thú này cảm giác thật thoải mái, cứ như vừa đi xông hơi xong vậy. 】 Đôi mắt Vương ngưng tụ, nhìn vào dòng mô tả huyết mạch Kim Ô. 【Tên gọi: Huyết mạch Kim Ô 】【Năng lực: Có thể dựa vào tâm niệm ngưng tụ ra một vòng mặt trời vàng kim sau lưng, mặt trời vàng kim có thể dung hợp vào trong cơ thể, khiến nhiệt độ cơ thể tăng lên biên độ lớn 】【Mô tả: Huyết mạch có được sau khi Vương giết chết Kim Ô, dùng thịt Kim Ô hầm canh uống, thế gian chỉ có một phần này 】 Vương hài lòng gật đầu: "Huyết mạch Kim Ô kế thừa được năng lực triệu hồi mặt trời vàng kim, không tệ." Vương cực kỳ hài lòng với huyết mạch Kim Ô.

Hắn vẫn còn nhớ, năm xưa dưới tay Kim Ô, hắn đã nếm bao nhiêu khổ sở.

Vòng mặt trời vàng kim đó quá thần dị, vừa dung hợp vào cơ thể Kim Ô là nó liền như chiến thần, đánh đâu thắng đó.

Vương khí thế hừng hực đi vào phòng tắm.

Phải tắm rửa sạch sẽ cái đã.

Vừa rồi đổ một thân mồ hôi, giờ phải thư giãn thật tốt.

Có thể trong mắt người khác, uống bát máu Kim Ô xong thì cả người sống không bằng chết.

Nhưng Vương vốn có huyết mạch Kỳ Lân và Bạch Trạch làm nền tảng, ứng phó chút đau đớn này là dư sức.

Cho nên giờ hắn đi tắm nước nóng, cứ như vừa làm trọn gói dịch vụ spa toàn thân vậy.

Mười mấy phút sau, Vương mặc áo choàng tắm, đặt mông ngồi xuống sô pha, dùng khăn lau tóc, thở hắt ra: "Phù, sướng thật." Ngày hôm nay trôi qua bình yên, không có chuyện gì xảy ra.

Buổi tối, Vương ôm Trương Phàm Phàm ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, hắn ra khỏi cửa, không mang theo bất kỳ ai, đến quán lẩu Thôi Bàn Tử.

Thôi Bàn Tử đang nheo đôi mắt hí, nhíu mày, tay trái không ngừng gảy bàn tính, ngón tay phải chỉ vào sổ sách, đang tính toán sổ sách.

Vừa nghe có người vào, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó mắt Thôi Bàn Tử sáng rực: "Uầy, hôm nay đến sớm thế?" Vương cười nói: "Gặp một người bạn." Thôi Bàn Tử vỡ lẽ, chỉ chỉ lên lầu: "Là cái vị lần trước đến tìm cậu hả?

Hiện tại đang ngồi trên lầu đấy, phòng Thiên Tự 201.

Tôi đang thắc mắc không biết chuyện gì, hóa ra lại là tìm cậu." Nói rồi Thôi Bàn Tử im bặt, lại nhíu mày bắt đầu tính sổ, cũng không biết sao lại thế, nói chuyện cứ bỏ lửng nửa chừng.

Vương bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn biết thói quen của Thôi Bàn Tử, chỉ cần tính sổ chưa xong thì làm gì cũng không yên.

Cũng không phải Thôi Bàn Tử tham tiền, mà là quy tắc tổ tiên

truyền lại.

Tổ tông bao đời nhà Thôi Bàn Tử đều làm kế toán, trong nhà cũng tích cóp được chút tiền, hùn vốn mở cho Thôi Bàn Tử cái quán này.

Ai ngờ quán lẩu Thôi Bàn Tử dưới sự quản lý của hắn lại đâu ra đấy, làm ăn ngày càng khấm khá.

Còn về việc tại sao dùng bàn tính, chuyện này càng đơn giản hơn.

Bởi vì Thôi Bàn Tử dùng bàn tính tính sổ còn nhanh hơn dùng máy tính.

Đây cũng là do tổ tiên truyền lại.

Vương không quấy rầy Thôi Bàn Tử, đi thẳng lên lầu, vào bao gian Thiên Tự 201.

Đẩy cửa vào, nghênh diện là Cơ Thập Lục với phong thái bất ti bất kháng.

Nhìn thấy Vương, trên mặt hắn lập tức đổi sang nụ cười, đứng dậy chìa tay đi về phía Vương: "Chào Vương gia, đã lâu không gặp." Vương bắt tay hắn: "Đã lâu không gặp." Hai người ngồi xuống ăn lẩu.

Ăn được một lúc, sau khi Cơ Thập Lục hỏi han tình hình gần đây của Vương xong, cuối cùng cũng vào vấn đề chính. "Vương gia, cũng đừng trách lần trước tôi úp mở, chủ yếu là chuyện này nói qua điện thoại không tiện, nói ra dễ bị tóm vào trại lắm." Cái gọi là "vào trại", đương nhiên là nhà tù rồi.

Vương tò mò: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Cơ Thập Lục thở dài, gắp một miếng khoai tây bỏ vào bát, hai tay chống lên bàn, nói: "Bởi vì chuyện này liên quan rất rộng, cậu cũng biết bây giờ ghi âm điện thoại lúc nào cũng có thể bị người ta nghe trộm, tôi không dám nói lung tung.

Cụ thể phải thế nào ư?

Phải bắt đầu từ Thành Cát Tư Hãn." Vương bắt đầu thấy hứng thú.

Hắn biết thời kỳ đỉnh thịnh của nhà Nguyên không tách rời quan hệ với Trương Qua Tử và Trương Tổ.

Nói cách khác, sự hưng thịnh của nhà Nguyên không tách rời quan hệ với đám Hoàng Bì Tử, Địa Tạng Thiên Tiên bên cạnh Trương Tổ.

Nếu không phải đầu óc Địa Tạng Thiên Tiên bị chập mạch đòi đi làm Hoàng Đế, thì cũng sẽ không dùng Song Ngư Ngọc Bội tạo ra hai ông Hoàng Đế.

Đương nhiên, cũng là học theo Trương Tổ.

Dù sao Trương Tổ năm xưa còn quá đáng hơn, tạo ra hẳn hai Thần Nông.

Sau đó, Cơ Thập Lục kể một câu chuyện.

Nhân vật chính của câu chuyện là tiên tổ Cơ gia thời nhà Nguyên, tên là Cơ Như Mệnh.

Vương lập tức có cảm giác như đang xem lộn kênh.

Nhưng vị tiên tổ kia đúng là tên Cơ Như Mệnh thật.

Bởi vì thế hệ đó của Cơ gia dùng bốn chữ "Sinh Tử Hữu Mệnh, Phú Quý Tại Thiên" để đặt tên.

Khi đó trực hệ Cơ gia chỉ có tám đứa con.

Cơ Như Mệnh là lão tứ.

Đại ca Cơ Như Sinh, nhị ca Cơ Như Tử.

Còn về việc tại sao nhị ca không dùng chữ "Tử" (Chết) đặt tên tự, cũng là vì chữ đó quá đen đủi.

Cơ gia vốn biết nhiều bí mật thượng cổ, biết Tứ Tiên đều chân thực tồn tại.

Chương 298

Những chuyện tà môn cực điểm trong dân gian không phải do người ta bịa đặt ra.

Quay lại chủ đề, Cơ Như Mệnh chính là ông trùm đứng sau màn sắp đặt chuyện Mật Tông truyền vào Trung Thổ năm xưa.

Cơ Như Mệnh sau khi biết tin mình vất vả dẫn dắt Mật Tông vào Trung Thổ lại bị đám lạt ma vô sỉ kia đá đít, trong lòng liền nảy sinh một kế hoạch.

Có một chuyện chưa kể.

Đó là Cơ Hiên Viên từng để lại một cuốn sách cổ, trên đó ghi chép khái quát về trận đại chiến thời thượng cổ, và nói rõ rằng ông ta không phải dấy binh phản loạn, mà là bị ép đến đường cùng, mới đánh bại Thần Nông để lên làm Hoàng Đế.

Cơ Hiên Viên cũng sợ con cháu sau này coi tổ tiên mình là kẻ phản thần, sinh ra bất kính, nên đặc biệt nói rõ trong sách cổ về chuyện có hai Thần Nông.

Đồng thời còn nói, trên người Trương Tổ chắc chắn có bảo vật có thể tạo ra phân thân.

Cơ Hiên Viên đích thân thừa nhận, năm xưa sở dĩ Cơ gia có thể hưng thịnh như vậy, là do ông trời đem khí vận của cả hai Thần Nông dồn hết vào người ông ta.

Nói cách khác, khí vận của hai Thần Nông ngưng tụ hết trên người một mình Cơ Hiên Viên.

Thêm vào đó, trước thời Hoàng Đế đã có Cửu Đại Viêm Đế.

Từ xưa đến nay vẫn luôn có một cách nói, đó là một khi đế vị

truyền được năm đời, thì đại biểu triều đại đó thụ mệnh vu thiên, chưởng khống Cửu Châu.

Sự tích lũy khí vận đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng Đế nếu không phải tu nhân pháp, cộng thêm bản thân khí vận mười phần xương thịnh, chưa chắc đã ăn được Thần Nông.

Nhưng mà... hai Thần Nông xuất hiện, tương đương với việc xuất hiện hai người thừa tải khí vận của Cửu Đại Viêm Đế.

Nói cách khác, đó là đế vận của mười tám đời.

Cho nên, sau khi Hoàng Đế giết chết Thần Nông giả, toàn bộ đế vận của mười tám đời đó đều rơi vào người ông ta.

Lượng khí vận khổng lồ suýt chút nữa khiến Hoàng Đế không chịu nổi.

May mà bên cạnh có một con rùa đen được nuôi bằng thịt người thường.

Tục ngữ có câu, một người đắc đạo gà chó thăng thiên.

Lão rùa đen kia nhờ ở bên cạnh Hoàng Đế uống chút canh thừa, tự thân sản sinh dị biến, thành Hoàng Quy.

Chữ "Hoàng", ở thời đại đó đại biểu cho đế hiệu, cũng đại biểu cho Cơ Hiên Viên.

Rùa vốn là loài sinh vật cực kỳ trường thọ, bản thân có thể sống rất lâu.

Lão rùa đen dùng tuổi thọ bản thân đổi lấy cơ hội đắc đạo.

Dùng cái giá là tuổi thọ ngang bằng với Hoàng Đế để đổi lấy năng lực huyền chi hựu huyền.

May mắn là đã thành công.

Sở dĩ Hoàng Quy được gọi là thụy thú mang lại may mắn, thuần túy là vì trên người nó đã gánh giúp Hoàng Đế, chia sẻ khí vận tích lũy của mười tám đời Viêm Đế kia.

Nghe đến đây, Vương mới vỡ lẽ.

Hóa ra Hoàng Quy có nguồn gốc như vậy!

Vương sớm đã cảm thấy con rùa lớn bên cạnh Cơ Hiên Viên có thể tích đó sao mà giống cái xác Hoàng Quy trong mộ Hoàng Đế thế.

Hóa ra hai con rùa này vốn là một.

Chỉ là lão rùa đen về sau tiến hóa mà thôi.

Nhưng Vương không ngờ, lại có thể dùng cách này để tăng cường khí vận bản thân.

Vậy thì Long khí (Kong khí) trên người Cơ Hiên Viên cũng dễ hiểu rồi.

Vốn dĩ khí vận trên người mười tám đời Viêm Đế tích lũy đến một mức độ nhất định, do lượng đổi dẫn đến chất đổi, nên mới sinh ra Long khí.

Cơ Hiên Viên với tư cách là người sở hữu Long khí đời đầu, tự nhiên có đại khí vận tại thân, mới bảo đảm được Cơ gia - cái gia tộc đế vương này - có thể hưng thịnh hơn hai ngàn năm.

Vương không nhịn được cảm thán trong lòng.

Trương Tổ vốn định giết chết Cơ Hiên Viên, ai dè lộng khéo thành vụng, đẩy Cơ Hiên Viên lên địa vị đó!

Đồng thời, Vương cũng cảm thán một câu.

Khá lắm, Cơ Hiên Viên, lão rùa đen và Trương Tổ, ba bên đang đánh cược với ông trời (bug game) đây mà.

Phục thật.

Nhưng người ta cũng thành công, bảo đảm cho Cơ gia hơn hai ngàn năm luôn có đế vương xuất hiện, cũng là lợi hại rồi.

Đây chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ.

Đương nhiên, cũng là do Vương chủ động hỏi, không ngờ Cơ Thập Lục lại nói thật.

Đồng thời, đây cũng là tín hiệu thiện ý Cơ Thập Lục thả ra.

Vương biết, loại chuyện này Cơ Thập Lục cũng dám nói với hắn, chứng tỏ việc tiếp theo Cơ Thập Lục nhờ vả chắc chắn không đơn giản.

Vương nhìn qua dữ liệu chân thực của Cơ Thập Lục, quả thực hắn không nói dối.

Cơ Thập Lục uống một ngụm rượu, sau đó nhìn Vương, kể tiếp chuyện sau đó.

Cơ Như Mệnh tìm đến một vị Thượng Sư Mật Tông thời bấy giờ, vị Thượng Sư này cũng chính là người năm xưa bàn chuyện làm ăn với Cơ Như Mệnh.

Lão lạt ma kia vừa thấy Cơ Như Mệnh, cũng không còn vẻ cung kính như ban đầu nữa.

Hai mắt lão liếc xéo, ánh mắt lơ đễnh, bộ dạng đó như thể đang dùng cằm nói chuyện với Cơ Như Mệnh vậy: "Có việc gì?" Cơ Như Mệnh lập tức nổi giận.

Hắn tưởng tượng cảnh mình tát thẳng một cái vào mặt lão Lạt Ma kia, rồi chửi ầm lên: "Mẹ kiếp thằng khốn, dám ra yêu sách với ông à, muốn chết hả!" Đương nhiên, hai câu trên đều là do Cơ Như Mệnh tự sướng trong đầu mà thôi.

Thực tế, Cơ Như Mệnh chỉ có thể nuốt cục tức này xuống bụng.

Lão Lạt Ma này cực kỳ được sủng ái trước mặt Hoàng đế.

Chương 299

Ngay cả quý phi trong hậu cung, muốn tiến cung đều phải ngủ với Lạt Ma một đêm trước, mỹ danh gọi là "khai hồng".

Hiện tượng này vào cuối thời nhà Nguyên lại càng thịnh hành.

Nhà nào có con gái sắp xuất giá, bắt buộc phải tìm Lạt Ma để "khai hồng", nếu không sẽ bị trời phạt.

Cũng không biết đám Lạt Ma kia tuyên truyền kiểu gì, nhưng đại bộ phận dân chúng đều không dám không tin, cứ thế bị Lạt Ma lừa cả tình lẫn tiền.

Đây là tính chất quy mô toàn quốc.

Những việc Mật Tông làm ở Trung Thổ thực sự là một cú lừa kinh thiên động địa, lừng lẫy trong cả lịch sử.

Đặc biệt là vào cuối thời Nguyên, có một vị Hoàng đế cực kỳ mê tín những thứ này của Mật Tông, không chỉ mang những phi tử mình ưng ý nhất đem tặng cho lão Lạt Ma "khai hồng", mà còn để mặc cho lão Lạt Ma tuyển phi.

Thật không biết vị Hoàng đế kia nghĩ gì, hay là có sở thích đặc biệt nào đó.

Quyền lực của lão Lạt Ma lớn như vậy, Cơ Như Mệnh sao dám khiêu khích?

Cơ Như Mệnh túng rồi.

Hắn đỏ mặt, kiên trì, nặn ra từng chữ qua kẽ răng: "Lúc đầu chúng ta đã thỏa thuận chia năm năm, ngài còn nhớ không?" Lão Lạt Ma cười khinh miệt, nói quên rồi.

Cơ Như Mệnh giận mà không dám nói gì, sớm biết thế này thì lúc trước đã xử đẹp lão Lạt Ma rồi, kết quả vừa thấy người thật liền sợ mất mật!

Nhưng cũng không phải do Cơ Như Mệnh quá nhu nhược, nếu hắn thực sự nhu nhược thì Cơ gia ban đầu đã không giao việc đưa Mật Tông nhập Trung Thổ cho hắn.

Cơ Như Mệnh không sợ lão Lạt Ma, nhưng sợ đám binh lính mặc khôi giáp đứng bên cạnh lão.

Cũng chỉ đành nhận mệnh, hắn buông xuôi như kiểu đại triệt đại ngộ: "Được thôi." Cơ Như Mệnh quay đầu bỏ đi, lão Lạt Ma cũng chẳng giữ lại, ngược lại còn nói giọng âm dương quái khí: "Không ngồi thêm chút nữa sao?" Những chuyện sau đó, trong gia phả Cơ gia không có ghi chép lại.

Nguyên nhân chủ yếu là vì lão Lạt Ma vừa chết, sau này Hoàng đế quái tội xuống, lại tìm ra vật chứng từ Cơ gia thì cả tộc đều gặp tai ương.

Cứ như vậy, vài tháng sau, lão Lạt Ma chết.

Chết cùng với lão Lạt Ma còn có gã đạo sĩ lần đầu tiên gặp gỡ Cơ Như Mệnh.

Người của Mật Tông khóc lóc thảm thiết, khẳng định là Cơ Như Mệnh giết chết Lạt Ma, xin Hoàng đế báo thù cho lão Lạt Ma!

Hậu cung cũng đồng loạt khóc than một phen.

Cũng không biết lão Lạt Ma này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà khiến cho đám phi tử của Hoàng đế trung thành với lão như vậy.

Còn về việc lão Lạt Ma chết như thế nào, Cơ Thập Lục cũng không biết, chỉ biết chắc chắn là do Cơ Như Mệnh làm.

Nếu không thì tại sao Cơ gia lại không có chút ghi chép nào về đoạn sự tình này?

Điển hình của việc có tật giật mình.

Nghe nói trong chuyện này còn có bóng dáng của nhị ca Cơ Như Tự, hai huynh đệ hợp sức xử lý lão Lạt Ma.

Sau đó, ngọn núi chôn cất lão Lạt Ma được đổi tên, hiện tại nơi đó gọi là Lạt Ma Sơn.

Vương nghe đến đây, lập tức nhíu mày: "Lạt Ma Sơn?" Cơ Thập Lục cũng hơi kinh ngạc: "Vương gia cũng biết Lạt Ma Sơn sao?" Vương đâu chỉ biết, mấy hôm trước nghe được chuyện về vị Thượng sư Mật Tông từ miệng Đường Nam, hắn đã đích thân phái người nghe ngóng tin tức về Lạt Ma Sơn và Ngưu Giác Tử.

Tra nửa ngày cũng không ra manh mối gì rõ ràng.

Hóa ra Lạt Ma Sơn ban đầu không gọi là cái tên này, sau khi lão Lạt Ma hạ táng mới đổi tên!

Lão Thiên Sư cũng từng suýt mất mạng ở Lạt Ma Sơn.

Vị Thượng sư có "tác phong ưu tú" tiếp xúc với Đường Nam kia cũng ám chỉ về địa danh Lạt Ma Sơn này.

Hiện tại Vương lại biết được, vị lão Lạt Ma năm xưa đưa Mật Tông vào Trung Thổ cũng được chôn cất tại Lạt Ma Sơn!

Lạt Ma Sơn là vì lão Lạt Ma mà đổi tên.

Vương đột nhiên nghĩ ra một chuyện, bèn hỏi: "Lão Lạt Ma kia chẳng lẽ là một Nhân Ba Thiết (Rinpoche)?" Nhân Ba Thiết như phần trước đã đề cập, là những nhân vật kiểu như hoạt Phật chuyển thế của Mật Tông.

Được đồn đại vô cùng thần dị, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu cân

lượng thì ai cũng không rõ.

Cơ Thập Lục gật đầu: "Vương gia cũng biết cái này sao?" "Lão Lạt Ma kia chính là đại Nhân Ba Thiết đời đó, hiện tại đi đến những ngôi chùa Mật Tông chính thống ở Tạng khu vẫn có thể nhìn thấy tượng Phật của lão." Nói đến tượng Phật, không thể không nhắc một câu.

Tượng Phật của Mật Tông và tượng Phật kim thân của Phật giáo chính thống hoàn toàn không giống nhau.

Nói thế nào nhỉ, tượng Phật của Mật Tông, đến quỷ nhìn thấy cũng phải sợ.

Ngoại trừ hai con mắt và một cái miệng ra, thật sự chẳng có điểm nào dính dáng đến loài người.

Cái nào cái nấy trợn mắt há mồm, hung thần ác sát, có kẻ thậm chí còn mọc ba đầu sáu tay.

Muốn hỏi vì sao, thì đệ tử Mật Tông sẽ nói rằng: Thần tượng sở dĩ hung thần ác sát như vậy là vì tiên tổ tâm mang đại từ bi, không tiếc vứt bỏ nhân thân, khoác lên một bộ vỏ tà ác để chấn nhiếp ác quỷ trong thiên hạ, thủ hộ nhân gian.

Nói trắng ra chỉ tóm gọn trong một câu: Tượng Phật xấu là để dọa ác quỷ, khiến ác quỷ sợ hãi.

Dù sao thì những truyền thống và pháp môn tu luyện tà môn cực điểm của Mật Tông đều có một bộ giải thích nghe rất hợp lý.

Loại lời này cũng không thể nghe nhiều.

Nghe nhiều rồi lại tưởng thật là thế, sau này bị người ta dắt đi làm Minh phi lừa tiền lừa sắc thì hỏng đời.

Quay lại chủ đề chính.

Cơ Như Mệnh làm sao giết được lão Lạt Ma?

Ai cũng không biết.

Trong Cơ gia, chủ đề này cũng không bao giờ được nhắc tới.

Đầu tiên, đám Lạt Ma Mật Tông kia, kẻ nào cũng quỷ dị, thủ đoạn đều trái với thiên hòa.

Tại sao đám Lạt Ma đó lúc đại Nhân Ba Thiết chết lại không nhảy dựng lên?

Đương nhiên là có nguyên nhân.

Thứ nhất, không hy vọng triệt để xé rách da mặt với Cơ gia.

Cơ gia cũng là Hoàng kim gia tộc hơn hai ngàn năm, tổ tiên không biết đã xuất hiện bao nhiêu Hoàng đế.

Chương 300

Thứ hai, đám Lạt Ma kia ở trong hoàng cung tự tại quen rồi, thật sự muốn đấu pháp với Cơ gia thì cũng không dám!

Thắng thì tốt, lỡ thua thì sao?

Đãi ngộ của đám Lạt Ma ở Tạng khu và ở trong hoàng cung căn bản là một trời một vực, ai cũng không muốn đi, muốn hưởng phúc thêm chút nữa.

Cứ như vậy, đám Lạt Ma kia đã vứt bỏ lão Lạt Ma - người ban đầu đưa họ vào Trung Thổ, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng hưởng phúc.

Nghe đến đây, Vương cười lạnh một tiếng: "Đám Lạt Ma này thật trọng tình trọng nghĩa." Cơ Thập Lục lại nói: "Là như vậy, Vương gia." Sắc mặt hắn có chút vi diệu, dường như đang do dự.

Vương nhìn ra được, bèn nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng." Cơ Thập Lục cắn răng: "Vương gia, cậu cũng biết Trương gia tổ tiên và Cơ gia chúng tôi... có chút hợp tác trong chuyện này chứ?" Vương gật đầu.

Không ngờ Cơ Thập Lục lại tự mình "bán đứng", ngay cả chuyện này cũng nói thẳng với Vương.

Cơ Thập Lục thấy Vương không có vẻ kinh ngạc, trong lòng dâng lên dự cảm không lành, chỉ cảm thấy mình lại bị động thêm một chút.

Hắn kiên trì nói: "Trương Tổ ước hẹn với Cơ gia tôi, thỉnh xuất một môn bí thuật của Cơ gia, cùng ngài ấy đi tới Lạt Ma Sơn." "Lần hợp tác này giữa Trương Tổ và Cơ gia, chỉ có người thuộc chi của tôi biết." "Người biết cũng chỉ có ba người: tôi, cha tôi và con trai tôi."

Sắc mặt Vương quái dị.

Hẳn ba người trong miệng Cơ Thập Lục là Cơ Bát, Cơ Thập Lục và Cơ Tam Thập Nhị rồi.

Nhưng lại có một vấn đề, Trương Tổ đi Lạt Ma Sơn lấy Kỳ Lân Trảo để làm gì?

Lại còn để Cơ Tam Thập Nhị xông vào đại môn Trương gia, một chút ý tứ coi Trương gia là hậu đại cũng không có.

Sau khi Vương hỏi, Cơ Thập Lục nói: "Trương Tổ muốn dùng Kỳ Lân Trảo để mở cơ quan ở Lạt Ma Sơn, nơi đó dường như chôn giấu một bí mật kinh thiên, rốt cuộc là gì tôi cũng không biết." "Nhưng tôi có thể cảm giác được, hành động lần này tất nhiên vô cùng nguy hiểm." Vương khẽ nhướng mày: "Sao lại nói thế?" "Vương gia có chỗ không biết, Trương Tổ ở lại Cơ gia hơn mười ngày, vẫn luôn đóng cửa không ra, ở bên trong tu luyện." Cơ Thập Lục bất lực thở dài: "Nơi đó nếu không nguy hiểm, Trương Tổ có thể ngày đêm tu luyện như vậy sao?" Vương gật đầu, hóa ra là như thế.

Nhưng lại có một vấn đề hắn cần hỏi.

Sau khi hỏi Cơ Thập Lục về việc Trương Tổ đó có bị thọt chân hay không, sắc mặt Cơ Thập Lục rõ ràng biến đổi, rồi thẫn thờ gật đầu.

Như vậy, trong lòng Vương cũng đã có tính toán.

Chắc chắn người hợp tác với Cơ Thập Lục không phải là Trương Tổ thật, mà là Trương Qua Tử.

Đột nhiên lại nhớ ra một chuyện.

Năm đó gặp vị tiền bối "hóa thi thành xà" trong Hiến Vương Mộ, Trương Qua Tử nãi là kẻ phản đồ của Trương gia!

Chắc chắn Trương Qua Tử không dám tự mình đăng môn.

Cũng vì như thế, vấn đề bàn luận với anh em Trương thị những ngày trước cũng dần dần có manh mối.

Không phải là lão tổ tông vứt bỏ bọn họ.

Trương Qua Tử đã sớm phản bội Trương gia từ hàng ngàn năm trước, trước đây Vương không thông suốt quan tiết này, hiện tại mới dần dần hiểu ra.

Đầu tiên, Trương Qua Tử và Trương Tổ không biết vì sao lại xuất hiện sự phân liệt.

Trương Qua Tử phản bội Trương gia.

Còn Trương Tổ... cho tới nay nhân vật này chỉ sống trong miệng người khác, Vương chưa từng thấy mô dạng chân thực của Trương Tổ.

Nhưng người như Trương Qua Tử, Vương hoặc nhiều hoặc ít đều đã cùng hắn giao tiếp một chút.

Lúc trước ở trong Viêm Đế Mộ, Trương Qua Tử đã bỏ Trương Phàm Phàm vào trong quan tài.

Chắc hẳn trước đó khi Vương đi đến đất tổ Trương gia, gã thanh niên cắn hạt dưa trong miệng Cửu U Tướng Quân chính là Trương Qua Tử.

Hắn cũng đi tìm Kỳ Lân Trảo, nhưng không biết bị Trương Tổ giấu ở nơi nào.

Gần đây khi đi lại lần nữa, lại phát hiện tay của tượng điêu khắc Trương Tổ trong tổ miếu bị nứt ra, mới hoảng nhiên đại ngộ.

Hóa ra Kỳ Lân Trảo ở trong đó!

Vậy thì ai đã lấy Kỳ Lân Trảo đi!?

Dựa theo tâm tư kín kẽ của hai người Trương Tổ và Trương Qua Tử, không khó để đoán ra chuyện này định nhiên có liên quan tới Vương.

Dù sao, kể từ khi Vương bước vào nghề đạo mộ, mấy lần xuống mộ đầu tiên đều bị Trương Qua Tử dắt mũi đi.

Mãi về sau, Trương Qua Tử trong ấn tượng của Vương mới dần dần nhạt nhòa.

Cũng có khả năng phía Trương Qua Tử xảy ra vấn đề, dẫn đến không còn tinh lực để từng bước từng bước dụ dỗ Vương rơi vào cạm bẫy nữa.

Nghĩ đến đây, Vương cười.

Cơ Thập Lục hỏi Vương cười cái gì, Vương chỉ lắc đầu không nói.

Uống một ly rượu, hắn hỏi: "Cần tôi làm gì?" Cơ Thập Lục trực tiếp trả lời: "Tôi hy vọng cậu cùng tôi đi một chuyến tới Lạt Ma Sơn.

Đương nhiên, cậu ở trong tối, tôi ở ngoài sáng!" "Nếu Vương gia có lo lắng thì có thể tùy tiện mang người theo cùng, chỉ cần không bị Trương Tổ phát hiện hành tung là được." Vương tò mò: "Sợ Trương Tổ đến thế sao?" Thần sắc Cơ Thập Lục đột nhiên trở nên kiêng kỵ.

Hồi lâu sau mới thốt ra một câu: "Không thể không sợ." Thỏa thuận xong với Cơ Thập Lục.

Vừa vặn Vương cũng muốn biết Trương Tổ trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì.

Về chuyện giữa Trương Tổ và Trương Qua Tử, hắn cũng tò mò không kém.

Mấy lần vào sinh ra tử trước đây của Vương, rồi chuyện Trương

Phàm Phàm bị Trương Qua Tử mê ngất bỏ vào quan tài, đều có quan hệ mật thiết với Trương Qua Tử!

Nghĩ đến đây, Vương hỏi: "Khi nào xuất phát?" Giọng Cơ Thập Lục vang lên sang sảng: "Ba ngày sau!" "Được." Cứ như vậy, sau khi Vương và Cơ Thập Lục ăn uống no say một bữa liền chia tay.

Cơ Thập Lục không dám ra ngoài quá lâu, sợ bị Trương Tổ, cũng chính là Trương Qua Tử sát giác.

Vương liền quay đầu về nhà, quyết định hành động lần này không mang theo bất kỳ ai.

Không đúng, nếu có thể... mang theo Vệ Chiêu cũng là một lựa chọn không tồi.

Dù sao Vệ Chiêu hiện tại thi khí toàn thân đã rút đi, cả người sinh long hoạt hổ, khí sắc ngày càng tốt.

Thân mang tam đỉnh chi lực, chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực cho Vương.

Chương 301

Vương lại không có ba đầu sáu tay, sự tình cũng không thể lúc nào cũng tự thân làm hết.

Trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quang, thầm nghĩ: "Trương Qua Tử, lần này tao nhất định phải làm rõ mọi chuyện!

Đừng hòng chạy, ân oán giữa chúng ta cũng đến lúc thanh toán rồi!" Nghĩ vậy, Vương không nhịn được lại lên ga, tiếng động cơ gầm rú vang lên, rất nhanh liền biến mất tại đầu đường.

Nhìn Vương nghênh ngang rời đi, Cơ Thập Lục đứng tại cửa tiệm lẩu Thôi Bàn Tử, chăm chú nhìn theo xe của hắn.

Lại quay đầu nhìn thoáng qua tiệm lẩu, sau đó thở dài một hơi: "Haizz." Rất nhanh, Cơ Thập Lục cũng biến mất tại góc đường.

Còn về kế hoạch Vương thương nghị với Cơ Thập Lục, chỉ có hai người bọn họ biết.

Ngay sau đó, Vương không về nhà mà bấm một số điện thoại.

Tút.

Tút.

Tút.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, điện thoại kết nối, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Vệ Chiêu.

Bên đó có vẻ ồn ào, không biết đang làm gì. "Sao thế huynh đệ, về Tương Dương bao nhiêu ngày rồi mới nhớ đến tôi hả?" Vương không thể phủ nhận mà cười cười.

Vệ Chiêu tuy rằng nói giọng âm dương quái khí, nhưng quả thực

Vương cũng không có cách nào phản bác. "Không được sao?" Vệ Chiêu cười ha ha: "Được chứ, nói đi, có chuyện gì?" Vương nghĩ chủ đề này nói trong điện thoại không tiện lắm, bèn bảo: "Hiện tại bận không?" "Không bận." "Không bận thì hai ta ra ngoài đàm đạo chút, địa điểm cậu chọn." "Huynh đệ, vậy tôi không khách khí đâu nhé, tôi muốn ăn mấy món trứ danh của đầu bếp Michelin 3 sao ở khách sạn Hòa Bình!" Vương cười cười: "Được thôi, vậy tối nay nhé?" Vệ Chiêu cực kỳ sảng khoái đáp ứng.

Sau này hỏi ra Vương mới biết, lúc ấy Vệ Chiêu đang đánh bài với người khác, suýt chút nữa khiến người ta thua đến cái quần lót cũng không còn.

Vệ Chiêu kể với Vương một chuyện.

Đương nhiên là lúc hai người gặp mặt vào buổi tối.

Vệ Chiêu châm một điếu thuốc, thần thần bí bí nói: "Huynh đệ, ông biết hôm nay lúc tôi đi tôi thấy cái gì không?" Vương chờ câu tiếp theo.

Vệ Chiêu vẻ mặt đầy bí hiểm: "Tôi kể ông nghe, chuyện này kích thích lắm!" "Lúc nãy tôi đang đánh bài ở trong, thì có bà vợ đang làm chuyện ấy với người khác ngay cầu thang!" "Lúc đó vừa vặn tôi đi ra va phải, trời ơi, ông không biết cảnh tượng đó kích thích cỡ nào đâu!" "Tôi hắng giọng một cái, làm gã đàn ông kia suýt thì dọa đến liệt dương!" "Sau đó gã chồng xuất hiện, đánh gãy luôn ba cái chân của gã kia.

Nói thật, gã kia cũng đáng thương, sau lưng bị vợ cắm cho cái sừng to đùng như thế." "Gã chồng đánh gãy ba cái chân của gã tình nhân, rồi cũng đánh gãy luôn hai chân của cô vợ." "Lúc đó gã còn phóng lời hung ác: 'Cả đời này cứ nằm trên xe lăn cho tao, tao nuôi!'" "Haizz, lợi hại thật." Vương nghe xong cũng nửa ngày không nói nên

lời.

Nhân vật hào kiệt trong miệng Vệ Chiêu đúng là một gã ngoan nhân.

Trước mặt bao nhiêu người đánh gãy chân gã đàn ông kia, còn tàn nhẫn đánh gãy luôn chân vợ mình!

Chuyện này làm ầm ĩ lên cũng không trách được, người đàn ông nào chịu được cảnh này?

Vương biết những chuyện còn hoang đường hơn nhiều.

Giống như quan hệ giữa Thượng sư Mật Tông và Minh phi, đám tín đồ kia cứ như nhập ma, đem vợ mình tặng đi làm Minh phi cũng không tiếc, chỉ để thảo niềm vui của Thượng sư. "Đúng là thế phong nhật hạ." Vương nhịn không được phát ra một tiếng cảm thán.

Người bây giờ a, một kẻ so với một kẻ càng nát.

Nhưng sau khi hai người nhàn liễu một phen, Vương liền đi vào chính đề: "Hai ngày nữa có việc gì không?" Vệ Chiêu lắc đầu, hỏi lại: "Không, sao thế?" "Tôi hai ngày nữa phải ra ngoài làm chút việc, định rủ ông đi cùng." Vệ Chiêu đều không hỏi là việc gì, hào không do dự một lời đáp ứng: "Không thành vấn đề!" Vương ách nhiên thất tiếu: "Tôi còn chưa nói việc gì mà?" Vệ Chiêu lại tỏ vẻ thập phần tin tưởng Vương: "Lên núi đao xuống biển lửa chứ gì?

Mạng này của Vệ Chiêu tôi là do ông cứu về!

Vậy đi, ông cũng đừng nói nhiều, chỉ cần nhớ kỹ một câu, cần tôi làm gì thì tôi khoát cái mạng già này ra cũng làm cho ông!" Vương mạch nhiên nâng ly rượu, cùng Vệ Chiêu cụng một cái thanh thúy. "Sảng khoái!" Hai người nhìn nhau cười, sau đó uống cạn ly rượu vào bụng.

Về đến nhà, Vương toàn thân đều là mùi rượu.

Cùng Vệ Chiêu đại túy một trận, hai người đều uống đến bất tỉnh nhân sự.

Phục vụ viên khách sạn phải đích thân đưa hai người về nhà.

Đương nhiên, phục vụ viên khách sạn này chính là đám đạo sĩ trên Long Hổ Sơn.

Tửu lượng của Vệ Chiêu hiển nhiên kém Vương một chút, Vương uống đến mơ mơ màng màng nhưng vẫn đi được.

Còn Vệ Chiêu thì một chút ý thức cũng không còn.

Sau khi lão đạo sĩ đưa Vương về nhà, do Trương Phàm Phàm mở cửa, vừa mở cửa liền phát hiện Vương nồng nặc mùi rượu.

Trương Phàm Phàm ghét bỏ quạt quạt gió trước mũi: "Anh yêu uống bao nhiêu rượu thế hả?" Vương dù sao cũng uống nhiều rồi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Phàm Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa: "Em đoán xem anh uống bao nhiêu?" Trương Phàm Phàm bất lực thở dài: "Thật hết cách với anh." Sau đó, cô dìu Vương về phòng, giúp hắn thay đồ ngủ.

Cứ như vậy, hai người một đêm không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Vương chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung.

Bất lực thở dài: "Haizz, sớm biết thế này tối qua không uống nhiều như vậy." Xuống giường đi rửa mặt một phen, sau đó lại đưa Trương Phàm Phàm, Ninh Thái Nghi và Hầu Kim đi xuống lầu ăn sáng.

Ba ngày cứ thế sóng yên biển lặng trôi qua.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ ba, điện thoại của Đường Nam gọi tới.

Lúc này Vương đang thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất môn.

Nhìn thoáng qua điện thoại, lẩm bẩm: "Nam Nam giờ này gọi điện

cho mình làm gì?" Dựa theo sự hiểu biết về Đường Nam, không ngủ đến mười một mười hai giờ trưa thì tuyệt đối sẽ không dậy.

Chẳng lẽ lại gặp chuyện gì?

Vương tiếp thông điện thoại, ngay sau đó đầu bên kia truyền đến giọng nói của Đường Nam.

Giọng cô có chút gấp gáp, giống như phía sau có hổ dữ đang đuổi theo vậy. "Anh Vương, xảy ra chuyện rồi!" Vương cản khẩn hỏi: "Nam Nam, sao thế?" "Anh còn nhớ vị Thượng sư Mật Tông kia không?

Hôm nay người trong cục gọi em đến làm biên bản, em còn đang nạp muộn, kết quả người ta bảo với em, vị Thượng sư Mật Tông mấy hôm trước tiếp xúc với em đã chết rồi!" Vương lập tức kinh hãi.

Theo lời Đường Nam thì tên Mật Tông kia dù tệ hại nhưng trên người cũng có chút bản lĩnh thật sự.

Thế mà bị người ta giết chết?

Chương 302

Chuyện này... chết cũng quá trùng hợp đi?

Vừa đúng lúc Vương muốn xuất phát đi Lạt Ma Sơn thì Thượng sư Mật Tông thân tử.

Hắn trầm giọng nói: "Nam Nam, chết như thế nào?" Giọng Đường Nam có chút run rẩy, chỉ nghe cô cố gắng hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, sau đó nói: "Em ở trong cục nhìn ảnh chụp hiện trường cái chết của lão Thượng sư, cổ suýt chút nữa bị người ta chém đứt, chỉ còn dính một chút da thịt, nếu không thì đầu mình phân ly rồi.

Còn nữa, không biết vì sao, tay chân Thượng sư toàn bộ đều bị bẻ gãy, trên cánh tay còn đóng bốn cái đinh thô to." "Điều kinh tởm nhất là..." Đường Nam khựng lại. "Nhãn cầu của lão Thượng sư bị người ta móc ra, hai hốc mắt đen sì một mảnh, lúc em nhìn ảnh suýt chút nữa thì nôn ra.

Người trong cục bảo, Thượng sư Mật Tông nợ nợ cờ bạc, bị người ta truy sát nên mới có kết cục thê thảm như vậy.

Nhưng một người ngay cả phụ nữ cũng không đụng vào lại thích đi cờ bạc sao?

Em hoàn toàn không tin chuyện nhảm nhí đó." "Khai xong những gì em biết thì họ cho em về, vừa rời khỏi cục là em gọi cho anh ngay.

Em phải làm sao đây?

Em có trực giác cảm thấy, giết chết Thượng sư là đám người mặc áo blouse trắng kia.

Lúc trước em không để ý, hiện tại nhớ lại...

Em cứ cảm thấy lúc Thượng sư đi, trong ánh mắt có phần thản

nhiên, giống như đã biết trước kết cục của mình vậy." Vương nửa ngày không nói nên lời.

Thượng sư Mật Tông... chết quá đột ngột.

Vốn dĩ Vương định lần này đi Lạt Ma Sơn xem có thể gặp mặt vị Thượng sư Mật Tông kia không.

Dù sao cũng là người có bản lĩnh thật sự, Vương không muốn để hắn chết dễ dàng như vậy.

Nếu có thể thu về sử dụng thì càng tốt.

Ai ngờ đâu, trời có mưa gió thất thường, hoặc là lòng người tham không đáy rắn nuốt voi, Thượng sư Mật Tông cứ thế mà chết.

Đột nhiên, hắn nhớ ra một chuyện: "Đường Nam, pháp khí khi nào thì giao cho em?" "Lúc sắp đi thì giao cho em.

Mấy ngày trước...

à có, lúc đưa pháp khí có người khác ở đó không nhỉ?" Đường Nam cẩn thận nhớ lại.

Sau đó khẳng định: "Không có ai ở đó, ngày đám áo trắng kia tìm đến thì lão mới đưa cho em." Nghĩ đến đây, hai người đều hiểu ra.

Sau lưng Đường Nam lập tức nổi lên một tầng da gà, toàn thân rùng mình một cái. "Anh Vương...

Không phải vì cái pháp khí này mới giết Thượng sư chứ?" Đường Nam có chút không dám tin.

Vương lại thở dài: "Có khả năng là như vậy.

Trước tiên đừng quản nữa, mang theo pháp khí đến gặp anh đi.

Pháp khí để chỗ anh cũng an toàn hơn một chút.

Sau đó anh sắp xếp cho em về Đông Bắc Trương gia lánh nạn, đợi

sự tình qua đi rồi hãy về, được không?" Đường Nam gật đầu, một lời đáp ứng, sau đó nhanh chóng bắt xe về nhà lấy cái pháp khí Đạt Lạp kia, trực tiếp chạy đến nhà Vương.

Vừa vào cửa, Đường Nam liền giao pháp khí cho Vương.

Mày nhíu chặt, hỏi: "Anh Vương, em đưa pháp khí cho anh có phải không an toàn lắm không?

Nhỡ đâu bị đám áo trắng kia nhắm vào thì làm sao?" Nghĩ thế, Đường Nam cắn răng, dường như đưa ra quyết định.

Cô đưa tay muốn cướp lại pháp khí từ trong tay Vương, nhưng ai ngờ động tác của Vương linh hoạt hơn, trực tiếp khiến Đường Nam vồ hụt.

Đường Nam cuống lên, nhảy dựng, lớn tiếng: "Mau đưa đồ cho em, em không thể đưa cho anh!" Vương căn bản không thèm để ý.

Tiếng tranh cãi giữa hai người đánh thức tất cả mọi người trong nhà.

Trương Phàm Phàm mặc đồ ngủ dụi dụi mắt, giọng nói vút lên: "Nam Nam đấy à, đến lúc nào thế, sao không báo với tớ một tiếng?" Ninh Thái Nghi và Hầu Kim cũng từ trong phòng đi ra.

Hầu Kim thay đồ ngủ mới da dáng trẻ con, nếu không cứ mặc bộ đạo bào kia thì trông già dặn quá.

Hai người cũng chào hỏi Đường Nam.

Nhưng Đường Nam lại không vui nổi.

Cô thở dài thườn thượt, ai oán nhìn mọi người: "Mau khuyên Vương đi, anh ấy cướp đồ của tớ không trả!" Đường Nam vì không muốn để Vương gặp nguy hiểm, đến cả phương pháp cáo trạng sơ cấp này cũng dùng tới.

Ánh mắt ba người tề xoát xoát rơi vào trên người Vương.

Trương Phàm Phàm hỏi: "Có chuyện gì thế anh yêu?" Sau đó, Vương liền đem chuyện Đường Nam gặp phải và những ác hành của Mật Tông kể ra.

Đương nhiên, thời gian cấp bách, chỉ thuật lại đơn giản một phen.

Nghe xong, mọi người đều ngây ra.

Trương Phàm Phàm trực tiếp ôm lấy cánh tay Đường Nam, nói: "Nam Nam, hay là tớ đưa cậu về Đông Bắc Trương gia nhé?

Nơi đó hẳn là an toàn, đám áo trắng kia có gấp gáp đến đâu cũng không đến mức chạy tới Trương gia làm xàm làm bậy chứ?" Nhưng ai ngờ Đường Nam lại sầu mi khổ kiểm: "Như thế không phải hại Trương gia sao?

Hơn nữa đám áo trắng kia vừa nhìn là biết cùng một giuộc với Thượng sư Mật Tông, đều tu pháp, Trương gia có lợi hại nữa... cũng không phải đối thủ của bọn họ nha!" Lời của Đường Nam không nói quá rõ ràng, nhưng ý tứ thì trong lòng mọi người đều sáng như gương.

Trương gia đạo mộ tuy rằng thực lực hùng hậu không giả, nhưng...

đám áo trắng kia vạn nhất biết pháp thuật linh tinh thì sao?

Trương gia chẳng lẽ có người biết cái này?

Nếu Trương gia thực sự có phương diện tuyệt học này, Trương lão gia tử năm đó sẽ không phải chịu thiệt thòi lớn như vậy ở Bách Nhãn Quật.

Trương Chấn Nam từ Bách Nhãn Quật trở về bị đám hoàng bì tử hạ hàng đầu, mắc một thân quái bệnh.

Chương 303

Ngày đó nôn ra lông chồn vàng, chính là Vương tận mắt nhìn thấy.

Đến lúc đó chẳng phải chịu trận sao.

Đột nhiên, tiểu đạo sĩ Hầu Kim lên tiếng: "Hay là thế này đi chị Nam, em đưa chị về Long Hổ Sơn.

Em về Long Hổ Sơn ở mấy ngày, em không tin đám người kia dám lên Long Hổ Sơn của em?

Lúc đến còn mặc quần, em cho chúng nó cởi truồng đi về!" Tiểu đạo sĩ Hầu Kim vỗ vỗ ngực, bộ dáng thập phần tự tin.

Hai câu nói trực tiếp chọc cười Đường Nam. "Như vậy không phải cũng liên lụy Long Hổ Sơn sao?

Thôi bỏ đi." Tiểu đạo sĩ Hầu Kim lại lắc đầu: "Không giống đâu, phải biết rằng, đạo sĩ Long Hổ Sơn chúng em hiện tại, hoặc là tuổi quá lớn kinh không nổi giãy dụa, hoặc là quá trẻ tuổi, Lão Thiên Sư không cho xuống núi.

Nếu không thì hai nhóm người này đều đã xuống núi tìm sư thúc tổ rồi!" Nghe đến đây, Vương ho khan hai tiếng.

Hầu Kim lại làm như không thấy, tiếp tục nói: "Cho nên chị Nam cứ yên tâm đi, các cụ tuổi cao đạo hạnh thâm hậu, đám người kia trên người nếu thật có tu vi thì liền có thể cảm tri.

Còn đám trẻ tuổi thì đứa nào cũng thân cường thể tráng, không có hai đòn thì thật sự đánh không lại." Nghe xong, Đường Nam rốt cuộc cũng yên tâm: "Được, vậy chị làm phiền Long Hổ Sơn, chị đi ở nhờ mấy ngày rồi về." Hầu Kim cười: "Yên tâm đi, ở bao lâu cũng không sao." Cứ như vậy, chuyện này được quyết định.

Quyết định xong, Vương cũng không lằng nhằng, bảo Hầu Kim và Đường Nam đi cùng một chuyến.

Sau khi hai người thu dọn đồ đạc xong, ba người liền xuất phát.

Vương bao một chiếc máy bay cho hai người bọn họ, còn chuyện từ sân bay về Long Hổ Sơn thì không cần Vương bận tâm.

Hầu Kim vừa nãy đã gọi điện cho Lão Thiên Sư.

Lão Thiên Sư vừa nghe chuyện của Vương, lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm, ta đi đón, bảo đảm bình an đến Long Hổ Sơn." Có Lão Thiên Sư xuất mã, Vương cũng có thể yên tâm.

Tại sân bay hắn gặp Vệ Chiêu, hai người ngồi máy bay tư nhân của Vương, đề tiền xuất phát đi tới Lạt Ma Sơn.

Lần này, Vương nhất định phải cho tên Trương Qua Tử kia biết, Vương không phải quân cờ để hắn tùy tiện chưởng khống!

Thời gian thấm thoắt.

Máy bay hạ cánh, Vệ Chiêu nói với Vương: "Huynh đệ, chúng ta không phải đến hơi sớm sao?

Trước đó nói trưa mới đi Lạt Ma Sơn mà, bây giờ mới mười giờ sáng." Vương cười cười: "Sớm chút không tốt sao?

Chúng ta đi quan sát Lạt Ma Sơn trước, xem có manh mối gì không.

Làm chút bố trí, đến lúc đó không đến mức quá bị động." Vệ Chiêu nghe xong thấy cũng đúng.

Thế là hai người liền xuất phát đi tới Nhị Đạo Giang thuộc thành phố Thông Hóa, tỉnh Lâm.

Không sai, Lạt Ma Sơn cũng ở Đông Bắc.

Nhị Đạo Giang vốn là một nơi khá hẻo lánh.

Nơi này cũng mới được sáp nhập vào Thông Hóa mấy chục năm trước.

Lúc này, Vương và Vệ Chiêu ngồi trên một chiếc Jeep Wrangler, xuất phát đi Nhị Đạo Giang.

Đi qua một cây cầu lớn, hai người liền tới nơi.

Lúc này là tháng chín, thời tiết quả thật oi bức, nhưng cũng chịu đựng được.

Dù sao mùa hè ở Đông Bắc cũng không ngột ngạt như phương Nam.

Gió hiu hiu thổi, đảo cũng thoải mái.

Vệ Chiêu chặn một ông lão bên đường lại, thuận miệng hỏi: "Ông ơi, ông có biết đường đi Lạt Ma Sơn không?" Ông lão kia vừa nhìn Vệ Chiêu liền nói: "Chậc, hai người các cậu mà cũng dám đi Lạt Ma Sơn à?

Trong đầu suốt ngày chứa cái gì thế, thật coi Lạt Ma Sơn là chốn vui chơi chắc?

Nghe tôi khuyên một câu, hai cái tay chân khẳng khiu kia đừng có đi chuốc họa nữa, tìm cái trung tâm tắm hơi gọi kỹ sư mà chơi cho sướng." Ông lão diệu ngữ liên châu, khiến Vệ Chiêu nghe mà ngẩn tò te.

Hắn thở dài, cười như mếu: "Ông ơi, ông đừng quản bọn cháu làm gì, Lạt Ma Sơn ở đâu là được!" Nói xong, đưa cho ông lão một điếu thuốc.

Ông lão vừa nhìn thấy thuốc đắt tiền, lập tức cười ha hả: "Chàng trai trẻ, ta thấy cậu cũng là người biết điều, nghe ta nhé, ngàn vạn lần

đừng đi, ta không thể hại tính mạng các cậu, mau về nhà thăm cha mẹ đi!" Ông lão cũng không có ý mắng Vệ Chiêu.

Nhưng lời nói thì hơi khó nghe.

Bất quá Vệ Chiêu cũng không chấp, chỉ đành ậm ừ cho qua.

Thấy hai người Vệ Chiêu bỏ đi, ông lão mới tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn lại không yên tâm quay đầu hét với theo: "Ngàn vạn lần đừng đi đấy nhé!" Thấy Vệ Chiêu gật đầu, ông lão mới yên tâm.

Hồi lâu sau, Vệ Chiêu bất lực thở dài: "Haizz, người Đông Bắc nhiệt tình quá, cái gì cũng không cho chúng ta đi, là sao chứ." Vương lắc đầu cười cười.

Đồng thời trong lòng cũng tò mò về Lạt Ma Sơn.

Rốt cuộc là nơi nào?

Tùy tiện kéo một ông lão ngoài đường cũng có thể kiệt lực ngăn cản bọn họ đi.

Xem ra Lạt Ma Sơn thật sự đã xảy ra không ít chuyện quỷ dị.

Ngay sau đó, hai người lại đi tiếp, lần này tìm được một quán thịt nướng.

Trước cửa dựng một cái lò lửa màu đen, than củi trong lò cháy đỏ rực, xiên thịt dê nướng chảy mỡ xèo xèo, quạt gió bên cạnh thổi tan hết khói.

Một mùi thơm đặc trưng của đồ nướng lập tức chui vào mũi hai người.

Tìm được một cậu thanh niên đang cởi trần nướng thịt, Vệ Chiêu hỏi: "Người anh em, biết đường đi Lạt Ma Sơn không?" Cậu thanh

niên khựng lại: "Chậc, hai người cũng đi tìm chết à?

Không biết nơi đó chết bao nhiêu người sao?

Thôi đừng hỏi nữa, nghe khẩu âm là biết không phải người bản địa rồi.

Nghe anh khuyên này, đừng đi nữa." Vệ Chiêu phát cáu: "Vừa nãy gặp ông cụ không cho đi, cậu cũng không cho đi, rốt cuộc dưới Lạt Ma Sơn có cái gì?" Người trẻ tuổi vẻ mặt chấn kinh: "Hai người ngay cả chuyện Lạt Ma Sơn xảy ra cái gì cũng không biết mà dám đi?" Hai người nhìn nhau một cái, xem bộ dạng này thì cậu thanh niên biết chuyện Lạt Ma Sơn.

Vương vung tay lên: "Cậu cũng đừng nướng nữa, vào đây uống với bọn tôi chút." Người trẻ tuổi mặt lộ vẻ khó xử, nhìn bà chủ quán ở quầy thu ngân, cười khổ nói: "Anh ơi, hai người uống trước đi, lát nữa em vào kính một ly, em đang đi làm, bị bà chủ thấy thì không hay." Vừa nãy còn tự xưng anh, giờ lại gọi Vương là anh rồi.

Chương 304

Cậu thanh niên này đổi mặt cũng nhanh thật.

Vương cười nói: "Đừng lằng nhằng, bảo cậu vào thì cứ vào, hôm nay cái quán này tôi bao." Sau đó, Vương liền vén rèm cửa đi vào, bà chủ quán vừa định chào hỏi xem ăn gì, chỉ thấy Vương thì thầm to nhỏ gì đó với bà chủ.

Sắc mặt bà chủ lúc đầu không tốt lắm, sau càng nói càng cao hứng, cuối cùng hỉ tiếu nhan khai mời cậu thanh niên kia vào trong nhà, nhỏ giọng dặn dò: "Hai người này là nhân vật lớn đấy, xử lý tốt thì biết đâu đổi đời, nắm chắc cơ hội nhé, hôm nay để chị nướng cho." Nói xong, bà chủ đặt tay lên eo cậu thanh niên đẩy vào trong, đi đến tủ đông lấy ra một đống xiên thịt, vừa ngâm nga câu hát vừa cười đi về phía lò nướng.

Thịt dê, cật heo, cuống tim, gân bò...

Cậu thanh niên trong lòng kinh hãi, biết bà chủ hình như nhìn ra cái gì, sắc mặt cũng trở nên cung kính.

Ngồi xuống, rót cho Vương và Vệ Chiêu mỗi người một chai bia Lão Tuyết Hoa. "Anh, hai người biết được chút gì rồi?" Vương nhấp một ngụm rượu: "Chuyện Lạt Ma Sơn, kể cho bọn tôi nghe đi." Người trẻ tuổi ưng thuận một tiếng: "Được thôi, Lạt Ma Sơn ấy à, tà môn lắm.

Nói sao nhỉ, mười hai năm trước, thời tiết đột nhiên trở nên cực kỳ khô nóng, mùa hè năm đó nóng chết không biết bao nhiêu người!

Không ít ông già bà cả không chịu nổi, trực tiếp bị nóng chết!

Chúng ta là người Đông Bắc đâu có mua điều hòa, đầu mùa đông

không lạnh mùa hè không nóng, căn bản cũng không dùng tới cái thứ điều hòa kia.

Anh, hai người không biết chuyện này sao?" Vương và Vệ Chiêu gật đầu, ra hiệu tiếp tục. "Vốn dĩ ấy à, hiện tại sinh hoạt cũng tốt rồi, ai cũng mua điều hòa, nhưng mỗi năm đến mùa hè vẫn luôn có mấy ngày nóng muốn chết, mọi người cũng đều quen rồi.

Nhưng ai ngờ được, mùa hè mười hai năm trước, cái tuần lễ ấy quả thực nóng ra phân luôn, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, người già chết hết xe này đến xe khác!" “Hai người không biết đâu, cái lò hỏa táng đó vốn dĩ vắng tanh vắng ngắt, kết quả mấy ngày đó muốn hỏa thiêu thi thể đều phải xếp hàng!” “Chắc cũng đủ hiểu là chết bao nhiêu người rồi chứ?” Vương hỏi lại: “Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Lạt Ma Sơn?” Người thanh niên bảo Vương đừng sốt ruột, chủ đề chính bây giờ mới bắt đầu.

Sau một tuần lễ đó, thời tiết mới dần dần mát mẻ trở lại.

Người thanh niên này tên là Tôn Oai, năm nay hai mươi tám tuổi, mười hai năm trước cậu ta mới mười sáu.

Thời đó mười sáu tuổi đi quán nét không cần chứng minh thư.

Mấy ngày đó Tôn Oai cùng bạn bè ra quán nét bao đêm.

Buổi tối ngồi điều hòa chơi thâu đêm, hôm sau tùy tiện tìm cái nhà tắm hơi vào ngủ bù cả ngày, tối lại tiếp tục ra ngoài lên mạng, cứ thế trụ được cả tuần lễ.

Sau đó có một ngày, lúc mấy đứa nhóc đang lên mạng thì nghe thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ ngồi bên cạnh đang nói chuyện với quản lý quán nét về vụ Lạt Ma Sơn.

Tôn Oai vốn cực kỳ tò mò với mấy chuyện tâm linh, liền dỏng tai lên nghe, ai ngờ đâu những lời tiếp theo của hai người bọn họ khiến

Tôn Oai giữa ngày hè oi bức cũng cảm thấy lạnh gáy.

Người đàn ông trung niên kia kể, ở thành nam có một ngọn núi tên là Lạt Ma Sơn, nghe đồn tàng chứa một lão Lạt Ma đắc đạo.

Kết quả mấy ngày trước trời nóng quá lão Lạt Ma chịu không nổi, bèn từ dưới lòng đất chui lên.

Có hai thanh niên tân thời đang leo núi đúng lúc tận mắt chứng kiến cảnh lão Lạt Ma chui từ dưới đất lên, sợ đến mức đái ra quần tại chỗ.

Sau đó, cả hai người đều điên luôn.

Đây cũng là chuyện của hai ngày trước, cái tà môn nhất là ở phía sau.

Hai người kia sau khi phát điên thì suốt ngày ru rú trong nhà như chuột, ban ngày tuyệt đối không bước ra khỏi cửa nửa bước, nhưng cứ đến tối là tỉnh táo.

Đến tối, người xung quanh đừng hòng ngủ nghê gì.

Hai người đó nằm rạp xuống đất như mèo, mông chổng lên cao, tay chân cào xuống đất, trong miệng liên tục phát ra tiếng "khà khà".

Tiếng khà khà đó hoàn toàn không giống tiếng người cười lớn.

Nó giống tiếng cảnh cáo của loài mèo khi bị uy hiếp, nhe răng trợn mắt phát ra, âm thanh đó nghe vừa khàn đục lại vừa thê lương.

Điều đáng sợ nhất là mắt của hai người đó đều thay đổi!

Không sai, đồng tử dựng đứng hệt như mắt mèo!

Đồng thời, hai người cứ điên điên khùng khùng gào lên: "Quan tài, tôi muốn quan tài." Sau đó người nhà phải tìm thầy về làm pháp sự.

Cao nhân nhìn qua liền bảo hai người này bị vong dựa, nhất định

là nhìn thấy thứ không sạch sẽ nên mới biến thành như vậy.

Nhưng cũng không phải không giải quyết được, phải ra giá.

Người nhà cắn răng, vay đông mượn tây gom đủ ba vạn tám đưa ra.

Vị cao nhân kia vừa làm phép, kết quả chính mình cũng bị cuốn vào luôn!

Lúc còn tỉnh táo chỉ kịp để lại một câu: "Đưa vào trong Lạt Ma Sơn ba cỗ quan tài, chuyện này mới có thể giải quyết!" Nói xong, vị cao nhân kia cũng nằm rạp xuống đất y hệt con mèo!

Dùng lưỡi liếm mu bàn tay mình, giống như mèo đang rửa mặt chải chuốt vậy, nhất cử nhất động không khác gì loài mèo.

Lúc đó dọa người nhà sợ chết khiếp, ngay trong đêm mua ba cỗ quan tài đưa vào Lạt Ma Sơn.

Đừng nói, quan tài vừa đưa vào, ngay đêm đó không còn tiếng khà khà nữa, sáng sớm hôm sau ba người liền khôi phục bình thường.

Người anh ôm lấy đầu mẹ thống khổ khóc lóc: "Mẹ ơi, con nhìn thấy có lão Lạt Ma chui từ dưới đất lên!" Quên chưa nhắc, hai người lên núi là hai anh em ruột, sinh đôi cùng một lứa.

Bà mẹ kinh hãi: "Rốt cuộc là chuyện gì?!" Hai người lúc này mới vừa khóc vừa kể lại sự tình, mấy ngày nay bọn họ vẫn có ý thức, biết mình đang làm gì, nhưng thân thể không chịu sự khống chế.

Cứ nhắm mắt lại là nghe thấy một giọng nói, bảo phải đưa lên Lạt Ma Sơn hai cỗ quan tài, nếu không sẽ làm cho hai anh em thật sự biến thành mèo.

Lúc ấy vừa kinh vừa sợ, nhưng lại không có cách nào nói ra, thật sự không biết làm sao cho tốt, may mà mẹ tìm được cao nhân.

Tuy cao nhân này đạo hạnh cũng chưa cao lắm, nhưng vẫn có hai tay bản lĩnh thật sự.

Hai người vừa nhìn thấy thầy, nghĩ chuyện này chắc có hy vọng, liền không biết lấy đâu ra khí lực, để cho cao nhân liên hệ được với linh hồn của mình.

Chuyện đưa quan tài là do người anh nói cho cao nhân biết.

Bà mẹ nạp thắc mắc: "Không đúng nha, vị cao nhân kia nói với mẹ rõ ràng là ba cỗ quan tài mà." Đột nhiên bà vỗ đầu cái bốp: "Mẹ kiếp, lão già này lừa tao ba vạn tám lại còn bắt tao bù thêm tiền một cái quan tài đưa vào, tiền này tao cao thấp cũng phải tính cho rõ!" Sở dĩ cao nhân đòi ba cỗ quan tài, là vì có một cỗ quan tài dành cho chính lão.

Một cỗ quan tài đổi một mạng, nhưng cao nhân sau khi tỉnh lại cũng không nói gì, cứ thế xám xịt bỏ đi.

Đối với chuyện tiền nong quan tài cũng ngậm miệng không nhắc tới, nhìn qua là biết đuối lý lại không có bạc, đau lòng vì tiền.

Khi đó chuyện này đồn đại khắp Nhị Đạo Giang, có người tin cũng có người không tin.

Có người cười nhà kia thật biết lừa đảo, nhưng lớp người già đều biết, không thể bất kính với loại chuyện tâm linh này, cho nên các cụ đều ngậm miệng không nói.

Nhưng sau chuyện này, những ai không tin quỷ thần đều gặp chuyện.

Chương 305

Sau đó, xảy ra chuyện lại là cả một đám người.

Có thể là trong câu chuyện không có vẻ gì nguy hiểm, nên mọi người đều tò mò trên Lạt Ma Sơn có phải thật sự có lão Lạt Ma chui lên hay không?

Có phải thật sự có quỷ đang đòi quan tài với người sống?

Thế là rủ nhau thành từng nhóm đi lên đó, kết quả chỉ có một người chạy về được.

Đi mười mấy người, về một người.

Người này về xong cũng điên luôn, cả ngày điên điên khùng khùng, lúc khóc lúc cười, thích bắt chuột.

Mời thầy về xem đều vô dụng, thầy nào đến cũng bỏ chạy, chuyện này không quản được.

Tôn Oai không kìm được thở dài một hơi: "Thật không biết năm đó dưới đáy Lạt Ma Sơn tà môn đến mức nào, người đi lên cơ bản đều điên hết, hiện tại ngay cả thợ săn già cũng không dám lên núi săn thú nữa, sinh sợ trúng tà." Vương uống một ngụm bia Tuyết Hoa, bình thản nói: "Kể tiếp đi." Tôn Oai nghe giọng điệu bình tĩnh của Vương xong, không kìm được ngẩng đầu hơi sững sờ.

Hai người này là sao vậy?

Một chút sợ hãi cũng không có.

Từ trên mặt hai người, không nhìn thấy bất cứ thần sắc sợ hãi hay kinh hãi nào.

Giống như... giống như hai người họ đã từng trải qua loại chuyện

này như cơm bữa vậy.

Tôn Oai trong lòng không khỏi đánh giá cao Vương và Vệ Chiêu thêm vài phần, bà chủ nói không sai, hai người này đích thị là đại nhân vật!

"Được, nếu các anh đã muốn nghe, vậy tôi kể hết." Tôn Oai thần thần bí bí, ánh mắt quét ra ngoài cửa nhìn bà chủ một cái, thấp giọng nói: "Thực ra chuyện năm đó tôi cũng có tham gia, cái người duy nhất không bị điên kia... là anh trai tôi." "Cho nên, chuyện người khác không biết, tôi lại biết rất rõ." "Năm đó dưới chân Lạt Ma Sơn đã xảy ra chuyện gì, chỉ có nhà họ Tôn tôi là rõ nhất!" Vương và Vệ Chiêu liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được sự kinh hỉ.

Không ngờ tùy tiện tìm một người hỏi chuyện, lại vớ được người biết rõ chân tướng năm đó!

Vệ Chiêu rót cho Tôn Oai một ly rượu tây, cười nói: "Nhuận giọng một chút, kể lại sự việc một năm một mười cho tôi nghe." Vệ Chiêu rót rượu khiến Tôn Oai có cảm giác vừa mừng vừa sợ.

Sợ là, người có thân phận như Vệ Chiêu lại rót rượu cho mình, cậu ta không chịu nổi.

Mừng là, biết hai người này xác thực bắt đầu coi trọng mình.

Đây là một điềm báo tốt.

Tôn Oai hơi nhuận giọng, tiếp tục kể tiếp.

Từ khi mười mấy người kia từ trên Lạt Ma Sơn trở về, toàn bộ đều điên hết.

Chuyện này lập tức gây nên sóng to gió lớn khắp cả thành phố Thông Hóa, không ai là không cảm thấy chấn kinh trước chuyện này.

Trước đó có người cảm thấy chuyện hai anh em nhà kia phát điên

thuần túy là do người ta bịa ra.

Từ xưa đến nay chưa nghe ai trúng tà lại học tiếng mèo kêu bao giờ!

Nhưng hiện tại... không tin cũng phải tin.

Mười mấy người điên rồi, đây không phải chuyện nhỏ!

Sau đó chuyện này truyền thẳng lên cục cảnh sát, cục trưởng ngay lập tức hạ lệnh, chuyện này ai cũng không được quản!

Cứ thế, có người đi báo án, nhưng không ai nguyện ý tiếp nhận vụ án.

Không biết ý tứ của cục trưởng là gì, nhưng nhìn dáng vẻ đó, cục trưởng xác thực biết nội tình.

Chuyện này, không nhúng tay vào được.

Cảnh sát không quản, bầu không khí sợ hãi trong dân chúng bắt đầu càng lúc càng lan rộng.

Cùng thời gian đó, không biết là tác dụng tâm lý hay xác thực có chuyện lạ, những sự việc dân gian nháo quỷ biến hóa ngày càng nhiều.

Giống như ông bác hai chui từ dưới mồ lên đòi người khác xin điếu thuốc hút, nói ở dưới đó thuốc không có sức, phải hút Lợi Quần (một loại thuốc lá), dọa người kia sợ ngây người ngay tại chỗ.

Có người kể chuyện còn tà hồ hơn.

Lúc xuống ruộng làm nông, thấy trong ruộng có một con Hoàng bì tử (chồn) đứng thẳng người giúp cuốc đất, cuốc xong còn hỏi một câu: 'Nhìn tao có giống người không?'.

Lại có người nói hôm đó nhìn thấy đĩa bay.

Tóm lại cùng một thời gian, đủ loại chuyện tà môn đều truyền ra.

Cũng không biết có phải có người mê hoặc lòng quân, có người tung tin đồn nhảm cố ý chế tạo không khí khủng bố hay không.

Dù sao thì cũng thành công rồi.

Khoảng thời gian đó cả thành phố Thông Hóa lòng người hoang mang, ngay cả án giết người cũng bắt đầu nhiều lên.

Cũng không biết có phải có người nhân dịp thời gian này cố ý hành hung hay không.

Dù sao thái độ của phía cảnh sát cũng phác sóc mê ly, cũng không muốn quản mấy chuyện này.

Sau đó, Tôn Oai thực sự sợ hãi không chịu được, về nhà hỏi anh trai mình là Tôn Gia Chính, rốt cuộc dưới chân Lạt Ma Sơn đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Gia Chính vẫn còn sợ hãi, giống như chưa hoàn hồn, nhìn em trai Tôn Oai một cái, đem đôi chân ngâm đến phát đỏ từ trong chậu nước ra.

Nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, giống như nhớ lại hồi ức tồi tệ, cả người đều run lên một cái.

"Anh cả, rốt cuộc dưới đó xảy ra chuyện gì vậy?!" "Vì sao hiện tại ai cũng nói quỷ a quỷ a, làm em sợ muốn chết." Tôn Oai đột nhiên chạy đến bên cạnh Tôn Gia Chính ngồi xuống, một tay đặt lên đùi anh mình, vẻ mặt nghiêm túc lại sợ hãi: "Anh, nói cho em biết đi, nếu không em ngủ cũng không ngon giấc!" Tôn Gia Chính thần sắc phức tạp nhìn Tôn Oai, sau đó thở dài một hơi, châm một điếu Hồng Tháp Sơn, chậm rãi nói: "Em trai, nếu có thể, đại ca không hy vọng bất kỳ ai biết chuyện này nữa, cũng đừng hỏi nữa, hỏi nhiều đối với em không có lợi đâu." Nói xong, Tôn Gia Chính chậm rãi lau khô chân, sau

đó đứng dậy vươn vai một cái: "Đi thôi, anh đi lên mạng đây, buổi tối trong nhà nếu có làm món thịt thì nói với anh một tiếng, nếu không anh không về ăn đâu." Nói xong, Tôn Gia Chính trực tiếp mở cửa đi mất.

Nhưng Tôn Oai biết thừa, Tôn Gia Chính không hề đi lên mạng, ngay cả chứng minh thư cũng không cầm, lên mạng cái gì?

Hội viên một tiếng 1.5 tệ, khách vãng lai một tiếng 3 tệ, giống như Tôn Gia Chính là loại người tinh minh, uống một chai hồng trà băng cũng phải uống một nửa rồi đổ thêm nước lọc vào, sao có thể tiêu hoang thêm 1.5 tệ tiền oan uổng?

Cho nên khẳng định không phải đi lên mạng.

Nhưng lại có chuyện gì, có thể khiến Tôn Gia Chính giấu giếm cả em trai ruột?

Trong đầu Tôn Oai, đột nhiên hiện lên ba chữ.

Chương 306

Lạt Ma Sơn!

Không chút do dự, cậu ta mặc xong quần áo liền bám theo.

"Anh cả, nếu anh không nói cho em, vậy thì em tự đi điều tra!" Mười hai năm trước Tôn Oai mới mười sáu tuổi, cứ thế rón ra rón rén, giày cũng chưa xỏ tử tế đã bám theo Tôn Gia Chính.

Vừa đi vừa xách giày, cuối cùng loạng choạng suýt chút nữa ngã sấp mặt.

May mà bên cạnh có cái cột điện, nếu không hôm nay Tôn Oai nhất định bị phát hiện.

Khó khăn lắm mới mặc xong áo khoác để chống lại cái lạnh thấu xương của tiết trời tam cửu, Tôn Oai xoa xoa tay, nhìn về phía trước Tôn Gia Chính.

Chỉ thấy trên tay Tôn Gia Chính điếu Hồng Tháp Sơn vẫn chưa hút xong, đầu thuốc lá trong tay đang phát ra ánh sáng đỏ cam yếu ớt.

Tôn Oai trong bóng đêm cũng có thể định vị chuẩn xác manh mối duy nhất của Tôn Gia Chính.

Dần dần, thần sắc Tôn Oai càng lúc càng nghi hoặc.

"Anh cả muốn đi đâu thế?" Tôn Gia Chính đi xuyên qua khu Lục Vân Hoa Viên bên cạnh nhà, đi về phía siêu thị Kim Bảo phía trước.

Nhà siêu thị Kim Bảo là nhà duy nhất bán thịt gà trong khu này, cho nên bình thường buôn bán rất tốt, chẳng lẽ Tôn Gia Chính đêm hôm khuya khoắt đi giúp người ta làm việc?

Suy nghĩ một chút, Tôn Oai liền lắc đầu.

“Không thể nào, anh trai mình không phải loại người đó.” Cũng không biết câu này là đang mắng hay đang khen Tôn Gia Chính nữa.

Nhưng lộ trình phía sau của Tôn Gia Chính, dần dần khiến Tôn Oai nhìn không hiểu.

Nhà ở đường Thủy Nguyên, phải xuống một cái dốc lớn mới đến Lục Vân Hoa Viên, qua Lục Vân Hoa Viên đi thêm trăm mét mới tới siêu thị Kim Bảo.

Nhưng Tôn Gia Chính lại rẽ xuống ở ngã tư phía trước?

Tôn Oai nhìn không hiểu, tiếp tục bám theo.

Đèn đường vàng vọt phát ra ánh sáng yếu ớt, Tôn Gia Chính nhanh chóng đi tới cửa một quán thịt nướng.

Hiện tại là hơn mười giờ tối.

Khu Đông Khảm Tử này nổi tiếng nhất, buôn bán hot nhất, đương nhiên thuộc về quán đồ nướng Kim Thuẫn trước mặt Tôn Gia Chính.

Nhưng vào thời gian lẽ ra phải chật kín khách này, trong quán lại không có một bóng người.

Bởi vì, con trai ông chủ quán đồ nướng Kim Thuẫn trúng tà, không có tâm tư kinh doanh, mở cửa quán cũng chỉ vì ở nhà buồn bực, ông chủ ra ngoài cho khuây khỏa.

Tôn Gia Chính đi vào, Tôn Oai ở cửa hé một khe hở, ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Ai ngờ, ông chủ vừa nhìn thấy Tôn Gia Chính, lập tức từ trên ghế bật dậy, trong tay cầm một cái chai rượu, phang thẳng về phía đầu Tôn Gia Chính.

“Cái thằng ranh con này còn có mặt mũi đến gặp tao à, thằng An Hào nhà tao bị hại thảm rồi!” “Hiện tại ngày nào cũng ở nhà đòi ăn

chân mẹ nó cái gì thế hả?!" "Lúc trước mấy đứa ranh con chúng mày không rủ nó đi Lạt Ma Sơn, thì hiện tại cũng không ra nông nỗi này!" Thần sắc ông chủ càng lúc càng điên cuồng, trong mắt sung mãn lửa giận, giống như chai rượu trong tay bất cứ lúc nào cũng sẽ nện lên đầu Tôn Gia Chính vậy.

Ở ngoài cửa nhìn lén hết thảy, tim Tôn Oai đập thình thịch, thật sợ ông chủ nhất thời không khống chế được, chai rượu gõ lên đầu đại ca nhà mình, lúc đó thì vui rồi.

Cái chai rượu màu xanh lục kia cứ theo động tác của ông chủ mà nhấp nhô.

Mỗi khi chai rượu giơ lên, Tôn Oai suýt không khống chế được định lao vào, lúc hạ xuống lại ráng nhịn.

Cứ thế vài lần, ông chủ đột nhiên giơ cao chai rượu lên!

Trong lòng Tôn Oai thắt lại, định lao vào hô to một tiếng 'đừng đụng vào anh tao', nhưng lại nhịn xuống được.

Cũng không phải Tôn Gia Chính đỡ được chai rượu, mà chỉ đơn thuần là Tôn Oai hai chân mềm nhũn, bị dáng vẻ hung hăng dọa người của ông chủ làm cho khiếp sợ, không dám động đậy.

May mà Tôn Gia Chính nói một câu.

Do đưa lưng về phía Tôn Oai, Tôn Oai cũng không nhìn rõ biểu tình của anh mình.

Nhưng Tôn Oai có thể cảm giác được, ngữ khí của đại ca bình tĩnh giống như đang nói về một chuyện vô cùng bình thường.

"An Hào chết chưa?" Vừa nghe câu này, Tôn Oai suýt chút nữa nằm vật ra đất.

Anh ơi là anh, nói cái gì thế, chê mạng mình dài quá à!

Trong dự đoán của Tôn Oai, ông chủ khẳng định nhịn không được lửa giận, muốn sống mái một phen với Tôn Gia Chính.

Quả nhiên, ông chủ lập tức nộ hỏa trung thiêu, chai rượu mạnh mẽ nện xuống đầu Tôn Gia Chính.

"Thằng ranh con này mày muốn chết à, mày trù ai chết đấy?" "Tao xem mày muốn chết, tao thảo nê mã!" Chỉ thấy Tôn Gia Chính vươn một tay ngăn cản ông chủ lại, nói: "Kể từ khi chưa chết là được, mười hai giờ đêm ngày kia mang theo tiền giấy và quan tài đến chân núi Lạt Ma Sơn, nếu không bệnh của An Hào cả đời cũng đừng mong khỏi." Ông chủ sững sờ, sau đó dường như hiểu ra, kích động nói: "Ý mày là gì?" Tôn Gia Chính lại châm một điếu thuốc, cũng không chê Hồng Tháp Sơn hút sặc cổ họng, một lúc đã hút ba điếu.

"Nghe lời tôi là được, ông tưởng tôi vì sao lại không xảy ra chuyện gì?" Nói xong, Tôn Gia Chính xoay người muốn rời đi.

Tôn Oai vừa thấy đại ca muốn đi, tranh thủ chổng mông chạy trước.

Chạy thẳng ra ngoài vài chục mét, trốn sau một chiếc xe tải lớn, mới cẩn thận từng li từng tí thò đầu nhìn về phía sau.

Nhíu mày: "Đại ca lại đi đâu rồi?" Sau lưng không có một bóng người, vừa rồi trong tầm mắt lẽ ra đại ca phải đi ra khỏi quán thịt nướng về nhà, lúc này lại không thấy tăm hơi.

Tôn Oai thở dài một hơi, biết đại ca chắc là đi chỗ khác.

Chỉ có thể xám xịt về nhà, đem quần áo khôi phục nguyên dạng, mở đệm nằm lên giường.

Đêm ấy, trằn trọc không ngủ được.

Bởi vì hiện tại đã ba giờ sáng, đại ca vẫn chưa về.

Cứ thế mơ mơ màng màng đợi đến lúc sắp ngủ, tiếng mở cửa đột nhiên vang lên.

Tôn Oai vội vàng nhắm mắt lại.

Chỉ nghe một trận tiếng bước chân đi dép lê vang lên, âm thanh đó càng lúc càng gần.

Tôn Oai cảm giác được, đại ca đang đứng ở bên giường nhìn mình.

Tôn Oai lập tức trong lòng căng thẳng.

Chẳng lẽ...

đại ca phát hiện mình theo dõi?

Chương 307

Tôn Oai ngay cả tần suất hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Đại ca đứng ở sau lưng cậu ta, ngửi thấy mùi thuốc lá trên người đại ca.

Nhưng đại ca không nói gì.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Tôn Oai thực sự nhịn không được nữa, định nhảy dựng lên ngả bài với Tôn Gia Chính.

Không sai em theo dõi anh đấy, có bản lĩnh thì đánh em một trận đi, lần sau em vẫn dám!

Lúc chuẩn bị xoay người, chỉ nghe Tôn Gia Chính đột nhiên nói một câu.

Ngữ khí cực kỳ bình tĩnh, giống như đang hỏi Tôn Oai ăn cơm chưa vậy.

"Vì sao phải theo dõi anh." Tim Tôn Oai lập tức đập mạnh một cái.

Đại não cậu ta cấp tốc vận chuyển, nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến đại ca hài lòng, để mình thoát thân.

Ba phút trôi qua.

Lúc đầu Tôn Oai định dứt khoát thừa nhận, nhưng đại ca hình như vẫn luôn không nói thêm gì nữa, dứt khoát đợi đại ca mở miệng trước đã.

Chỉ nghe sau lưng lại vang lên một trận âm thanh sột soạt.

Là tiếng Tôn Gia Chính đang cởi quần áo lên giường.

Do điều kiện gia đình có hạn, hai anh em ở cùng một phòng.

Cùng phòng nhưng khác giường.

Mãi đến khi Tôn Gia Chính nằm xuống, vang lên một trận tiếng ngáy bình ổn, Tôn Oai trong lòng mới thở phào một hơi.

Không biết đại ca rốt cuộc có phát hiện mình theo dõi hay không, cũng không biết đại ca vì sao hỏi một câu xong lại không nói nữa.

Dù sao Tôn Oai cũng nghiền ngẫm không thấu ý tứ của đại ca, ngay cả đại ca có đang lừa mình hay không cũng không biết.

Nhưng nếu đã không nói chuyện, dứt khoát giả vờ ngủ đến cùng, hôn hôn trầm trầm ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai đại ca vẫn như cũ đi sớm về trễ, nhưng hôm nay Tôn Oai không dám theo dõi, sợ bị đại ca phát hiện.

Mãi đến đêm thứ ba, là thời gian đại ca hẹn với bố của An Hào, Tôn Oai rốt cuộc không kìm nén được tò mò trong lòng.

Sau khi Tôn Gia Chính rời đi, cậu ta rón ra rón rén mặc quần áo, nhẹ nhàng mở cửa lớn.

"Mẹ kiếp!" Sau khi mở cửa lớn ra hãi nhiên phát hiện, Tôn Gia Chính đang đứng ở cửa, trong tay kẹp một điếu Hồng Tháp Sơn đang cháy, thần sắc băng lãnh từ trên cao nhìn xuống cậu ta.

Tôn Gia Chính lập tức xìu xuống, cười gượng gạo, tay bắt đầu run rẩy.

"Đại ca... trong nhà hết nước rồi, em xuống mua chai Coca." Nói xong, cảm thấy giống như tự vả mặt mình, nói dối tùy tiện quá.

"Đúng rồi, anh ra ngoài từ lúc nào thế?" "Em cũng không phát hiện, haizz, em trai anh quá không xứng chức rồi." Tôn Oai lải nhải một đống lớn, dần dần thanh âm càng lúc càng nhỏ, sau đó câm nín

luôn.

Bởi vì phát hiện đại ca đang nhìn chằm chằm mình, một câu cũng không nói.

Tôn Oai cúi đầu, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Hồi lâu, chỉ nghe Tôn Gia Chính thở dài một hơi, đi xuống lầu.

Thanh âm của anh từ hành lang truyền đến.

"Đi theo anh đi, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Tôn Oai nhẫn thần sáng lên, đột ngột ngẩng đầu bám theo.

Không biết đại ca vì sao đồng ý cho mình đi theo, nhưng lòng hiếu kỳ sai khiến cậu ta đi theo bước chân của đại ca.

Cứ thế, Tôn Gia Chính đi trước, Tôn Oai đi sau.

"Đại ca, muộn thế này muốn đưa em đi đâu?" Tôn Gia Chính đột nhiên dừng bước, dùng ánh mắt sắc bén như dao nhìn Tôn Oai.

Ánh mắt đó nhìn cậu ta chằm chằm đến mức chột dạ vô cớ, dứt khoát không nói nữa.

Tôn Gia Chính không nói gì, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

"Đại ca, Hồng Tháp Sơn hút ngon không?" "Em đi mua cho anh một bao Lợi Quần nhé, em có tiền." "À đúng rồi, tiền của em hôm kia rút từ trong tủ tiền ra, bố mẹ đều không biết, anh đừng có lỡ miệng mách lẻo đấy nhé!" Tôn Oai dường như muốn phá vỡ bầu không khí lúng túng, liên tục nói chuyện, nhưng Tôn Gia Chính hoàn toàn không thèm để ý.

Dần dần cậu ta cũng ngậm miệng, có thể là cảm giác bầu không khí càng thêm lúng túng.

Cứ thế, hai người một trước một sau đi tới, mãi đến tận dưới chân Lạt Ma Sơn.

Gần đây Lạt Ma Sơn được xưng là cấm địa, hiện tại dưới chân núi lại đầy người.

Tôn Oai nhận ra, đó là phụ huynh của đám bạn đại ca.

Bên cạnh những người này đặt quan tài và tiền giấy, có phụ huynh khóc đỏ cả mắt, có người không ngừng hút thuốc, dưới chân toàn đầu lọc.

Đột nhiên hiểu ra chuyện gì rồi.

Hóa ra đại ca mấy ngày nay tối nào cũng đi ra ngoài, là để thông báo cho những gia đình kia tối nay đến Lạt Ma Sơn a!

Nhưng vì sao đại ca lại chọn ra ngoài vào ban đêm mà không phải ban ngày?

Nghĩ tới đây, Tôn Oai đột nhiên nhớ lại những chỗ không bình thường của đại ca mấy ngày nay.

Ví dụ như, đại ca từ sau khi ở Lạt Ma Sơn về thì không bao giờ ra sạp hàng giúp đỡ nữa.

Tuy rằng bố nói, để cho đại ca ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng Tôn Oai thấy đại ca giống như người không có việc gì, căn bản không có cảm giác bị dọa sợ.

Hơn nữa, từ sau khi ở Lạt Ma Sơn về, đại ca không bao giờ ra khỏi cửa vào buổi sáng.

Tim Tôn Oai đột nhiên thót một cái.

Chẳng lẽ đại ca cũng dính phải thứ không sạch sẽ ở Lạt Ma Sơn rồi?

Không khỏi nhìn đại ca một cái, chỉ thấy sau lưng đại ca hình như xuất hiện một khuôn mặt người, khuôn mặt thương bạch vô cùng đang hướng về phía Tôn Oai cười âm hiểm, đôi mắt trống rỗng kia

giống như đang nhìn chằm chằm Tôn Oai.

Chương 308

"Thứ gì vậy?!" Tôn Oai kinh hãi, lập tức toàn thân run lên, suýt chút nữa bị hòn đá nhỏ dưới chân làm vấp ngã.

Tôn Gia Chính bỗng nhiên xoay người: "Sao thế?" Tôn Oai kinh hồn chưa định, tay không ngừng run rẩy, chỉ vào Tôn Gia Chính: "Đại ca... sau lưng, sau lưng anh... hình như có một khuôn mặt người." Sắc mặt Tôn Gia Chính lập tức trở nên trắng bệch.

Giống như biết là thứ gì, vội vàng xoay người nhìn về phía sau lưng.

Sau khi Tôn Gia Chính làm ra động tác này, lưng của anh lại một lần nữa xuất hiện trước mắt Tôn Oai.

Tôn Oai nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vừa kinh vừa sợ, đồng thời nhịn không được tò mò, nhìn lại hai lần.

Muốn định thần nhìn cho kỹ, chỉ thấy khuôn mặt người sau lưng Tôn Gia Chính lại biến mất không thấy đâu nữa.

"Kỳ quái... chẳng lẽ mình nhìn nhầm?" Tôn Oai trong lòng nghi hoặc không thôi, rõ ràng nhìn thấy sau lưng Tôn Gia Chính có một khuôn mặt người, khuôn mặt người đó đột nhiên lại biến mất tăm?

Tôn Gia Chính hỏi: "Khuôn mặt đó đâu rồi?" Tôn Oai chi chi ngô ngô, có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng lại có chút không quá xác định rốt cuộc có nhìn rõ hay không.

"Hình như em nhìn nhầm." Tôn Gia Chính đứng thẳng người, thần sắc phức tạp nhìn Tôn Oai một cái, giống như có chút nổi nóng, không đầu không đuôi ném lại một câu: "Tự lo liệu đi!" Nói xong liền xoay người đi vào trong đám người, không biết đang nói cái gì, chỉ thấy

những người kia nhao nhao buông xuống sự tình trong tay, tỉ mỉ nghe Tôn Gia Chính nói chuyện.

Tôn Oai gãi gãi đầu: "Kỳ quái, mắt mình tốt như vậy không nên nhìn nhầm mới đúng?" Thị lực của cậu ta rất tốt, trong lớp quanh năm ngồi bàn cuối - chỗ ngồi chuyên dụng của học sinh cá biệt, cũng có thể nhìn rõ màu áo lót thấu ra từ ống tay áo của cô giáo tiếng Anh mặc áo ngắn tay viết chữ trên bảng đen.

Chỉ coi như mấy ngày nay nơm nớp lo sợ nên tinh thần thác loạn, vội vàng đem chuyện này ném ra sau đầu, chạy về phía Tôn Gia Chính.

Trước đó Tôn Gia Chính nói cái gì, cậu ta không nghe thấy.

Nhưng từ khoảnh khắc cậu ta nghe thấy, những lời tiếp theo Tôn Gia Chính nói, Tôn Oai cả đời này cũng không có cách nào quên được.

Đại ca đưa lưng về phía cậu ta, đối mặt với đám phụ huynh bạn bè kia.

Nhìn không rõ mặt Tôn Gia Chính, nhưng có thể nghe rõ giọng nói của anh.

Tôn Gia Chính nói: "Trong núi xác thực có một lão Lạt Ma, lão Lạt Ma thả tôi về, những người còn lại đều điên rồi, lão muốn các người chuẩn bị mười ba cỗ quan tài, nếu không đám người chúng tôi cả đời sẽ điên như thế." "Không chỉ như thế, lão sẽ lần lượt tìm tới cửa, đến lúc đó sẽ có chuyện càng khủng bố hơn phát sinh." Nghe đến đó, chân Tôn Oai đều mềm nhũn.

Hóa ra tin đồn về Lạt Ma Sơn đều là thật!

Cái lão Lạt Ma kia, xác thực từ dưới đất chui lên, chê dưới lòng đất quá buồn bực nên chui ra hít thở không khí...

Lão Lạt Ma đó...

đại ca nhà mình quả nhiên cũng giống như mười hai người còn lại, trúng tà rồi!

Chỉ có điều lão Lạt Ma cần người truyền lời, cho nên mới để anh tỉnh táo một thời gian.

Tin tưởng nếu đám người này không làm theo lời lão Lạt Ma, Tôn Gia Chính qua đoạn thời gian này cũng sẽ điên!

Nghĩ đến đây, Tôn Oai lập tức không có lý do gì mà hốc mắt đỏ hoe, hiện tại chỉ muốn khóc.

Không biết vì sao, cứ nghĩ đến đại ca nhà mình sau này cũng sẽ như vậy, Tôn Oai cảm thấy trên mặt nóng ran.

Sau này đi học, người khác nói mình có một ông anh ngốc, Tôn Oai có thể nhịn được sao?

Hiện tại chỉ cầu đám người kia nghe lời một chút, nếu không sau này cậu ta ở trường học không lăn lộn được nữa.

Hạnh phúc là, đám người này mỗi một người đều mang theo một cỗ quan tài và một đống tiền giấy.

Tôn Oai thở phào một hơi, rốt cục yên tâm.

Chỉ nghe Tôn Gia Chính lại tiếp tục nói.

"Được, nếu mỗi người đều dựa theo yêu cầu của tôi mang đến quan tài, vậy tôi nói tiếp." "Chờ chút, tôi xác định lại một phen." "Xác định mười ba cỗ quan tài đều dùng gỗ đào làm chứ?" Có một người đàn ông trung niên sắc mặt đột nhiên trở nên không tự nhiên.

"Không phải gỗ đào thì lại có quan hệ gì, cao thấp đều là quan tài, dùng vật liệu gì mà chẳng giống nhau?" Sắc mặt Tôn Gia Chính đột nhiên trở nên khó coi, lập tức gầm lên: "Mẹ kiếp ông mang cái quan tài không phải gỗ đào đến à?" Người đàn ông trung niên kia không

phục, trước mặt bao nhiêu người bị một thằng nhóc gào vào mặt, chỉ cảm thấy trên mặt không nhịn được: "Lão tử chịu mang quan tài đến là không tệ rồi!" "Gỗ đào, tao đào đâu ra gỗ đào làm quan tài!" Nói xong, mạnh mẽ nhổ một bãi nước bọt, mắng mỏ những lời khó nghe.

Tôn Gia Chính bị chọc tức đến mức lồng ngực kịch liệt phập phồng, lúc này trong đám người có người sắc mặt trở nên khó coi.

Không đợi Tôn Gia Chính nói chuyện, có một phụ nữ béo phì mắng: "Cái đồ ngu xuẩn này, nếu bởi vì ông mà làm lỡ con tôi khôi phục bình thường, bà đây liều mạng cũng phải chặt đầu ông xuống!" Tiếng thảo phạt càng lúc càng nhiều, khí thế người đàn ông trung niên cũng dần dần yếu xuống, không nói nữa.

Tôn Gia Chính lại nén hỏa khí: "Lão Lạt Ma kia giao đại, không phải gỗ đào thì không cần!" "Nếu như có quan tài không phải gỗ đào, lão sẽ bắt con nhà đó đi, giữ lại bên người làm tạp dịch!" "Nói trắng ra là, đem hồn con nhà ông câu đi, khiến nó cả ngày điên điên khùng khùng!" Vừa nghe lời này, sắc mặt người đàn ông trung niên đột nhiên trắng bệch, hoàn toàn quên mất vừa rồi có bao nhiêu kiêu ngạo.

Vội vàng đi đến bên cạnh Tôn Gia Chính, quỳ xuống túm lấy quần Tôn Gia Chính, khóc hô: "Nhà tôi năm nay tiền lò sưởi còn chưa nộp, lấy đâu ra tiền làm quan tài gỗ đào a!" "Cỗ quan tài này là cha tôi để dành sau này dùng, nhà tôi thực sự không bỏ ra nổi tiền nữa a!" Tôn Oai ở bên cạnh nhìn hết thảy, ấn tượng đối với người đàn ông trung niên này thay đổi liên tục.

Không sai, một người nghèo khổ sĩ diện hão.

Chỉ thấy sắc mặt Tôn Gia Chính âm tình bất định, cuối cùng không biết ghé vào tai người trung niên nói cái gì.

Người trung niên kia sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng giống như nhìn thấu hết thảy đại triệt đại ngộ, thất hồn lạc phách đứng dậy,

đi về phía quan tài mình mang đến.

Màn này nhìn đến mức Tôn Oai toàn thân khó chịu.

Không tự giác lùi lại vài bước, muốn nhìn xem đại ca rốt cuộc có thể giở trò gì.

Tôn Gia Chính nói: "Lùi lại phía sau một chút, mở nắp quan tài ra, lại hướng về phía đầu quan tài dập ba cái đầu thật kêu, đem tiền giấy rải vào bên trong quan tài, cuối cùng lại đậy nắp quan tài lại." Nói xong, Tôn Gia Chính dường như nhớ ra cái gì, bổ sung: "Đúng rồi, nhớ kỹ nhất định phải cung kính một chút!" Nói xong, liền không nói thêm gì nữa.

Mười hai vị phụ huynh kia chiếu theo lời Tôn Gia Chính bắt đầu hành động, không có bất kỳ một người nào đưa ra dị nghị.

Giống như Tôn Gia Chính cho bọn họ uống mê hồn canh vậy.

Đương nhiên, trừ bỏ người đàn ông trung niên lúc trước.

Người này không có làm theo lời Tôn Gia Chính, ngồi xổm bên cạnh quan tài, lẳng lặng châm một điếu thuốc.

Tôn Oai nheo mắt, thật vất vả mới nhìn rõ nhãn hiệu thuốc lá trong tay ông ta.

Ba tệ một bao Lạc Đà, vỏ bao thuốc nhăn nhúm.

Tôn Oai ghét bỏ nghiêng đầu không nhìn nữa.

Mùi thuốc này đặc biệt kỳ quái, bình thường người hút ngụm đầu tiên đều sẽ bị khuyên lui, trong dạ dày bắt đầu đảo nước chua.

Thuốc Lạc Đà không phải loại khó hút bình thường, ngay cả Tôn Oai cũng hút không quen.

Trước kia ở nhà vệ sinh trường học, xin bọn côn đồ lớp trên một điếu, hút một ngụm suýt chút nữa thì nôn ra.

Chương 309

Nhưng cũng nhìn ra được người trung niên này xác thực không nói dối.

Nếu như không phải thật sự không có tiền, ai lại nguyện ý đi hút loại thuốc Lạc Đà này chứ?

Vỏ bao thuốc đều nhăn nhúm, nhìn ra được một bao thuốc đã hút rất lâu rồi.

Dưới chân người trung niên toàn đầu lọc, nhìn ra được chuyện phát sinh tối nay khiến ông ta sầu muốn chết.

"Haizz." Tôn Oai không nói gì, mãi đến khi dựa theo lời Tôn Gia Chính làm xong toàn bộ, Tôn Oai mới đi đến bên cạnh Tôn Gia Chính.

"Đại ca, sẽ không có nguy hiểm chứ?" Tôn Oai ngẩng đầu nhìn đại ca, chỉ thấy Tôn Gia Chính cười khổ cúi đầu, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Sờ sờ đầu Tôn Oai: "Anh khẳng định không sao." Nói xong lại không yên lòng, dặn dò thêm một câu: "Nhớ kỹ, lát nữa vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được nói chuyện, trốn ở sau tảng đá lớn nhìn là được." Tôn Gia Chính chỉ chỉ tảng đá cao bằng một người phía sau Tôn Oai, Tôn Oai thuận theo ngón tay nhìn sang, gật gật đầu.

"Yên tâm đi đại ca, em sẽ không gây rối." Nghe lời này, Tôn Gia Chính không phản ứng, nụ cười trên mặt càng khổ sáp: "Mong là vậy." Tôn Oai nghiêng đầu: "Sao thế đại ca?" Tôn Gia Chính lắc đầu: "Không có gì, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng đi ra cũng đừng lên tiếng, nếu không đại ca thực sự mất mạng đấy." Tôn Oai nhìn thần sắc nghiêm túc của đại ca, cam đoan chắc nịch.

Sau đó, liền căn cứ chỉ thị của đại ca, đi ra sau tảng đá lớn, thò đầu nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy Tôn Gia Chính không biết lại nói cái gì, những người kia nhao nhao hướng về phía lão dập đầu mấy cái, sau đó phủi phủi đầu gối, xoay người rời đi.

Tôn Oai đang thắc mắc.

Chuyện tối nay cứ thế mà xong rồi?

Không thể nào, cũng quá loa qua.

Trong lúc còn chưa hiểu chuyện gì, đám người kia đã đi qua bên cạnh cậu ta.

Trong đó, tịnh không có thân ảnh của Tôn Gia Chính.

Trong lòng Tôn Oai không có lý do dâng lên một cỗ dự cảm bất diệu.

Đại ca vì sao đứng tại chỗ không đi?

Mãi đến khi người phụ nữ béo mắng người đàn ông trung niên lúc nãy, nhìn Tôn Oai tiếc nuối lắc đầu, nói câu 'Thật đáng thương' xong, cảm giác nguy cơ trong lòng Tôn Oai càng lúc càng mãnh liệt.

Tử tử nhìn chằm chằm phương hướng của đại ca, muốn từ nơi đó tìm kiếm tin tức.

Người phụ nữ béo nói ai thật đáng thương, nói mình?

Hay nói đại ca?

Vô luận là cái nào, Tôn Oai đều không chịu đựng được.

Vừa rồi định lao ra hỏi đại ca cho rõ ràng, trong đầu lại bỗng nhiên hiện lên biểu tình vừa rồi của đại ca, cùng lời dặn dò của anh.

Tôn Oai cắn răng, nhịn xuống.

Tiếp tục nhìn về phía đại ca, chỉ thấy chỗ đó không chỉ có đại ca, người đàn ông trung niên lúc trước cũng chưa đi.

Người đàn ông kia không biết nói gì với đại ca, lộ ra một nụ cười khổ, giống như buông xuống hết thảy, đứng dậy.

Tôn Oai nhìn đến tụ tinh hội thần.

"Rốt cuộc là làm cái gì?" Thực nhanh, Tôn Oai liền có đáp án.

Chỉ thấy người đàn ông kia mở nắp quan tài ra, đem tiền giấy rải tốt, trực tiếp nằm vào bên trong!

Đại ca thì đi qua, đem nắp quan tài đậy lại, cứ như vậy khoanh chân ngồi trên quan tài, từ từ nhắm mắt lại.

Màn này làm tim Tôn Oai đánh trống liên hồi, chỉ cảm thấy trái tim đều muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hô hấp cũng bắt đầu trở nên không đều.

Đồng tử của cậu ta dần dần phóng đại, giống như chịu kinh hách cực độ.

Đại ca ngồi ở trên quan tài, vậy người ở bên trong làm sao ra được?

Chẳng lẽ...

Đột ngột!

Trái tim Tôn Oai đập mạnh một cái, giống như đột nhiên biết lúc trước đại ca nói gì với người đàn ông trung niên kia!

Quan tài dùng để đổi mạng mười hai người kia, hiện tại người trung niên nằm vào trong, vậy chẳng phải là...

Người lớn dùng mạng của mình, đổi mạng cho con cái?

Nghĩ đến đây, hầu kết Tôn Oai suýt chút nữa thét lên, người này

muốn tìm chết!

Nhưng không đợi cậu ta có động tác, chuyện càng khủng bố hơn xuất hiện.

Chỉ thấy đột nhiên tại trung tâm mười hai cỗ quan tài, mảnh đất trống không bắt đầu chuyển động.

Giống như bên trong có thứ gì đang bò ra ngoài vậy, Tôn Oai mục bất chuyển tinh nhìn chằm chằm, cả người đều trốn sau tảng đá, thở mạnh cũng không dám.

Đống đất kia động càng lúc càng lợi hại, cuối cùng, từ bên trong thò ra một bàn tay màu vàng đất dính đầy bùn.

Tôn Oai cứ thế nhìn chằm chằm, thở mạnh cũng không dám.

Bàn tay to lớn kia đột nhiên chống lên mặt đất, mạnh mẽ đẩy một cái.

Ngay sau đó, cái đầu của một lão Lạt Ma đội mũ cao màu đỏ chui lên từ lòng đất.

Khuôn mặt lão già nua vô cùng, dường như đã trải qua năm tháng vô tận, đầy rẫy những nếp nhăn, khe rãnh trên mặt sâu đến mức có thể kẹp chết cả ruồi.

Tôn Oai sững sờ cả người.

Mẹ kiếp, là một lão Lạt Ma thật!

Lời đồn về núi Lạt Ma quả nhiên là thật, nơi này chôn cất một lão Lạt Ma đắc đạo!

Tôn Oai sợ hãi đến mức tim đập chân run.

Tuy từ nhỏ hắn không phải là học sinh ngoan, hay bắt nạt bạn bè ở trường, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến trận thế này, cả người lập tức ngây ra.

Ngay cả ý định cứu đại ca vừa nãy cũng bị quăng ra sau đầu.

Lão Lạt Ma lại thò thêm một tay nữa từ dưới đất lên, hai tay chống đất, kéo cả thân người ra khỏi lòng đất.

Chương 310

Sau khi ra ngoài, trên tay lão Lạt Ma cầm một chiếc quạt bồ, phe phẩy quạt gió.

Thần sắc lão nhẹ nhõm, hai cẳng chân vẫn còn ở trong đất, nhưng lại không vội rút ra.

Rõ ràng đang là ngày đông tháng giá lạnh thấu xương, lão Lạt Ma lại dùng quạt để quạt gió, trông vô cùng quái dị.

Sau đó, lão Lạt Ma nheo hai mắt lại, nhìn về phía Tôn Gia Chính.

Tôn Gia Chính dường như cũng đã quen, đối với phương thức xuất hiện kinh dị của lão Lạt Ma cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

Anh vẫn ngồi trên nắp quan tài, đối mắt với lão Lạt Ma.

Hồi lâu sau, lão Lạt Ma cười một tiếng, nói với Tôn Gia Chính: "Cái quan tài dưới mông ngươi không phải gỗ đào." Nói xong, mắt lão dần dần híp lại, giống như một con hồ ly tàn nhẫn, ánh mắt đó khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Tôn Gia Chính bình tĩnh đáp: "Là gỗ liễu, nhưng người kia dùng mạng đổi mạng, đang ở trong quan tài." Thần sắc lão Lạt Ma thay đổi liên tục, cuối cùng cười lớn một tiếng, không nói thêm gì nữa, thái độ khiến người ta khó mà đoán được ý tứ.

Sau đó, Tôn Gia Chính bước xuống khỏi nắp quan tài, đi đến bên cạnh lão Lạt Ma, quỳ xuống: "Chuyện tôi đã hứa đều làm xong rồi, hiện tại có thể đuổi thứ trên người tôi đi được chưa?" Biểu cảm của lão Lạt Ma lúc này hoạt bát hệt như một con dã thú, Tôn Oai đang nấp sau tảng đá nhìn trộm hoàn toàn không cảm nhận được chút khí tức nào của cao tăng.

Cũng không biết lão Lạt Ma này có vấn đề gì, chẳng giống dáng vẻ cao tăng Mật tông chút nào.

Lão Lạt Ma không nói gì, nhưng Tôn Gia Chính hiểu ý của lão.

Lão Lạt Ma muốn nghiệm hàng, xem tiền giấy trong quan tài có phải đồ tốt hay không.

Anh đứng dậy, phủi bụi đất trên đầu gối, đi đến bên cạnh một cỗ quan tài, từ bên trong vớt ra một nắm tiền giấy.

Sau đó, Tôn Gia Chính bưng tiền giấy, lại quỳ xuống trước mặt lão Lạt Ma một lần nữa.

Hai tay nâng quá đỉnh đầu, đầu cúi thấp xuống, giống như bá tánh thời xưa đối diện với hoàng đế.

Lão Lạt Ma nhón lấy một tờ tiền giấy, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Hồi lâu sau, lão chép chép miệng, đặt tiền giấy lại vào trong tay Tôn Gia Chính. "Tiền giấy bản mới, đang lưu hành ở dưới đó, không tồi." "Đám người dưới đó gia sản đều mấy vạn triệu, cứ bắt ta phải kiếm chút này.

Cũng coi như tạm đủ tiêu." Tâm trạng lão Lạt Ma dường như không tệ, lão nói: "Được, vậy về đi." "Sau khi về hãy nói cho đám người đó biết, chọc thủng mụn ghẻ trên lưng con cóc, dùng bát hứng lấy nước chảy ra, lại nhỏ vào đó ba giọt máu gà trống, đun sôi rồi uống, ngủ một giấc là khỏi." Tôn Gia Chính im lặng ghi nhớ tất cả, lớn tiếng lặp lại một lần: "Chọc thủng mụn ghẻ con cóc, dùng bát hứng nước chảy ra, nhỏ vào ba giọt máu gà trống, đun sôi uống, đúng không?" Lão Lạt Ma dường như ý thức được điều gì, đột nhiên nheo mắt nhìn anh.

Tôn Gia Chính thần sắc như thường, đáy mắt bình tĩnh, cứ thế đối mắt với lão Lạt Ma.

Tôn Oai trong lòng đột nhiên hoảng hốt không lý do.

Hắn luôn cảm thấy những lời đó của đại ca là nói cho mình nghe, khiến hắn cảm giác không ổn.

Tại sao đại ca phải lặp lại một lần loại phương thuốc này?

Chẳng lẽ... bởi vì đại ca không có cách nào đích thân nói cho đám người đó, cho nên để hắn làm thay sao?!

Tôn Oai lờ mờ đoán được, đám người kia có cơ hội sống rồi.

Hắn cũng hiểu được vì sao đám người đó đều nhìn hắn bằng ánh mắt oán hận như vậy.

Hắn cũng rốt cuộc hiểu được, đại ca vốn dĩ vẫn luôn biết chuyện hắn đi theo, là cố ý làm vậy!

Hôm nay để Tôn Oai đi theo đến chân núi Lạt Ma, chuyện này cũng nằm trong dự tính của Tôn Gia Chính, sớm biết Tôn Oai sẽ không nhịn được, cho nên tương kế tựu kế.

Từ lúc bắt đầu, Tôn Gia Chính đã định sẵn hôm nay đưa Tôn Oai đến đây!

Thảo nào người tâm tư kín đáo như đại ca đi lên mạng mà lại quên mang chứng minh thư, hóa ra đều là diễn cho Tôn Oai xem!

Để Tôn Oai biết bí phương, cũng là để bảo đảm sau khi anh không về được, cũng có người có thể cứu mười hai người kia!

Tôn Oai chỉ cảm thấy có lời gì đó nghẹn ở cổ họng không nói ra được.

Hắn muốn lao ra đưa đại ca đi, nhưng hai chân lại hoàn toàn không nghe sai khiến, động đậy cũng không được.

Dưới sự chú ý của hắn, lão Lạt Ma từ dưới đất rút ra một con dao găm lóe hàn quang.

Tôn Gia Chính từ từ nhắm mắt lại.

Mặc cho con dao găm kia du tẩu trên người mình.

Không bao lâu sau, cả tấm da người của Tôn Gia Chính bị lão Lạt Ma lột xuống.

Thân xác thịt đỏ hỏn của Tôn Gia Chính nằm tán loạn trên mặt đất run rẩy, khó khăn nghiêng đầu nhìn về hướng Tôn Oai, miệng lẩm bẩm có từ.

Dường như đang nói: Đừng động, đừng lên tiếng.

Tôn Oai trong lòng đau đớn muốn chết, hét cũng hét không ra, đi cũng đi không nổi.

Cả người như bị đóng đinh tại chỗ, giống như kẻ ngốc.

Đại ca cứ như vậy ở ngay trước mắt hắn, bị lão Lạt Ma kia sống sờ sờ lột da.

Nước mắt to như hạt đậu từ khóe mắt Tôn Oai trào ra.

Hắn chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình đại ca bị lão Lạt Ma lột da!

Sao có thể không sợ, sao có thể không kinh hãi?

Tôn Oai toàn thân đều đang run rẩy, đại não trống rỗng.

Hắn muốn xông ra liều mạng với lão Lạt Ma kia, lại sợ lão Lạt Ma bóp chết mình.

Nhưng bảo hắn cứ thế bỏ đi cũng không làm được, lương tâm không cho phép, cả đời này đều sẽ sống trong đau khổ tự trách.

Cuối cùng, cái huyết thi máu me đầm đìa kia dùng sức há to miệng.

Lại hướng về phía Tôn Oai nói hai chữ: Đừng động!

Tất nhiên, Tôn Gia Chính cũng chỉ đang khẩu hình, sợ Tôn Oai bị

lão Lạt Ma phát hiện.

Cứ như vậy, Tôn Gia Chính từ từ nhắm mắt lại.

Lão Lạt Ma kia vừa thu xong tấm da người, quay đầu sờ lên mũi Tôn Gia Chính một cái.

Chương 311

Cũng không biết đại ca đã chết hay chưa, dù sao lão Lạt Ma một tay vác cái huyết thi của Tôn Gia Chính, một tay cầm quạt bồ, trên quạt có một tấm da người dính máu.

Cứ như vậy, lão lại chui về trong đất.

Lúc sắp đi, Tôn Oai rốt cuộc không nhịn được nữa.

Không thể cứ đợi như vậy, nếu đại ca bị đưa đi, vậy thì thật sự chết chắc rồi!

Ngay lúc này, Tôn Oai không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên từ sau tảng đá xông ra, tùy tiện nhặt một hòn đá ném về phía lão Lạt Ma. "Đứng lại cho tao!" "Trả đại ca lại cho tao!" Lão Lạt Ma lại dường như một chút cũng không bất ngờ, chỉ quay lại nhìn Tôn Oai cười gằn âm trắc một tiếng. "Đại ca ngươi muốn bảo vệ tính mạng ngươi, hãy trân trọng cho tốt, nếu không ta cũng lột da ngươi giống như vậy!" Thần sắc lão Lạt Ma cực kỳ băng lãnh, tàn nhẫn âm độc, giống như một con dã thú.

Đặc biệt là đôi mắt nheo lại kia, viết đầy sự tàn nhẫn.

Tôn Oai bị dọa sợ, thất hồn lạc phách ngã ngồi trên mặt đất, đưa mắt nhìn lão Lạt Ma chui về lòng đất.

Mãi cho đến khi lão Lạt Ma biến mất, quan tài cũng theo đó trầm xuống một cái.

Mảnh đất hoàng thổ kia dường như biến thành đầm lầy.

Mãi đến khi mười hai cỗ quan tài toàn bộ chìm xuống, mọi thứ trở lại yên tĩnh, Tôn Oai mới hoàn hồn.

Trong mười hai cỗ quan tài kia, có một cái chứa người sống sờ sờ.

Hắn tin tưởng người sống kia cũng sẽ bị chết ngạt dưới lòng đất.

Tôn Oai thậm chí còn não bổ ra dáng vẻ người đó không ngừng giãy giụa dưới lòng đất, sau đó ngạt thở mà chết.

Hắn khóc lóc lảo đảo chạy tới, không ngừng đào bới trên mảnh đất mà lão Lạt Ma biến mất, tay đầy máu tươi cũng không dừng lại.

Hắn sắp khóc ngất đi rồi, nhưng vẫn không dừng lại. "Đại ca, đại ca!" "Em sai rồi, em không nên đứng nhìn, mau ra đi mà!" "Đại ca!" Tôn Oai một câu đại ca, hai câu em sai rồi, dường như muốn dùng cách này gọi đại ca trở về.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Chỉ nghe Tôn Oai đột nhiên nấc lên một tiếng, mắt bắt đầu trắng dã, thẳng tắp ngã xuống.

Cả người khóc đến ngất đi, hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau, có người qua đường phát hiện ra một đứa bé tay đầy máu, gọi 110 đưa hắn vào đồn cảnh sát.

Tôn Oai giống như bị điên, ở trong đồn nói năng lảm nhảm, mãi cho đến khi ba mẹ tìm tới mới đưa được về nhà.

Hắn đem bí phương con cóc kia nói cho ba mẹ, hai người phân biệt tới cửa báo cho những nhà kia.

Sau đó, Tôn Oai không nói thêm lời nào nữa.

Ba mẹ hỏi đại ca đi đâu rồi, Tôn Oai cũng ngậm miệng không đề cập tới.

Hắn không dám nói cho hai ông bà già vất vả biết, con trai lớn đã bị người ta lột da, đưa về núi Lạt Ma rồi.

Tôn Oai cứ như vậy, cơm không ăn nước không uống, một câu không nói, nằm trên giường suốt ba ngày.

Ba ngày này, hắn đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như trước đó đại ca vì sao không cho hắn lên mạng, là sợ Tôn Oai nghiện, không làm việc đàng hoàng.

Hắn hiểu được vì sao đại ca luôn đánh hắn, đó là vì hắn thực sự quá nghịch ngợm, ba mẹ bận không có thời gian quản, chỉ có thể do đại ca làm loại chuyện này.

Hắn cũng hiểu được, vì sao lão Lạt Ma lúc nhìn thấy hắn lại một chút cũng không kinh ngạc.

Bởi vì lão Lạt Ma đã sớm phát hiện ra rồi, cho nên mới nhịn không được mà cười to.

Là cười Tôn Gia Chính đang giở chút trò vặt.

Điều cuối cùng Tôn Oai hiểu ra khiến hắn cảm thấy khuất nhục.

Đại ca không biết lão Lạt Ma đã phát hiện ra Tôn Oai, sở dĩ để Tôn Oai đi theo, là sợ lão Lạt Ma không thả người.

Nếu thật sự như vậy, mười hai người bạn bị điên kia, cả đời đều không có hy vọng khôi phục bình thường nữa.

Cho nên, Tôn Gia Chính đã làm hai tay chuẩn bị.

Thứ nhất, nếu lão Lạt Ma thả anh, vậy tự nhiên cả nhà cùng vui.

Nếu không thả, có Tôn Oai ở phía sau nghe, chết một người, mười hai người còn lại đều có thể sống.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, tất cả đã sớm bị lão Lạt Ma phát hiện.

Bí phương mà lão Lạt Ma đưa rốt cuộc có thật hay không?

Tôn Oai không biết, chỉ có thể đợi vài ngày xem mấy gia đình kia thế nào.

Ngày thứ tư Tôn Oai ở nhà, trên tivi xuất hiện bản tin về một người đàn ông trung niên mất tích.

Có bên chức năng đào được mười hai cỗ quan tài trống ở chân núi Lạt Ma.

Không sai, mười hai cỗ quan tài đó là trống không, người đàn ông trung niên kia cũng không thấy đâu, tiền giấy cũng không thấy đâu.

Tôn Oai không hiểu người đó đi đâu, nhưng chắc chắn cũng bị lão Lạt Ma đưa đi rồi.

Hắn cứ như vậy hồn hồn ngơ ngơ suốt một tuần, mãi cho đến chủ nhật hôm đó, đại ca đã trở về.

Hôm đó Tôn Oai đang nằm trên giường.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa "phanh phanh phanh".

Hắn không động đậy.

Bởi vì trong nhà bình thường không có người, thân thích bạn bè cũng ít đi lại, ba mẹ bên người khẳng định có chìa khóa.

Tôn Oai không hiểu ai lại gõ cửa, cho nên không để ý.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên rồi lại vang lên, cuối cùng người bên ngoài không nhịn được nữa.

Chương 312

"Lão đệ, anh về rồi." Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, mắt Tôn Oai lập tức trợn trừng.

Hắn bật dậy khỏi giường, đôi mắt nhìn chằm chằm về hướng cửa chính.

Sau đó, kinh hỉ hét lên: "Đại ca về rồi?!" Giọng nói bên ngoài dị thường quen thuộc, đó là giọng nói của đại ca đã bầu bạn với hắn mười sáu năm!

Tôn Oai vội vàng chạy xuống, sự đồi phế hôm nay hoàn toàn biến mất, hiện tại hắn chỉ muốn nhìn thấy đại ca! "Cạch." Tiếng mở cửa vang lên, Tôn Oai mạnh mẽ mở toang cửa chính, nhìn ra bên ngoài.

Xuất hiện trước mắt, hách nhiên là người đại ca đã bị lột da, không biết sống chết!

Nhưng đại ca lúc này... da dẻ hoàn chỉnh vô tổn, không hề nhìn ra chút dấu vết bị lột da nào.

Nhưng...

đại ca dường như có chút là lạ, Tôn Oai cũng không nhìn ra rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào, nhưng hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Hắn trực tiếp ôm chầm lấy đại ca, khóc òa lên. "Đại ca, em xin lỗi, hôm đó em không nên trốn sau tảng đá!" Tôn Gia Chính xoa đầu Tôn Oai, cười nói: "Vốn dĩ không nên ra, em mà ra rồi, anh đây chẳng phải bị lột da oan uổng sao." Tôn Oai bắt đầu ngớ người.

Hắn ngẩng đầu hỏi: "Đúng rồi đại ca, em rõ ràng nhìn thấy anh bị lột da, sao hiện tại lại giống như chưa bị lột da vậy, rốt cuộc là

chuyện gì?" Tôn Gia Chính trầm mặc, hồi lâu sau, lộ ra một nụ cười khổ sở.

Đối với nghi hoặc của Tôn Oai, Tôn Gia Chính nói thế này.

Hôm đó Tôn Oai nhìn thấy là ảo tượng, căn bản không có tấm da người nào bị lột cả.

Tôn Gia Chính lúc ấy đi theo lão Lạt Ma vào núi là không giả, nhưng Tôn Oai nhìn thấy là giả.

Nếu không thì sao anh về được?

Tôn Oai nghe xong, cũng tin.

Nhưng có vài chỗ hắn không hiểu.

Ví dụ như khối đất dính máu trên quần ngày đó.

Máu trên tay, máu trên da người của đại ca, Tôn Oai phân không rõ.

Nhưng đại ca đều đã nói vậy rồi, hắn cũng dứt khoát không tiếp tục hỏi nữa.

Dù sao đại ca cũng đã về, còn có gì thuyết phục hơn việc này?

Chắc chắn là không rồi.

Sau này cả nhà kiếp hậu dư sinh, tình cảm càng thêm kiên cố.

Ba mẹ không đi chợ nữa.

Những năm nay bán thịt gà dành dụm được chút tiền, ba mẹ bàn bạc mở cái tiệm, để hai chàng trai trong nhà cùng giúp đỡ.

Như vậy thời gian người nhà ở chung cũng có thể nhiều hơn một chút, không đến mức quá bận rộn.

Không có việc gì thì Tôn Oai tan học về tiệm giúp đỡ, đại ca tuổi cũng không nhỏ, dưới sự giới thiệu của bà mối đã quen biết một cô

nương địa phương điều kiện không tồi rồi kết hôn.

Sau này Tôn Oai cũng biết được.

Mười hai người bạn của đại ca cũng đã khôi phục bình thường, bất quá từ đó về sau không bao giờ dám chạy lung tung nữa.

Từng người một thật thà muốn chết.

Tất nhiên, người đàn ông trung niên kia cũng không có trở về, còn về phần đứa con trai, một trong mười hai người năm đó, đã sớm đi xa tha hương.

Cũng không biết là có ý gì.

Lúc đi, ai cũng không thông báo, ngay cả người già trong nhà cũng không biết.

Đối với việc này, Tôn Gia Chính nói với Tôn Oai thế này.

Người kia thường xuyên khoe khoang, giả vờ trong nhà có tiền, làm màu trước mặt bạn bè, coi thường cái này coi thường cái kia.

Kết quả ba hắn vì không có tiền mua quan tài mà nộp mạng vào đó.

Không còn mặt mũi nào lăn lộn ở cái vòng tròn này, cái thành phố này nữa.

Tôn Oai tự hiểu tự không, nhưng từ sau khi Tôn Gia Chính nói xong chuyện này, cả người hắn đều an tâm hơn không ít.

Ngày tháng cứ thế sóng yên biển lặng trôi qua, thấm thoắt đã mười hai năm.

Kể xong câu chuyện, Tôn Oai mãnh liệt uống cạn một ly rượu tây. "Chuyện là như vậy đấy, cái gì nên nói tôi đều nói hết rồi." "Trong núi xác thực có một lão Lạt Ma, còn về chuyện phát sinh sau đó...

đơn giản vài câu tôi cũng nói rồi, dù sao chi tiết cụ thể tôi cũng không biết." "Tóm lại, sau khi chuyện năm đó xảy ra, không ai còn dám đi núi Lạt Ma nữa." "Thỉnh thoảng có người đi nhầm vào, có người đi ra được, có người vĩnh viễn ở lại bên trong." "Hiện tại bên trong rốt cuộc là tình huống gì, cũng không ai dám cam đoan." "Cho nên nha, tôi khuyên hai người đừng vào đó, bỏ mạng ở trỏng không đáng đâu!" Vương cùng Vệ Chiêu nghe xong không nói gì, hồi lâu sau, Vương mới cười nói: "Không đến mức đó, chỉ là lão Lạt Ma thôi mà." Những lời còn lại hắn không nói hết, nhưng Tôn Oai nhìn ra được từ trên mặt hắn, Vương cũng không coi lão Lạt Ma kia ra gì.

Không sai, sau khi nghe xong câu chuyện này, hắn vẫn không coi lão Lạt Ma ra gì.

Tôn Oai chỉ cảm thấy người đàn ông có dung mạo tuấn lãng ngồi đối diện này càng lúc càng thâm sâu khó lường.

Ba người câu được câu chăng tán gẫu, vừa tán gẫu vừa ăn.

Đột nhiên, Vệ Chiêu nghiêng đầu về phía bà chủ ở cửa, mắt nhìn Tôn Oai, hỏi: "Không phải nói người nhà mở tiệm sao, sao lại ra ngoài làm công thế này?" Tôn Oai cười khổ một tiếng, liếc mắt nhìn bà chủ, đè thấp giọng thần bí hề hề nói: "Chuyện của tôi nói với hai người, đừng có nói ra ngoài nhé." "Nhà tôi mở tiệm thịt nướng cho tôi, cái tiệm trước kia để lại cho đại ca tôi, tôi đây chẳng phải ra ngoài học trộm tay nghề sao." Vệ Chiêu đột nhiên cười ha ha.

Bà chủ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tôn Oai không biết vì sao có chút ngượng ngùng, còn Vệ Chiêu đối diện thì ngửa đầu cười to.

Nhìn cảnh này, cô không khỏi bật cười. "Được nha, xem ra hai vị nhân vật lớn rất hài lòng với Tôn Oai, hài lòng là tốt rồi." Nói xong, bà chủ lật mặt mấy cái cổ gà trên tay, quét chút nước sốt, không khỏi uốn éo thân mình ngâm nga câu hát.

Xem ra Tôn Oai sắp phát đạt rồi, cô cũng vui lây.

Bà chủ không biết, Tôn Oai thuần túy là đang học tay nghề thôi.

Cười to xong, Tôn Oai nói cái tiệm kia của nhà hắn bán da thú, nhưng hiện tại quản lý nghiêm, có tiền cũng không cho mua nữa.

Chương 313

Không có việc gì, nhưng hiện tại âm thanh trong nhà, có chút ý tứ đánh vào cạnh bóng rồi (ý nói làm ăn phi pháp).

Đại ca không yên tâm tiếp nhận, bèn giữ tiệm lại trong tay, đưa tiền cho hắn làm chút việc khác.

Dù sao đại ca cũng không thể hại hắn, Tôn Oai sảng khoái đồng ý.

Vừa nghe nhà Tôn Oai buôn bán da lông, Vệ Chiêu hiếu kỳ: "Huynh đệ, nhà cậu có da gấu da hổ không?" Tôn Oai vỗ vỗ ngực: "Có!" "Da hổ thì... tôi không thể bán, các anh cũng biết, bán thứ đó phạm pháp." "Còn về da gấu tuy nhiên cũng phạm pháp, nhưng rủi ro nhỏ hơn một chút, các anh muốn không?" "Muốn thì tôi liên hệ giúp cho, tận lượng rẻ." Tôn Oai vừa nói tận lượng rẻ một chút, nhưng chợt nhớ ra hai người trước mặt đều không tầm thường, khẳng định không thiếu chút tiền ấy.

Cho rẻ quá, không chừng lại khiến người ta cảm thấy bị coi thường.

Dứt khoát vội vàng đổi giọng nói: "Có thể chọn cho các anh một tấm tốt hơn chút, thấy thế nào?" Vệ Chiêu vỗ vai Hầu Kim (Tôn Oai): "Được, vậy chuyện này làm phiền cậu rồi!" Tôn Oai mừng rỡ ra mặt, hai người này ngày sau dùng không hết, nhưng chỉ bằng một tấm da gấu, cũng đủ hắn kiếm lời rồi.

Cơm no rượu say xong, Vương cùng Vệ Chiêu liền đứng dậy rời đi.

Lúc đi để lại cho Tôn Oai số điện thoại, làm Tôn Oai vui sướng quá chừng, tiễn hai người đi hết hai con phố mới rời đi.

Sau khi Tôn Oai rời đi, nụ cười trên mặt Vệ Chiêu cũng dần dần biến mất.

Giống như sự thân thiết vừa rồi đều là giả vờ.

Hắn quay đầu hỏi: "Thấy thế nào?" Vương châm điếu thuốc rít một hơi, nhả ra một vòng khói vào không trung, nói: "Tôn Oai không nói dối, nhưng người anh trai kia... nhất định có vấn đề!" Vệ Chiêu ăn nhịp với hắn: "Khéo quá tôi cũng nghĩ vậy!" Vừa rồi Vương dùng mắt nhìn, Tôn Oai nói không giả.

Những gì hắn nói, xác thực là kỳ sự xảy ra trên người hắn năm đó.

Nhưng người anh trai này...

Vương và Vệ Chiêu hai người chưa gặp, cũng không tiện bình luận.

Nhưng dựa vào trực giác đổ đấu bao nhiêu năm, hai người cảm thấy Tôn Gia Chính tuyệt đối có vấn đề!

Thế là hai người liền theo địa chỉ Tôn Oai đưa, đi tới trước một cái tiệm tạp hóa.

Tôn Oai nói, tiệm nhà mình hiện tại mặt tiền đã sửa, nhưng khách quen đều biết bên trong làm gì.

Chỉ cần nói với người ở quầy bar: Hôm nay bán mấy chiếc xe, có dính dầu nhớt tay không?

Người đó liền biết là đến làm gì.

Còn về chuyện dầu nhớt, Tôn Oai giải thích, tiệm dầu nhớt là một cách gọi khác về lợi nhuận.

Nói trắng ra là hỏi hôm nay kiếm được tiền hay không.

Hai người đi vào trong tiệm tạp hóa, đánh giá tứ phía một phen, hỏi người phụ nữ phong du (đầy đặn) ở quầy bar: "Hôm nay bán mấy

chiếc xe, có dính dầu nhớt tay không?" Người phụ nữ kia tóc dài xõa vai, quét mắt nhìn hai người một cái, sau đó dường như nhớ ra, quay đầu nhìn kỹ hai người vài lần. "Ui, gương mặt mới nha, ai giới thiệu thế?" Vệ Chiêu cười nói: "Tôn Oai." Người phụ nữ kia gật gật đầu: "Tôi là chị dâu Tôn Oai, hai người gọi tôi là Tiểu Vân là được." Nói xong, cô ta đứng dậy khỏi sô pha, đi ra khỏi quầy bar.

Lúc đi, ánh mắt cô ta không kìm được mà lưu lại trên người Vương thêm một lát, sau đó mới lưu luyến không rời dời mắt đi.

Nhưng Vệ Chiêu nhìn ra được, trong mắt Tiểu Vân có dục vọng chớp động.

Nhìn bóng lưng uốn éo của Tiểu Vân, Vệ Chiêu cười xấu xa nói: "Huynh đệ, cô ả kia dường như có ý với cậu đấy, thật không biết trên đầu đại ca Tôn Oai có mấy cái mũ xanh rồi." Vương cười khổ một tiếng lắc lắc đầu, sao hắn có thể không nhìn ra Tiểu Vân nghĩ gì, vừa rồi những suy nghĩ dơ bẩn trong đầu Tiểu Vân đã bại lộ hết rồi.

Bất quá Vương cũng không nói nhiều, hắn không đến mức đói bụng ăn quàng.

Tuy rằng Tiểu Vân cũng có vài phần tư sắc, tản phát ra mùi vị thiếu phụ, nhưng Vương lại không thiếu phụ nữ, không đến mức giống như một con chó đực.

Hai người đi theo Tiểu Vân đến trước một cái kệ hàng, chỉ thấy Tiểu Vân kéo một bên kệ hàng, kéo mạnh ra ngoài.

Kệ hàng giống như một cánh cửa mở ra, lộ ra mật thất sáng sủa bên trong.

Mật thất không lớn, nhưng trên tường treo đầy các loại da thú.

Chồn tía, hoẵng, da cá sấu...

Các loại da thú cái gì cần có đều có, chỉ là không có da hồ ly.

Nhưng...

Vương hơi nhíu mày, nhìn gian mật thất này, không kìm được nghĩ.

Ở đây không có da hồ ly, nhưng sao lại có mùi hôi nồng nặc thế này?

Không đợi hắn nghĩ nhiều, Tiểu Vân đã đi vào, quay đầu dùng ánh mắt vũ mị kia nhìn Vương, nói: "Sao còn chưa vào nha?" Hai chữ "vào nha", hiển đến mức phá lệ khác biệt.

Thần sắc Vệ Chiêu trở nên vô cùng thú vị, không nói gì, trực tiếp đi vào.

Hồi lâu, Vương hỏi một câu: "Tôn Gia Chính đi đâu rồi?" Đến gặp Tôn Gia Chính, nhưng chính chủ hiển nhiên không có ở đây.

Tiểu Vân cố ý chống hai tay lên bàn, hạ thấp người xuống, nói: "Tôi cũng không biết ổng đi đâu, chắc là đi săn rồi đi." Cổ áo Tiểu Vân cực rộng.

Ý tứ hai người phá lệ rõ ràng.

Đặc biệt là người trong cuộc như Vương, hiện tại chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Vương vội vàng dời mắt đi: "Không có ở đây sao.

Này, đây là số điện thoại của tôi, nếu Tôn Gia Chính về thì bảo anh ta gọi cho tôi, nói cho anh ta biết tôi có mối làm ăn lớn muốn bàn." Tiểu Vân lại không thuận theo không buông tha, mắt đều sáng lên, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có một Vệ Chiêu: "Làm ăn lớn, bàn với tôi không được sao?

Bảo đảm làm cậu hài lòng." Nói xong, còn ném cho Vương một cái mị nhãn.

Vệ Chiêu ho khan hai tiếng, cũng không ngờ Tiểu Vân có thể to gan như vậy. "Bên trong hơi bí nhỉ, tôi ra ngoài hít thở không khí." Nói xong liền chuồn mất hút, chỉ để lại Vương và Tiểu Vân hai người ở chung trong mật thất.

Vương đưa mắt nhìn theo Vệ Chiêu rời đi, trong lòng mắng to Vệ Chiêu không giảng nghĩa khí.

Tiểu Vân vừa thấy Vệ Chiêu thức thời như vậy, trực tiếp đi ra, dứt khoát càng thêm phóng khoáng.

Cô ta từng bước ép sát về phía Vương, cố ý vươn vai một cái: "Thế nào, có việc làm ăn gì mà không thể bàn với tôi?" Vương vội vàng đẩy Tiểu Vân ra, ai ngờ Tiểu Vân rên lên một tiếng lẳng lơ, giống như dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Nhìn đôi má đỏ bừng kia, Vương cảm giác cô ta tùy thời đều muốn nhào lên. "Bên trong xác thực quá bí rồi, tôi lần sau lại đến, đúng rồi, Tôn Gia Chính về nhớ bảo anh ta gọi điện cho tôi." Nói xong Vương liền đi ra ngoài.

Chương 314

Chỉ nghe Tiểu Vân ở lại tại chỗ ai oán lẩm bẩm: "Đợi tí nữa tôi gọi điện cho cậu, cậu có bệnh à." Vương vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Vệ Chiêu ở đối diện đường, sải bước đi tới, thống mạ Vệ Chiêu không giảng nghĩa khí, ném hắn lại chạy trốn.

Ai ngờ, Vệ Chiêu lại cười xấu xa nói: "Tôi là canh chừng cho cậu đấy, đỡ cho tí nữa có người đến lại không biết nên thu tràng thế nào." "Tôi chẳng phải là không muốn phá hỏng chuyện tốt sao, Tiểu Vân trắng trẻo mập mạp, chỗ nào nên có thịt thì có thịt, chỗ không nên có thịt thì một chút cũng không, cậu không trộm vui đi à?" Nói xong, dường như ý thức được gì đó, hắn nói: "Cũng đúng, bên người cậu tư sắc như vậy vơ một cái là được cả nắm, xác thực chướng mắt người ta." Vương bất đắc dĩ liếc hắn một cái.

Tiểu Vân kia vừa nhìn là biết thường xuyên làm chuyện này, ỷ vào mật thất kín đáo, không biết có bao nhiêu người ra ra vào vào rồi.

Đặc biệt là cái bàn kia, vừa rồi lúc Vương nhìn tư liệu về cái bàn, trên đó hiện lên một câu: Một cái bàn khói lửa mịt mù.

Vương trong lòng mặc niệm cho Tôn Gia Chính ba giây.

Người đàn ông này thật không dễ dàng, mười hai năm trước xảy ra chuyện đó, mười hai năm sau cưới bà vợ không an phận.

Bất quá như vậy cũng tốt.

Ít nhất Tôn Gia Chính mùa đông không lạnh, dù sao trên đỉnh đầu có nhiều mũ như vậy mà.

Bất quá trêu chọc quy trêu chọc, đó là chuyện nhà người ta, chỉ không chừng Tôn Gia Chính ở bên ngoài cũng cờ xí phấp phới.

Không can thiệp, cũng không hỏi.

Vệ Chiêu trêu chọc một phen xong, liền hỏi Vương: "Huynh đệ, vậy hai ta tối nay tính sao?" Vương nói: "Đi một chuyến núi Lạt Ma đi, xem rốt cuộc là thứ gì đang tác quái." Vệ Chiêu không từ chối: "Được." Hai người ngay cả nơi tà hồ như Bách Nhãn Quật cũng đi rồi mà vẫn toàn thân trở ra, còn sợ núi Lạt Ma?

Lão Lạt Ma Mật tông kia xác thực có chút bản lĩnh, nhưng Vương cũng không để vào trong mắt.

Cứ như vậy, đợi trời tối, Vương cùng Vệ Chiêu liền cầm đèn pin vừa mua đi lên núi Lạt Ma.

Đập vào mắt là một ngọn núi nhỏ không lớn không nhỏ, cao khoảng hơn hai trăm mét, trên núi rừng cây rậm rạp.

Hai người nhìn thấy một con thỏ nhỏ từ dưới chân núi chạy nhanh qua. "Trên núi Lạt Ma động vật sinh sống cũng nhiều nhỉ, thảo nào nhà Tôn Gia Chính làm buôn bán cái này." Đột nhiên, hắn dường như nghĩ ra điều gì, hai mắt tỏa sáng quay đầu nhìn Vương: "Có khả năng nào Tôn Gia Chính đi săn trên núi Lạt Ma không?" "Trước kia hắn từng từ núi Lạt Ma trở về, không chừng lão Lạt Ma kia mắt nhắm mắt mở tha cho hắn rồi." Vương tư tác một phen, không loại trừ khả năng này.

Bất quá trong câu chuyện Tôn Oai kể cho hai người trước đó, có một chuyện hắn không hiểu.

Tôn Gia Chính kia rốt cuộc có bị lột da hay không?

Nếu bị lột da, vậy rốt cuộc sống sót thế nào.

Nếu không có... vậy Tôn Oai nhìn thấy xác thực là ảo tượng?

Đặc biệt là Tôn Gia Chính bình an vô sự từ núi Lạt Ma trở về, trong đó nhất định có gì đó kỳ lạ, nhưng Vương hiện tại không biết là

vì sao.

Tất nhiên, nếu đã đặt chân lên núi Lạt Ma, sẽ có đáp án.

Vương nhìn đồng hồ: "Buổi trưa Cơ Thập Lục gửi tin nhắn cho tôi, Trương Tổ nói, hôm nay không phải thời cơ tốt để vào núi Lạt Ma, bảo ngày mai hãy hành động." Vệ Chiêu hỏi: "Vậy tính sao?" Vương cười cười: "Không phải vừa khéo để lại cho chúng ta thời gian, tham tra núi Lạt Ma sao?" "Trương Qua Tử... thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi." "Tôi lên trước, trưa mai gặp." Trong mắt Vương lóe lên một tia tinh quang: "Tôi ngược lại muốn xem xem, Trương Qua Tử rốt cuộc muốn làm cái gì!" Ân oán giữa Vương và Trương Qua Tử đã kéo dài một thời gian rồi.

Từ sau khi Vương đạt được năng lực con mắt, Trương Qua Tử liền liên tục xuất hiện bên tai trước mắt hắn, nhưng chưa từng thấy người thật.

Ngày mai, Vương có thể tận mắt nhìn thấy Trương Qua Tử, kẻ địch lớn nhất này!

Trong rừng cây chỉ có ánh trăng và ánh đèn pin chói mắt loang loáng.

Vương cùng Vệ Chiêu hai người đăng thượng núi Lạt Ma.

Nơi bị người dân gọi là cấm địa này, Vương liền muốn xem xem rốt cuộc có gì không giống bình thường.

Về phần lão Lạt Ma kia...

Vương suy đoán, là lão Lạt Ma năm xưa vào thời Nguyên triều bị tiên tổ Trương gia là Cơ Như Mệnh đánh chết.

Lão dẫn dắt Mật tông xâm thực vùng đất Trung Thổ, đem theo những phương thức tu luyện tà hồ tàn nhẫn vô cùng của Mật tông đến Thăng Long.

Cũng có khả năng loại phương pháp này thật sự hữu hiệu, mới có nhiều người tin Mật tông như vậy.

Có người thậm chí coi việc làm Minh phi là một chuyện vinh hạnh vô cùng.

Vừa nghĩ tới đây, Vương liền toàn thân phát run.

Hắn lắc đầu, quăng những suy nghĩ này ra sau đầu, chuyên tâm trí chí thám thính mảnh núi Lạt Ma này.

Hai người càng đi càng xa, mãi đến khi sắp đi vào sâu trong núi lớn.

Vệ Chiêu thở dài: "Núi Lạt Ma cũng đâu có chỗ nào không giống bình thường đâu, sao bị đồn thổi tà hồ thế?" Vương lắc đầu, nói: "Loại chuyện này thà tin là có còn hơn không, núi Lạt Ma khẳng định có chỗ bất đồng tầm thường." "Dù sao... những chuyện kia của Tôn Oai đều là thật." Dùng mắt chính mắt nhìn thấy, không thể sai được.

Đúng rồi, có một chuyện quên giao đại.

Lúc Tôn Oai cùng Vương và Vệ Chiêu uống rượu, Vương từng có tiếp xúc thân thể với Tôn Oai, lúc ấy trong đầu nhảy ra một câu nói, làm Vương ngẩn người. "Kiểm trắc năng lực: Kỹ năng nhóm lò cao cấp, có phủ định hay không?" Nhóm lò, chính là đập than trong lò cho tốt, để than củi chịu nhiệt đều, như vậy nướng thịt mới thơm.

Vương ngay lập tức hào không do dự lựa chọn phủ định.

Đây là năng lực đầu tiên hắn phủ định sau khi đạt được năng lực.

Khá lắm, tính ra Tôn Oai không lấy được bản lĩnh gì ra hồn, lại biết một kỹ năng nhóm lò cao cấp!

Bất quá cũng gián tiếp chứng minh.

Sau này Tôn Oai làm tiệm thịt nướng, việc làm ăn của nhà hắn

nhất định bạo mãn.

Chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, tạm không nhắc tới.

Quay lại hiện tại, Vương cùng Vệ Chiêu đã đi vào sâu trong rừng già.

Không khí dường như đều bắt đầu trở nên âm lãnh, bầu không khí xung quanh càng lúc càng phiêu miểu, lộ ra một cỗ cảm giác quỷ dị.

Vệ Chiêu không rõ nguyên do cảm nhận được một cỗ hàn ý, rùng mình một cái. "Huynh đệ, có cảm thấy hiện tại dường như có chút lạnh không?" Vương hơi nhíu mày, tỉ mỉ cảm nhận một phen: "Thật đừng nói, dường như đúng là có chút lạnh." Thân mang huyết mạch Kim Ô, lạnh hơn nữa cũng không làm khó được Vương nửa phần, nếu không phải tĩnh tâm cảm nhận một phen, có giảm thêm mười độ nữa hắn cũng cảm giác không ra.

Có huyết mạch Kim Ô, ngày sau cảm mạo phát sốt mấy bệnh vặt vãnh này đã rời xa Vương rồi.

Chương 315

Cả đời này đều không có cơ hội bị cảm lạnh nữa.

Vệ Chiêu không chịu nổi, từ trong ba lô lôi ra một chiếc áo gió khoác lên người: "Thể trạng huynh đệ tốt thật, hâm mộ ghê." Vương cười cười, không nói gì.

Ngay lúc này!

Lúc đang cười khóe mắt hắn dường như nhìn thấy trong rừng cây tạp loạn bên cạnh có một gương mặt người trắng toát!

Gương mặt người kia đang chằm chằm nhìn Vương cùng Vệ Chiêu, ánh mắt sắc bén kia làm Vương trong nháy mắt nổi da gà, lập tức quay đầu nhìn về hướng mặt trắng kia. "Ai!" Ánh mắt ngưng lại, lại phát hiện trước mắt căn bản không có mặt trắng nào. [Danh xưng: Cây Bạch Dương] [Trạng thái: Trưởng thành khỏe mạnh] [Thuyết minh: Cây Bạch Dương, từ xưa trên núi Lạt Ma liền sinh trưởng cây Bạch Dương, thường thấy là loại cây trồng bên đường phố] Vương nhíu mày: "Chuyện gì thế này?" Vệ Chiêu thuận theo ánh đèn pin của Vương, nhìn về phía vị trí vừa rồi.

Chỉ thấy rừng cây nơi đó, nếu nói có gì không giống bình thường... thì có khả năng là rậm rạp hơn một chút.

Vệ Chiêu vội vàng hỏi: "Sao thế?" Vương tâm còn sợ hãi thu hồi ánh mắt: "Vừa nãy... tôi dường như nhìn thấy một gương mặt người, bất quá không nhìn rõ, gương mặt người kia nhoáng lên một cái." Vệ Chiêu biết, có khả năng gặp đồ dơ bẩn rồi.

Quả nhiên, núi Lạt Ma quả nhiên có thứ gì đó, bị hai người đụng phải rồi.

Có người như Tôn Oai thì may mắn, rời khỏi núi Lạt Ma một chút chuyện cũng không có.

Tính ra Vương và Vệ Chiêu là hai kẻ xui xẻo, lần đầu tiên đã gặp đồ dơ bẩn.

Bất quá cũng đúng hợp ý hắn.

Vương nhìn Vệ Chiêu một cái, Vệ Chiêu trực tiếp gật đầu.

Hai người không nói thêm một câu dư thừa, đồng thời đi về hướng mặt trắng mà Vương vừa nhìn thấy.

Ăn ý mười phần.

Sau đó, Vệ Chiêu đứng trước bụi cỏ kia, hít sâu một hơi, mạnh mẽ vạch bụi cỏ ra.

Chỉ thấy bên trong không có gì cả, chỉ có mấy con côn trùng nhỏ đang bò trên lá cây, mặt đất.

Vương nói: "Tiếp tục đi về phía trước, không chừng có thể nhìn thấy." Nói xong, hai người liền gia tăng bước chân, đi sâu vào trong núi Lạt Ma.

Hai người đi hơn mười phút, phân không rõ nơi này là nơi nào.

Trong rừng sâu núi thẳm tối kỵ húy là đi loạn, hơi đi sai một bước, muốn tìm đường về sẽ rất khó khăn.

Đột nhiên, Vương mạnh mẽ ngửi ngửi trong không khí.

Vệ Chiêu thấy Vương như vậy, cũng học theo dáng vẻ của Vương ngửi ngửi. "Kỳ quái, sao có mùi hôi nồng thế?" "Giống như mùi hôi của hồ ly vậy." Ánh mắt Vương dần dần trầm xuống, dường như đã hiểu ra chuyện gì: "Nếu thật là như vậy..." Lời còn chưa dứt, Vương nhìn về phía Vệ Chiêu, nói một câu khác: "Trong này khẳng định có hang hồ ly, nếu không sẽ không có mùi hôi lớn như vậy, chúng

ta đi tóm ổ hồ ly này ra!" Vương thậm chí có một loại dự cảm.

Vừa rồi nhìn thấy cái mặt quỷ kia, không chừng là do con hồ ly làm ra để giả thần giả quỷ!

Trong lòng Vương, ý định lôi con hồ ly kia ra càng thêm kiên định.

Vệ Chiêu cũng chẳng hề do dự, nói làm là làm.

Hắn xắn tay áo lên, tùy tiện nhặt một cành cây nhỏ dưới đất. "Cây gậy bị ướt?" Vệ Chiêu đưa cành cây lên mũi ngửi ngửi, sau đó vẻ mặt đầy ghét bỏ vứt nó ra xa tít. "Mẹ kiếp, bên trên có nước đái, khai thật!" Tiện tay quệt bãi nước đái dính trên tay vào thân cây.

Hết cách rồi, điều kiện có hạn, hai người đi lên núi ai cũng không mang theo giấy.

Vương tuy rằng ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng dưới chân đã lùi ra xa cách Vệ Chiêu mấy bước.

Hai người chia nhau ra, Vương bên trái, Vệ Chiêu bên phải.

Tìm hang hồ ly cũng cần có phương pháp, trước tiên nhìn mấy cái gò đất nhỏ nhô lên, sau đó nhìn những nơi lá cây rụng dày đặc trên mặt đất.

Gạt lá cây ra, không chừng bên dưới chính là một cái hang.

Lũ hồ ly rất xảo quyệt.

Có đôi khi chúng đào mấy cái hang ở cùng một vị trí, rồi đái ỉa ở bên trong.

Mục đích là để người ta biết ở đây có hồ ly.

Nếu con người hoặc động vật thò tay vào mò mẫm, cái vẻ mặt chạm phải cứt đái đó chắc chắn cực kỳ đặc sắc.

Cho nên vừa rồi Vệ Chiêu mới nhặt một cành cây, tránh việc thò

tay xuống lại vớ phải cứt.

Nhưng Vệ Chiêu vạn vạn lần không ngờ tới, cầm cành cây cũng dính phải nước đái hồ ly.

Đồng thời, Vệ Chiêu đối với chuyện tìm hồ ly lại càng để tâm hơn.

Loanh quanh nửa tiếng đồng hồ, bên phía Vương không có tiến triển gì, chỉ nghe thấy Vệ Chiêu đột nhiên hô lên: "Vương, mau lại đây, xem tôi phát hiện cái gì này!?" Vương nghe tiếng chạy lại, chỉ thấy trước mặt Vệ Chiêu có một cái miếu Thổ Địa cũ nát, rách nát không chịu nổi.

Miếu Thổ Địa này thực ra chỉ to bằng nửa người, giống như cái am thờ.

Bên trong có tượng một ông lão râu mày dài ngoằng, lưng còng, tay cầm gậy, vẻ mặt hòa nhã nhìn về phía trước.

Phía trước tượng có một cái lư hương nhỏ, nhưng bên trong bắt đầu có côn trùng bò ra ngoài.

Vương tận mắt nhìn thấy một con giun bò ra từ trong lư hương đó.

Nhìn qua là biết, đã lâu không có ai cúng bái thắp hương cho cái miếu này.

Vương định thần nhìn kỹ. 【Danh xưng: Thổ Địa Công từ đường】 【Trạng thái: Phế bỏ】 【Mô tả: Miếu Thổ Địa được tu sửa vào thời Nguyên, do Lạt Ma xây dựng, để Lão Lạt Ma tích thêm một chút công đức, không đến nỗi chết xong phải chịu khổ.】 Vương khẽ nhướng mày. "Chịu khổ?

Không biết cha của Lão Lạt Ma kia sống tư nhuận đến mức nào nữa." Vệ Chiêu ngơ ngác: "?" Vương liếc mắt một cái, đem thông tin

nhìn thấy về miếu Thổ Địa nói cho Vệ Chiêu.

Chương 316

Vệ Chiêu cũng nhịn không được cười một tiếng.

Đúng lúc này, tượng Thổ Địa Công đột nhiên mở miệng nói chuyện!

Âm thanh cực kỳ khàn đặc, lại có một loại tà khí ở bên trong, khiến người ta nghe mà dựng tóc gáy. "Hai đứa ranh con cười cái gì?" "Gặp Thổ Địa sao cũng không bái?" "Cẩn thận ta lột da hai đứa bay giữ lại đây!" Vương vừa nghe đến câu thứ ba, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ lửa giận, biết ngay là có thứ đang tác quái.

Tượng Thổ Địa Công này Vương nhìn rất rõ ràng, chỉ là một vật chết, căn bản không có năng lực mở miệng nói chuyện.

Mà cái thứ đang nói chuyện kia, nói gì không nói lại nhắc đến hai chữ "lột da".

Tuy rằng chuyện này còn đợi xác nhận, nhưng năm đó Tôn Oai chẳng phải đã xác nhận Tôn gia chính là bị lột da người sao?!

Thứ đang tác quái này, khẳng định có quan hệ với Lão Lạt Ma!

Toàn thân Vương lập tức bắt đầu chuyển sang màu vàng kim, từ trong cơ thể tản mát ra từng đợt quang mang, chói đến mức Vệ Chiêu ở bên cạnh mở mắt không ra.

Vệ Chiêu cả người bắt đầu toát mồ hôi hột, sau khi Vương sử dụng năng lực huyết mạch Kim Ô, nhiệt độ trong nháy mắt nóng lên dữ dội!

Hắn nhịn không được kêu to một tiếng: "Vãi chưởng anh bạn, thần thông gì thế này?!" Vương không đáp lời, chính xác mà nói là không rảnh đáp lời.

Bởi vì Vương nghe thấy, ở phía sau miếu Thổ Địa, đột nhiên vang lên một tiếng kêu gào thống khổ!

Hắn trực tiếp đi ra sau miếu, vươn tay chộp một cái, rồi xách lên.

Trong tầm mắt của Vệ Chiêu, Vương không biết vì sao lại khom người xuống, lúc đứng dậy trong tay đã có thêm một con cáo trắng!

Con cáo trắng hai mắt híp lại, phần thịt mọc đầy râu ria bên cạnh mũi bắt đầu co rúm dữ tợn, nhe răng trợn mắt với Vương.

Nhưng không biết vì sao, Vệ Chiêu có thể cảm nhận được con cáo trắng này hiện tại đang dị thường thống khổ.

Có khả năng là do bốn cái chân đang run rẩy và cái đuôi kẹp chặt của nó đã bán đứng nó đi.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Chẳng lẽ vừa rồi là con cáo trắng này nói chuyện?" Vệ Chiêu không kìm được nuốt nước miếng, đối với loại động vật biết nói tiếng người như hồ ly hay chồn vàng, hắn mạc danh cảm thấy sợ hãi.

Có khả năng là do lúc trước ở Bách Nhãn Quật đã nảy sinh tâm lý ám ảnh với lũ hoàng bì tử (chồn vàng).

Chỉ thấy ánh mắt Vương chợt lạnh xuống, quát lớn một tiếng: "Là mày ở sau lưng giả thần giả quỷ?" Con cáo trắng vẫn phát ra tiếng kêu cầu xin tha mạng đặc thù của loài vật, kẹp đuôi cúi đầu, nhìn qua chẳng khác gì súc sinh bình thường.

Nhưng cả Vương và Vệ Chiêu đều biết, con cáo trắng này nhất định là đang diễn.

Vương cười lạnh: "Không nói phải không, thế thì đừng trách tao!" Nói xong, quang mang trên người Vương càng phát ra sáng rực.

Đồng thời, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao!

Cuối cùng con cáo trắng thực sự chịu không nổi nữa, dưới sự chú mục của hai người, mở miệng nói tiếng người! "Gia gia tha cho tôi đi, tôi cũng là nhất thời hồ đồ, xin gia gia tha cho tôi một mạng!" Cáo trắng vừa dứt lời, Vương liền thu hồi thần thông.

Ánh sáng vàng nóng rực toàn thân đột nhiên biến mất, con cáo trắng như vừa chết đi sống lại, không ngừng thở hổn hển.

Hết cách rồi, huyết mạch Kim Ô trên người Vương chính là khắc tinh của tà vật!

Trong cơ thể Kim Ô ẩn chứa dòng máu chí dương chí cương, quỷ quái tầm thường căn bản không thể chống cự, ngay cả cương thi dưới lòng đất hay quỷ hồn phiêu đãng cũng không có cách nào đối kháng!

Vương thấy con hồ ly đã phục mềm, mới ném nó xuống đất, ném ngay trước mặt Vệ Chiêu.

Con cáo trắng "bịch" một tiếng rơi xuống, cả người nó như con chó chết nằm bẹp dí.

Vệ Chiêu nhíu mày: "Mùi gì khai thế?" Rất nhanh liền biết đáp án, con cáo trắng này mẹ nó bị Vương dọa đái ra quần rồi!

Một vũng chất lỏng màu vàng nhạt trong suốt chảy ra từ dưới thân con cáo.

Vệ Chiêu tràn đầy ghét bỏ: "Gan mày đúng là bé như hạt vừng, thế mà cũng bị dọa đái ra được!" Nhưng mà con hồ ly bị dọa đái cũng tốt, như vậy nó sẽ không có tâm tư bỏ chạy nữa.

Vương phủi tay, từ sau miếu Thổ Địa đi ra, ánh mắt nhìn về phía con cáo trắng. 【Danh xưng: Bạch Hồ】 【Trạng thái: Sợ đến mức tê liệt】 【Năng lực: Yêu ngôn hoặc chúng, giả thần giả quỷ】 【Mô tả: Bạch Hồ Lão Tổ, cháu đời thứ 962 của Bạch Thiên Tiên】 【Nội tâm: Nhân loại này sao lại khủng bố như vậy?

Không đúng, đây thật sự là nhân loại sao?

Trong cơ thể lại có thể phát ra loại ánh sáng đáng sợ đó.】 Vương khẽ nhướng mày.

Bạch Hồ Lão Tổ?

Bạch Thiên Tiên?

Cháu đời thứ 962 của Bạch Thiên Tiên?

Đột nhiên, sắc mặt Vương biến đổi mạnh.

Bạch Thiên Tiên.

Giống như lão tổ tông Địa Tạng Thiên Tiên của lũ hoàng bì tử kia, trong tên đều có chữ "Tiên".

Hồ ly và hoàng bì tử, đều được xếp vào hàng Đại Tiên trong Tứ Đại Tiên!

Chẳng lẽ...

Vương nghĩ đến một khả năng, Bạch Thiên Tiên này, không chừng chính là con hồ ly trắng năm đó đã phản bội Trương Tổ!

Nếu tử tôn của Bạch Thiên Tiên đang ở đây, vậy chứng tỏ trong thâm sơn cùng cốc này cũng đang cất giấu Bạch Thiên Tiên?

Có một điều đáng nói là, khi Vương biết được những chuyện xảy ra ở thời thượng cổ, hắn đã có chút suy đoán về việc tại sao Địa Tạng Thiên Tiên lại chạy đến vùng Đại Tây Bắc.

Vương nghĩ thế này.

Năm đó khẳng định là hoàng bì tử và lão hồ ly đã phản bội Trương Tổ, tuy rằng đầu quân cho Hoàng Đế uy phong một thời, nhưng sau khi Hoàng Đế táng vào trong mộ, hai vị Đại Tiên này liền mất đi ô dù bảo hộ.

Cho nên, Địa Tạng Thiên Tiên mới chạy đến vùng Đại Tây Bắc xa xôi, mang theo cả gia đình già trẻ lớn bé đi hết.

Mục đích là để trốn tránh Trương Tổ, nếu có thể cả đời không gặp lại thì càng tốt.

Nhưng ai ngờ, Trương Tổ vẫn tìm được Địa Tạng Thiên Tiên.

Chương 317

Cho nên trong ảo thuật mà Vương thi triển với Địa Tạng Thiên Tiên, mới có thể nhìn thấy cảnh nó sợ hãi Trương Tổ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Chung quy cũng vì năm đó Địa Tạng Thiên Tiên phản bội Trương Tổ, cả ngày nơm nớp lo sợ, sợ Trương Tổ đến lấy mạng mình.

Còn về việc tại sao dòng dõi hoàng bì tử của Địa Tạng Thiên Tiên lại không sợ huyết mạch Kỳ Lân.

Vương cũng có suy đoán.

Chắc hẳn cũng vì Địa Tạng Thiên Tiên thực sự quá sợ hãi, không biết thông qua phương pháp gì đã nghiên cứu ra cách đề kháng huyết mạch Kỳ Lân.

Để an tâm hơn một chút, nó chạy đến Đại Tây Bắc trốn đời không xuất hiện, nghiên cứu ra phương pháp kháng Kỳ Lân huyết, nhưng vẫn bị Trương Tổ tìm ra.

Vương cảm thấy chuyện này chắc cũng giống như hắn suy đoán, tám chín phần mười là như vậy.

Còn con cáo trắng này, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Vương đối với việc này cũng có một bộ giả thuyết.

Năm đó cáo trắng và hoàng bì tử cùng nhau phản bội Trương Tổ, hoàng bì tử chạy xa đến Đại Tây Bắc.

Cáo trắng thì chọn một hướng ngược lại với hoàng bì tử, chạy đến Đông Bắc.

Hai vị Đại Tiên cách nhau mười vạn tám nghìn dặm.

Xem ra đều vì phản bội Trương Tổ mà trong lòng có quỷ, thảm thắc bất an, bất đắc dĩ phải bỏ xứ ra đi.

Căn cứ vào những gì Địa Tạng Thiên Tiên đã làm, cũng có thể đoán ra, Bạch Thiên Tiên chắc chắn cũng đang ẩn náu tại Lạt Ma Sơn.

Nó không thể tùy tiện đi lại, nếu bị Trương Tổ phát hiện thì làm sao?

Nhưng xem ra Bạch Thiên Tiên không gặp may, Trương Tổ đã phát hiện ra rồi, hơn nữa còn đã nói chuyện với nhau, ngày mai không chừng Bạch Thiên Tiên sẽ được gặp Trương Tổ.

Nghĩ đến đây, Vương không kìm được cười.

Sau đó, Vương ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu con cáo trắng, nói: "Bạch Thiên Tiên.

Có phải là một trong Tứ Đại Tiên không?" Con cáo trắng đột nhiên ngẩng đầu: "Sao ngài biết?!" Vương nhìn thoáng qua trạng thái tâm lý của con cáo, càng thêm xác nhận Bạch Thiên Tiên kia chính là kẻ năm đó đi theo bên cạnh Hoàng Đế.

Hắn không kìm được cười.

Con cáo trắng này, bán đứng lão tổ tông nhà mình mà vẫn hồn nhiên không hay biết. "Thú vị rồi đây, Bạch Thiên Tiên và Lão Lạt Ma đều ở đây, ngày mai Trương Tổ cũng sẽ đến." "Thật không biết bọn họ tề tụ tại Lạt Ma Sơn rốt cuộc là vì cái gì." Ánh mắt Vương lại rơi trên người con cáo trắng, ánh mắt sắc bén như dao cạo khiến con cáo kinh hãi một trận.

Vương hỏi: "Có biết là vì sao không?" Không đợi con cáo trắng trả lời, Vương lại cười bổ sung thêm một câu: "Nói sai thì rơi đầu đấy, tao có năng lực khiến mày hồn xiêu phách lạc không thể siêu sinh, tin không?" Cáo trắng nuốt nước miếng: "Tin." "Cụ thể thì tôi không biết,

nhưng tôi chỉ biết, hình như trong trung tâm núi Lạt Ma Sơn có nhốt một người." "Lão tổ tông Bạch Thiên Tiên của tôi cũng ở đó, còn về Lão Lạt Ma kia... mấy năm nay mới xuất hiện, tôi cũng không biết lai lịch." Nói xong, Bạch Hồ vẫn còn sợ hãi nhìn Vương một cái. "Đại gia, mặc kệ ngài có tin hay không, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi." Nói xong, con cáo trắng nhỏ bé đáng thương lại vô trợ cuộn tròn người run lẩy bẩy.

Vương liếc nhìn một cái. 【Danh xưng: Bạch Hồ】 【Nội tâm: Lão tổ tông nói đúng, trong nhân loại vẫn có kỳ nhân sao.

Thật là quá đáng sợ, tên đạo sĩ mười mấy năm trước cũng không lợi hại như thế này.】 Bạch Hồ lại nơm nớp lo sợ nhìn Vương một cái.

Khi thấy ánh mắt Vương chú ý đến mình, liền vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Vương biết con cáo này không nói dối, cũng sợ hắn giết nó.

Con cáo này biết gọi Vương là đại gia, vừa nhìn là biết thuộc hạng tham sống sợ chết.

Vương gặp loại người hoặc yêu quái như thế này nhiều rồi.

Sau đó, Vương liền bảo Vệ Chiêu dùng dây thừng trói gô con cáo lại, tùy tiện xách theo đi về phía trước.

Vệ Chiêu hỏi: "Lão tổ tông nó ở chỗ nào, đi đường nào?" Nói xong, Vương và Vệ Chiêu hai người đều xoát xoát nhìn về phía Bạch Hồ.

Ai ngờ, Bạch Hồ lại lộ vẻ mặt khó xử nói: "Đại gia... tôi thật sự không biết." "Ấy ấy ấy, đừng động thủ a!" "Tôi thật sự không lừa ngài, lão tổ tông của tôi thần xuất quỷ một, không ai biết ngài ấy đang ở đâu cả!" Vệ Chiêu tát một cái vào đầu con cáo, làm nó đau đến mức

kêu ngao ngao. "Đừng đánh nữa đại gia, tôi nói, tôi nói không được sao!" Bạch Hồ lại bắt đầu run rẩy.

Nó sợ hãi nhìn Vệ Chiêu một cái, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên người Vương thì vội vàng thu lại.

Không phải nó sợ Vệ Chiêu hơn, cho nên mới nhìn Vệ Chiêu lâu hơn.

Trái lại, nó càng sợ Vương, cho nên mới không dám nhìn.

Bởi vì vừa rồi, toàn thân Vương bắt đầu tản mát kim quang, tuy rằng ánh sáng đó rất yếu, nhưng Bạch Hồ hiểu ý của Vương.

Hắn đang cho nó biết, nếu không thành thật, thì coi như xong đời.

Cái mạng nhỏ này cũng không giữ được!

Bạch Hồ không dám đánh cược, cho nên thành thành thật thật khai báo: "Thực ra nếu muốn hỏi tôi chỗ ẩn náu của lão tổ tông, tôi thật sự không biết." "Nơi đó chỉ có lão tổ tông biết, có một lần ngài ấy uống say mới nói với tôi." Bạch Hồ ủy khuất ba ba, đem những gì mình biết nói ra hết.

Vương nhìn nội tâm của nó một chút, rốt cuộc xác định con cáo này không nói dối nữa.

Vệ Chiêu nhìn Vương một cái, dường như muốn tìm kiếm đáp án từ Vương.

Chỉ thấy Vương gật gật đầu, không nói thêm gì.

Vệ Chiêu hiểu rồi.

Vương nói đúng, con cáo này không nói dối, đích xác là không biết Bạch Thiên Tiên rốt cuộc ở đâu.

Đã như vậy... thì tiếp theo nên làm thế nào?

Vệ Chiêu lại nháy mắt ra hiệu với Vương.

Chỉ thấy Vương do dự giây lát, cuối cùng đưa ra một quyết định khiến Vệ Chiêu bất ngờ.

Vương quay đầu đi xuống núi!

Chương 318

Vệ Chiêu ngẩn người, sau đó vội vàng kéo con cáo trắng đuổi theo Vương. "Sao thế?" "Xuống núi à?" Vương chỉ nhìn thoáng qua, nói: "Tối nay e là khó có thu hoạch." "Tôi đã tìm hơn nửa đêm, hiện tại vẫn không phát hiện Bạch Thiên Tiên hoặc Lão Lạt Ma kia." "Cứ tìm như vậy, phải tìm đến bao giờ mới xong?" "Chi bằng cứ xuống núi nghỉ ngơi cho khỏe, đợi ngày mai đi theo sau Cơ Thập Lục, có Trương Qua Tử dẫn đường, tin rằng sẽ đem lại cho chúng ta niềm vui bất ngờ." Vệ Chiêu hơi suy tư một chút, cảm thấy cũng đúng.

Sau đó hai người liền mang theo con cáo trắng đi xuống núi.

Đáng nhắc tới là, lúc Vệ Chiêu xuống núi, do trên tay xách theo một con cáo trắng dị thường bắt mắt, khiến không ít người phải ngoái nhìn.

Nhưng không có ai nhiều chuyện, cái loại tình huống như có người của cơ quan chức năng đến điều tra tịnh không xảy ra.

Con cáo trắng kia nhìn qua là biết hàng mới.

À phi, nhìn qua là biết vừa mới bắt được.

Thời buổi này mà có bản lĩnh săn bắn, nếu không phải là lão thợ săn nghèo trốn trong rừng sâu núi thẳm, thì chính là những nhân vật lớn có thân phận tôn quý.

Nhìn dung mạo, vóc dáng cùng khí chất của Vương, trong đầu mọi người quả quyết não bổ ra hình ảnh một vị quý công tử có sở thích cưỡi ngựa đánh golf và thích săn bắn.

Còn về chuyện có cô gái nào xin WeChat của Vương hay không?

Không có.

Thời điểm này, người còn lang thang ở bên ngoài đều không phải là người hiền lành gì.

Nhìn Vương liền có một loại cảm giác tự ti mặc cảm, khiến người ta từ đáy lòng cảm thấy sự chênh lệch.

Giữa hai người có chênh lệch quá lớn, có đôi khi cũng là một nguyên nhân khiến người khác không dám đến gần.

Vương và Vệ Chiêu cứ như vậy đi đến khách sạn gần Lạt Ma Sơn nhất, thuê một phòng để ở.

Kết quả tối hôm đó thật sự có người của cục cảnh sát đến điều tra thân phận hai người.

Có người nhìn thấy bọn họ bắt được hồ ly trắng hoang dã, sợ trên người con vật có mầm bệnh, cơ thể người không thể tiếp xúc, hoặc bắt giữ là phạm pháp, nên đến điều tra một phen.

Kết quả vừa mở cửa, nhìn thấy trên ghế sô pha trong phòng có một con cáo trắng đang nằm.

Cuối cùng Vương gọi một cuộc điện thoại, người kia đi ra ngoài nghe điện thoại xong, mới vẻ mặt đầy xin lỗi, tất cung tất kính rời đi.

Hai người ngủ một giấc đến tận trưa ngày hôm sau.

Vương vươn vai, chỉ thấy con cáo trắng đang ngồi bên mép giường, giống như một con chó nhỏ vô cùng nghe lời.

Vương hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn điện thoại.

Trên điện thoại hiển thị, Cơ Thập Lục đã gửi cho hắn một tin nhắn. "Vương gia, trưa nay 12 giờ tôi xuất phát, đi lên từ phía bên phải Lạt Ma Sơn, muộn khoảng hai mươi phút nữa hẵng lên." Đọc xong tin nhắn, Vương mỉm cười.

Ngồi ở một bên, Bạch Hồ nhìn nụ cười này của Vương, không lý

do cảm thấy chột dạ.

Chỉ cảm thấy trái tim mình có chút hoảng loạn, cũng không biết là vì sao.

Chẳng lẽ vì người đàn ông trước mắt này thực sự quá khủng bố?

Bạch Hồ không hiểu.

Vương trực tiếp xuống giường, đi đến bên giường Vệ Chiêu gọi hắn dậy.

Hắn hất chăn của Vệ Chiêu ra: "Đừng ngủ nữa dậy mau, tôi muốn xuất phát rồi." Vệ Chiêu mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, giống như bị điện giật vươn vai trên giường, nửa ngày mới phát ra một tiếng kêu thoải mái.

Ngủ ngon thật.

Hai người thu dọn xong xuôi, xuống lầu ăn qua loa chút gì đó, lại mua lương khô và đồ dùng dã ngoại, cứ thế xuất phát đi đến Lạt Ma Sơn.

Đáng nói là, đồ đạc của cả hai đều do Vệ Chiêu đeo, ngay cả con cáo trắng cũng do Vệ Chiêu xách.

Hai người đi đến sườn bên phải Lạt Ma Sơn.

Vệ Chiêu dùng tay che nắng, nheo mắt nhìn lên bầu trời.

Nhìn trời, thực tế là đang nhìn cái cây lớn trên đỉnh Lạt Ma Sơn. "Huynh đệ, hiện tại là mười hai giờ mười sáu, bao giờ chúng ta xuất phát?" Vương lắc đầu, cười nói: "Không vội, đợi thêm bốn phút nữa." Vệ Chiêu cũng không biết vì sao Vương phải đợi bốn phút, nhưng lời là do Vương nói, khẳng định có nguyên nhân, dứt khoát Vệ Chiêu không hỏi nữa.

Bốn phút trôi qua, không cần Vệ Chiêu nhắc nhở, Vương liền

đứng dậy đi về phía Lạt Ma Sơn.

Dưới chân núi, có mấy thanh niên kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Vương.

Trong đó có một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp tiếc nuối nói: "Tiếc quá, một anh chàng đẹp trai như vậy, sao lại đi vào Lạt Ma Sơn.

Haizz, cũng không biết có về được không." "Tướng mạo đẳng cấp như thế này, nếu xuất đạo (vào showbiz) thì nhất định sẽ bạo hồng (nổi tiếng) đi." Nói xong, đám thanh niên từ chuyện Vương đi vào Lạt Ma Sơn, chuyển sang bàn tán về mấy ngôi sao đang hot hiện nay.

Bọn họ cười cười nói nói, một đường dần đi xa.

Bọn họ biết, lên Lạt Ma Sơn thì cửu tử nhất sinh, cũng không nói với hai người Vương thêm một câu nào.

Họ tịnh không biết quyết tâm của hai người Vương.

Cho nên, trong suy nghĩ của bọn họ, hai người này có khả năng là người ngoại địa không biết gì, cũng có khả năng là kẻ ngốc gan to bằng trời.

Nhưng ngay cả một câu nhắc nhở bọn họ cũng không có, chỉ tiếc nuối vài câu, làm như mình thiện lương lắm vậy.

Thời đại này, chỗ nào cũng đầy rẫy loại người như thế.

Vương đương nhiên có thể nghe thấy đám thanh niên kia nói gì, hắn thở dài một tiếng, lắc đầu, tiếp tục đi vào trong núi.

Chưa đi được bao xa, chỉ nghe Vệ Chiêu hạ giọng nói: "Huynh đệ, nhìn cây dương kia kìa, trên đó có ký hiệu!" Vương quay đầu định thần nhìn lại.

Chỉ thấy trên thân cây dương ở độ cao bằng một người, có khắc một hình vòng cung không rõ ràng.

Đây là ký hiệu mà Vương và Cơ Thập Lục đã ước định từ trước.

Vương gật gật đầu: "Đi thôi, Cơ Thập Lục ở phía trước, chúng ta không cần đến quá gần, hiện tại chưa phải lúc bại lộ." Nói xong, trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quang. "Trương Qua Tử.

Hôm nay tao sẽ khiến mày gãy cánh tại đây!" Hiện tại thân phận Vương và Trương Qua Tử đã hoàn toàn hoán đổi.

Chương 319

Trước kia, Trương Qua Tử ở trong tối, Vương ở ngoài sáng.

Cho nên mới dẫn đến việc Vương trông có vẻ bị động, từng bước từng bước đi theo lộ tuyến mà Trương Qua Tử đã quy định.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Hiến Vương Mộ, Viêm Đế Mộ.

Những nơi Vương đi qua, ba ngôi mộ lớn đầu tiên, đều bị Trương Qua Tử sắp đặt cả rồi!

Sau đó đến Bách Nhãn Quật, Hoàng Đế Mộ, Nữ Oa Tộc Nhân Mộ, ba ngôi mộ lớn này tịnh không làm cho Vương cảm thấy có cảm giác bị sắp đặt.

Có khả năng cũng vì lúc đó Trương Qua Tử cũng không ngờ, Vệ Chiêu bệnh nguy kịch rồi mà vẫn không chết.

Dẫn đến lộ tuyến sắp xếp cho Vương xuất hiện sai lệch ngàn dặm.

Cho nên, nhóm Vương mới đi đến Bách Nhãn Quật.

Sau đó nữa, sai lệch càng lúc càng lớn, Vương thậm chí còn dính dáng quan hệ với người Uông gia.

Đây không phải là thứ Trương Qua Tử có thể khống chế được.

Cho đến khi Vương trao đổi với Thương Hiệt và Hoàng Đế, lúc đó, Trương Qua Tử rốt cuộc không còn cách nào chưởng khống Vương nữa.

Có thể nói, nếu lúc đó Vệ Chiêu chết sớm vài ngày, Vương sẽ không đi Bách Nhãn Quật.

Tương tự, không chừng về sau, Vương đã sớm tiếp xúc với

Trương Qua Tử rồi.

Nhưng những chuyện xảy ra sau khi tiếp xúc với Trương Qua Tử, ai cũng khó mà đoán chuẩn được.

Cho đến hiện tại, Vương cũng không biết mục đích của Trương Qua Tử rốt cuộc là gì.

Nhưng vạn hạnh, hiện tại vị trí của Vương và Trương Qua Tử đã hoàn toàn hoán đổi.

Trương Qua Tử có khả năng không ngờ Vương trước đó đã đại náo Cơ gia, cũng không ngờ Cơ gia lại có một người bắt tay với Vương.

Đây gọi là sai một bước, đi một bước, sai một bước.

Vương không kìm được cười. "Trương Qua Tử, ông ở ngoài sáng tôi ở trong tối.

Hôm nay tôi sẽ cho ông hiểu thế nào là tàn nhẫn!" "Trước kia suýt chút nữa hại chết Trương Phàm Phàm, món nợ này tôi vẫn luôn ghi nhớ, hôm nay chuyến đi Lạt Ma Sơn này, tôi muốn triệt để liễu đoạn ân oán của hai chúng ta!" Cơ thể Vương nhịn không được nóng lên.

Đây là điềm báo huyết mạch Kim Ô sắp bạo phát.

Bạch Hồ lập tức phát ra một tiếng kêu rên, có chút không hiểu, rõ ràng mình đâu có làm gì, ai chọc giận vị đại gia này vậy?

Con cáo trắng run lẩy bẩy co thành một đoàn, cứ thế bị Vệ Chiêu xách trong tay.

Hai người một hồ ly, tiếp tục đi về phía trước.

Phản quan bên phía Cơ Thập Lục, không khí không hề nhẹ nhàng như vậy.

Cô và cha cô, cũng chính là Cơ Bát, cả thở mạnh cũng không dám.

Sợ đắc tội vị "đại gia" trước mặt.

Trương Qua Tử nhìn Cơ Thập Lục trước mắt, đi lên phía trước, hỏi: "Vương đang ở đâu?" Cơ Thập Lục nghe thấy lời Trương Qua Tử, nhưng tịnh không muốn trả lời hắn, cho nên cố ý làm ra vẻ không nghe thấy, đối với Trương Qua Tử không thèm để ý.

Trương Qua Tử nhìn Cơ Thập Lục cố ý giả điếc, đột nhiên nổi trận lôi đình, uy hiếp Cơ Thập Lục, nói: "Tao hỏi lại lần cuối cùng, cho mày cơ hội cuối cùng, Vương rốt cuộc đang ở đâu?

Nếu không đừng trách tao không khách khí." Cơ Bát ở bên cạnh thấy Trương Qua Tử tức giận rồi, bèn ra hiệu cho Cơ Thập Lục, cứ tùy tiện bịa ra một cái nói cho Trương Qua Tử.

Cơ Thập Lục mới ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Trương Qua Tử, mới ý thức được Trương Qua Tử đã tức giận, đột nhiên cảm thấy sự tình không ổn.

Thế là Cơ Thập Lục lập tức mở miệng, nói: "Không biết, tôi thật sự không biết anh ấy ở đâu, tôi mà biết anh ấy ở đâu thì hiện tại tôi đã không nằm trong tay ông." Trương Qua Tử nghe ngữ khí có chút khiêu khích của Cơ Thập Lục, nguyên bản định nói thêm gì đó, nhưng ngẫm lại, lời Cơ Thập Lục nói cũng không phải không có đạo lý, nếu biết Vương ở đâu, khẳng định đã sớm thông phong báo tín rồi.

Trương Qua Tử mang theo Cơ Thập Lục và Cơ Bát đợi ở đây lâu như vậy, thế mà Vương tịnh không xuất hiện.

Trương Qua Tử thầm nghĩ: Vương rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, không thể nào không đến a, hai người đều đang nằm trong tay ta, hắn không thể nào không cứu, hắn nhất định sẽ đến!

Xem ra phải làm chút gì đó, để hắn biết ta đang ở đâu, để hắn biết hai người này đang ở trong tay ta.

Trương Qua Tử càng thêm xác tín Vương sẽ đến, bèn vắt óc suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể bắt được Vương.

Trương Qua Tử nhìn Lạt Ma Sơn quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn trước mắt, địa thế trùng điệp của Lạt Ma Sơn vừa vặn là ưu thế độc đáo của hắn.

Trương Qua Tử đột nhiên cảm thấy kiêu ngạo về ý tưởng của mình, thậm chí cảm thấy mình là người thông minh nhất thế gian.

Trương Qua Tử nghĩ: Thằng nhãi Vương kia có lợi hại đến đâu, cũng không hiểu rõ Lạt Ma Sơn bằng ta, dựa vào độ quen thuộc đối với Lạt Ma Sơn, hắn tất thua, chỉ cần ta lợi dụng ưu thế địa hình để thiết lập cạm bẫy, ta không tin hắn không trúng kế.

Nghĩ đến đây, Trương Qua Tử đột nhiên cười lớn, Cơ Thập Lục và Cơ Bát nhìn Trương Qua Tử đang cười không ngừng trước mắt, lập tức hiểu ra tên này khẳng định không có ý tốt, nhất định là nghĩ ra cách chỉnh Vương rồi.

Cơ Thập Lục dùng ánh mắt nói cho Cơ Bát biết, lát nữa dù có chuyện gì cũng đừng nghe lời Trương Qua Tử.

Rất nhanh, Trương Qua Tử hồi thần, nhìn hai người trước mắt, không kìm được lại cười cười, sau đó đi đến trước mặt Cơ Thập Lục và Cơ Bát, nói: "Ngại quá, ở đây cần hai người lợi dụng giúp một tay." Cơ Thập Lục nghe Trương Qua Tử nói, thầm nghĩ: Quả nhiên, bị mình đoán đúng rồi, Trương Qua Tử đúng là tên tiểu nhân ti bỉ!

Ngay lúc Cơ Thập Lục định cự tuyệt Trương Qua Tử và mắng hắn một trận, thì Cơ Bát lại cười cười, nói với Trương Qua Tử: "Được, có nhu cầu gì ngài cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm, tôi nhất định đều tận lực đi làm." Nghe Cơ Bát nói vậy, Cơ Thập Lục ở bên cạnh vội vàng quay đầu, hung hăng nhìn Cơ Bát, có chút không thể tin nổi, vừa rồi rõ ràng đã thống nhất là đánh chết cũng không nghe lời

Trương Qua Tử, không ngờ Cơ Bát vì để giữ mạng lại phản bội Vương.

Cơ Bát nói xong câu đó, không quang Cơ Thập Lục kinh ngạc mà ngay cả Trương Qua Tử ở bên cạnh cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc, hắn nghi hoặc hỏi: "??

Không đứng về phía Vương nữa à?

Sao lại phản biến nhanh thế." "Không đứng nữa, bên nào bảo vệ được mạng sống, tôi đứng bên đó." Cơ Bát nhìn ra Cơ Thập Lục đang khó xử, cũng biết Cơ Thập Lục hiểu lầm, nhưng vẫn y cựu lạnh lùng trả lời Trương Qua Tử.

Cơ Thập Lục ở bên cạnh bị lời nói của Cơ Bát dọa sợ, có chút thất lạc, cũng không ngờ phụ thân mình cư nhiên là người như vậy.

Sau đó, Trương Qua Tử lại hỏi Cơ Thập Lục: "Còn cô?

Phụ thân cô đều đứng về phía ta, cô cũng đi theo ta chứ?" Ngay lúc Cơ Thập Lục định hét vào mặt Trương Qua Tử là "Nằm mơ!", thì Cơ Bát đột nhiên dùng tay lén lút chạm nhẹ vào người Cơ Thập Lục.

Cơ Thập Lục đột nhiên toàn bộ đều hiểu ra, hóa ra phụ thân tịnh không hề phản bội cô và Vương, ông ấy muốn lợi dụng biện pháp này để thông phong báo tín cho Vương.

Trương Qua Tử thấy Cơ Thập Lục nửa ngày đều không trả lời, bèn tiếp tục hỏi: "Có muốn đứng về phía ta không?" "Đứng!

Dù sao đi nữa, vẫn là mạng quan trọng hơn a, đi theo ai cũng vô sở vị, có thể để tôi sống tốt là được rồi." Cơ Thập Lục đột nhiên hiểu ý, sau đó từ từ ngẩng đầu, nói với Trương Qua Tử.

Trương Qua Tử thấy Cơ Thập Lục và Cơ Bát đều thức thời như vậy, bèn định chia sẻ kế hoạch cho hai người, nói: "Thấy hai người nghe lời ta như vậy, thế thì ta nói cho mà biết." Hắn thao thao bất

tuyệt giảng giải: "Đợi lát nữa hai người không có việc gì quan trọng, hai người chỉ cần để lại ký hiệu cho Vương là được, để hắn biết vị trí của hai người." "Chỉ cần hai người để lại dấu vết vị trí, Vương nhất định sẽ cắn câu, đến lúc đó ta chỉ cần canh đúng giờ dẫn Vương vào cửa hang động, lợi dụng cạm bẫy ta đã thiết hạ, hết thảy đại công cáo thành!"